

45

De la Com^a. de los diez y naue

~~J. a. 4. B.~~

Costo con el primer tomo 30. lvs

~~22-5-3~~

~~2-6-782~~

Clarissimi viri

domini Marsilij in quatuor: super tercio sententiarum profundissima clarissimaque disputata: in studio heidelbergensi edita: incipit feliciter.
¶ Iesu christe in nomine tuo.

Irca ter

cu continuando materia de pfectionibus: semp in principijs tractata: sit pma q ratio talis. Utrum re gnū in creatū qd ni

si fuissent crimina: nō fuisset incarnatum: plus pferent regnū creatur: q̄ si sine crimie steritser immadatur: Que questio duo sup ponit: 7 vnū querit. supponit em̄ pmo: q re gnū in creatū sit incarnatur. Secō suppo nit. q nō fuisset incarnatur nisi fuissent cri mina. i. nisi pmi parētes peccassent. Et tūc tercio querit: vtz pl⁹ pferent regnū creatur q̄ si pmāsser in innocētia semp sine macu la. ¶ Contra p̄mū suppositū arguit sic. Ver bū dei nō potuit vniri carni. ergo regnū in creatū nō ē incarnatū. Cōsequētia tenet. qz regnū in creatū nihil aliud ē q̄ deus vel plo na diuina. inter quas vniri carni vel incar nari maxime p̄guit filio: vt post dicit. Si igit filii⁹ siue verbū nō potuit vniri carni: se quit q nullū regnū in creatū potuit icama ri: nec sit incarnatū. ¶ Antecedēs pbat mul tipliciter. Primo. qz vniri ē pati. mō s̄bū dei ē impassibile: cū sit deus. igit. Cōsequētia re net. 7 maior ē nota. qz vnire ē agere. q̄ vniri ē pati. Antecedēs ē de se. 7 sequētia pbat. qz arguit ab actiuo ad passiuū. ¶ Secō pbat propriū em̄ ē actōis ex se inferre passiōē. ¶ Tercio. qz p locū a relatiue oppositis. sic sequit. patet ē causa. igit filii⁹ ē effect⁹. sic seq videt. vnire ē agere. ergo vniri ē pati. ¶ Cō firmat. qz i quo pdicamēto ē vniri: vel actio nis: 7 hoc non. qz materia vnif forme. q̄ tū nō agit. vel passiōis: et si sic: sequit q̄ om̄e vniri ē pati qz genus pdicat vniuersalit⁹ de sua spē. ¶ Secūdo pbat sic. qz om̄e vnibile ē mutabile. Verbū dei ē hmōi. igit. Maior patz. qz om̄e vnibile añ vnioz ē i potētia ad vnionē. q̄ ē possibile ad vnionē duci. Sed om̄e tale quod nō est in actu vniri: 7 ducit ad vnionē: mutabile ē 7 nō vnito in vniti

¶ Tercio pbat añcedēs sic. qz qd nō p̄t alii 3 pponi: nō p̄t ei vniri. Sed s̄bū nō p̄t car ni pponi: cū sit summe simplex: vt dicitur magi i. s. di. viij. igit. Pz maior. qz nō videt quō possit fieri vnio distinctoz: nisi cuz ali quali eoz compositōe. ¶ Quarto pbat añ 4 cedēs sic. Quod ab alio i infinitū distat: nō ē vnibile ei. Sed verbū dei i infinitū distat a carne: cū sit immēsum in sua pfectōe. 7 sit in quātitate. igit. Patet maior. quia que fi nite distāt: 7 sunt cōtraria in eodem genere sicut albedo 7 nigredo: nequeūt vniri. quō em̄ deus possit facere q̄ albedo esset nigredo vel q̄ vna forma esset ex albedine 7 nigredi ne. cū hoc videat claudere manifestā p̄tra dictiōem. q̄ a minori poterūt vniri q̄ infinite distāt. ¶ Et firmat. qz om̄ia vnibilia sunt p̄portionabilia. mō infinite distātia nō sūt p̄portionabilia. igit. pz p̄ntia 7 minor: sūt et maior. qz q̄ vniant i vnop̄portionant. ¶ Et cōfirmat tercio. qz infinite distātia nō p̄t p̄trāsi. q̄ que infinite distāt nō p̄t vniri Cōsequētia tenet. quia da q̄ vniant. q̄ con tūgunt. ergo distātia inter ea ē p̄trāsita. An cedēs ē phi. vi. physicoz 7. viij. demōstran tis q̄ infinita distātia siue magnitudo nō p̄t trāsi: nec in tempe finito nec infinito ¶ Quinto pbat idēz. Diuinitas nequit ēē i carne: ergo verbū nequit vniri carni. Con sequētia tenet: 7 maior patz. qz s̄tus infini ta qualis ē deitas nequit esse i magnitudine Om̄is aut caro i magnitudine ē. ¶ Confir mat. qz qd om̄i mō pfectū ē neq̄t addi carni qz pfecto neq̄t fieri additio. v. meth. 7. de celo. 7 cōmen. Mo do deitas om̄i modo p̄fecta ē. igit. Pz minor p̄mē. i eodē. v. ca. 5 pfecto. ¶ Secūdo p̄ncipaliter sic. Nō fuit congruū vt deus siue regnū in creatū veni ret in carnē. ergo nō ē factū. Cōsequētia te net. quia vt dicit venerabilis Ansel. Om̄e incōgruū deo ē impossibile. Antecedēs pbat sic. Nō pl⁹ p̄guit vt summa malitias acci piat infirmitatē: q̄ q̄ summa bonitas acci piat maliciā. Sed secūdu nō ē congruū vt notum ē. ergo nec primū. Patz maior. quia videt eadem habitu do summe maie statis ad infirmitatē. 7 summe bonitatis ad maliciā. ¶ Secūdo pbat añcedēs sic. quia si hoc cōgruū fuerit: maxime hoc fuit vt homo pditus p hominē incarnatū reconcil iaret deo. Sed p̄pter hoc nō fuit congruū ergo. Patet maior. quia ista ē p̄ncipalis ra tio p̄guitatis. s. vt filius factus homo: p̄i

Arguit 1

Probat ans. 1

2

3

Cōfir.

2. pbat

Confirz

Cōfir. 3

pbat 5

Confir.

pbat 2

Libri tercii Questio. i.

satisfaceret p homis pctō. et si recōdliaret
 hō xō. Probat minor. qz magis agnū vī
 deret: qz xus homi simpliciter hanc notā in
 dulisset: vt sic immēditaret suę misericordię
 oñderet: cum suę miseratōes sint sup omīa
 opa eius. qz qdō dignū precū p peccato ho
 mis exigebat. s. mortem homis iustissimi z
 hūmillimi. ¶ Deinde secūdo loco arguitur
 contra secūdu suppositū. s. qz quis homo
 nō peccasset: adhuc verbū sine regnū incre
 atum fuisset incarnatuz. Pūmo sic. Quia
 quod ē de magna pfectione vniuersi: nō mi
 nus fuisset si homo nō peccasset: qz post pec
 carū. Sed verbū eē incarnatū ē de magna
 pfectione vniuersi. igit. Patet maior. quia
 cum dei pfecta sint opa: vt habet Deutero.
 xxxij. z vniuersum sit opus dei. eius pfectio
 fuisset etiam si culpa nō fuisset. als pfectio
 vniuersi dependeret ex culpa. Minor patet
 se suo pfectio nō habet: nisi primū cōiūgat
 se suo fini z termino sicut in circulo. qui ē si
 gura pfecta. Cum itaqz deus sit principuz
 z homo infima creatura rationalis ratio/
 ne anime. z infima substātia elementaris:
 quia limus terre ratōe corpis. Si pfectio
 vniuersi eē debuit: videt qz opus fuerit: vt
 deus humanitatē i vnitatem iuppositi i se
 recipet: vt sic sūma infimis adunaret. ¶ Se
 cūdo sic. Nō minus debet exaltari natura
 homis que nūqz fuit nocēs: qz que post pec
 carum ē penitēs. Sed natura humana ex
 altata ē in vnitatem suppositi verbi dei: itaqz
 p culpaz facta nocens. ergo hoc nō minus
 fuisset factum si stetit innocēs. Patz ma
 ior. quia de peccato nō meruit exaltatiōem.
 ¶ Secūdo quia als gaudere haberet de pec
 cato. quia ob peccatū hāc haberet exaltatiō
 nē. Patet minor. quia verbū caro factum ē
 z habitauit i nobis post peccatū. ¶ Confir
 mat sic. Nō minus beatificari debet natu
 ra sensitua innocēs. qz post crimen penitēs
 Sed sensus homis penitētis habebit bea
 titudinez suam i humanitate christi. igit
 ita habuisset sensus homis i innocētia re/
 manētis. Patz maior: de se. quia homo ad
 beatitudinē creatus ē. z nō minus in statu
 innocētie qz in statu culpe. Et minor patet
 p beatū Augustinū: exponētē illud Jo/
 hānis. x. Ego sum ostiū. p me si quis intro
 ierit: saluabit. z ingrediet z egredietur et pa
 sca inueniet. Ingridiet em p partem intel
 lectiuam ad beatitudinē ptemplatōe diui
 nitatis. z egrediet quo ad partē sensitiuam

Arguit

2

Confir.

ad eius beatitudinē inspectōe humanitatis.
 ¶ Tercio sic. Per pctm nō ē natura magis
 capax diuinitatis qz an. ergo nō minus fu
 isset filius dei incarnatus i statu innocētie
 qz i statu lapso. Probatio cōsequētē. quia
 si in eo statu eque capax erat diuinitatis. z
 deus nullum donū denegat naturę: cuius ip
 sa ē capax. quia infinite bonus ē: et infinite
 diligit creaturę pfectōem. sequit qz eam ca/
 pacitatem ante peccatū nō minus imple
 ser sua diuinitate qz post peccatū. Antecedēs
 patet. quia p peccatū nō ē capacitas huma
 ne naturę dilatarata. ¶ Quarto. quia decul
 ser qz deus humanā naturā assumpsisset: eti
 am citra peccatū. ergo illa. psequētia tenet.
 qz omne quod deculser: deus fecisset. Probat
 antecedēs. qz deculser xū ostēdisse pfectā hu
 militatem. cū humilitas sit pfecta xrus: vt
 dicit glo. sup illud Mat. iij. Sic em dece
 nos implere oēm humilitatē. hoc autem si
 eri nō poterat magis p modo qz se sociando
 naturę rationali inferiori. ¶ Quinto. quia ni
 si sic: diabolus sua tēratione hominē pmo/
 uisset ad bonū. quod tamē sibi inuidit. Lō
 sequēs falsum. quia nō p bono homis tēra
 uit hominē. nec vt psequer bonū: quod ho
 mini inuidit. Et probat psequētia. quia di
 cit beatus Aug. exponēs illud Jone. j. Pro
 pter me orta ē hęc tempestas: dicit. qz dia/
 bolus vidit creaturam rationalē assumen
 dam i vnitatem psonę filij dei: z inuidit. et
 hęc inuidia causa casus eius fuit z mouēs
 ipsum ad tērandū hominē. Modo si an
 peccatū filius dei nō fuisset incarnatus: ruc
 diabolus tenēdo ducēs hominē ad pecca
 tum: durisset euz ad illud quod ei inuide
 bat bonū. ¶ Sexto sic. quia sequer qz pri
 mi homis culpa fuisset causa quare anima
 verbi fuisset pdestinata. falsitas psequen
 tis patet. qz pdestinatiōis nulla ē causa ex
 parte creaturę. vt dicitur ē i pmo dis. xij. Et
 patet psequētia. quia si nō fuisset peccatū:
 nō fuisset assumpta. z ex psequenti nec crea
 ta nec pdestinata. ¶ Tercio loco arguit cō
 tra questurū. qz regnū creatū pfectius fuisset
 si nūqz fuisset peccatū: qz ē etiam christi in
 carnatiōe reparatū. ergo questurū falsum. Te
 net psequētia. pbat antecedēs pmo. quia si
 isset i omibz regnū innocētie. Nō post pec
 catū ē status penitētē salte i pluribz. pfecti
 or autē est status innocētie qz penitētē. vñ
 xps hūc assumpsit: z matz suę xdit. nō au
 tem assumpsit statum penitētē: euz peccat

3

4

5

6

Ant ar. 1

tum nō fecerit: nec inuētus ē dolus i ore ei⁹.
Argu. 7 ¶ Secūdo sic. Quia pfectius esset regnūz creatum: in quo omēs essent boni: q̄ i quo sunt tam boni q̄ mali. Modo in statu in/ nocētie. si Adāz nō peccāsser: omēs fuissent boni. Nūc aut̄ post peccatū vīq̄ in eternūz erūt boni ⁊ mali. igit̄. Pater maior. quia q̄s diceret q̄ nō esset melius regnū omnīū bo/ norum incolarum: q̄ mixtū ex bonis ⁊ ma/ lis. Utiq̄ em̄ malicia ciuim ⁊ incolarūz. tollit et minuit pfectionē regni hominum collectorū. **Dior nota ē.** ¶ Tercio sic. Per fectius eēt regnū in quo esset iusticia ⁊ nul/ la indigentia. q̄ regnū in quo dominat̄ in iusticia ⁊ multa indigentia. Sed secluso pec/ cato in regno hominū esset omnis iusticia: quia originalis: vt in secūdo dictum fuit. ⁊ nulla esset indigentia: cum pena nō possit esse de lege ordinata sine culpa. Nec autez nūc sunt. s̄ iniusticia in multis. indigentia i singulis viatoribus. igit̄. ¶ Quanto ad sin/ gulares descēdendo. Anima latronis boni fuisset pfectior ⁊ gloriosior: si nō fuisset cul/ pa q̄ post culpaz. igit̄ in pluribus beati (sal/ tem in omnibus qui peccauerūt) gloriosi⁹ fu/ isset regnū ante culpam ⁊ sine culpa: q̄ est xpi morte reparat̄. Cōsequētia tenet. quia sicut de vno. ita de omnibus. Et āncedens pbat. quia si nō fuisset culpa: anima illa re/ p̄senteret deo ⁊ sanctis: vt semp innocēs et immaculata. que nūc rēp̄sētat vt quādo/ q̄ filia tenebrarū. nūquid autē immo esset pfectius: ei rēp̄sētari semp vt filiam regni: q̄ quādoq̄ rēp̄sētari p modū p̄scriptē: et pessime vt filiam tenebrarūz. ¶ Ad opposi/ tum a pmo p primo supposito: ē magister: distincōe p̄ma. ca. pmo et secūdo. Et Jo/ hānis pmo scribit̄. Et verbuz caro factuz ē: ⁊ habitabit in nobis. ¶ Pro secūdo suppo/ sico ē beatus Aug. i libro de verbis dñi. ex/ ponēs illud Matth. xvij. Venit filius ho/ mis querere et saluū facere: quod p̄erat. sic inquit. Si homo nō peccasset: filius hoīs nō venisset. Sed ibi loquit̄ saluator de ad uerū suo i carnē. ergo nisi fuissent crimina: nō venisset xps in carnes. ¶ Sed p questio videt̄ eē auctoritas Johānis. x. dicit̄. Ego veni vt vitam habeat: ⁊ vt abū dātius ha/ beant. Si em̄ abundātius aduentu salua/ toris in carnem habebūt: plus p hunc ad/ uentū ē post culpam pfectum regnum cre/ atum: q̄ si sine culpa sterisset immaculatū. ¶ In hac questione iuxra materias argu.

mentorū erūt quattuor articuli ¶ Primo erit de pmo supposito: vtz regnū in creatuz sit incarnatū. ¶ Secūdo. vtz hoc fuerit cō/ grūū. ¶ Tercio de secūdo supposito. vtz fuisset incarnatū si nullū p̄cessisset p̄ctm Quar/ tus de questio. vtz pl⁹ ex hoc pfectum sit re/ gnum creatuz: q̄ si sine crimine sterisset im/ maculatum.

Pro primo noto

Arti.

q̄ p regnū in creatū intelligo deuz. Secūdo pmitto. q̄ licet variē loqui possemus de in/ carnatōe. tamē i pposito (vt dicit Durādus p̄ma. q. tercio libro) nō loqm̄r nisi de incar/ natione qua factū ē: vt homo sit deus: ⁊ de us homo. que incarnatio videt̄ eē vnio na/ turę humanę cū diuina in vnitate supposi/ ti. quod ē deus ⁊ homo. Ex quo patet sen/ sus p̄mi articuli cū quērit̄. vtz regnū in cre/ arum sit incarnatū. hoc ē quēre. vtz deus humanā naturā iunxerit suę naturę diui/ nę ⁊ vnuerit. sic vt deus sit homo ⁊ homo deus. ¶ Quibus p̄missis ē prima cōclusio hęc et rēp̄sētalis. Sana fide credenduz: et absq̄ qualibet ambiguitate tenēdum est. q̄ regnū in creatū est incarnatuz. Patet. quia verbū diuinū ē factū caro. id ē homo. ergo cōclusio vera. Cōsequētia nota. āncedens patet Johis. j. vt post oppositū allegatuz ē ¶ Secundo i simbolo niceno dicit̄ de Jesu xpo. q̄ incarnatus ē de sp̄s̄ sancto ⁊ homo fa/ ctus. ¶ Tercio i simbolo apostolorū dicit̄. q̄ cōceptus ē Jesus xps de sp̄s̄ sancto: natus ex Maria virgine. Nō autē esset natus de vrgine nisi eēt factus homo. ¶ Auctoritates tales sunt plures in sacra sc̄ptura. nec p̄mit/ titur christianus dubitare. ¶ Un̄ in symbo/ lo Athanasij. Est ergo fides recta: vt cre/ damus ⁊ confiteamur. quia dñs noster Je/ sus christus x̄i filius deus ⁊ homo ē. Ergo credimus q̄ incarnatus ē. Cōsequētia te/ net p descriptionē incarnatōis in secūdo p̄/ missorū positam. ⁊ āncedens est symbolū. ¶ Correlariū primū. Deum incarnari fuit possibile. Patet. quia factū ē. ergo fuit pos/ sibile. Cōsequētia tenet a fuisse ad posse fu/ isse. āncedēs fuit cōclusio ¶ Secūdu cor/ relariū. In hac incarnatōe nō quēlibet na/ tura constituit suppositū suę speciei p̄p̄riū. Patet. quia hac incarnatōe factum ē q̄ de us est homo: ⁊ homo deus. Sed hoc non esset: si quēlibet natura cōstitueret supposi/

Lōdo. 1

pbatz

3

4

Lore. 1

Lore. 2

Libri tercii Questio. i.

tum sui speciei proprium. ergo correlarium est
 ver. Consequencia nota est. Et maior patet ex
 vi nominis incarnationis. quia ea sit verus
 sit homo et homo deus. Minor patet. quia
 si natura humana constitueret in deo suppo-
 situm sui speciei proprium. scilicet quod esset speciei hu-
 mane: et nullius alterius. tunc hoc esset homo
 et non deus. et sic deus non esset homo. quia de-
 us non est nisi deus. ¶ Confirmatur. quia si
 quilibet natura in incarnatione verbi con-
 stitueret suppositum sui nature proprium. tunc
 in christo sicut sunt due nature. ita essent duo
 supposita. Consequens est hereticum et dam-
 natum. Et consequentia tenet. quia ibi esset
 suppositum nature humane proprium. et hoc es-
 set (ut dictum est) purus homo. et esset sup-
 positum nature diuine. scilicet filius dei vel p-
 sona in diuinis. et sic duo supposita. ¶ For-
 te dicit. quod natura humana in illa incarna-
 tione dat esse hominem. ergo suppositum sui
 nature proprium. ¶ Respondet procedendo an-
 tecedens. et negando consequentiam. quia ille
 homo non est proprium suppositum nature hu-
 mane. cum etiam sit deus. ¶ Tercium correla-
 ri. Stante quod natura diuina dat ibi esse sup-
 positum proprium sui nature. sequitur quod natu-
 ra humana ibi non dat esse suppositum sui
 nature proprium. Patet ex precedenti. quia non
 quilibet naturarum ibi dat tale. ergo si na-
 tura diuina dat esse suppositum sui nature
 proprium. sequitur quod natura humana non dat.
 ¶ Sed dicit. Videtur quod suppositum ibi con-
 stitutum non sit plus proprium nature diui-
 ne quam humane. quia sicut est deus: ita est homo
 Ergo videtur: quod non plus proprium sit supposi-
 tum nature diuine quam humane. Respondet-
 tur. processu antecedente negando consequentiam. quod
 licet sit homo sicut deus. tamen essentialiter est
 deus: et suppositum nature diuine. et non potest
 non esse suppositum eius. Sed potest non esse sup-
 positum nature humane. immo ratione vni-
 onis vel incarnationis nature humane est sup-
 positum. et sic per accidens. Unde hec predica-
 tio est accidentalis: demonstrando ad intelle-
 ctum illud suppositum: vel etiam christus
 in celo. vel ambulans in terris. Hoc suppo-
 situm est homo. Posset enim manere hoc sup-
 positum: et non esse homo. ut si dimitteret na-
 turam quam assumpsit. quod legi absolu-
 te non repugnat. Sed nullo modo hoc sup-
 positum possit non esse suppositum nature di-
 uine. ¶ Quartum correlarium. In incarnatione
 qua deus factus est homo: natura humana

non suscipit supposito proprio. Probatur sic
 Natura humana suscipit ibi supposito di-
 uino. et hoc non est ei proprium. igitur. Patet ma-
 ior. quia natura diuina dat ibi esse supposi-
 tale suppositi diuini. quia non potest de suppo-
 situm. Est enim sibi necesse quod sit vnum trium sup-
 positum. Nec hoc aliter fieri potest: ut in
 primo dictum est. ergo cum per precedentia stan-
 te quod natura diuina dat esse suppositale na-
 tura humana non dat. sequitur quod ibi natura
 humana suscipitur supposito diuino. Mi-
 nor manifesta est de se. ¶ Quintum correlari-
 um. Quauis in illa benedicta incarnatione
 natura humana dat esse hominem: sic quod ab
 ea deus dicit homo. tamen non dat ibi esse ho-
 minem illi homini cui daret: si non esset vna
 nature diuine. Patet prima pars. quia per
 eam deus est verus homo. Patet secunda.
 quia si non esset vna: daret esse hominem alicui
 homini qui esset pura creatura. et hoc non facit
 in deo. quia ille qui ab eadem nominatus homo
 non est creatura sed deus. ¶ Sextum correlari-
 um. Nullum esset in conciliis: quod eadem na-
 tura humana numero successiue constitue-
 ret penitus distinctos homines. Patet ex pre-
 cedenti. quod iam natura humana assumpta:
 dat esse hominem filio dei. et si dimitteret sui
 proprie personalitati: daret esse hominem homini peni-
 tus a filio dei distincto. ¶ Hec correlaria sunt
 vera et catholica ut existimo. nec de eis est ma-
 gnus dubium apud doctores. Sed surgunt
 dubia difficultiora. Primum est istud. vtrum
 possibilitas incarnationis sit aliquo modo
 probabilis. Secundum: vtrum natura hu-
 mana assumpta sit suppositum. Tercium est
 istud: qualis unio sit inter naturas diuinam
 et humanam. ¶ Ad primam harum dubitationum
 dicit doctor sanctus Thomas. Duran-
 dus: et Thomas de Argentina. et plures alij
 primam conclusionem. quod possibilitas unionis na-
 ture diuine cum humana. vel alio nomine pos-
 sibilitas incarnationis seclusa fide non potest
 euidenter ostendi ex notis in lumine vie. Pro-
 bat sic. Illud quod est super omnem cognitionem
 et rationem humanam: non potest ostendi in
 lumine vie seclusa fide. Sed incarnationem
 esse possibilem siue etiam unionem diuine na-
 ture cum humana esse possibile est super omnem cog-
 nitionem et rationem humanam. ergo. Maior
 nota est. Minor est beati Ambrosij contra here-
 ticum de incarnatione verbi. et assumit a magistro.
 libro. j. di. ix. ca. iij. sic dicitis. Nihil impos-
 sibile est generationis christi scire secretum. meo

Cōfir.

Cōtra

Solut.

Corr. 3

Cōtra

Solut.

Corr. 4

Corr. 3

Corr. 6

Cōdō. 1.

¶

deficit. vox silet. nō mea tm̄: sed etiam angeloz supra p̄tates ⁊ supra angelos. et supra cherubin ⁊ supra seraphin. ⁊ sup omnē sensum ē. Unde conclusiue dicit. Tu ergo ori manū admoue. scrutari nō licet diuina mysteria. licet scire q̄ natus sit. nō licet discutere quomodo natus sit. Illud negare mihi nō licet: illud querere metus ē. ineffabilis ē

2 em̄ illa generatio. ¶ Item Aug. epistola secundā ad Volusianū. de hac incarnatōe loquens dicit. Dic si ratio querit: nō ē admirabile. si exempluz poscit nō ē singulare. Demus ergo: deū aliquod posse quod nos factemur inuestigare nō posse. in talibus namq̄ rebus tota ratio facti ē potētia facientis

3 arg. 1. ¶ Sed contra conclusionē arguit sic. Quod pōt facere vt substantia creata actiua naturaliter sit. ⁊ nō agat in passum sibi appropinuatū minoris resistētē. hoc etiā pōt facere vt natura creata sit: que nata ēēt cōsuppositum. ⁊ tamē ab alio supposito. sed de potest p̄mū: vt patet Dan. iij. ergo ⁊ secundū.

2 ¶ Secūdo sic. q̄ videt q̄ tāte sit difficultatis: sp̄m̄ indiuisibile extensō vniri corpōri ⁊ extensum informare. sicut ē naturam creatam cōsuppositare: ⁊ in alio supposito sustentari. Sed p̄mū ē deo possibile. quia ita ē in homine. ergo ⁊ secundū. ¶ Sed hec nō probatur: pur manifestū ē. P̄mū em̄ bene ē

Solo. Ad 1. cōphēnibile: pura ignē esse. ⁊ passiuo p̄sente nō agere. quia posito q̄ deus libere agit ad extra vt ē vez. ⁊ multi ita ponūt. tūc si deus nō velit igni coagere: nō agit in aliud. cum causa secunda nō possit in effectum nisi coagere causa prima. ¶ Secūdo etiam nō valet. quia hoc licet verum sit: nō ē naturaliter ostēdibile nec ex aliqua ratione probabile. q̄ intellectus extēsum in

Ad 2. format Unde p̄mē. Alexander p̄pter hoc dixit intellectū esse extēsum. Lōmentator nouus Auerrois dixit eum nō inherere. sed vnū esse totius speciei coexistētē. Et ergo hec ambo sunt credita: ⁊ etiam sunt minora: q̄ naturam humanā esse assumptā in vnitam suppositi diuini. vn̄ deū esse hominem videt in lumine naturali: seclusa fide simpliciter a ratōe recedēs. ¶ Secūda conclusio ē. Nec potest demonstratiue probari. q̄ incarnatio nō sit possibilis. Probat. quia id nō pōt p̄bari demonstratiue. quod ē falsum sed incarnatōem nō esse possibile ē falsum. ergo. Patet maior. quia falsum nō scit. p̄mo postērioz. Patet minor p̄ conclusiōe re-

spōsalem posita ī p̄ncipio articuli. ¶ Tercia conclusio. Simpliciter fidei pōt p̄bari p̄ mediū extrinsecū. si ignorat hac. Incarnatio ē possibilis. vel vnio humanę naturę cuz diuina in vno supposito ē possibilis. Probat sic. quia talis ex fide credit hac. Omne exp̄ssuz in euāgelio ē vez. Nōdo incarnatōem esse factā ē exp̄ssum in euāgelio Lucę p̄mo. Johānis p̄mo. Ille ergo p̄us nescius duce fide assentiet huic. Incarnatio ē facta. et p̄sequens huic ē possibilis. ¶ Quarta conclusio pōt manuduci quibusdā congruentijs quasi p̄ similia credita. id ē quali p̄ media apta etiam viris doctis incarnatōez ēē possibile. ¶ Primo ex omnipotētia dei sic. Omne illud ē possibile deo quo ad facere. ex cuius fieri nulla sequūtur sibi hūicem p̄tradicoria. Sed ex illo. i. incarnatiōem fieri nulla sequūtur sibi hūicem p̄tradicoria. ergo. Patet maior. quia hoc ē de ratōe omnipotētię. Patet minor. quia nō ē repugnātia ex parte dei. q̄ posse sustentare sibi vnitam naturā seclusa inhesionē nō dicit imperfectiōz aliquā i deo Nōdo incarnatōe natura humana nō inheret deo. sed sustentat a supposito diuino vnione ineffabili cuz natura diuina.

¶ Item nō ē repugnātia ex parte creature quia bene stat creaturam que nata ē cōsuppositū: imaginari ab alio supposito sustentari. Nō em̄ ē de necessitate alicuius naturę create q̄ sit suppositū. ¶ Secūdo probatur cōclusio sic. quia nō videt magis ēē inconueniens incarnatio: q̄ accidētis existentia sine subiecto. Nōdo secundū ē valde imaginabile: cū accidēs vt albedo sit quedam entitas absoluta. ergo ⁊ p̄mū. Patet maior. Nō videt em̄ magis inconueniens naturam que ē nata cōsuppositū: cōsuppositari. q̄ naturā que s̄m sui naturā solū ē nata esse i alio facere p̄ se stare. Minor satis nota ē. ¶ Tercio. quia qui pōt facere corpa se penetrare: etiā potest facere vnā naturā que nata est p̄ se stare: ab alia sustentari. Nōdo deo videt esse possibilis penetratio corporū. ergo ⁊. Patet maior. quare em̄ magis duo corpa possent esse in eodem situ adequato quem quodlibet eozū replet. ⁊ tamē nō facerēt vnū. q̄ duas naturas esse simul vnā aliam sustentare: auferendo ei ppriam suppositatōem. nō videt magis inconueniens hoc. Et minor patet. quia ita imaginati sūt antiqui de loco ⁊ locato. ⁊ ita exiuit christ⁹ vterum virginis. ⁊ intrauit ad discipulos.

Lōdo 3

Lōdo 4

1

2

2. pbat
2do

3. pbat

Lōdo 2

Libri tercii Questio. i.

2 et etiam exiuit septa sui sepulchri. ¶ Item quare nō posset ille qui fecit albedinem et dulcedinem se penetrare in lacte facere. q̄ aert aqua etiam se sic penetrarent. Doct̄e primo dubio. ¶ Ad secundum dubium arguitur sic Omne illud pro quo aliquis terminus supponit: est suppositum. Sed p̄ humanitate assumpta aliquis terminus supponit. igitur. Patet maior de se. Et patet minor cum dicit̄. Natura humana assumpta est creatura. ibi tam subiectum q̄ predicatum stat pro ea. ¶ Secūdo sic. Divisa esset suppositum. et nō est minus perfecta in verbo. ergo etiam est ibi suppositum. Cōsequētia nota. quia p̄ se stare et esse suppositum: videt̄ esse simpliciter perfectiōis. Et maior supponitur. Minor nota est. quia maxime perfecta est ex eo: q̄ a verbo assumpta est. ¶ Tercio confirmatur. Si non est suppositum in verbo: pone q̄ verbum dividit eam: nihil generando in ea. vel tūc est suppositum: vel nō. ¶ Si dicit̄ q̄ non: contra. Cum tam nō sit ab alio sustentata patet q̄ est animal rationale. ¶ Si dicit̄ q̄ sic. et ante nō fuit suppositum in verbo. Sequit̄ ergo q̄ est verificatio contradictōriū de eodem sine mutatione. quia nec ē mutatio facta in verbo. quia apud deū nō est transmutatio Jacobi p̄mo. ¶ Neq̄ in humana natura: cum p̄ suppositiōem p̄missam dictū fuit: q̄ deus eam dimitteret nihil positive in ea generando. ¶ Sed p̄ parte negativa est Boecius libro de duobus naturis et vna p̄sona Christi. quia si esset suppositum: cum ipsa nō sit verbum: quod necessario ē suppositum: ut dictum ē in correlarijs primę conclusionis. essent in christo duo supposita. et sic essent ibi due p̄sonę: quod est hęresis. Nō em̄ duo: sed vnus ē Christus: ut dicitur in simbolo. et ante dictum est: q̄ natura humana assumpta nō ē suppositata supposito proprio. quod non esset ita: si ipsa esset suppositum. ¶ Hoc dubium forte plus post tractabitur. Sed quantum est ad presens sciendum est. q̄ multipliciter accipitur suppositum. Est em̄ aliquod suppositum grammatiale: ut rectus reddens suppositum verbo p̄sonali et̄. Est suppositum logicale: res pro qua terminus in p̄positiōe supponit. ¶ Est suppositum topicum seu probativum: sicut suppositio: i cuius virtute probans cōclusionem aliquam illam deducit. ¶ Est suppositum locale: qua

si sub alio possum. Est etiā suppositum metaphysicale: siue reale. siue theologicum. a quo forte alia p̄ similitudinem dicuntur. ¶ Secūdo ē notandū. q̄ de ratiōe suppositi metaphysicalis ē esse incommunicabile in quantum ē suppositum. et nō inniti alteri priori suppositati ipm. ¶ Tū nulla pars integralis ē suppositum. quia innitit toti vt suppositati omnes partes. Nec anima rationalis ē suppositum: vel etiā corpus eius sine materia. quia innitit toti vt suppositati ipsum. Similiter albedo vel accidēs. quia innitit subiecto: nō pōt ē suppositum metaphysicale. ¶ Nō tamē ē negandū: quin suppositum possit inniti priori vt cōservari: siue vt locari. siue etiam vt regeri et moueri. Sicut orbis lune suo motori vt moueri. deo vt cōservari: spherę mercurij vt locari. Si spherę planetarum sint orbis discontinui: vt qui eam volunt. ¶ Ex quibus sequit̄. q̄ suppositum metaphysicale potest descriptiue dici. q̄ suppositum metaphysicale ē in diuisiua substantia: nulli alteri vt suppositanti: fm suam naturam innita. ¶ Ex quo sequitur conclusio respōsalis. q̄ humanitas assumpta a verbo nō est suppositum metaphysicale vel naturale. Patet. quia ē verbo diuino vt suppositati innita. ergo nō est suppositum. Cōsequētia tenet p̄ descriptionem suppositi. Antecedens patet. quia ab ea verbū dei dicit̄ homo. quod nō ē nisi verbum diuinū eā suppositare. Nō em̄ alio modo pōt verbo diuino communicare suaz denominationem. pura nō cōpositiue vel in hęsue. vt post dicit̄. sed solū quia verbū eā suppositat. ideo ipm denominat eē hoīem. ¶ Correlatiū. Natura humana assumpta nec sibi nec alicui alteri creature communicat eē hominē. Patet. quia cū ab ea (vt dictum est) verbū est homo. si cum hoc aliqua creatura ab ea ēet homo: cū verbū nō sit creatura in christo essent duo homines: quoz sbuz esset vnus homo: et aliqua creatura ab humanitate causata etiam ēet homo. et cū nulla creatura sit verbū: in verbo essent duo homines. De isto post maior erit sermo. ¶ Ad ratiōes. Ad p̄mā. q̄ arguit de supposito logicale nō metaphysicali: seu non put ē in diuisiua substantia p̄ se existēs: sic q̄ nulli alteri vt suppositati sit innita. et de hoc non ē ad presens. ¶ Ad secundū concedatur totum antecedēs: et negat̄ consequētia. Et ad probationē consequētię dicat̄. q̄ esse suppositum inco

De 2 du bio arg. sic

Cōfir. 3

In p̄mā

Nō. 1

3

4

Nō. 2

Nota. 3

Nō. 4.

Cōditio nialis

Corre.

Ad 1.

Ad 2.

municabile: nullam pfectiōem simpliciter
 fm suam pprā ratiōe dicit. quia essentia
 diuina (in qua omnis pfectio ē) nō ē in cōmu-
 nicabilis. 7 ergo ex hoc q natura humana
 ēē suppositū: nullā pfectōez simpliciter ac-
 quireret: quā assumpta nō habet. ¶ Ad ter-
 cū (sicut post magis parebit) dicit diuersi-
 mode: fm diuersas opiniones. Illi em̄ qui
 dicūt. q suppositio ē que dā relatio super-
 addita nature. dicunt: q deus non pōt di-
 mittere naturam assumptam. 7 nō genera-
 re aliquid in ea: eam conseruādo in esse: ni-
 si faceret eaz ab aliquo alio suppositari. qz
 hoc fm eos est ponere cōtradictoria simul
 scz eam esse suppositū sine suppositione.
 eo q in quolibet supposito fm eos natura
 differt a sua suppositiōe. ¶ Alij dicunt q
 post ē suppositū. 7 q mutatio facta ē in na-
 tura post assumpta: 7 nūc dimissa. quia v-
 niō eius ad verbū ē destructa. ¶ Et si petat: q
 sit mutatio. pōt dici: q nō est aliqua de his
 quas ponit phis in quinto phisicōz. Sz
 sicut sup naturam eniō: ita etiam illa mu-
 tatio ē supnaturalis. ¶ Item si dicat. q pro-
 pter mutationez expdituam vniōis: inci-
 pit terminus positiuus puta ēē supposituz
 verificari de aliquo. ¶ Respondet. l. q hoc
 nō ē in cōueniens: quādo talepositiuū est de
 conditione ipsius nature sibi derelictę. Quā-
 do em̄ illud in ea pdicitur quod ei ē supnatu-
 rale. statim illud ponit. Hoc de secundo du-
 bio. ¶ Pro tercio dubio. Qualis sit illa be-
 nedicta 7 ineffabilis vniō. Est sciendum 7
 cum diligentia aduertendum. q quēdam
 vniūtur cum corū corruptione: vt in mixtio-
 ne: de qua pmo de generatiōe. Mixtio ē mī-
 scibilem alteratoz vniō. ¶ Quedam cum
 alterius corruptione. vt gutta aque appo-
 sita totio vini cōuerat in vinū. vt i pmo de
 generatiōe. ca. vltimo. ¶ Alia vniunt in ali-
 quo omibus remanētibus. 7 hoc tripliciter
 Quia quādo aliqua vniunt: vel sit vniō i
 vno distincto ab eis: cum quo tamē consti-
 tuūt vnū totum. vel in vno ex eis constitu-
 to. Vel sit vniō sic: q ex eis remanētibus.
 nō pprie sit aliquod vnū. ¶ Exemplū pmi
 vt pctori vniuntur duo brachia: 7 duo ra-
 mi vni trūco. que licet non sint vnum inter
 se. nec etiam ipa sunt totum. tamē ipa cum
 alio in quo iungūtur: 7 ceteris partibus in-
 tegralibus pstitūt totum vnū in numero
 ¶ Secūdo modo vniunt ptes componen-
 tes totū: siue sint integrales: vt dug medie

tates. siue essentielles vt anima 7 corp⁹. vel
 materia 7 forma. ¶ Tercio mō vniunt aliq
 remanētia: sic tamē q ex eis non pprie ē ali-
 quod vnū. vt accidens cū substantia. vel ra-
 mus insitus trūco. Manēt em̄ 7 hec 7 illa:
 nō tamē pprie faciūt vnū ex accidere 7 sub-
 stātia: nō pprie ē natū fieri vnū. Similiter
 ex trūco cui ramus insit. 7 illo ramo nō p-
 prie fit vnū. quia ex diuersis existētibus in
 actu nō fit pprie vnū: pferim cū sint diuer-
 sarum speciez: sicut sepe sunt arbor que inse-
 rit: 7 trūcus cui insit. nisi large fore via col-
 ligationis: sicut duo asseres bitumine fiūt
 vnū colligatione. vel etiam in genere quā-
 titatis cōtinuę. sicut virga p parte arida. 7
 p parte viua possit dici vnū. ¶ Tūc ponū-
 tur ppositiōes. Prima est. q vniō hyposta-
 tica duaz naturaz in vna psona chulit nō
 est vniō que fit p corruptionem eorum que
 vniunt. vel p corruptionem vnius eorū. quā
 ambe nature tam diuina q humana mā-
 serunt in ch:isto. ¶ Secūda conclusio. q
 etiam illa vniō non ē diuersorum remane-
 tium coniuictorū i vno tercio: cum quo sal-
 tem componat aliquod totū. Patet. quia
 natura diuina nō ē distincta a persona xpī
 ¶ Secūdo. quia nature ille nō componit
 xpm. nec aliquod tertium. cum diuinitas
 ratōne suę immensę simplicitatis nullū sit
 cōponibilis. ¶ Tercia ppositio. nec illa v-
 niō ē vniō remanētium componētū idē to-
 tū. Patet. quia natura diuina (vt dictū ē)
 nullū ē componibilis. qz semp ē totū. ¶ Se-
 cūdo. quia absit q aliquis credat xpm esse
 compositū ex diuinitate 7 humanitate. qz
 tūc xps nō esset deus. nullum em̄ composi-
 tum ē deus. ¶ Terc. quia xps fuit ab eterno
 7 hoc compositū: si aliquod tale ēē: nō fu-
 it an̄ incarnatiōem. ¶ Quarta ppositio. nec
 illa vniō ē vniō remanētū habētū se p mo-
 dū accidētis 7 subiecti. Patet. qz qlibet ha-
 rū naturaz ē nata p se existere 7 esse suppo-
 sitū. hoc aut i vniōe accidēt cū subiecto nō
 hz locū. ¶ Secūdo. qz accidēs nō ē natū subie-
 cto denotare suo nomie q ipsū esset: eti-
 am si p se subsisteret. Nō em̄ esset deus alte-
 do: etiā si albedinē i vniōe suppositi recepisset.
 Natura aut assumpta cōicat pto illud
 nomē. qd ipa haberet si dimissa ēē. em̄ h-
 bū hō. 7 ipa dimissa diceret hō. Sed vt de-
 ctū fuit i correlatijs pme cōclusionis: q ipa
 nō ēē ille homo qui mō ē verbū. ¶ Quin-
 ta. nec ista vniō est proprie talis vniō: sicut

Ad 3

1

2

3

4

5

p. 3. du-
bio nō. 1

2

3

1

2

3

Exemplū

2

Lōdo. 1

Lōdo. 2.

Lōdo. 3

Lōdo 4

Lōdo 5

est vnio rami: qui inserit cum trūco. Patz.
 quia talia semp ex diuersis pus nō vnitis
 2 q̄s fuit diuisa ab eius diuinitate. ¶ Secun-
 do. quia insitū cum trūco facit vnū quan-
 tum: scz in genere quantitatē cōtinuē. als
 3 ex trūco nō posset suam. vitam continua-
 re. ¶ Tercio. q̄ quod inserit: non est cuiuslibet
 ipsius trūci cui sit insitio eque presens. sicut
 est humanitas fm quodlibet sui eque pre-
 sens verbo. q̄uis tamen (vt post dices) car-
 nem assumpsit mediante anima. ¶ Lore-
 lariū. Nulla duarū vnionū pprie est i ista
 vnione hypostatica. Patet inductiue pro-
 cedēdo p singulas earum: p quinq; ppositi-
 ones pcedentes. ¶ Sexta ppositio. Unio
 hypostatica. scz diuine nature et humane
 maxime assimilata vnioni remanētū tercio
 modo. 7 p̄sertim insitōi. Probat sic. Unio
 remanētū nō facientū vnū 7 possibilitū
 separati. sic q̄ quodlibet eorum esset suppositū:
 maxime assimilata insitioi. Sed ita
 ē de vnione hypostatica. igit. Patet maior.
 quia in illa ambo manent: 7 possūt sepatim
 existere quodlibet ad modū suppositi. s. taz
 ramus qui inserit: q̄ trūcus cui inserit. Et
 minor ē manifesta. Manēt em̄ diuina na-
 tura 7 humana. 7 vtraq; p̄t ab alia per po-
 tentiam dei separari: cōstituerēq; psonas. Ha-
 bet se ergo diuina natura ad modū radicis
 siue trūci. cui humana natura aliquo mo-
 do ē insita. quia sicut i incisione ipe trūcus
 cui inest vnus ramus: et aduenit p insitio-
 nem alius ramus. sic in psona filij: in qua
 naturaliter ē diuina natura. p vnionem ē
 humana natura. vt sit psona quasi huma-
 1 nata p insitam sibi humanā naturā. ¶ Hec
 cōclusio ē beati Thomę. in scripto sup ter-
 2 ciū. questione p̄ma. articulo p̄mo. ¶ Idem
 tenet Durāndus: questione p̄ma sui terciū.
 3 Idem Bonauētura in questione p̄ma sui
 4 terciū. Et ad hoc p̄t allegari Apocalypsis
 5 q̄nto. Uicit leo de tribu Juda radix Da-
 6 uid. Et Apocalypsis. xxi. Ego sum genus
 7 radix David. Et Esa. xi. Radix iesse: qui
 stat in signū populoz: ipm gētes tēpabūt.
 Hoc de p̄mo articulo.

Lorre.

Lōdo 6

Arti. 2.

Quātuz ad secun

dū articulū ē cōclusio respōsalis hęc. q̄ con-
 grūū fuit deū incarnari. Hec cōclusio est fi-
 de retinēda. licet ratio demonstratiua ad eaz

probandā nequeat inueniri. fides enim ē
 substantia rez sperandaz argumentuz nō
 apparentiuz. vt habet ad Hebreos. xi. Et
 ideo d̄ ea p̄sertim quo ad ea que ex mera pē-
 dent libertate diuina fortis ratio nō habet
 sed sufficit defendere possibilitatē 7 veritatē
 in facto: 7 facti congruentiā assignare. Un-
 de cōclusio quo ad quia ē ita persuaderur.
 Quicquid ē per deum factum ē cōgruum.
 Sed incarnatio dei est a deo facta. ergo rē.
 Maior nota ē. quia ab optimo nō fit ali-
 quod incōgruum. Minor patet p primā
 cōclusionē p̄mi articuli. ¶ Congruentię au-
 tem a doctoribus nostris multiplices assi-
 gnantur. ¶ Prima ē. Supposito lapsu hu-
 manę nature i peccatū: tūc illud erat cōgru-
 um p quod diuina manifestaret misericor-
 dia. 7 obseruaret iusticiā. Sed p incarnati-
 onē verbi dei hęc facta sunt. ergo. Patz ma-
 1 ior. quia omēs vię dei misericordia et veri-
 2 tas. ps. xxiij. 7 ergo maxime hoc deo p̄gnit
 p quod hęc duo palā reddidit. ¶ Minor de-
 clarat. qz immēsitās misericordię dei mani-
 festata ē hominis lapsu reparōne. Sed im-
 mobilitas iusticię in filij incarnari oblatio-
 ne. Unde si homo nō fuisset redemptus:
 1 nō apparuisset dei misericordia. quia p sta-
 2 tu vię implacabilis fuisset sup maliciā. Sz
 si homo absq; satisfactōe assumptus fuisset
 ad veniā: gratiā 7 gloriā. nō claruisset dei
 iusticiā. de cuius ratiōe ē vt tantū reddat vel
 amplius quāta fuit offensa. Hoc autem p
 3 puz homines fieri nō potuit. quia nō sibi
 4 ipsi sufficere potuit nisi succurrerz grā med-
 5 atoris. Et p angelū nō decuit. quia angelus
 bonus nō offendit. ergo hoc fieri oportuit
 p hominē deū. cuius caro de massa peccati-
 ce sine peccato sumpta fuit. vt sic de eadem
 massa vnde orta ē culpa: sumeretur debita
 recompena. Et ille deus 7 homo sine pecca-
 to sua sp̄te esset vel sit oblatio p fratribus
 in mortē. Et sic maior esset hominis obla-
 tio grata q̄ vnq; fuerat offensa. demonq; in-
 stissime suo tyrānico domino spoliaretur: q̄
 p suos peccerat vt tāta iusticiā occideret.
 essetq; p deum pro homine plus retribuēs
 q̄ totū genus humanū posset eē offendēs.
 ¶ Sed dices. nūquid p angelum incarna-
 tum idem potuit fuisse factuz. Responde-
 tur. q̄ licet deus potuerit acceptasse. tamē
 nō ita p̄gruū fuisset. quia sic nō natura hu-
 mana in pristinam dignitatē fuisset restitu-
 ta. eo q̄ a p̄ncipio hō imediate suę salutis

Cōgruē
 ria p̄ma.

Lōtra
 Soluis

2 denz habuit auctore. nūc angelū habuisset
 reformatorē. 7 sic semp angelo gratias sug
 2 salutis imponere debuisset. ¶ Itē a pncipio
 potuit statim ire ad deū nō p angelū. s3 mō
 p angelū haberet ad deum accessus. 7 sic ho
 mo angelo i beatitudine equari nō posset.
 Nō ergo fuisse plene humanuz genus re
 formatū. cū ei a pncipio potuit i bitudine
 parificari. vt dicit saluator. Matth. xij.
 2. 2. 2. ¶ Secūda cōgruitas ē. quia decuit sapien
 3 riam dei omnia ordinare disponētes: vt sum
 me misericors 7 bonus deus: vt nulli natu
 re specificē negaret hoc: cuius capax erat.
 Lūz itaq; natura humana etiā post la
 plsum erat capax reformationis. tum quia
 tota corruit. tum etiā quia alio suggeren
 te vt eam repararet. et nō erat alius mod⁹ ita
 congruus q̄ sic: vt filius fieret homo. sicut
 dictū ē. ergo 2c. Nec ponit Thō. ¶ Tercia
 3 cōgruitas. q; decuit vt sapiētia dei demonis
 vinceret maliciā. ne demō gloriaret: opus
 dei cōdituz ad sui nomis honorē: sua frau
 de totaliter impedirū. Modo nisi deus fa
 ctus fuisset homo: totū genus humanū p
 patria cōditum: eterno supplicio deputa
 rum a fine quē intrēdit: potēs. sapiēs 7 bo
 4 nus deus: existeret impedirū. ¶ Quarta. qz
 cōgruum fuit: vt opa diuina diuine pfecti
 onis eēt clarissime manifestissima. Nō
 hoc factū ē p hoc: q; ille qui est pncipiū om
 nis creature rōnalis: infimę creature rāda
 5 lū: immo 7 corpali quo ad corpus: pūctus
 ē in vnitatē suppositi. vt vbi finis creature
 ibi etiā pncipiū inueniret. sicut i linea cir
 culari: quę ideo pfecta ē: qz vbi finis: ibi pnci
 5 pīū ē i eadez. ¶ Quinta congruitas. Quia
 sicut inueniunt plures nature i vna psona
 vt i homie. 7 vt inuenit vna natura cōmu
 nis tribz psonis. s. diuina. Ita cōgruum vi
 del q; vna psona summe simplex reperiat
 6 in tribus naturis. Hoc autē factū ē p hanc
 incarnatōem. p quam psona filij simplici
 sima reperit in natura diuina i corpore et i
 7 anima. ¶ Sexta cōgruitas. quia decēs erat
 vt deus hominē quem ad beatitudinē crea
 uerat: pfecte faceret beatū fin totum. Hoc
 autē nō melius fieri potuit: q; vt sicut ani
 ma homis beatificabil ex verbi diuinitate
 sic corpalis pars homis satiet ex assumpta
 7 humanitate. ¶ Septima. quia cōgruum
 erat post lapsum hominez deo reconciliari
 p aliquem mediatorez. Modo mediator
 nō debet tm esse vnus extremi: sed amboz.

Ergo congruum fuit q; filius (qui media
 tor: erat inter hominē 7 deum patrem) non
 tantūmodo esset deus: vnus scz extremi.
 sed etiam esset hō: alterius. s. extremi. Hoc
 de secūdo articulo.

Quantum ad ter

cū articulū restat videre. vtz regnū incre
 atuz fuisset incarnatū: dato q; homo nō ce
 cidisset in peccatū. ¶ Pro quo sciendū est q;

Nota: 1
 de hoc doctores non snt habet parias opini
 ones: quę ambę (quia ad pietatē tendētes)
 sunt recitādg. 7 modus enadendi rationes
 7 auctoritates oppositę opiniōis exprime
 dus. nihil tamē temere asserēdo. Quia (vt
 dicit beatus Thō. i scripto tercij. q. j. ad hūc
 articulū) Istius quęstionis veritatez solus
 ille nouit qui natus ē: 7 passus ē: ac deo pa
 tri p nobis oblatuz: quia ipse voluit: deus
 noster 7 iudex nr. ¶ Secūdo ē noranduz q;

Nota: 2
 pmi doctores dicūt sic. q; de incarnatōe siue
 carnis humane in deum assumptione: con
 tingit loqui dupliciter. Uno modo quo ad
 subam. Alio mō quo ad describitatē.
 ¶ Tūc dicūt duas cōclusiones. ¶ Prima ē.
 q; si Adā nō peccasset: filius dei carnem pas
 sibilem 7 mortale nō accepisset. Ratio. qā
 cessante causa deberet cessare effectus. Mo
 do p pua ratio ppter quaz filius dei carnē
 passibilem 7 mortalem assumpsit: fuit hu
 mani generis redemptio: vt eaz in cruce of
 ferēdo deo patri p homine satisfaceret. 7 euz
 deo recōciliaret. Ergo si homo nō peccasset:
 carnem passibilem 7 mortale filius dei nō
 assumpsisset. Et hanc cōclusionem dicunt
 intellexisse omēs doctores sanctos. quādo
 dicūt. q; si homo nō peccasset: filius dei nō
 venisset. scz q; nō venisset in carne passibili
 ¶ Correlatiue dicunt. q; potissima ratio pro
 7
 pter quam deus assumpsit carnem passibi
 lem: fuit redemptio hois peccatoris. ¶ Se
 cūda cōclusio ē hec. q; quāuis homo nō pec
 casset: adhuc filius dei incarnatus fuisset.
 Probant sic. Quia multiplex perfectio
 vniuersi redundat ex incarnatione verbi:
 ppter hominis redemptionē: 7 hec nō mi
 nus fuisset: etiam si homo nō cecidisset per
 peccatū. ergo illa psequētia nota ē. Et ante
 dens pro pua parte declaraf. quia incar
 natio verbi pficit hoīem quo ad naturam
 quo ad gratiā 7 quo ad gloriā. 7 psequētia
 pficit vniuersū. Prio q; ad naturā vt dicūt

Art. 3.

Nota: 1

Nota: 2

Corre

ipsi. qz i incarnatōe filij ē ppletio modorū
educendi hoicm i ec. Quattuor em modis
1 pducibilis ē homo. s. sine viro z muliere si/
2 cut Adam. Sine muliere ex viro sicut eua
3 Ex viro et muliere: sicut p muniter homies
4 pducitur. Ex muliere sine viro: qui p prius
2. pz idē ē filio dei. ¶ Item secūdo. qz incarnatōe hō
qui ē vltimus: pūgil suo principio i ec. vt i
pcedēti dicunt ē articulo: vnione qua sb
2 deo nequit eē maior. ¶ Secūdo etiam quo
ad gratiā. quia in carnatōe cōstituit chri/
stus caput ecclesie: cui mēbra vniri habet
2. pz idē ratōe charitatis z gratie. ¶ Scdo etiā i rō/
ne meriti. quia omnia merita pendēt ex me/
3 rito xpi. ¶ Et tercio pficit hoicm z vniuersū
quo ad gloriē pfectō em: inquātū homo in
deō suo inuenit pascua: quo ad pte corpale
i xpi humanitate: z quo ad pte spūalem i
ei diuinitate. sine ingrediat sine egrediat. qd
nō eēt sic: nisi filius eēt incarnatus. ¶ Trez
complet etiam totius humane nature ap/
pctus. eo qz incarnatōe nobilissima ido
neitas adimplet: qua humanitas vnibi/
lis erat verbo. Et sic patet maior. Probat
minor. quia iste nobiles pdicōes nō ma/
gis nature lapie qz integre vident fuisse ap/
petēde. ¶ Lorelarie pcedunt: qz nō pncipa
lis ratio incarnatōis quātum ad humani
tatis assumptōes ē repatio homis. sed ē p/
fectio hominis z i homie vniuersi pfectio.
¶ Terco ē notādū pncipalitē p alia opini/
one. qz illa dicit p conclusiōe respōsali. qz
homo nō fuisset lapsus i pccm: sū? dei nō
fuisset incarnatus. Nouerit p dicta san/
ctoꝝ: z noui z veteris testamenti. Un. j. ad
Thim. j. dicit textus. fidelis sermo z omi
acceptiōe dignus: qm dñs Jesus venit in
hūc mūdū pctōres saluos facere Ubi glo.
1 z ē beati Aug. Nulla fuit causa xpo veniē/
di nisi peccatores saluos facere. tolle mor/
bos: tolle vulnera: nulla ē causa medicinē.
2 ¶ Idem dicit glo. Aug. sup illud ps. lxxvij
Infix? sum i limo pfundi. sba Aug. vt ma
neret homo i eo quod deus fecit. si em ma
neret homo i eo quod deus fecit. nō in limo
3 fixus esset quē deus genuit. ¶ Tercia aucto
ritas ē Aug. sup Johem. tractās illud Jo/
hānis. xj. Ecce quē amas infirmat: dicētis
Si peccatores dñs nō amaret: ad terram
4 de celo nō descēderet. ¶ Quarta. Luce. xix.
Marth. xvij. Venit filius homis querere
z saluū facere qd pierat. Et glo. Aug. ibidē
5 allegata p scdo supposito. ¶ Quinta auctas

Lorre.

rōe pbat

Lorre

Dubius duplex Ad 1

Ad 2

ē Ambrosij de incarnatōe xpi dicētis. Que
erat incarnatōis cā nisi vt caro q peccauit
rat redimeret. ¶ Sexta beati Aug. li. j. de
6 bap. par. dicētis. Apparet dñm nrm Jesū
xpm nō ob aliud venisse: nisi vt hominē re/
7 dimeret a peccato. ¶ Septima ē venerabi/
lis Anselmi de pceptu yghali. ca. xvj. dicē
tis. Ideo factus ē deus homo: qz nō suffice
ret ad redimēdos alios nisi de hō. ¶ Octa
8 ua. dicit apls ad Gal. iij. Misit de? filium
suū: factū ex muliere: factū sub lege: vt eos
q sub lege erāt: redimeret. ¶ Idez dicit Ale/
9 xander libro. j. sup Latica. ca. xvj. sic inqui/
ens. Nisi pcessisset culpa: nō eēt natura hu/
mana vnita diuine. nō eēt deus noster: fra/
ter noster. ¶ Ratio etiam assignat p sic opi
nātes. Quia quod ē supercedētis dignati
onis: z sup oēm modū nature cōditē: nō fi
eret nisi pcederet excessus p ipm reformād?
¶ Modo mysteriū incarnatōis verbi dei fu
erat supercellētis dignatōis. ergo nisi pcc
fisset culpa reformāda: nō fuisset hoc factū
¶ Nisi itaqz deus ouem suaz pdidisset: nō de
celo descēdisset. ¶ Lorelarie pcedūt. qz prin
cipalis causa incarnatōis verbi diuini: fu
it recuperatio generis humani damnati pro
peccato. ¶ Sed diceret. quis eoz modoz ē
veterior. Secūdo quis pbabilior. ¶ Ad pri
mā questione nescio respōdere. nam sicut i
pncipio pmissi. Secretuz istud ille nouit q
p nobis nasci z pati voluit. ¶ Ad secūda
2 questione etiam nescio bñ quid probabili/
us. Ambe em opiniones a catholicis z va
lētibz doctoribus sustinētur. Ambe etiā
opiniones animā exercitāt ad deuotōem: quā
uis diuersis vijs fm varias ac alias et ali
as p consideratōes. ¶ Bonauctura tamen di/
3 cit. qz primus modus videt magis psonare
iudicio rōnis. Sed scōs magis pierati fi/
dei orthodoxe. eo qz testimonijs noui z ve.
testa. videt cōfirmari. z diuersis auctoritā/
tibz sanctorū. Eligat quis modū sibi magis
placentē. ¶ Nihil hō ppter testimonia noui
z veteris testamenti: scōꝝqz testimonia
magis placet opinio scōa: nihil tñ asserēdo
ppter auctes supius inductas. ¶ Scdo qz
videt magis eē ad honorē dei secūdus qz p
mus. quia p mus fundat se sup hoc: qz deus
etiā remoto pctō fuisset incarnatus ppter p
fectōes vniuersi. Et ita videt dū includere
itra pfectōes vniuersi. Sz oppositū. xj. me
1 rha. dr. qz de? sup oēm ordinē z pfectōes vniū
si ponēd? ē. ¶ Scdo etiā. qz sicut patz ex ei?
2

recreatione. videtur velle q̄ nec in natura:
 nec i gra nec i glia fuisset vniuersū pfectū ni
 si xp̄us venisset i carnē. qd̄ nō videt̄ vez. qz
 3 Sen. i. dicit. q̄ vidit̄ deus cūtra que fecerat
 7 erat̄ valde bona. ¶ Et̄ certū ē: q̄ equalēz
 gram gratū faciente. 7 gloriā illi correspon
 dentē. potuisset deus redisse sine peccato pce
 dēte i statu nature integrē. sicut fecit post i
 mod⁹. 2. carnatiōis s̄bi. ¶ Sed̄s aut̄ mod⁹ ponit. q̄
 incarnatiōis mysteriū ē sup̄ oēm ordinē na
 ture: 7 sup̄ oēm eius modūz. Hoc mihi vi
 det̄ magis dignificare dilectiōem maiesta
 tis. qz dicit. q̄ fieri nō debebat. nisi ex mari
 ma causa. ¶ Tercio. qz videt̄ mihi. q̄ magis
 inflāmet̄ piū affectū in deū. magis em̄ ani
 mū hominis puocabit̄ i deū. q̄ ip̄e videt̄ deū
 suū p̄ncipaliter incarnatū ad eius delenda
 scelerā: q̄ ad sua p̄ficiendū opa. ¶ Un̄ secū
 dus modus videt̄ plus pierari fidei p̄sona
 re. qz videt̄ plus textui sacre scripturę 7 sancro
 rum cōcordari. Secūdo. qz deū magis vi
 det̄ honorificare. Tercio. qz mysteriū incar
 natiōis magis exaltare videt̄. Et̄ q̄ro. plus
 atam ad deū inflāmare videt̄. q̄uis mod⁹ p
 mus fortassis subtilior sit via ratiōis. ¶ S̄
 forte instabit̄ p̄mo auctoritate beati Augu
 stini. libro de sp̄u et anima dicitis. Totum
 hominēz assumpsit: vt totum beatificaret.
 Nō homo erat totus beatificandus: et̄iaz
 2 si nō peccasset. ergo etiā totus homo p̄ eius
 beatitudine fuisset assumēdus. ¶ Secūdo
 quia videt̄. q̄ tāte difficultatis 7 nobilita
 tis sit s̄bi acquirere infinitūz bonum. sicut
 satisfacere p̄ offensa: que ē contra infinitūz
 bonum. ergo officium sine incarnatiōe verbi nō
 potuit homo satisfacere de offensa post la
 psūm. ita sine eiusdē incarnatiōe nō potu
 it homo p̄ficere ad gratiaz p̄ gloria. Tenet
 consequētia. 7 antecēdes videt̄ manifestum.
 Et̄ tūc vltra. igit̄ sicut post lapsum fuit no
 bis necessaria incarnatiō: vt homo pro cul
 pa satisfaceret. Ita fuit necessaria ante la
 psūm: vt homo ad gloriā proficeret. ¶ Ter
 cio. quia p̄ incarnatiōem videt̄ deus mani
 festasse suam infinitatem in potētia. sapiē
 tia ac liberalitate. Modo hęc fuissent eq̄
 4 bñ ostendēda: etiam si homo nō peccasset
 ¶ Quarto. quia vt dicit̄ beatus Augusti
 nus sup̄ Johānem. Christus ē caput eccle
 się: nō solum s̄m diuinā naturam: sed et̄iaz
 s̄m humanā. Modo q̄uis nulluz fuisset
 peccatuz: adhuc fuisset corpus ecclesię: vel
 5 ergo fuisset accep̄salū. vel christus fuisset in

caratus. ¶ Quinto supponit. q̄ sacramen
 tum matrimonij ecclesię fuisset: etiam quā
 uis homo nō peccasset. Pater. quia fuit i
 stitutum i paradiso: etiam ante peccatuz. 3
 ¶ Secūdo. quia hoc sacramentū i coniun
 ctiōe sexuum: signat̄ p̄iūctiōem christi 7 ec
 clesię quātum ad naturaz vnionez: p̄pter
 inseparabilitatem. vt pater p̄ ap̄d soluz ad
 Eph̄es. v. dicentē. Hoc sacramētum ma
 gnū ē. Ego autem dico: i christo 7 i ecclesia
 ¶ Ex illis arguit̄ sic. Quāuis homo nō pec
 casset: adhuc fuisset matrimonij sacramen
 tum: p̄ p̄mū p̄missōz. Vel ergo fuisset ver
 rū sacramentū: signās vnionē naturarum i
 xpo. Et̄ si sic: tūc christus fuisset incarnat⁹.
 vel nō fuisset vez sacramētum: sed falsum:
 6 7 hoc nefas ē dicere. ¶ Sexto posset instari
 p̄ id quod dicitur ē. scz q̄ als vnus modus
 p̄ductionis hominis p̄fectiōi nature defuis
 set: scz ex muliere sine viro. ¶ Respondet̄ ad
 has. Ad primā. q̄ ratio innitit fundamen
 to nō vero. scz huic. q̄ totus homo nō pos
 sit beatificari: nisi incarnatiōe p̄longe diuine
 Hoc autē nō ē verum. naz totus homo be
 atificabilis ē et̄iaz p̄fecte: clara dei visionēz
 fruitor: 7 corpis glorificatiōe sine incarnati
 one verbi. Visio em̄ humanitatis xp̄i: nō ē
 de essētia beatitudinis: s̄z spectat ad quod
 dam accidētale gaudiū beatorū. Et̄ q̄ hoc
 fit vez: patz. qz aliū sensus etiā beatificans:
 vt visus. alioq̄n nō eēt homo p̄lere beat⁹.
 7 tamē (vt estimat̄) tactus 7 gustus: obiecta
 eis p̄portionata nō habebāt. nō em̄ erit ibi
 2 corpalis vsus cibo 7. ¶ Secūdo. qz nūq̄ vi
 sus xp̄i erit eque beatus: aspiciens corpora
 aliorum beatorū: sicut visus aliorum aspi
 cients xp̄i humanitatem. Nō em̄ est credē
 dum. q̄ obiectum beatificū nō sufficiat ad
 beatificanduz sine bono creato. Gloria em̄
 7 Notā corpis 7 sensuum exteriorū erit p̄ redundā
 tiam delectatiōis: venietis a parte superior
 delectate in visione dei. cuius visio a deo refi
 cit cum fuerit facialis: vt nihil vltra requi
 ratur ad beatitudinem: quin hoc ad caz se
 quarur. Om̄e em̄ aliud pulchrum 7 bonuz
 ad illud comparum: quasi nihil ē compa
 randū. Iniuria em̄ videtur esse diuinitatis
 dicere: q̄ beatificare nō sufficiat sine bono
 creato humanam naturam totam. ¶ Un
 de ad auctoritates beati Augustini dicitur
 ris. q̄ totum hominēz assumpsit vt totum
 beatificaret. dicitur q̄ ē verum. non tamen
 q̄ illa sit p̄ncipalis ratio assumptiōis. imo

mod⁹. 2.

Lōdo p
 pria.

Inflā.

Lōfir. p
 q̄nto

6

Abirōz

2

Nota

Libri tercii Questio. i.

sine ea posset beatificare. Sed vult beatus Aug. vt totius gaudiū indicaret animę: p gloriā aīę & corpis. p gloriā corpis a morte resurgētis. & hoc eo modo quo disposuit deus beatificare post peccatū. An em̄ beatus

Ad 2 casset ipsum hoīez: sed nō p hominē assumptū. ¶ **Ad secundā:** neget similitudo maioris. difficilius ē em̄ satisfacere p offensa cōtra bonū infinitū: q̄ mereri vitam eternam

1 Nā ad meritū vite eternę sufficit acceptatō diuina p psona que meret. Ad quā cōplacentiā siue acceptatōem de lege p̄muni suffecit grā gratū faciēs: quā poterat homocōsequi p missionē spūs sancti & filij in mentez absq̄ hoc q̄ filius mitteret in carne. vñ ad hoc nō oportuit in carnatōem interuenisse.

2 ¶ **Secus** ē in satisfactōe. nō em̄ ē satis vt satisfaciēs placeat. sed etiā q̄ damnūz illatum recompensare valeat. & q̄ honorē deo s̄bitum restituat: ppter rigorē diuine iusticie. Et ad hoc nō sufficisset homo: nisi missiōe filij in carnē. Sic igit maior: fuit necessitas in carnatōis p satisfaciēdo: q̄ p merēdo. meruit em̄ angelus vitā eternā. quoz natura nō ē vnica verbo. Duplex em̄ missiō requirēbat ad satisfaciēdū. s̄ in mentē & in carnē. Ad merēdū aut̄ sufficisset missiō i mē

Ad 3 rem. ¶ **Ad terciā** dicit. q̄ dei infinitas si nō fuisset pctm̄: fuisset sufficiēt̄ offēsa sine in carnatōe verbi: tam in potētia q̄ sapiētia q̄ liberalitate p opus creatōis: distinctōis

1 et ornatus. ¶ Et ideo si illa p̄stirissent (cum valde bona erāt) nō optuisset nouū modū agēdi sup addidisse p manifestatōe. quem admodū opa mira offēsa sunt post hominis lapsum: que an̄ pctm̄ fieri nō optuisset. q̄a dei potētia. sapiētia & bonitas: in suis effectibus sufficiēter nota reluceret. ¶ **Sed** post lapsum cōgruū fuit p p̄firmatōe fidei nr̄e: ad manifestandā suam potētia: x̄ū facere

2 opa miraculosa. ¶ **Un̄** dicūt sancti. q̄ quia homo p peccatū interiūs lumē obscuratūz habebat: & p̄uersus fuerat ad sensibilia: & illa amabat. Ideo deus inuisibilis factus ē visibilis fm̄ carnē: vt p visibilia reduceret ad inuisibilia cognoscēda & amāda. Un̄ in p̄fatōe dicit sanctus Gregori⁹. Ut dū visibilibiter x̄ū cognoscimus: p hūc ad inuisibiliū amorē rapiamur. ¶ **Pro** quarto sciendū ē. q̄ duplex ē p̄prietās capitis. Una ē que attendit fm̄ p̄formitatē capitis ad membra

Ad 4 Alia que attendit fm̄ donoz gratuitoz influētiam. ¶ **Nō** ratione p̄mę p̄prietatis

1

x̄ps ē caput ecclesie inq̄stum hō. Sed rōne 2 secūde x̄ps ē caput eius inq̄stuz deus. Et ratione illius x̄ps p̄ncipaliter tenet caputē rationē. ¶ **Nō** p hoc ad rationē p̄ceditur. q̄ post lapsum x̄ps fm̄ vtrāq̄ naturā caput ē ecclesie. Sed si nō fuisset pctm̄ nō fuisset caput ecclesie fm̄ p̄mū modū. nō tamē fuisset ecclesia sine capite. quia x̄pus sua sapiētia rector eius: fuisset ei⁹ caput fm̄ scđam p̄prietatē: quia sicut caput vini ē deus. ita ecclesia hoīm caput haberet deū sicut etiā habet ecclesia angeloz. ¶ **Ad** quintā dicens dūz ē

q̄ m̄rimoniū duplicē habet signatōem. sc̄z cōiūctiōnē dei cū ecclesia in charitate. Sed cūdo etiā significat duaz naturaz vnionē in vna psona x̄pi: que ambe sibi p̄ueniūt p̄ statu lapso. sed p̄mā solū habuisset i statu nature integrę. Nec tamē fuisset falsum signū. quia in p̄mo signato sufficiēt̄ ei⁹ veritas signi seu sacramēti fuisset exp̄ssa. Un̄ sicut nūc ē m̄rimoniū sacramētū i officiū et i remediū: tūc aut̄ solū fuisset in officiū. Ita nūc duo signat. tūc aut̄ vnū eoz solū signasset. ¶ **Ad** sextā dicit. q̄ ille quart⁹ modus p̄ducēdi hoīem nō ē ex p̄fectōe vniuersi. s̄ su

per ipam. Et ideo Dier. xxxj. dicit p̄pheta q̄ creauit dñs nouū sup terrā. i. nouū faciet dñs sup terrā rē. Hoc aut̄ nouū dñs nō fecisset: nisi causa impellēs: vel alto r̄ nouo cōsilio egēs p̄cessisset. Un̄ si hō sterisset: ille mod⁹ p̄ducēdi hoīem ad actū p̄ducus nō fuisset. nec ex hoc aliqua p̄fectōe careret: sicut si pctm̄ nō p̄cessisset suscitatio mortuoz nō fuisset. & ex hoc mūdus nō minus p̄fect⁹ extitisset. ¶ **Itē** quouis mō p̄ducatur homo: videt q̄ essentialiter sit eque p̄fectus. & ergo hoc mō vel illo p̄duci hoīez nō videt arguere vel inferre maiorē vel minorē p̄fectōem essentialē eius vel etiā vniuersi. ¶ **Tercio** posset dici. q̄ deus de sola muliere posset p̄ducere hoīem: qui nō esset deus. & ergo hoc pax facit ad p̄fectōem vniuersi. De cōsuetudine sub correctōe. q̄ vt dicit Bonauētura: etiā existēs isti⁹ opinionis. Nō ē intēctōis sic tenētū: dei bonitatē restringere: sed excessuz sue dilectōis ad obiectū hoīem ondere vt mes nr̄a succēdat ad ei⁹ amorē: p̄cipiēdo n̄m̄ie ipi⁹ dilectōis circa nos ardorez. Hoc

de tercio articulo.

In quarto articulo ¶ **Art. 4.** lo videndū ē de p̄ncipali quesito. videlicet

vix filius sua incarnatōe post lapsum pl^o p̄fecerit regnū creatū: q̄ si sine crimine steris set immaculatū. Ubi de duobus videndum ē p̄mū specialiter: an magis p̄fecerit genus hoim. Sc̄do an magis p̄fecerit vn̄uersuz p̄missio an om̄ia q̄ nihil int̄edo temere asserere: sed pbabiliter ea que dicitur sū sub cor rectōe melius dicentū: put d̄ns d̄e d̄it de

Nota. 1

clarare. ¶ Quo ad p̄mā p̄tē p̄mitto. q̄ p̄bus incarnatū hoim p̄fecisse: magis q̄ si nō fuisset p̄ctm̄ p̄t̄ intelligi. vel de om̄ibz homibz vel de om̄ibus saluādis. vel singulariter de singulis. Et quoliter modoz dupliciter v̄l

Nota. 2

essentialiter vel accidētalit̄. ¶ Sc̄do p̄mitto. q̄ si nō fuisset p̄ctm̄: nulli mali hoies fuissent nati. hoc patet p̄ br̄m Aug. in lib. cur q̄n quō deus homo. ca. iij. dicentem. Talis quippe factus fuerat homo: vt si nō peccaret: filios gehēnz nūq̄ generaret. sed d̄ eo ī innocentia p̄manere tot solūmodo inno-

Corre. 1

cētes p̄creant quor ad angelozū conforti um nūc assecuti sunt post finē seculoz. Idē determinat i d̄. ci. xi. v. 7. iij. ¶ Ex quo sequit̄ q̄ totā multitudinē hoim tā saluādoz q̄ damnādoz filius dei factus hō: nō pl^o p̄fecit q̄ si nō fuisset p̄ctm̄ comparatōe pp̄rie dicit̄. Patet notabile. quia si nō fuisset peccatoruz: illa multitudo nō fuisset. quia nullus damnādoz fuisset natus. 7 ergo illā totā multitudinē nullo mō p̄fecissz. 7 q̄ nō plus eā nūc p̄fecit. Nec etiā minus eodē mō. q̄a nō ē comparatio entis ad non ens pp̄ria. vt

Corre. 2

nō est p̄fectior equus q̄ chimera. ¶ Secundo sequit̄ ex eodē: q̄ nullū damnādoz pl^o p̄fecit deus homo: q̄ eū p̄fecisset si nō fuisset peccatū. 7 loquor semp̄ cathegonice. Patet ex eodē. q̄ nullus eoz fuisset nat^o. et sic

Corre. 3

nullo mō min^o v̄l magis p̄fect^o. ¶ Tercio sequit̄: q̄ om̄es damnādi a xpo hom̄e post peccatū receperūt eē: vel recepturi sunt esse. quod non fuissent accepturi si nō p̄cessisset peccatū. Patet ex eodē. quia nō fuissent nati.

Corre. 4

¶ Quarto sequit̄: q̄ aliq̄s post p̄ctm̄ ē natus ex aliquo patre vel etiā matre: q̄ natus fuisset ex alio patre vel alia matre: si nō fuisset p̄ctm̄. Probat̄ de fidei 7 saluādo nato ex infidelibz parētibz. q̄ ille fuisset nat^o: etiā si nō fuisset p̄ctm̄. 7 nō ex his parentibz

1

ergo ex alijs. ¶ Patet maior p̄ auctoritatez beati Aug. quia om̄es saluādi 7 soli in in-

2

nocētia fuissent nati. Patet minor. q̄ cum parētes istius damnādi sunt: secluso peccato ip̄i nō fuissent nati: vt dictū ē ī suppositi-

one. et ex p̄sequēti opus fuisset: q̄ isti ex eis saluādis fuissent nati. ¶ Quinto sequit̄. q̄ iusto iudicio xpi hom̄is: singuli damnādi habeāt eē p̄nale: licet nō ex xpi natiuitate. quod nō habuissent: si nō fuisset primū p̄ctm̄. Patet. q̄ si nō fuisset p̄mū p̄ctm̄: per-

Corre. 5

1

2

3

norabile nō fuissent nati. ergo etiā nō peccassent: nec ad p̄gnas venissent. Sed q̄ h̄ sit iudicio xpi: patet. quia om̄e iudiciū datur ē xpo hom̄i Joh̄is q̄nto. ¶ Sed q̄ hoc nō sit ex natiuitate xpi: quia natiuitas xpi in carnē: vel etiā ī eternitate nulli ē causa

damnatiois: sed pp̄ria peccata singulis dā nādis. Manet ergo questio quo ad p̄mū de singulis saluādis p̄ christū: 7 de toto genere hominū saluādoz. vix hoc genus vel singulos ip̄si^o hoies: plus p̄fecerit filius dei factus homo: q̄ si nō fuisset cōmissum p̄mū p̄ctm̄. ¶ Tercio p̄mitto: sicut dictū fuit ī articulo p̄cedētē. q̄ quis nō sit mihi notū tamē p̄pter auctoritates sacre scripturē atq̄ sanctoruz: magis faueo opinioi dicit̄. q̄ si p̄mi parētes nō peccassent: xps in carne nō venisset. 7 fm̄ illaz loquor ī articulo. ¶ Ex q̄

Nota. 3

Corre.

correlatiōe p̄cedo: q̄ si p̄mi hoies nō peccassent: aīa xpi nō fuisset assūpta. 7 sic nec creata: 7 ex p̄sequēti vna aīa minus finalit̄ fuisset br̄a: q̄ erit p̄missum peccatū p̄mū. scz aīa saluatoris assūpta. Maior hō p̄z ex dictis. q̄ xps nō venisset ī carnē. ¶ Forte dicit̄. q̄ vn^o loc^o ciuitatis celestis māh̄s nō replet̄. s. ille quē replet aīa saluatoris. ¶ R̄n̄. deo nihil asserēdo. q̄ illa aīa 7 loc^o in quo ē: venis̄ r̄tē dignitatis ē. q̄ si nō venisset h̄bū ī carnē: nulla creatura ad illum fuisset assūpta. Sicut em̄ erat hoc nouū q̄ fecit d̄ns sup̄ terrā: vt mulier circū daret v̄itū p̄ quē d̄oīa reformaret. de quo nouo nō fuisset opus: si creaturē ī p̄ma bonitate p̄stitissent. Ita illi nouo hom̄i tārus ē p̄parat^o honor: etiā fm̄ humanitatē a o. d̄y nō ē venis̄ simile aliquā creaturā: s̄tate innocētia ad eū fuisse assumendaz. Et ergo ille locus q̄ ē a dextris dei patris: nulli creaturē fuisset deditus. nec erat p̄ creaturā adimplēd^o. sicut nec aliq̄s angelus: etiā nec lucifer d̄ tāta dignitate cecidit. 7 ergo nō ē de hoc ad p̄sens.

Nota

Solut

¶ Quarto p̄mitto. q̄ hominē saluandū vel totuz genus humanū saluandū eē melius reformatū: q̄ si nō peccasset homo: quo ad bona naturē sup̄ addita: p̄t̄ intelligi vel q̄ ad ea ī quibz p̄sistit bitudo cēntialit̄. vel q̄ ad ea ī quibz p̄sistit bitudo accidētalit̄. scz

Nota. 4.

no. j

lodo. 1

Loire. 1

Loire. 2

lodo. 2

quo ad gaudia accidentalia. Itē q̄ ad gen⁹ sal
 uādoz pōt irelligi p̄ter h̄ q̄ ad multitudinē
 ¶ Quito p̄mitto (sicut etiā an̄ dicitū ē) q̄ sin
 guloz p̄ctoꝝ hoz 7 alioꝝ q̄d sic vez: meli
 us nouit ille q̄ p̄ter nos in carnē uenit. ego
 aut̄ quicquid dicā: sine assertōne ponā: nisi
 ubi ē ueritas manifesta. ¶ Quibus premis
 sis: uidet̄ mihi p̄ p̄ma p̄clusiōe. q̄ sicut chri
 stus ueniēs in carnē: nullū hominē quo ad
 intrinsecā eēntiē humanē p̄fectōez plus q̄
 an̄ sublimauit. Ita quemlibet hoim quo
 ad humanā naturā respectu suę speciei. 7 to
 tū genus hoim supmo honori accidentalī 7
 maximo sub deo dono: saltē fm̄ legē ordi
 natā sua incarnatōe exaltauit. ¶ Prima ps
 pater. q̄ cū suba 7 sua eēntialis p̄fectio nō
 suscipiat nec magis nec minus: sed cōsistat
 quoad intencionē ī diuisiibili gradu ima
 ginario illi speciei correspondēte: repugnat
 eēntiē humane 7 suę eēntiali p̄fectioni p̄fisi
 ci intrinsece. ¶ Estimo etiā q̄ omēs res non
 suscipientes magis neq̄ minus eiusdē spe
 ciei specialissime eēntialis: sint simpliciter eę
 lis p̄fectōis eēntialis. als oportebit in eadē
 specie pōnere plura indiuidua specialissime
 differētia plus q̄ numero. q̄d ī his que nō
 p̄nt intēdi nec remitti nō uidet̄ conuenire
 ¶ Scda ps p̄. q̄ singulos hoies q̄ ad eoz
 genus 7 ipm̄ genus hoim exaltauit assum
 p̄tōe humanitatis in deū. De quo dicit bea
 tus Amb. o. q̄ maius donū sub deo deus ho
 mi dare nō potuit. ¶ Correlatiā. Nec gen⁹
 hoim: nec aliquis hō p̄ regnū in creatū uē
 niens in carnē: est quo ad eēntialem p̄fe
 ctionē plus p̄fectum: q̄ si nō fuisset p̄ctm̄
 sequit̄ ex p̄ma pte p̄clusionis. ¶ Scdm̄ cor
 relatiū. Singulos hoies quo ad aiām cre
 atā respectu suę speciei: 7 genus hoim p̄fecit
 filius dei factus hō: supmo dono accidentalī
 quod nō pōt dari a deo de lege cōi. sequit̄ ex
 scda pte p̄clusionis. ¶ Secūda p̄clusio. Li
 cet deus factus homo quemlibet saluandū
 hoim puz quo ad ea ī quibz accidentaliter
 p̄sistit b̄ritudo: accidentaliter pl⁹ p̄fecerit: q̄
 si nō fuisset p̄ctm̄. Tamē dubiū ē mihi: an
 aliquē hoim plus p̄fecerit quo ad ea in q̄
 bus consistit seu cōstat beatitudo eēntiali
 ter. Similit̄ dico de toto genere saluādoꝝ.
 ¶ Prima ps p̄. quia si nō fuisset p̄ctm̄: fili
 us nō fuisset factus homo. 7 sic saluādi nō
 uiderēt hoim assumprū in deum. quod ta
 mē maximū in quo cōsistit gaudiū accide
 tale creator. uidelicet q̄ uident humanam

naturā in deū assumptā. ¶ Scdo nō uide
 rē p̄nas dānatoꝝ hoim. Et sic gaudiū ac
 cidērale p̄ intuitū rez ī pprio genere nō ha
 beret de gra magna rei: qua ab illa p̄naruz
 acerbitate p̄seruati sūt. ¶ Tercio nō eēnt au
 reole h̄gincaris. martyrij et doctoratus. co
 q̄ pugne ī statu innocētiē nō fuissent. Et sic
 iterū illō gaudiō accidentalī carerēt. ¶ Forte
 dicit̄. q̄ mihi saluādi nō h̄nt aureolas. Rū
 det̄. q̄ gaudēt de aureolis alioꝝ: 7 de gra dei
 7 victoria p̄cessa illis. ¶ Scda ps p̄. q̄ vi
 silit̄ saluādi ad eadē loca supne ciuitatis. et
 ad eodē choros recipiēt: ī quibz fuisset re
 cepti: seruato statu sine p̄cto. et ex p̄sequēti
 filis erit eoz final⁹ gra. q̄ b̄ritudo eēntial⁹ eę
 lis. q̄ iuxta qualitātē grē ē uia. 7 erit gloria
 ī patria. ¶ Tercia p̄clusio seq̄ uidet̄: q̄ xp̄us
 ueniens in carnē quemlibet saluandū. 7 to
 tū genus saluādoꝝ. plus p̄fecit post pecca
 tū. q̄ si sine p̄cto sterisset immaculatū. Pro
 bat̄ ex p̄clusiōe. q̄ ī b̄ritudine eēntiali non
 min⁹ habebit. 7 ī accidentalī gaudiō pl⁹ ha
 beb̄it ex merito filij q̄ simpli⁹ erit b̄ritudo p̄
 fectio. Lōsequētia tenet. Et p̄ma ps p̄. q̄ a
 als nō plene iustificass̄ filij p̄ p̄ctis saluan
 doꝝ. ex quo aliqd̄ p̄derēt de eēntiali b̄ritudī
 ne. Scda ps p̄. q̄ p̄ma pte p̄ctōis p̄cedē
 tis. ¶ Quarta p̄clusio. Quo ad numerū ho
 minū saluādoꝝ p̄fecit xp̄s genus huma
 nū plus sua incarnatione: q̄ si māssisset sine
 om̄is p̄cti corruptōe. Pater ex. iij. p̄missoz
 7 suo correlariū. quia si nō fuisset peccatum
 filius nō eēt homo. 7 sic de numero saluan
 doꝝ. minus eēt unus homo q̄ ē post p̄ctm̄
 Hoc de p̄ma pte hui⁹ articuli. ¶ Uenio ad
 secundā partē: in qua uidebit̄ recte de que
 sito. scz utrum totū regnū plus p̄fectuz sit
 p̄ uerbum incarnatū: q̄ si homo sterisset si
 ne peccato. ¶ Pro quo sit prima suppositio
 h̄c. q̄ euz misericōdia 7 ueritas sint omēs uie
 d̄ni: tanto regnū creatum p̄fectius ē: quan
 to illoꝝ magis exp̄sūū est. Pater. quia in
 tāto p̄fectius in eo relacēt uie creatōis: 7 tā
 to similius est eidē. ¶ Secundo suppono.
 q̄ p̄fectissimas charitatem 7 sciētiā quam
 deus disposuit se productuz in fudit animę
 christi: 7 nulli alcei. Pater. quia ei nō eōa
 tus sp̄s ad mensurā. sed plenus in omni
 bus Johānis. iij. ca. ¶ Ex his sequit̄ tercio
 cōclusio respōsialis ad questū. q̄ uerbū dei
 incarnatum plus p̄fecit uniuertum: sine re
 gnū creatum: q̄ si sine peccato sterisset im
 maculatū. Probat̄ sic. Tanto regnū crea

2

3

lodo. 3

lodo. 4

2 ps h⁹ arti. 4.

1. suppo

3: suppo

lodo. 5 m̄salis

tum ē perfectius: quanto vias dñi exprimit
 lucidius. Sed lucidius exprimit vias do-
 mini p xpm incarnatū post peccatū. q̄ fecit
 se si mansisset sine peccato hominis immacu-
 latū. q̄ conclusio vera. Cōsequētia nota. et ma-
 ior ē p̄ma suppositio. ¶ Minor declarat. qz
 perfecta charitas et perfecta scia exprimit perfectā
 dei misericordiam: q̄ ē p̄ma via: vt dictū ē in p̄-
 ma suppositioe: quas solū deus disposuit in-
 fundere anime xpi: vt dicit secūda suppo-
 sitio. Nō si homo mansisset sine pctō nō fu-
 isset filius incarnatus: vt dictū fuit i tercio
 notabili p̄me ptis. ergo nec perfecta charitas
 atq; scientia fuissent anime xpi infusa: nec
 alicui alteri. p̄ suppositioem secūda. q̄ non
 fuisset ita perfecte misericordia dei expressa p̄ aliquā
 partē vniuersi. ¶ Eodē mō si nō fuisset pec-
 catum hominis: nō luceret iusticia dei in ho-
 mibus: sed sola misericordia. et q̄ licet luceret se-
 cūda via i demonibz: nō tñ eque extrēse pa-
 teret: sicut nūc p̄ illis iuste et misericōditer re-
 formatis malis homibz. ¶ Et hec videt ē
 interio Aug. in enchiridion. ca. vij. dicitis
 Illud quod malum dicit bene ordinatum
 et suo loco positum: eminētius commēdat
 bona: vt magis placeant laudabiliora sine
 dum compant malis. Neq; em deus omni-
 potēs (vt infideles farent) cui summa ē po-
 restas. cum summe bonus sit: nullo modo
 sineret malū ēē aliquid in ope suo. nisi vltz
 a deo ēēt omnipotēs et bonus. vt benefaceret
 etiā de malo. ¶ Secūdo p̄bat cōclusio. quia
 vniuersum dependēs: si p̄fectione alicui? spe-
 ciei p̄ferim oñdētis laudē dei: careret. et p̄-
 fertim in his ad que de p̄muni lege vnt? cre-
 ata nō pōt attingere: nō ēēt ita p̄fectum si-
 cut si illā cum alijs haberet. Nō da q̄ nō
 fuisset pctm: p̄fectōem charitatis create et
 scientie nō haberet. q̄ z. Cōsequētia tenet.
 et maior ē manifesta. Et minor p̄z. qz verbū
 nō fuisset incarnatū. et sic p̄fectio vltimata
 charitatis vel sciētie. nulli fuisset data: p̄ se-
 cūda suppositioem. nec hec haberi p̄nt ni-
 si sp̄ali dono. ¶ Tercio. eadē creatura nō p̄fe-
 cte representaret ambas vias dñi. quod tñ
 multū facit ad p̄fectōem vniuersi. igit. p̄z
 maior. qz in nulla eadē creatura apparet p̄-
 perfecta iusticia et perfecta misericordia. sicut in hoie
 p̄us ad exiliū cōdemnato p̄ iusticiam. et p̄
 p̄ auxiliū saluatoris reducto ad misericordiam.
 ¶ Minor manifesta ē. ¶ Quarto. quia vltima
 eius nō coniugerent in eo p̄mo: sicut i secū-
 do articulo dictū fuit. i. deus limo nō. et sic

vniuersum nō ēēt ita exp̄sse p̄fectus. ¶ Sed
 p̄ra dicit sic. Secluso peccato vniuersum
 haberet omēs species quas nūc habet. et ha-
 beret eas pulchriores: et magis ordinatas
 q̄ nūc habet. ergo ēēt p̄fectius. Cōsequētia
 tenet. Et maior quo ad primā p̄tē patet in-
 ductiue in omibz speciebo. etiā dato q̄ in-
 carnatio verbi nō fuisset sine pctō. Nam in-
 carnatio verbi nullā nouam speciem videtur
 adduxisse. Quāuis em ex incarnatione fa-
 ctum sit vt deus sit hō et homo deus. tamen
 ex hoc nō ē noua species. sed hoc ex vnione
 duarum naturaz in vna p̄sona xpi. Ma-
 ner autem natura humana eiusdem speciei
 sicut ē in alijs homibz. Et minor patz. qz
 si nō fuisset peccatū: omēs species fuissent i-
 maculate in singulis suis indiuiduis. et sic
 pulchriores. ¶ Sed q̄ fuissent ordinatio-
 res: hoc apparet. quia ordinabiliora sunt
 omnia bona: qz sunt cōformia prime regule:
 scz deo. et etiā inter se. ¶ Secūdo sic. Nullūz
 regnū sit pulchrius ex discordia suozū ciui-
 um. Nōdo p̄ peccatū vniuersūz habet dis-
 cordiam in ciuibz suis. igit post peccatūz
 non ē p̄fectius. Maior ē saluatoris Mat-
 thei. xij. quia omē regnū in se diuisum deso-
 labit. Idē dicit Tullius li. suo de amicitia
 Minor p̄z qz post pctm aliq̄ ciuium obedi-
 unt regi: aliqui rebellāt. ¶ Tercio. quod ē d
 se turpido et imp̄fectio: immo macla: nō
 pōt ēē occasio p̄fectionis regni. Nō pecca-
 tum in se ē turpido. imp̄fectio et macla.
 igit. Patet maior. qz tale maclat regnū et
 nō ornat. Et minor p̄z. qz pctm turpē et ma-
 clatā reddit a iam. ¶ Quarto. ex offensa re-
 gis nullū regnū sit p̄fectius. Nō omē pec-
 catū ē offensa regis. Maior est manifesta.
 qz offensa regis pōt ēē occasio min? bone p̄-
 uisionis i regno. Et minor p̄z p̄ illud. j. Pe-
 ij. Ibi xps dicit lapis offensionis et petra scan-
 dali: his qui offendūt verbo. Un orat eccle-
 sia. Deus qui culpa offēderis. ¶ Ad p̄mā
 pōt dici vno mō. q̄ licet secluso peccato ho-
 minūz vniuersum haberet omēs spēs quas
 nūc habet: nō tamē haberet oia indiuidua
 quia homines damnādi nō fuissent nati.
 vt in p̄ma p̄te dictū fuit. in quibz tñ relucet
 via iusticie diuine. ¶ Secūdo. q̄ nō habuisset
 speciem charitatis et sapientie create: in ea
 p̄fectione in qua eas habet ex incarnatione
 sibi sequēte pctm: vt dictū ē. ¶ Tercio pos-
 set aliquis negare ancedens. quia diceret:
 q̄ vnio hypostatice esset aliqua spēs quaz

1. et mia

2. et iusti-
cia.

Cōfir.

2. p̄bat
adio

3

4

2.1. arg.

2.2. arg.

3. argum

Ad 1

2

3

Libri. iiii. Questio i.

vniuersum nō habuisset i statu innocentie
 ¶ Sed illā solutiōem nō laudo. qz reputo
 q vniū hypostatica passiva sit humanitas
 4 vniū. & q̄ dicem⁹ forassis posteri⁹. ¶ Sed
 dimissis his pōt dici iuxta auctōrē b. Aug.
 1 p̄us allegatā q̄ spēs vel indiuidua eē pul-
 cra vel ordinata: pōt intelligi dupliciter. Uno
 mō fm se & comparē ad se. & hoc mō vix ē.
 q̄ secluso p̄o spēs i ip̄is indiuiduis peccā-
 2 tibus: vel que peccauerunt. eēt pulciores
 & magis ordinatę. Alio mō i ordine ad to-
 tū vniuersum i quo hęc indiuidua: debita
 & iusta pena p̄ criminibus reordinata: di-
 uinā expmūt iusticiā. & sic negat minor. im-
 mo vniuersum ē pulcior & ordinatius cuꝝ
 malis sic reordinatis: q̄ si omēs eēt boni.
 eo q̄ ē viā sui creatoris signū euidētius i
 bonis: expmēdo dei misericordiam: & i malis dei
 iusticiā. Et nā reddit bona magis placida.
 Un̄ domus tēpcta diuersis colorib⁹: auro
 & alijs ordinare iuxta postis: pulcior ē al-
 3 pectus: q̄ si tota eēt deaurata. Ita & vniuer-
 so. Et ad p̄batōem minoris dicit. q̄ proba-
 tio ē. q̄ singula indiuidua essent pulchro-
 ra quo ad se: & magis ordinata. sed nō quo
 ad totum regnū. ¶ Ad secundam dicit. q̄ in
 4 regno cuius rex est limitatę potētē: sic q̄ nō
 sufficit discordes ciues frenis debitis cobi-
 bere. ex discordia ciuim nō fit regnū p̄fecti-
 us: sed & discordia primū. Et hoc vult sal-
 uator. Matthē. xij. Secus vbi rex est tan-
 tē sapientē: q̄ omnē discordiam ciuim suo-
 rum i maiorem p̄fectiōē sui regni nouit or-
 dinare. & tantē potētē q̄ hoc facere sufficit. &
 tantē bonitatis. q̄ hoc nō negligit. Et ita ē
 de deo respectu regni creati. Malos em̄ ci-
 ues in cludat carceribus inferis: ne regnū
 valeant disturbare suam pandēdo iusticiā
 bonos p̄ meritis collocat celestib⁹ mansio-
 nib⁹: suāz pan dēs misericordiā. ¶ Ad ter-
 5 ciam pōt dici vno mō. q̄ peccatū pprie nō
 ē occasio p̄fectionis regni. eo q̄ nihil ē posi-
 tiue abstractiue sumptū. vt dicitur fuit i se-
 cundo. Sed cum hoc stat: q̄ deus incarnat⁹
 vt restituat corpus pat̄i: fecit mundū melio-
 rem post peccatū q̄ fuisse in primo statu si-
 ne peccato. i. debite reordinādo illud pecca-
 tum. ¶ Alit̄ r̄ postea dicit. q̄ turpitudō siue
 2 macula nō ē p̄ se i se cā p̄fectiōis vniuersi.
 sed ip̄m debite reordinatū p̄ deum. & suo lo-
 co positū: eēt cā p̄fectiōis mūdi. ¶ Ad quar-
 4 tam q̄ maior est vera. Sed rex incarnatus
 uō vere offēdit: cum sit impassibilis sicut

ē immutabilis. sed dicit peccato offēdit qz
 exigēte iusticia ip̄m debita pena punit. & sic
 quasi habere ad modū irati. Un̄ peccatū
 fuit: nō quia sibi placet sed vult peccātes
 reordinare. & sic sua iusticiā fieri notā mun-
 do: Hoc & quarto articulo. ¶ His p̄missis
 m̄det ad rōnes p̄ncipales. Ad p̄mā negat
 auctōrē. q̄ s̄bū dei nō potuit vniū carni: et
 ad p̄batōem p̄mā dicit. q̄ vniū i ex p̄te create
 die pati: mutari ex p̄te ei⁹. s̄z nō significat
 vniū pati ex p̄te s̄bi. ¶ Et q̄ si vlt̄er intelli-
 gat maior. q̄ omē vniū sit pati: negada est
 1 Dicit em̄ filius dei vniū carni. qz eam susti-
 net i sua p̄sonalitate siue i suo supposito Et
 sic vniū ē naturā diuināz aequaliter se ha-
 2 bere ad naturā humanā: qualiter autē se nō
 habebat. Et ad hoc nō requirit mutatio in
 natura diuina. sed sufficit i humana: quā
 incipit s̄bū suppositare. Sicut vere peccat⁹
 q̄ in creatōe creaturę sed cōstruitur dñs.
 3 nō qz ip̄e aliquis pati. sed quia creatura p̄-
 ducit que s̄struit ei feruus. In mutacione
 em̄ terminoz p̄dicamēti ad aliqd: nō oportet
 4 fieri mutatiōem i ambob⁹: sed in alte-
 ro extremoz. vt fit albo quod autē fuit: simi-
 le illud quod & nouo nascit albu. Quis
 i primo albo nulla fiat mutatio vt i primo
 libro dictū est de relatione dei ad creaturas.
 ¶ Alit̄ etiā pōt dici. q̄ vniū sub voce pal-
 5 sua: pōt imponere actiōem. vt s̄bū dicit vni-
 ti creature. qz vniū sibi creaturā. ¶ Vex ē: q̄
 hęc m̄sio nō ē eque bona sicut p̄cedes. quia
 vniōem illam verbi cum creatura. vel cre-
 aturę cum verbo: facit tota trinitas. que t̄n
 nō dicit vniū carni: sed solus filius: sicut eti-
 am nō dicit incarnari. Et ergo p̄ma rēnsio
 ē melior: quia negat hęc vltis omē vniū est
 pati: sicut non omne assimilari est pati. vt
 dictū ē. Ad p̄batōem p̄mā cum dicitur
 sic Omē vniū ē agere. q̄ omne vniū ē pati.
 1 Negat illa p̄sequētia: sicut etiā nō sequitur
 omē generare ē agere: q̄ omne generari ē pati
 Est em̄ generare diuinū agere. cū generari
 2 filij nō ē pati i diuis: vt notū ē. ¶ Ad p̄ba-
 tōēz p̄ncipē dicit. q̄ licet arguat ab actiōe ad
 passiuū iuxta modū significadi gr̄matico-
 rū. q̄ lex fit a modico respectu que hēbāt im-
 ponētes. vt sentire dicitur accipi generis. qd̄ t̄n
 p̄ncipali⁹ sumit a pati edo. vt h̄. ij. d̄ ania.
 Un̄ nō pprie arguit a t̄mō p̄dicamēti actiō-
 nis ad t̄mō vix p̄dicamēti passiuōis. qz vni-
 ri dicit magis habitu dñe p̄dicamēti ad
 aliqd̄ fm modūz q̄ vniū res: quā modū

Ad 2

Ad 3

Ad 4

Ad 1. nō
nē p̄no.

1

2

3

4

5

1

2

passiois. sicut assimilari et generari. Un vniri
 (vt dictu e) dicitur aliqd qd aliq vnioese habz
 cu alio. qua se pus no habebat cu eode. sic
 verbu dei vnit meti cu mittit in mente. in q
 vniri nihil patit verbum sed mes. Et ergo
 hmoi pntia no e bona. et sic in pluribz vbiis
 no valer. vt du hoc tale fuerit i pdicamento
 ad aliqd. qd i voce sua actuali actioem im
 portat. et tñ ei vocale passiuu no vlt impor
 tat vera passionē. eo q qñq passio vel no e
 vel solu em altero extremo. et tñ passiuue
 nominat ambo extrema ppter mutatoez fa
 ctam in altero. Exemplu in creaturis. Co
 stituitur simile e agere. et tamen no ome con
 stituit simile e pati: vt dictum e. Nam si fiat
 nouu albu: albu qd pcessit pstruit ei simile
 quia fit ei simile. quis nihil patiat. Et sic i
 diuis pater generando agit: tñ fili? hoc q
 generat: non patit. Itē quod assimilat: agit
 vniuersaliter. et tñ no ome qd assimilaf patit
 Ad 2 ¶ Ad secundā. q loca relative opposit no
 vniuersaliter tenet. No em sequit. Dis p
 e ca. q omnis fili? e effectus. Hoc em in diuis
 e falsu. Pz em e ca nccario respectu possibil
 2 creaturę. et tñ fili? ei? nullo mō e effectus. Sz
 pntia i ipo i hmoi oppositis soluz videt te
 nere: qñ sic relatiua inferētia se habet ad in
 uicē: sicut correlatiua illata hnt se recte pro
 portionabiliter. vt sicut ois dñs e supior: ita
 ois seru? e inferior. qz sicut dñs e spēs supio
 3 ris: ita seru? e spēs inferioris. ¶ No sic no e
 i pposito. nā quis vnire sit infer? ad agere
 tñ vniri no e infer? ad pati: sed e cōe ad id
 quod patit vnionē: et ad id cui illud vnitur
 ¶ Eodem mō dicat de incarnare et incarna
 ri. quis em incarnare sit agere. tamē no oē
 incarnari e pati. quia incarnari e carni vni
 4 ri. ¶ Ad terciā pbatōem. s. ad pfirmatōem
 dicitur qd vniri licet sit passiuu generis apud
 gramaticuz: sicut incarnari vel generari. tñ
 no e de passiois pdicamento: nec spēs passio
 nis. s. magz hz attributoz ad aliqd. dicitur em
 aliqd vniri alteri. no qz patit: s. qz aliqñ
 se hz ad ipm p pūctoz qlit se añ no hēbat
 vt si lapis portet ad murz qescentē: murus
 vnit lapidi. quis nihil patiat mur? sed la
 5 pis. ¶ Ad scdam pbatōem pncipalē anced
 ditur neget maior. q omne vnibile e mutabi
 le. fili? em quis immutabilis ab etno erat
 1 vnibilis tñ e carni. ¶ Ad pbatōez ei? dicitur q
 vnibile añ vnionē e i potētia ad vnioz. no
 qz ipm e mutabile: sed aliud cu qd pot vniri
 e mutabile. vnibile em no dicit passionē in

quolibet de quo dicitur. sed sufficit qd altero. no
 tamē oportet si sit in potentia ad vnionem
 qz iccirco ipm possit duci ad vnionem. sed
 sufficit qd alterz cum quo est vnibile: ducat
 ad vnionem eius. ¶ Ad terciā pbatōem
 neget maior. s. qd illud quod no pot alteri cō
 2 poni: no possit ei vniri. Est em vniri cōmu
 nius qz componi. Quęcumqz em componū
 tur: suo modo vnūtur. sed non e contrario.
 ¶ Aliqua em vnūnt: vt intellectus cuz or
 1 be. que tñ no cōponūt. vel accidēs cu subie
 cto. ¶ Et ad pbatōez maioris dicitur qd bñ stet
 2 aliqd alteri vniri: vt naturā diuinā huma
 ne: vel subiectū accidētū. cu q nullo mō na
 tu e pponi. ¶ Ad qrtā pbatōz ancedēt: ne
 4 get maior. s. qd illud quod ab aliq infinite di
 stat: no possit secū vniri vnioe hypostatica
 Et ad pbatōez dicitur qd sepe magis ppinqua
 nequeat vniri. eo q no habet ordinē ad in
 uicē. sicut duo intellectus: vel duę formę du
 orū asinoz q sūt simillime: nequeat vniri:
 ppter no hēnaturā subordinatōz ad in
 uicē: tñ quelibet eaz bñ vnit cum suo corpo
 re: a quo essentialiter pl? distat: seu etiaz cu
 sua sensatōe. q e quoddā accidēs. Et sic ab
 eo distat genere generalissimō. ¶ Unio ita
 2 qz no sequit ppinqtatē rez i eētiali pfecti
 one. s. magis pueniētā ordinis. No con
 ueniētā e naturę diuinę ad hūanā vel cre
 atā: qua pot facere naturā diuinā: vt sibi na
 tura creata hypostatice vniat. ¶ Ad pfirmā
 3 tionē dicitur qd vnibilia no optet eē pporciona
 bilia aliqua pportōe determinate quātitatē.
 quā em pportōem hz forma subal ad ma
 rentā: sed abet eē pportionabilia q ad ordi
 nē: fm quē nata sūt vniri. Et ita e. q diuinā
 natura hz ordinē ad humanā. q pot secū i
 eodē supposito suppositare naturā hūanā
 puenire. ¶ Ad terciā rōez. q no e ad pñs. qz
 3 phus loquit i. vi. et i. viij. phisic. de distātia
 locali. q illa no pot ptransiri. nulla aut e di
 stātia localis inf dēu et creaturā. cu deus vbi
 qz sit: p eētiam. vnionē et potētiā. vt i p
 mo libro dictū e. Sed diuinā natura distat
 infinite simpliciter a creaturā pfectōe eētri
 ali. ordinē tñ hñs q creaturā pot accipere i
 vnitate diuini suppositi. ¶ Ad qrtā pbari
 4 onē: neget ancedēs: q veritas no possit eē in
 carne. imo e vbiqz spāliter autēz dicitur i carne.
 qz incamata. qz cuz natura humana et car
 nis i vnā plonā sociata. ¶ Ad pbatōem cū
 dicitur qd dicitur infinita nequeat esse in magni
 tudine. Dicat. q phus velit q no possit eē

BB 3

Ad 2

Ad 3

Ad 2

Ad 3

Ad 4

Ad pfirm

Ad pfirm

Ad 3

Libri. iiii. Questio i.

i magnitudine sic: q̄ coextēsa sit magnitudi-
 ni. sicut gravitas corpi graui: p̄t tamē eē i
 magnitudine carnis p̄ vnionē hypostaticā
 vel alio modo. ¶ Ad secundam rōem p̄nci-
 palē: neget aīcedēs. q̄ nō fuerit p̄grauzrē.
 Ad p̄batōem p̄mā dī: p̄mo. q̄ sicut summa
 bonitas nequit assumere maliciā: ita etiaz
 summa maiestas nequit assumere infirmi-
 tatem: eius potētiā dep̄mētē minūctez
 vel coartātem. ¶ Nō em̄ infirmata est mai-
 stas vel potētia dei in se: ex assumpta carnis
 infirmitate sed i vna p̄sona p̄iūca sunt: in-
 firmitas carnis: z immēnsitas maiestatis.
 1 Ratoe p̄mē pati z mori potuit. Ratione
 2 secunde demonem vincere: z a morte sur-
 gere: z deo p̄ om̄ibus peccatis satisfaccere per
 passionē carnis. eo q̄ p̄sona patiens erat
 deus. ¶ Secūdo dicit. q̄ nō ē simile de infir-
 2. d. mitatis assumptione. quia cum ea stat de-
 bitus ordo rei ad deum. z ad suum finem. z
 d malicię assumptōe: que tollit debitū ordi-
 nē rei ad deū z ad suum finē. Et ergo nullo
 mō deuit deum assumere quouis mō mali-
 ciam fini naturę cōtrariam: sed bñ infirmi-
 tatem fini naturę nō repugnātem. ¶ Ad se-
 cūdam p̄batōem neget minor: p̄cessa ma-
 iore. Ad p̄batōem minoris: neget q̄ fuissz
 magis p̄gruū deū si implicat hāc noxam in-
 1 dultisse. tū qz licet i hoc paruissz dei misericō-
 dia fuisset aliquāliter diuina iusticia. qz nō
 fuisset tm̄ restitūtū quātum fuit ablatum.
 nec deo p̄ hoīem tātus impensūs honor sic
 2 ei p̄ hoīem impēsus erat p̄ceptus. ¶ Scō.
 qz quis oia possit: qz om̄ipotēs ē. tm̄ oia rō-
 nis moderamēte facit: qz iust' ē. z ob hoc de-
 monē hoīs victorem. z sup hoīem tyranni-
 eum possessorem: noluit spoliare: nisi p̄ius
 3 p̄ hoīem eēt victus. quod cōgrue p̄ hoīem
 puz fieri nō valebat. ¶ Itē. nisi i hoīem in-
 nocētem manū posuissz: rōne cuius puari
 possessione hoīs dignus eēt. Nec autēz cō-
 gruisime facta sunt p̄ h̄bū incarnatum. z ḡ
 nō fuisset p̄gruū: homi suū p̄ctm̄ ex p̄ritio-
 ne simplt fuisse indultū. ¶ Sed dicit. qua-
 re p̄ p̄ctm̄ hoīs meruit redemptorē q̄ an-
 geli: cū eiusdē generis erāt p̄ctā. s. supbię vl'
 2 appetitus diuinitatis? Scō videt. q̄ hō per
 seipm̄ satisfaccere potuerit. ergo nō fuit con-
 gruū: q̄ p̄ satisfaccōe filii? ¶ Veniret in carnē
 1 p̄sequētia nota ē. p̄bat maior: p̄mo. qz hō
 p̄ actuali mortali potuit satisfaccere. vt Da-
 uid de adulterio z homicidio. ḡ p̄ originali
 2 qd̄ vtiqz min' ē. ¶ Scō. qz p̄m̄ parēs in q̄

fuit idē actualē z originale: satisfaccit de mor-
 tali actuali p̄ p̄ritōem. ergo z de originali
 qz idem fuit. ¶ Tercio. qz crudelitas eēt: pe-
 3 rere a debitoze plus q̄ p̄t. Sed illa nō est
 in deo. ergo deus nō perit ab homie plus q̄
 p̄t. ḡ potuit hō p̄ suo p̄ctō p̄ seipm̄ satisfac-
 cere. ¶ Ad p̄mā. plures a doctoribz nostris ra-
 1 tiones assignātur. Prima. qz cecidit in na-
 tura potēti. quia clarā habuit noticiam nō
 obumbratā: sicut homo. qui de agēdis cog-
 nitionē accipit deliberādo. quia ḡ a p̄fectio-
 2 ri natura cecidit: magis ingratus fuit. Un̄
 indign' gra fuit. ¶ Scō. qz nō tota natu-
 ra angelica cecidit: sicut i p̄mo hoīe cadēte
 3 tota natura hūana. ¶ Tercia. qz angel' p̄-
 pria volūtate cecidit nemic suggerente. hō
 4 suggestōe sathangē cept'. ¶ Quarta qz mi-
 nus supbiuit hō i ciaz appetēdo quā demō
 diuina potētiā appetēdo. Est ei natura hu-
 mana scię capax. vñ z x̄pō cōicata. s. potē-
 tię nō sic. vñ nec aīę x̄pi absolute ē oī potē-
 tia cōicata. Addit. qz hō peccāta de venia co-
 5 gitauit. nō aut' demō. ¶ Quinta. aliq̄ mō hō
 erigebat diuina iusticia. qz nō oēs erāt in a-
 cru: ad q̄s p̄ctm̄ origiale debebat deuolui. s. z
 tm̄ adhuc potētia. Un̄ qd̄ amō indecens
 fuissz. vt pul' qz eēt: vltimā recipient dāna-
 tōem. Angeli aut' i peccādo om̄s erāt actu.
 ¶ Sexto. qz hō nō peccauit i timō star' suę
 6 vitę. qz em̄ corpe grauar' erat. lōgior' em̄
 p̄merēdi z demerēdi ei fuerat assignat'. z ḡ
 p̄ritus ad gram̄ redire valebat. ¶ Demō
 aut' peccabat i termino star' suę vitę. qz vt di-
 cit Damal. Hoc ē hoībz mors qd̄ angel' ca-
 7 sus. ¶ Septima sapia ē diuina. q̄ a demo-
 nis asturia nō debebat illudi. Cū em̄ totū p̄-
 positū dei de hoīe gaudebat se demō ip̄dū-
 se. op' fuit sapie diuine: i p̄posito suo nō de-
 ficere. sed secretiori via qd̄ de hoīe p̄posuit:
 subtilit' z misericōditer finalit' adimplere. ¶ Ad
 2 scō. neget aīcedēs. Ad p̄batōz m̄det vno
 mō. qz nūqz p̄ mortali potuit satisfaccere nec
 dauid nec ali': nisi i fide mediatoris dei z
 hoīs. s. x̄pi iesu: z ex̄p̄tute meriti passiois ip-
 si'. ¶ Vel dī. qz actualē qz ē volūtariū. quis
 sit maior culpa. tm̄ etiā p̄currēte gra dei: vo-
 lūtate p̄t hō corrigere vel satisfaccere. quia
 p̄ctm̄ ē p̄sonale. Originale aut' ē vicū rōn'
 naturę z p̄ctm̄ innatū. qz a natiuitate p̄tra-
 ctū. nō ē ex̄tēsiō culpa. qz in oēs homines
 trānsāda. z ideo de hoc pur' hō non potuit
 satisfaccere. qz nō suffecit i merito: rōn' natu-
 rē humanę p̄mereri salutē. sed solū hoc fieri

Ad 2. rō
 nē p̄nci.

Ad 1

2

3

4

5

6

7

Ad 2

2

Lōna. 1

Articulus quartus Fo. CCCLVIII

ri potuit ex merito ei⁹ q⁹ supra oem naturaz
fuit. ¶ Prima aut solutio e melior. Secda e
Ad 2 congrua: p⁹me no repugnans. ¶ Ad scda p
batos dz. q⁹ p⁹m ho satisfecit mediante gra
de pcto originali: in q⁹tu erat viciu psonę: s3
Ad 3 no in q⁹tu erat corruptio nature. ¶ Ad terci
am. Pcessa maiore p statu vie. Pcessa etiam
minore. Pcedit q⁹ de no perat ab hoie pl⁹ q⁹
p⁹or: cu admiculis grę gratis datę quaz ho
mi tribuit. Puenit em diuinis inspiratōibz
quibz ho sep⁹ pparare ad gram primaz:
quā paratus e dare pparanti se. Sed hoc
totum venit ex fide mediatoris dei z hoim
hōmīs Chusti iesu: z ex merito ipsius. Un
no sequit q⁹ homo sine hac fide poruenit p
seipō satisfacere. Ratio assignat. quia q⁹uul
peccatū fuerat finitū ex parte psonę: tamen
obiectiue fuit infinitū: eo q⁹ p illud offensū
erat bonum infinitum. Unde p satisfactio
ne requirit gratia dei: que est bonum infini
tum extēsiue: eo q⁹ quis p id meret bonuz in
finitum. Hanc tamē gratiam nō disposuit
dñs alicui cōcedere post culpam: nisi pro
fide i psonam infinitam: z ex merito ipsius
¶ Unde nullus p suis peccatis vel origina
li satisfacere possit nisi ex fide iesu xpi: q⁹ me
ruit p omnibus sufficere. eo q⁹ erat psona i
finita. ¶ Ad rationes que fiūt ptra secūdu
suppositum. ¶ Ad primā. neget mior. Un
incarnatio verbi nō fuisse de pfectōe vni
uersi: si Adam nō peccasset. sed fuisse vni
uersum pfectuz suo modo. licet nō omī mo
do quo nūc. ¶ Ad probationez dicat. q⁹ vni
uersum fuisse pfectum p conuictionē vtri
mi i primū: nō in vnitare psonę: s3 ordie fi
nali. qz finaliter in p⁹mū ordinatuz. Loniū
ctio autē i vnitare psonę e nou⁹ supercellēs
mod⁹ pfectōis p xū ordinatus i remediuz
peccati. ¶ Ad scdam neget maior. qz si na
tura sterisset i innocētia. nō fuisse op⁹tata
exaltatōe nature. ¶ Ad pbatos maioris cō
cedēdo: q⁹ natura nō meruit p pctm exalta
ri. nec ex pcto sortita e lucrum seu istud ma
gnū bonum. quod e vniō in deum. Sed ex
sola dei benignissima misericōdia et liberalitate
infinita: alioi consilio demōnis maliciāz
volēter rep⁹mere: z lapsuz homis reformare.
Ad p⁹fir. ¶ Ad p⁹firmatōem placet maior de britudi
ne eēntiali. q⁹ illa nō min⁹ dz britificari natu
ra sensitua innocēs q⁹ penitēs. sed dico. si
cui dictū fuit i. iij. articulo. q⁹ eēntial britu
do nature sensitue cōsistit in vobibz corpis
q⁹ euēniūt corpis p redundantiaz ex eēntiali

britudine aie. S3 loq⁹ndo de accēntali gan
dio britudis. sicut de hoc satis dictū e in p⁹
mo articulo. Cōsequē nego miorē. q⁹ natura
sensitua hēbit eēntialē britudinē ex hūan
tate xpi. Ad autē brit Aug. exponētis illud
Jo. x. Ingrediet z egrediet. dico q⁹ p ingres
sum intēdit britudinē q⁹ ad eēntiale gaudi
um. z p egressum intēdit britudinē quo ad
gaudiū accēntale. qd p⁹apue erit i vitiōe hu
manitatis xpi. ¶ Ad. iij. dicat. q⁹ duplex e ca
pacitas humane nature. Una fm potētiā
naturalē: q⁹ p⁹inet ad rationem seminalem
z sic nullā capacitatē nature i generē de⁹ va
cuā pmittit. sic em de⁹ z natura nihil faciūt
frustra. ¶ Alia e capacitas nature fm ratio
nē obedientię ad daum. fm quam quelibet
creatura habet: vt possit ex ea z de ea fieri qe
quid deus vult. Et tali capacitate cōuenit
humane nature vt sit capax diuinitatis. s.
vt tantę dignitatis. q⁹ in vnitare diuine p
sonę possit assumi. ¶ Secūdo dicat. q⁹ non
opreat. q⁹ deus oem talem capacitatē im
pleat. sicut nō oportet deum facere ome qd
potest facere. sed fm q⁹ congruit ordini sapi
entię eius. ¶ Tercio dz: ad formā argumēti
negādo psequētā: p⁹cesso ancedēte. Ad pba
tos dz q⁹ de⁹ nō denegat nature bonū cur ipa
e capax: fm p⁹uā potētiā suā naturalē. sed
nō semp oem capacitatēz quā h3 fm rōem
obediētię diuine. Quia si hoc argumētum
p⁹cluderet: eo p⁹aret. q⁹ etiā angel⁹ eēr assū
ptus vel assumēdus. quod tamē nō est ver⁹
¶ Ad q⁹ta z. neget ancedēs: q⁹ deuisset. Ad
pbatōem. neget q⁹ deuisset eū ostēdisse pfe
ctam humilitate. Hec em deuerunt deum
post assumptionē humanitatis: sed nō an
quia diuinitas est sup omnē virtutem crea
tam. Unde nullam de talibus deuit eā oñ
dere nisi ex magna cā. s. nature hūane repa
riōe. ¶ Ad q⁹ta dz: q⁹ sine dubio omibz sal
dis diabolus pter eius intēdē p⁹uit ad
diuersa gaudia accēntalia. vt in q⁹to articu
lo dictuz e: z ergo psequēs nō e incōueniēs
¶ Itē suppo s⁹ro. q⁹ de mō vidisset hūanā na
tura in vnitare psonę diuine assumēdā: nō
p⁹pter hoc oportet q⁹ viderat mediā: quibz
hoc fieri debebat. ¶ Unde nō est incōueniēs
q⁹ p⁹ter intētiōē illi⁹ boni ad hoim: cū ipm
tentādo supauerat: occasionaliter z p acci
dēs ad h⁹ bonū disponebat. sicut etiā ad s⁹
croz p⁹m redemptōez p⁹ter intētiōem age
bat: cū xpi mortē p sua membra fieri p⁹era
bat. ¶ Ad sextā neget psequētā cū inferi.

Ad 3

1

2

Ad 4

Ad 5

Ad 6

Libri tercii Questio.ii.

q̄ p̄mi hominis culpa fuisset cā: q̄re ania s̄bi
 fuisset p̄destinata. qz nec occasio alit̄ nec de
 p̄ se erat illi cā. Sed de^o vidēs hoies pecca-
 tur: p̄ncipalissime in creaturas p̄destina-
 uit aiam filij sui. p̄ quā disp̄osuit se hoiem
 2 repatur. ¶ Un̄ Aug. li. cur. qn̄ 7 quō deus
 homo. ca. iij. dicit. Si hō peccaret: i consi-
 lio trinitatis statutum erat: vt verbū quod
 añ s̄cula i sinu p̄ris manebat: carnē ex ho-
 mine p̄pter hoies assumeret: cum quadeus
 repararet oia: que cūq̄ i celo vel i terra p̄dita
 erat. ¶ Et ad p̄batōem p̄sequētiē. neget̄ hęc
 3 p̄sequētia. si nō fuisset p̄ctm̄: nō fuisset assū-
 ptavel p̄destinata. s̄ p̄ctm̄ erat eius cā. Si
 em̄ de^o vidisset hoies i innocētia p̄māsur: cā
 nō p̄destinasset. qz magnū op̄ nouū qd̄ fe-
 cerit p̄ eā: necessariū nō fuisset: sicut etiā i si-
 mili. nō sequit̄. si nō eēt deus: nō eēt peccatū
 ergo deus ē causa peccati: nisi vellem^o valde
 large loq̄. s̄. vocādo om̄e illud cām: sine quo
 nō: h̄ aut̄ eēt impropriū. ¶ Vidēs igit̄ deus
 4 hois casum: benignissima pietate i misc̄a li-
 beralitate p̄destinavit filij sui hūanitatē: q̄
 releuaret hoiem lapsum. nō p̄pter p̄ctm̄: s̄
 i remediū illi. ¶ Deinde soluit̄ rōnes facte
 p̄tra questū. Ad p̄mā. neget̄ añcedēs. Ad
 p̄batōes. p̄cedit̄ q̄ i om̄ibz hoibz fuisset sta-
 tus innocētiē. 7 q̄eteris panibus ille sit me-
 lior. sed multo meli^o aduenit mūdo p̄ car-
 natōem s̄bi: qua stat̄ innocētiē excedit̄ sta-
 tum penitentiū. s̄. assumptio hominis in deū.
 aureole marty^z. 7 alioz. manifestatio diu-
 ne iusticiē sicut misc̄diē. ¶ Itē ē stat̄ innocē-
 tiē quo ad xpm̄ 7 ei^o matrē. 7 status peniten-
 tiū in alijs in regno. que plus addit̄ p̄fecti-
 onis mūdo: etiam i statu penitentiū. quā
 sine illis voluisset status innocētiē observa-
 tus: vt i. iij. articulo dictū ē. ¶ Ad sc̄dā. ne
 2 go maiorē. qz (vt dictum ē i quarto articulo)
 malū suo loco positū debite reformatū val-
 de orn̄at mundum. qz loquit̄ nobis 7 docet
 nos deū iustū: qd̄ sola nos misc̄dia nō doce-
 ret. ¶ Ad p̄batōz illi^o maioris dr̄. q̄ malicia
 ciuiuz nō debite reformat̄: minueret de p̄fe-
 ctōe regni. S̄ debite p̄na punita: 7 i car-
 2 cerē detrusa: orn̄at regnū. docedo nos potētī-
 am 7 sapiāz atqz iusticiā regī. ¶ Sicut̄ m̄det̄
 Ad 3 ad terciā. q̄ maior nō ē vera. In iusticia em̄
 punita 7 reordinata: nō minuit de p̄fectiōe
 2 regni. sed addit̄. S̄ de indignit̄ dr̄. q̄ hęc
 etiā p̄ficiat̄ regnū: qz i ciuitate bonoz p̄ finez
 mūdi nō erit. vbi dñs absterget oēs lachry-
 mā ab oculis sanctorz. vt habet̄ Apoca. xij

Ad 1 ali
arū

Ad 2

Ad 3

¶ In ciuitate maloz erit i eoz iustā p̄nā 7
 reordinatōem. In ciuitate ecclesie militat̄
 etiaz ē bona. qz vel p̄bat. vel exercet. vel pu-
 nit. 7 quolibet mō ē bona. ¶ Ad quartā. ne
 4 get̄ añcedēs: q̄ aia boni latronis fuisset p̄fe-
 ctior: 7 gliosior: si nō fuisset culpa. Ad p̄ba-
 Ad 4 tionē. p̄cedit̄ q̄ si culpa nō fuisset sp̄ fuisset re-
 p̄ntata i verbo: vt semp̄ p̄ suo tpe innocens
 7 immaculata. Et q̄ nūc rep̄ntat̄: vt p̄ aliq̄
 tēpe p̄scripta 7 figurā tenebraz. Sed h̄ ia
 2 nullam ei imp̄fectiōem. nec aliquam tristi-
 ciam infert. quia que dñs indultit̄: ammō
 nō punit. 7 iō i hoc libi 7 om̄ibz sanctis ma-
 teria laudis existit̄ dei: q̄ eā tā misc̄dit̄ eri-
 puit de factibz p̄ctōz. ¶ Dec̄ 7 alia gaudia ac-
 3 cidētalia: p̄cipue assumptio nature hūanē
 i deū: magis ei sunt occasio gaudiij: qz rep̄n-
 tari p̄ aliq̄ tēpe fuisse sub p̄ctō: sit ei sc̄dali
 vel de honoratōis. cū ibi nulla sit de honora-
 tio: nec aliqd̄ tristitiē siue doloris. Om̄ia al-
 4 legata p̄ p̄tibz affirmatiuis questōis sunt
 p̄ dictis. Docet̄ questione.

Secundo que

f nit. vtrum sicut sol^o fili^o naturaz
 hominis assumptis. sic p̄ 7 spūs
 sanct^o eādē naturā assumere potuerit. Que
 questio supponit. q̄ sol^o fili^o naturā hois as-
 sumpsit. Sc̄do q̄rit. vtr̄ eādē naturā p̄ vl̄
 spūs sanct^o assumere potuerit. ¶ Contra sup-
 argult. i. positū arguit̄ sic. Nō ē possibile q̄ vna p̄so-
 na diuina aliquā naturā assumat: qn̄ om̄s
 aliē eā assumat. s̄ suppositū falsū. Cōsequē-
 tia nota ē. 7 añcedēs p̄bat̄ p̄mo auctē vene-
 rabil̄ An̄. dicit̄. q̄ i diuinis oia sunt vnū
 p̄ter generatōem. i generatōem: 7 p̄cellōz
 s̄ cū i carnatiōe nihil sit p̄dictoz triū. sequit̄
 q̄ nequeat p̄uenire vni p̄sonē qn̄ simul p̄ue-
 niar om̄ibz. ¶ Sc̄do. ois op̄atio dei excepta
 2. argult. actōe originis qua constituit̄ p̄sona diuina
 ē cōis tribz p̄sonis. S̄ assumptio nature ho-
 mis ē qd̄ op̄atio dei: q̄ nō ē op̄atio originis p̄-
 sonē diuine. s̄ ē cōmūis tribz p̄sonis. ergo
 nequit p̄uenire filio sine alijs. Consequētiē
 1 notē sunt. 7 maior ē b. Aug. p̄mo de trinita-
 te. ca. quarto. vbi vult. q̄ p̄sonē diuine inse-
 pabiliter op̄ant̄. ¶ Item Damascenus. In
 diuisa sunt op̄a trinitatis sicut diuisa est
 2 suba. Minor nota ē de se. ¶ Tercio sic. Im-
 possibile ē homines reformati p̄ vnā per-
 3. argult. sonam: sic q̄ nō p̄ aliam. ergo impossibile ē
 vnā p̄sonam assumere carnem sine alia.

Probatio psequētis. qz p incarnatiōe z p se
 quētē passiōe reformata ē natura hūana.
 Et antecedēs pbat. qz sicut ipossibile fuit ho
 minē creati ab vna psona qn sil' etiā ab alia
 ita videt q' ipossibile sit hoīez reformari ab
 vna psona sic q' nō ab alia. ¶ Quarto. qz p
 fectioz ē vnio hypostatica: qz vnio p gratiā.
 Sed vnio p gram neqz fieri nisi p omēs p
 sonas: sic q' cuiqz vnū vna psona: eidem
 vniat z alia. igit. Cōsequētia tenet. qz si mi
 nor vnio nequit fieri diuissim: nec maior po
 terit. ¶ Maior pz. qz vnio hypostatica est
 maxima p' vnionē trinitatis. ¶ Minor pz
 qz vnio p gram ē in obseruante mandata:
 z ad illū veniunt pater z filius z omēs plo
 ne: vt habet Joh. xiiij. ¶ Quinto. Impōssi
 bile ē filiū ventre in mente: qn simul veniat
 z pater. ergo neqz in carnē. Probatio psequē
 tię. qz nō ē potior ratio vno qz alio. An
 cedens pz p auctēz Johis. xiiij. iam allega
 tāz. ¶ Sexto. impōssibile ē aliquid absolu
 tū puenire vni plone diuine quod non al
 ten. Sed incarnari siue assumere naturaz
 homis ē quoddā absolutū. ergo nō pōr vni
 plone puenire sine alia. ¶ Maior ē venera
 bilis Anselmi tē pcessū spūsancti. In diui
 nis omīa sunt idem: vbi nō obstat relatio
 nis oppositio. ¶ Minor videtur nota de se
 Confirmat sic. Quia quicquid dicit de na
 tura diuina: hoc ē cōe z tribua: sicut ipa ē cōis
 tercio. Sed incarnatio dicit de natura diuina.
 igit de tribu plonis. Pz minor p Damas. dī
 centē. q' tota natura diuina i vna hyposta
 sum suaz incarnata ē. ¶ Septimo. Quēcū
 qz res inseparabiliter necessario sunt in inui
 cem: necessario simul in diuinit' erunt. sed
 ita ē z plonis diuinis. igit. Pz. q' necessa
 rio simul iduunt. q' cū plon a filij induit hu
 manitate: necessario etiā z alie. ¶ Patz ma
 ior. qz inimaginabile ē: q' necario aliq' sunt
 i inuicem. z q' aliquid circūeat vel tegat v/
 nū. z nō aliud. Minor dicta ē in pūmo li/
 bro: z Johānis. xiiij. Ego in patre: et pater
 in me. ¶ Octauo: p idem conuenit alicui
 substētiāz alterius terminare: p quod si
 bi cōuenit p se substētere. Sed ratio ē essen
 tię cōuenit diuine plone p se substētere. ergo
 z substētiāz alterius naturę terminare.
 Sed q' alicui plone puenit rōne cōntię cō/
 uenit omibz tribz: sicut ipa ē cōis tribz. igit.
 q' vna plonaz aliā substētiāz terminat: omī
 bus equalit' necessario puenit. Maior pz
 qz p idē dē terminat substētiāz alteri': p qd

h'z ppriā substētiā. Et minor manifesta
 ē. ¶ Nono. postea cā pūmū erit effectus cō
 munitis. Sed cā quare vna psona diuina po
 rest aliā substētiā suppositare: ē ei' pūus
 infinita. eo q' pūti finitē nō puenit. igitur
 vbi ē illa causa erit ille effectus. Sz illa cā
 ē pūmūter i tribz plonis. q' effect' incarna
 tionis erit pariter i eis. Pz maior de se z mi
 nor. qz virtus finita nō sufficit alienā substē
 tiā terminare. ¶ Deinde arguit p'ra q'
 stū. s. q' nec pater nec spūsanctus eandem
 naturā potuit assumere. qz quicqd ē in cōue
 niēs deo ē impōssibile. Sed aliā psonā a fi
 lio assumere carnē: ē deo incōueniēs. q' ē im
 possibile. Maior nota ē. z minor pz. quia
 da q' alia psona incarnaret: eēt in diuinis
 plures filij. quia sicut christus ē vnus fili
 us hūanis: ita si pater ex ea vel spūsanctus
 fuisset incarnatus: eēt filij hūanis. z sic duo
 filij fuissent in diuinis. s. verbū z pater in
 carnatus. ¶ Et pōt cōfirmari. quia sequere
 tur q' in diuinis eēt idē filius z p'z. Cōsequēs
 eodē mō videt incōueniēs. z psequētia pba
 tur. quia p'z in diuinis ē p'z hūis: z idē p'z si eēt
 incarnat' eēt filij hūanis: idē q' p'z eēt z filius
 ¶ Secūdo. qui nō pōt miri: nō pōt carnem
 assumere. Sed p'z nō pōt miri. q' Pz ma
 ior. qz ex hoc filij dicit missus i carnē. qz car
 nē assumpsit. Pater minor p m'grm li. j. z p
 b'rm Aug. libro. ij. de trinit. ca. xij. ¶ Tercio
 p'z ē immutabilis. ergo nō pōt carnē assume
 re. Cōsequētia nota ē. qz qui carnē sumit na
 scit z nascibilis ē. Antecedens ē m'grm li. pmo
 ¶ Quarto posse incarnari ē p'prium filij. er
 go nulli alteri plone pōt puenire. Cōsequē
 tia tenet. qz p'prium d'z puenire soli. Et ante
 cēdes patz. qz sibi soli puenit. ¶ Quito. qz p'z
 nūqz voluit incarnari. q' neqz incarnari. Cō
 sequētia tenet. qz qd nūqz voluit nō p'z vel
 le: eo q' ē immutabilis: z nō pōt aliqd fieri
 nisi velit. Et antecedēs pz. qz si voluiss' fecis
 set. ¶ Sed p' supposito q'stionis ē m'grm li. j.
 ca. iij. v. z. vj. ostendēs ad hoc plures con
 gruitas. ¶ Secūdo p' q'stio ē m'grm eadē di.
 ca. vj. dices. ¶ Si hō querit. vtz pater vel
 spūsanctus potuerit: vel etiā modo possit
 incarnari. Sane m'grm pōt z potuisse oliz
 z posse nūc carnē sumere: z hōsem fieri. tam
 patē q' spūsanctum ¶ In hac questione
 erūt tres articuli. Pūmus erit de supposito
 Secūdo de q'stro. Et tercius de multiplici
 dubio. ¶ In pūmo itaqz videt' b'f. vtz solus
 filius naturam homis assumpsit.

Argu. 4

Argu. 7

Arg. 7

Arg. 8

Argu. 9

Confir.

Arg. 2

In pūmū i

Art.1.

Pro quo est notā

1 dū q' de pōr comparī ad creaturā duplicat. Uno mō in rōne efficiētis vel finis. q'ra e' creatura. Vel vt dicit Bonauerura: i rōne

2 pncipiātis. i. aliqd faciētis circa creaturā: 7 ē idē q' Alto mō i rōne suppositiōis. i. q' suppositiōis creaturę supplet. Et inf' hec tal' ē dñia. q' habitudo dei ad creaturā: inq'tū ē i ea aliqd faciēs. vel etiā finis i quē ordina tur creatura: necessario est cōis tribz psonis qz sicut eaz ē vna cēntia 7 vn' act' cēntialis quo quelibet eaz ē deus. ita necario est oim eaz vna opatio ad extra: procedens ab il lo actu. vt allegatū est an' oppōsituz. Silt vna est oim finalitas quia quicqd ordina tur i vnā psonam tanqz in finē: silt ordinat in omes tres. Sed scōm. i. supplere suppo sitionēz nature create hoc nō dicit: nisi vni onē creaturę cū supposito diuino: rōne cui' suppositū diuinū illā creaturā suppositat. 7 q' hoc potest bñ puenire vni psonę sine alia

2 q' Et q' sequit. q' i vnioe hypostatice sine in carnatōe duo ē p'derare. Vnuz ē actus quo fit vnio creaturę cuz creatore. 7 hoc ne cessario ē a tribus psonis. sic q' nequit eē ab vna: qn etiam sit a ceteris. Aliud ē suppositio creaturę a psona siue supposito cui v nit. 7 hec nō dicit aliquem effectū: sed rela tionē psonę cui natura vnit ad ipam natu rā: ratōne mutatiōis factę in creatura a tribus psonis. Vñ hoc pōr puenire bñ vni psonę sine alia. q' Primo itaqz compā creatura ad creatore quo ad actuz: tanqz aliqd ab eo recipiens pductiue. q' Scōdo pparatur creatura ad creatore quo ad suppositiōez tanqz a creatore sustentata i supposito diuino. 7 sic tanqz aliquo mō se habēs ad crea torē relatiue. q' Premissis illis ē pma cōclu sio hec. Catholice tenenduz ē. q' solus fili' naturā homis assumpsit. Probat pmo au toritate Jo. s. Verbū caro factū ē. i. icarna tū ē. s. humane nature assumptōe i vnitate suppositi. q' Scōdo qz incarnati dicit in car nē mitti. s. missio p' puenire vni psonę sine alia. q' incarnatio pōr vni cōpetere psonę si ne alia vel alijs. Et ita de facto ē de filio: per illud ap' ad Gal. iij. Misit de' filiū suū factū ex muliere: factū sub lege. q' p'ctōvera

2 q' Tercio. qn aliq' supposita sūt realiē disti cta: nō ē incōueniēs: q' vnuz eoz aliqd sup pōstet: sine h' q' alia suppositet h' idē. Nō

diuina supposita sūt realiē disticta. q' possibi le ē vñū eoz aliquā naturā suppositare sine h' q' 7 alia suppositet eandē. igit cū ita factū sit de supposito filij: vt allegatū ē: h' p'ctōvera p' maior. qz natura create destituta a p'pa suppositatōe: nō idigz suppositatōe pluriū suppositoz distictoz. mior nota ē de se. q' Et p'firmat. qz si nō: h' eēt p'p' sumā vnioz trīū psonaz. rōne cui' p'p' credi. q' nihil possit vniri vni qn omibz. s. h' nō spedit. igit Na tor nota ē. qz h' ē motiū: sup q' sudant rōes i p'riū. Et mior p'z. qz q'uis vnita sit aia eoz pi. trī scia vnit aig: 7 nō corpi. q' Quarto. qz assūptio nature hois nō ē nisi vnio i psona q' cū psonę distictę sint: quare nō possit eē vnio i psona vna: sine h' q' eēt i alia. q' Qui to. qz si hoc nō eēt possibile: vnā psonā car nē assumere: nisi omes alię eam assumerent hoc eēt p'pter vnitate sumimā vnus cēntię cui caro vniret. s. p'pter hoc nō d'z reputari impossibile. igit possibile ē. imo i psona filij factū ē: p'q'ntię notę sūt. 7 maior p'z se. qz alia rōe nō pōr assignari. S. minor p'z. qz vnio carnis ad cēntiā: nō puenit cēntię cōse derare fm suū eē absolutā nudū. sed in quā tum habet esse sub personali substantia filij: put notū ē. q' Scōda p'clusio. Tora tri nitas hāc assumptiōez opata ē. q'uis vnio hypostatice ad solā psonā filij terminata sic Dac p'clusionē quo ad p'mā p'c' declarat p'mū notabile. qz facere hanc assumptionez ē circa creaturaz aliquid effectiue p'ducere

2 Nō vt dicit ē in illo notabili: opa trinitatis ad extra sunt indiuisa. Vñ in q'm aliquid p'ducit circa creaturam: tota trinitas hoc facit. 7 ē magistri di. p'ma. ca. finali. ad ducētis ad hoc auctoritatē beati Aug. lib. de fide ad Petz. 7 ē (vt estimo) in ca. ix. di centis. Reconciliari sumus p solum filij fm carnem. sed nō soli filio fm deitate. Tri nitas em nos sibi reconcilianit: p hoc q' solum verbum carnem ipsa trinitas fecit. Ec ce ppositum. Opera em trinitatis indiuisa sunt ad extra. vt dicit beatus Augustin' p'mo de trinitate. ca. vndecimo 7 duo decio

2 q' Lorelariū. Imaginādum eē hac filij dei incarnatōe. Recte ac si tres puellę vnaz ex eis aliquam vestem induerēt. omes enim tres facerent induitōem. 7 soluz vna ex eis indueret. q' Tercia p'clusio ē. Natura diuina i supposito p'bi humane nature vnita ē incarnata. 7 naturā homis assumpsit. hoc ē mgi infra di. q'nta. ca. nono: sic dicentia.

Lora.

Lōdo.1

2.pbat.

3.pbat

Lōfin.

4.pbat

Lōdo.2

Lora.

Lōdo.3

tūc si trinitas voluisset: eodē mō p̄tem vel sp̄m sanctū carne vestiuisset sicut filiū. ḡ cō-
Lōdo. 2 clusio ē vera. ¶ **Secūda** clusio ē. P̄t̄ v̄l sp̄s sanctus potuisset eandē naturā humanā numero assumpsisse quā filius assumpsit. P̄t̄ quia p̄cedentē clusione potuit assumere naturā humanā i vnitate suppositi: ⁊ quare pl̄ vnā ḡ altaz: nulla p̄t̄ videri rō. ergo
Lōdo. 3 ⁊c. ¶ **Tercia** clusio. Magis ḡgruū fuit ⁊ de potētia ordinata ⁊c. cuius magis: q̄ fili⁹ natura humanaz assumeret ḡ pater vel sp̄s sanctus. Hec est m̄gr̄i di. j. ca. iij. q̄ missio fiebat in carnē. quod nō uentebat patri: vt dictū ē in p̄mo. cum pater nō sit ab alio. nec sp̄s sanctus missus ē: ne alius eēt hac assumptōe filius dei. ⁊ alius filius hominis: sed vnus ⁊ idē. ¶ **Secūdo** etiā. vt quia cōtra appropriatū filiū. s. cōtra sapientiaz: appetēdo inordinare sciam: p̄c̄m̄ p̄morū pater tūc dimissum fuit: ita p̄ filiū. s. p̄ sapientiam increatā restitueret: vt ille q̄ i suo appropriato offensus ē: nobis eēt medicina: et ex hoc euidentior circa nos oñderet dei clementia. ¶ **Et** tercio. vt sicut p̄ ḡbū dei a p̄ncipio oīa sunt facta. ita p̄ idē ḡbū oīa reformāda fierēt reformata: ne forte p̄t̄ p̄ferēs ḡbū tm̄ oīm p̄ductiuū: inspiciter crederet eē locut⁹ vel verbū suū inefficax: cui⁹ frustrat⁹ eēt effectus. ¶ **Quarto**. quia est imago increata ḡgruū erat vt imaginē creatā in se reciperet ⁊ eā deo p̄t̄ reformaret. ¶ **Quinto**. q̄ in quā tū filius p̄nēit ei respectu p̄is r̄p̄c̄atio ⁊ satisfactio: ⁊ p̄t̄ ex auditio: vt i p̄te oñdet autoritas. ¶ **Sexto**. q̄ filius fm̄ naturaz cuius ē hereditas: filij cōstitunt ad op̄t̄iui: ⁊ ei cōgredes ad debitā hereditatē. ¶ **Septimo**. q̄ ḡbū aptū ē officio p̄dicatōis ⁊ doc̄ne. q̄ verbū manifestat voluntatē eius cuius ē verbū. Joh. xvij. P̄t̄ manifestauit nō mē tuū ⁊c. ¶ **Octauo** in q̄t̄uz media p̄sona vt idē eēt mediator dei ⁊ hoīm: q̄ ē media p̄sona trinitatis. ¶ **Nono** ratiōe appropriatorū. appropriant em̄ ei sapia ⁊ ḡr̄ ab ap̄lo j. ad Loz. j. Xpm̄ dei ḡr̄itē ⁊ dei sapiaz. Eq̄litas ab Aug. dicit. ⁊ sp̄s siue pulchritudo ab Hilario. sicut ⁊c. his dictū ē li. j. di. xxxj.
1 ¶ **Mō** de sapia dictū ē i tercia assignatōne
2 ḡgruitatis. Sed in q̄t̄ū ē ḡr̄us ⁊ brachium ḡgruit ad victoriā ab hoste obtinēdā. Un̄
3 Lu. j. fecit potētia i brachio suo. ¶ In q̄t̄ū
4 eq̄litas ḡgruū fuit p̄ morbo. q̄ hō equalitate sc̄ie appetiuit. Et in q̄t̄ū sp̄s siue pulchritudo: ḡgruū fuit vt p̄ eū imago creata datur

pata reformaret. P̄t̄ aut̄ discōnuit p̄pter p̄prietatē innascibilitatis: nō em̄ ordinatē videt ḡgruū: vt q̄ i diuinitate ē p̄t̄: in humanitate sit filius. eēt em̄ verbū nepos beate ḡgis: ex quo ipa eēt m̄r̄ dei p̄is. De sp̄s̄ā cōt̄o latis ē dictū. Hoc de secūdo articulo.

Venio ad terciuz

articulū. scz ad mouēda dubia. Quoz p̄t̄ mū ē tale. Utz oēs diuine p̄sonę possent assumere simul et semel eādē humanitatē in numero. Et videt q̄ nō. p̄ venerabilē Ansel. li. de p̄ceptu ḡgin ali. ca. vij. dicit. Plures p̄sonę nō p̄t̄ assumere vnū eundēq̄ hoīez. Nō si vnā humanitatē assumerent tūc assumerēt vnū hoīez. ḡ ⁊c. ¶ **Cōtrariū** tamen videt. q̄ dictū ē q̄ pater ⁊ sp̄s sanct⁹ possint assumere humanā naturā. ⁊ non min⁹ eandem ḡ diuersas. igit. P̄t̄ minor. q̄ natura assumpta a filio: nō videt magis distare a p̄sona p̄is ⁊ sp̄s̄ā sc̄i: ḡ quecūq̄ alia. ḡ ⁊c. ¶ **Secundū** dubiū ē hoc. Dato q̄ sic. puta q̄ oīes tres p̄sonę eandē humanitatez assumerēt in vnitate suppositi: vtz deberēt dici tres homies v̄l vn⁹ homo. Videt q̄ tres hoīes. q̄ ibi eēt tres p̄sonę: quaz quelibet eēt homo. ⁊ nulla eaz eēt ille homo q̄ alia
Dubiū. 2 ¶ **Sed** oppositū videt. q̄ oēs nō h̄ent nisi vnā animā. ¶ **Tercū** dubiū. Utz eadez p̄sona possz assumere plures humanitates. Et videt q̄ nō. q̄ nō p̄t̄ hoc vna p̄sona diuina ḡ facere possit: q̄ vn⁹ homo sit duob⁹ distincti homines. Sed sc̄dm̄ nō potest p̄sona diuina. ergo nec p̄mū. P̄t̄ maior. q̄ plures humanitates videtur necessario ḡstituire plures hoīes. ḡ si vnū suppositū p̄t̄ assumere plures hūanitates: ip̄sum erit plures hoīes. ¶ **Cōfirmat̄** h̄. q̄ fm̄ vnā humanitatē erit Johānes. fm̄ aliā p̄t̄. Nō videt q̄ necario p̄t̄ ⁊ Johānes sint distincti homies ḡ diu sunt. ¶ **Sz** p̄ dubio videt. q̄ quicq̄d p̄t̄ pater. hoc p̄t̄ filij. nō min⁹ incarnat⁹ ḡ an̄ incarnatōem. Nō aut̄ ē questio seu dubiū iam de illo: q̄n̄ pater possit incarnari: ⁊ humanitatez assumere. p̄ dicta i articulo. ij. Ergo filij p̄t̄ cū humanitate quā habet: etiā aliā assumere hūanitatē. ¶ **Quartū** dubiū. Utz filij possit dimittere hūanitatē quā assumpsit. Et videt q̄ nō. q̄ dimissa hūanitas eēt hō: vt notum ē. q̄: eēt aīal rōnale. quērit ergo a te an ille hō sic dimissus fuerit deus? Si diq̄

2
 3
 3. Dubiū
 Cōfir.
 Dub. 4.

q̄ sic tūc pura creatura deus fuisset. Si di-
 cis q̄ nō. Contra. homo quez constituebat
 humanitas assumpta fuit deus. Sed hic
 hō ē h̄mōi. igit. Pz maior. qz i x̄po fuit idē
 hō: que sua p̄stituebat humanitas ⁊ deus.
 Et pz minor. qz hic hō p̄stituit ab hūanita-
 te assumpta. ¶ Confirmat sic. Dō q̄ fuit as-
 sumpt⁹ a h̄o i vnitate p̄sonę: fuit de⁹. Sed
 iste hō ē h̄mōi. igit. Maior: pz catholico. ⁊
 minor: pz. qz hęc hūanitas fuit assūpta a h̄o
 i vnitate p̄sonę. Modo hęc hūanitas ē
 iste hō. ¶ Ad p̄uina istaz dubitationū do-
 ctōres nri sunt varij. Dicit em̄ beatus Tho.
 p̄ma p̄sumptio. q. p̄ma. articulo quarto. q̄
 implicat contradictionem: q̄ tres p̄sonę diuine
 eandem humanitatem recipiēt in vnitate
 p̄sonę. Quod conat p̄bare sic. Quia i vnio-
 ne hypostatica nō fit vnio naturaz. s. sic q̄
 vna fiat alia. vel trāseat in aliam: vel misce-
 atur alteri: vt notuz ē. ⁊ ergo solū fit sic vnio
 q̄ eadem sit p̄sonalitas assumētis ⁊ assum-
 ptī. ergo optet q̄ quot sunt assumētes perso-
 nę: tot sint assumptę p̄sonę. Nō ponere eā-
 dem humanitatem assumi a pluribus: ē po-
 nere. q̄ assumētes p̄sonę sint plures. ⁊ q̄ as-
 sumpta sit soluz vna. puta vnus homo. qz
 nō est nisi vna humanitas. Sicut ḡ impli-
 cat. q̄ eadez p̄sona sit vna p̄fise. ⁊ multe di-
 stinctę p̄sonę: ita velle videt. q̄ nō possit eē
 eadē humanitas simul ⁊ semel a pluribz p̄-
 sonis assumpta. ¶ Secūdo. sic fieret confu-
 sio p̄sonaz i diuis. ⁊ hoc implicat. ergo rē.
 Probatio p̄sequētē. quia i illa vnioe vni-
 ens ⁊ vnitū p̄mūcat sibi sua idiomata. vt
 quicqd̄ p̄dicat de filio hominis p̄dicat etiā de
 filio dei. Si ergo eadē humanitas eēt acce-
 pta a tribz p̄sonis. tūc arguit sic. Iste hō est
 pater i diuis. ⁊ iste homo est filius i diuis.
 ergo filius i diuis ē pater i diuis. ⁊ semp̄ de
 mōstratur homo: que constituit humani-
 ras assumpta. ¶ Tercio sic. Quia quod cō-
 uenit alicui fm̄ id qd̄ ē altez ab alijs: nō pō-
 test eē p̄mūne sibi et alijs. Nō assumptio
 nature humanę p̄uenit filio: fm̄ q̄ est alia
 ab alijs p̄sonis. ergo nequit siml sibi ⁊ illis
 alijs p̄uenire. Maior nora ē. ⁊ minor patz
 q̄ assumptio humanitatis i vnitate suppo-
 sici: p̄mo ⁊ p̄ se p̄uenit p̄sonę. qz suppositare
 nō p̄uenit nature nisi rōne p̄sonę. ⁊ in q̄tū ē
 i p̄sona. ergo hoc simul neq̄ p̄uenire tribus
 ¶ Quarto arguit alij sic. Idē effectus neq̄
 simul eē a pluribz causis. quaz quelibet est
 cā totalis respectu illius effectus. Sed ean-

dē naturā depēdere dependētia suppositali a
 tribz diuis suppositis: ē eūdem effectuz de-
 pendere a pluribz causis totalibz. sic q̄ q̄li-
 bet eaz ē eius causa totalis. igit. Maior p̄-
 bat sic. qz da q̄ a sit cā totalis ipsi⁹. et eius
 dē. c. cā h̄mōi sit etiā b fm̄ aduersariū. Pro-
 bat q̄ h̄ sit impossibile. qz a. ablato: adhuc
 maneret effect⁹. ḡ nō erat cā totalis ipsi⁹.
 Minor patet. qz cum eadē natura sustēra-
 tur a tribz diuis suppositis: qd̄libet eoruz ē
 cā totalis sup̄ sustēratōis terminatiua. qz cu-
 iuslibet suppositatio terminat ad ip̄m p̄puz
 suppositū. ¶ Quiro. nō magis pōt p̄i susci-
 pere naturā quā suppositare fili⁹ manēte illa
 suppositatōe: q̄ si eadē natura suppositare
 tur pp̄ria suppositatōe: manēte illa. sed im-
 plicat. q̄ pater suscipet naturā in vnitatez
 suppositi pp̄ria suppositatōe remanēte. q̄ a
 tūc sustēret a pp̄rio supposito. ⁊ cū h̄ a p̄-
 sona p̄ris. ⁊ sic p̄sona p̄ris post assumptōez
 eēt duę p̄sonę. igit. Pz maior. qz nō minus
 p̄dēs ē suppositatio sibi respectu nature hu-
 manę: q̄ eēt eius pp̄ria suppositatio. ¶ Ser-
 to. eē trinū ⁊ vnū i se: infert infinitatē p̄sonę.
 ḡ neq̄ p̄uenire nature create. Cōsequētia ē
 nora. ⁊ antecedēs pz de trinitate p̄sonaz. tūc
 vltra. ḡ impossibile ē creatā naturā eē vnā i el-
 sentia: ⁊ i suppositis trinā. ¶ Alię rōnes pos-
 sent fieri: sed nō sunt magne p̄ruis. ¶ Alię
 dicūt alij. ⁊ cū illis ē p̄clusio misalis ad du-
 biū. qz de potētia dei absoluta possibile eēt eā-
 dē humanitatē i numero eē sustēratā a plu-
 ribz suppositis diuis. immo ab om̄ibz tribz
 simul ⁊ semel. Probat p̄mo. qz h̄ nō iplicat
 ḡ. Cōsequētia tenet. ⁊ antecedēs parebit solue-
 do rōnes factas i p̄riū. ¶ Secūdo arguit sic. nō
 maḡ repugnat eadē naturā i nūero suppo-
 siri a tribz suppositis i nūero: q̄ eadē albe-
 dine i nūero sit ⁊ sel in h̄yere tribz suppositis
 nūero distinctis: s; h̄ nō implicat. ḡ nec p̄mū
 Pz maior. qz quare pl⁹ posset accidēs siml
 ⁊ semel sustērari a diuersis subiectis suppo-
 sitaliter: q̄ eadē humanitas a diuersis sup-
 positis siml ⁊ semel sustērari. ¶ Probat mi-
 nor. qz nō ē incōueniēs idē corp⁹ eē i diuer-
 sis locis: sicut pz de corp̄e d̄nico. Et si dicat
 qz nō ē simul in diuersis locis p̄mēsuratiue.
 nihil variat. qz deus posset facere: qz vbi cū
 qz suū corpus eēt: ibi cōmēsuraret loco. ergo
 etiam nō est incōueniēs. qz eadem albedo
 numero sit in diuersis locis. ergo necerit in-
 cōueniēs p̄ potētiā dei eandē albedinez sit
 mult ⁊ semel diuersa subiecta informare. qd̄

Cōfir.

De p̄mo
dubio
nora.

Rō.1.

Rō.2.

Rō.3.

Rō.4.

Ratio.5

Rō.6.

Cōcl. misalis

2. p̄bat.

P3.2 fuit pbandū. ¶ Secūdo. qz vtiqz ex hoc qz eadē albedo informaret tria sbiecta nūero dīsticta: nulla p̄tradictio sequi videt plus qz ex hoc. qz eadē anima intellectiua infor-
P3.3 maret diuersas ptes eiusdē cōtinui. s. simul tota ē in capite. ⁊ tota in pedibus. ¶ Tercio qz nulla dīstinctio absoluta requirit mē p̄sonas diuinas. igit. esto qz fili⁹ aliquā naturā supposititer: eadē p̄t suppositare p̄t simul ⁊ sel. Probatio p̄ntic. qz illa natura ē qd ab-
Ad1 solutū. ⁊ qz ei⁹ suppositario a filio nō repu- gnat: qn p̄t ⁊ sp̄sūctūs possint eā s̄suppo- sitare. Antecedēs p3 p̄ dicta i. j. li. dif. xxxij. qz in supposita diuina nulla est necessaria dīstictio nisi relatiōis. ¶ Forte dicet. qz vnio naturę cū p̄t sit quedā relatio. et ergo licet absoluta i diuīs se nō excludāt. tñ stabit qz vnio se excludat. quia res ē relatiua. ¶ Re-
Ad2 spōdet. qz vez sit: qz illa vnio sit res relatiua qzuis forassis nō sit dīstincta: saltem passi- ua a forma vnita. sed nō ē talis relatio qua p̄sonę diuine hnt dīstingui. cum illę relati- ones s̄nt eternę. Nec autē vnio est ex tem-
Ad3 pore: vt notum est. ¶ Ad primā. p̄cedit: qz i vnione hypostatica solū fiat vnio p̄ncipalit ad p̄- sonam. puta sic qz eadem ē p̄sonalitas assu- mētis ⁊ assumpti. Et neget p̄sequētia. vide-
Ad4 licz. qz qz quot s̄nt assumētes p̄sonę tot s̄nt p̄sonę assumptę. cū p̄sona nō dicat p̄prie as- sumpta. Et nā negaret p̄ntia: si inferret. qz qz tot s̄nt assumptę naturę quot s̄nt p̄sonę as- sumētis. nā ab eadē natura p̄nt plures p̄so- ne dici incarnate vel humanate. sicut si ea-
Ad1 dē albedo nūero ēt i tribz sbiectis. ab ea- dē dicerent tria alba. qzuis ipa ē ēvna. Qd autē dī. qz ibi assumpt⁹ ēt vn⁹ hō. nō ē p̄p̄e vez. cuz null⁹ hō sit assumpt⁹. qz nō ille qz ē fili⁹ x̄i. Ille em̄ ē assumēs. Nec hō qz ē assu-
Ad2 p̄ta hūanitas. ipa em̄ nō ē hō p̄p̄e loq̄ndo. ¶ Sed vez i hoc casu tres p̄sonę qz assum- p̄sissent vnā naturā: deberēt dici tres hoīes vel vnus homo: in sequēti dubio dicetur. ¶ Ad secundā: neget p̄ntia: qz fieret p̄fusio p̄sonaz. Et ad p̄batōem dicerēt illi qz tenēt qz i hoc casu esset vnus homo sicut vna hu-
Ad3 manitas. qz p̄municatio idiōmatū fieret qz ad ea que ēnt naturę: nō quo ad ea que ei- sent p̄p̄ia p̄sonę respectu alterius persone. ¶ An p̄sona filij p̄municaret huic homi qz ēt x̄us cōntia. Item qz ēt filius x̄i ⁊ geni- tus a p̄re. sed ea p̄dicata nō p̄municaret ei respectu p̄sonę p̄is. Un̄ si argueret sic. Ille

homo est verbū patris. ⁊ iste homo ē pater. ergo pater ē verbū patris. Omnes huiusmo-
Ad3 di p̄sequētię negarent. eo qz deficit tertia con- dicio syllogismi exposito: qz. Nō em̄ sequit. Ille hō ē hōbū p̄is. qz omē qd ē iste homo ē
Ad4 verbūz p̄is. Et qz ad omēs tales rōnes nō dēret sicut etiaz i terminis cōntialibz. negādo p̄sequētia talē i diuīs: d quibz dictū ē i que-
Ad3 stionibz p̄mi. ¶ Alit̄ dī: s̄m alios ⁊ meli⁹. qz i hoc casu ēnt ibi tres homines: vt dicet i du-
Ad4 bio sequēti. ⁊ qz nulla p̄fusio sequit. Un̄ cuz dī. Ille homo ē pater i diuīs: quērit quem
Ad3 t̄mō stras. Tres em̄ s̄nt ibi homines sicut tres p̄sonę diuine: si hoīes qui ē pater. Mi-
Ad4 nor ē falsa. s. filiū. Maior ē falsa. si in maio-
Ad3 rep̄tem ⁊ i minore filiū: est fallacia equiuo-
Ad4 cationis. ¶ Ad tertiā. qz illud quod conue- nit alicui: s̄m id qz ē alterum ab alijs. quan-
Ad3 do p̄ id ē alterum. tūc hoc nequit simul cō-
Ad4 petere illis alijs. Nō licet assumptio hūa-
Ad3 nitatis pueniat filio p̄mo ⁊ de p̄ se rōne p̄p̄-
Ad4 etatis p̄sonalis. s. in q̄rtum ē suppositū siue
Ad3 incōmunicabilis res. tamē ip̄e nō est p̄ as-
Ad4 sumptōem humanitatis alterz. s. p̄ rōem fi-
Ad3 liatōis. quia illa ē ei p̄p̄ia: sed quod cōue-
Ad4 nit alicui sub rōe suppositali qua differt ab
Ad3 alijs: qn̄ tñ p̄ illud nō differt. hoc etiaz pōt
Ad4 alijs puenire. vt qzuis ē supposituz pueni-
Ad3 at filio: in q̄rtū ē alterū a p̄sonis alijs. qz ta-
Ad4 mē p̄ illud i genere nō ē alterz. Ideo ē sup-
Ad3 positū cōuenit alijs p̄sonis sicut filio. ¶ Sz
Ad4 qd puenit sibi adequate sub rōne filiatiois
Ad3 qua ē alter: sic qz nō conueniret ei nisi ēt fi-
Ad4 lius. hoc nō potest alteri p̄sonę puenire. sed
Ad3 tale nō ē esse hominē. ¶ Ad quartam con-
Ad4 cedat maior. vocādo cām totalem omīa il-
Ad3 la que aliqd faciūt i illo genere causę ad ef-
Ad4 fetalis effectus. Et ad minozē cū dicat. qz eā-
Ad3 dem naturam dependere de p̄ndētia suppo-
Ad4 sitali a tribz diuīs: est eūdem effectū depen-
Ad3 dere a pluribz causis totalibz. dicat. qz vel p̄-
Ad4 p̄rie loquunt de effectū prout dicat p̄odu-
Ad3 ctionem veram rei: qua sit effectiue. vt fili-
Ad4 us vel alia p̄sona diuina sit i carne. ⁊ sic fal-
Ad3 sa ē minor. quia talis p̄ductio (vt dictū est)
Ad4 nō depēdet ab vna p̄sona tanqz a causa to-
Ad3 tali. quia omīs hōmō effectus s̄nt tot⁹ tri-
Ad4 nitatis. ¶ Vel loquimur large de effectū. s̄m
Ad3 quem modū terminatio nature i ē suppo-
Ad4 siti vocat effectus. et si sic: tūc sicut hic s̄nt
Ad3 tres p̄sonę humanatę: ita s̄nt hic tres ef-
Ad4 fectus. licet in natura assumpta sit vna. ta-
Ad3 men a tribz ē assumpta. et sic s̄nt ibi tres

suppositiones distincte. s. tres relationes quibus eadem natura a tribus sustentat. et ideo sic large loquedo de effectu: ista assumpcio nature a tribus suppositaliter: no vocat sic vnus. sed triplex effectus. ¶ Ad quertam. neget maior. quia no est simile. Impli care em videt. q eadem natura suppositet a seipā: et simul ab alia psona. quia si ab alia: ruc no suppositat a seipā vt videt. Sz quod sustentetur vel suppositet simul a diuersis: hoc no videt implicare. ¶ Ad probationem illius maioris dicit. q licet suppositatio verbi qua suppositat naturam assumptam sit nobilior et dignior q esset eius nature suppositatio propria. tamen est alterius rationis cui no repugnat simul ab alio supposito ipam sustentari. sed ipam per se sustentari no habet. q diu sustentatur ab alio. et illi repugnat. quod simul ab alio sustentetur. Et ergo no e simile. qzuis em deus facere nequeat: vt idem sit p se et no sit p se: eo q contra dictio eet. tamē bn facere potest vt idem pluribus modis sit suppositatū. et no p se. ¶ Forte dices. Dimittat pater naturā et no sustentet eam. iam erit p se: et tamē suppositat a filio. ergo simul suppositat p se et a filio. ¶ Dicitur q ille qui pluribus vinculis ligatus est: esto q ab vno dissolueretur: no ppter hoc est dissolutus. Sic in casu illo esto q pater dimitteret naturam quam ex possibili assumpsisset ipe et filius. no ppter hoc suppositat supposito pprio. quia ad huc suppositat supposito filij. Est em vinculo vnionis alligata pluribus personis. ¶ Ad sextam. q ee vnum in eentia: et eē tria supposita: quodlibet illorum infert infinitatē virtutis. Modo natura assumpta a tribus: qzuis sit vna in se: et tres psonas denomiet ee hominē. tamen no ē aliqua earum. Natura em humana no est filius dei ne verbuz. et ergo hoc no arguit infinitatem virtutis. ¶ Ad rationē que fiebat p parte negativa: in pede dubij. ad dictū Anselmi dicit. q voluerit. q plures psonę non possint assumere vnū eundēqz hoīem. sic. s. q plures psonę sint vnus homo vel vna psona incarnata. ¶ Secūdo dicit. q quis de potētia absoluta quęlibet psona euz alia eandē numero humanitatem possit assumere. tamē no agruit. Patz. qz sufficit q vna psona incarnata fuerit: etiam p infinitorum criminū satisfactio: hoc de pmo dubio. ¶ Ad secundū dubiū cum querit. Utrum si omnes tres p

sonę eandem humanitatē numero assumerent: deberēt dici tres homines vel vnus homo. ¶ De hoc etiā doctores nostri concedentes possibilitatē sunt varij. Quidam reputant: q deberēt dici vnus homo. Nam beatus Thome. (qui tamē reputat q sit impossibile: vt i pcedēti dubio dictū ē i scripto sup terciū: questione pma. articulo quarto) videt sentire: q eēt vnus homo. Dicit em sic. Quz termini substantiij significant vel significēturi pluralitē ex vnitatē seu pluralitē forme signatę. dicerent tres vnus hō. si vnā naturā humanā assumerēt: sicut ppē vnā naturā diuinā dicunt vnus deus. ¶ Possz q dici. q iste solus hō ē pater. filius et spūs sanctus. et fm euz tūc iste terminus homo supponeret rōne nature humane sine distinctōe triū psonaz. ¶ Sic etiā dicit. Vnus est tres psonę. Et hęc vt dicit: ē sua suppositō naturalis. qz sumit a natura. ¶ Sz suppositio q supponeret pprie vel p filio: eēt qsi suppositō discreta. et qsi sibi accidentalis. Nec beatus Thome. ¶ Ex qbus pnt formari rōes hęc. Prima. q qz ē vna humanitas: no ē nisi vnus hō. ¶ Secūda. q recte eēt tūc de hōmine hō. sicut ē nūc de eentia diuina: vt q sicut vere dicit. Essentia diuina est tres psonę: ita etiā tūc vere diceret. vnus homo ē tres psonę. ¶ Alij dicūt contrarium. et illis magis credo. Pro quo notādum ē. q humanitas assumpta no sustentat nisi suppositatōe psonaz aliaz. s. diuinaz psonaz quibz ē vnica: si fuerit vnica pluribus. Illud ē manifestū. als opteret dici. q i christo eēt due psonę. s. psona quam cōstitueret hūanitas fm se. et psona verbi: que a sua psonalitate no pōt destitui. Hoc psequens est hereticū: et no pcedendū. ¶ Ex quo correlative sequit. q humanitas assumpta respectu assumptis hz se p modū denominātis suo noie suppositali psonam assumentē. Patz. quia ipa no manet homo. sed denomiat psonaz assumptem hoīem. ¶ Tercio ē notādum. q hic terminus homo ē nomē suppositi. manifestū ē qz omis hō ē psona. q suppositus. ¶ Quibus pmissis est conclusio misalis. Si tres psonę eandem humanitatem susciperent in vnitatem suppositi: ea vna humanitate ipę psonę essent tres homines. ¶ Probat sic. No minus eadez humanitas suppositata a pluribus suppositis: quodlibet eorum denominabit suo noie. et plura eorū pluralitē. et tria eorum tres homines. quā si ad imaginationem eadem albedo numero

Ad 7

obie cio

Solut.

Ad 6

Ad 5. und. 1.

ad 2. du bium

Core.

Lōdo. misalis

pat. 1

ro inhereret tribus distinctis subiectis. scilicet certum est quod si albedo sufficiens tribus distinctis subiectis inhereret: ipsa redderet quodlibet eorum albu. et essent tria distincta alba. Igitur. **¶** Pro maiori parte secundum notabile premissum. quod assumpta humanitas de notat personam assumptam. sic forma suum subiectum. Licet quod ad separabilitatem non sit ita de humanitate sicut de forma. Et minor manifesta est. quod si albedo duas partes esset albus simul alteri parti inhereret: quare etiam non de notaret eum albu. et non illud idem albu. quod est alius panis. sed una daret plura esse alba. Et si inhereret tribus distinctis partibus: illi tres essent tria distincta alba: una tamen albedine.

¶ Secundo sic. In hoc casu quodlibet suppositum diuini esset homo. et non videtur quod esset idem homo: qui est aliud suppositum. Igitur esset alius homo. ergo pater esset homo: et non idem homo qui esset filius. sed esset alius homo quam filius. ergo eorum non esset alius homo quam spiritus sanctus. Et cum quilibet eorum esset homo. sequitur quod erunt tres hoies. Consequenter notatur. Et maior nota est. quod pater accepisset humanitatem hypostaticam: siue in unitate suppositi ut supponitur. Et minor pars. quod cum homo sit nomen suppositi ut dicitur. non plus pater est idem homo: quam est idem suppositum. **¶** Dicitur ergo. si pars quod est essentia diuina: est homo essentia illa que est pars: est idem homo: sicut est eadem essentia que est homo etc.

¶ Respondetur. quod cum homo sit nomen suppositi. et non videtur quod possit primo pertinere nature diuine siue essentie. sed primo persone. et ratio persone ipsi essentie. **¶** Ubi in hoc casu essentia non est homo cois tribus. sicut non est suppositum eorum tribus. sed bene est tres homines: sicut est tres persone. quod in hoc casu sunt tres hoies. Item esset homo. quia est pater qui est homo. **¶** Tercio etiam dicitur. quod sicut essentia non constituit quantum suppositum distinctum contra tria supposita relatiuis distincta. ita hic non constitueret ratione assumptam humanitatis hoiem quantum distinctum contra tres hoies qui sunt tres persone diuine. Sic etiam nec dicitur homo cois tribus hoibus. sicut nec est suppositum eorum tribus. **¶** Correlatiue. non est inconueniens quod plurius hoim esset una anima intellectiua pater unum corpus: sequitur ex conclusioe. quod in hoc casu tres persone diuine essent tres homines sic se habentes.

¶ Secundum correlatiu. quod supposita tamen proprio supposito non potest constitui nisi unum hoiem. hoc suppositatum ab alijs potest constitui et plures et distinctos hoies. sequitur ex conclusioe quia si assumpta humanitas dimitteret: et proprio supposito suppositaret non

constitueret nisi unum hoiem: ut notum est quod supra positum a tribus suppositis diuinis constituitur tres distinctos hoies. **¶** Sed dicitur sic. Eadem humanitas infinitos hoies potest constitui. **¶** Respondetur. quod supposito quod uno hypostatica diuersarum naturarum: non potest fieri nisi inter naturam diuinam et creatam. tunc eadem humanitas non potest simul constitui nisi tres hoies: sicut non potest esse plures diuine persone assumptas. licet successiue possit esse quatuor hoies. quod dimissa proprie suppositati constitueret hoiem: quod esset pura creatura et non deus. **¶** Sed supposito quod uno potest facere quod natura creata aliam naturam sibi uniret in unitate suppositi: ut angelus naturam hois. quod aliquid repugnat impossibile. et satis probabile. Alij dicunt. quod hoc non implicet. et bene credo quod difficile esset ostendere hoc implicare. et illi concederet consequens illatum. scilicet quod non tot hoies constitui possent una humanitas per assumptionem. quam plures per potentiam diuinam. **¶** Secundo dicitur. nunquid valeret consequentia. tres persone sunt tres hoies. sed sunt tria esse absoluta. **¶** Respondetur. quod non quod etiam si essent tres hoies: pluribus distinctis humanitatibus. ad hoc non essent plura absoluta. quod non dicuntur hoies intrinsece: sed ex ratione extrinseca. quod sustentant humanitates sua suppositate. Unum persona filij non est humanitas quam assumpsit. quis ab ea dicat homo. **¶** Non enim potest persone diuine esse nisi unum esse absolutum: ut primo dictum est. Per hec factum dictum est ad rationes tactas: mouedo hoc secundum dubium. **¶** Ad tertium dubium ponitur conclusio infalis. quod eadem persona diuina potest assumere plures humanitates. Hec conclusio est contra doctores nostrorum. beatus Thomas in septimo super tertium: questione. i. articulo. v. Probat sic. **¶** Non minus potest persona diuina subsistere in tribus vel decem vel pluribus naturis: quam in duabus. **¶** Sed persona diuina potest subsistere in duabus naturis. sed in quolibet pluribus. Tenet sententia et maior pars. quod una natura adueniens: nullo modo terminat actiuitate: vel etiam terminabilitate persone diuine: que infinita est. et ergo sic potest terminare illius nature aduenientis suppositionem: ita quolibet plurius. alia enim natura adueniens: tamen suppositate non potest terminare in indigeret. quod deus non posset in maiore. Minor nota est. quod alia natura diuina et humana non essent unita in uno supposito. **¶** Secunda propositio. Quamuis diuina persona plures naturas humanas recipet in unitate suppositi. tamen adhuc talis persona non

2. probat.

Corre. 1.

Corre. 2.

Ad 3. dubium. Lodo. 1.

Lodo. 2.

est nisi vnus hō. Probat sic. qz talis psona nō est nisi vnū suppositum. ergo nō est nisi vnus homo. Probatio cōsequētie. qz hō ē nomē suppositi. r̄ ḡ oēs plures hoies vidēt eē plura supposita. Antecedēs ē catholicum

2 ¶ Secōdo. Vna hūanitas nūero suscepta a pluribz suppositis p̄stituit ples hoies ratiōe pluralitatis assumētū. ḡ plures hūanitates ab eodē supposito acceptę nō p̄stituerēt nisi vnū hoiem. Cōsequētia tenet eadez rōne qz si vnū rōne multitudinis assumētū: mltā talia p̄stituit. plā ab eodē suscepta p̄stituerēt vnū hoiez. r̄ antecedēs declaratū ē i dubio

3 pcedēti ¶ Tercio sic. qz plura lumina idē mediū illuminātia nō reddūt nisi vnū illuminatū. ḡ s̄nt plures humanitates ab eodem supposito suppositate. r̄ illud denoiantes: nō reddēt nisi vnū hoiem. Tenet p̄ntia. qz humanitates iste denoiant suppositū sic lumē mediū illuminatū. Antecedēs p̄z. qz q̄uis duaz cadelaz lumina i medio illuminato existētia: nō faciāt vnū: tamē nō faciūt nisi vnū illuminatū totale. ¶ Quarto. quod ē summe vnū nō ē multī hoies. Sed suppositū etiā si centū assumpsisset humanitates ē summe vnū. ergo. Patz maior. quia om̄s multi homines sunt distincti. r̄ sic nō summe vnū. Minor p̄z. quia quodlibet suppositū diuinū ē deus. r̄ ex p̄sequēti summe simplex vt dictū ē circa di. viij. p̄mi libri ¶ Op̄positū istius p̄clusionis tenet sanctus Thomas i dicto q̄nto articulo p̄mę quēstionis. i septo sup̄ tertiū ¶ Correlariū. q̄uis cuiuslibet hois sustētati suppositatiōe pp̄ia hūanitas p̄cise sit vna. aia vna r̄ vnū corp⁹. n̄ hois suppositati supposito diuio quorlibz p̄nt eē aie r̄ corpa. P̄ma ps p̄z. qz vni⁹ homis suppositati supposito p̄p̄o hūanitatē nō p̄t eē nisi vnū eē formale: a quo d̄r hō r̄ vnū. eē corpale: cui sua aia inhereret. Se

Corre. 1

Corre. 2

Corre. 1.

cūda ps sequit ex p̄done. ¶ Scōm correlariū. Imaginabile ē q̄ aliqs sit p̄z sn̄ip̄. probat sic. sc̄ate q̄ Jesus q̄n fuit viator: ducta vxore ex ea genuisset Petz. r̄ generādo illā humanitate a p̄ncipio: assumpsisset eam i vnitate suppositi. qd̄ p̄t p̄ p̄clusionē. tunc rōne p̄cōmunicatiōis idiōmatū p̄bū rei eēt Jesus: r̄ etiam esset Petrus: et ergo Jesus esset Petrus: vt notum est. tūc arguitur sic Dic Petrus ē fili⁹ Jesu. et hic Petrus ē Jesus. ḡ Jesus ē fili⁹ Jesu. ḡ idē ē filius sui. et ex p̄sequēti etiā idē homo ē p̄z sui. ¶ Sz cōtra illā p̄clusionē arguit p̄mo. qz nō vidēt q̄

vnus homis sint plures forme subales qz cū quolibet forma det eē indiuiduale idē hō eēt plura indiuidua. r̄ sic idem r̄ vnū nō eēt idem r̄ vnū. ¶ Secūdo sic. Quia si plures assumptę humanitates nō dant eē plū r̄ū hominū: eadē rōne assumptę humanitas r̄ asineitas: nō dabūt diuerium eē specificū: immo nec numeralē. r̄ sicut verbū assumeret cū hūanitate asineitate. homo r̄ asinus eēt idē suppositum: immo idē eēt homo r̄ asinus: vel hō asinus numeraliter. et sic hō nō differet sp̄e ab asino: imo nec numeralē ¶ Tercio ē singularit. diceret de Petro r̄ Jesu: r̄ nō diceret singulariter de patre r̄ filio. ḡ eēt maior vnio Petri r̄ Jesu qz duarū psonaz diuinaz. quod ē absurdū. P̄z maior. qz hęc eēt vera. Petrus r̄ Jesus ē filius dei. P̄z minor. qz p̄z r̄ filius sunt p̄sonę. r̄ nō vere diceret nec p̄grue. qz p̄z r̄ filius est p̄sona.

2. arguit

3. arguit

Argu. 4

Ad. 1

Adz

¶ Cōtra scōm correlariū ē beatus Augustinus. de trinitate. dices. Inimaginabile ē q̄ idem generet seipm. ¶ R̄ndet ad has. Ad p̄mā d̄r. qz vni⁹ homis suppositati supposito pp̄io sp̄i humanę nequēt eē plures forme subales Sed qz vni⁹ hois sustētati supposito diuino. nō ē in cōueniēs. ¶ Ad improbatōz. qz que libet forma dat esse indiuiduale. Dicit qz h̄ sit vez: q̄n sustētati i supposito p̄p̄o suę nature. s̄z sustētata i supposito aliene nature: nō optz qz det eē indiuiduale aliud ab alia forma simul sustētata i eodē supposito. Ut si plures eēt humanitates assumptę: que libet eaz daret eē hominē p̄ denominatiōez ipi supposito diuino. sed sicut plura lumina idē mediū informātia: nō dāt plura eē illuminata. sed vnū p̄stituit illuminatū. s̄ illō mediū. ita etiā multę humanitates nō daret plura eē humana: vel plures eē homines sed solū vnū hoiem: vt dictū ē. ¶ Ad secūdā d̄r. qz asineitas p̄positōez assumpta a p̄bo simul cū humanitate: nō dāt p̄ba plura eē specifica: que nō verificant de se inuicē. eēt em̄ homo asinus in hoc casu. r̄ p̄bū homo r̄ asinus. r̄ hęc eēt vera. homo r̄ asinus ē verbū. recte sicut Petrus r̄ Jesus essent p̄bū. que t̄n nomia sumunt a diuersis formis indiuidualibus. Vn̄ forma Petri dat eē petriū r̄ forma Jesu dat eē Jesu. Idem tamē homo ē Petrus r̄ Jesus. ita i p̄posito idē hō eēt homo et asinus. Scōdo d̄r. qz asineitas r̄ humanitas quo ad naturas assumptas significant p̄ diuersas sp̄es. sc̄z has. hō. asinus

Libri.iii Questio ii.

nus: supponetes tñ p eodē indiuiduo siue
 supposito seu etiā aniali. sic etiā diuersę na-
 ture hūanę faciūt. q̄ significet s̄bū p diuer-
 sa indiuidua sp̄i humanę. q̄ tñ nō faciūt
 plures hoies. q̄uis impōrēt p̄norando di-
 uersas hūanitates. ¶ **Replicabit.** quomo-
 do ē h̄ possibile. q̄ sp̄s diuersę i genere s̄be-
 de se verificabunt. v̄ etiā indiuidua eiusdē
 sp̄i. cum videat p̄radictōem implicare: q̄
 vnū indiuiduū manēs trāseat in aliud. vel
 vna species manēs in aliam. ¶ **Respondet.**
 q̄ sp̄s inq̄rū stāt p indiuiduis pprijs sue
 nature in pdicamento substācie diuersę: nū-
 q̄ de se inuicē verifi carent. Eodē mō de indi-
 uiduis: inq̄rū stāt p indiuiduis pprijs
 sue nature: de se nō verificarent. Verbi gra-
 tia. Petrus inq̄rū staret p indiuiduo il-
 lo quod haberet intrinsece p̄stituere naturā
 Petri: tanq̄m ppriū indiuiduū illi humani-
 tatis. nūq̄ staret p Iesū vel p Johāne. Sz
 inq̄rū staret p indiuiduo speciei aliene: qd̄
 solū denomināt. eo q̄ illud ambas formas
 specificas vel indiuiduales sustērat. nō ē in-
 cōueniens q̄ sic de se verificent. eo q̄ idē de
 nomināt. illud. s. qd̄ naturas ambōz sustē-
 rat. ¶ **Et ē s̄ile i alijs denoiatiue pdicatis.** q̄
 uis em̄ p̄radictōem implicet: q̄ albedo sit
 dulcedo. tamē idē ē bñ albū r dulce. Et q̄
 uis impossibile sit: q̄ diuersoz lucidorū lu-
 men vni sit lumē alteri. tñ non ē incōueni-
 ens: q̄ idem sit mediū ambōz lumibz illu-
 minatū. ¶ **Ad terciā dicendō ē simpliciter.**
 q̄ sit maior vnio: si vnio debeat dici in Pe-
 trū r Iesum quantū ad signatū eoz mate-
 riale i hoc casu. q̄ inter duas psonas diui-
 nas: immo pprie nulla est ibi vnio inter si-
 gnata materialia. qz penit̄ idē ē vnio. s. s̄
 bñ diuinū. Sz q̄ ad sua signata formalia
 scz naturas q̄s p̄notāt vnitas s̄bō: sic inter
 illas ē nūeralis distinctio. qz alia ē natura
 a qua s̄bū d̄: Petr̄. r alia a qua Iesū d̄
 q̄uis ambz in casu ponant vnitē s̄bō. r illa
 vnio ē minor q̄ psonaz inter se. qz ille p̄sonę
 sunt natura naturalis vel cēntialis. ¶ **Q̄** au-
 tē hę nature vni supposito sunt vnitē: h̄ ē ac-
 cidētalis. r p̄t nō ēē. Eodez modo maiorē
 vnio s̄bi cū natura diuina: que ē ip̄m: q̄cū
 natura quā suppositat volūtariē. qz illa nō
 ē ip̄m. r ideo nō est aliqua realis vnio disti-
 ctorum maior q̄ psonarum diuinaz. ¶ **Ad**
quartā. s. ad auctem beati Aug. d̄. q̄ vult
q̄ nihil generet seip̄m p̄mo: siue s̄m idem.
Sed nō est incōueniens q̄ aliud generet se

scientem rem: vel iustam rez: puta q̄ s̄m ali-
 ud sit generās: r s̄m aliud genitum. Et ita
 vult beatus Aug. q̄ natura diuina nō ge-
 nerat ad intra. quia tūc s̄m idem generaret
 r generaret. qz quicquid ē ad intra: ē ip̄amet
 Sed q̄ suppositū diuinū inq̄rū supposi-
 tat humanitatē Iesū: generet se in Petruz
 scz inquantū suppositat humanitates Pe-
 tri. sic q̄ s̄m aliud sit se generās. r s̄m aliud
 scz aliam humanitatē assumptā sit geni-
 tum. nō voluit negare Augustinus. Doc-
 de tercio dubio. ¶ **Ad rationem que fiebat**
mouēdo dubiū. neget maior: s̄m opinione
que recitata ē. Et ad p̄batōem dicit. q̄ licet
diuersę humanitates necessario faciant di-
uersos hoies: qñ suppositant suppositis p̄-
prijs. nō tñ hoc optet: qñ suppositant i sup-
posito alieno: vt dictū ē. ¶ Ad p̄firmatiōez
patz ex dictis. q̄ bñ s̄et q̄ vnus homo sit pe-
trus r Iesū. Beatus aut Thomas dice-
ret. q̄ minor sit falsa. imo vnus hō vt s̄buz
incarnatū: p̄t facere assumēdo aliā huma-
nitates: q̄ ille hō sit duo hoies: nō quo ad
suppositū: sed quo ad p̄notata humanita-
tis. Doc de tercio dubio. ¶ Prima m̄sio vi-
det mihi melio: salua reuerentia sc̄i Tho-
me. ¶ Ad quartū dubiū qd̄ supponit cōica-
tionē idiomaticū: de quo magis infra dicit.
dicit p̄ clusione m̄sali. q̄. verbuz possit di-
mittere humanitatē quā assumpsit i vnita-
tē suppositi. Istud ē manifestū. qz sicut libe-
re eam assumpsit r nulla necitate. ita libere
eā suppositat. vñ possit eaz remittere pprie
suppositatōi si vellet. ¶ Sc̄do d̄. q̄ hoc nū-
q̄ facit. quia sicut patiedō intrat i glori-
am suā Luce v̄l. ita nūq̄ illam gloriam p̄-
det. ¶ Sed p̄ hui⁹ dubij pleniori solucione
aliqua querunt dubia accidētia. Primo an
facta hac dimissione: vez eēt dicere: demon-
strādo filiū x̄i. Iste ē filius br̄e s̄gis. ¶ Se-
cundo. an humanitas dimissa eēt homo. r
daro q̄ sic. vtrum ille homo fuerit de. ¶ Ter-
cio. an ille hō dimissus fuerit filius br̄e vir-
ginis Marię. Ad p̄mū. credit̄ p̄babilit̄ q̄
nō. rē determinatio m̄gr̄i Nicolai orefine. in
tractatu que fecit de cōicariōibz idiomaticuz
ca. v. Probat̄ sic. Nihil ē fili⁹ s̄gis Marię
nisi homo. Sed fili⁹ x̄i ampl̄ nō est hō. q̄
nec ē amplius ei⁹ filius. P̄tz maior. qz fili⁹
hōm̄is si ē: optet vt sit homo. Minor p̄tz
p̄ casum. quia verbū dimisit humanitatē.
¶ Sc̄do. qz verbū adhuc eēt filius Marię
vel hoc eēt s̄m diuinitatem. r hoc nō. quia

Replica

Solut.

Ad 3

2

3

Ad 4

Ad rōz i p̄mū

Ad p̄fir.

Ad vir bñ. 4. Cōclō.

Cōclōz.

Dubla.

2

Ad 1 Cōclō

2. p̄bat

fm illam est filius solius dei patris. vel fm
 3 humanitatem. 7 hoc no. quia nullam iam
 suppositat: per casum. ¶ Tercio. qz dimissa
 4 humanitate no habet illud fm q erat eius
 filius. ergo no est pncip ei⁹ filius. ¶ Quarto.
 quia dimissa illa scā hūanitate: no videt
 plus atinere brē hūanitate: quam an humani
 tatis assumptione: dum nihil ex ea recepe
 rit nisi humanitate. Modo an carnis as
 sumptione no erat eius fili⁹. igit. ¶ Sed cō
 tra dicit. Omis ille filius qui natus est de
 hūane: ipso manere 7 virgine: semp est eius fi
 lius. Sed filius dei est filius natus de vir
 gine. ergo qz diu manet: 7 virgo manet: ma
 net eius filius. Patet maior. quia relatio
 talis qualis est filij ad matrē: no videt de
 ficere: vtroqz extremoruz remanente. Mi
 nor nota est Luce pmo. Quod nascetur ex
 te: vocabit filius dei. ¶ Respondet. negādo
 maiorē. Qz em filius dei fuit homo 7 filius
 hūanis: hoc fuit fm humanitate assumptā
 1 7 ergo sicut dimissa humanitate desinit esse
 homo. ita etiā desinit eē filius hūanis. ¶ Ad
 pbationem cui 3 dicit. qz relatio filij ad ma
 trē: no videt deficere: vtroqz extremoruz re
 2 manēte. ¶ Dicit. q hoc sit verum fm eū mo
 dum: fm que inter eos erat relatio. Modo
 filius dei no dicebat filius hūanis: nisi rōne
 assumptē humanitatis. fm quaz nascebat
 hō. 7 ergo deficiente assumptione: sicut desi
 nit esse homo: ita etiā desinit illud: ratioe
 cui⁹ erat filius. 7 ideo cessat esse filius. ¶ Ex
 quo correlarie pcedi pōt. qz i casu sit possibi
 le: filiū qui fuit alicui⁹ mris filius: remane
 re: 7 mrem remanere: 7 tamē filiū no eē filiū
 illi⁹ mris: p3 ex solutione. ¶ Pro secūda que
 stione ē pma conclusio hęc. qz in primo inlta
 ti dimissionis humanitatis: hęc hūanitas
 incipet eē hō. P3. qz tūc ē hō 7 eadē huma
 nitas an nūqz fuit homo. qz an no fuit sup
 positū. Humanitas em assumpta no ē sup
 positū: vt dictū ē. ¶ Sed a p̄clio. qz ille hō q
 ē hūanitas dimissa: nec ē nec vnqz fuit de⁹
 P3 pmo. qz est 7 qz diu fuit: fuit pura crea
 tura. tale aut no ē: nec fuit deus. ¶ Secun
 do. qz ille hō natus ē ex hūane: sic q an non
 fuit. Ad omē qd ē vel fuit deus: necessario
 semp fuit. ¶ Sed p̄tra hęc p̄clusionē argu
 ebat: mouēdo dubiū. ¶ Secūdo arguit⁹ eaz
 2 sic. Ille homo que p̄p̄it brā hūane fuit deus.
 Sed hūc hoīem p̄p̄it brā hūane: vt dicit in
 dubio sequere. igit. ¶ Tercio. hō q passus ē
 3 p nobis i cruce fuit de⁹ S3 iste hō passus ē

p nobis i cruce. quod patet ex cicariabus
 manuū 7 pedū ei⁹. igit. ¶ Quarto. qz p̄p̄s ho
 4 mo in cruce fuit deus 7 homo. Vel ergo fu
 it iste homo. 7 habet p̄positum. qz iste fuit de
 us: vel fuit alius homo: 7 hoc no. quia se
 queret: qz beata hūgo in ptu p̄p̄isset duos ho
 mines. I. hoīem q fuit deus. 7 hūc hoīez qui
 no fuit de⁹. ¶ Respōdet p̄termittēdo. qz hac
 110.1 humanitate i p̄ncipio sui esse: filius dei fuit
 homo. quia simul fuit in vtero formata: et
 a verbo assumpta. 7 ideo nec tūc nec p̄ vn
 qz fuit homo. nec adhuc ē homo hęc hūa
 nitas: sed filius dei ea est homo: eo qz eam
 assumpsit in vnitate suppositi. 7 ergo virgo
 p̄p̄it hoīem deū. quia suppositū quod p̄p̄
 nit: fuerat deus ex natura p̄pria. fuerat hō
 ex natura humana assumpta: 7 p̄ diuinuz
 suppositū suppositata. ¶ Secūdo qz qn natu
 110.2 ra hūana dimitteret: vt ē possibile: sicut di
 ctū ē i p̄ncipio hui⁹ dubiū: tūc ista hūanitas
 incipet eē hō. qz tūc verbū dei desineret eam
 suppositare. 7 ipa incipet suppositari suppo
 sito p̄prio. 7 ille hō (vt dictū ē) eēt pura cre
 atura. ¶ Per illa m̄det ad rōnes. Ad p̄mā
 factā in p̄ponēdo dubiū: p̄cedit qz humani
 110.3 tas dimissa eēt homo. 7 qz ille hō no fuerit
 deus. ¶ Ad improbationē cōcedit qz homo
 que constitute humanitas assumpta i
 supposito diuino fuit deus. quia ille homo
 no fuit illa humanitas: sed verbū huma
 natuz. Sed mior ē falsa qn dicit. qz hęc hō
 sit homo que hęc humanitas p̄stituēbat i
 supposito diuino. sed ē homo que p̄stituē
 humanitas: que p̄us erat assumpta i sup
 posito p̄prio. dimissa. I. a hō assumēte. 7 qz
 ibi dicit eē hoīem. sed filio dei assumēti. 7
 non suo p̄prio supposito. hęc hō dat eē ho
 minē suo p̄prio supposito. ¶ Ad p̄firmatōz
 d̄. qz maior p̄supponat falsū de vi hūonis
 scz qz hō q fuit assumpt⁹ a hō fuerit de⁹. null⁹
 em hō fuit assumpt⁹ a hō: s3 sola humani
 110.4 tas que non erat homo. sed si dimitteret p̄
 prio supposito: tūc esset homo. ¶ Terū ē. qz
 si dimissio esset facta: hęc esset vera. aliquis
 homo fuit assumpt⁹ a hō: 7 maior: simpli
 citē negāda. qz homo q fuit assumptus a hō
 fuerit deus. quia ille qui tūc eēt hō: q fu
 it assumptus a hō: fuit 7 esset pura creatu
 ra. scz humanitas verbi p̄prio supposito
 suppositata. ¶ Et si aliqs catholic⁹ doctor lo
 quat sic. qz de⁹ assūpserit hoīez: exponēd⁹ qz
 intelligat: qz assūpserit humanitatē. v⁹ qz
 sit factus homo. ¶ Ad secūdam que nunc
 110.5 Adz
 L 4

Corre.

ad. 2. du
biū.
Lōdo. 1

Lōdo. 2

2. p̄bat.

Lōtra. 1

2

3

Nota. z

Ad 110.3

Ad p̄fir.

Adz

Libri tercii Questio. iiii.

facta fuit extra conclusionē: dicitur quod prima dimissio-
nem ille syllogismus non valet. Homo quem
cepit beata virgo fuit deus. et iste est homo quem
cepit beata virgo. ergo etc. quod est ex indefinitis.
Et verificat maior per hominem verbo. scilicet pro fi-
lio dei suppositare humanitate. et minor pro
hoc homine supposito supposito proprio. et
iste non est vnus et idem homo: ut dicitur: et di-
ctum est. ¶ Ad terciā dicitur quod maior est vera. quia
suppositum patiens fuit deus et homo. et minor est
etiam vera. quod iste homo patiebat in cruce: non
ut suppositus: sed ut aliquid suppositum. scilicet ut
natura assumpta in qua patiebat. quia iste
homo dimissus est humanitas: in qua fili-
us patiebat: negandum est ergo discursus. quia
ex indefinitis. ¶ Sed dicitur. Omnis homo qui
patiebat in cruce fuit deus. et iste homo patie-
bat in cruce. igitur. ¶ Dicitur quod ille primus fuit in-
compossibiles. quia si humanitas assum-
pta fuerit dimissa a sebo: tunc vtrique ipsa est homo.
igitur tunc maior esset falsa. nam tunc illa. humanitas est
homo qui patiebat in cruce. quod est humani-
tas que patiebat in cruce. Si vero non sit di-
missa: sicut vere non est dimissa: tunc minor est
falsa: de modo strando humanitate assumpta
quod iste homo patiebat in cruce. quia illa huma-
nitas assumpta nisi dimittat: non est homo.
¶ Ad quartam conceditur quod christus in cruce fu-
it deus et homo. et negatur quod non fuit alius ho-
mo quam iste homo qui est ex humanitate sibi
derelicta. ¶ Ad probationem. conceditur quod fue-
rit alius homo. et negatur sequentia: qua infer-
tur. quod beata virgo peperisset in partu duos ho-
mines. peperit enim christum in quo fuit hec huma-
nitas assumpta. sed illa tunc non fuit homo.
¶ Ad probationem sequentis dicitur. quod beata virgo non
peperit hunc hominem: de modo strando hominem dimis-
sum. quod eius de partu nunquam fuit vera. Beata
virgo parit hunc hominem. quod quis peperit hanc hu-
manitatem que nunc est hic homo: sed illa tunc
non fuit homo. ¶ Utrique ex parte subiecti potest con-
cedi. supposito. scilicet quod humanitas sit dimissa.
quod hunc hominem beata virgo peperit. quod hanc huma-
nitatem peperit. et illa est hic homo. et sequitur.
scilicet eo casu stare. quod vno partu duos: quorum
quilibet fuit homo: peperit. quod peperit filium dei et hunc
hominem dimissum. nunquam tamen habuit duos
filios. quia nunquam illi duo sunt simul homi-
nes: ut patet ex reductis. ¶ Ad terciū du-
bium cum queritur. vtrum homo sit dimissus
a verbo fuerit filius beate virginis. Est conclusio
finalis quod sic. et probatur sic. Omnis homo genitus a bea-
ta virgine est filius beate virginis. Sed iste homo dimis-

sus est homo genitus a beata virgine. igitur. Maior no-
ta est. et minor patet. quod hec humanitas dimissa est
cepta et genita ex beata virgine. et hec huma-
nitas est hic homo. hoc enim semper est suppositum
per totum istud dubium. igitur. ¶ Secundo probatur
bas sic. Omnis homo qui est de semine Adę dicitur ha-
bere partem vel membrum. Non iste homo est de semine
Adę. igitur dicitur hic partem vel membrum. Sed non
potest poni hic alium partem vel membrum quam solam
virginem. igitur. Maior nota. quod ex quo est de ma-
sa Adę. et non formatur ad modum Eug. ex ali-
quo membro: oportet quod habeat. scilicet aliquem quasi
parentem: a quo ultimate descendit: quod sit eius partem
vel eius membrum. Partem autem non habet cum non sit illa hu-
manitas genita ex virgine semine. oportet igitur ut
habeat membrum. ¶ Tercio: quod ille homo habet partem
gunitatem cum virgine. et non aliam quam filiaris. igitur
Partem maior. quod habet quod est ille homo est factus forma-
tum de purissimis sanguinibus Marie: ut dicit
magister in libro. igitur habet partem sanguinitatem cum ea. Maior
nota est. quod non potest dici eius nepos vel nepos
et sic de alijs gradibus: ex quo immediate habet quod
ipse est ex ea partem in mundum. scilicet eius humanitas.
¶ Quarto. quod beata virgo peperit humanitatem qua
iste est homo. igitur est eius filius. Consequenter tenet
quod ex nullo alio dicitur quod filius aliam mulierem ni-
si quod sua humanitate peperit. Antecedens est ma-
nifestum. ¶ Quinto. hoc quod est iste homo est natus
de virgine. igitur iste homo est natus de virgine. Consequenter
nota est: a convertibili ad convertibile. Antecedens patet de hac
humanitate: quod est nata de virgine. ¶ Correlatiu. hec est possibilis. virgo ge-
nuit solū hominem. et tamen simul genuit aliud ab
illo homine quod erit homo. Partem. quia generando
christum genuit solū hominem sicut solā personam. et
simul genuit eius humanitatem que erit homo: in
casu possibili: ut si dimitteret. ¶ Secundo cor-
relatiu. hec est possibilis. virgo Maria duos
filios habuit. et tamen nunquam nisi semel genuit. et
unicū solū filium. ¶ Partem primū. quod dimissa hu-
manitate per conclusionem: ille homo qui est illa huma-
nitas: fuit filius virginis: ut dicit conclusio. et
cū hic filius dei fuit filius virginis. et iste non fuit ille
ut dicitur est igitur duos filios habuit. ¶ Quod tamen so-
lū solū genuit: et unicū filium: patet. quoniam peperit christum
peperit solū filium. ¶ Tercio. hec est possibilis. aliquis
homo vixit. xxx. annis. et nunc primo est homo. Partem de
hoie quem constituit humanitas dimissa: potest
quod christus fuerit. xxx. annorum. quia tunc hec hu-
manitas vixit. xxx. annis. et tamen in instā-
ti dimissionis est primo homo. quod non dimis-
sa. nec est homo: nec suppositum: sed suppositata
a verbo dei. et tunc iudicatur minor. et illa

probatur

Ad 3

Replica

Solo.

Ad 4

ad 3 du.

3

4

5

Loze. 1.

Loze. 2.

6

7

Loze. 3.

Cor. 4 humanitas ē homo. g̃ aliquis homo vixit
 xxx. annis: qui iā p̃mo est hō. ¶ Quartū ali
 quis hō. xxx. annoz inapit eē fili⁹ h̃ginis na/
 Coze. 5 turalis. p̃z in eodem casu. ¶ Quintū. brā h̃
 go in cepit eē m̃ naturalis hois xxx. annoz
 ⁊ tamē nō genuit eū hoies. P̃z i eodem ca
 su. quia brā virgo nō genuit illam huma
 nitatem hoiem. quia nō genuit eaz suppo
 sitatā supposito pprio: sed hoc fit p̃ dimissi
 onē a h̃bo. ¶ Dimoi correlaria p̃nt multipli
 cari satis liquida studio. Et cā fūdamen
 talis veritatis oim talizū ē. qz humanitas
 quā ppit virgo i instāti partus: nō fuit ho
 mo. sed tempedimissionis suę p̃mo in cepit
 eē homo. ¶ Sed p̃tra p̃clusionē sic instatur
 Instātia Dis fili⁹ h̃ginis nascebat de h̃gine. Sed iste
 hō nō nascebat de h̃gine. g̃ nō ē fili⁹ h̃ginis
 p̃bat. r. P̃z maior de se. ⁊ p̃bat minor. quia ois hō
 q̃ nascebat de h̃gine fuit iesus sine verbum
 Nō iste homo nō fuit verbū: vt dictum ē
 P̃z maior. qz añ instās dimissionis: null⁹
 2 nascebat de h̃gine nisi iesus. ¶ Secūdo p̃bat
 minor. qz h̃c de p̃nti nūq̃ fuit vera. Iste hō
 nascit de virgine: vt notum ē. ergo nec de p̃
 terito. P̃z p̃sequētia. qz veritas p̃positōnis
 de p̃terito: p̃supponit ad min⁹ fūssēritatem
 suę de p̃nti. ⁊ i sm̃is absolutis respectu eius
 dē iudicēti. Nō hō ē r̃min⁹ balis absolu
 3 tues. ¶ Tercio. qz h̃c h̃ūanitas nō nascebat
 de virgine. g̃ nec iste hō. P̃ntia nota ē. p̃bat
 ãncedēs. qz si ipa nascebat de h̃gine: ipa fuit
 filia h̃gis. ⁊ sic foroz xpi. quod ē absurdum.
 4 ¶ Quarto. iste hō dimissus ē fili⁹ h̃ginis. ⁊
 xps fuit etiā fili⁹ h̃ginis. ergo cuz iste (vt di
 ctū ē) nō fuerit xps. sequit q̃ fuerit frat̃ xpi:
 p̃ illam maritā. Nōs filij eius dē m̃ris sunt
 fr̃es. ¶ R̃ndet ad h̃c que p̃uigilia sunt. Ad
 p̃ma: cōcessa maiore neget minor. suppo
 Ad 1 sit q̃ h̃ūanitas sit deo missa: sic q̃ ipa sit ho
 mo. Ad p̃batōez minoris dicat. q̃ suppo
 sito q̃ humanitas sit dimissa: maior ē falsa
 qz vterqz duoz hoim nascebat de h̃gine. quo
 rum vn⁹ fuit iesus. s. filius dei: q̃ diu suppo
 sitante humanitatē. ⁊ alter homo. s. qui nūc
 ē humanitas dimissa: qui nō fuit verbum
 ¶ Ad p̃batōem maioris: p̃cedit q̃ ante in
 stās dimissionis nullus nascebat de h̃gine
 nisi iesus. nascebat tamē h̃ūanitas: que i
 instāti dimissionis ē homo. ⁊ ergo semp p̃
 Ad 2 dimissiones h̃c est falsa. Om̃is homo qui
 nascebat de virgine fuit iesus. ¶ Ad secun
 dam. q̃ licet h̃c nunq̃ fuerit vera. Iste hō
 nascit de h̃gine. nō tamen p̃pter h̃ sequit q̃n

h̃c fuerit vera. Nec humanitas nascit de
 gine: q̃ est iste homo. nec vez assumit q̃ hic
 termin⁹ hō sit ibi termin⁹ pure absolut⁹ vlp
 priusime i pdicamento subē. ibi em̃ notat
 in diuiduatōem ⁊ suppositatōez siue p̃sona
 litatē eius. qui. s. nūc est hō. ⁊ p̃t maneret
 nō ē homo. vt si a p̃sona diuina assumere
 tur: maneret humanitas que nūc ē hō. ⁊ tñ
 amplius nō eēt homo. ¶ Ad terciā neget ãn
 cedēs. Ad p̃batōz ãncedēs d̃r. q̃ fili⁹ vel fi
 Ad 3 lia d̃r de supposito. nōd eo quod nō ē suppo
 sitatū suppositatōe ppria sed aliena. Quā
 uis em̃ m̃lter parat̃ corpus vel carnē hois
 nō tñ p̃pter hoc ē corpus illud vel caro: ei⁹
 filius vel filia. Uñ nō valet h̃c p̃sequētia
 Caro nata ē de h̃gine. g̃ ē filia h̃ginis. sic nec
 i p̃posito de humanitate suppositata inatī
 uitate a filio dei. ¶ Ad q̃rtā. p̃cedit ãncedēs
 Ad 4 ⁊ neget p̃ntia. Ad p̃batōz d̃r. q̃ illa maria
 sit vera. sed nūq̃ xps ⁊ iste hō fuerūt filij h̃
 ginis simul ⁊ semel. Quādo em̃ h̃ūanitas
 h̃c fuit relicta: tūc xps nō fuit filius h̃gi
 nis vt dictū est i p̃ma p̃re dubij. Et quādo
 fuit humanitas suppositata a h̃bo: tūc ipa
 nō fuit homo. Et sic nūq̃ h̃go siml et semel
 habuit duos filios. Esto etiam q̃ humani
 tas eēt dimissa. licet vterqz duozū fuiss̃ ei⁹
 filius. nec tamē illi duozūq̃ fuerūt fratres
 Nec ē miranduz. qz etiā quotridie: si mult
 er generaret successiue duos filios. ⁊ p̃mus
 moreret p̃us q̃ scōs nasceret: nūq̃ illi sunt
 fr̃es. nec vnq̃ erit verum dicere q̃ fuerūt fra
 tres. Nō licet p̃mogenitus h̃gis semp ma
 neat. tamē nūq̃ simul ē h̃ginis filius. cum
 sua humanitas sit filius h̃ginis: vt in p̃ma
 parte dictum ē. Hoc de quarto articulo: sc̃z
 de dubijs. ¶ Forte dicet mibi. q̃ h̃c dubia
 sine imaginaria. ⁊ nihil p̃ficiunt rheologo.
 quia sunt de his que nūq̃ fuerūt: nec erunt.
 Ego m̃deo q̃ sint vtilia p̃ d̃fensione anti
 cūli incarnatōis cōtra infideles. ¶ Dis p̃
 missis respōdet ad rōnes p̃ncipales. Ad p̃
 Ad 1. rō ma. neget ãncedēs. Et ad p̃batōem. ad au
 nē p̃nt. ctōritatez Anselmi. In diuinis om̃ia sunt
 idem r̃. Dicendū ē q̃ hoc verum sit. q̃ deo
 om̃ia idem sint: nisi vbi ille relationes ob
 uiant. Nōdo incarnatio relationez diui
 nā includit. Est em̃ carnis assumptio i sup
 posito diuino: sic q̃ immediate terminetur
 ad suppositū. ⁊ ergo si hoc suppositum fue
 rit filius: includit filiātōem siue generatōz
 qz tūc ē carnis assumptio in vnitate suppo
 siti filij. Et ita etiā dicat de alijs suppositis

diuinis. Verum ē: q̄ relationē illam impo-
 rat i p̄muni: nō i particulari. sicut etiā termi-
 nus p̄sona: vt i p̄mo dictū ē: relatiōem i cō-
 muni importat. Nō em̄ dicit nuda cōntia
 sic em̄ nō eēt tres p̄sonę sicut nō sunt tres
 eētie: sed importat suppositū: q̄d ē eētia
 sub rōne indiuiduatiōis siue incōicabilita-
 tis. q̄ incōicabilitas se tenet ex pte relatiōis
 p̄stituer̄ p̄sonā. nō tñ discere vel i sp̄e impo-
 rat solā p̄nitatē. q̄ sic fili⁹ sicut nō ē p̄: ita
 nō eēt p̄sona. sed solū i p̄muni relatiōes exp̄-
 mit. Ita etiā icarnatio: q̄ significat carnis
 assumptiōem: 7 suppositiōem a supposito
 diuino. incōicabilitatē suppositi ad q̄d ter-
 minat includit: q̄ ē p̄ diuinā relatiōem. ¶ Ad
 scđam p̄cedit maior: 7 ad minorē cū dicit:
 q̄ incarnatio sit opatio: q̄ nō dicit rōem ori-
 ginis: dicit hīc sanct⁹ Tho. iij. par. scripti.
 q. ij. ar. p̄mo. q̄ i incarnatiōe ē duo p̄sidera-
 re. actiōem: 7 hęc cōmuni tribus p̄sonis.
 7 terminū ad quē actiō terminat. 7 sic est p̄-
 pria filio. 7 est bñ dictū: q̄uis obscure. Un̄
 huiusmodi verbalia noīa ab vltimo sup̄-
 no descendētia (sicut i grāmatica 7 logica so-
 ler dicit) q̄nq̄ significat actiue. 7 sic incarna-
 tio d̄: opatio qua tota trinitas p̄sonā facit
 assumere humanitatē siue carnē i vnitatem
 sui suppositi. Et hęc sicut rō arguit: sicut eti-
 am ceterę opatiōes ad extra ē cōis tribus. Alio
 mō h̄mōi noīa significat quasi mō passiuo
 7 sic incarnatio d̄: vnio: qua caro p̄sonę di-
 uinę vn̄it. Vel clarius. vnio qua p̄sona di-
 uina supposituz carne nature instituit. Et
 hoc vocat sanct⁹ Thomas terminū actiōis
 Et sic incarnatio ē pp̄ria filio: vt dictum ē
 Ipe em̄ sol⁹ p̄ totaz trinitatē sub carne na-
 tura instituit: vt eam supposuer̄ i supposi-
 to suo. ¶ Ad terciā p̄ idem. q̄ impossibile sit
 hoīem reformari p̄ vnā p̄sonā actiue: q̄n eti-
 am alię faciāt illā reformatiōem. Sz passi-
 ue bñ potuit hō reformari: vna p̄sona pa-
 riētē i natura assumpra: 7 nō alia. Et iō ad
 formā dicēdū ē. q̄ sicut ad hoīs creatiōez to-
 ta trinitas p̄curebat actiue: ita etiā ad ho-
 mis recreatiōem siue reformatiōem. Sz cū
 hoc ad recreatiōem p̄currit vna p̄sona passi-
 ue i assumpra natura. q̄d ideo nccariū fuit
 q̄n i reformatiōe oportuit deo satisfieri de of-
 fensa. ad quod nō sufficit pur⁹ homo: 7 nō
 fuisset congruum saltem equaliter: q̄ fuisset
 factū p̄ aliquam creaturam: que nō descen-
 disse ab Adam. Et ita oportuit. q̄ ille qui
 pariendo satisficeret: esset deus 7 hō. ¶ Hoc

Ad 2

2

Ad 3

1

in creatione nō oportuit. quia in gratuita
 te creatura constituēbat in esse. Et ideo ibi
 solum tres p̄sonę se habebāt actiue. 7 nulla
 earum passiuę. ¶ Ad quartam. concedit q̄
 p̄fectior sit vnio hypostatica: sicut facta est
 in filio: q̄ vnio p̄ gram. q̄uis vnio hyposta-
 tica p̄ potentiam absolutam possit fieri sic
 q̄ vnio p̄ gram esset eligibilior. Conceditur
 etiam. q̄ in vnione p̄ gram omēs tres p̄so-
 nę vniant menti. q̄uis ratiōe effectus p̄ ap-
 propriatiōem magis vni p̄sonę attribuat q̄
 alteri. Et neget p̄sequētia qua inferit. ergo
 sic etiam ē i vnione hypostatica. nam non ē
 simile. Vnio em̄ p̄ gram ex parte trinitatis
 nō dicit nisi agere 7 actiōem. hęc autē sem-
 per ē cōmune tribus. Sed vnio hypostati-
 ca vltra hoc importat terminuz. i. supposi-
 tuz diuinū vni creaturę i supposito. Hoc
 aut nō p̄uenit: nisi p̄sonę q̄ est suppositum.
 ¶ Ad p̄bariōem p̄sequētię dicit. q̄ nō opte-
 ar: q̄ si i minore vnione vniant tres p̄sonę p̄
 gram veniētē ad mentē. q̄ ita i maiore vn̄i-
 ant veniēdo i carnem. quia vnio ad mentē
 vltra actiōem nō ponit ex pte diuinaz p̄so-
 narum aliquem terminū. Vnio hypostati-
 ca ponit terminū q̄ nō ē actiō: sed relatiō. i.
 cōmuniō suppositiōis carnis. 7 ideo nō ē
 sile de hīs vnionibz. Vel plani⁹ possz dicit.
 q̄ sicut vnio hypostatica ē maior vnio. ita
 plura requirit q̄ vnio p̄ gram. 7 ḡ ad scđaz
 sufficit: q̄ tres p̄sonę veniāt p̄ actiōem gra-
 tū facientē in mētē. Sed q̄uis tres p̄so-
 nę sic veniāt ad mētē nature creatę p̄ gra-
 tia. tñ vltra requit ad vnioz hypostaticā. i.
 nature assumptiō i vni tate suppositi. Hoc
 aut ē terminare vnioz hypostaticā: vltra vni-
 onē p̄ gram req̄sūtū. 7 ergo nō valuit p̄sequē-
 tia. ¶ Ad q̄ntā p̄cedit añcedēs. 7 neget p̄na
 ex dictis. 7 q̄ sit maior rō: p̄ ex solutiōe p̄ce-
 dēte. quia venire in carnem significat vltra
 aduentuz i mētē: terminare suppositiōz
 carnis. 7 illud nō ē agere. sed termin⁹ actiōis
 ē: qua trinitas in carnem fecit filiū. Venire
 ad mentē solū agere importat. i. mētē gr̄i-
 ficare. q̄d nccariū ē eē trinitatis actiōem q̄n
 fir. ¶ Ad sextā. p̄cedit maior: de pur⁹ absolu-
 tis. 7 neget mior. Incarnari em̄ siue assume-
 re naturā hoīs: put dicit finū vniois: nō
 ē aliqd absolutū. sz dicit terminare supposi-
 tatiōz hūanitatē p̄ suppositū diuinū. Ta-
 le aut (vt dictū ē) finaliter dicit vnioez p̄so-
 nę. 7 sic ad relatiōem diuinā refert. ¶ Ad cō-
 firmatiōez negetur maior. q̄ quicquid dicit

Ad 4

2

3

4

Ad 5

Ad 6

Ad p̄fit.

de natura diuina: q hoc sit cōe tribus. qz na-
 rura diuina ē pī. q̄ tñ nō ē tres psonę. Sed
 quicqd̄ d̄: de natura diuina rōne nature p̄-
 mo. sicut sape. viuere. intelligere: z sic de rati-
 bus: q̄ exp̄mūt pprietates cōntriales. hoc
 ē cōe tribus. Nō incarnari q̄uis de natura
 dicat (vt dicit Damascen⁹) tñ hoc nō ē p̄-
 mo: sed inquantū ē p̄sona filij. vel inquan-
 tuz incarnari p̄mo comperit filio. unde er-
 Ad 7 sequēti nature: qz fili⁹ ē natura. Ad septi-
 mam. loquēdo de inditōe vel vestitōe. si
 cut fili⁹ d̄: induit⁹ natura hūana. Neget ma-
 ior. qz ista in dicitio nō ē nisi suppositiō na-
 ture humanę. z illa soli filio cōuenit: q̄uis
 insepabiliter eo sūt alię psonę. Ad p̄barō-
 nē maioris d̄. qz pprie hūanitas nō circūe
 at diuinitatē. nec etiā regat eā. cū immēstas
 a creatura nō possit circūiri nec regi. Sz
 sancti dicētes: qz humanitas tegebat diui-
 tatem: volūt qm̄ homie fuerit diuitas que
 nō apparuit sub ppria forma s; sub forma
 assumpta. Nō em̄ ē imaginandū: qz quēd
 modū vestis circūdat vestitū. qz ita huma-
 nitas circūdet diuinitatē: vel psonā filij dei
 q̄ vbiqz extra ipam erat etiā immēse. Sed
 istud ē indurū erat suppositare naturā hu-
 manā i supposito suo. Et h̄ filio bñ p̄ueni-
 bar: z nō p̄ri vel sp̄i sancto. q̄uis insepabi-
 liter semp sūt in filio. tamē sūt supposita
 distincta. Et ideo nō erat necesse. qz illd̄ qd̄
 p̄ueniebat suppositiō filio p̄ueniret alijs
 Ad 8 Ad octauā d̄: qz p̄ idē p̄ueniat alicui sub-
 sistentiā alteri terminare. p̄ qd̄ sibi cōuenit
 p̄ se subsistere suppositaliē. vel ēē suppositū
 Modo hoc nō p̄uenit diuine psonę ab es-
 sentia purē p̄munis. ex quo eēntia ipa nec
 p̄ducatur nec p̄ducatur. Sed h̄ p̄uenit eēntię:
 purē pprietate relatiua terminata. z q̄ etiā
 suppositare aliā naturā nō p̄uenit eēntię p̄-
 mo. sed solū purē p̄sona filij. Esse em̄ suppo-
 sitū p̄uenit p̄mo psonę. z ex sequēti suppo-
 sitare i suo supposito: etiā p̄mo psonę: z nō
 eēntię p̄ueniet. Ad nonā d̄: qz p̄lita cā
 Ad 9 cōi volūtate agere: nō oportet effectū eē com-
 mūnē in facto. q̄uis de possibili hoc ita sit.
 Et ergo q̄uis infinita p̄tus sit cā possibili-
 tatis: z etiā act⁹ suppositatiōis aliene natu-
 re. z sic cōis tribus. qz tñ libere agit supposita-
 rōez i illa psona. i q̄ vult. z nō necario: iō ef-
 fecit icamatōis cōmunitatē cōmunitatē ad filiu. z
 Sic em̄ placuit tori cōmunitati: psonę filij in-
 duere hūanitatē. Deinde m̄det ad rōes q̄
 factę fuerūt p̄ quęstū. Ad p̄mā. neget mi-

nor. qz absolute incōueniēs sit alijs psonis
 assumere hūanitatē. qz (vt dicitū ē i. ij. articu-
 lo) alię psonę p̄nt. z q̄qd̄ p̄nt: hoc p̄t eē cō-
 neniēs. Ad p̄bariōez minoris d̄. qz abso-
 lute nō sit incōueniens: i diuis eē plures fi-
 lios hoīs. vel eē vnū filiū dei p̄ris: z aliū fi-
 liū hoīs. sed incōueniēs eēt qz eēt ibi plu-
 res filij fin diuinā generatōem ex suba dei
 patris. Ad p̄firmatōem p̄z p̄ idē. qz abso-
 lute nō eēt incōueniens: qz pater eēt filius
 Pater em̄ i diuinitate possit eē fili⁹ i assu-
 pra humanitate Sed bñ eēt incōueniens
 qz idē eēt pater z filius fm̄ naturā diuinā
 Ad 2 Ad scdā neget maior. qz nō ē de necessi-
 tate incarnatōis vt sit in ea missio auctori-
 tatiua. immo p̄t possit se dare in carnem: si
 cut se dat in mentē. Ad p̄bariōez maioris
 d̄. qz nō eo solo filius dicat missus in carnē
 quia carnē assumpsit: sed ex hoc qz carnem
 assumpsit: et ab alio auctoritatiue: salicet
 ap̄te p̄cedit. Ad terciā p̄cedit. qz pater
 sit inascibilis fm̄ diuinitatē. sed nō est in-
 nascibilis simplr fm̄ hūanitatē p̄t em̄ hu-
 manā naturā recipere i vnitate sue psonę. sed
 vez ē: qz iuxta ordinatā potētā maḡ p̄gru-
 um erat. vt ille q̄ natus ē i diuinitate: etiā so-
 lus natus sit inf̄ psonas diuinas in hūani-
 tate. simplr tñ possit aliter fieri. z possit p̄t
 nasci de hoie. Ad q̄ntā neget antecedens. qz
 posse incarnari sit p̄p̄iū filij. sed eē incarna-
 tū ē ei⁹ p̄p̄iū vt nūc. qz sibi soli p̄uenit post
 nature humanę assūptiōez. qz posse icama-
 ri vere p̄dicat de sp̄i sancto z de p̄re sicut de fi-
 lio. Ad q̄ntā. p̄cesso antecedēte neget p̄na.
 Et ad p̄bariōem. neget qz illud non possit
 Ad 3 velle quod nunqz voluit. Oppositū em̄ de-
 minatū fuit in p̄mo libro. in questione de
 futura cōtingētia. immo quod semp voluit
 respectu futuroz effectū p̄t nūqz voluisse
 Et quod nō voluit: p̄t ab etno voluisse: li-
 ter em̄ ē. Nec ē imaginandū: qz in eo cadat
 p̄teritio: cū eternitas sp̄ tota simul sit. Nec
 sequit. ē immutabilis. q̄ nō p̄t illud quod
 Ad 4 mō nō vult: vel quod nūqz voluit voluisse
 qz ex opposito p̄ntis nō sequit oppositū añ-
 cedēris. Nō em̄ sequit. p̄t p̄t illud qd̄ nū-
 qz voluit: voluisse. q̄ mutabilis. pone em̄
 sic inesse. p̄t hoc voluit vlt vult. x̄mōstrā do
 illud qd̄ nūqz añ voluit. Et qz illa de p̄nti
 est possibilis. ideo illa de possibili est vera.
 Ad 5 Et si dicat. Pone qz hoc voluerit: admit-
 tet: sed tñ sequēteri d̄. qz illud ab etno
 voluerit. qz oēs actōes dei ad itra sūt etne

Ad. i. fa-
crā p̄ q̄si-
tum

Ad p̄fir.

Ad 2

Ad 3

Ad 4

Ad 5

Rationes post oppositū sunt p̄ dictis in p̄mo 2do articulis.

Terzio queri-

tur. vtz sicut filius quālibet ali-
am naturā i vnitatez suppositi
assumere potuit: sic in ipso inf̄ psonā assume-
tem: 7 assumptā naturā vnio media fuerit.
Dūc questio supponit q̄ filius quālibet ali-
am naturā assumere potuerit. ¶ Cōtra qd̄
arguit sic. quia albedinē vel p̄similia nō po-
test assumere i vnitatez suppositi. igit. Cōse-
quētia nota est. 7 a ncedēs pbat. qz si albedo
fieret assumpta. vel t̄ ab ea diceret albus
vel albedo. Nō p̄mū. qz tūc albedo inheret
et ei p hoc mediū. s. omi alio inheret albe-
do. Nec scdm. qz nō p̄ t̄ b̄ū albedo q̄ hu-
manitas. sed dicere q̄ b̄ū sit humanitas ē
heresis. ḡ etiā q̄ b̄ū sit albedo. ¶ Scdo sic
qz infima natura nō ē capax supremi boni.
igit nō ē assumibilis. Cōsequētia nota ē. p̄o-
bat a ncedēs. qz min⁹ dōnū eēt ei dare domi-
niū sup hoīem. q̄ vnionē hypostaticā qua
daret ei eē domini. Nō nō ē capax domi-
ni. ḡ nec supmi boni. ¶ Terzio. qz assumptō
terminat ad vnitatez psonę. Nō inaniata
vel irrōnabilia nō sunt capacia p̄sonalita-
tis. ergo nec assūptōis. p̄sequētia nō. Ma-
ior nota ē de se. qz nisi solueret vnitas psonę
dei: nō eēt creatura assumpta. Et minor p̄z
qz vt dictum ē i p̄mo libro: p̄sona ē rōnalis
creature indiuidua suba. Quō aut̄ hoc fi-
eret i natura q̄ nō ē rōnalis. ¶ Quarto sic. si
pos̄z: videret p̄fecti⁹ vniri supposito diuio:
q̄ natura rōnalis. falsitas p̄z. qz hoc nul-
la h̄z apparentiā. Probatio p̄sequētię. q̄a
da q̄ lapis vniret b̄o: verbū eēt lapis. ergo
cū quelibz ps lapidis sit lapis. nō minus
sit vnita q̄ rotus. quelibet ps lapidis eēt de-
us. Nō sic ē de hoīe. ps em̄ homis nō eēt.
¶ Quinto loco arguit p̄ rōnes mgr̄i Henr̄i
ci d̄ gādauo: q̄ ex int̄tōe tenet p̄re negatiuā
suppositi sic. Illud nō ē assumibile i vnita-
tē suppositi diuini: cui⁹ nulla potētia est ele-
uabilis ad visionē 7 fructōem diuine essen-
tię. Nō manifestū est: q̄ natura irrōnalis
h̄z se sic: q̄ nulla ei⁹ potētia ē eleuabil̄ ad vi-
dēdū vel fruendū diuina eētia. Minor
nota ē. Et maior pbat tripl̄. Primo sic. Si
cur se h̄z eē naturale ad posse naturale. sic
eē supnaturale ad posse supnaturale. Sed
nulla potētia facere p̄t. q̄ aliqua natura

arguit. 1.

2. arguit

3. arguit

Argu. 4

Argu. 5

habeat eē naturale q̄n etiā habeat aliquod
posse naturale. ḡ nulla natura potit h̄re eē
supnaturale. q̄ nō p̄t h̄re posse supnatura-
le. Tūc vltra. ḡ natura nō p̄t h̄re eē diui-
nū: q̄ nō p̄t vti 7 frui q̄ sunt de eētia eē di-
uini. 7 hęc fuit maior. ¶ Scdo pbat maior:
sic. Cui nō p̄t cōmunicari min⁹: nec mai⁹
p̄municabile ē illi. Sed min⁹ eē videre deuz
7 frui deo: q̄ hypostatice assumi: 7 nature n̄
rōnali nō p̄t p̄municari p̄mū quod ē mi-
nus. ḡ nec scdm quod ē maius. Tenet p̄se
quētia. 7 maior p̄z de se. Minor pbat p̄ b.
Aug. sup illud Joh̄. j. Verbū caro factū ē:
dicentē. q̄ quia euāgelista p̄miserat: q̄ de de-
rit eis potestare filios dei fieri. ne homo mi-
raret 7 discederet: subiūxit quod maius eēt
eēs. Et b̄ū caro factū ē. Ubi manifeste vi-
det. q̄ maius sit naturā eleuari a diuinitatez
diuini suppositi. q̄ potētia eleuari ad vi-
onē 7 fructōem. ¶ Terzia ps a ncedētis no-
ta ē. ¶ Terzio sic. qz nō plus p̄t assumi po-
tētia quę nō p̄t eleuari ad visionē 7 fructū
onē. q̄ potētia eleuabilis sine eo q̄ ad illa
eleuet. Nō potētia rōnalis eleuabilis nō
p̄t assumi nisi eleuet. ḡ r̄c. Cōsequētia nota
ē. 7 maior rōnis silt. qz si p̄t assumere potēti-
am nō eleuabilē: eadē rōe p̄t assumere po-
tētiā eleuabilē sine h̄ q̄ eleuet. Minor pro-
bat sic. qz si potētia rōnal̄ eleuabil̄ p̄t assu-
mi sine h̄ q̄ potētię suę eleuent. sequit q̄ as-
sumpta possit manere peccabil̄. P̄z p̄cia.
qz potētię nō eleuatē manēt peccabilis. mō
p̄sequēs videt eē falsum. qz potētię assum-
ptę opatōes attribuunt psonę assumētī. qz
actus sunt suppositoꝝ. 7 sic verbū diuiniuz
pos̄z peccare. quod videt incōueniēs. ¶ Se-
cūdo q̄nt q̄stio Utz inf̄ psonā assumētez
7 assumptā naturā vnio media fuerit. Et
q̄ sic fuerit: pbat sic. Nō min⁹ inf̄ psonā as-
sumētē 7 naturā assumptā d̄z eē vnio me-
dia qua assumpta natura vnif̄ cū assumē-
te q̄ inf̄ agens 7 patiens. Sed inf̄ agens 7
patiens ē h̄mōi habitudo media. ergo eodē
mō ē h̄c. Cōsequētia tenet. Et maior rōis
p̄z. qz in illa assumptōe p̄sona assumens se
h̄z p̄ modū agētis. 7 natura assumpta per
modū patiētis. Minor ē Cōmen. v. meta-
phy. dicētis. q̄ inf̄ agēs 7 patiēns ē habiru-
do media: q̄ i ordine ad agēs vocat actio. 7
i ordine ad patiēs vocat passio. ¶ Scdo sic
Nulla absoluta actu eētia vnif̄ nisi me-
diāte vnione. Sz tā assumēs q̄ natura as-
sumpta sunt eētia absoluta 7 vnif̄. ergo

De q̄stio
to arg. 1

Arg. 2

inter ea e vnio media. Consequētia tenet. 7 maior nota e. qz sicut nihil e albu sine albe die: ita nulla vidēt vnita sine vnioe. **Di** 3. arguit noz pz de se: supposita fide. ¶ Tercio sic. po nam qz verbū dimittat naturā sibi vnitaz nihil i ea generādo. tūc manifestū ē: q post dimissioz illa natura nō sit vnita. 7 an fue rit vnita. g mutatio facta ē i ea. Et nō pōt dici: q sit alia qz corruptō vniois. g rē. Lōse quētia nota ē. 7 maior siue pma pntia ptz. qz p radoria nō verificant de eodez: nisi mediāte mutatioe. vt dicat articul^o pñs. **1** Et minor declarat. qz nō pōt dici qz ibi sit fa cta mutatio acq̄sitiua. Positū ē em: q in di missioe de nihil pduat. g ibi ē mutatio dep ditua. Sed q aut cui^o magis qz vniois. l. qz vnio depdit: q inf naturas an repiebat. **2** ¶ Quarto. sūme distātia nō vniūt. nisi aliq̄ ptingere ea formalit. Sz psona x̄bi 7 hūa nitas infinite distāt. g cū vniunt: aliqua ē vnio formalis quavniūt. Maior vidēt no ta. qz extrema nō vidēt vniri nisi p mediū. Minor pz. qz de 7 hō infinite distāt. ¶ Op positū 7 p supposito arguit aucte. b. Aug. i lib. suo de vera religioe: dicētis. Xpus nō as sumpsit hoīem vt oñderet se visibile. qz il lud facere potuisset: assumēdo corp^o aereū. Ubi manifeste cedit xpm potuisse corpus aereū assūpsisse. qd fuisset vtiqz corp^o nō rō nabile. Et si vnuz tale assumere potuit: qre nō qualibet creaturaz. ¶ Secdo arguit qz qsi tū sic. qz si inf diuinā naturā 7 humanā eēt vnio media. vel illa eēt sbavel accidēs. nul lo modoz. g rē. Pz maior sufficiētī diuisio ne. Declarat minor. pmo em neq̄ eē sba. qā q̄eret de ea: vtz vniret s̄bo imēdiate p seip sam. vel itez p aliā sbaz. Si p se: quare nō equebñ pma humanitas assumpta ē p se. Si s̄bo itez vniat s̄bo p aliā vnioz: erit pro cessus i infinitū. ¶ Si d̄z q sit accidēs. tūc p mo de nō posset sibi vnire subam hoīs sine accidēte: qd ē absurdū dicere: cū sit potētē i finitē. ¶ Secdo. qz tale accidēs nō eēt i deo. cū ipe de^o sit summe simplex. g solū eēt i hūa nitate assūpra. Nō frustra ponit i ea hūa nitate h̄moi vnio: ex quo nō maiorē p̄neri onē h̄z cū assumēre qz sba cui iest. ¶ Tercio ex quo in esset sube: ipm p̄supponeret subaz vnitā: vt subiectū a q̄ depderet i eē. g eēt p̄ ster^o ea i eē suo. g etiā eēt posten^o in viuēdo. **3** ¶ Quarto. opteret tale vniois eē mag^o vnitū s̄bo: qz hūanitatez q̄ eo vnit. vel g p seipm. 7 tūc eē bñ h̄ saluabit de sba assūpra. vel p

aliud itez. 7 sequit vt p̄us p̄cessus i infinitū. igit supflue ponit. Lōsequētia nota ē. 7 assū ptū pz. qz nisi eēt p̄p̄inqui^o assumēti: nō pl^o vniret sibi humanitate: qz e contrario. ¶ In hac questione erūt duo articuli. Prim^o eēt de supposito. Secds de que sito.

Arti. 1.

Quātuz ad primū

ē pmo notādū. qz aliā naturā itelligo oēz naturā dependere aliā a natura illa quā de^o iā assūpsit. siue hęc alia natura sit suba vel accēs. forma vel matia. Un istud q̄ere ē q si q̄eret: vtz de^o oēm rē dependere possit assū mere. ¶ Secdo aduertēduz. qz itez illaz aliq̄ ē suba. aliq̄ accidēs. Et (vt qdā volūt) aliq̄ sūt accētia absoluta. 7 aliq̄ respectiua. sicut eēt fm eos in hęcōes. depēdētē. causatōes 7 ceterē h̄moi relatōes: q̄ dicūt h̄re sūū eē in suis fudamētis. 7 nō extra ea. Quas tñ res respectiuas ego nihil i creaturis reputo esse nisi res absolutas: p̄sideratas p respectū ad alias res. ¶ Itē i subijs qdā sunt sube p̄po site suppositales. l. habētes eē diuersū actu ab omibz alijs q̄ nō sūt sūe ptes. si cut equ^o asin^o. musca. Et illaz rez nōia dicunt noia suppositoꝝ. ¶ Aliē sunt sube p̄tiales. sicut p res taliū eēntiales vel itegrales. quaz sunt noia sira. Inē q̄ noia ē talis d̄na. q̄ vnioe hypostatica ex cōicatōe idiomatū noia sup positōꝝ dicūt de assumēte. 7 noia s̄bi i diui nis. vel p̄sonē assumētis de noibz supposito rū. ita. l. vt facta vnioe s̄bi 7 hūanitat. di/ cū^o vere. hō ē de^o. creator: 7 hō ē oīmpotēs 7 ecōtra. deus ē hō. ē passibilis: mortalis rē. salte fm p̄menā noim acceptōez. ¶ Sz no/ mia subaz p̄tialiū q̄ nō sunt suppositoꝝ. si ue diuise a toto eēt ille sube. q̄ nate sunt eē ptes assumptē. siue etiā cū toto. nō dicunt de s̄bo p cōicatōem idiomatū. nec p̄dicant de nomibz p̄sonē assumētis: nec ecōtra. ¶ Et sic xpo tūc p̄dicāre: q̄uis omēs ptes nature hūanē erāt assumptē. tñ s̄bū erāt nec man^o nec pes: nec ocul^o xpi. nec ecōtra. q̄uis omēs ille ptes erāt 7 sint vnite verbo hypostaticē. ¶ Sic etiā Xpo moituo i cruce: ex quo ni hil dimisit quod assumpsit adhuc oia erāt vnita diuinitati. 7 corpus s̄it: licet tūc fue rit iā mortuū: quia diuinus ab aīa. nō tñ di c̄t xps i triduo fuisse anima. nec etiāz fuisse corpus mortuū: siue caro mortua in sepul chro. quia licet rā anima qz caro eēt vnita verbo. tamē quia nō erāt illa nomia suppo

Argu. 4

In s̄mū suppo.

2. arguit

1

2

3

4

5

DD

Libri. iiii. Questio iiii.

3 sitoz. iō diuinitati vel s̄bo nō p̄tebāt. **Q**z aut x̄ps nō fuerit aīa: sic p̄z. quia nō plus ē anima post mortē. q̄ ip̄e nūc uiuens sit humanitas. Sed ipse iam uiuens nō ē humanitas. ergo nec fuit anima post mortem.

1 **¶** P̄z maior. quia nō minus in christo uiuo est humanitas vnita diuinitati q̄ ip̄o mortuo: s̄ia anima ē vnita eidē diuinitati.

2 **¶** Nō dicere q̄ x̄ps eēt humanitas: eēt simpliciter falsum et hereticū. quia cum x̄ps sit essentia diuina: essentia diuina esset humanitas. quod est absurdum. **¶** Forte dicit. q̄ christus dicit sepultus. Item descendisse ad inferna tempe tridui. Nō ille locutōes nō viderent verē: nisi christus esset corp⁹. et nisi fuisset illo tempe anima: que vnita deitati descendit ad infernū. **¶** Respondet. q̄ ille locutōes saluent p̄ equiuocatiōem. q̄ x̄pus dicit descendisse ad infernū: intelligit. q̄ anīa verbo vnita: que fuit anī mortez anima hominis x̄pi. et nūc post resurrectionem est anima hominis christi: descendit tē. **¶** Eodē mō x̄ps dicit sepultus. quia suum corpus erat sepultus. vnitū tamē semp diuinitati. sicut etiam dicit sepeliri alius homo. cū corp⁹ ei⁹ sepelit. et ascendere celos: cū aīa eius euolat ad celū. Nō tamē est concedendū: q̄ x̄pus fuerit anima. vel q̄ fuerit caro mortua. vt dicitur c. **¶** Uez est: q̄ de hoc post magis dicit. **¶** Correlatiō sequit. q̄ si verbum assumere lapidē in vnitate sui suppositi. quāuis s̄ b̄ū eēt lapis: rōne p̄municatiōis idiomaticū. nō t̄m p̄ hoc eēt ps lapidis vel forma lapidis. p̄z et dicitis. q̄ illa nō sunt noīa suppositoz. et q̄ ip̄a nō pueniūt s̄bo assumenti nec noīa s̄bi pueniunt ipsis. **¶** Secūdo sequit. q̄ quāuis albedinem recipet separam a subiecto: nō p̄ hoc est albedo. sicut nō est anīa intellectiua. p̄z ex eodem. **¶** Tercio statim p̄cedendū est. q̄ si essent relatiōes distinetē a rebus absolutis: illas seorsū nō posset recipere verbum in vnitate sui suppositi. eo q̄ p̄tradiōem implicet h̄mōi esse sine rebus absolutis. vt implicat. q̄ sit inhēsiō. et q̄ nihil inhēreat. et iō solū maner q̄stio de rebus absolutis. **¶** Quarto ē notādū. q̄ de hac materia doctores nostri sunt varij. q̄ m̄gr Henric⁹ de gandauo. videt velle. q̄ solū creatura rōnalis sit assumibilis. Durandus autez et Thomas de Argentina. vident velle contrarij. Rōnes m̄gr Henrici p̄re negatiua sūt factę anī oppositi. Ambe opinioes sūt pbabiles. ego magis credo secūdā. **¶** P̄z

missis ergo illis est conclusio r̄nalis hęc. q̄ **Lōdo. 1**
x̄ps de potētia sua absoluta quālibet subaz dependente assumere potest et potuit. **¶** Probat sic. Nō minus potest christus quamlibet h̄mōi substantiaz assumere: quā corpus sine aīa rōnali. Sed christus potest assumere corp⁹ sine aīa. igit. P̄z maior. q̄ corp⁹ sine aīa nō pl⁹ ē eleuabile: q̄ q̄cūq; alia s̄ba p̄z minor. q̄ nō min⁹ potest corp⁹ inanimatū assumere. q̄ tale corp⁹ si b̄i vnitū p̄ notabile tēpus retinere. Nō x̄ps p̄ tridui sibi corp⁹ inanimatū i sepulchro retinuit vnitū. igit. **¶** Consequētia et p̄missę vident mihi notę catholicę. **¶** Dicit forte. q̄ licet illud corpus si b̄i vnitū retinuerit inanimatū. t̄m hoc erat cūp̄posito reuniedūm aīę rōnali. et iō nō videt esse eadem rō de illo corpore et alijs substantijs nō rōnalibus. **¶** R̄ndet. q̄ illud quod assumit sit verum: sed querit a sic r̄ndere. **¶** Utrū x̄ps necessario sibi retinuerit aīam. vel libere libertate oppositiōis. **¶** Primū nō potest dici: q̄ opa dei ad extra nō sunt necessaria sed libere facta. **¶** Si dicit sc̄do q̄ libere. tūc ex hoc habet p̄positū. q̄ si libere potuit: et nālit potuit corpus sibi vnitū retinere sine anima. et hęc mēs p̄positiōis assumptę. q̄ ex h̄ habet p̄positū. eo q̄ nō est potior rō de corpore illo quo ad potētia dei absolutā q̄ de quo libere alio. **¶** Sc̄do p̄bat cōclusio. q̄ ex hoc q̄ deus assumeret celum. terram vel lapidē: nō sequunt p̄tradiōria sibi inuicē. ergo h̄ deus potest. **¶** Tercia tenet. q̄ omnia ea potest facere: que fieri nō implicat p̄dictiōem. Et maior p̄z. q̄ nō plus ex hoc possent inferri p̄dictiōia: q̄ ex h̄ q̄ assumptis naturā rōnalē. **¶** Tercio sic. q̄ si deus nō possit assumere datā subam: vel hoc esset ex p̄te impotentię diuine: nō valētis dependētia ei⁹ terminare. vel esset ex p̄te nature: que nō valeret fortassis carere p̄pria suppositiōe. vel ea cōi suppositiōe: quā haberet cum alio creato nullo modo: potest dici. igit. hoc potest. **¶** Tenet p̄tia. Et maior p̄z sufficenti diuisione. Et minor p̄z p̄mo. q̄ nō ex p̄te impotentię diuine. q̄ potētia diuina ē immēta: et p̄tuali vel supeminēt includēs oēm aliaz suppositiōem. et quodlibet aliud suppositum excedit eam oēm creaturā et eius suppositiōne immēta. **¶** Nec sc̄dm potest dici. q̄ si suppositiō dicit p̄fectiōz. et potest tolli a creatura rōnali. multo fort⁹ potest tolli a natura min⁹ p̄fecta. s. q̄libz s̄ba inrōnali. si aut suppositiō vel eēt suppositū nullā dicat p̄fectiōz

Lore. 1

Lore. 2

Lore. 3

Nota

1

2

obiectio

Solutio

2

2. pbat.

pbat

1

2

obiectio simpli: sed solū modū subsistendi p se. sic q
 nulli alteri pōri innitatur. quare nō possit eq
 bñ hmoi mod' tolli ab equo sicut ab hoie:
 nulla erō. ¶ Dicit forte: si sūbū materiā pri/
 mā suscipit solā i vnitatē suppositi. videret
 q sūbū eēt materiā. s; h' ē impossibile. g maceria
 1 saltē sola: nequit assumi. Maior nota ē: ex
 cōicatio ē idiomatū. qz q alio noie dnoaret
 2 materiā alit' sūbū. Mior: p3. qz sūbū eēt potē
 tia passiva: purus actus esset potentia pas
Solutio siva. quod ē repugnātia i obiecto. Respon
 det. negādo maiorē. qz (vt dicitur) materiā as
 supra rōne cōicatiois idiomatuz nō cōicat
 assumēti nisi nōmē suppositi sui ppriū: q na
 ta eēt pstituerē sibi relicta. Nō materiā p
 ma nō ē nata p se subsistere sine miraculo. z
 g nomen suppositi pprie dicit nō h3. ¶ Un
 sūbū nō eēt materiā. sicut i triduo sūbū n' erat
 aīa. possit tñ dicit vnitū materiē: hypostati
 ce. i. materiā sustinere i suo supposito. v' eti
 am materiātū. nō tñ ppositōz. s; p assum
 ptionē ad suū suppositū. ¶ Sed tūc manet
Incidēs dubiā arguit. 1.
 Incidēs dubiā arguit. 1.
Argu. 2 quod nō pōr eēt suppositū: non videt posse
 assumi in vnitatē suppositi. Nō. nullum
 accidēs potest eēt suppositū: ppter naturā/
 lem tendentiā i aliquod subiectū pns. g rē.
 P3 maior. qz vnitō hypostatica videt eēt v/
 nitō duaz naturaz. quarum quelibet ē na/
 ta eēt suppositū distinctū in vno z eodē sup
 posito. ¶ Tercio. qz vel assumeret albedinē
 sine dīnēsiōne cōtinua. z si sic: nō maneret
 albedo. qz nō maneret qualitas dīsgregati/
 va visus. eo qz in extēsiōne. nō pōt fm suā na/
 turā agere immediate i sensum extēsum: q nō
 recipit nisi extēse. Si dicit qz assumat eam
 cū extēsiōne p̄tinua. ergo nō assumit solam
 albedinē: sed etiam extēsiōnē. ¶ Quarto. qz
Argu. 4 ex accidēte z suba creata nequit eēt vnuz. er/
 go neqz ex accidēte z natura diuina in crea/
 ta poterit eēt vnū. p batio p̄tinie. qz mlto ma
 gis dīstāt accidēs ab imēsitare in creata qz
 a suba creata. put notū ē. Antecedens p3 p
 phm. vij. metaph. Accidēs em nō compo
 nit: nec vnū facit cū subiecto suo. nec h' face
 repōt. ¶ Rūdet p babilē p scōaz p dōez nī
Ecclō. 2 hil tñ asserēdo. qz sūbū quālibet q̄litatē ab/
 solutā z potētia absolutā. possit z potuent
 assumere i vnitatē suppositi. pbat' duab' v'

timis rōnibus adductis ad p̄clusionē pri/
 mā. ¶ Secōdo sic. qz estimo qz i sepulchro su
 erit sola materiā vnitā sūbū. eo qz nō credā su
 pbat. 2
 ille in xpo aliā formā qz aīam intellectiua z
 Nec credo aliquā formā cadaveris gene/
 ratā in corpe xpi aīa recedēte. sed solū corp'
 organizatū cū qualitativus fuisse sepulcū.
 de quo infra. cū tractabit de passidē: erit ma
 ior: speculatio deo volēte. Hoc ergo scāte q/
 re nō potest verbū eqne bñ sustentare albe/
 dinem sibi hypostatice vnitā. vel eam sibi
 vnitē sicut sustētabat solā materiā sine for/
 ma: p3 qz nulla sit rō. ¶ Tercio. verbū pōr as
 sumere naturā: quē nata est esse suppositū:
 eam desuppositādo vel impediēdo a ppria
 suppositatōne. igit' a fortiore pōr assumere
 accidēs. vel rem quē nō ē nata esse supposi
 tū. ¶ Antecedēs est notū ex dictis i questione
 p̄ma. articulo p̄mo. Et p̄sequētia pbat. qz
 minus videt repugnare naturē rerum: qz il
 lud in vnitatem diuini suppositi possit re/
 cipi quod ē entitas quē nō est nata esse sup
 positū. quia in hoc nō impediēt supposita
 tio: qz id quod fm suam naturam est natū
 eēt suppositū. quia illud a pprio supposito
 optet impediri. quod videt maiorē cōtra
 rietatē facere. ¶ Hāc p̄clusionē pono: nihil
 asserēdo vt dixi: vt maior fiat in q̄stio. non
 em vidi materiā tractatā. ¶ Ad rōes factas
 i p̄mā. Ad p̄mā in dēt. qz sūbū eēt albū. eo qz
 albedinē vnitōe hypostatica assumpsi s; s;
 cut ē hō ab humanitate assumpsi s; s;
 nō eēt albū p̄ in hēsiōnē: sicut nos sumus. sicut
 etiā nō ē homo p ppriā suppositatōem na/
 turē humanē. sicut tñ nos sum'. Et g negā
 da ē vltima p̄ntia. qz albedo inhereret sūbū.
 Nec illa dīffinitio albi ē bona. s; sustinet. z
 dat fm cursum naturē solitū. v' diceret albū
 vnitōe hypostatica albedinis cū sūbū. ¶ Ad
 scōam negēt maior. qz in triduo materiā fuit
 vnitā sūbū hypostatice. vel etiā aīa intelli
 ctua xpi: quoz nullū natū est eēt suppositum
 z ergo videt qz ratio fundet in fundamento
 non vero. Qui em vellet dicere. qz vnitō hy
 postatica dicat coniunctionē duarū natu/
 rarum in vno supposito. quarum quelibet
 sibi relicta: est nata esse suppositum: ille
 haberet dicere qz in triduo. nec anima chri/
 sti nec corpus suū erat sibi hypostatice vni/
 tum. Et certū est: qz si ita stricte sumeret nō/
 men: nullum accidēs nec aliqua substan/
 tiaz manēs pars possit assumi. quia talis
 vt sic: nō est nata esse suppositū. et sic itā nō
 DD 2

Libri.iii Questio iii.

deberem dicere: q anima xpi est assumpta in unitatem hypostaticam. eo q ipa no sic nata esse suppositum. Sicut negat: Xpi vel caput christi: quorum nullum natu est esse suppositum. sed solum tota humanitas dicitur assumpta. quia illa e nata esse suppositu. Et ideo videt mihi. q illa descriptio unitatis hypostaticae sit minus stricta. Un ego dicere. et puto dicenda. q sit assumptio naturae dependens in unitatem suppositi diuini. Et hoc ita pueniret pri: sicut toti humanitati. et qualitatibus sicut substantiis d possibilibus.

Ad 3

Ad tertiã. si quis veller dicere. q albedo creata est sua cretione. ille diceret facile. q albedo assumere cum sua extensione. et no tamē ppter hoc sunt necessario plures forme. q albedo est cretio. Si autē sequi velt mus aliã opinionem. tuc diceret. q possit albedinem assumere sine cretione. sed tuc non haberet partē extra partē. maneret tamē visibilis. quia posset cretēdi. et tuc agendo in visum posset videri. Posset etiã eaz assumere cū cretione. sicut recepit humanitatem cū cretione. et e vix q tunc no recipet solum albedinem: sed albedinē cum extensione et nihil variat hoc ad ppositum. sicut etiã humanitatem accepit cū varijs qualitatibus.

Ad 4

Ad quartã pcedit antecedēs. et neget pñcia. Et ad pbarioes dicit. q licet essentialit p distent albedo et substantia diuina. q albedo et suba creata. tamē no est inconueniēs: q unione hypostatica vnū pstituat cū substantia diuina. s. verbū. qd in sua hypostatis recipit albedinē. qd cū suba creata h no possit facere. eo q constituens vnū cū alio i substantiis creatis sit ps essentialis vel integralis. quod accidētī no puenit respectu sube. Tercia conclusio. Si ad vnioz hypostatica reqreret q natura assumpta possit p se esse supposituz. vel ps suppositi sibi derelicta. tuc nullū accidēs posset assumi a persona diuina in unitate suppositi. p. q. accidēs sibi derelictū no ē naturam esse suppositū vel ps suppositi: vt habet ex. vij. metaphysice.

Lōdo 3

Lōdo 4

Quarta conclusio. qd potentia ordinata no deuit: vt aliam naturā assumeret q humanā. Probat sic. q. de potentia ordinata: solam illam deuit assumi: que p assumptionem decenter potuit curari. sed illa sola fuit natura humana. g. re. p. maior p da masculinē li. ij. dicentē. q illud quod ē inassumibile est incurabile. Unde etiam finis assumptionis fuit cura naturae humanae. vt

i pma questioe dictū ē. articulo. iij. Ad mlt noz p. quia natura angelica que non peccauit: cura non indiguit. et que peccauit: remissibilis iuxta lege ordinatā cecidit. et sic fm illā potētiā curari no potuit. potētiē aut inferiorē hoīs. q. peccare no pnt. medicari q ad h no pnt. Secūdo q. ex volūrate naturae assūpre pcessit meritū q sumo curati. mo naturae inferiorēs iōez no hntes no habēt i se pncipiū meriti. g. no deuit eos assumi. Maior nota ē. q. xps volūrate hūana p nobis meruit. no aut volūrate diuina: q meriti no sufficit. sed ē auctor meriti et acceptor eius. Minor nota. quia in brutis no ē libertas arbitrii: que ē pncipiū merendi. Docet pmo articulo.

2. pbat

Arti. 2.

Quātuz ad secun

dū articulo: restat videre de questio. vtz inter psonam assumētē et naturā assumptaz vnio media fuerit. In q de quatuor volo videre. Primo. in quo sit vnio: quia humana natura vnita est diuine. Secūdo qd sit: vbi etiã videbit de questio. Tercio vtrū idē sit cum assumptione. Et quarto vtrū maior sit qualibet alia vnio: q. Quo ad p mā pte articuli est norandū. q vnio capitur (fm q dicit Durandus dis. v. q. vltima) dupliciter. Uno mō p actioē qua aliqua vnif. et hęc magis pprie dicitur vnio: que ē actus viuētis. Secūdo mō capit p relatioē: qua natura humana vel aliqd aliud dicit vnif. vt natura humana dicit vnita psonae diuine vnioe quā hz cū illa. Loqn do vnione pur ē relatio: iōe cui natura humana diuine dicit vnita. et ecōtra. Est pma conclusio hęc. Unio passiuā diuine naturae cū humana: no ē diuina natura. nec est in ea. Probat sic. Nihil qd ē piale ē diuina natura que ē eterna. Sed vnio passiuā diuine naturae cū humana est ex tempore. Maior nota ē. Minor est beati Augustini: dicitis q in rebus p tempus outis: illa summa grātia est. q homo in unitate psonae est coniunctus deo. Eodē modo patet q no sit i deo quia nihil ē i deo nisi deus. No nullū rpa: le ē deus. Secūda ppositio. Unio passiuā qua natura hūana dicit vnita diuine: no ē diuina natura et humana simul. p. quia nulla passio ē i natura diuina. Secūda etiam. q. nullū vnū ē in natura diuina et humana p in hēsione vel idēitate. S3 vnio

Pars. 1.

Lōdo. 1.

Lōdo. 2.

2. pbat

passiua e i natura huana p inhesionez vel
 identitate. gnō e i natura diuina siml. Pz
 maior quo ad inhesionē. quia nihil inherz
 nature diuine ppter eius simplicitate. pz q
 ad ideritate. quia idē nature humane neqr
 eē idē nature diuine. ¶ Tercia ppō sequit.
 q vnio passiua nature huane ad diuinā: e
 vel natura huana vel i ea. Pz. qz vtiqz na-
 tura humana e vnica diuine. z ex sequēti
 optet. q illa vnio qua vnica e. vel sit in deo
 vel in deo z creatura. z hęc nō pnt poni p
 cedētes cōclusiones. optet ergo q hęc vnio
 passiua sit in humana natura: vel sit ipsa
 met. ¶ Quarta ppositio. Rationalitē de
 us siue diuina natura i psona filij: siue fili-
 us dei: pōt dici vnio actiua diuine nature
 cuz humana. Probat sic. Quod e vnium
 humane nature: z p seipm illam vnionē fe-
 cit: pōt vocari vnio actiua. Sed natura di-
 uina i psona filij: vel etiam ipse filius: e vnio
 tus humane nature. z p seipm hāc vnioez
 fecit. g. Pz maior. qz sicut dispositio diuina
 actiua dicit deus disponēs. sic etiā vnio acti-
 ua dicit psona vnies se cum natura. quare em
 nō hic sicut ibi: Et minor e catholica. quia
 em (vt dicit mgr di. v. tercij) natura e incar-
 nata. z ita e filius Joh. j. Et certum e q taz
 natura qz fili: hāc vnionē fecerit: sicut etiā
 omia opa ad extra. ¶ Dicit. Vnio actiua e
 ex tpe. ergo nō e deus. Ancedēs pz. qz ex ple-
 nitudine temporis incepit. vt dicit mgr p-
 ma di. ¶ Secūdo. Si filius vel natura de-
 beret dici vnio actiua: eo q hāc vnioz fecit.
 eodē mō videt de pte z spūsancto. qz etiāz
 hāc vnioz fecerūt. ¶ Tercio. qz vnio actiua
 nō videt eē nisi actio: q natura huana vni-
 tur vbo. Nō actio illa nō e filius nec essen-
 tia diuina. cū ita agūt. Actio autem nō e i
 agēte sed i patiēte: vt habet i. ij. p hysicorū.
 ¶ Ad pma dicit. q recte sicut dnatio guber-
 nās creaturaz e eterna quātum ad rem pro
 qua terminus supponit. tamē ex tempore
 incepit eē dnatio. s. in pductione creature.
 Ita etiā e de vnioe. Vnio em e eterna. qz est
 filius: vel natura. sed nō e ab eterno vnio:
 sed ex tpe assumptōis. z g iuxta pprietates
 sermōis hęc falsa. Vnio diuina actiua e ex
 tpe. ¶ Ad mgrm z aplm dicit. q intelligat. q
 ex tpe cepit eē vnio. sed tamē res que e vnio
 e ab eterno. ¶ Vel pōt dici. q li ex tempore.
 pōt determinare pmo subiectū. z sic e veruz
 q id quod e vnio ex tempore est. ¶ Alio mō
 determinat pdicatū. vt sit sensus. Vnio. i. res

q e actiua vnio: e ens ex tempore. z sic e fal-
 sum. qz e ens eternū. ¶ Tercio mō ppositōz
 determinat. vt sit sensus. ex tpe vez e q vnio e
 z hoc etiā e vez. z nō e cōtra dicta. ¶ Ad se-
 cūda. neget pntia. qz licet p z spūsanctus
 actiue fecerint vnionē. nō in sunt vniti car-
 ni: sicut psona filij. s. pmo z de p se. z natura
 scōario p modū seqle. Vnio aut debet ei qd
 e vnitiū. Et actiua ei quod vnitiū e z vnioz
 fecit. hoc pnti respectu in carnatiōis nō cōue-
 nit nec spūsancto. ¶ Ad terciāz. neget ma-
 ior. Vnio em actiua bñ imponat z pnotat
 actiōem. sed nō e formaliter actio Est em fi-
 lius vnio actiua. humanā naturam vnies
 cum diuina. nō quia hāc nūc facit: s. quia
 vnio e nature humane. z nō p vnionez su-
 peradditam ipse dicit vnio. Et quia hāc v-
 nionē psonaliter impleuit: dicit actiue vnio
 Pater autem z spūsanctus licet eam fece-
 rint: tamē vniti nō sunt. Vn de quolibet eo-
 rum dicit. q sit vnies. nō vnio que de berur
 his que vnita sunt. Docet prima pte hu-
 ius articuli. ¶ In secūda parte articuli vi-
 dendum e: quid sit vnio passiua. qz de vni-
 one actiua in quarta cōclusionē pcedētis p-
 ris dictum e. q sit filius vel natura diuina
 in psona filij. ¶ Vbi e pma ppositio. q vnio
 passiua humane nature cū verbo nō est ali-
 quod accidēs. Probat sic. Omī accidente
 circumscēpto illa vnio pōt manere. g. Conse-
 quētia nota e. qz si eē accidēs: tūc circūscrī-
 bendo omīe accidēs etiā circūscrīberet illa
 vnio. ¶ Ancedēs apparet. qz circūscēpto oī
 accidēte: adhuc suppositū diuinū pōt sup-
 positare naturā humanā. Nō em videt q
 ad hoc verbū dei egeat aliquo accidēte. cuz
 hoc magis fiat pteure omīpotētie i suo sup-
 posito alienā naturā sustētātis. quā virtu-
 te alicui⁹ forme medie accidētalis: alligātis
 naturā humanā nature diuine. ¶ Cōfirmat
 sic. qz si vnio passiua eēt accidēs: h necario
 eēt i sola nata huana. s. tūc hmoi accētis sup-
 fluit. g. nō e pōndū. ¶ Maior pz p duas cō-
 clusōes ptis pcedētis. qz vnio passiua nō
 e i diuina natura sola: vt dicit p dlo prima
 nec etiā e i ea cōiter cū natura huana. Mi-
 nor pz. qz si i sola natura humana sit: vnio
 do eā. tūc ipsa vnio seipā vnit psonę verbū.
 z sic eadem rōne qua ipa eam vnit forma-
 liter diuine: ipsa seipā vniti pōt est. z p pau-
 ciora. ergo e supflūū. ¶ Secūdo sic. qz si p vni-
 onē passiua que e accidēs: huana natura
 vnit diuine: tūc illud ei immediat⁹ vnit. qz p

Lōdo.3

Lōdo.4

Argu.5

Ad1

alio mō

3

Ad 7

Ad 3

De. 2. p. te arti. 2

Lōdo. 8

2

Cōfir.

1

2

pbat. 2.

Libri. iiii. Questio iiii.

ipm humana natura vnif. et nō ecōtrario.

Jurta illā regulā cōem. Propr qd vnūqd/ qd tale z illud magis. q maior eēt vnio acci dētis cū diuina natura qz humanē cū eadē. cui p̄trariū vult brūs Bem. in li. x. consi/ deratione: di cēs. qz inter omīs vnitates ar cem tenet vnio trinitatis. z post eam ē vnio dignatiua: que est in xpo. ¶ Tercio. si vnio passiuā ē accidēs: vel illud seipō vnif. z sic cura nō id eodem modo potuit dici d natura humana. vel iterum vnif alia vnione z erit p̄cessus in infinitū. ¶ Secūda conclu sio sequit. qz vnio passiuā sit substātia Pro bat sic. quia est: z nō est accidēs. Nō omē quod ē: z nō est accidēs: est substātia. igitur ¶ Tercia conclusio. Vnio passiuā nature hu manē cū diuina: nō ē aliquā substātia disti cta p̄ra humanitatē vnitam. vel saltez cō tra eius animā. Pars. quia si esset alia sub stātia: illa etiā eēt vnita diuine nature. et eēt vel p̄cessus in infinitū. vel sicut illa. seip sa vnif eēt ita anima humana xpi diceret se ipa cū diuinitate vniri. ¶ Quarta conclusio. videt sequi qz vnio humanitatis sit ipa hu manitas: vel ania xpi vnita diuinitati. Pro/ bat sic. qz ē substātia: p̄ conclusio scō am z nō ē substātia distincta ab hūanitate assūpta vel saltez ab anima illius humanitatis. igit ē illa humanitas vel illa aia. ¶ Sed qz nō. vtrum rationabilius sit dicere. qz hęc vnio sit tota humanitas assumpta: vel aia humanitatis illius. ¶ Ad hoc respondet qz quis tota humanitas sit hęc vnio passiuā realiter. tamē aīe p̄ pus cōuenit qz carni na turaliter. z hęc ē conclusio. v. ¶ Probat p̄ma ps. qz tota humanitas ē realis assumpta. z qz ipa tota est passa vnionē. igit zc. ¶ Pz se cūda. qz ania immediatius vnif qz caro. er go magis pprie ipa vocat vnio qz caro. Cō sequētia nota ē. qz hoc ē magis p̄ vnio qd immediatius seipō vnif. Antecedēs est m̄grī di. ij. ca. v. dicētis. qz filius dei assumpsit car nem mediāte anima ¶ Ex hoc sequit cōclu sio respōsalis ad questū. qz quis inē carnē assumptā z p̄sonam assumētē anima ali/ quo mō sit vnio mediā. tamē inē humani/ tatē assumptā z p̄sonā assumētē nihil me diat. Pars. ps ptz. qz caro nō ē assumpta nisi mediāte aia: vt dictū ē i conclusioe p̄ce/ dētē. z sic aliquo mō i hac assumptioe me diat aia inter vnitatem z humanitatē. Un̄ Aug. ad Volustianum. filius animā rati onalē sibi assūp. sit. z p̄ eā corp⁹ sibi aprauit.

Scōda ps ptz. qz nec accēs nec sba medi z at int p̄sonā assumētē z naturā assūptā. vt dictū ē i p̄ma conclusioe. z ea qz ē conclusio. iij hui⁹ ptis. ¶ Scz p̄ra dicet. qz i triduo amo ta aia a carne: adhuc caro māsit vnita. et h nō videt eēt: si anima eēt mediū vnionis carnis ad vnitatē. igit. Maior ptz catholī co. qz deus erat cū corp⁹ i sepulchro nō mi nus qz cū aia i limbo. Minor ptz. qz abla to medio p̄iūgere extrema distūgunt extre ma. ¶ Rūdet fm. b. Tho. z doctores cōiter qz duplex ē mediū. necessitatis z congruitatē. Necessitatis: sine quo extrema nequeūt cō iūgi. sicut p̄sensus i m̄rimonio ē mediū ne cessitatis: ad hoc qz p̄sonę p̄iūgant m̄rimo nialiter. ¶ Sed congruitatis ē: quod facit ad decentē vnionē. sine quo nō posset mane re p̄iūctio. vt pulchritudo p̄iūgi i eodē cō iūgio. qz tamē ablata adhuc maneret m̄ri/ moniū. ¶ Per h̄ dī. qz aia ē mediū p̄iūctōis carnis cū vnitatē p̄iūctōis. qz cū caro sit gros sa: vnitatis simpliciū ma z subtiliūma decēs z p̄gruū fuit vt vniret carni grosse: median te subtilitate aīe. ¶ Scōda etiā. qz aia p̄ibo modis vnibilis ē vnitati: qz caro. i. p̄ graz. p̄ gloriā: que carni nō p̄ueniūt. ¶ Tercio etiā ad finē vnibilitatis z vniois factę p̄ filiū. nā fm legē ordinatā: nō fuisset caro assum/ pta nisi p̄pter salutē aīe. Lū em̄ (vt dictū ē in q̄stioe. j.) verbū nō fuisset incarnatū nisi i dignisset homo medicina p̄ p̄cō. Ideo fuit caro assumpta: vt filius dei in ea pati/ ens eēt toti generi humano medicina. z al ius fieret homo i aia ¶ Scōda dī. qz aia nō fuit mediū nēcitatē inē carnē z p̄sonā sibi. sic qz sine ea non potuit eēt vnio: vt rō p̄bat. ¶ Per h̄ ad formā p̄cedit maior z negat mi nor: de medio p̄gruitatē. s. bñ eēt vera d me dio nēcitatē. Hoc de scōda p̄te hui⁹ articuli. ¶ In tertia p̄te videndū ē. vtz vnio z assū/ pto sint idē: Pro qz sit p̄ma ppō. Sumen do vnioez actiue: sic vnio. i. vnio ē cōi⁹ as sumptōe. Ptz. qz oīs assumptio ē vnio. qz assumptio ē ad se sūptio. ergo ē ad se vnio. Sed nō omīs vnio ē assumptio. qz vnio ē aīe z corp⁹. materię z formę. subiecti z acci dētis. quoz tamē nullū dicit pprie alterū assumere ¶ Scōda p̄positio. assūptō z vnio sibi eūdē actū significāt. z tamē importāt il lū actū diu ersimode. Pz. qz assumptio de respectu vni⁹ extremi tm. i. respectu p̄sonę as sumētē. Vnio autē indr̄nter importāt am bo extrema que vnunt. Un̄ p̄tingit: qz iuū

3. pbat

Lōdo. 2

Lōdo. 3

Lōdo. 4

Pars. 2

Lōdo. 5

Pars. 1.

Argu. 3

Solut.

Ad for mā dī. 1.

pbat. 2.

Dī. 2.

p. 3. pte hui⁹ ar. Lōdo. 1

Lōdo. 2

vnioe diuine nature cu huana: solu diua af
sumit i psona filij z psona filij: vnit aut no
solu psona filij: sz simul tres psona ¶ Scdo
etiã qlibet natura vnit i supposito. i. ta diu
na q huana. sz no qlibet assumit. no em af
sumit diuina: sz huana i deũ. ¶ Tercia p do
e. licz eadẽ actio i incarnatõe vbi fuerit v/
nio z assumptio. tñ isti tmini. i. vnitio z as/
sumptio valde distinguunt. ¶ Pz pma ps. qa
susceptio huãnitatis i filio: fuit ta vnio q as/
sumptio. qz fuit suprio nature huãne ad ip
sum filiu. z fuit vnitio nature huãne cu di/
uina. Pz scda ps p duas p does pcedetes
ois em q assumit vnit. sz no ecõtra. ¶ Scdo
etiã vnics vnit vt verbũ cami. sz assumens
no assumit. ¶ Quarta p do. q sumedo vni
onẽ relatiua. adhuc vnio differt ab assum/
ptõe. pmo. qz assumptio hz rõe z actõis
qua aliq vnunt. vnio hz rõe tmini q as/
sumptu diuctu e assumeti. ¶ Scdo. qz assu
ptio pnotat separatõz a rñio a q. qz ad se su
prio dicit recessus ab eo: i quo sine assumere
naturũ eẽt eẽ id qd assumit. Vnio aut dicit
diuctõz cu termino ad quẽ vadit assumptio.
¶ Tercia dia e. qz p pletã assuprõez ma
net vnio relatiua. vere em dr. q natura di
uina vnita sit nature huãne. z q sit vnio na
ture huãne cu diuina. qz h no e aliud dicere
vni q i vno supposito ambẽ sũt diucte. Sz
assumptio vel vnitio actio pletã assuprõez
ampli no e: vel no manet sub rõe assuprio
nis. Quãuis em vere hodie z i sempitemũ
sit hmoi vnio nature huãne cuz diuina. tñ
nec hodie nec vnqz post est assumptio. nec
erit hmoi assumptio actiua. nec post instans
incarnatõis ampli vnqz fuit. vñ hec e fal
sa. hodie e actiua assuprio nature huãne a
hbo. qz illa facta seu pãta e i filio dei. ¶ Qui
ta pclusio. quãis natura diuina i filio dei et
natura humana sint vnica. aliter tamẽ vni
ta est natura humana diuine: qz natura di
uina humanã. Patz. quia natura huma
na est vnita diuine: p eius ppiã mutatio
nem qua formata e z assumpra natura di
uina: no p suam mutatõem dicit vnita hu
manã: sed qz fecit hãc mutatõem z vnitio
nem nature humanã ad seipaz. Un dictũ
fuit: qz ipa sit vnio actiua: humana autem
passiua. Hoc de terciã pte huius articuli.
¶ Quo ad quartã huius articuli pte restat vi
dere. vtz vnio nature humanã p diuinãz
sit maxima vnionũ: Pro quo dr. q aliqua
vnionẽ eẽ maximã põt intelligi dup licet

Uno mō qtu ad id i quo fit vnio. scdo mō
qtu ad ea que vnunt. ¶ Tũc e pma p do. Lõdo.1
q vnio huãne nature cu diuina nõ e maxi
ma vnionũ i ordine ad ea que vnũt. Pro
bat sic. Illa vnio rez que vnunt e maior:
qua ex eis fit magis vni. Sed ex vnione
materie z forme fit magis vnũ: qz ex vnioe
humanã nature cu diuina. grã. Lõsequẽtia
nota e. z maior rõis pz ex qd nois. vnio em
rez e ex pluribz vni pstitutio. qto g magis
fit vnũ ex aliqbz: tãto e eoz vnio maior. Et
minor pz. qz matia z forma faciũt vnã eẽ/
riã z vnũ suppositũ. nõ aut faciũt diuina
natura z huãna vnã eẽtiã. Itẽ forma e in
sepabilis i rebz generabilibz sine miraculo
reseruaata sua substãtia. nõ aut eẽt mirabi
le: q diuina natura z humana eẽnt rema
nẽtes: z nõ eẽnt vnitẽ. imo potiũ mirabile e:
quõ sint vnitẽ. ¶ Scda pclusio e. q vnio hu
manã nature cu diuina: e maxima vnionũ
quãtum ad id i quo fit vnio: post vnionẽz
eẽntie diuine i tribz psonis. Probat sic. Il
la vnio e maxima qtu ad id i quo res vnũ
tur post vnioz pma: que. s. e eẽntia simpli
cissima. Sed ita e de hac vnioe. g p do vera
Tenet pãtia. Maior manifesta est. qz illa
vnio hz tmini simplicissimũ. z g illa pside
ratõe pãt dicit maria p vnioz pma: vbi na
tura e qlibz psona. z ecõtra. Dic aut nõ est
tãra. qz licz hec psona sit natura diuina: qv
nit. nõ tñ natura huãna e illa psona i qua
e vnio. Minor pz. qz iste nature vnũt i p
sona filij q e deũ z hõ: q e oino simplex. eo q
e vnũ. Hec e interio. b. Bernardi in li. de co
sideratõe. q post vnioz trinitatis arcẽ tenz
vnio incarnatõis. ¶ Ista e postrio. b. Tho
me i leccura. vis. v. huius tercij. q. j. ar. j. z pre
ij. illi articuli. ¶ Durãdus di. v. tercij. q. ij.
exponit dictũ Bernardi. q vnio incarnati
onis arcẽ tenet: via dignitatis. qz e vnio di
gnissima. vel etiã via necessitatis. qz fuit p
redẽptõe generis humani maxime necãria
z iuxta dispositõem bonitatis dei simplicie
optima. Hoc de quarta pte huius articuli. z
sic de toto articulo. ¶ Dis pmissis mides ad
rões. Ad pma. neget añcedẽs. Ad pbatõz
dr. q si albedo eẽt assupra: de ab e a diceret
albu. z de h e dictũ satis i solutioẽ pme rõis
facte i oppositũ scdo pclusioẽ pmi articuli
¶ Ad scdam dr. q eẽ capace supmi boni põt
intelligi dupli. Uno mō habitudie relatiua
qua denoiat deificata. Et h mō dr. q imo
infima natura pssit deificari. i. denoiatõe

Lõdo.3

Pars.1.

Lõdo.4

Lõdo.5

p.4.pte
p'arti.

Lõdo.1

z. pbat.

Lõdo.2

Ad.1

Adz

Libri. iiii. Questio iiii.

relatiua. qz i vnitate diuini suppositi assu
 2 mi. Alio mo p reale inhesionē. qz pfectiorē
 naturā sequit pfectiō bonū. Et h mo pcedit
 maior: et neget pntia. Et ad pbatoz pntie
 neget: qz min⁹ donū eēt ālicui dari dñiuz su
 per hoitem: qz vniri hypostatice. qz dñium
 nō pōt pterere nisi hnti rōem pprie. et ideo
 nō pōt dari nature nō hnti pfectōz in se
 eā rōis. s; vniri hypostatice nō pl⁹ dicit qz i
 supposito diuino sustētat. h aut nō videt in
 cludere aliquā pfectōem intrinsecā nature
 ei⁹ qz assumit. Uex ē qz eē dñi intrinsece vl eēn
 tialiter: vel cognoscere deū: qz pfectōez in trī
 secā dicit: nō pnt pterere nature irrōnali. s;
 assumi i vnitate suppositi nihil calū impoz
 2 tat: vt dicitur ē. Ad terciā. qz quis assuprō
 Ad 3 hypostatice nature rōnalis termiet ad vni
 tate psonę. tñ assuprio nature inaiate qz na
 ta ē eē suppositū: termiet ad eē suppositū.
 ¶ Secūdo nature qz nō ē nata eē suppositū: si
 cut matia vel albedo nō ē miet ad eē pso
 nā vel suppositū: s; ad eē suppositū a sup
 2 posito diuino. ¶ Vel breui⁹ qz miet assuprio
 hypostatice ad vnitatem psonę diuine. puta
 qz psona diuina sustineat naturā quā assum
 pte tāqz suo supposito inferrā. nō aut ē miet
 i vnitate psonę nature qz assumit. mō ē miet
 ri ad vnitatem psonę diuine: nō pl⁹ puenit na
 ture rōnali qz irrōnali de potētia dei absolu
 ra. ¶ Ad. iiii. neget pma pntia. et ad pbatoz
 Ad 4 concedit. qz si pōt vnire lapis: pōt eēt la
 pis. Lōcedit etiā. qz quelibet ps lapidis sit
 lapis. et nō minus assupra sit qz totus. ¶ Et
 1 cum infer. ergo quelibz ps lapidis esset de
 us. Dicit. qz quis i hoc casu lapis eēt deus
 tamen hoc nō est p natura lapidea assum
 pra. sed hoc ē ppter naturam diuinā: vl eti
 am suppositū diuinū: assumēs naturam la
 pidea: cui⁹ nature diuine aut etiā lapidis
 qui eēt deus: nullę sunt partes: in quātum ē
 2 deus. Sed ratio nature assumptę eius sūt
 ptes: quaz nulla eēt deus. sicut nec natura
 humana i pōt ē deus. ¶ Secūdo. qz hic tmi
 nus lapis i hoc casu nō pdicaret de deo nisi
 in qz tum ē nomē suppositi. quod vtiqz pibz
 eius nō puenit. et ergo nulla ps lapidis ē de
 us. Lōicatio em̄ idiomatū ē i nomibz sup
 2 positoz: nō in nomibz ptiū. qz pfectōi diui
 ne repugnat: vt de ea pdicent nomia ptiū.
 Ap̄s em̄ i triduo nō erat anima: nec etiā
 erat materia. qz illa erat assumpra et di
 uisa. quia nomina illa nō sunt nomia sup
 2 positoz. ¶ Sed est bona dubitatio. viz na

tura lapidis assupra maneat lapis? Et vt
 det qz sic. quia cā lapis nō sit nomē supposi
 ti. sed de pte dicit si cur de toto: quare nō ma
 neret pars lapidis assumpti postea lapis si
 cur an. ¶ Et cōfirmat. quia humanitas as
 sumpta manet humanitas. corpus assum
 2 ptū manet corpus. et anima assumpta ma
 net aia: quare ergo ps lapidis que nūc est
 lapis: etiā assumpta nō maneret lapis. ¶ Re
 soluit. spōdet pbabiliter. qz lapis qui nūc ē: si assu
 meret. nō maneret lapis: put lapis ē nomē
 suppositi. ¶ 3. quia nō sustētat ei⁹ pprio sup
 posito: sed a supposito assumente. ¶ Uñ si
 cur i dulci et misericordi saluatore humani
 tas nō est suppositū. ita neqz natura lapide
 2 a si assumeret maneret suppositū: neqz
 lapis. Als em̄ oporteret tūc pcedere qz i po
 eēt duę psonę. i. nūc humanitas: et tunc as
 sumpta natura lapidea. et sic eēt in eoduo
 supposita. ¶ Secūdo. ex hoc sequit. qz nulla p
 tium maneat lapis: put ē nomē suppositi
 pprie. quia nō plus pars qz totū. Sed to
 ta natura assumpta nō manet lapis. qz nec
 ps eius. immo etiā assumpti ps nō est sup
 2 posirum. ¶ Vel potest dici. qz in hoc casu la
 pis pēdicaret de supposito assumēte deno
 minatiue: tanqz nomē suppositi. pdicaret
 aut de ptiibus vt nomē nature: put ē nomē
 nature. naz minus pdicat de natura assum
 pra lapidis qz de ea si nō eēt assumpta. tñ
 maneret lapis et quelibet partiū. s; nō ma
 neret suppositū. quia hoc ptiibus nō conue
 nit: nec nature assumptę pueniret. ¶ Et eo
 2 dem modo ē de alijs nomibz homogenijs.
 Sic em̄ tam humanitas: qz quelibet eius
 pars est substātia. sed nō est illa substātia
 que est verbū. Sūt em̄ multa que vniuoce
 pdicant de toto et de partibz. quoz res assum
 pra denominaret illo nomē psonā assumen
 tem: put est nomē suppositi. sed nō denomi
 naret. put supponit p parte: put notum est
 ¶ Et ergo quis pars lapidis maneat lapis
 put lapis est nomē nature. nō tamē est la
 3 pis. put li lapis denominat assumētē. Pro
 solutio rationū adductaz p alta opinione
 volo pmittere aliquas ppositōnes pbabi
 2 tes apud me. nihil asseredo. sed pbabiliter
 sub correctōe doctoz media via pcedendo
 Quaz pma est hęc De potentia absoluta
 dei: possibile est verbū dei assumere creaturā
 2 rationale. et illam cum hoc esse insciam sug
 assumptionis. Patz. quia assumptio i vni
 tatem suppositi ē actus nō necessario infer

Dub. iii.

Lōfir.

Soluit.

alr soluit.

ad rōes
 2 sic opt.

Lōdo. a

res scientia sue assumptiois. ergo pot stare si
ne illo. Cōsequētia nota ē. quia si nō possz;
tūc inferret in cōsequētia necessaria naturā
rationale assumptā scire debere suam assum
ptionē. Antecedēs ē manifestū. q̄a nullū in
cōueniēs simpliciter sequeret. si natura rati
onalis assumeret. t̄sibi nullū scire p̄munica
ret. ¶ Sēdo. q̄z donū sciētiē ē vtiqz donū di
stinctū cōtra donū assumptiois. quare ergo
opteret: q̄ deus nō possz cōicare vnum sine
alio. ¶ Sēcūda cōclusio stat: q̄ natura assu
mat. 7 q̄ nulla sibi grā sferat gratū facies.
P̄z ex p̄cedēte. q̄ pt̄ eē assumptā: nescire se eē
assūptā. q̄to magis pt̄ eē assumptā: nō eē i grā
¶ T̄c sic arguebat. assumptio 7 gratiē collatō
sunt actus distincti sibi imp̄tinētes. quare
ergo absolute nō possēt stare assumptio si
ne alio. ¶ T̄rcia sequit̄. q̄ stat naturam eē
assumptā 7 tamē eē liberā libertate oppositi
onis: ad peccandū 7 nō peccandū. P̄z ex p̄
ma. quia stat eam nō scire se eē assumptā.
quare ergo nō statet eam eē liberā. ¶ Patet
etiam ex sēcūda. quia stat eaz eē assumptā
7 nō eē gratā. quare ergo nō statet eaz pos
se peccare. ¶ T̄rcio p̄bat̄ rōne. q̄z potētia q̄
nō ē p̄fectior: i rōne act̄ p̄mi: necz habit̄ su
paditū. nō ē p̄fectior in ratiōe act̄ sēcūdi
q̄n quicqd̄ possz nō assumptā: etiā possz as
sumptā. Sed natura rōnalis pot̄ sic assu
mi q̄nō sit p̄fectior i rōne act̄ p̄mi. q̄z vnus
pot̄ act̄ eē eius p̄mi: 7 idē. siue sit illa natura
assumptā siue nō. Et etiā patet q̄ nō sit p̄fe
ctior in rōne actus sc̄bi. nec quo ad scire: p̄
p̄mā. nec quo ad diligere: p̄z p̄ cōclusionē se
cūda. ¶ Lorelariū sequit̄ ex dictis. q̄ abso
lute 7 vniuērsalit̄ melius sit accipere p̄bū mē
te. missum p̄ sapiam et grām: q̄z carne mū
sum in carnē. P̄z. quia p̄mū facit semp̄ gra
tū: nec stat oppositū. sc̄dm nō necario s̄z cō
tingēt: sicut deo placet donare sua dona.
Uñ Aug. in libro de sancta trinitate. De
lius est deuz mente cōcipere q̄z carne. vbi ma
nifeste patet p̄positum. ¶ Sed contra dice
tur p̄ glosam allegatā an̄ oppositū: que est
Aug. sup̄ illud Joh. j. Et verbū caro factū
ē 7c. dicitis. q̄z maius ē verbū eē factū carnē
q̄z posse fieri filiū dei p̄ grām. ¶ R̄ndet q̄ be
atus Augustinus nō velit dicere: q̄z maius
sit vniū p̄ subsistentiā: sc̄clusa gratia: q̄z vni
n̄ p̄ gratiā: sc̄clusa subsistentia in p̄sona filij
Sed q̄ maior dignitas ostēda sit in hypo
statica vnione tam facta: q̄z fieret in vnione
p̄ gratiā: que fieret sine assumptōe. Patet.

quia illa includit istā. Nō em̄ soluz ē facta
vniō hypostatica: sed data ē naturē plena
grā p̄ se 7 omnibus mēbris p̄ redundantiā.
7 hoc ē magis. ¶ Quarta cōclusio. videt̄ mi
hi. q̄ absolute possibile eēt naturā rōnalē eē
assumptā: 7 peccare. p̄z ex p̄cedēte. ¶ Sēdo
q̄z vel assumptioem sequit̄ impeccabilitas.
Et hoc nō. q̄z distincta dona sunt. vel nō se
quit̄: 7 habet. q̄ assumptā natura p̄ pecca
re. ¶ T̄rcio. q̄z hęc p̄ntia vtiqz nō videt̄ bo
na: hęc aia ē assumptā. q̄ necitat̄ ad bñ agen
dū. ¶ Cōclusio vera. Cōsequētia nota. q̄z si nō
necitat̄ ad bñ agēdū: poterit peccare. Antē
dēs p̄z. q̄z distincti act̄ sunt assumptio. 7 a
p̄ctō cōhibitiō. q̄z pot̄ facere vñū eoz abs
q̄z alio. ¶ Quinta cōclusio. Videor̄ mihi (q̄z
uis Durād̄ 7 alij doctores vidēt̄ sentire p̄
riū) q̄z quis natura assumptā sc̄te sua assu
ptione peccaret. n̄ p̄sona assumēs nō d̄z di
ci p̄ctōr. ¶ Probat̄ p̄mo sic. Om̄is p̄ctōr ex
eo ē p̄ctōr: vel q̄z facit qd̄ tenet̄ nō facere. v̄l
q̄z nō facit qd̄ tenet̄ facere. Et nullo istoz
modoz p̄sona assumēs potest dici p̄ctōr. q̄z
uis etiam assumptā natura peccaret. q̄z
Maioz ē nota sufficiēt̄ diuisione. q̄z om̄e
p̄ctm̄ ē cōmissionis vel omissionis. 7 sic ē ali
cuī istoz duoz modoz. Et minor. p̄z. q̄z p̄
sona assumēs ad nihil tenet̄. cum deus ne
queat eē debitor p̄prie: vt dicit̄ ē libro j. per
magist̄. nec tenet̄ aliquid facere vel nō fa
cere. ¶ Sēcūdo. sup̄positū diuinū nō agit
actū eo mō quo sibi nō placet. sed actus ex
formis pur̄ ep̄ctm̄: sibi nō placet. igitur 7c.
¶ Patz̄ maioz. quia iuxta opinionē p̄babi
liorē: i naturalibz actōibz disconueniētibz.
forme subales 7 supposita nō p̄ncipalit̄ a
gūt: vt aqua vel forma aq̄ introducta cali
ditate: n̄ p̄ncipalit̄ calefacit p̄ illā. s̄z h̄ ime
diate facit caliditas directā a caus̄ v̄libz.
q̄z p̄z. q̄z aq̄ p̄tinue remittit caliditatē: ces
sante impedimēto. Si q̄z s̄l agit cū ea: tūc
agit s̄l 7 t̄l̄ respectu eius de modis p̄t̄is s̄. ca
liditatē corrūpēdo: 7 aliā caliditatē p̄ eā icē
dēdo Sēdo etiā. q̄z p̄us ē caliditatē i aq̄z p̄
uare: q̄z cū ea agere. mō aq̄ illā caliditatē n̄
p̄suat. cū eā remittat i q̄tū p̄t̄. q̄z nec agit cū
ea. ¶ Si q̄z naturalia supposita nō agūt i acti
onibz sibi disconueniētibz. q̄nto min̄ p̄sona
diuīe assumēt̄ at̄ribuet̄ agere actōz respectu
illī modi q̄ sibi nō placz. p̄terim cū nō mi
nus vnita sit q̄litas disconueniēs suo s̄bictō
q̄z natura assumptā p̄to. mior. p̄z p̄s. ¶ 8. dicē
te. p̄p̄ha i p̄sona dei. Nēm̄ viā iniquit̄is odio

pbat. 2.

Cōdo. 2.

Cōdo. 3.

2.

3.

Lorre.

Cōdo. 4.

pbat. 2.

3. pbat

Cōdo. 5.

pbat. 1.

1.

2.

pbat. 2.

Libri tercii Questio. iiii.

habui. Et Judith. v. De em illoz odit i ni quitate. inqt Achior dux filioz Emmo ad Doloferne: de iudcis loqns. ¶ Tercio. qz s ba defectu sonatia: ppter quecuqz casu omi potrie no sunt deo attribueda. No pecca re sp defectu importat. q ppter quecuqz casu que ex opditia psona diuisa faceret: no dz deo attribui. etia si natura assumpta sibi pmis sa ex libertate sua peccaret. ¶ Quarto sic. aliq pdicata dicunt i casu possibili de natura assu pta: q no dicunt de deo. q ppter coicatos idio matu: pdicata defectu ipditia. quis natu ra eor assumpta q peccaret: no debet dici de deo: h marie eor ex eo. qz rone coicatis idi om artu: oia pdicata spalic nata denotare suppositu psona assumpti debet ppetere qd in nemo dicit. Antecedes p3. qz si sbbu acci per perz: filiu berz adulu i vnitare suppo sici: tuc quis sbbu eor per? no tn eor filii berz. eo q nuqz nascebat i vtero: nec ex vte ro berz. tn natura assumpta fuit filius ber z p calum. Sill huanitas xpi fuit peccabi lis. qz potuit dimitti. i plenitudine gre spo liari de pdicta absoluta. i tn verbu no erat peccabile. ¶ Et tercio. qz iuxta dicta i primo articulo: verbu possz assumere lucifez i vni tate suppositi. quo facto hec eor vera. verbu elucifer. no tame eor hec vera. Verbū super biuit in celo. qz hoc lucifer creatura fecit an assumptioem. ¶ Quinto. quia de verbo non concedit q sit creatura: quis supposito na ture pueniret ee creatura. ergo min cocedit q sbbu peccet. quis natura peccaret. Conse quentia tenet. qz peccare no dicit minus in coueniens de deo q ee creatura. Antecedes p3. quia creator no e creatura. Nec sine addito hec admittit. Xps e creatura p doctores no stros. Et beatus Aug. de agone xpiano. No eos audimus qui dicunt xpm ee creaturam. ¶ Sed contra dicit. Actoes sunt supposito rum. ergo si natura assumpta peccaret: xpi stus peccaret. Consequetia tenet. quia xpus no eor aliud suppositu. ¶ Secudo quia ad min christus peccaret i natura assumpta. Patz psequetia de se. quia illa peccaret. Fal sitas psequetis patz p glosam sup illud ad Hebreos. ij. Dimisti eu paulominus ab angelis: dicentē. Natura humane mentis qua de assumptis: i q nullo pcto deprauari potuit: solus deus maior est. q vult Aug. q natura assumpta a verbo: nullo peccato pos sit deprauari: ne sbbu dicat peccator. ¶ Ter

cio. si sbbu natura peccare no deberet dici peccare. ergo etia ea meritorie agere: no de beret dici mereri. falsitas p3 infra di. xviii Et p3 psequetia. quia peccare i mereri ha bent fieri circa ide. qz sunt opposita. i ex se queti qd ppr natura dz mereri: etia si pecca ret diceret demereri. ¶ Quarto. qz si natura assumpta possz peccare: staret xpm fm na turā assumptā damnari. pns videt incoue niens. i pntia pbat. qz q rone natura assum pta potuit peccare: pot danari de absoluta dei potetia. ¶ Quinto. qz actio sp pl attribuit pncipali ageri qz instrō. No i omi actōne suppositare nature: ipa natura e instrūxi tatis. qz si natura peccat: suppositu peccat. ¶ Ad has rones qz no cludut: rñ det. Ad pma. q vez sit. q actioes ad intra sunt sup positoe. sed ad extra pnt dici actoes totius trinitatis vel nature diuine. No em aliqua actoez nature assumptz pl fecit filius qz p3 cuz omia opa trinitatis sunt indiuisa ad ex tra: vt dicit e a beato Aug. Et Johis. xiiii. dicit saluator. P3 aut in me manes ipse fa cit opa. ¶ Secdo dicit. q i creaturis actioes sunt suppositoze q ad denotatioz. vt si quis legdat ab aqua calida: dicit aqua hac legsto ne fecisse. quis (vt dicit e in deductoe pcluz sionis) ea aqua no fecerit: sed eorra conata fuit. sola aut caliditas cu causis vniesfa libi illa adustione fecit. Snt tamē suppo sitoze in creaturis actoes puenientes. no aut ez discoueniens. Admisso tn antecedete ne get pntia. Et ad pbatōem dz. q peccare sb ea rone qua peccare: no e agere sed deficere. q no e incoueniens: q quis suppositu pncipa lit dicat agere: tn cu hoc bn stat. q ipm defi cere sit nature assumptz. Un i omi actioe q qs peccat: de pncipali agit actū. qz ipse est i agit vt ca pma: respectu actōis i bonitatz eius. sed respectu deformitatis i defectus: so la creatura dicit agere. i ita est hic. ¶ Ad se cundam quida pcedit conseques: dicetes q de potetia absoluta dei pseques non sit in coueniens. i. dimissa natura sue pprie liber tati: eaz posse peccare. i sic deuz peccare fm naturam assumptā ppter coicatioem idio matu. ¶ Ad glosam allegatā dicit. q intel ligit de huanitate sa assumpta: eo mo quo nūc assumpta e. i de ea est verum. q nullo peccato deprauari potuerit de potetia dei ordinata. quia iam erat comprehendēs: si ue beata bntudine pmiatoria i ibi figurz confirmat sic appetitōis in bonum. q nullo

pbat. 3

pbat. 4

P3. 1.

2

3

p. 5. ead loc. 5

3 arg. 1.

2

Ad 1

2. 5: ad eandē

Ad 2

Articulus secundus Fo. CCCLXXII

Alit. R. ad. 2. nō possit declinare in malum. ¶ Sed aliter dicitur conformiter dicitur, negando assumptū. s. q. hoc sequatur, q. deus peccaret in natura assumpta. Ad pbariōem, cōcedit q. illa peccaret, sed quia illa actio ut est peccatum discōueniēs est verbo, sic q. ut sic ad eā sub rōne peccati nō cōcurreret: nō denominaret verbū, nec simpliciter nec fm quid. Sicut supposito q. aqua resistat calefactioni: quā facit caliditas sibi introducta: ipa nec simpliciter dicitur calefacere, nec ipsa calefacit s. caliditatez introductā, cum ipa illā caliditate nō dirigat ad calefaciendū. Sicut etiam hic verbū nō dirigat naturā assumptāz ad peccandū: quā pmittat. ¶ Ad terciāz, negat cōsequētia, q. meritoze agere ē agere pueniēs verbo, 7 ideo ad hoc dirigat naturā z ē natura instrumētū eius. Secus ē de peccare nō pueniēti s. b. Un de facto pncipaliter deus omnia opa nostra meritoria facit, et pncipaliter q. nos p suā gram, tamē nō se quit q. pncipaliter agat p cā. ¶ Ad pbariōne pncipaliter dicit, q. illud, s. straria hē fieri circa idē: intelligit respectu nature quā formalitē denoiat i eē q. l. 7 nō respectu suppositi sic em vera ē i pncipaliter p uatiue opposit, licz nō opteat in eē actōis. ¶ Nō em optet: si cinciher dicitur calefacere, q. possz dici infrigidare. Sic etiā nō optet: si aqua dicitur infrigidare q. dicitur calefacere, vñ nec optet, si s. b. rōne nature assumptē bñ agēis ipō dirigēte dicitur mere, q. p hoc natura deficere diceret deficere. ¶ Ad quartā videt, q. sequens de absoluta potētia dei nō ē in cōueniēs. Sic em xps volēs potuit pati t. palit, ita si naturaz assumptā suę libertati dimissam p ctm subi re ptingeret: staret q. etiā ea manēte vnita s. b. eā emaliter damnaret, non tñ absolute diceret filiū dei damnatus, sed cū addito i natura assumpta, forte dicit, Quō dicere tur damnat? i natura assumpta, 7 tñ nō peccasse i eadē. Respōdet, q. damnatio sit actus iusticie diuine: ad quem deus agit, nec cōueniēs est aliquid se habere passive ad sibi discōueniēs. Un ad dānatōez suę nature assumptē peccatis s. b. absolute agere possz, 7 rōne ei denoiari pati: sicut denoiat rōne ei passuz t. palit. Un aq. etiā sic calefit: licz nō calefaciat. Secus ē de peccare, q. h. ut sic defecitū importat: ad que diuina natura nō agit nec eū pati p. pp. i: sicut nec creaturę agūt vel denoiant agere i actōibz sibi discōuenientibz. ¶ Ad qntā, q. i actōe q. natura assu-

pra peccaret: duo p considerari pnt. q. p mū est bonitas actōis Et respectu huius pncipaliter agit psona assumpta: ut etiā tota trinitas, sicut dicitur h. dicitur est i q. s. t. i. o. n. i. b. s. s. e. d. i. ¶ Alio modo defectus siue deformitas, 7 respectu huius nature assumpta ē agēs, 7 nō verbū. Et q. ad forma dicitur, q. i omni actōe natura ē instrumētum deitatis: quia natura illa aliqd bonū pducit, 7 in q. s. t. u. m. sic agit. Sed in q. s. t. u. m. deficit: nō oportet: cum diuinitas nō sit nata esse causa defectus. ¶ Sed replicabilis cōtra hanc imaginacionem: dicitur, q. istud sit tollere p. m. u. n. i. c. a. t. i. o. n. e. i. d. i. o. m. a. r. u. 7 sic in cōueniēt. Et p. p. n. t. i. a. q. cōicatio idiomatū secū porrat: q. omne nōmē q. d. denoiaret suppositū nature p. p. u. i. s. i. s. i. l. i. si ea dē natura ē d. i. m. i. s. s. a. i. d. ē. n. o. m. i. n. e. n. o. i. e. t. e. t. i. a. s. b. u. i. c. u. e. a. d. e. n. a. t. u. r. a. a. s. s. u. m. p. s. i. s. s. e. ¶ Nō ita nō fieret hic de peccare. ¶ P. o. t. d. i. c. i. q. a. s. s. u. m. p. t. i. o. c. o. i. c. e. t. s. b. o. p. d. i. c. a. t. a. n. o. i. m. p. o. r. t. a. t. i. a. d. e. f. e. c. t. u. s. i. m. p. l. i. s. n. o. o. p. t. e. z. q. p. d. i. c. a. t. a. d. i. c. e. t. i. a. i. m. p. e. c. t. i. o. e. z. n. a. t. u. r. e. 7. d. e. f. e. c. t. u. i. q. n. o. p. n. t. o. r. i. g. i. n. e. a. c. t. i. u. a. h. i. e. a. s. b. o. c. o. i. c. e. n. t. e. i. d. e. ¶ In casu q. natura assu. p. t. a. s. u. l. i. b. e. r. e. t. a. t. i. e. ē. t. p. m. i. s. s. a. q. u. a. p. o. s. s. z. p. e. c. c. a. r. e. l. i. c. e. t. i. n. a. t. u. r. a. p. u. r. n. u. c. a. s. s. u. m. p. t. a. ē. o. i. a. p. d. i. c. a. t. a. p. f. e. c. t. o. z. i. m. p. o. r. t. a. n. t. i. a. s. i. n. t. c. o. i. c. a. t. a. q. z. d. e. f. e. c. t. u. i. i. m. p. o. r. t. a. t. i. a. p. p. t. d. o. t. e. s. a. i. e. e. t. g. l. o. r. i. a. s. u. n. t. e. x. d. u. s. a. ¶ N. o. i. s. p. m. i. s. s. i. s. s. i. n. e. a. s. s. e. n. t. o. e. i. n. d. e. f. a. d. r. a. t. i. o. n. e. s. p. s. e. q. u. e. n. t. e. s. ¶ A. d. p. m. a. n. e. g. a. d. o. m. a. i. o. r. e. m. ¶ In triduo em mortis matia māsit sicut fuit assu. p. t. a. i. v. n. i. t. a. t. e. s. u. p. p. o. s. i. t. i. d. i. u. i. n. i. q. u. i. s. n. o. s. u. e. n. t. n. e. c. i. s. e. n. e. c. i. n. a. l. i. q. u. a. p. t. e. s. u. i. e. l. e. u. a. b. i. l. i. s. a. d. f. r. u. i. t. o. z. ¶ A. d. p. m. a. p. b. a. t. o. z. d. i. q. n. a. t. u. r. a. a. s. s. u. p. t. a. i. n. t. r. i. n. s. e. c. e. n. u. l. l. u. h. a. b. e. a. t. e. s. s. e. s. u. p. n. a. t. u. r. a. l. e. v. l. d. i. u. i. n. u. i. m. m. o. e. s. s. e. n. t. i. a. l. i. t. e. r. ē. p. e. n. i. t. u. s. e. i. u. s. d. e. p. f. e. c. t. o. i. s. c. u. i. u. s. e. s. s. e. t. s. i. e. s. s. e. t. d. i. m. i. s. s. a. n. e. c. ē. p. o. s. s. i. b. i. l. e. q. e. n. a. t. u. r. e. e. s. s. e. n. t. i. a. l. e. i. l. l. a. m. a. n. e. t. e. i. n. a. l. i. u. d. t. r. a. s. m. u. t. e. t. ¶ U. n. p. s. e. q. u. e. n. t. e. r. d. i. c. e. n. d. u. e. s. t. q. n. a. t. u. r. a. a. s. s. u. m. p. t. a. n. o. h. a. b. e. a. t. i. n. t. r. i. n. s. e. c. e. e. d. d. i. u. i. n. u. i. s. e. d. d. e. n. o. m. i. a. t. i. u. e. q. u. i. a. n. o. i. e. s. u. o. c. o. n. c. r. e. t. o. p. d. i. c. a. t. e. d. e. o. 7. d. e. u. s. d. e. e. a. v. t. p. o. s. t. d. i. c. e. t. u. r. ¶ S. e. c. u. d. o. d. i. c. i. t. q. e. r. v. i. a. s. s. u. m. p. t. o. i. s. n. a. t. u. r. a. h. u. m. a. n. a. i. v. e. r. b. o. a. s. s. u. m. p. t. a. n. o. v. i. s. i. o. n. e. h. a. b. u. e. r. i. t. n. e. c. f. r. u. i. t. o. e. m. c. l. a. r. a. m. v. e. r. b. i. v. e. l. d. i. u. i. n. e. e. s. s. e. n. t. i. e. s. e. d. e. x. d. o. n. o. g. r. a. t. u. i. t. o. a. s. s. u. m. e. n. t. i. s. ¶ P. z. e. r. e. o. q. u. i. a. p. o. t. e. n. t. i. a. c. o. g. n. i. t. i. u. a. 7. v. o. l. u. n. t. a. t. i. a. e. s. t. e. l. e. u. a. t. a. a. d. c. o. g. n. i. t. o. e. m. 7. f. r. u. i. t. o. e. m. c. l. a. r. a. m. v. e. r. b. i. s. e. d. n. o. a. l. i. e. p. o. t. e. n. t. i. e. v. t. s. e. n. s. i. r. i. u. a. v. e. l. m. a. t. e. r. i. a. l. e. s. q. u. e. i. n. h. o. c. n. o. p. o. s. s. u. n. t. e. l. e. u. a. t. i. n. e. c. e. l. e. u. a. t. e. s. u. n. t. a. d. i. l. l. a. ¶ U. n. e. r. v. i. v. n. i. o. n. i. s. n. i. h. i. l. a. l. i. u. d. s. a. c. r. u. m. e. s. t. n. i. s. i. v. t. s. i. t. n. a. t. u. r. a. a. l. t. i. o. r. i. s. s. u. p. p. o. s. i. t. i. p. e. r. q. u. o. d. s. u. s. t. e. n. t. a. t. u. r. ¶ A. l. i. a. a. u. t. e. z. e. t. g. r. a. t. i. a. c. o. n. c. e. s. s. a. s. u. n. t. i. p. s. i.

Ad 3

Ad 4

Replca

Ad 5

Replca

Solutio

Ad 1. rō nē i. y. ar gu.

Ad 2

Dōm. 1.

2

Libri tercii Questio. iiii.

¶ Ad scđam p̄mo d̄r ad maiorē. q̄ vbi mi-
nus 7 mai⁹ sūt eiusdē rōnis 7 ordis: sic q̄ or-
do p̄cedēdi ad mai⁹ ē p̄ min⁹. ibi vera ē ma-
ior. in alijs nō optet. min⁹ em̄ ē volare q̄ it-
telligere. Nō homi p̄cessus ē intelligere. 7
nō p̄t ei iuxta ordinē suę nature p̄cedi vo-
lare. ¶ Sed i p̄posito d̄r. q̄ eleuari i visionē
7 fructōem nō sunt eiusdē rōnis cuz assum-
ptōe hypostatice. Et ideo: esto q̄ illa eēt ma-
ior. 7 creaturę i rōnali posset cōicari. nō p̄p̄
hoc optet ei cōicare min⁹ alter⁹ rōnis. s. cog-
noscere deum clare. ¶ Scđo d̄r. q̄ minor nō
sit vera. s. q̄ min⁹ sit videre deuz 7 frui deo q̄
vniū hypostatice s̄m se; p̄r dictū ē in core-
lario. iij. p̄clusionōis iam p̄missę. ¶ Ad aucto-
ritates. b. Aug. dictum ē ibidem. ¶ Ad ter-
ciā: neget minor. bñ em̄ assumibilis ē poten-
tia rōnalis hypostatice absolute sine hoc q̄
assumat a d̄ beatificā visionē: p̄t ex p̄missis
duabz p̄clusionibz añ solutōem haz ratio-
num p̄missis apparet. ¶ Ad p̄batōem mio-
ris d̄r iuxta dicta. p̄cedēdo q̄ assumpta pos-
sit manere peccabilis: sicut dictū ē in tercia
p̄clusionōe p̄missa. Et q̄ñ d̄r. q̄ potētē assum-
ptę opatio attribuat p̄sonę 7c. p̄z qd̄ dicen-
dū ēr dictis: i solutōibz rationū factaz con-
tra q̄ntā p̄clusionē p̄missam. q̄ defectu natu-
rę assumptę sibi derelictę: nō attribuerent as-
sumenti. ¶ Deinde respōdet ad ratōnes fa-
cras p̄ quesito. Ad p̄mā. negādo maiorēz.
loquendo de patiēte subiecto. Tale em̄ nō
parit: nisi p̄ p̄ssionē sup̄additā sibi. Et de
istō loquebat Lōmen. v. metaph. Ad p̄ba-
rionē ei⁹ dicit. q̄ natura assumpta nō habe-
at se p̄ modū patiētis subiecti: sed termina-
tū. q̄ ip̄a imēdiatē a p̄bo assumit: sic q̄ ip̄-
samet ē vnio p̄ssiva. 7 de tali patiēte neget
minor. Nō em̄ optet q̄ inf̄ creāz 7 creatum
sit passio media: qua creatū creat. sed ipsuz
ē sua creatio: vt satis p̄z studioso. quia als
i infinitū eēt p̄cessus. ¶ Ad scđaz neget ma-
ior: loquēdo de vnione reali media: distincta
ab his q̄ vniant. Unū em̄ accidēs absolu-
tū suo subiecto: s̄z p̄babiliorē opiniōz sine
vnioe media. ¶ Ad p̄batōem eius d̄r. q̄ ve-
rū sit q̄ nulla sint vnita sine vnioe. s̄z illav-
nio nō est necario mediū inf̄ hęc q̄ vniant.
sed vnio ē ip̄a albedo in realbarōe. In assū-
ptōe hac vnio p̄ssiva ē humanitas assū-
pta. 7 p̄t verbū dici vnio actiua: in q̄ntum
sibi vnit humanitatē: vt dictū ē. ¶ Ad ter-
ciā. dicit quidā. q̄ verbū nō possit dimitte-
re naturā humanā: eā p̄seruādo i eē: q̄n ge-

1

2

Ad 3

1

2

Ad 1

Ad 2

Ad 3

neraret i ea suppositatōz Et s̄m illā opinio-
nē suppositatio eēt mutatio: rōne cui⁹ hic fi-
eret variatio de p̄ractorio in p̄ractorio/
um. sed nō corruptio vniois. S̄z dimissa
illa opinioe (q̄ nō videt rōnabilis) dicit. q̄
dimissa natura facta ē i ea mutatio: nō ge-
neratōis nec corruptōis vniois. q̄ vnio fit
it̄ ip̄amet natura mēozata. nec aliqua etiā
eaz de quibz loquit p̄hs in. v. physicoz. sed
q̄ dā alia mutatio sup̄naturalis. s. resuppo-
sitaro a supposito diuino: q̄ nō fit p̄ aliud
nisi p̄ verbū desinēs eā suppositare. 7 eā suo
p̄rio supposito dimittere. Et q̄ neget q̄ hoc
sit corruptōe vniois. ¶ Ad q̄ntā: neget ma-
ior. q̄ sume distincta p̄p̄ rōem obediētialē
creatę ad creatorē p̄t vniri nulla vnioe su-
p̄addita. Nā creatura assumpta i seīpa sic
assumibilis erat 7 vnibilis ad suppositū di-
uinū ¶ Ad p̄batōz cū d̄r. q̄ extrema nō vni-
unt nisi p̄ mediū. d̄r. q̄ istud sit vez i intēsi-
onibz 7 extēsiōibz. sed i alijs nō optet. For-
ma em̄ homis 7 corp⁹ vniant: q̄ quasi inter
hec q̄ sunt generalibz subarū maxime di-
stāt. 7 nō p̄ vnioz mediā. q̄z eēt sup̄flua. vt
i p̄mo ca. secūdi de anima dicit p̄hs. q̄ nō
optet querere cām: quare ex anima 7 corp⁹
fiat vnū. ita 7 i p̄posito nō optet q̄rere vnio-
nē mediā inter p̄sonam assumētē 7 natu-
ram assumptā. ¶ Rationes post oppositaz
si quid concludunt: hoc ē p̄ dictis. Hęc de
questione.

Ad 4

¶ Quarto tracta

¶ Quis dubijs circa vnionez querit:
accedendo ad lram̄ circa di. iij.
vtz sicut a h̄gine potētia peccādi extitit ab-
lata: sic ipsa cū filio i suis parētibz extitit de-
ciata. ¶ Quę q̄stio vnū supponit. s. q̄ a h̄gi-
ne potētia peccādi extitit ablata. Cōtra qd̄
arguit sic. Virgo beata videt q̄nqz fuisse sub
actuali pctō. q̄ nō fuit ab ea potētia peccan-
di ablata. Tenet p̄na. 7 nora ē. Et ancedēs
p̄bat p̄ glo. sup̄ illud Lu. j. Spūssanct⁹ su-
peruenit i te. dicentē sic. Spūssanctus su-
peruenit in virginē: eā ab omi forde vicioz
castigauit. q̄ añ p̄ceptōem filij videt fuisse
sub foridibz pctōz. ¶ Scđo p̄bat auctē. b.
Aug. i libro de p̄fectōe iusticię: dicitis. Esse
sine pctō i hac vita: de solo vnigenito dictū
ē. ergo h̄gini miri nō puenit. ¶ Tercio auctē
m̄gri di. p̄nri. ca. ij. dicit. Manā torā spūl
sanct⁹ puenit: a pctō p̄sus purgavit. ergo

Contra
supp. 1.

pbat. 2

3

pbaf. 4 **4** **1** **2** **3** **4** **Argu. 3.** **Confir.** **Arg. 4** **Argu. 5.**

pus fuit sub pctō. Quarto. als nō potuit
 let debite ordem filij sui. Dimitte nobis de
 bita nostra: dixisse. Patz psequētia. qz nul
 la debita habuiffz. Secōdo pncipalitē sic. in
 p̄gine fuit fomes p̄cupifcētē. q̄ potētia pec
 cādi. q̄ illa nō fuit ei ablata. Ultima p̄seqn
 tia nota ē. 7 p̄ma tenet. qz p̄cupifcētia 7 fo
 mes eius: 7 potētia peccādi: idēvident eē in
 hoīe. nam caro p̄cupifcit aduersus sp̄m: vt
 habet ad Gal. v. 7 ex p̄seqnti incliat ad pec
 catū. Antecedēs p̄z p̄ Joh. damasce. ca. xlvi
 quē allegat mgr ca. xv. dicens. Post assensū
 sūt sancte p̄gine sp̄s sanctus supuenit i ip̄
 sam: fm verbū dei qd̄ angel⁹ dixit pur gas
 cā. sed nō purgavit eā a pctō. qz nō habu
 it. q̄ a fomite pcti. quod erat ancedēs. Se
 cūdo hoc dicit mgr in lra. s. q̄ sp̄s sanctus eaz
 a fomite pcti liberauit. vt penitus ip̄m fomi
 tē euacuādo: vt quibusdā placet. vel sic de
 bilitādo: vt ei postmodum occasio peccādi
 nullaten⁹ extiterit. q̄ cū hoc fieri in cōceptu
 filij: an fuit in ea fomes pcti. Tercio idēz
 aucte beati Bern. in quadā omelia dicens.
 In p̄posito p̄ginis erat omnē hoīm fre
 quētia fugere: ne prurbarēt orātis silenti
 um. aut p̄ginalis castitas tēret. q̄ velle vi
 det: q̄ occasione accedere ab extrinseco: po
 tuerit in ea excitari concupifcētia. q̄ fomes
 adhuc fuit. Et q̄to. qz videt. q̄ i scōa scri
 ficatōe quā accepit p̄cipiēdo filiū: p̄mo fue
 rit extia. q̄ an i ea fuit. p̄ntia nota ē. 7 an
 cedēs p̄z. qz qd̄ aliud feciffz scōa sc̄rificatio.
 Tercio pncipalitē. qd̄ pōt mereri etiā p̄t de
 mereri. s. brā p̄go potuit mereri. q̄ 7 demere
 ri. q̄ peccare. p̄ntē notē sūt. 7 maior p̄z. qz il
 la sūt opposita p̄tē: 7 iō h̄nt fieri circa idēz.
 Minor p̄z. qz p̄go p̄ totā vitā suā meruit.
 Et p̄firmat. qz p̄fectio p̄phētiōis n̄ p̄p̄nt
 puro viatorū. mō eē ipeccabile ē p̄fectō p̄phē
 tiōis. q̄ cū brā p̄go sp̄ p̄ totā vitāz suā mālē
 rit viatrix pura: videt q̄ nūq̄ fuerit ei i hac
 vitā ablata potētia peccādi. Quarto sic
 omē qd̄ h̄z libez arbitriū nō glificatū videt
 h̄c potētia peccādi. S. brā p̄go habuit li
 bez arbitriū nō glificatū. q̄ 7c. p̄z maior. qz
 ip̄m libez arbitriū nō p̄firmatū videt eē po
 tētia peccādi. mior nota ē. Quinto sic. brā
 go p̄ p̄firmatōz acceptā i cōceptu saluatoris
 adhuc potuit dubitare de fide q̄ peccare. p̄n
 tia tenet. qz dubitā de fide primū ē pctō S. z
 ancedēs ē. b. Aug. i. q. no. 7 ve. rest. tractās
 illud Lu. ij. Tuā ip̄s aiaz p̄trāsit gladi⁹
 sic dicens. Hoc vni⁹ signauit. q̄ Maria p̄

quā gestū ē mysteriū in camarōis dubitaz
 nō tū i dubitatōe p̄maneret. Serto. q̄a
 aiaz p̄gis potuit prurbari. q̄ venialitē peccare
 Lōseqntia tenere videt. eo q̄ prurbarō mē
 tis sine veniali nō videt eē. Antecedēs ē Da
 mas. tractās illud Lu. ij. Tuā ip̄s aiaz p̄
 trāsit gladi⁹. sic dicens. Dolores q̄s p̄go
 effugit paries: hos i xpi passione sustinuit:
 ita q̄ gladius aiaz ip̄s p̄trāsit. q̄ ei aiaz
 prurbauit. Confir. qz potētia moriēdi
 lequit potētia peccādi. mō adhuc p̄ceptū
 filij virgo potuit mori. q̄ 7 peccare. Secōdo
 q̄rit q̄stio: vtz ipa cuz suo filio: i suis paren
 tibz fuerit decimata? Ubi p̄mo arguit. p̄vir
 go nō fuerit i suis parētibz decimata. qz cū fili
 us sit i lūbis p̄tis. sicut granū generādū i q̄
 no ex quo generabit. videt q̄ sicut ē decima
 tiōe granū: sic sit i decimatōe hominis. sed cuz
 decimat granū: nō decimat granū ex illo ge
 nerādū. q̄ cū decimabat Abraā: nō decima
 bant ex eo generādi. Secōdo sic. id qd̄ i lū
 bis Abraē nō curabat: hoc decimabat. S. z
 p̄go in lumbis Abraē nō curabat. ergo 7c.
 Maior ē. b. Aug. x. sup Gen. ad lram: dice
 tis. In lumbis Abraē id decimabat quod
 curabat. Minor p̄z. quia in virgine nihil
 curandū fuit. quia originale nō habuit. et
 actuale nō p̄misit. Tercio. q̄a fm Dugo
 nem de scōo victore. Quod facit baptisim⁹ i
 lege grē. 7 quod fecit circūcisio in lege sc̄p̄tu
 re: hoc fecit decimatio in lege nature. Sed
 nullus nondū nat⁹ ex vtero pōt baptizari
 vel circūcidi. ergo etiā nullus nōdū natus
 pōt decimari. ergo cum virgo beata tempo
 re Abraē nō fuit nata. videt q̄ nō fuerit in
 eo decimata. Tercio loco arguit. q̄ Chri
 stus fuit in Abraam decimatus. quia Leui
 fuit in Abraā decimatus. ergo 7 xps. Con
 sequentia tenet p̄ apostolū ad Hebreos se
 ptimo dicentē. Adhuc em̄ in lumbis p̄tis
 erat. s. Leui. quādo obuiauit ei Melchise
 dech. Modo nō minus erat christus fm
 camē i lumbis Abraē q̄ leui. Antecedēs est
 apli ibidē. Secōdo. qz dicit Dugo de l. U
 to. q̄ p̄ decimas figurabat christus. ergo de
 cimatio magis respicit christuz q̄ alios fili
 os Abraē. ergo videt pncipaliter decimat⁹
 in Abraam. Tercio. quia cum decimatio
 significet oblatōem. videt q̄ illud pncipa
 liter decimabat qd̄ pncipaliter offerebatur.
 S. z xps pncipalissime temetip̄m obtulit. q̄
 pncipalissime decimat⁹ fuit. P̄z maior. qz
 nō videt q̄ aliud requirat ad decimationēz

Argu. 6

Confir.

Lōtra q̄
 sic ar. i.

p̄nt ar. i.

Libri tercii Questio.iiii.

Cōfir. nisi q̄ illud p̄pleat in pleq̄d signabat in de
 cimatōe. Nō minor nota ē. Et p̄firmat.
 qz tota caro xpi fuit in carne h̄ginis: de qua
 sumpta ē. Sed tota caro h̄ginis videt fuis-
 se decimata i Abraā. ḡ etiā caro xpi. Tenet
 p̄sequentia. vel optebit dicere: q̄ aliqd̄ car-
 nis nō fuerit in Abraā decimatu. ¶ Sed p̄
 p̄suppō sito arg. 1
 1
 2
 p̄bat. 2.
 3
 4
 2. arguit
 p. i. pte
 questit
 Cōtra 2
 pte q̄stī

nisi q̄ illud p̄pleat in pleq̄d signabat in de
 cimatōe. Nō minor nota ē. Et p̄firmat.
 qz tota caro xpi fuit in carne h̄ginis: de qua
 sumpta ē. Sed tota caro h̄ginis videt fuis-
 se decimata i Abraā. ḡ etiā caro xpi. Tenet
 p̄sequentia. vel optebit dicere: q̄ aliqd̄ car-
 nis nō fuerit in Abraā decimatu. ¶ Sed p̄
 p̄suppō sito arg. 1
 1
 2
 p̄bat. 2.
 3
 4
 2. arguit
 p. i. pte
 questit
 Cōtra 2
 pte q̄stī

filio extiterit decimata.

Quātuz ad primū

de tribus breuiter ē videndum. Primū. q̄ ab
 omī pctō extitit immunis. Secūdo. vtz i ea
 aliqd̄ fuerit fomitis. Et terciō: vtrū fuerat
 impeccabilis. ¶ Quantū ad p̄mū ē prima
 p̄clusio hęc. P̄ie credo. q̄ h̄go brā fuerit im-
 munis. a pctō originali. Hęc fuit p̄bata in
 t̄ij. articulo. xx. q̄ōis. sc̄ōi libri. et ideo h̄ic ei?
 p̄batōi nō insisto. ¶ Secūdo p̄clo. Virgo b̄n̄
 dicta fuit immunis ab omni pctō actuali
 Hęc ē beati Aug. i lib. de natura et gr̄a: dicē
 tis. De sc̄ā Maria h̄gine nullam p̄sus cū
 de pctis agit h̄ic volo questione. Inde ei sc̄i
 mus. q̄ ei p̄l̄ gr̄e sit collarū: ad vincendū ex
 omī p̄pctm̄. q̄ meruit partū: quē constat
 nullū habuisse pctm̄. ¶ Idē dicit Anselm?
 i li. de p̄ceptu h̄ginali. q̄ dicit: vt niteret ea
 puritate: qua maior sub deo eēt nō p̄ōr. Ta-
 lis aut̄ puritas nō stat cum pctō. ¶ Terciō
 sc̄tūs Bern. i epla ad lugduñ. dicit. Puto
 q̄ copiosū mun̄ gr̄e in eā descēderit quē eius
 nō solū sanctificaret ortū: sed eaz deinceps
 ab omī pctō custodiret immunē. ¶ Quarto si
 cut etiā de originali argutū fuit. quomodo
 eēt tota pulchra: si aliqua fuisset i ipa
 alis culpa. ¶ Quinto. quomō cōtriuisset ea
 put serpentis: si quādoqz ab eo pctō acua-
 li victa fuisset. quod tñ dñs de ea dicit Bern.
 iij. vt exponūt taz Augustinus q̄ Bernar-
 dus. ¶ Et reuera: hoc erat congruū de ea: q̄
 parere de bebat xū. et mediatrix esse debebat
 dei et hoim. ¶ Correlariū sequit̄ ex his dua-
 bus p̄cloibz. q̄ h̄go Maria immunis fuerit
 ab omī culpa: originali et actuali. mortali et
 veniali. p̄z ex eis dē. Docet p̄ma pte articu-
 li. ¶ Quantū ad sc̄dam p̄re vidēdo. an fue-
 rit in ea aliquid fomitis. Est aduertēdū. q̄
 duplex legit̄ h̄ginis sc̄ificatio. Prima qua
 p̄cepta i vtero: sc̄ā p̄dita fuit. Secūda. quaz
 accepit sup̄ueniēte sp̄sū sancto qui eā obum-
 brauit. et de eius purissimis sanguinibz car-
 nem filij dei fecit et p̄duxit. ¶ Secūdo ē no-
 tandū. q̄ opinio ponēs vū ginem p̄ceptam
 sine culpa originali: nō ponit q̄ aliqua ista
 ruz sanctificationū maculā culpe i virgine
 tēsent. sed p̄ma plenitudine sc̄itatis siml
 creādo aiām. et delendo a carne: cui infan-
 di debebat qualitatez morbida ipsi anime
 infud̄. ¶ Secūda. p̄mā infusam sanctitatez
 et sc̄ā p̄emplatiōē felicē auctram: plenius

Art. 1.
 p. i. pte
 Cōdo. 1
 Cōdo. 2
 1
 2
 3
 4
 5
 6
 Lore.
 2. ps nō.
 Notaz

Corre.

Nota 3

Nota 4

Lodo .1

Lodo .2

Lofir.

Lodo .3

2. pbat

Lodo 4

intēdit. et ut nō delibilis eēt ut de lege cōi in bono pfirmavit. ¶ Un̄ correlarie pcedēdū ē q̄ fomirē i ea derelictū ex culpa originali quā non p̄traxit: nūq̄ habuit. Patz. qz nō fuit p̄cepta i illa culpa: ut dicit̄ ē. ¶ Tercio ē notā dū. q̄ aliq̄ q̄ dicit̄ eā p̄ceptā i originali: si cut sc̄tus Thomas: et plures aliq̄. de fomite diversimode loquunt. sicut recitat̄ b. Tho.

1 I sc̄pto sup. iij. di. iij. q. j. arti. ij. ¶ Quidam dicit̄. q̄ p̄ p̄mā sc̄rificatōem fomes ex toto sublat̄ sit. ¶ Sc̄dō dicunt. q̄ q̄stū ad aliqd̄ fomes extinc̄ sit. et q̄stū ad aliqd̄ p̄māserit. Et hoc dupl̄. Primo dicit̄. q̄ subtractus et extinc̄ fuerit: inq̄stū inclināt ad malū. s̄ remāserit inq̄stū difficulat ad bonū. ¶ Dec em̄ duo op̄a i nobis fomes. s. qz inclināt ad malū. et retrahit a bono. put etiā rāgit apls ad Rom̄. vij. cū dicit̄. Nō qd̄ volo bonū h̄ ago. s̄ qd̄ odī malū illud facio. Et ē mod⁹ iste bñ difficil̄ intellectu. qz fm̄ idē: inq̄stū ē p̄nitās ad vnum p̄tranz. Est difficultas ad aliud. sicut qd̄ inclināt ad deorsuz: hoc difficulat cōtra motū iussum. ¶ Possit tñ dicit̄ istoz sane sumi. sic videlicz. q̄ fomes fuerit sic p̄ma sanctificatione ligatus: q̄ ab eo nō poterat surgere inclinatio mala. licet nō sic extinc̄ fuerit qn̄ min⁹ p̄mp̄te rōe gra uedis carnis surgeret: ut fieret op̄atio bona

¶ Ideo dicit̄ hi. q̄ fomes sit corruptio p̄ se trahēs ad malū: et retrahēs a bono. Et sic dicit̄. q̄ p̄nitē i p̄ma sc̄rificatōe retrahit a beata p̄gine. Sc̄dō ē ut inq̄unt i infectio natu: rōne cui⁹ infectio originalis p̄ actū natu

1 rē nāsit i plē. ¶ Et sic dicit̄. q̄ remāserit post

2 p̄mā sanctificationem. sed sic ab eo purgata ē in sc̄cūda: ut plē in sine pctō originali conciperet. ¶ Sed istud rōnabiliter improbat sc̄ctus Thomas. qz xps nō in eo q̄ mater ei⁹ ē sc̄rificata: sine originali p̄ceptus ē. sed magis ex eo q̄ sine omī p̄ritu carnis: et absqz libidine nat⁹ ē: ut etiā dicit̄ venerabil̄ Anselmus. ¶ Nec ē verisimile: si vīrgo beata p̄ natiuitatē saluatoris ex Joseph generasset: qz filij fuissent nati in pctō originali. ¶ Et ex hoc dicit̄ aliq̄ quibus assentit bñs Thomas. q̄ fomes p̄ essentiā post p̄mā sc̄rificatōem remāserit. sed ligatus p̄ grām sc̄rificanti: ne retraheret a bono: vel ad maluz aliquod inclinaret. p̄t em̄ habitus impediri: ne in actū valeat ire. sicut sc̄ctia p̄ ebri

4 eratē. ¶ In sc̄da autē sc̄rificatōe fomes p̄nitus sit extinctus. sic q̄ nihil eius remansit. Un̄ hi p̄sequēter dicit̄. q̄ in p̄ma sc̄rifi

catōe plena grā fuit. sic q̄ om̄e peccatum vitauit. nec aliquam in citatōem ad peccaduz intrinsicus habuit. nec aliquid quod p̄onitratē ad bonū p̄hibuit. Sed in sc̄da sc̄rificatōe sic repleta fuit: et filio suo sic p̄iūcta. q̄ om̄imode peccare nō potuit. ¶ Quarto ē notandū. q̄ iuxta opinionem ponētem virginez sine originali culpa cōceptā: credo has p̄positōnes esse p̄cedēdas. Prima q̄ fuerit sc̄rificata i p̄mo instāri sui eē. p̄z. qz h̄c opinio p̄ouit p̄babilit̄: semel et sil̄ i eodē instāri h̄c tria fuerit facta caro a q̄litate morbida et libidine parētū derelicta: purgata p̄ sp̄m̄ sc̄m̄. aīa p̄gis creata: et sc̄ritate dōrata. sicut h̄c dicta fuerūt in dicta. q. xx. sc̄dō li. Et sic p̄nt. q̄ i eodē instāri fuerit sc̄rificata. nō q̄p̄us fuerit nō sc̄tā. et p̄ sc̄ritas sibi addita sed q̄ i illo instāri fuerit sc̄rā p̄ dita. ¶ Et si dicat̄ q̄ sc̄rificatio p̄supponat eē. Dd̄m ē. q̄ nō oportet sc̄rificatōez p̄cedere eē tpe: s̄ bñ natura. Et vere dicit̄ pie credit̄ ita factū. qz de cui⁹ q̄ semp̄ eēt pulchra. alit̄ improprie de ea cātarēt ecclesia. Tota pulchra es: ut in dicta questioe fuit argutū. nō autē ē creatura rōnalis pulchra: nisi sanctitate fuerit adornata immo dicit̄: ut semp̄ eēt dei templū: quā cōstituerat mediaticē p̄ salute hōim et totius salutaris initiū sp̄ales. ¶ Sc̄da conclusio. q̄ sp̄ fuerit grā plena. p̄bat eodē mō. Primo. qz an̄ sc̄dam sc̄rificatōem fuit grā plena. q̄ a p̄ncipio p̄mē p̄ceptōis. tenet p̄na. qz videt̄ q̄ plenitudine grē quā habuit an̄ sc̄dam sc̄rificatōem: habuerit et p̄ma. Antecedēs p̄z p̄ salutatōz angeli dicit̄. Ave grā plena Lu. j. q̄ saluatio tpe p̄cessit sc̄rificatōz sc̄dam. sic p̄z ibidē ex re gesta. Confirmaf. qz sc̄rificatō Johānis in vtero plenū fecit eū grā. ergo a fortiori p̄ma sc̄rificatio Marię. Lōsequētia nota ē fidei. quia nulli creature non asump̄re tanta ē data grā sicut m̄ri saluatoris. Et antecedēs p̄z Luce p̄mo. angelo dicit̄ de Johanne. Sp̄s sancto replebitur ad huc ex vtero matris sue. ¶ Tercia conclusio. q̄ simul plena fuit om̄ibus virtutibus: rheologicis et moralibus. P̄z. quia plenitudo charitatis plenitudine moralium virtutum secum portat. Et ergo sicut sp̄s sanctus plenā infudit grām. ita simul tribuit om̄niū virtutū moralium p̄fectam abūdantiā. ¶ Secūdo. quia cum eam inhabitare voluit ab eius initiū sic eam de congruenti p̄fecerat in virtutibus: ut decens esset ei in ea habitatio. ¶ Quarta. q̄ quamuis

Impbat

Libri tercii Questio. iiii.

secluso fomite caro sibi dimissa: traheret cō
 tra spm̄. tamē tāta fuerat i ea hęcōntū pfe
 ctio. q̄ carnē omnino reddidit spui obediē/
 tem sine tractu ad malū. 7 sine difficultate
 ad bonū. ¶ Prima ps. q̄ nō habuit fomitē
 ex originali culpa dicta ēi correlario scōi no
 tabilis: iuxta hęc opiniōz. ¶ Scōa ps q̄ ca
 ro sibi relicta: secluso etiā fomite: traheret
 2 q̄ spm̄. plūte declarata fuit i p̄mo articulo. rix
 q̄onis. ij. libri. ¶ Sed tercia ps. q̄ nō fuerit
 3 i ea tract⁹ ad malū: vel difficultas ad bonū
 pz. qz stāte plenitudine gr̄e: p̄sertim tali. sic
 fuit i hęcōne. videt q̄ om̄is mor⁹ displicēs sit
 exclusus. ¶ Quarta conclusio. q̄ nō obstantibz
 om̄ibz illis: adhuc vsqz ad scōam sc̄ificatō
 nē exclusiue: hęcō potuit peccare. parz. qz ha
 buit libez arbitriū nō dū i bono p̄firmatus.
 ¶ Scōo. qz p̄m⁹ parēs potuit peccare i quo
 fomes non fuit. 7 cū hoc iusticia originali
 7 immortalitate quadā viguit. quare ḡ nō
 eodē mō hęcō bñdicta: ¶ Sexta conclusio. q̄
 i scōa sc̄ificatōe i bonū p̄firmata fuit. sic q̄
 amplius peccare nō potuit. quod p̄sua det
 sic. qz nō plus potuit maculari mēte qz cor/
 rumpi in corpore. sed p̄pter hoc q̄ in ea filius
 dei habitauerat: nō potuit corrumpi in cor/
 1 poze. ergo nec peccare mēte. ¶ Patet maior
 q̄ sicut filius plenissime inhabitator: su
 it corpis. ita tota trinitas inhabitat⁹ su
 it mētis. Immo maior fuit cura: vt inma/
 2 culata eēt mēte: qz vt integra eēt carne. Et
 minor ē de mēte Ezechielis: dicētis in au
 crouitate pus allegata. q̄ porta clausa erit
 zc. vbi videt innuere dñm nullo modo vel
 le p̄mittere: vt in ea hęcōitas violaret. Et
 indei quidā dicit d̄ ipa. q̄ quis fuerat pul
 cherrima. nūqz tamē ab aliquo fuerat con/
 cupita. nec potuit concupiscā aliquāliter in/
 ruita. Quod testimoniū infidelium (fm̄ Bo
 nauenturā) nullatenus ē refutandū. quia
 ē p̄tra p̄fidiam eorundē. ¶ Scōo. qz sicut de
 carne cōsp̄scō artificie fuit formata verbi
 caro: que iuxta legē ordinatā peccare nō p̄
 1 tuit. ita simul ad honore filij: ipa in bonuz
 p̄firmata fuit: ne vnqz mēte a bono se fle/
 2 ctere posset. ¶ Correlariū. licet hęcō beata in
 vtrazqz sc̄ificatōe fuerit gr̄a plena. tñ ali
 ter i p̄ma: 7 aliter i scōa. In p̄ma em̄ fuit ḡ
 tia plena: plenitudine. s. sufficēte ad meri
 tū. puta p̄m̄p̄ficatē ad om̄e bonū 7 prohi
 bite conatū ad malū. s. libero arbitrio nō
 dū in bonū p̄firmato. In scōa autē sanctifi
 catōe. ipa p̄firmatōe sup̄abūdauit hęc ple

nitudo. sic q̄ nullo puro hominē danda
 erat tāta. 7 cū hoc libero arbitrio in vero bo
 no penitus immobilitaco. vt p̄tz ex dictis.
 Doc de scōda pte hui⁹. ¶ Ex quibus patz
 quid dicendū sit ad tercia p̄tē. ad sup̄posi
 tum. p̄missā distinctōe. q̄ potentia peccādi
 alicui auferri potest intelligi dupliciter. Uno
 mō q̄ auferat alicui illa res q̄ i eo ē potētia
 peccādi. hęc autē potētia nō ē aliud: qz natu
 ra rōnalis creata. illa em̄ p̄t fm̄ suam ori
 ginē deficere. 7 sic peccare. ¶ Scōdo modo
 non q̄ potētia auferat: sed q̄ ex gr̄a collata
 ei p̄ferat: q̄ peccare nō possit. sicut est in bea
 tis. ¶ Qua p̄missa ē p̄ma conclusio hęc. q̄ p̄
 1 p̄tē a creatura rōnali nūqz auferit potentia
 peccādi: ea remanēte p̄mo mō. P̄tz. qz res
 qua creatura p̄t peccare: est ipa mētē in qua
 tum p̄t deficere. Nō nihīl sibi ipsi auferit:
 ipo remanēte. ¶ Correlariū. Hoc mō potē
 tia peccādi nulli creature beate ē ablata. pz
 p̄ conclusiōe. qz hoc eēt ea a seipsa eē ablata.
 ¶ Secunda conclusio. Nec a hęcōne bñdicta
 potētia peccādi erat ablata scōo mō i p̄ma
 sua sc̄ificatōe. pz ex q̄nta conclusiōe p̄tē p̄
 cedētis. qz vsqz ad h̄mōi scōam sc̄ificatōz
 potuit peccare. Quis nūqz peccauerit: vt in
 p̄ma pte dictū ē. ¶ Tercia conclusio. Potētia
 peccādi hęcōni fuit ablata i sua scōa sc̄ifica
 tiōe. capiēdo potentia peccādi scōo mō. pz
 qz in ea fuit in bonū p̄firmata. vt i sexta cō
 1 clusiōe dictū ē. 7 ideo nō potuit amplius
 peccare. 7 intelligo de lege ordinata. Doc
 de p̄mo articulo.

De 3 pte h' am. i.

Lōdo. 1

Loze.

Lōdo. 2

Lōdo 3

Arti. 2.

De. i. p̄ tenota

Quātuz ad secun

dū articulū videndū est: vtz hęcō Maria
 cū suo filio bñdicto fuerit i Abraā decima
 ta: Ubi de tribus videndū ē. Primo: quō
 aliqs i suis paritibz decimari possit. Secū
 do: an br̄ hęcō in suis paritibz decimata sit
 Et tercio. an xps in Abraā decimatus fue
 rit. ¶ Quātū ad p̄mū est notandū. q̄ deci
 manio i antiqua lege p̄fertiz nature fuit tri
 pliciter facta: vel triplici d̄ cā. Uno mō fie
 bar moraliter. 7 vocabat decimatio moral.
 7 erit alicui⁹ care p̄tis assignatio: ad susten
 tatōem seruientū deo tanqz debita deo. quo
 mō adhuc manet decimē ap̄d ecclesiā. Uñ
 Leuit. .xxvij. Om̄es decimē care: siue de fru
 gibus: siue de pomis arborz: dñi sūnt. Quas
 dñs de dit seruientibz sibi i tēplo: vt habet
 Numeri. xvij. filijs autē leui dāt oēs dec.

Paris. 1.

2

3

Lōdo. 5

Lōdo 6

1

2

Nota

p̄bas. 2

Loze.

mas. ¶ Secūdo mō siebat sacramentalit.
 7 vocabat sacramentalis. que erat alicui^o p
 ris assignatio dño p cura peccati originalis.
 que currebat i lege nature. Un̄ Grego. iij.
 moralium. 7 habet de cōse. di. iij. ca. qd̄ apud
 dicit. Quod apud nos valet aqua baptil/
 mi: hoc egit apud veteres: vel p parulis
 sola fides. vel p maioribus virtus sacrificij
 3 Hoca aut̄ sacrificiū decimatio vocabat. Ter
 cio mō siebat figuratiter. 7 vocabat figura
 lis: que erat decime pris donatio. ad p̄figu
 ratioz curatiois vniuersal'. que futura p ob/
 latōem xpi. De qua dicit beatus Augul. x.
 sup̄ Gen. ad litterā. Tū ipsa decimatio ad
 p̄figurandā medicinam prinuerit: ille in
 Abraaz decimabat qui curabat. ¶ Qua di
 stinctione p̄missa ē prima cōclusio hec: pro
 ur decimatio ē actus moralis. ipsa est tm̄ p
 sentiu. ¶ Patz. quia nō dat hmoi decima: ni
 si de his que actu habent. ¶ Secūda ē. q̄ p
 ur decimatio ē actus sacramentalis: etiaz nō
 ē nisi p̄sentium. ¶ Patet. quia nō curatur ni/
 si qui actu habet morbu. Un̄ sicut nec pu
 eri baptilant añ natiuitatē ex vtero: sic nec
 decimabant. ¶ Correlariū. His duobz mo/
 dis nō sunt decimati om̄es filij Abraz i ip
 so. saltem illi qui ipso existēte nō erāt nati.
 Sequit̄ ex cōclusionibus. Quia ille decima
 tionē sunt tm̄ modo p̄sentiu. ¶ Tercia pro
 positio. put decimatio erat actus figuralis:
 nō erat tm̄ modo p̄sentiu: sed etiaz futuroz
 ¶ Probat sic. quia quozuz ē signatio p figu
 ras: eozū ē decimatio figuralis. Sed futu
 ri bñ signant p figuras. igit. ¶ Patz maior ex
 quid nomis figure. Et minor patz. quia hu
 iusmodi decimatōe signabat vniuersalis sa
 natio futura p xpm offerendū deo p̄i. 7 hec
 potuit ē futurū sicut p̄sentis. Un̄ dictum ē
 a beato Aug. q̄ ille in Abraam decimabat
 qui curabat. nō camē quādo figurabat. sed
 quādo illius figure veritas implebat. ¶ Cor
 relariū. Decimatione figuratiua filij pote
 rāt decimari in parētibz. Patet. quia po
 tuit signari p decimatōnez eoz futura cura
 faciēda p xpm. Un̄ sic ad Hebre. viij. Leui
 qui decimas accepit: dicit i Abraz decima
 tus. quia decimatōe figuratiua signata ē ei^o
 futura cura p xpm offerendū. ¶ Sed dice
 res. quare p decimā figurat̄ immolatio xpi.
 ¶ Dicit q̄ ideo. qz denarius ē numerus p̄se
 ctionis: que p xpm adducta ē. Nouē aut̄ p
 tes remanētes ad nos prinēt. quia nostraz
 exprimūt impfectionē: p denariū. s. xpm p̄si

ciendā. Hoc de prima parte huius articu
 li. ¶ Quantū ad secūda partē. vtz virgo
 bñdicta fuerit in Abraz decimata: Est p
 ma cōclusio hec. Illi qui ponūt eā p̄ceptā in
 peccato originali: habēt dicere. q̄ in Abraz
 am fuerat decimata. Patet. quia eius futu
 ra cura p decimā quā dedit Abraz: oblati
 one eius quez expressit Melchisedech: scz
 xpi: fuit signata. ¶ Secūda cōclusio. Ni
 hi videt. q̄ etiā illi qui ponūt eam a pecca
 to originali p̄seruatā: habēt cōcedere. q̄ i
 Abraz fuerat decimata. Probat sic qz me
 ritū passionis xpi fuerat causa p̄seruatōis
 eiusdē a peccato originali. igit fuerat decia
 ta in Abraz. Probatio p̄sequētie. quia nō
 minoris artis ē p medicinam ab egritudi
 ne p̄seruare: q̄ introductam curare. ergo si
 cut curati merito passionis xpi dicunt̄ in
 Abraz decimari. ita etiā ipsa que ex merito
 eiusdē ab egritudine p̄seruata. ¶ Forte vi
 det. q̄ ipsa nō sanabat. ergo nec decimabat.
 ex auctoritate Aug. p̄us inducta. Patz añ
 cedēs. quia nūq̄ fuit egra. ¶ Respondet. q̄
 immo ad mentē beati Augustini curabat:
 nō egritudinis expulsiōe: sed ab eadē p̄se
 ruatiōe. Hoc de secūda pte articuli ¶ Ter
 cio videndū ē: an xpus fuerit in Abraz
 decimatus: Ad quā partē ē cōclusio respon
 salis. q̄ nō. Patet p beatū Augustinū. x. su
 per Gen. ad lram. ca. xxvj. 7. xxv. Et assu
 mit a magistro. dist. terciā terciij. ca. v. sicut
 supra ē allegatū. Unde xpus nō signaba
 tur illa decimatōe sanāndus: sed magis sa
 naturus. nō em̄ descēderat p cōcupiscentiā
 carnis sicut ceteri ex Abraz nascituri. Hoc
 etiā patet p alias auctoritates post opposi
 tū ad hoc adductas. Hoc de terciā pte 7 to
 to secūdo articulo ¶ Illis p̄missis m̄det ad
 rōnes p̄ncipales ¶ Ad p̄mā cōtra supposi
 tū neget̄ añcedēs. s. hginē vnq̄ fuisse sub a
 ctuali pctō. Et ad glo. dicentē. Sp̄s castus
 supuenēs in hginē: eā ab om̄i sorde vicioz
 castificauit. Dicit Bonauētura et alij: po
 nētes virginē conceptā i peccato originali. q̄
 illa duo. s. peccatū et viciū differat̄ inter se.
 quia peccatū ē culpa. Sed viciū signat̄ seq̄
 lam ad culpā. Unde fm̄ eos vult glo. nō
 q̄ castificauerit a culpa. quia nō habuit il
 lam. sed a sequela ad culpā originalē. id ē
 a fomite: qui prius i p̄ma sanctificatōe fu
 it in ea ligatus. 7 adueniēte plenitudine spi
 ritussancti p cōceptū filij dei fuit extinctus
 ¶ Aliter dicit fm̄ eos qui dicunt eam sine

Quo ad
2. pte
Lōdo. 1

Lōdo. 2

Lōdo. 1

Lōdo. 2

Lōre.

Lōdo. 3

Quo ad
3. pte
Lōdo

Lōre.

Ad. i. rō
nēpna.

Libri. iiii. Questio iiii.

originali peccata. q. glosa dicit spūsanctū
illam castissimā a vicio. nō quod habuit:
sed quod habere potuit. quia cū an peccabi
lis erat. post primā sanctificatōem. p. secun
dā impecabilem reddidit. Castificauit g. ab
omni vicio. q. omne possibile viciū exclusit.

Ad 2 ¶ Ad secundam auctē. b. Aug. dicit pmi. q. lo
quitur de omni peccato. ram actuali q. originali. r
sic esse sine peccato s. eos p. tota vita p. prius
ē p. eo q. (vt dicitur) hōgo fuerit sub origina
li. ¶ Aliter pot. dici iura aliam opinionem
qd. Aug. sub illa generalitate intelligat ho
mines p. mūes: nō specialit. p. seruatōs. sicut
etiā sub generalitate legis punitur dātē mu
lieribus. Gen. iij. In dolore paries filios tu
os: intelligunt cōes mulieres: nō spālīc p. re
seruatē. Et q. hęc fuerit mēs Aug. patz. qz
vt allegatū ē ex li. de natura r. gra. dicit. q. cū
de peccatis agit: nullaz velit hęc de mēre dñi
mentionē. Et g. cā sub illa generalitate nō
includit. ¶ Vel dicendū ē. q. esse sine pecca
to p. naturā ē p. prius xpi ex natura diuina. sed
omimode esse sine peccato ex gra: et non ex
natura p. statu vie: est p. prius hōginis mris.

Ad 3 ¶ Ad terciā auctis mēri d. sicut ad primā.
q. nō plus velit nisi q. impecabile reddidit

Ad 4 cā in cōceptu filij sui bñ dicit. ¶ Ad quartā
p. batiōem neget p. sequētia. potuit em. p. te
re dimissionē r. biroz nō suozum: sed alioz
membroz: p. feritū cūz illa oratio sit oratio
p. munis toti ecclesie. Sicut em. mē est capi
tis constituta. s. dñi nostri Jesu xpi. ita est
mater om. membroz ecclesie: que filius ei
sibi in filios misericorditer adopravit. quib
bus omibus suz misericordie sinum apien
do impetrare potuit r. remissionē debitozū.

**Ad 2 rō
nē pnci.** ¶ Ad secundā rationē p. nūcipalē: neget an
cedēs: s. m. opinionē que p. nit eam nō fuis
se conceptam in originali. ¶ Ad Damascē
nū. dicentē. q. spūsanctus sup. uenit post as
sensum: purgans eam. dicit q. intelligit pur
gans eam in remotione ignorantie: circa in
carnatōem uerbi p. illu. minationēz intel
ctus. inquantū hoc ad uirginē p. tinuit sci
re. Et ideo nō opret q. hęc purgatio intelli
gat de purgatiōe fomitis: vel peccati actua
lis siue originalis: sicut etiā angeli supio
res s. m. beati Dionysij: dicunt purgare in
feriores: vt in secūdo dicitur est: illustrando
eos ignorantie remotōe. ¶ Vel si quis omni
no velit hęc auctoritatē intelligere de pur
gatiōe que esset a peccato: diceret p. formiter
dicitur. s. purgans eam: id ē in puritate con

firmās cā p. impossibilitatē peccandi. ¶ Ad 2
secundā p. batiōem. s. ad auctoritatē mēri d.
cū. q. magister dicit eaz a fomite liberatam
s. m. vnā opinionē ipm fomitez penitus eua
cuādo. hoc est cā: ne intraret in eam fomies
omimode p. seruādo. sicut aliquis dicit ali
um liberare de morte. quia p. seruat ne mors
que p. pe videt cum inuadat. ¶ Ad terciā
auctoritatē. s. b. Bern. dicit. q. vsqz ad fi
lij conceptionē uirgo ab extra malo exēplo
v. suggestionē potuerit tētan. r. potuerit pe
care: sicut r. christus legit tētatus Martij.
iij. sed nō sequit q. in ea fuerit fomies. sicut
etiā primus parēs a serpente tentatus ē:
in quo nullus fuit fomies. Tales aut. occa
siones peccandi hōgo plena spūsancto uita
bat: ne deū tentare uideret. r. hoc uult bea
t. Bern. ¶ Alij tamē qui dicunt eam p. ceptā
i. peccato originali: dicit q. in ea fuerit fomies
peccati: sed ligatus vt dicitur ē. Et p. sequēter
p. cedūt. q. potētia peccādi nō fuerit ablata
vsqz ad p. ceptionē filij. Ita etiā dicunt alij
qui dicūt eam nō fuisse p. ceptā in peccato.
Sed tamē hoc differūt. q. isti dicūt in ea
fuisse fomite: alij hoc negat. ¶ Ad terciā ne
get maior. xpus em. mereri potuit. demereri
tamē nō potuit. Et angeli boni p. nit uelle be
ne. male aut. uellenō p. nit. ¶ Ad p. batiōem
illū maioris dicit. q. licet p. traria nara sine
fieri circa idē subiectuz: vt bñ agere r. male
agere circa creaturā rōnalē. nō tamē optz q.
cūlibet creaturē tali quodlibet eoz potuit in
esse. sicut in alijs p. trarijs ubi vnum inest a
natura aliud nō potest inesse. sicut nigredo
coruo. Sic cū aliquis ē i. gra p. firmat bene
agere pot. sed nō male p. p. habitū. q. quibus
s. m. suā naturā possz abesse. tñ ex p. firmatōe
i. bono nēcario inest. mō ita fuit factū de hōgi
ne i. scda. scificatōe. ¶ Ad p. firmatōz q. ve
ra sit maior de lege cōi. sed ex spālī gra nō ē
incōueniēs. q. aliqua talis alicui p. cedat in
uia: sicut impecabilitas: r. p. feritū hōgini il
lī q. adhuc regēs i. terris: ad hoc electa erat
vt fieret regina eoz qui regnāt i. celis. ¶ Ad
quartā d. p. mo. q. potētia peccādi q. ruz ad
re mansit i. hōgine. r. ē i. b. r. qz potētia crea
ta rōnalis i. ea manet q. uocat potētia pec
cādi remota. Et hoc ē dicitū i. p. ma. p. clusio
ne tercię p. r. p. mi. articli. S. 3. loquēdo d. po
tētia peccādi p. p. qua. sic neget maior. qz ad
nō posse peccare creaturē rōnalis nō requit
g. lificatio. s. 3. solū i. bonū p. firmario. Et ad p.
batiōz maioris d. q. vez ē q. libez arbitriū

Ad 3

Ad 3

Ad p. r.

Ad 4

Libri.iii Questio v.

qui sua cura hmoi indigebamus. Xpus er
go ibi erat vt medicus: et vt victima offerre/
da: no egēs sanarōne. Sed Leui et alij ibi
erāt vt egri. et vt illi p q̄b̄ fuit victima offe

Ad 2 rendā. ¶ Ad secundā. q̄ Hugo dicit. q̄ p de
cimas christus signabat tanq̄ ille qui offer
ri debebat pro decimaribus sacrificare. sed non
tanq̄ ille qui indiguerit curari. ¶ Un̄ xpus
signat p decimatōem: vt acturus curā. ideo

Ad 3 p eo no fiebat decimatio. ¶ Alij autē signa
bant vt sauādi et curandi p christum. ideo
illi decimabant: vt dictum est. ¶ Ad terciā
neget maior. quia decimatio est hostia indi
gere p sua salute. quod christo no conuenit
Et ad probationē dicit. q̄ decimatio signa
bat hostiam futurā pro sua salute. Un̄ pas
sive significabat hostiaz. s. indigere hostia.

Ad 4 hoc no conuenit christo. ¶ Ad confirmati
onē pcedit maior. Et ad minorē dicit. q̄ ca
ro vginis no dicitur decimata. nisi in quantum
mansit i vginē. no autē in quantum descendit
ab ea in prolē sine concupiscentia generāda
Un̄ caro dicitur decimata: nisi in quantum p
sona decimata est cuius est caro. Et ergo cu
sit alia psona xpi: et alia vginis: no oportet
si psona vginis decimata fuerit: et caro illi
us. q̄ ita etiam sit: et psona filij et carne ipsi
us.

Ad 1. p suppo.
Ad 2 rationes post oppositum. ¶ Ad p
mā que arguit p supposito. q̄ sicut xgo po
tuit peccare vsq̄ ad secundā sanctificatiōem
exclusiue: ita potuit peccare p peccatum lu
furie. Ambrosij auctoritas loquitur d̄ impos
sibilitate sequente secundā sanctificatiōem
et no primā. sicut p 3 et verbis auctoritatis.

Ad 2 quia dicit: que filius dei inhabitauit. ¶ Ad
scōdam rationē dicit. q̄ omēs ille diuise sint
pcedēde. Virgo Maria vsq̄ ad secundā
sanctificatiōem potuit peccare. potuit in pec
cato pseuerare. potuit in peccato mori et imo
potuit damnari. quia eaz et inesse erāt tūc
possibiles. quā omēs sint falsę. quia p gra
tiā sic p̄uēta fuit. q̄ nūq̄ etiam venialiter
peccauit. Immo etiā hec erat tūc possibilis
scz futura dei m̄ p̄t nūq̄ fieri m̄ dei. et sic d̄
alijs talibz. quia añ p̄ceptū filij dei erat cō
tingens eā fieri m̄rem. et potuit impediri per
deum: ne fieret mater et. libere em̄ hoc fecit
deus. ¶ Ad terciā: neget psequētia. quia no
ē simile de angelo bono: qui iam est in statu
p̄firmatiōis. et de beata vrgine post primā
sanctificatiōem et añ secundā. quādo fuit
pura vianx et nodum in bono confirmata

Ad 3 ¶ Ad probatiōem psequētię. q̄ esto q̄ erat

lōge dignior: futura. tamē erat in alio statu.
et ergo no est simile. ¶ Ratio que arguit q̄ p
go in Abraam decimata sit: pcedit. Et eoz
dē mō rō q̄ arguit. q̄ xps no fuerit i eo deci
matus. Docet de questione.

Winto queri

q tur circa dist. quarta. vtz sicut
nullis pcedētibz meritis p̄m̄
bū incarnatū ē: sic ad vbi incarnatōem vir
go m̄i aliq̄ opata sit. Que questio sup
ponit: q̄ nullis partz pcedētibz meritis vbi
dei ē incarnatū. quod intelligas no de carē
tia totalis meriti i p̄b̄: sed q̄ nullū fuerit
i eis meritū incarnatiōis. ¶ Contra qd̄ arguit
sic. Scī p̄es meruerūt incarnatiōem vbi
dei. q̄ supposito falsum. Cōsequētia nota ē.
añcedēs pbat̄ multipl̄. Primo p glo. sup
illud ps. Fiat misericōdia tua dñe sup nos. di
centē. q̄ ibi insinuet̄ dei denū pphete de in
carnatiōe: et meritū impletōis. q̄ meruerūt
p̄es vt implet̄. ¶ Secūdo. sancti p̄es ex
pectabāt iudiciū dei p̄is de genere humano
Sed p̄es expectātes i iudicio meritū sn̄iaz
ign̄. Partz maior p̄ illud pphete Esa. xxvj
In semita iudiciorū tuozū sustinimur te.

Minor nota ē. ¶ Tercio. qui meret̄ aliqd̄:
meret̄ omē quod ē necessariū ad illud. Sz
scī p̄es merebant̄ vitā eternā: que no pore
rat haberi sine incarnatiōe vbi. ergo mere
bant̄ vbi incarnatiōem. ¶ Quarto. quia di
cit glo. sup illud ps. Prop̄t̄ miserā in op̄z
gemitū paup̄z: nūc exurgā dicit dñs. exur
gā. i. mirtā filiū: p̄t̄ gemitū paup̄z. i. eozū
qui p malis gemit: et p peccatis conterunt̄.
q̄ si ppter gemitum digni sunt missione fi
lij. videt̄ q̄ incarnatiō vbi eozū meritis fu
erit impetrata. ¶ Quinto. qui meret̄ quod
maius ē meret̄ etiā quod minus ē. Sed pa
tres meruerūt suā beatitudinē: que maior
est q̄ incarnatiō filij. cuz hmoi incarnatiō
filij sit facta ppter illam. ergo meruerūt etiā
am filij incarnatiōem. ¶ Sexto. qui pet̄t p̄e
pure pseuerāter et ad ppriam salutem: me
ret̄ exaudiri. Sed sancti p̄es hoc mō pere
bant̄ incarnatiōem filij. q̄ et. Maior paret
Matthēi. vij. et minor paret Esa. lxiiij. orā
te pphete. Utinam dirumpres celos et de
scenderes. ¶ Septimo. quia ecclesia cātat
de beata vrgine. q̄ meruit portare regē omni
um. ergo ad minus eius meritis videt̄ ver
bū incarnatū. ¶ Deinde arguit p questio q̄

Arg. 1. 3
suppo.

2. pbat.

5

4

5

6

7

p q̄sto
argu.

ergo Maria ad vbi incarnatioem aliquo modo opata sit. quod pbat aucte Damalce/ nri dicentis. q supuenit spūs sanctus in eaz fm vbi quod dixerat ei angelus. purgās eam ⁊ potentia dicitatis vbi receptiuā pparās si mul ⁊ generatiuā. q̄ habuit potentia gene/ ratiuaz a spūs sancto. q̄ habuit se coactiue.

2. arguit

Secundo. qz vera mī opat ad generatio/ nē filij. Sed ergo fuit vera mī xpi. igit. Pa/

1

ter maior. tū quia puez pseruat in debitis

2

qualitatibus. tū qz materā admīstrat ⁊ pu/

3

nificat: vt dicit p̄hs. xv. de aialibus. tūz qz

arguit 3

puero nutrimentū p̄stat: sine quo viuere nō

valeret ordine nature. Mior: nota est Ter/

In p̄m̄
⁊ p̄ sup.

cio. quia cātar ecclesia. qz Maria euz genu

it. Nō generare ē agere: vt notū ē. Sed

in contrariū ⁊ p̄ supposito est textus ad Ti/

tū. iij. ca. dicēs. Nō ex opibus iusticie que

fecimus nos: sed fm suam misericordiaz saluos

nos fecit. ergo sine meritis p̄cedentibus fu/

it illa apparitio. illa aut nō fuit nisi filij in/

caratio. ergo filij incarnatio nō fuit ex me/

ritis patruz. Idem dicit glo. sup̄ illō psal/

mi. Respice in testamentū serui tui. memē/

to p̄missionis quia merita deficiūt. ⁊ loqui/

tur de p̄missione incarnatōis. ergo videt qz

fuerit sine meritis. Secundo. quia incar/

natio saluatoris ē totius meriti fundamen/

tum. ergo patres nō poterant eam mereri.

Tenet consequētia. quia non videt ex quo

meruissent: cū omē meritū supponat eam.

Antecēdēs patz. quia nō est aliud nomē sub

celo: datū hominibus: in quo oporteat nos

saluos fieri. Actū quarto. Ergo nomē xpi

⁊ incarnatio eius est fundamentū totius

meriti ecclesie. Sed contra questū est tex/

tus ad Galathas. iij. vbi dicit. Deus vel

filius dei factus ex muliere. ergo mulier non

fecit euz. sed spūs sanctus eum formauit ex

ea. Secundo. quia glo. sup̄ illo v̄bo ad Ro/

manos primo. Qui factus est ei ex semine

Dauid fm carnē: dicit. qz apostolus dicit:

factus. ⁊ nō natus. Aliud est em̄ ex semine

admixto sanguinis coagulo generare. ali/

ud non p̄mixtione sed dei v̄tute procreare.

Possunt em̄ homines filios generare: sed

nō facere. ergo ergo mater se solam videt ha/

buisse quasi administrās materā. ⁊ non vt

coagens. Tercio. quia Damascenus di/

cit. qz copulauerit sibi de purissimis et san/

ctissimis v̄ginis sanguinibus: nō seminās

sed p̄ spūs sanctū creans. Nōdo creatio i

nullo debet creature. quare nec v̄gini. In

hac questione erunt tres articuli. Primus de supposito. Secundus de questio. Et tercius de multiplici dubio.

In primo itaqz ar

Arti. i.

iculo videndū est: an nullis p̄cedentibus

meritis patz verbū dei sit incarnatu: Vbi

recolendū est p̄mo quod i secūdo libro di/

ctū est. questio. xvij. de merito p̄gri. et de

merito p̄ digni. quia de v̄troqz posset intelli/

gi. ⁊ quomodo quis possit mereri vitā eter/

nam de p̄ digno. ⁊ quomō nō. in quarto arti/

culo illius. q̄ homō etiā primā grām ⁊ quo

modo nō: in tercio articulo eius dē: vbi de h̄

multa sunt dicta. Secūdo ē notandū. qz

antiquitus i patribus adultis: modus me/

ritorie agēdi videt fuisse cōcessus isto mō.

Primū p̄cessit quidā tractus ad intra quo

deus ipsis inspirauit: vt viam querebant sa/

lutis. fm illud Johānis. vj. Nemo potest

venire ad me: nisi pater qui misit me traxe/

rit eū. Secūdo p̄uenit volūtatē: qua se

volūtas huic tractui elegit sponte confor/

mare. Inspirauit em̄ deus quid bonū es/

set. ⁊ cū voluntate produxit electionē eius.

quod dicit esse bonū inspirādo. Tercio.

debita diligentia de obrinēdo ea que neces/

saria sunt ad salutē. Quarto. sacrificiū p̄

peccato originali cū infusione fidei de futu/

ro Messia siue redemptore: ⁊ alijs virtuti/

bus theologicas. Et hoc in gentibus vsqz

ad publicatōem legis diuine nouē. Sed i

iudeis vsqz ad circumcisōnē. His autez

concessis: iste factus ē h̄ges regni. et filius

dei adoptiuus i primo in stātū infusōis ha/

rum v̄tutū theologicarū. Nō tamē ex me/

rito suo pprie: sicut etiā infans baptizatus

filius ē regni. nō autez ex merito suo: sed ex

merito xpi tūc futuri: nunciam nati ⁊ passi

sedentis ad dexterā p̄is. Forte dicit qz iste

meruerit primā grām de cōgno cū illa p̄e/

uētione diuina: vt i dicto. iij. articulo. quar/

ta p̄clusione dicit. xvij. questiois ē dictū.

ergo etiā de p̄griō meret regnum. Respon/

det. qz mihi videt salua reuerentiā meli⁹ di/

centiū: ⁊ p̄fundius h̄c intelligentiū) conse/

quentiā nō esse bonā. quia ista dispositō ad

sacrificiū tūc: vel ad baptisimū mō: vt delea/

tur p̄ctm originale sicut i cathecumino. p̄ce/

dere pōt infusōz gr̄e: quā p̄ statu gr̄e credi/

mus dari i baptisimo. ⁊ i lege scripta i circūci/

sione. In lege s̄o nature i oblatōe sacrificij

Nota. 2

1

2

3

4

Instan.

Solo

vel alicuius hōi. quod fiebat i remediū ori-
 ginalis peccati. Modo autē grām disponendo
 se ad purificatiōem originalis: nō meret re-
 gnū. cum sine charitate nullus placeat deo
 Et ergo istud mereri de congruo primę gratię
 pferim ante delictiōem originalis: nō est ali-
 ud in adultis: q̄ tractū spūsancti pro viti-
 bus imitari. 7 nō ponere obicem. qm̄ homo
 hoc impleat p̄ quod ab originali liberatus
 grām dei acquirat. Cū autē hoc fiat sepe autē
 acceptiōem sacramēti: nō videt q̄ mereat p̄
 hoc vitam eternā. quia est sine charitate.
Instan. ¶ Si dicatur. q̄ iste si disponēdo se debite
 moreret: p̄fectus autē sacrificiū vel baptisimū
 ipse saluaret. ergo statim cū incipit se dispo-
 nere: habet grāz. ¶ R̄ndet. q̄ ex quo facit qd̄
Solut. ¶ in seipso ē: si moreret: p̄te credit q̄ baptizat?
 eēt baptisimo flamis. S; nō sequit q̄ p̄p̄te
 rea tali necessitate nō accidente circa bap-
 tisma recipiat grāz spūsancti: q̄ i lege noua in
 baptisimo infundit. cū sacramēta ip̄a effici-
 unt hoc quod figurāt. vt i q̄to dicit ¶ Un̄
 2 videor mihi. q̄ iste sit filius regni ex merito
 xpi solo. 7 nō ex suo. Nā q̄nt. Q̄n̄ ip̄e meret
 regnū: nō autē instās infusionis grę. qz nō ē
 autē in charitate. Nec post. quia meritis qd̄
 sequet: nō facit eū filiū regni in instāci p̄e-
 cedere. Nec i ip̄o instanti infusionis meret
 quia tūc p̄mo habitū grę accipit. cui⁹ eē na-
 tura p̄us est q̄ eius meriti ¶ Un̄ videor mi-
 3 hi. q̄ apratio ad grāz sacramēti sufficiēt p̄-
 miata sit infusiōe grę. 7 sic etiā p̄miariū sit to-
 tum meritū congrui quod p̄cessit. ¶ autē ei
 p̄tūc si moreret daret ianua regni. hoc vide-
 tur mihi esse nō ex ei⁹ merito: sed ex merito
 4 xpi: sicut etiā in infante baptizato ¶ Uez ē
 q̄ aliter posset dici. q̄ sicut de congruo meret p̄-
 mā grām. ita etiā de congruo meret regni ia-
 nuā. ex quo de lege ordinata dei est. q̄ om̄is
 qui est in grā: sit filius regni: saltē fm̄ p̄sen-
 5 tē iusticiā. ¶ Quinto videor mihi. q̄ q̄s ha-
 bita hac. grā prima: agēdo fm̄ eā mereat vi-
 tam eternā. ¶ Sexto. q̄ eius acceptatio ad
 6 vitā p̄ncipaliter sit ex merito passionis xpi.
 siue in p̄cūia infusione grę: siue in executio-
 ne bonoz. Nō em̄ est aliud nomen datū
 hominibus. in quo oportet nos saluos fieri.
 vt habet Actū quarto. Ex quo sequit ter-
 ciū. q̄ om̄is acceptatio ad vitā sit p̄ncipali-
 ter ex merito xpi: quem de dit deus propicia-
 torē p̄ peccatis nostris. ¶ Nunc ergo venit
 difficultas vtz p̄tes sancti meruerint de cō-
 digno vel de congruo aduētū christi in car-

nē. Secūdo etiā: vtz christus hō aliquo 2
 mō meruerit sue nature assumptōz. ¶ Qui Lōdo. 1
 bus p̄missis: ē p̄ma conclusio hęc. q̄ christus
 hō non meruit autē sue humanitatis assum-
 ptionem: vt sua humanitas assumeret Pa-
 ter. quia de mente beati Augustini est. et as-
 sumit magister in littera. q̄ nulla merita il-
 lius hominis p̄cesserūt: vt filio dei in p̄sona
 vniret. ¶ Et p̄z ratione. quia si meruit. vel
 meruit fm̄ q̄ deus. 7 hoc nō. quia deo nō cō-
 uenit mereri. vel fm̄ q̄ homo. et hoc nō. q̄a
 ante assumptionē humanitatis nō fuit hō.
 ¶ Secūda conclusio. Nec antiqui patres Lōdo. 2
 meruerūt incarnationē verbi de condigno.
 Probat sic. quia si sic: tunc eis fuisset facta
 iniuria: nisi verbū fuisset incarnatū. 7 sic s̄-
 bum fuisset obligatum incarnari. quod fal-
 sum est. Et patet consequētia p̄ descriptio-
 nē meriti condigni. quia quod quis de cō-
 digno meruit: si ei nō tribuat: iniuria ei fit
 ¶ Secūdo. quia om̄es antiqui plus fue- p̄bat. 2
 runt p̄miari q̄ de condigno meruerunt. igit̄
 Patet p̄sequētia. Probat antecedens. quia
 quanto plus meruerūt: tanto maiores gra-
 tia 7 plura bona opa a dño receperūt. et ex
 p̄sequēti ampliores erāt dei debitorēs. Nō
 ergo eis quicq̄ debebat deus. ergo plus p̄e-
 miari fuerūt q̄ meruerūt ¶ Tercio. quia nul- 3. p̄bat
 loz determinatorū hominū purorū meritū
 extendit se de condigno ad exaltatiōem toti-
 us nature: 7 satisfactiōem pro tota natura.
 Sed in christi incarnatione exaltata est to-
 ta natura humana: 7 p̄ om̄i culpa toti⁹ na-
 ture debita: exhibita satisfactiōe. hoc de cō-
 digno nō meruerūt patres. Consequētia te-
 net. qz ipsi fuerūt vtzq̄ i determinato nume-
 ro. Et p̄z maior. qz p̄ni homines q̄cqd̄ pote-
 rāt mereri satis exile fuit p̄ seipsis. P̄z m̄-
 nor. qz natura humana tota exaltata est p̄
 hęc assumptōz i filiū dei. ¶ Secūdo. p̄ om̄ibz 2
 oim̄ hoim̄ cr̄imibz ē satisfactū quo ad natu-
 rā humanā. ¶ Quarto. qd̄ ē p̄ncipiū meriti 4
 toti⁹ non p̄t ab aliquo mereri de condigno
 Nō incarnatio ē p̄ncipiū ois meriti. igit̄.
 Maior nota ē. Un̄ em̄ aut ex q̄ mereret h̄
 aliqs. Et minor ē terciū p̄missorū. ¶ Quinto 5
 qz qd̄ ē sup̄ om̄e meritū purorū hoim̄ nō ha-
 bebāt ex condigno merito scōz p̄m. sed icar-
 natio vbi ē sup̄ om̄e meritū purorū hoim̄.
 igit̄. Maior nota ē. 7 p̄z minor. qz om̄e me-
 ritū purorū hoim̄ solū ad aliquale p̄ncipati-
 onē virtutinis 7e itatis i ipsiis sufficiēt ē-
 minat Nō incarnatio ē sup̄ illud. qz p̄ ip̄az

Instan.

Solut.

1

2

3

4

5

6

Lōdo. 2

p̄bat. 2.

3. p̄bat

p̄bat. 4

Lodo 3 plenitudo diuinitatis habitat i homie xpo
 ¶ Tercia p dlo. q large loqndo de merito. s. pur vocat animi ppatio ad aliqd habēdu vel etiā vt citius aliqd fiat. sic de pgruo sancti ptes meruerūt xpi vel xbi dei incarnatō ne. p. 3. q. 2. ipsi deuotissimis mētibz xpi in carnatōez sedulo expectabāt. In quozū plona dicit Elaias Esa. lxiij. Utinā dirūpes eglos rēscēderes. Et Moyses. Obsecro dñe inq. Exo. iij. merte quez missur' es. r ita in alijs sacre septurę locis. ¶ Sed q hoc soluz de pgruo meruerūt. patz. q. 2. diguo nihil meruerūt pprie: cū quanto fuerunt deuotiores: tanto deo maiores fuerant debitores.

Lodo 4 ¶ Quarta p dlo. q nec pprie de cō digno meruerūt icarnatiōis bñficiū: quo ad ipm quod ē i se. p. 3. p rōnes adductas ad p dlo. 2 onēscōaz tu qz hoc ē pncipiū meriti pgrui. 3 tū qz nulla cōgruitas ex pre humani meriti est: vt tota diuinitas se infundat nature humane: nec etiā vt p ifinitis homibus p incarnatiōis r passionis mysteriū deo patri satisfiat. nec etiā q homo in deuz ascendat. Doc em r quodlibet hoz solū ē liberalis donatio. r nō ex pre meritorie actiōis. Doc de primo articulo.

Art. 2. In secundo articulo videntū est. vtrum ad incarnationez verbi dei virgo mater aliquo modo operata sit. ¶ Pro quo pmo notandū ē. q fm psm in. xv. de animalibus. In generationez muni seu consueta animalis p propagatiōem seminis cōcurrit aliquid vt materia. s. sanguis maternus. Secūdo aliqd p modum agentis. s. semen paternū. Aliqd p moduz recipiētis siue locantis. s. mater' vter'. Itē pcurrit aliqd p modū custodiēt' semina recepta. s. i debita sua q̄litate r debita locatiōne. ¶ Lōcurrit aliqd p modū nutriētis fetū r ad augētis. s. sanguis pur' mater'. ¶ Cū nō sunt p phletotomisandę mulieres postqz pceperūt i p̄mis quattuor mēsi bz. ne humiduz materiale formatōi fet' subtrahat. Nec p septimū menses. quia tūc fetus ē magnus r plurimo indigēs nutrimēto. r q̄ phletotomia posset fetui eē nociua. Cū Hippocras quarto Amphousmōz dicit In pncipio p gnātes purgare sic puenit. a q̄to mēse vsqz ad septimū mēsem. minus x̄o has. Mino Nota 2 ra x̄o r seniora veni opter. ¶ Secō ē notā dū. q in recipiēdo r custodiēdo ac locando

semēna. r in ministrādo r pparādo materiā ex qua hęc augēt: sunt matris. vt p̄s vult i loco p̄dicto. Similiter exhibēdo materiā de qua fetus in vtero nutrit. quia sicut materiā primā exhibet: de qua corp' format. ita animato exhibet vnde nutrit vsqz ad debitam maturitatem fetus: que erit tempe natiuitatis. ¶ Et his tercio apparet q in generatiōne p̄muni seu p̄sucta hominis mater multiplici se habeat actiue. Primo em agit pparando materiā de qua puer format. Nō em ex qualibet materia potest: sed ex sanguine materno: que mater actiue in se pducit ex nutrimento p virtutem suā vegetatiuā. ¶ Secūdo locat semina patris et ppriū in vtero clauso. Et sine dubio istud locare est agere. vel nō sine agere matris. recepto em semine claudit se maternus vter' que clausura fit ab anima matris. ¶ Tercio locatā materiā debita virtute pro formatiōne pueri: complexione ppria seruat et custodit. Doc aut est agere. ¶ Quarto nutrimentū pueri recoquit. digerendo cibuz susceptum r sanguinem aprum ad fetū nutriendū trāsmittēdo. hęc omnia sūt manifesta in generatiōe hominis in cōmuni seu p̄sucta. ¶ Quarto ē notandū. q semis p̄ini ē organizare. semen maternū disponere. r qualitates complexionales singulis mēbris inducere. r augere vsqz ad animę introductiōem. ¶ Post introductiōez aīę. hęc facit aīa. s. nutrit fetū: r auget eū. r decoquēdo mēbra solidat: r maturat: vsqz ad maturitatē partus. ¶ Quinto ē notandū. q i incarnatiōe xbi si mul instātanee formata ē caro. r anima infusa r simul assumpta. putocir mgr di. ij. ca. ij. Nō em est ibi sicut in ceteris generatiōibz pueroz cōi mō genitorz. In quibus fetus animat si sit masculus circa sextam se primanā: corpe ante concepto. r in vtero existit e in cōtinua pparatiōe ad suscepiēdoz animę. ¶ Nō sic est factū i incarnatiōe xbi: sed subito corpus totuz organisatum: r simul aīa infusa: r vtraz natura a supposito xbi coassumpta ē. ¶ Cū Aug. libro de fide ad Petz. ca. l. firmissime tenet nulatenus dubites: nō carnem christi sine diuinitate conceptam in vtero virginis: p̄suscipetur a verbo. sed ipsum verbū dñi suę carnis acceptiōne conceptum: ipsamqz carnem verbi incarnatione conceptā. Dec Aug. ¶ Modo ex hoc sequit. q ex quo carnez concepit verbi incarnatiōe. r nō accepit

Nota 3

Nota 4

Nota 5

Loze.

camem añ aiaz. cū eā accepit mediāte aia. vt dicit mgr ca. v. i dicta dist. Sequit ita qz: q simul caro sit concepta ⁊ assumpta p verbū ⁊ animata. Et cū creatio anie necel sario sit instātanea: sequit q hec omia in eodē instanti fuerint acta. s. caro formata. aia sibi infusa. ⁊ vtraq a sbo suppositata: sbbū etiam in caratū ¶ Quibus pmissis: dimissis diuersis modis dicendi doctoz de hac materia: ē pma conclusio hec. Maria nō est minus vere mater christi hominis: qz quecūqz mater natural' sui filij que genuit. Probat sic. quia nō minus egit Maria ad generatōem sui filij: qz quecūqz mater naturalis ad generatōem sui. Sed manifestū ē. q ex hoc aliqua mī dī sui filij mater. quia agit ea que sunt mīs ad eius generatōem. ergo etiā Maria debet vere dici mī christi. Tenet psequētia. r p3 maior. qz spūssancō nō videt aliud fecisse quantū ad generatōem corpis p generatōem illius hominis subito ⁊ sine successione: qz illd quod facit semē pīs infusum successiue. Et g omia illa que facit mater i generatōe p muni: fecit virgo Maria i generatōe xpi. Nō em suppleuit spūssctūs vicē mīs. qz sic nō vere fuisset filius hominis. nec pī nec mī ad ei' generatōem pcurrisset. ¶ Cōfirmat sic. qz aliq mō magis vere ē beata sgo mī xpi: qz ceterē mīs suorum filioz. g conclusio ē vera. Cōsequētia tenet. Et antecedens p pma pte p3. qz si eēt (vt dicit medic) q vtrūqz requireret semē: tam pīs qz mīs i generatōe fetus: tūc ceteroz filioz mīs: suoz filioz corpa nō admistrarent tota: sed tm partim. et partim patres. Virgo autem bndicta totam materiā corporis xpi mīstrauit: cum factus sit de puris/ simis eius sanguibus: vt Damascenus dicit. ⁊ p muniter ē pcessus. ¶ Sed dāro q nō sit sic. sed q semp solū semē mīs intret substantiā pueri: vt volunt phi. adhuc ad mī nns i formatōe corpis admisceet semini materno semē pīs: sicut agēs passo. vñ mediāte cōcurrat ad minus alius homo. Non sic erat i generatōe xpi. qz sola ex pte hominis pcurrebat sgo mater. Unde verius ⁊ purius eius fuit filius qz altissimi ⁊ p munitū matrum ē suus filius. ¶ Secūda conclusio. Uideor mihi vere. q beā sgo nō egerit alia specie actōis ad generatōem sui filij: q ceterē mīs faciūt ad generatōem suoz filioz. Probat sic. qz qd ē viri: suppleuit spūssctūs g conclusio ē vera. Cōsequētia nota ē qā

si omne quod ad semē viri p̄tinet: spūssctūs adimpleuit. tūc egit p̄ale sc̄ā sgo sicut alie mīs agūt. Et antecedēs p3 Lu. j. in q̄rēte s̄gine quō fieret sine cognitōe viri: Respōdit angelus. Spūssctūs supueniet i te ⁊c. vbi innuit. qd quod iahs facit consortiū viri: hoc i ea fieret artificio spūsscti. ¶ Secundo. qz ad qd spūssctūs aliquid quod pīs esset: nō p se imediāte fecisset. ⁊ omne quod matris erat s̄gini reliquisset: nisi vt loco patris filius dei esset homo a deo factus. ⁊ loco matris esset homo ex s̄gine genitus. Patet q sic congruebat. g cōclusio ē vera. ¶ Tercia conclusio. Nulla mī habet se actiue ad organizatōem ⁊ formatōem membrorum: p̄ncipaliū ⁊ minus p̄ncipaliū: seu etiā quantum ad fetus coagulatōem. Probat. quia si mater ad istas actiōes pcurreret: vel cōcurreret eadem actiōe qua semen patris. Et hoc nō. qz tūc mulier possz generare sine p̄iūctōe viri. falsitas p3 s̄m cōsequētū. p3 psequētia. qz tali actiōe ageret semen mater nū: quali ageret semē viri. ergo mater possz admistrare agēs. Et certum est q habeat i se passum. quid ergo plus requireret? ¶ Quāter ageret alia actiōe qz semen patris. ⁊ si sic: impediret actiōem semis patris. quia hoc vno modo formatet: et semen matris alio modo. Ista est de mente phi. xv. de animabilibus. Et est satis manifesta. quia ratio apud considerantē debite concludere videt. ¶ Contra dicunt alij. quia fetus sepe in organizatōem plus matri assimilatur qz patri. ergo videt q plus egerit: vel q coggit ad organizatōem. Tenet psequētia. qz vñ als veniret i puero maior similitudo mīs: Rñdet negadō cōsequētiā. qz talis maior similitudo p̄t reuenire ex pte passū. si em semē matris a singulis mēbris mīs p̄ncipalibz abscedit videt q non sit mirum: q fetus matri mīstranti materiā: magis assimiletur. Quālia em fuerint semina: tales proportionabiliter ipsis inducuntur figure ⁊ organizatōes. sepe ⁊ colores. vt sicut sol dissoluit cęram: et indurat lutum. quia actus actiuorum suū in patiente p̄disposito. et ergo ad modum passū sepe figurant et disponuntur effectus. ¶ Confer etiaz q imaginatiō parentum sepe figuram siue lineamenta p̄bet genito. Modo pater in generatōe videtur p̄ncipaliter tunc imaginari: saltem sepe circa figuram et faciem mulieris: de qua quidem generat. vnde ⁊ fetui. eius

Lōdo. 1

Lōfir.

Lōdo. 2

pbaf. 2

Lōdo. 3

obiectio

Solo.

2

Lodo 4 figuram et spem ingerit pstat. ¶ Quarta co-
 clusio. Virgo Maria nihil cogit spiritui
 sancto quo ad fetus coagulatoem: vel me-
 brozū organizatiōem. Pater. quia nō egit
 alia specie actionis: q̄ alię matr es ad suoz
 filioz generatiōem. Sed alię matres ad ta-
 lia nō agūt. q̄ conclusio vera. Cōsequētia no-
 ta ē. et maior ē conclusio sc̄da. et minor conclusio
 tertia. ¶ Sed dices. q̄ Damascen⁹ dicit.
 q̄ spūsc̄tus p̄stitit m̄i vim generatiuā. q̄ vi-
 det q̄ velit. q̄ vim accepit actiuā talis actō
 nis: qualē habet alię m̄res ex semie. ¶ Ad
 hoc in dē. q̄ hęc nō fuerit mēs Damasceni
 quia talē vim frustra de disset spūsc̄tus s̄
 gini. Tū q̄ illa s̄rus ad matrem nō spectat.
 Tū quia subito corpus dñicum ipse for-
 mauerat p̄fectum in omnibus lineamentis
 suis: qualiter non agit s̄rus creature. qd̄ er-
 go postea virtus formatiua membrorū fe-
 cisset matrē: cū p̄ spūsc̄tum formatio fue-
 rat adimpleta. ¶ Sed sciendū est. q̄ virtus
 generatiua recepta in matre: vna cū natu-
 ra vniuersali et particulari ipsius matris ma-
 millas in grossat. et ad lactis generatiōez cō-
 forando calorem naturalem coadunat. et
 expellit sup̄fluum sanguinē p̄ nutritiōne fe-
 tus disconueniēte. et plurima alia facit: q̄
 m̄i p̄ueniūt p̄ sui fetus maturatiōe: et conse-
 quēti nutritiōe. Et hęc sicut spūsc̄tus corp⁹
 dñicū ex purissimis sanguinibus s̄ginis for-
 mauerat: ita sequēter hęc s̄rutē generati-
 uā. s̄. vt lac generat in mamillis s̄ginis. et
 alia que ad m̄res p̄tinēt filiū accipiēt. op̄an-
 te semine viri: s̄gini etiā misrabat. Et hoc
 vult Damascenus vt credo: nō q̄ dederat
 m̄i illud quod est p̄p̄riū p̄ris: loco cui⁹ erat
 spūsc̄tus. ¶ Quia conclusio. Recte sic coop̄a-
 ta ē s̄go Maria spūsc̄to i generatiōe sui fi-
 lii: sicut alię m̄res semē p̄ino i generatiōe su-
 orū filioz. P̄z ex dictis. qz ita videt q̄gruū
 se. nec ē aliud rōnale: nisi sancti doctores cō-
 trariū asserēt. quod ego a nullo p̄peri. Cor-
 relatiū. multiplicat̄ egit s̄go ad filiū sui b̄ndi-
 ctā generatiōz. P̄z. qz multiplicat̄ agūt alię
 m̄res. et sic ipa. igit. Cōsequētia nota ē. ma-
 ior: p̄z p̄ casū notabile. Minor ē conclusio p̄ce-
 des. Hęc de sc̄do articulo.

Obiectio

Solutio

Lodo 5

Core.

Ant. 3.

**Quātum ad terci-
 um articulum:** restat videre de multiplici du-
 bio. Quorū primū est: an s̄go Maria me-
 ruit generare vel portare saluatozem: Et

videt q̄ sic. Quia dicit et cātat ecclesia q̄ ei⁹
 viscera meruerūt portare christū dñm. Op-
 positū videt dicitū in p̄mo articulo. quia di-
 ctum ē. q̄ nō p̄cedentibus meritis verbū
 dei ē incarnatū. ergo nec a virgine portatūz.
 ¶ Secūndū est hoc. vtz conceptio et gene-
 ratio christi: alicqualiter naturalis possit di-
 ci: Nō. quia facta est immediata op̄a-
 tione sancti spūs. ¶ Sed oppositū videt. qz
 dicitū ē. q̄ s̄go Maria recte se habuerit ad
 eā sicut alię m̄res. Nō ille generat natura-
 lit. q̄ et s̄go Maria. ¶ Terciū: vtz s̄go ma-
 ria fuerit m̄i dñi n̄ri naturalis: Et videt q̄
 nō. qz nō videt nisi admistrasse materiam
 Nō ex hoc nō videt fieri m̄i naturalis: igit
 et. P̄z maior et minor. qz Adaz misrabat
 mat̄iaz Eug. vt habet Hen. ij. et nō non fuit
 m̄i Eug. ¶ Quartū dubiū. vtz s̄go beata
 possit dici m̄i dei: Nō. Quia creatura nō
 videt posse generare creatorē. Sed econtra-
 rio. qz videt q̄ sit m̄i xpi qui ē deus. q̄ est ma-
 ter dei. ¶ Ad primā hāz dubitationū: ē p̄ri-
 ma p̄positio hęc. Beata s̄go nō meruit xpi
 incarnatiōem: nec de congruo: nec de condi-
 gno. P̄z. quia ipa nō meruit id quod erat
 p̄cipiū et origo sui meriti: vt dicitū est i p̄-
 mo articulo. Nō xpi incarnatiō ē funda-
 mētū et origo ois meriti. igit et. P̄z maior.
 vtz null⁹ p̄t̄ edificare nisi sup̄ fūdamentū
 et q̄ null⁹ p̄t̄ mereri illud: qd̄ ē ois meriti fū-
 damentū. Cōtradictio em̄ videt esse. q̄ me-
 ritū p̄cedat illud sup̄ quod om̄e meritū est
 fundatūz. Et minor nota ē quia om̄e meri-
 tū gr̄e vel vic̄ dependet ex fide mediatoris:
 qui ē christus iesus. ¶ Secūdo. qz ania xpi
 nō meruit assumi. q̄ nec m̄i s̄go meruit xpi
 incarnatiōez. Cōsequētia tenet. qz abūdan-
 tior gr̄a fuit collata aie xpi. cui nō ē datus
 spūs ad mēsurā Jo. ij. qz s̄gini. Si q̄ nō il-
 la aia xpi meruit assumi p̄ gr̄az maiore sibi
 datā: nec s̄go meruit s̄bu incarnari p̄ gr̄az
 minore. P̄z maior. qz ex hoc q̄ de⁹ dedit aie
 sui filij p̄leitudinē gr̄e: nō tenebat ei ad am-
 pliora. s̄. ad gr̄am vniōis: nisi sola digna-
 tione dei ita misericōditer disponeris. ¶ Secū-
 da conclusio. q̄ etiā stare illo. s̄. qz deus vellez i-
 carnari: beata s̄go nō meruit iuis bonis de-
 condigno: vt esset m̄i dei. P̄z ex dictis in di-
 cta quēstione. xvij. secūdi libri. quia quan-
 to plura habuit merita: tāto amplior fuit
 debitor: et q̄ tāto min⁹ debuit ei deus pro
 meritis: quantum est ex parte ipsius op̄an-
 tis et meritis. et ergo nō debuit ei deus vt elū-

Dubiū. 3

3

4

Ad. 1 Lodo. 1

1

2

pba. 2

Lodo. 2

geret eam in filij sui matrē. 7 ergo hoc de cō
 digno suis meritis a deo nō pmeruit. ¶ Ter
 cia ppositio. Probabiliter pōt dici q̄ in or
 dine ad diuinā acceptatōem beata vgo me
 ritū digne vt esset mater dei. supposito q̄
 deus vellet incarnari. Probat sic. In ordie
 ad diuinā acceptatōem tantū est meritum
 quantū deus ipm̄ acceptat. Sed deus acce
 prauit infantū meritū vginis vt eligeret eā
 dignā. immo 7 faceret eam dignā vt eēt m̄
 filij sui. ḡ rē. Tenet psequētia. 7 maior ē ma
 nifesta. quia cū om̄e meritū sit meritū prin
 cipaliter ex acceptatōe diuinā: in ordie ad
 illā quodlibet ē tantū quantū deus respēn
 dat ipm̄ dignū. Mino: manifesta ē. q̄ di
 citur Luce p̄mo. q̄ respexit humilitatē ancil
 le. 7 q̄ ex hoc beatā eam dicit om̄es genera
 tiones. ergo humilitatē app̄ciatus ē deus.
 7 tantā: vt eā dignā faceret 7 reputaret esse
 m̄rem filij sui. ¶ Quarta conclusio. Grāte q̄
 deus pater suū voluerit filiū incarnari: tūc
 beata vgo meruit de p̄gruo vt p̄ eam fieret:
 p̄mo q̄ xpī incarnatio fuerat sua maxima
 humiliatio: cum his que incarnatōem co
 mitata sunt. 7 ergo decuit illā fieri p̄ humil
 līmā virginē. ¶ Item. quia ianua mortis hu
 mani generis fuerat supbia vginis prime.
 etia: ergo decuit: vt ianua vitę esset humili
 ras vginis. vt cura fieret p̄ ea que sunt con
 traria mortis. Nō inter om̄es hoies post
 p̄m̄ vgo beata fuit humillima. Quod p̄z.
 quia nūq̄ sup om̄es cęlicolas ascēdiser̄ ni
 si mētis humilitate p̄us sub om̄ibz descēdis
 ser. eo q̄ via ad ascensum sit humilitas. qui
 em̄ humiliauerit se sicut puul⁹ iste: ille ma
 ior est in regno cęloz: vt habet Matth̄. 23.
 viij. ¶ Secūdo. quia fuit plena charitate. 7
 decuit vt illa esset m̄ xpī: qui ex charitate
 ad humanū genus venit. ¶ Tercio. q̄ castis
 sima erat. 7 decēs fuit: q̄ cū ille incarnari vo
 luerit: i cuius p̄spectu astra nō sunt mūda:
 vt castissimā haberet m̄rem. ¶ Forte dicitur
 q̄ si ex merito vginis iam nō erat ex gratia.
 quia si ex merito nō ē grā. ad Romanos. iij.
 ¶ Respondet p̄mo. q̄ (vt dictū est in cōclu
 sione prima) virgo incarnatōem filij dei eti
 am de congruo nō meruit. sed illa inestimā
 billis dignatōis ex sola grā erat. 7 om̄is me
 riti p̄ncipiū fuit. ¶ Secūdo d̄r. q̄ meritū cō
 grui nō repugnet gratie. quia quod de⁹ gra
 tis dat: 7 nō de p̄digno: dat p̄gruet̄ dispō
 nētibus se. Per hoc p̄z quid dicēdū sit ad
 rōnes motas i p̄ncipio dubij. Nā p̄ma ar

guit 7 pbat. q̄ digna fuerit. sed de congruo. Ad. i. in
 qua intelligit ecclesia in suo cantu. et ē pro
 quarta conclusione. Vel vult q̄ digna fue
 rit dignatione diuine acceptatōis eius me
 ritum ad tantū acceptatōis. 7 sic erit pro ter
 cia conclusio. Ratio post oppositū arguit
 p̄ p̄ma conclusio. quia absolute nō meruit
 xpī incarnatōem. Nec p̄positio videt eē pro
 maiori p̄tēte mēte beati Thomę. in scripto
 tercij. q̄ōne vltima. articulo. j. in solutione
 sextę rōnis. ¶ Ad secundū dubiū cū quērit
 vtz conceptio 7 generatio xpī aliquālic na
 turalis possit dici: Est p̄ma p̄positio. q̄ p̄ce
 ptio xpī 7 eius incarnatio: est quo ad aliqd
 naturalis. Probat. quia quo ad admistra
 tionē materię p̄mo fuit naturalis. quia na
 turale ē vginis: q̄ ea administrāte materiā:
 potuerit ei filius generari. ¶ Secūdo quo
 ad locū quo p̄ceptus ē. q̄ in vtero vginis si
 cut aliq̄ homies i p̄portionali loco p̄cipiunt
 ¶ Tercio quo ad temp⁹ augmētatōis i vte
 ro. quia nouē mensibus i vtero fuit sicut a
 liq̄ p̄munes homies: computādo tamen in
 alijs tempus p̄cedens animatiōem fetus.
 ¶ Quarto. quo ad modū generationis pas
 siviū. fuit em̄ naturale materię sic organiza
 ri 7 dispōni: p̄sente agente: disponente sus
 ficienter. ¶ Et quito quo ad naturalia aug
 menta in vtero. quia naturale ē: q̄ anima fe
 tus introducta corpi. de sanguine m̄ris nu
 triat ipsum fetum. 7 ad debitam maturita
 tem 7 quantitatē deducit secluso impēdimē
 to. ¶ Secūda cōclusio. Xpī conceptio 7 ge
 neratio: quo ad multa fuit supnaturalis.
 Et p̄mo patet hoc quo ad nō concursū se
 minis patem. quod generaliter i alijs ho
 mibus qui nascunt̄ ex vtero mulieris cōcur
 rit. 7 ex sanguine materno fetum facit 7 pro
 ducit. Et ergo p̄mo ē supnaturalis: ex defe
 ctu agētis naturaliter p̄currere debet. ¶ Se
 cūdo. ex p̄cursu immediato supnaturalit̄ pro
 ducētis. s. spūssancti. vel totius trinitat̄. q̄z
 cū i naturali generatōe cōi disponat de⁹ ma
 teriā p̄ receptione animę: medianre alio a
 gente: concurrente semine. s. paterno. Dic
 imediate hoc agit sine illo. ¶ Tercio ē sup
 naturalis: quo ad festinatōem organizatō
 nis subito factę. quia in primo instāti con
 sensus virginis fuit creata aīa rōnalis. et i
 eodē formatū corpus cū om̄ibus mēbris 7
 om̄ibus lineamentis: 7 in eodē hęc a verbo
 coassupta. Talis aut̄ nō pōt fieri cōi cursu
 naturali. eo q̄ nec semē in instanti organi

Lōdo 4

pbat. 2.

3. pbat

obiectio

Soluti.

Ad. i. in
 p̄m

ad. 2. du
 biū

Lōdo. 2

fare sufficit: nec i primo instanti acceptiois
 seminis: anima coi cursu sibi vni sufficit p
 pter inepam ad huc seminis pparatione.
 4 ¶ Ex quo patet quarta supnaturalitas. qd
 cu i pmuniter natis cor: pmo viuat: 7 vitaz
 alijs insuat. hic no vixit pus tempe. quia
 omia mēbra simul viuere ceperit instanta
 5 neg. ¶ Quinto etiā supnaturalis fuit psequē
 ter ex pte pinnuatiōis vitę i vtero. qz solus
 xps i vtero matris vixit. ix. mensibus. 7 vi
 uis. ix. mēsis in vtero gestatus. quod i
 alijs nō ē sic. quia esto q a tempe pceptōis
 mris cōmunic nouē mēses sunt: tamē pnis
 sex septimanis embrio nō viuuit. quia non
 duz materia semialis ad vitā debite ppa
 6 rata ē. ¶ Sexto fuit supnaturalis quo ad
 modū portatiōis matris. Quia vt dicit be
 arus Bernardus. Virgo fuit sine labore g
 uida: 7 sine tedio. quod in alijs nō ē. ¶ Se
 7 pmo fuit generatio supnaturalis quo ad
 partū. quia exiuit christus vtez clausum p
 dictuz ab Ezechiele. xliij. Porta hęc clau
 sa erit: 7 nō apietur rē. Hoc in alijs nō est.
 Propter quod de sola ea cātat ecclia. Post
 partū virgo inuolata pmāssisti. ¶ Quę duę
 pclusiones possunt pbari auctoritate bea
 ti Ambrosij libro suo de cōceptu verbi dicē
 tis. In hoc mysterio 7 fm naturam inueni
 es: 7 sup naturā. Si em pferamus illuz
 pceptū ex pte materię quā mater ministrat
 tū ē naturalis. Si autem ipm pferam
 ex pte pntis actiue: quę penitus fuit super
 naturalis. tū ille pceptus est supnaturalis
 8 ¶ Tercia pclusio. qd ille pceptus est simpli
 citer supnaturalis. Apparet pmo. quia ex
 pte pntis actiue ē supnaturalis. Nō ma
 gis res sumit sibi nomē ex pte agētis qz pas
 si. 7 magis est fm agēs iudicāda qz fm pas
 sum. ¶ Secūdo. quia si esset naturalis: op
 teret q fm omēs circumstātiās esset natu
 ralis. Quicquid em exorbitat a potētia na
 turei vna: hoc nō debet dici naturale. cū to
 ta natura hoc talitē nō sufficeret pducere.
 ¶ Rōnes factę ad dubiū. pma arguit p pri
 ma pclusiōe. scōa p scōa. ¶ Tercio dubita
 bat. vtez xgo ēēt mris nri naturalē pma
 pclusio hęc. q xgo bta fuerit vera mac ho
 mis xpi. Probat. qz iscōo articulo dictū ē
 7 declaratū. q xgo Maria omē illud pstitit
 rit xpo quod alię mris suis filijs. q cōclusio
 vera. Cōsequētia nora ē. 7 ańcedēs declara
 rū ē. ¶ Un nō ē credendū: q solū materiā p
 stitit: sed pscitā in vtero tenuit: 7 factū

xpm hominē suis sanguinibus vsq; ad ma
 tunitatē in vtero nutruir. et tempe cōsuero
 pepit. vñ vera eius mater dici debuit. ¶ S3
 cōtra dices tu. Ad esse veram matrē requi
 rit cōcurus seminis materni ad generatio
 nem fetus. quod in virgine nō credit factū
 cū dicit Damascenus. q ex purissimis san
 guinib; xginis formatū ē corpus: nō semi
 naliter: sed pntē diuina. ¶ Secūdo. si xgo
 esset mris xpi hoīs: tū spū sanctus ēēt eius pa
 ter. Sed hoc nō ē vez. igit nec ańcedēs est
 vez. Cōsequētia vltima nota. Et mior pz
 p mrim i lra dicentē. q xps nō sit fili' spū
 sancti. Et pma cōsequētia pbat. qz nō minus
 fecit spū sanctus: quę pntēt ad pntē pntis:
 qz xgo ea quę sunt mris. Si ergo xgo a suo
 ministerio vocabit mac. quare spū sanctus
 a suo non vocabit pz. ¶ Tercio. quia psona
 christi nō potuit esse fili' xginis. q nec xgo
 fuit ei' mris. Tenet psequētia p locū a relati
 ue opposit. Et ańcedēs pz. qz psona xpi est
 gēna: cū sit fili' dei. Nō talis psonę xgo ne
 quit esse mris. cū ipa xgo sit ex tpe. filius au
 tem nō pcedit suam mrez. Immo nō videt
 q et emū aliquid sumat a tempali. ¶ Rūde
 tur ad pma. q illa opinio medicorū q semen
 mris sit de necessitate generatiōis ē p phos.
 quia sanguis matris de puratus sufficit.
 7 ideo fundat ratio i falso fudamēto. nec il
 lā materiā plus ad plens extendā: ppē im
 pudica pba: quę necesse esset scribi: magis
 apta tacet. Un Lommen. ij. collectorij. 7
 pps i libro de generatiōe aīaliū: illius opi
 niōis manifeste ptranū dēminat. ¶ Ad se
 cūda dī. q beata Maria omia exhibuit ip
 bi incarnatiōe: quę se tenēt ex pte mris spū
 sancti: 7 sine pportōe pfecti fecerit ea q spe
 ctat ad semē pntis. tamen in illa factōne nō
 habuit omēs pditiones pntis. vñ pz dīcā nō
 pōr: sed factor opis vel incarnatiōis: sicut
 eriaz tota trinitas. ¶ Q. autē hoc sic bene
 dicitū: pz. quia ad hoc q aliquis sit pz ali
 cuius fm humanitatē: hęc pditiones exigūt.
 Primo q semē emittēdo illo actiue ad eius
 generatiōem faciat. Pntis em est ministrare
 semē: 7 mris materiā. vt dicit. xv. de anima
 lib. Nō em si calor pntis in suis testinis lū
 bricuz vel vermē generet: nō ex hoc est eius
 pz: sed magis factor. vñ salte als eius causa
 efficiēs. ¶ Scōo. q talis emissio semis fiat
 nature via: nō arte magica. Unde licet de
 2 mon accepta femine forma semen viri reci
 peret. deinde illud accepta viri forma vtero

5.1. arg.

Argu. 2.

Argu. 3.

Ad r

Ad z

Pntis cō dicio. 1.

Lōdo. 3

pbat. 2.

Ad du. bii. 3.

Lōdo. 1

mulieris infūdido filiū pduceret. nō tamē
 eēt illius filij p̄. qz semē nō naturali via p
 pagat ab eo. vt sicut magi Pharaōis: licet
 serpens magice faceret p occulta demonuz
 figmēta: semina pportaria. nō tamē patres
 3 erāt serpentiū. ¶ Et tercio q̄p ducat illo semē
 ne sibi filē i natura i sp̄salissima: vel saltez
 ei p̄p̄qua: vt asin⁹ alinū: vel mulū ex equa
 ¶ Nullū aut̄ istoz puenit sp̄uitero respectu
 hoīs xp̄i. vñ nec ei⁹ p̄ p̄ōr dicit pp̄rie. sed fa
 ctor vel pductor. qz nō via naturę emissio/
 nis semis genuit xp̄m. ¶ Uez ē. q̄ p̄ōr voca
 ri p̄ oim hoim: equocet imprope. Juxta il
 lud metz. Ac summū regē vocat ipa crea
 tio p̄em. Et Deuter. xxxij. dicit cuiuslibet ho
 mi. Nūquid nō ipē ē pater tuus: qui posse
 dit te: z fecit z creauit te? ¶ Ad terciā negē
 aīcedis. immo psona xp̄i est filius ḡginis
 quia ē verus hō. z fm̄ humanitatē illā ēve
 rus filius ḡginis. Nam ad secundā xp̄i ge
 neratiōez: qua xp̄s genitus ē homo: fecit be
 ara virgo quicqd̄ facere debuit vera m̄r. Et
 2 psequerē p̄cedit. q̄ p̄sonę ḡgē ḡgo ē m̄r. nō
 fm̄ naturā fm̄ quā ē eterna. sed fm̄ naturā
 3 fm̄ quā fact⁹ ē hō ex tpe. ¶ Tercio: q̄ nō ē in
 cōueniēs. q̄ filij⁹ in quo sunt dūg nature sic i
 xp̄o hōie fm̄ vnā eaz p̄cedat suā m̄res. z ta
 lis filius sit p̄ōr generatiōe suę m̄ris. immo
 deus z dñs z rector suę matris. hęc catholi
 4 co patent. ¶ Et quarto. q̄ eternū bñ p̄ōr ali
 quid sibi assumere a tp̄ali. s. naturam hu
 manā: vel humanā carnem i vnitatem sui
 suppositi. ¶ Correlariū. fallum ēz hereticū
 xp̄m habuisse ph̄astīcam carnē: z ḡginēz
 Mariā nō mulierē fuisse: sed angelum. pa
 ter ex p̄clusionē. quia tūcipa eēt vera mater
 christi homis. immo christus nō eēt homo
 Lore. 1 ¶ Secundū. Nec verum ē: christum secum
 carnem celestē adduxisse: sicut dicit alia ḡ
 relis. Patz. quia sic virgo nō eēt eius ma
 ter. ¶ Ad ratiōnē motam in dubio: patz q̄
 Lore. 2 supponat falsum. scz q̄ virgo mater solum
 ministrabat materiā. imo ministrabat ma
 teriam: z fecit om̄ia que p̄tinēt ad natura
 lem matrē. ¶ Ad quartum dubiū ē ista cō
 clusio respōsalis. Virgo beata vere est ma
 ter dei: z genitrix dei. patz p̄ Damascenuz lī
 bro tercio. ca. xij. dicentē. Theorhocon: id
 est dei genitricem: p̄ncipaliter z vere sanctā
 Mariā p̄dicamus virginē. Sequit. Eam
 iuste z vere Theorhocon. id ē dei genitricem
 nominamus. hoc em̄ nomē vniuersuz my
 steriū incarnatiōis cōstituit. ¶ Secūdo p̄

p̄batur ratiōne. quia quicquid vere p̄dica
 tur de homine xp̄o: vere p̄dicat de filio dei
 rōne cōmunicatiōis idiōmarū. z econtrario
 Mōdo de xp̄o homine p̄dicat esse filium
 ḡginis. z esse genitū ex virgine. ergo etiaz de
 filio dei p̄dicat vere: esse filiū virginis z ge
 nitum ex virgine. ¶ Erūt ergo ḡz verę. fil
 us dei ē filius ḡginis. filius dei ē genitus ex
 ḡgine. ergo etiam verę erit. q̄ virgo est gen
 trix filij dei. q̄ virgo ē mater dei. Consequen
 tię notę sunt. Et maior patz. quia sicut ille
 homo dicit passus. crucifixus. sic z fili⁹ dei
 Et minor patz p̄ conclusionem p̄cedētes.
 Cum em̄ ipsa sit vera mater xp̄i: christus ē
 vere filius virginis. ¶ Sed dicit. q̄ Dama
 scenus libro. iij. ca. xij. dicit. Ch̄istitocō .i.
 xp̄i genitricē: nō dicimus virginem. ergo si
 xp̄s ē deus: nō videt. q̄ dēcamus eam dice
 re dei genitricem. ¶ Secūdo. quia beata vir
 go nō ē mater: nisi fm̄ q̄ est consubstantia/
 lis proli. sed nō ē cōsubstantialis ei fm̄ natu
 ram diuinam. ergo nō debet dici mater dei.
 ¶ Et cōfirmatur. quia eque bñ deus pater ē
 pater xp̄i homis fm̄ deitatē: sicut ḡgo ma
 ter ē eius mater fm̄ humanitatē. Sed de
 us pater p̄pter assumptionē humanitatis
 a filio nō dicit esse homis genitor. ergo nec
 mater propter illam debet dici dei genitrix.
 ¶ Tercio. qz deus ē nomē cōmune tribus p̄
 sonis. ergo si ē dei genitrix: ē trinum p̄sonarū
 vel trinitatis genitrix. quod nō p̄cedit. ¶ Re
 spondet. p̄missio illo. q̄ p̄pter p̄p̄nquitates
 humanitatis xp̄i z maternitatis virginis:
 vix error cōtingit circa vnuz: qm̄ simul sit er
 2 ror circa reliquū. Unde (vt dicit Damascē
 nus) quia Nestorius circa humanitatem
 xp̄i errabat. asserendo aliam p̄sonam eē hu
 manitatis z diuinitatē i christo: oportebat
 eum circa maternitatē virginis errare. dice
 do. q̄ nō esset mater dei: sed solum hominis
 ¶ Alij timuerūt eaz dicere matrē dei. ne ma
 ter crederet trinitatis. quod non oportebat
 vereri. cum possit eē mater vnuz p̄sonę: qz
 2 nis nō alterius. Hoc em̄ nomen deus. quā
 nis sit cōmune tribus: potest tamē pro qua
 libet. supponere p̄sonarum diuīsim. q̄ sic di
 carur vere. Beata virgo ē mater christi. ¶ Et
 ad Damascenū. q̄ nō voluerit istam nega
 re. Maria ē christitocōn vel christi geni
 2 trix. quasi falsaz. Sed quia Nestorius ḡ
 reticus sub illo venenū suę heresis velabat
 volens dicere. q̄ ipsa esset mater hominis
 Ch̄isti. z nō dei. quia dixit humanitatem

Ad 3

2

3

4

Lore. 1

Lore. 2

Ad. 4
dubiū

2. pbat

1. arg. 3.

2. arguit

Cōfir.

arguit 3

Solo il
laziōnū

2

Ad 1

Ad 2 in christo esse xpm et personam. ¶ **Ad secundam** concessio antecedente toro neget consequentia. quia licet non sit mater dei secundum eam naturam quae est deus. quia tamen est mater eiusdem personae secundum eam naturam qua est homo. propter conuersionem idiomatum dicitur mater dei. ¶ **Item** propter hereticorum confusionem. ne credatur alia persona in christo esse hominis et alia filii dei. ¶ **Tertio** propter maiorem incarnationis expressionem. si enim ex ea uerbum est caro factum ipsa est mater uerbi. ¶ **Et quarto** propter sanctissime uirginis honorificationem. quae omnes hereses euacuauit. est enim prima a quod ad simpliciter. arguendo. non est mater dei secundum naturam diuinam ergo non est mater dei. cum dei filii non solum sit natura diuina. sed etiam humana. ¶ **Ad confirmationem** dicitur. quod possit uere dici. deus pater est genitor christi hominis. uel est genitor hominis: propter conuersionem. sed modus loquendi in consuetum est. eo quod non sit pietatis fidei expressio. sicut dicitur: quod uirgo est genitrix dei. uel mater dei. Hec est solus Bonauerius dist. iiii. q. iij. arti. iij. in solone ad tertium argumentum. ¶ **Aliter** etiam posset dici quod non est pater omnia filie. quia uirgo quando hominem generauit deum. quia ille quem genuit: erat tunc cum eum genuit deus. non sic est de deo pater. genuit enim filium quoniam non erat homo. quia ab eterno genuit eum. ¶ **Ad tertiam rationem**. quod prima non ualeat. quia in simili non sequitur. hoc est nomen commune omnibus hominibus. ergo genitor hominis est genitor omnium hominum. Sicut ei homo unum quicumque hominum significat. sic et si deus supponit indistincte pro qualibet persona diuina: ut deum est. ¶ **Ad rationem** motam in pede dubij: patet quod creatura potest generare creatorem. licet non secundum naturam secundum quam est creator. potest tamen hoc bene secundum eam naturam quam assumit. Hoc de quarto dubio. Et toro tertio arti.

His premisis re-

Ad 1 respondet ad rationes principales. ¶ **Ad primam** neget antecedens. et ad probationem dicitur. quod illa glossa loquitur de merito large accepto. scilicet pro ut animi preparatio uocat meritum. uel etiam prout acceleratio incarnationis uocat meritum. quia de uocatio primi meruit: ut acceleraret hoc opus nostre salutis: sicut dicitur in quarta solutione primi arti. ¶ **Ad secundam**. quod patet in iudicio merentium suam. quoniam alicuius eam debet ante iudicium. Sic autem non fuit de

incarnatione saluatoris. quae non fuit proprie debita humano generi. sed misericordissime promissa propter et tunc soluta. propheta autem dicens quod secundum iudicium dei patris sustinuit loquitur secundum iudicium non fundatum super merita et super permissione dei patris. et ideo non est ad presens. ¶ **Ad tertiam** potest primo dici. quod patet non merebant uita eternam de condigno. ¶ **Secundo** quod dato quod sic. quoniam tamen aliquid est annexum termino: sic quod sine illo potest haberi terminus. non oportet quod illud quod dicitur mereatur terminum mereatur illud annexum. Uerbi gratia. Licet in bello fortiter se habens mereatur militari. non tamen oportet quod ex hoc filius regis se uestiat cum illo eadem veste. sed sufficit concessio termini sine tali excellentia annexa. ¶ **Ita** in proposito sufficiebat quod etiam si meruissent uita eternam: et quod illa fuisset eis assignata. Hoc tamen potuit fieri per alium modum: quod christus se uestiret suorum militum uestimento qui filius est eterni regis. Sed quod mereatur aliquem terminum: mereatur omnia sine quibus non potest haberi ille terminus. quod uicem necessaria sunt ad terminum. ut qui militiam meretur: calcaria etiam aurea mereatur. quod solito more seu quodam modo in usu consueto sunt indiciu necessarium: ita qui mereatur uita eternam meretur uisionem et fructum dei. Quod autem hoc excellentissimum medium interueniat: ut diuinitas se infunderet humanitati: fuit liberalitatis dei. et non meriti humani. sed omne humanum meritum imense excedens. ¶ **Ad quartam** potest dici. quod illa glossa loquitur: uel quantum ad animorum preparationem per ea quae merito exigebant ad missionem filii dei. uel etiam quantum ad missionis accelerationem. uicem ut sit sensus glossae. Ego mittam filium propter miseriam populi et gemitum pauperum. id est. quia gemitus. ostendit animos eorum esse preparados. uel citius mittam propter hominum merita. ¶ **Ad quintam** posset uero modo negari minor. loquendo de condigno quia deum est in. q. xvij. scd. quod nullus mereatur suam beatitudinem de condigno. Sed quia arguit sufficere meritum congrui: potest secundo modo dici quod aliquem mereri beatitudinem de congruo potest intelligi dupliciter. ¶ **Uno** modo ad terminum quem consequetur supposito merito sibi incarnati: sic concedit. quod de congruo ex merito sibi incarnati possit mereri beatitudinem: non ex suo merito proprie: sed ex merito uerbi. Et sic negat quod magis sit mereri beatitudinem scilicet quo ad terminum: quam mereri incarnationem uerbi. quia licet cuiuslibet sit melior sua beatitudo uel uisio

beatifica: vt Petro vel Paulo: q̄ ei eēt in carnatio s̄bi. simpli t̄n icarnatio verbi eēt melior. quia est bonū toti⁹ gn̄is humani.

2 ¶ S̄cdo etiā. Quia aufer meritū s̄bi: non merebit b̄titudinē. ⁊ ergo meritū verbi est radix totius meriti. talem autē radicem p̄meruisse maius esset: q̄ ea supposita mereri b̄titudinem.

3 ¶ Alio mō aliq̄s potest intelligi mereri suā b̄titudinem. qz meret terminū ⁊ omnia mediā quibz deus disponit dare b̄titudinē. Et quia incarnatio verbi est p̄ncipale mediū quo pat̄ disposuit homines b̄tificare: maius esset sic mereri b̄titudinem q̄ verbi incarnatōem. Nā verbi incarnatio esset in b̄titudine inclusa: eo q̄ est mediū: vt dictū est. Sic autē null⁹ etiā de p̄gno meret b̄titudinē. sed solū primo modo quo ad terminū: supposita s̄bi in-

4 carnatione ⁊ eius merito. ¶ Ad hoc autē quod assumit: q̄ verbi incarnatio est propter b̄titudinē. Dicit q̄ p̄māia intentiōe nō est p̄pter b̄titudinē. Petri vel Pauli alicui⁹ singulariū. sed p̄pter totius generis humani exaltatōem ⁊ reparatōem. Secundaria autē intentiōe pōt dici fuisse p̄p̄ Petri vel Pauli b̄titudinē. Nō nō oportet q̄ illud p̄pter quod est aliqd̄ sc̄daria intēntione sit melius ip̄o. qz anīa sensitua sc̄daria intēntiōe est p̄pter sensatōem. sic omne h̄ns opus est gr̄a sui opis: vt h̄. ij. d. c. lo. ⁊ m̄do. melior t̄n est anīa sua sensatōe

Ad 6 ¶ Ad sc̄tā q̄ nisi fuisset reuelatū ⁊ p̄missū verbi dei mittendū in carnē: nullus sc̄tōz p̄sumpsisset petere filiū dei missionē in carnē sed bene potuissent petisse dei misericordiā ⁊ sic p̄tōz remissionē ⁊c. ¶ S̄cdo. q̄ post q̄ fuit reuelatū petere vt descēderet: est petere acceleratōem: ⁊ pie. qz h̄ meruerūt sc̄ti vt dicit Bonauē. ¶ Per hoc ad formā. con-

Ad for. cedit maior. ⁊ absolute neget minor. quia si absolute petuissent sine reuelatōe: nō videt q̄ fuisset periculum pie. Ut si q̄s peteret vt daret deus anīe suę b̄titudinē: vltra q̄ merito com̄debit suę charitati nō eēt pie petitiū. qz s̄ iusticiā dei ordinatā. Ut si peteret tāto b̄titudinis gradu sublimari: sic bl̄matu⁹ est petrus v̄ paul⁹. ex q̄ t̄m suo merito n̄ r̄ndet: n̄ pie peteret. Et s̄ sanctorū petitiō qua petebat missionē filij in carnē: nō fuit absoluta p̄ illo sup̄ ineffabili bono sed fuit quasi p̄dicationata: ⁊ supponēs missionē dei qua reuelauit de⁹ ⁊ p̄misit mittere ⁊ dare filiū. ⁊ sic erat pia. Ac si dicerent

sancti patres. ex quo sp̄dendo p̄missi sit re ip̄m dare nobis: vt inā dicit percos celos et descēderes. aliter em̄ nisi illa cōditōe stante: videt q̄ petitiō nō fuisset de b̄te circūstācionata. ⁊ sic nō pia. ¶ Ad septimā. q̄ beata virgo nō meruit incarnatōez verbi simpliciter: nec de p̄gno. S̄z meruit de conp̄gno: ex quo de⁹ radicē toti⁹ meriti posuit in filio suo tunc incarnando: ex firma fide quā de h̄ habuit: humilitate: castitate: charitate sup̄ ceteras mulieres: vt per eaz ⁊ ex ea nasceret. Meruit itaq̄: nō incarnatōez immo ex fide illius toti⁹ meritū habuit. s̄z meruit se esse christi ⁊ filij dei genitricem. quā deus ex imensa liberalitate sua dedit. ⁊ de hoc notat ecclesia: q̄n cantat q̄ meruit portare regē omnium.

¶ Deinde m̄det ad rationes factas ad q̄situz: P̄supposito q̄ mater christi coegerit ad gn̄atōez sui filij sp̄i sancto. eis modis quibz alię matres coagunt ad gn̄atōem suoz filiorū. Et ille actiones declarate sunt satis in articulo. q̄ cōcedendo id quod d̄ in rōe p̄ma. ¶ Ad autē Damascē. d̄m est in. ij. arti. sc̄z q̄ intelligat per vim gn̄atiuā. ¶ Ad sc̄dam. cōcedit q̄ virgo coegit materiā m̄strando ⁊ p̄parando om̄i modo q̄ alię matres coagunt ad inoz filioz gn̄atōem. sua em̄ digestionē sanguis in ea genit⁹ est: ⁊ purificatus ab alijs humoribz ⁊ ministratus ⁊ alia p̄fecta sūt: quę in cōceptione pueri spectant ad matrem. ⁊ nihil pl⁹ arguit ratio. Hęc autē quę spectant ad semē patris: mater nō fecit: s̄z sp̄i sanctus. ¶ Ad tertiam cōcedit q̄ Maria egerit suo mō sic ad matrem pertinet. nō em̄ solum generat pat̄: sed etiā mater: vt dictū est. ¶ Ad rōnes p̄supposito. cōcedit m̄dēdo. qz p̄p̄rie nec de cōdigno nec de p̄gno meruit humanuz genitus plenitūdinē deitatis mitti in carne: nisi large loq̄ndo. s̄ p̄paratōez aīoz vocādo meritū: vel acceleratōem p̄missi. vt supra dictū est ad rōez. 4. ¶ Ad rōnes cōtra q̄situm d̄: q̄ ille autē om̄es nō pl⁹ velit nisi q̄ virgo in generatiōe sui filij b̄ndicti nihil horū fecerit quę spectat ad p̄em: v̄ ad semē patris in gn̄atōe. sed oīa illa fecit sp̄i sanctus. Et s̄ sic pater seminādo suum filiū generat: sic sp̄i sanctus sine trinitas in vtero virginis de purissimis sanguinibz filium hominem fecerat. Unde nec trinitas: nec sp̄i sanctus dicit de ber̄ pat̄ christi sed factor. virgo autē dicit de ber̄ dicit mater:

Ad 7

Ad rationes p̄ q̄ sito

Ad Damascenū Ad 2

Ad 3

ad rōnes p̄supposito

ad rōnes q̄situz

que omnia ad hoc fecerat que spectant ad matrem. Hoc de questione.

Exto queri

tur circa qnta septa et septima distinctiones. Unu sicut in christo non sunt duo sup-

posita: sic deum esse homine sit ppositio vera? Que questio vnu supponit. q i xpo

no sint duo supposita. et consequenti q hu-

manitas in christo no sit supposita. ¶ Co-

tra quod fuit argutu in questione pria du-

bio scdo articuli pmi tribu rōnibz: que fue-

runt ibi solute. ¶ Sed dimissis illis pra-

ipm arguit sic. Christus est duo. q est duo

supposita. pna t3. qz qquid est christus est

suppositu. ans pbat prio ante bri Hilarij

ix. de trini. dicitis. Mediator dei et homi-

num homo christus. Iesus quis alid sit de

patre aliud de matre: no in aliis. S3 qd

est aliud et aliud: est duo. ¶ Scdo. auctori-

tate Augustini ad fclianu dicens. Ali-

ud est filius dei: aliud est filius homis. q

cum christus est filius dei et est fili homi-

nis: ipse est aliud et aliud. ergo duo. ¶ Ter-

tio auctoritate Athanasi dicitis: q sicut

anima rōnalis et caro vnus est homo ita

deus et homo vnus est christus. S3 certus est

q vnus homo est duo: in eo q est anima rō-

nalis et caro. q christus est duo: in eo q est

deus et homo. ¶ Quarto ante bri Augu.

in enchiridion: dicitis. Divina sba et hu-

mana vtra qz est dei filius. S3 aliud ppe s3

bum et aliud ppter homine q xps est aliud

assumpsit: et habet ppositum. vl est homo

quem no assumpsit. et si sic: eternaliter fuit

set homo. quia qcquid est quod no assum-

psit: eternaliter fuit. ¶ Tertio sic. In christo

est suppositu humanu. et in eo est supposi-

tum diuinu. S3 suppositu humanu no est

suppositu diuinu. ergo in christo sunt duo

supposita. cōsequētia tenet. et maior p3. qd

christus est homo. mo omnis homo est sup-

positum humanu. Eodē modo probat q

in eo sit suppositu diuinu. ¶ Quarto sic. i

christo sunt duo individua. q duo suppo-

sita. cōsequētia tenet. qz vidz q omne indi-

vidu sit suppositu. ancedens p3. quia i

christo natura humana est individuū. qz

vnū in numero: sicut etiā natura diuina est

vnū in numero. ¶ Confirmat sic. qz natu-

ra humana in christo est individuū. ergo

suppositu. probat cōsequētia. qz esse suppo-

situ est nature humane magis ppiū qz es-

se individuū. cum hoc talz esse individu-

um in accidentibz repiat. mo qnto aliqd a-

licui est magis ppiū tato minus videt

ab eo sepabile. ancedens est pus pbatuz.

quia est vnū in numero. ¶ Quinto sic. no

minus due nature quaz quelibet est nata

esse suppositu: sunt nate dare esse duozuz

suppositoꝝ: qz vna triū. sed vna natura s.

diuina dat esse tribz suppositis. s3 patri:

filio: et spūi sancto. ergo a fortiori due nate

Suppo.

arguit 1.

pbat 2.

pbat 3.

pbat 4.

Confir.

pbat 5.

arguit 2.

Confir.

arguit 3.

arguit 4.

Confir.

arguit 5.

arguit 6.

Confir.

dentia. ergo nullo modo videtur posse tolli a natura humana inniti proprietate suppositatiōi.

7 ¶ Septimo. In christo sunt due hypostases. ergo duo supposita. consequentia tenet. quod videtur quod idem sit hypostasis apud grecos: et suppositum apud latinos. ut etiam in primo deum fuerit. Anus probatur auctore Boetij in libro de natura et persona dicentis. quod omnis substantia particulari secundum proprietatem vocabuli potest dici hypostasis. sed modo manifestum est quod in christo sunt due substantie particulares.

3 quæstus arguit. 1.

¶ Deinde arguit 3 quæstus. scilicet: quod hec non sit vera. deus est homo. quod deus non potest eam facere veram. ergo non est vera. consequentia nota est. et antecedens probatur. quod deus non potest hanc facere veram. homo enim non homo ut notum est. ergo nec hanc deus est homo. probatio consequentie. quod plus distans deus et homo: quam homo et non homo. si igitur necque faceret quod ea que minus distans sibi conveniant. nec poterit facere quod ea sibi conveniant que magis distans.

2 ¶ Secundo sic. Maior est unio divinæ personarum in una natura divina: quam sit duarum naturarum in una persona christi. sed tamen propter illam unionem una persona necque dicitur alia: ut sancta fides asserit. ergo nec propter unionem naturarum in christo erit procedendum: quod deus est homo. tenet prima. quia si maior unitas stat cum distinctione: quare minor unitas seu unio distinctioem tolleret: et poneret unitatem. Et maior nota est. quod ut dicit beatus Bernardus unitas divina artem tenet super omnes unitates. minor est dei nostre.

3 ¶ Tertio. Anima unita corpori non est corpus. ergo nec deus homo. probatio consequentie. quia anima et corpus plene conveniunt in divinitas et humanitas. sed illa sic unita adhuc non communicat sibi sua predicata. nec divinitas et humanitas sibi communicabunt: que magis distans sunt. anis patet. quod conveniunt in una persona et in una natura. sed in natura humanitatis unius. non autem sic conveniunt humanitas et divinitas. nisi in persona tamen.

4 ¶ Quarto. Si hec est vera. deus est homo. vel si homo tenet quod quivoce et aliter in hac petrus est homo. et si sic christus homo non pertinebit ad veram speciem hominum: ex quo non predicatur homo de coram alijs hominibus una ratione. Nulli homo tenetur univoce sicut in alia. et si sicut aliud predicabit univoce de creatore et de creatura. cuius primum videtur velle Dionysius. ¶ Item tunc sic petrus est essentiali homo: ita et christus est et prout sicut petrus non potest manere nisi sit

Confir.

homo: ita nec christus poterit manere et non est homo. quod falsum est. quod quicquid fuit et non fuit homo. ¶ Quinto. quod vel hec est per se christus est homo. et si sic: cum non sit de se deo modo perfecti tatis. predicatur erit de esse subiecti. et ex consequenti non stabit filium dei esse nisi sit homo. quod falsum est. Vel est per accidens: et quod spiritus predicatur de suo in individuo per accidens.

Confir.

¶ Confirmat. Dugredo de ista. tunc est homo: si sit per se. tunc omnis persona divina erit homo. eo quod predicatio per se et primo modo supponit de omni. Vel erit per accidens: et quod in deo erit accidens.

¶ Confirmat tertio. quod vel si homo de deo predicatur secundum substantiam. et si sic: quælibet persona esset deus: per venerabile Anselmum dicentem. quod in divinis oia sunt idem. in quibus non occurrit relatiōis oppositio. Vel de: homo est deo secundum relatiōem. modo hoc non videtur. quod enim esset eius correlatiū.

Confir.

¶ Confirmat quarto. quia si si homo predicatur vere de deo: vel predicatur convertibiliter. et sic quælibet homo esset deus. vel magis commune et tunc omnis deus esset homo vel ut minus commune. et sic omnis homo esset deus. ut patet.

Confir.

¶ Et quinto. quia quærit a te. verum hec predicatio sit per essentialia. et sic deus esset per essentialia homo. vel per in herentiam. et sic homo inhereret deo. vel per causam. et sic non plus esset deus homo quam lapis. quod sic est causa hominis ita est causa lapidis.

Confir.

¶ Sexto. Si hec est vera. deus est homo. vel si deus supponit per persona filij. et sic sic: eadem ratione supponit per persona patris: in ista. tunc non est homo. et sic cum prout non sit homo: erunt ambe vere. deus est homo et deus non est homo. ergo erunt duo divini: quod univoce est homo et alius non.

¶ Vel non supponit si homo per persona filij. et si sic ipsa non poterit esse vera. quod in nulla alia persona facta est unio. ¶ Septimo sequitur deus est homo. quod deus est corpus. modo prout non videtur simpliciter falsum. quod tunc deus videtur esse materia. quod corpus est materia in christo. Item tunc esset logus latus et profundus: quod nature divine repugnat. Item esset substantia corpora. et etiam in corpore. quod deus oppositè verificaretur de eodem. prima tenet. quod arguit ab inferiori ad superius. homo enim est spiritus corporis. sic patet in autore per phryana.

Confir.

¶ Confirmat sic. quia si deus est homo: deus est compositus. falsitas patet. quod deus est oino simplex. et prima tenet per hoc mediū. omnis homo est compositus ex anima rationali et corpore. et de finitōe et cetera. ¶ De tunc. deus est homo. est in materia

Confir.

remota et affirmativa. quod falsa. prima nota est

Confir.

¶ De tunc. deus est homo. est in materia

Confir.

2 añs apparet. quia que possunt esse ma-
gis remota q̄ natura diuina ⁊ hum⁹. ho-
mo autē d̄r ab humo. ¶ **Confir.** qz si li
homo vere p̄dicat de deo. querit in q̄ gñe
p̄dicatoz p̄hi p̄mo topico. nō em̄ vt gen⁹
nec vt definitio. qd̄ manifestū est. nec vt p̄-
p̄riū. qz nō semp̄ cōuenit. nec vt accidens
qz homo est sp̄s s̄stantie. ¶ **Sz** p̄ suppo-
sico est Boet⁹ li. de duabz naturis et vna
p̄sona in christo: determinās. q̄ in xpo nō
est nisi vna p̄sona. q̄ etiā nō est ibi nisi vnū
suppositū. ¶ **Et** in simbolo d̄r. q̄ non duo
sed vnus est x̄ps. Nō si in xpo esset duo
supposita: x̄ps esset duo. ¶ **Irem** p̄ questo
est simbolo d̄r. dicens. Est ergo fides recta
vt credamus ⁊ p̄fiteamur: q̄a dñs n̄r Je-
sus x̄ps deus ⁊ homo est. hoc autē non ha-
beremus p̄fiteri: nisi hec esset vera. deus est
homo. ¶ **In** rōnibz hui⁹ q̄stionis p̄les du-
bitatiōes de mō loq̄ndi respiciēte hāc b̄n-
dictā vnionē humanitatis cū diuinitate
rememorare sūt. Et idō in q̄stōe sic volo p̄-
cedere. q̄ p̄mo volo videre x̄ supposito. se-
cundo de q̄sito. an hec sit vera. deus est ho-
mo. ⁊ tertio de multiplici dubio in arguēdo
facto: vt melius habeam⁹ modū loquēdi
de ista b̄n̄dicta vnioe.

Confir.

p suppo

Diuisio
q̄stionis

Quantum ad pri-

Notā. 1 mū est aduertendū p̄ suadamentō. q̄ x̄ps
nō est due nature. Rō manifesta est. quia
x̄ps est filius dei. Lucē p̄mo. Nō nascet ex
te sanctū vocabit filius dei. mō in imagia-
bile est proprietā p̄his qui deus ponunt
om̄ino simplicē: q̄z catholicis. q̄ filius dei
qui deus est sit due distincte res absolute
vel due nature. Summa em̄ simplicitas
nō cōpatisse esse duas res absolute. eo q̄
in imaginabile ē: q̄n maior sit simplicitas
in vna re absolute: q̄z in duabz. vñ etiam
istud nullus posuit. ¶ **S̄cdo** etiā est notā-
dū. q̄ x̄ps nō est due p̄sonę. Nā (vt dicit
Damascen⁹) x̄pm esse duas p̄sonas fuit er-
ror Nestorij. ⁊ est manifestū q̄ sit error. q̄a
(vt d̄cm̄ est) x̄ps est filius dei ⁊ deus. de⁹
autē nō est aggregatus ex p̄sona creata ⁊ in-
creata. Cū in p̄cilio Cōstantino politano
dānata est opinio: ponēs in xpo duas per-
sonas s̄ his s̄bis. Si q̄s introducere con-
tur in mysterio christi duas s̄sistētiā aut
duas p̄sonas: anathema sit. sumit autē ibi
Notā. 3 s̄sistētia p̄ supposito. ¶ **Tertio** est notā-

dum q̄ opinio p̄ma quā recitat mgr̄ dist.
vj. nō dicit aliqd̄ istoz. s̄z qz supposuit a-
nimā christi cū corpe cōponere ipm̄. repu-
tauit q̄ in christo illud p̄positū esset h̄ ho-
mo pure creatus vl̄ pura creatura. ¶ **Unde**
cōsequenter dicebat: in xpo esse duo suppo-
sita. s̄z in creatū qd̄ est s̄bum. ⁊ creatū qd̄
est hic homo. Et quāuis x̄pm non diceret
duas p̄sonas. eo q̄ hic homo sustentetur
a verbo. ⁊ sic nō est nulli innitēs: qd̄ tamen
ad p̄sonā requirit. nec esse duas naturas.
dicebat tñ ipm̄ esse duo supposita vel du-
as res nature. ex quo em̄ rōne diuine natu-
re est deus. ⁊ rōne hūane nature hō. vole-
bant dicere. q̄ esset due res nature. vl̄ duo
supposita. qz deus ⁊ hō. ⁊ q̄ p̄pter vnitatē
p̄sonę vna res p̄diceret de alia. vt q̄ hic de⁹
est hic homo. ⁊ cōtra. hic homo est hic de⁹
us. ¶ **Quarto** est mirandū. qd̄ mihi videt
q̄ hec opinio nō possit defēdi bono modo. **Notā. 4**
Ratio efficit. qz ponit. q̄ hic deus est iste
homo. ¶ **Vel** in illa volūt. q̄ li hic hō ster-
pro verbo. q̄ hic homo erit idē suppositus
cum verbo. q̄ nō erit ibi duo supposita. qz
verbū ⁊ hic homo sūt idē suppositū. ¶ **Ul-**
volūt q̄ li hic homo ster p̄ supposito: qd̄ ē
pura creatura. ⁊ cum s̄bum nō sit creatu-
ra: illa p̄positio est indubitater falsa. q̄a ē
vna assumptiua cuius extrema nō suppo-
nūt p̄ eodē. Cū etiā modemo tpe nullus
mihi vilius est qui hāc defendat opionem
¶ **Illis** p̄missis est cōclusio infalis. In xpo
nō sunt plura supposita. Probat sic. Na
humana natura in christo nō p̄stituit. sup-
positū. q̄ cōclusio vera. p̄bat p̄na. qz si dele-
rent in eo esse p̄la supposita q̄z verbū: hoc
necessario esset ex eo q̄ humana natura cō-
stitueret in xpo suppositū. qd̄ falsū esse p̄-
batur. qz ip̄a supposita a s̄bo. als em̄ ab
ea verbū nō posset dici hō. nō em̄ p̄r dici
q̄ s̄bum sit humanitas nec hō qui est hu-
manitas: vt iam argutus est in q̄to nota
bili. q̄ si est homo. opter q̄ ille homo nō sit
creatura: sed creator. ¶ **S̄cdo** p̄bat ante-
cedens sic. Si humanitas x̄pi esset suppo-
sitū: in xpo essent due p̄sonę. falsitas p̄nis
p̄t. qz ille est error Nestorij. p̄bat sequē-
tia. qz illud suppositū esset suppositū rati-
onale. Nō ome suppositū rationale est per-
sona. q̄ esset p̄sona. p̄t maior. quia habet
aniam rōnalē. p̄t minor. qz persona nihil
addit sup̄ suppositū: nisi rōnalitate: vt i p̄-
mo libro d̄cm̄ est. qz de rōne suppositi ē cō-
ff 3

Notā. 4

Cōditio
infalis

pbat 2

pbaf 3 incoicabile: sicut de rone psonae. ¶ Tertio. Quia vel humanitas xpi sbsistit p se sine innixu alicui alterius suppositatis. et sic no ecr plus assumpta: qz humanitates alio ru hominu. vl' innitit' alteri suppositati. et tunc no est suppositu plus qz pres innitit' res supposito totius. qz sicut ille alteri in tunc suppositati: sic etia huaitas christi. No tamen negare volo qn in xpo sint tria supposita diuina p via circuinsestiois. vt in pmo libro dictu est. Sz volo q no sint in xpo plura supposita ptnetia ad supposito christi hois. Doc. x. j. art.

Quantu ad secu

Lodo

du articulu: est conclusio misalis. Nec ppositio. Deus est ho est ppositio ha. pbaf sic. qz deus est homo. g hęc ppositio: deus est homo (cu hoc p se significet q de' sit ho) est vera. cosequentia tenet. qz ab eo qd res e vel no est: oratio dr vera vel falsa. vt dr in pdicamentis. ancedens puz in simbolo Athanasij. vbi dr. q dñs noster Jesus christus est pfectus de' r pfect' ho. No expo sitione sequit. hic est pfectus homo. r est pfectus deus. g pfectus deus est pfect' ho.

pbaf 2

¶ Item illa conclusio est de mte Dam. dicentis. q deus accepit hoiem in atomo. i. in suo individuali r materiali supposito. nec aliqs xpian' de hoc pmittit dubitare. Quid em als esset vnio hypostatice: nisi vnio hmoi qua deus est ho r homo deus?

pbaf 3

¶ Itē omnis filius hois est ho. Sz deus est filius hominis. g est homo. puz maior de se. r minor puz. qz fili' g gignis est deus. Luc. j. quia est filius dei. g deus. Itē est vnuz cu patre. g deus. ams est Joh. x. Doc. x. j. ar.

Quantu ad tertiu

Lodo 1.

articulu est pmu dubiu hoc. Utz pcedendum sit q christus sit duo. ¶ Ubi pma ppositio est. In xpo sunt duo vel due nature vel tres res. puz scda ps. qz ibi sut natura diuina r humana. puz certia ps. qz i xpo est diuinitas. als no esset de'. Itē est in eo vera ania ronalis. r vez corp'. als non esset vnus ho. qz a sola ania no diceret ho nec etia a solo coepe. Sz pma ps puz. qa bene sequit. In xpo sut due res. g in eo sut duo neutra. qz idē dicere duo r due res

Lodo 2.

¶ Scda ppositio. Xps no est duo vl' due

res. pbatur sic. quia vel esset due nature. r hoc repugnat summe simplicitati. vl' due psonae. r est error Nestorij. vel duo supposita. r h no: p dicta in pmo articulo. ¶ Tertio. Quauis xps fm q ho sit ex duabus rebus. scz coepe r ania. r tñ no fm q homo e corpus r ania. puz pma ps in simbolo vbi dicit. q est ex ania ronalit' huana carne sbsistens. g est ex duabus rebz. non enim posset esse homo nisi esset ex humanitate ani ma ronalit' r corpus includentē. puz secunda ps. qz si fm q ho esset ania r corp': tūc esset ania r corp': r sic esset due res. qd puzus improbatu e. ¶ Scdm dubiu iuz materia scdi articuli. Utz fili' dei assumpserit hominē? Pro cui' solone est aduertendum. q via nature esse ei' qd assumit pcedit suaz assumptionem. p supponit em intellect' assumptionis: intellectuz eius qd assumit. ¶ Ex q sequit. q si xps assumpserit hoiem: q ille homo fuit plus natura q assumeret in existētia pcculari r actuali. eo q vnus sale no est assumibile: cu in re nihil sit. ¶ Ex q sequit scdo. q si filius dei q semp est actu: assumpserit hoiem etia actu existēte: hęc assumptione no potuit fuisse facta: nisi qz vl' vnus actus aduenisset alteri p via alicui' diuinitionis accidentalis: sic tunica aduenit induenti ea. q est vnio fm habituz: qua potit certia opinio. ¶ Vel p via aggregatiois. q mo do vnus lapis alteri lapidi: sic psona psonae. que modū posuit Nestorij: vt dicit Damascen'. ¶ Vel rone venietis accidentalis. quo mo ho bonus vnit deo p gram. No. Sz do in nullo horz modoz sit pprie vnio. sic puz intueti. ¶ Scdo est nota du. q vt dicit magi in tra. d. i. j. q filius dei siml' assumpserit carnē r aniam. r no ante fuerit qz assumptione. ¶ Ex q sequit pmo. q hęc humanitas que e in xpo: sp fuerit assumpta postq supposita. ¶ Scdo. q nūqz fuerit suppositata supposito humane nature pprio. sz semp fuit suppositata supposito diuino. ¶ Tertio q ipa nūqz fuerit ho sic nec adhuc est homo. ¶ Quarto sequit conclusio misalis. q fili' dei n' assumpserit hoiem. puz ex dictis. qz no assumpserit hoiem: nisi assumēdo hęc humanitate. vt supponit. mo illa nunqz fuit ho vt dcm est. ¶ Confirmat. qz si assumpserit hominem: vel assumpserit hominem q est deus: et hoc non. quia quod est deus: non est a deo assumibile. Vel hominem qui est creatura. mo nullus talis est i xpo

Lodo 3

Dubiu 2

Lore. 1

Lore. 2

Lore. 3

Lore. 2

Lore. 1

Lore. 2

Lore. 3

Lodo 1.

Lore. 1

nec vnq̄ fuit. cū humanitas christi nō sit nec vnq̄ fuerit homo. Sed dicit. Vtruz possit assumere hominē: Rñdēt iuxta dca in questōe. iij. q̄ quilibet hoīem potest assumere. sic tñ q̄ ipse nō maneat homo. p̄t̄ quia demōstrādo cuiuslibet hoīs naturāz hęc est vera. hęc humanitatē filius dei potest assumere. ⁊ hęc humanitas est hō. ergo hūc hoīem p̄t̄ assumere. vez est q̄ tūc nō manebit hō. ¶ Sc̄da conclusio videt̄ mī hi vera. q̄ implicat̄ d̄ictōem: q̄ verbū dei assumat̄ hoīem in vnitate suppositi sui. ⁊ q̄ ille maneat homo. p̄bat̄ sic. sequit̄. iste ē assumptus in vnitate suppositi diuini. ergo ipse nō est suppositū. p̄t̄ p̄na. q̄ q̄quid est suppositū: h̄ n̄ innitit̄ alteri supposito. et ex cōsequēti nō est assumptū in vnitate suppositi diuini: q̄d est oppositū antecedentis. ¶ Ultra sequit̄. Iste nō est suppositus. ergo nō est homo. ⁊ p̄ aduersariū māsit homo. q̄ est homo ⁊ nō est homo. ¶ Tertium dubiū. Vtrū in xp̄o sit suppositū hūanuz Rñdētur. q̄ aliq̄ istud simplr negant: eo q̄ christus est suppositū diuinū tm̄. vt eis videt̄. ¶ Nihil hō videt̄ q̄ sit distinguēda illa locutio. Quia vel intelligit̄: vtz xp̄us siue filius dei vel in xp̄o sit suppositū humanū sp̄i ppriū: sic q̄ sit hūanū sp̄i: ⁊ nullius alterius. ¶ Et hoc mō manifestū est: q̄ xp̄s nō sit suppositū hūanū. eo q̄ necessariū est q̄ sit suppositū diuinū. nec in xp̄o sic est suppositū humanū sp̄i ppriū. eo q̄ ibi nō sit aliud suppositū q̄ xp̄s. vt in p̄mo articulo dcm̄ est. ¶ Alio mō p̄t̄ intelligi. vtrū sit suppositū humanū sine exclusione aliaz sp̄ez. ¶ Et sic mihi videt̄. q̄ sic ē homo: ita cōuenienter possit dici suppositū humanū. p̄dicat̄ em̄ de eo sp̄es hūana: sicut de alio vero homine. ¶ Vel distinguitur sic. Suppositū humanū p̄t̄ capi pro supposito q̄d constituit natura humana in sua sp̄e ppriū. sic q̄ illi ⁊ nō alteri sp̄i cōueniat. ¶ Et hoc mō xp̄s nō est suppositum humanū. eo q̄ hūanitas nō constituit suppositū humanū sp̄i ppriuz in xp̄o. ¶ Alio mō put̄ dicit̄ suppositus q̄d est hō et ab humanitate denotatur talit̄. ⁊ sic mihi videt̄. q̄ absq̄ piculo possit cōcedi: q̄ xp̄s ē suppositū humanū. Et ē vtriusq̄ distinctiōnis idem sensus. ¶ Si dicat̄. q̄ tunc xp̄s esset diuersaruz sp̄ez. ex quo simul ⁊ semel esset suppositū diuinū ⁊ humanū. q̄ inq̄ sum diuinū est de sp̄e dei. ⁊ inq̄tū huma-

nū est de sp̄e hominū. ¶ Sc̄do. q̄ tunc xp̄s arguit ⁊ videt̄ ee duo supposita. p̄batio p̄nē. q̄ n̄ est idem indiuiduū siue suppositū humanū ⁊ diuinū. p̄batio. q̄ sicut natura ad naturā: ita suppositū naturę ad suppositum naturę. mō nō est eadē natura hūana ⁊ diuina ¶ Rñdētur ad talia facile: catholico supposito fundamēto. vtz q̄ fili⁹ dei dicit̄ suppositū diuinū p̄ naturā ppriā ⁊ nō ex accidētī. Et d̄: suppositū humanū rōe assumptōis hūanitatē in idē suppositum et sic q̄si et accidētē ⁊ q̄dam denotatiōe sequente assumptōem naturę. ¶ Tunc per h̄ dicat̄. p̄cedendo p̄nam ⁊ p̄ns. q̄ sic in supposito filij dei sunt due naturę quaz que libet illi supposito dar̄ esse specificū. sc̄z diuina formalit̄ ⁊ p̄ essentiā. ⁊ humana ex accidētī ⁊ q̄si denotatiōe ad v̄cticia. ⁊ sic xp̄s est diuersaruz sp̄ez. q̄ de sp̄e diuina rōe diuinitatis. ⁊ de sp̄e humana rōe hūanitatē. ⁊ p̄ma per essentiā. ⁊ de sc̄da p̄ denotatiōem ⁊ rōne assumptōis. sic etiā homo creatus est essentialit̄ de sp̄e animatoz. ⁊ denotatiue de sp̄e calidoz vel extensorum. ¶ Ad sc̄dam neget̄ p̄na. ⁊ de p̄batōem neget̄ q̄d assumit̄. sc̄z q̄ nō sit idēz suppositū diuinū ⁊ humanū. Immo sic fili⁹ dei est deus ⁊ homo: ita est diuinū suppositū ⁊ humanū. ¶ Et ad p̄batōem illi⁹ neget̄: q̄ sicut se habz natura ad naturā: ita se habeat suppositū ad suppositū. q̄ hoc n̄ habet locū in his q̄ p̄ denotatiōem p̄dicantur. Nō em̄ optet̄ q̄ sic se habeat hūanitas i socrate respectu caliditatis. q̄ ita se habeat suppositū humanū ad suppositum calidum ¶ Quartū dubiū. Vtrū in xp̄o debeant cōcedi due hypostases: vel etiā duo indiuidua: duo p̄cularia: duo singlaria: vel etiā due res naturę. ¶ Ad istud facile dicitur. q̄ omnia singlaria existētia p̄nt̄ noiari p̄ respectū ad naturā sp̄i vel generis tā nobis p̄me intentiōis: sic cū vocat̄ res naturę suppositū hypostasis. ⁊ q̄ etiā p̄ nomina secūde intentiōis vel sc̄de impōitiōnis vel ab eis ortū habētibz. vt cum d̄: indiuiduū: singlarē ⁊c. Nec aut̄ noia p̄ eodē supponētia sepe sunt ista: q̄ a rebz capiunt̄ singlaris: res naturę: hypostasis: suppositū: p̄sona. ⁊ hoc est in rōnibz p̄cipare. Sicut que assumunt̄ a nobis sc̄de intentiōis. vt i diuiduū: singlarē ⁊c. Dicit̄ em̄ in diuiduum quia in se indiuisum ⁊ p̄ terminuz in diuiduale exp̄mibile. Dicit̄ singlarē inq̄

Lōdloz

Dubiū 3

Lōdlo. 1

negatia.

affirma.

Vel sic

negatia.

affirma.

obitio.

Solo

Ad 1

Ad 2

dubiū 4

Notā. 1

Notā. 2 cum est distinctū ab alijs. ¶ Est autē diffe-
rentia inter hmoi noia. qz quedā sūt que
in solo gñe sbe repiunt hic duas res. vt res
nature: suppositū: hypostasis: psona Alia
que hnt tam in sbstātijs q̄ in alijs generi-
bus. vt p̄ticulare: singlarē: aut individuū

Notā. 3 ¶ Tertio est notādū. q̄ ea q̄ in sbstātijs
dicunt: solū vident īportare cōpletā: nul-
li innitēte vt suppositāti. Un̄ pres nō di-
cunt res nature. neq; dicunt supposita: hy-
postases: vel p̄sona. Alia autē dicūt de his
et de sbiectis p̄pletis. p̄t em̄ q̄libet ps vo-
cari p̄dicare. in q̄tū nō est cōis. Singula-
re in q̄tū ab alijs distinctū. Individuū
in q̄tū singlariter est intelligibil. ¶ Per hoc
sunt due p̄clones ad dubiū. ¶ Prima. in
x̄po nō sūt p̄les hypostases: neq; p̄les res
nature. p̄t ex p̄mo ar. qz in eo nō sūt plu-
ra supposita: sic nec p̄les p̄sonę. ¶ Secun-
da cōclusio. Sic x̄ps est individuū p̄ticu-
lare 7 singlarē: sic in eo sūt pla in diuidua:
pla p̄dicaria: 7 pla singlaria. ¶ Prima ps
p̄t. qz sic x̄ps est vna p̄sona vl vna hypo-
stasis sine suppositū: sic est vnū individu-
um: vnū p̄dicare: 7 vnū singlarē. ¶ P̄t se-
cūda ps. Nā q̄libet ps humanitatē chri-
sti p̄t vocari individuū: p̄ticulare: vel sin-
gularē. nō min⁹ q̄ q̄libet accūs. Et q̄ cū
in assumpta humanitate q̄ est in x̄po sūt
plures pres: p̄t in eo dici pla in diuidua
p̄dicaria 7 singlaria. Hoc etiā dic̄ Iacob⁹
Thomas in sc̄pto sup. ij. dif. vi. q. ij. ar. j.

Lōdo 1.

Lōdo 2.

p̄ ps. 1.

p̄ ps. 2.

Dubiu 3
quintu 3

Lōdo 1.

p̄ ps. 2.

Lōdo 2.

¶ Quintū dubiū. Utr p̄sona x̄pi possit di-
ci cor peccat. Rūdel q̄ p̄posito caput dupl
Uno mō pprie 7 sic est vnio pluriū habē-
tū murā inclinādem ad p̄stitūdem ter-
cij. Sc̄do modo p̄positio sumit large. 7 sic
est simul positio pluriū. ¶ Tūc sūt due cō-
clusiones. ¶ Prima est. q̄ p̄sona x̄pi nō est
cōposita p̄mo mō. p̄t. qz est de⁹ cui om̄is
cōpositio repugnat. q̄a est sūme simplex.
¶ Sc̄do. Quia si esset in ea p̄positio ex di-
uina natura 7 hūana. cū cōpositio muta-
tionē secū portet cor que p̄ponunt. iā p̄so-
na s̄bi in cōpositōe fuisset mutata. ¶ Sei-
cūdo. qz nō esset eterna. cū nullū cōpositum
sit eternū. ¶ Tertio. Nō esset de⁹: cū nullū
cōpositū sit deus. ¶ Quarto. qz nō eēt ho-
mo. qz cōpositū ex diuinitate 7 hūanitate
nō est alterū p̄ponentiū. ¶ Sc̄da cōclusio
q̄ capicōdo p̄positōem large. put vicz que-
libet p̄sonal vnio dicat cōpositio. sic et per
sona x̄pi dici p̄t aliq̄ mō p̄posita. p̄t. qz. sic

dicat sc̄da opinio seu positio: q̄ nā m̄gr re-
citat dif. vi. quā etiā cōiter doctores sequū-
tur. Nō tñ sic q̄ p̄sona verbi siue x̄pi sit ex
plibz p̄stituta. qz s̄ nullo mō puenit deo.
x̄ps autē est de⁹. S̄t qz p̄sona s̄bi ante in-
carnatōem erat in vna sola natura consti-
tuta. 7 post incarnatōem in supposito ver-
bi natura hūana fuit vnita dīne. Et sic i
verbo dicit esse large p̄positio. qz vnio siue
simul in eodē supposito positio duarū na-
turaz. nō q̄ x̄ps sit illa vnita: idō cōposit⁹
dicat. s̄t quia in sua p̄sona illę due nature
vniebant. 7 sic aliq̄ mō ab illa vnioe p̄po-
situs appellat. ¶ Tertia p̄clusio. Mōder-
no tpe nō admittit q̄ p̄sona x̄pi sit cōposi-
ta. ratio. qz p̄positiōis nomē ad imp̄fecti-
onē sonat. 7 cōiter caput cōpositio fm̄ p̄ri-
mū modū. idō ille mod⁹ loq̄ndi non ad-
mittit. ¶ Lōra p̄clonē. qz seq̄ videt. p̄sona
na filij est passa. q̄ p̄posita. qz nullū idini-
sibile patit. añs est in simbolo. ¶ Et cōfir-
mat. Humanitas assumpta denoiat euz
hoiem. q̄ p̄positio est denoiabit eū cōposi-
tū. p̄na videt tenere a fili. nō em̄ videt poti-
or ratio de vno q̄ de alio. añs est māifestū
¶ Pro istis ē aduertēdū: qz ex q̄ s̄bi suppo-
sitat hūanitatez: oia noia suppositalia q̄
sumunt ab ea rōne vnionis: dicūt de s̄bo.
vt esse hoiez. esse p̄sonā rōnalē: esse aīal rē.
Sic etiā rōne eius dē vniois noia suppo-
siti diuini dicunt de illo hoie. s̄t nō de hu-
mana natura. ¶ Sc̄do p̄ regla est notādū
qz noia que cōuentū hūane nature ī age-
re vel pati: ita q̄ si in p̄prio supposito exi-
steret: ab eis denoiaret agere vel pati. eadē
etiā noia p̄ coicationē idiomatū p̄t dici
de diuina. 7 cōtrario vt hęc p̄cedunt. de⁹
est passus. de⁹ suri. rē. et de mōstrādo chri-
stum. iste homo creauit mūdū. iste hō est
eternus. rē. Et hęc s̄bi sic conueniūt rōne
coicationis idiomatū. ¶ Est em̄ coicatio
idiomatū p̄dicatū qd̄ vni p̄mo 7 imedia. coicatio
te conuenit coicari alteri 7 ei imedia con-
uenire. Et h̄ itelligo iuxta modū vnionis
iā facte in qua natura hęc nō solū dīna: s̄t
etiā hūana sp̄ fuit biā. Non em̄ s̄stio (vt
p̄us dēm est) q̄n de absoluta dei potentia
possit deus naturā humanā in vnitatem
suppositi assumere: 7 eam assumptam di-
mittere liberā ad peccādū 7 eā peccare. vt
dēm est añ. Et quis possit peccare: 7 pec-
cari: non credo qz p̄pterea p̄pterea dēz di-
ci s̄bi peccare: qd̄ declaratū ē antea. q. ij.

Lōdo 3

Parguit

Confir.

Notā. 1

coicatio
idioma-
tum

Nota. Sed tertia sunt noia ppria nature de quibus ratione non est ut denotent illud xpi supposito sic esse creaturam dependens seu posita esse parte componere etc. sic etiam inceptive esse: esse aliud a deo. esse hic et non alibi et hmoi. In natura divina esse trinu et vnu. esse filium esse spm scdm. hęc noia non veniunt illi supposito. qz non est de ratione: suppositi hęc noia veniunt supposito vel psonę. ¶ Per h ad formam. cedit q psona sibi sit passa. et neget pna: q sit posita. Ad pbatoem dicit q aliqd indivisibile et impassibile fm naturam divinam patit rde nature assuptę quā habet. ¶ Ad pfirmatdem pz qd sit ddm. qz non est simile de noie suppositi. s. esse hominē. et de noie nature: qd est esse cōpositū.

Dubiu 3 lectum ¶ Serru dubiu circa scōz artidm. An cū dicim: deus est hō. li hō pdicet vniuce et eodē mō de deo: sic vniuce pdicet de alijs hominib: iuxta quartā rōnem argumētōrū ad qsitū: ¶ Et vidz pmo q no. qz cū dicitur mus. fili⁹ dei est hō. li hō supponit p creatorē: cōnotādo hūanitatē. Nō sic non supponit cū dicim: petrus est hō. igit. pz maior. qz fili⁹ dei est p accidēs homo. scz i qru suppositat hūanitatē. Et minor pz. qz cū dicitur: petrus est homo: pdicatio essentialē nihil cōnotātib: ei⁹ extremis. ¶ Oppositū vidz. qz si equo diceret hō: tūc nō esset ver⁹ homo. cū p dicitur dcm est in scō ar. et pna tenet. qz non ea rōne esset hō: q ceteri hoies. ¶ Ad h dubiu dicit q catholic⁹ habet ar. cōcedere: q hō vniuce pdicet de deo et alijs hoib: sic ratio post oppositū arguebat. Un cū homo sit nome suppositi hnt humanitatē: ideo de qcumq; hmoi pdicabile est vniuce. q etiam sic pdicabit de xpo homine. qz est suppositū hns hūanitatez. h at ē cōe deo et ceteris hoib: qd qd g dicit hō iō dicit hō. qz est suppositū nulli alteri suppositanti innitū et h est signatū hui⁹ termini res pro q hō supponit. siue signatū materia/le hui⁹ termini. s. hō. ¶ Scō cōnotat humanitatē. scz aniam rōnalē esse in hęc rez corpi. Et h est hui⁹ termini hō signatū formale. ¶ Et si dicat. q hic termin⁹ hō est de pdicamēto sbe: et sic nihil cōnotās. ¶ Dicit q hmoi cōtra totalitatē vel suppositariōz in suppositiōe materiali impozitā nō sūt de pdicamēto sbe. eo q cōnotāt vltra rem pro q supponit. s. magis hnt modū significationis pdicamēti ad aliqd. sic etiam hoc no mētorū. qd dicit respectū carētię prialitatis

¶ Scō dicit q quis eodē mō et vniuce p dicit de deo et hoie alio (iux modū iā dictū) tñ ex pterei ē qdā varietas. Nam aliq hoies dicūt hoies ab hūanitatib: q non distinguūt ab ipis. socrates em sic est hō: ita cōtra hūanitas: iux opionē pbabiliorē ¶ Sic aut nō ē de filio dei. est em hō: et habet hūanitatē. s. illa humanitas nō ē ipse. vñ qlibet alioz dicit hō: hūanitate q est suppositata supposito suo pprio. fili⁹ aut dicit est hō hūanitate suppositata supposito alieno. scz sibi. ¶ Tertio cōcedū. q ē possibile q h termin⁹ hō hodie pdicet de vno. et cras illo remanēte nō pdicet de eo. s. de toto talis alio nlla facta noua impōne. Ut hūanitas petri ē nūc hō. et si cras ipa assumeret a sbo: ipa remāeret. et nō ē hō: s. sbbū est ea hō. ¶ Ad rōnem in pñū cū dicit q in hac fili⁹ dei ē hō. li hō supponit p creatorē. Dicit q h est p accidēs. s. de se vbi cūq; ponat: supponit p supposito hūanitatē. Et ita etia supponit q dicitur: petri ē hō. s. p supposito hūanitatē petri. ¶ Et qñ dicit q vti sic in nihil cōnotat. Rndet: negādo. qz tā sbiectū q pdicatum vti sic cōnotat suppositati onē. s. nllī alteri innitū vt supposito. Uter est q ē pdicatio essentialē: qz termini hnt eūd vti pporcionabile modū scādī. Et sic etiam ē hęc pdicatio essentialē. Iesus ē hō. ¶ Sed si loco sbiecti pōret rmin⁹ n hns silez modū significādi cū pdicatio: sic ē pdicatio accidentalē: vt si dicit. Hoc sedes ē hō. demon/strādo petri: illa ē denoiaria. sic h. fili⁹ dei est hō ¶ Septimū dubiu circa eūdē. Uter sic cedit q xps ē hō. sic cedit de ar. q xps est cor⁹. ¶ Ad h rndet. q put cor⁹ ē p se supi⁹ ad hoim: sic sic xps dicit hō ab vniuce hūanitatē cū dicitur: ita aīal p dicit ob cōiunctōem aīalitatē cū natura dina et etiā dicit p cor⁹ ob cōiunctōem corpeitatē cum sua natura. S. put cor⁹ dicit pte hūanę nature assuptę: sic sic xps nō ē hūanitas: ita nō ē cor⁹ neq; aīa. S. put cor⁹ sūit de pdicamēto qntitatē. s. cor⁹ qd ē lōgū latū et pfun dū. sic mihi videor q xps sic fuit lōgus lat⁹ et pfund⁹: q ita sūit cor⁹ in genere qntitatē. videor em mihi q ille sint dno mīnarōes suppositi. et iō nō reputo q sint de supposito xpi negāde: rōne cōlocationis idiomatū. Sec⁹ si cor⁹ diceret abstractiue: lōgū cū latitudine et pfunditate. sic xps nō ē cor⁹ sic nec hūanitas. ¶ Quia hū dubiu. Uter hęc sit pna. s. ē pfect⁹ hō?

Ad rati onē pñū

dubiu 7 Solo.

Dubiu 8 octauus

ff 1

Rñ dē q̄ illa ppō hz mltiplicē sensū. eo q̄
 li fact⁹ pr cadere sup totā ppōnē. 7 erit sen-
 sus. factū ē q̄ de⁹ ē hō. Et ē sensus verus.
 qz hoc factū ē in icamatōe s̄bi. S3 h̄ sen-
 sus ē imp̄opus. qz fact⁹ cū sit adiectm̄ ma-
 sculini gnis. necessario hz s̄biectū vel p̄di-
 catū p̄ s̄biectū: 7 sic nō determinat cōpo-
 sitōem. Nec etiā est mod⁹ natus facere p̄
 positōem modalē. Nā si sic: adhuc qz p̄i-
 tur ad copulā: māeret sensus diuis⁹. ¶ Se-
 cūdo mō p̄ li fact⁹ dēterminare solū p̄di-
 catū: 7 erit sensus. de⁹ est homo fact⁹. i. de
 us est hō p̄duct⁹: vel hō q̄ p̄duct⁹ est. Et
 hūc sensum p̄cedit Bonauē. dif. 7. hu-
 ius tenij. q. p̄ma ar. ij. S3 brūs I hē m̄.
 dif. 7. in scripto. q. ij. ar. p̄mo negat eā. q̄a
 dicit q̄ ille hō q̄ est de⁹ est etern⁹: 7 sic nō fa-
 ctus. qd̄ sine dubio ver⁹ ē. qz est de⁹. ¶ S3
 isti doctores nō sūt in isto multū diuisi. q̄a
 Bonauē. vult q̄ hec est vera. deus est fact⁹
 homo: p̄t factus se tenz a p̄te p̄dicati. ve
 sit sensus q̄ aliq̄ factio p̄mitt ad hoc q̄ de
 us est hō. 7 hoc vtriq̄ ver⁹ est. Brūs I hō.
 vult. q̄ deus non ē hō p̄duct⁹. s3 est hō qui
 fuit a b̄ eterno. 7 q̄ intēdēs eoz non repu-
 gnāt. ¶ S3 quis ē sensus magis ver⁹: Uī
 det m̄ h̄: q̄ p̄t fact⁹ se tener a p̄te p̄dica-
 ti: q̄ sensus b̄i I hōmē sit sanioz p̄t loq̄
 mur iuxta scd̄am opionē quā recitat mgr̄
 dif. vj. quā sequūt vtriq̄. Qd̄ p̄t. q̄a hec
 est falsa. fact⁹ hō est deus. qz null⁹ fact⁹ hō
 est deus. 7 q̄ etiā hec est falsa. deus est fact⁹
 homo. qz de p̄uētere 7 p̄uersa in indefini-
 tis est idē iudiciū. 7 si p̄uētēs falsa est. 7 cō-
 uersa falsa erit. Si at̄ li fact⁹ respiceret s̄b-
 iectū: r̄uc esset sensus. q̄ ille q̄ est deus fact⁹
 est hō. mō impossibile est aliqd̄ esse d̄ū sc̄m
 ¶ Et q̄ p̄t factū tener se simpli a p̄te subie-
 cti vel p̄dicati. credo q̄ vtriq̄ sensus sit fal-
 sus. Nisi vellemus dicere iux p̄mā opini-
 onē. q̄ hūanitas est hō in xp̄o. 7 q̄ tñ pro-
 p̄tervitarē p̄lonḡ hec esset vera. deus ē hō
 tūc p̄cederet q̄ de⁹ est hō p̄ductus. ¶ Ter-
 cio mō li fact⁹ ponit r̄sūā p̄ p̄parionē s̄b-
 iecti ad p̄dicatū. 7 sic p̄cedūt ambo docto-
 res dicti q̄ sit vera. 7 dicit Bonauē. q̄ sit sen-
 sus. de⁹ fecit se p̄m̄ hoīem. sic studendo ali-
 quis facit seipm̄ scientē. ¶ Dicit Bona. q̄
 aliqd̄ habeat ip̄op̄terariis. qz in tali locu-
 tione signat̄ ancessio s̄biecti: 7 ic̄ p̄tio p̄di-
 cati. saltē q̄ ad suū cōnotatuz siue formale
 p̄dicatū. 7 mutatio s̄biecti i s̄biectō 7 ter-
 minatiua i p̄dicato: Nō cōtū ē q̄ in deo

nō p̄t ē mutatio. Et q̄ dicit q̄ ibi fact⁹ ca-
 dit a p̄pa significatōe. scz q̄ ad trāsmuta-
 tionē. 7 ip̄orat vnionē. fact⁹ em̄ est homo
 vnio: enō sui mutatiōe. Et ē b̄n̄ p̄babilē
 d̄m. ¶ S3 aduentū q̄ nō op̄ter ad r̄tū
 trāfire. qz fact⁹ nō solū ē derivatū a factio-
 fm̄ quē moduz p̄cedit hec q̄ dicta sunt a
 Bonauē: s3 etiā a fio. nō em̄ hz fio aliō p̄-
 teritū: q̄ factussum. Nō qñ a fio d̄scēdit
 nullā mutatiōem in s̄biectō p̄onit. saltē ne-
 cessario. s3 solū in altero extremo. Nā deus
 fiebat d̄ns qñ fiebat creatura sibi finēs. 7
 albū sit s̄le albo qd̄ de nouo d̄calbat. quā-
 uis ip̄m nō mutet. ¶ Et ex h̄ final̄ d̄. q̄ p̄-
 ut li fact⁹ est p̄teritū p̄fectū huius s̄bi fio:
 hec d̄vi f̄monis (p̄t li fact⁹ ē signat̄ cō-
 parationē s̄biecti ad p̄dicatū) est p̄a: deus
 est fact⁹ hō. Nec li fact⁹ est aliquā mutati-
 onē ip̄orat circa s̄biectuz: saltē necessario
 iux v̄m significatōis termi: s3 solū in p̄di-
 cato. p̄. qz in inf̄ari assūptōis hūanitat̄
 hec erat p̄a p̄p̄iūsimē: deus sit hō. Et nō i-
 p̄ortabat illa oīo ex mō iux significatōis
 aliq̄m mutatiōem in deo: saltē necessario.
 s3 sufficit mutatio cōnotati p̄ p̄dicatum 7
 vnio hūanitat̄. Ita etiā ista de p̄terito est
 vera. deus ē fact⁹ hō. 7 ē li hō p̄dicatū. 7 li
 de⁹ s̄biectū. 7 h̄ totū. fact⁹ ē: vel ē factus: co-
 pula de p̄terito h̄ s̄bi fio. Nec aliq̄m mu-
 tationē d̄vi f̄monis ip̄orat circa s̄biectū. sic
 nec iste. a sit s̄le vel c̄gle b. stat̄ em̄ tales lo-
 cutiōes ēē p̄a: p̄p̄ mutatiōez in altero ex-
 tremo. qz vnio q̄ d̄s est fact⁹ hō dicit relatio-
 nē: nō passionē i deo. ¶ Nonū dubiū 7 vlti-
 mū h̄ q̄ s̄iōis. Uī hec sit p̄cedēda. hō
 mō ē fact⁹ d̄s: Uī d̄ q̄ sic. auēte Aug. di-
 cētis. q̄ tal fuit illa vnio: vt faceret d̄ū ho-
 minē. 7 hoīem deū. ¶ Lōsūmā. qz hō ē de-
 us. 7 nō sp̄ fuit de⁹. q̄ ē factus d̄s Et tercio
 in dubio p̄cedēti p̄cessū ē q̄ d̄s ē factus hō
 cōuente. 7 seq̄. q̄ hō ē fact⁹ d̄s. Et q̄to hec
 hō ē d̄s: ē ip̄ali p̄a. q̄ ē factū: q̄ ē p̄a. q̄ hō fa-
 ct⁹ ē d̄s. ¶ S3 i oppositū v̄. qz seq̄. homo
 ē fact⁹ d̄s. q̄ aliqd̄ ē factū d̄s. ab inferiori ad
 sup̄. mō p̄ns ē falsū. qz nihil ē factū de⁹.
 qz oē qd̄ ē d̄s vl fuit d̄s: ḡnāl̄ fuit d̄s. et n̄
 p̄ factiōnē ē d̄s. ¶ Scd̄o. qz dicit Dam. q̄ n̄
 diam⁹ hoīem d̄ficatū. ¶ Et tercio. si hō ē
 fact⁹ d̄s: filius dei ē factus d̄s: rōne cōica-
 tionis idiomatū. qz qd̄ de hoīne 7 de filio
 d̄. ¶ R. q̄ hec p̄ etiā d̄ffignēda ē. qz vel
 li factū d̄terminat totā ppōnē. 7 ē sens⁹
 factū ē q̄ hō ē deus. 7 ille sensus ē ver⁹. s3 i

Notā.

Lōdo 1.

Lōdo 2.

3

Notā.

Lōdo 3

Lōdo 4

Dubiuz nonum.

Confir.)

In p̄nū arguit 1.

arguit 2 arguit 3.

d̄ffictio

propus. vt in pcedenti dubio dicebat. et est clarus sensus iste. factu e qd ho e deus. i. al qua factio pcessit rone cuius hec eba. ho mo e ds. vel id e: ho r deus. ¶ Alio mo. si li factu se teneat ab altero extremoz: tuc p positio iux sedam r tertia opiones e falsa. Falsu em e. qd ho e ds factus: cuz nihil sit deus factus. ¶ Itē falsu e. qd ho factus sit deus et aliqs qui e ho pductus e ds. cu nulluz pductu ex tpe sine etiā nihil factu sit deus

¶ Si aut li factus e significet hitudine sbie cti ad pdicatu. tuc sensus. q ille q pus fu it ho: fiebat postea deus. et h simplr falsuz e. Nihil em vnqz fiebat deus. cu oē id qd est deus: gēnali est r fuit deus. ¶ Un in creaturis lz adueniente hitudine res pcedēs dicatur fieri. vt ho. xx. annoz sit sedēs vl calidus. tū nō dicim q aliqd calidū fiat ho q est xx. annoz. ¶ Et id si in scpturis alicubi iue nias. qd ho factus e ds: h itelligēdū e iux sen sum ppositū. i. factū e qd ho e ds. Alij sen sus vitādis sūt: sic etiā rōnes ad opposituz dubij peluserūt. Un si ho factus e ds: vel ho q est creatura. r h nō. cu creatura neq at esse ds. Un ho q e creator: r ille nō est fa ctus ds. cu ipse p fuit deus. ¶ Ad rōnes fa ctas p dubio. ¶ Ad pma bñ Aug. pt. 3. q loquit iux sensum ppositū. doctoz em excel lēs. scz brūs Aug. caute loqbat. dic em. vt faceret hoim deū. i. factū e qd ho esset deus. et ita est. ¶ Ad pma pfirmatōem pmo dz q minor dei smonis e falsa. ho em sp fuit ds. qz demōstrādo filiū dei. hec eba. h sp fu it deus. scz certū e: qd h est ho qd ho sp fuit deus

¶ Scdo dz qd hmoi pñe nvaler: vbi sibi ci tur terminus conotarū. vt sedēs e nūc vel hodie socrates. r sedēs an nō fuit ipe. g se dēs e nūc: hodie factus socrates. qz forte ni hil e hodie factū socrates. quis socrates sit factus sedēs. ¶ Et pñim si hōbū pñitū p cederet. sicut nō sequit. creator ante huius pueri est nūc deus. r non sp fuit creator: aie huius pueri deus. qz p ditoria e falsa. sp fuit creator: huius pueri deus. signat em de vi sermonis. q temp fuerit creatio hu ius pueri. qd fallum est. ¶ Ad terciāz. q il la de pñitio: deus est factus homo: nō de bet sic conuertit. ergo homo factus est deus sed sic. quod factū est homo: est vl fuit de us. vt in simili ista. homo factus est sciēs. non sic conuertit. q sciēs sit factus homo. sed q qui factus est sciēs: est vel fuit ho mo. ne determinatio factōis variat. ¶ Ad

quartam pcedit pma consequētia r conse quens. q factū est in tempore: r q homo e deus. sed neget consequētia secunda: qua inferitur. qd homo in tempe est factus deus. Ut in simili non sequit. factū est qd sciēs est homo. qd sciēs est factus homo. mani festum est em qd in omibz talibz mutat de terminatio factōnis. qz in pñis determi nat compositōem. r in secūdis determinat factōnē humanitatis vel deitatis. ¶ Rō tiones etiā ad oppositū contra pñuz sen sum non pcludunt. ¶ Un ad pma. non se quit. factū est qd homo est deus q factum est qd aliqd est deus. qz factum negationē secum potat. ido ab inferiori ad supiora le argumentū non valer. Dicere em factū est qd homo est deus. est dicere: factio pre cessit propter quā hec ita est qd homo e de us. qd tamē ante non erat ita. r sic est ma nifesta inclusio negationis. ¶ Ad secūda. qd Damascenus dixerunt. quia de vi ser monis r in tertio sensu est falsa: vt dicitur est. r de illo ipe loquitur. ¶ Ad terciāz ne getur hec consequētia. factum est qd homo est deus. ergo factum est qd filius dei e de us. qz ppter inclusam negatōez de vi sūmo nis tal pna ipedit. sic p3 itūcti. Docō ter tio articulo.

Ad ratiōes princi

pales. Ad pma p supposito neget qd xps e duo. Et ad auctē Nilarij dz: q illa locu tio intelligit sic. qd xps sm aliud. i. naturāz diuinā est de patre. r sm aliud. scz natu ram humanam est de matre. tamē vnus et idem homo. vl vna r eadem persona q sm naturam dei est deus: r sm naturam humanam est homo. nō autē voluit qd el ser aliud r aliud in recto. ¶ Ad scdam pro bationē. i. auctem Augusti. recte per idem q ille sermo est sm vim vocis min aptus. sed sanctus Augustin⁹ voluit. qd sm aliū et aliā naturā xps est filius dei. r sm aliū est filius hois. i. sm naturā aliā ptra here ricos volēres. q sicut xps est vna psona q sic etiam esset in eo vna tm natura. ¶ Ad terciā auctē. scz sic anima rōnalis r caro vnus est homo: ita deus r ho vn⁹ expus dicit q symbo lum nō vult ibi habere omi modam similitudinē: sed aliquā hāc. i. q sicut ania r caro sūt vn⁹ ho r nō plures: sic xps est deus r homo: vn⁹ tm in persona: r

Notā.
Lōdo
Ad i in pñuz
Ad pñr
Ad aliā
Ad 4

Ad i in pñuz
Ad 2
Ad 3
Ad i rōnē pñ.
Ad 2
Ad 3
ff 6

non duo. nō tamen intelligit q̄ sicut caro
 ⁊ hō duo sunt. sic in christo deus ⁊ homo
 sunt duo. q̄ h̄ esset falsū. sic em̄ de nō esset
 hō. ¶ Ad q̄ntā auctē. ad illō sc̄z Aug. diuī
 na sba ⁊ hūana vtrūq̄ est dei fili⁹. s̄ aliū
 p̄pter s̄bū ⁊ aliud p̄pter hoīem. Dī q̄ tea
 rus Aug ibi loquit̄ mltū explicite. p̄pter h̄e
 reses dogmatisantes in xpo tm̄ vna natu
 ra: sic est in eo vna p̄sona. ⁊ ḡte vi sermōis
 nō est accipiēda h̄ec ei⁹ auctas. q̄ sic non
 esset s̄a: s̄ qd̄ in recto ponit̄: in obliq̄ intel
 ligit sic. s̄ q̄ in xpo est vna sba ⁊ hūana. et
 fm̄ vtrūq̄ denoiat dei fili⁹. de⁹ sc̄z fm̄ vna
 et hō fm̄ hūana. ⁊ fm̄ aliud denoiat s̄buz
 puta diuinā. ⁊ fm̄ aliud denoiat hō. s̄ fm̄
 humanā. ¶ Ad q̄ntā. q̄ ex auctē Leonis
 nō sequit̄ q̄ xps sit duo. s̄ q̄ in eo sūt due
 nature. quaz vna choruscet: sic ⁊ personā
 xpi miracul. ⁊ alia succūbit iniurijs. s̄ hūa
 na natura: sic ⁊ xps. Lōgner catholice dī
 cī p̄t q̄ in xpo sūt duo: quoz vnū choru
 scat miracul. s̄ dinitas. ⁊ aliud succūbit i
 iurijs. s̄ hūanitas. Nec ex hoc sequit̄ xpm̄
 esse duo. s̄ in eo esse duo. fm̄ q̄ denoiatur
 diūsis noībz p̄sonē. s̄ de⁹ ⁊ homo. q̄s enī
 in vtrāq̄ natura sit vna p̄sona. sc̄z fili⁹ dei
 ¶ Ad sc̄dam rōnem p̄ncipalē neget aūis. s̄
 q̄ xps assumpsit hoīez. sic etiā dicit̄ est in
 sc̄do dubio tertij ar. q̄ illa falsa est. Ad p̄
 batōem ad illā auctē sc̄z in hymno sc̄dō rō
 Augu. ⁊ Ambro. Tu ad liberādū suscep
 turus hoīem. ⁊ ad oēs cōsiles dī. q̄ ibi p̄oi
 tur p̄cretū p̄ abstracto. i. susceptur⁹ hūani
 tatē q̄ futur⁹ erat homo. Ad illud psalmi
 stē. Brūs quē elegisti ⁊ assūpsisti. ⁊c. i. cui⁹
 hūanitatē assūere voluisti. ¶ Ad p̄firmari
 onē dī: q̄ xps est homo quē nō assumpsit.
 s̄ illi⁹ hoīs hūanitatē assumpsit ⁊ ea est
 fact⁹ homo. Ad imp̄batōem cū infert. q̄
 tūc eternali fuisse homo. neget p̄na. et ad
 p̄batōem. q̄cqd̄ est qd̄ non assumpsit: ab
 gēno fuit. h̄ec mihi vidē vera. q̄ distribu
 tio sit tm̄ pro illo qd̄ essentiali est xps. p̄ce
 dendo etiā minore q̄ xps est hō. quē nō as
 sumpsit. Et nego p̄nam: cū infert. q̄ ab eē
 no fuit homo. nā in minore est s̄sumptio
 cōnotatiue. q̄ iste termin⁹ homo nō p̄di
 cat essentiali de filio dei: cū q̄nq̄ est homo
 et q̄nq̄ nō fuit homo. vn̄ mutat qd̄ in q̄le
 q̄ h̄ec p̄dicatio. xps est hō quē nō assūm
 psit h̄z respectu suppositi p̄ q̄ supponit h̄z
 modū significā di denoiatm̄. ¶ Sic em̄ et
 in creaturis non sequit̄. quicqd̄ est hoc ve

stitum est natū de muliere. sed hoc vesti
 tum est indutū vestibz. q̄ est natū indutū
 vestibz de muliere. ¶ Vel similr. nō sequitur
 quicqd̄ est fili⁹ qd̄ non assumpsit fuit ab
 gēno. s̄ ip̄e est deus creans quē non assū
 psit. q̄ ab gēno fuit deus creans. ¶ Ad 3
 concedit ad intellectū p̄cessum i tercio du
 bio. q̄ in xpo est suppositū hūanū. s̄ nege
 tur q̄ suppositū humanū non est suppositū
 diuinū. ⁊ illa nō fuit ibi p̄bata. sed pro
 bata fuit in tercio dubio in replicatōe cō
 tra ip̄m ⁊ ibi soluta. ¶ Ad q̄ntā. p̄cedit q̄ i
 xpo sunt duo indiuidua. vt in sc̄da p̄clusi
 one q̄nti dubij dcm̄ est. ⁊ neget p̄na. q̄ er
 go supposita plura. Et ad p̄batōem nege
 tur: q̄ om̄e indiuidū sit suppositū. Sunc
 em̄ indiuidua in p̄tibz integralibz ⁊ essen
 tialibz. Itē in accidētalibz in q̄bz nō sunt
 supposita. vbi em̄ sunt ḡna ⁊ sp̄s: ibi etiā
 sunt indiuidua. ¶ Ad p̄firma. p̄cedo: q̄
 natura hūana in xpo est indiuidū. et ne
 go p̄nam. q̄ est suppositū. ¶ Ad p̄batōem
 p̄mo p̄t dīcī. q̄ esse suppositū non est na
 turē humanē magis p̄p̄riū. q̄ non oī p̄ue
 nit. non em̄ p̄uenit naturē hūanē in s̄bo.
 ¶ Sc̄do. q̄ accidētalī cōuenit. p̄ em̄ na
 tura hūana manere ⁊ non esse suppositū.
 et talia non vocant̄ recte p̄p̄ria. ¶ Sc̄z ad
 misso q̄ talia largo mō possint dīcī p̄p̄ria
 non sequit̄ rō q̄ sint min⁹ sepabilia. q̄ que
 magis cōia sūt: minus a rebz separi p̄nt. ⁊
 tū talia min⁹ p̄p̄ria sūt. Nō esse suppo
 sitū ē min⁹ cōe. q̄ nō reperit nisi in s̄bstatijs
 totalibz. Esse indiuidū in illis ⁊ in alijs
 reperit. s̄ a cōtralibz ⁊ in p̄tibz. Et ḡ ma ḡ p̄
 remoueri esse suppositū: q̄ esse indiuidū
 Aqua em̄ diuisa ab alijs: est suppositū. si
 p̄iūgat̄ alteri aque: sic q̄ innitat̄ toti suppo
 sitū: desinit esse suppositū. s̄z manet in di
 uidū. Exēplū in alijs. coloraro ē magis
 p̄p̄riū eēvisibile q̄ ē egle. et tū facti⁹ fieret
 n̄visibile q̄ nō q̄le. ¶ Ad 5. dī p̄mo. q̄ due
 natē q̄ sūt i xpo s̄z suas natas: si hūana es
 set sibi d̄relicta: eēnt natē dare eē duozū
 suppositoꝝ. ¶ Sc̄do. q̄ natura hūana de
 facto nō dat eē suppositale distinctū p̄ra
 suppositū s̄bi. q̄ ab eo suppositat. ¶ Ter
 tio q̄ econtrario est hic: zin immensitate
 benedicte nature dīng. ibi enim ex fecūdi
 tate illius nature sunt tria supposita vna
 natura simplicissima. Econtrario est hic
 q̄ h̄ est vnū suppositū i r̄tibz naturz. s̄ di
 nitare: ania: ⁊ corpore. ¶ Per h̄ ad formā

Ad 4.
 Ad 5.
 Ad 2.
 rōnē p̄n.
 Ad p̄fir
 Simile

Aliud
 Ad 3
 Ad 4
 Ad p̄fir
 Ad 5
 Ad for.

argumenti: ad mentē argumenti mōdō
neget maior: q̄ vbi cūq; sunt due nature:
quaz q̄libet est nata esse suppositū: ibi nō
minus debet dare duo esse suppositalia q̄
vna natura diuina triū. qz natura diuina
nō pōt esse suppositari: 7 ex secū ditate sua h̄
habet q̄ naturali est i trib; supposit; . Due
aut nature in s̄bo (quis q̄libet eaz sibi de
relicta) esset nata dare esse suppositi. Tñ
qz hūana natura desuppositata ē. et sup
posita a s̄bo. idō nō dat verū: nisi vnicū

Ad 6 esse suppositi. 7 idō nō est sile. ¶ Ad sextā.
neget aūs. q̄ hūanitas xp̄i est hō. Ad pro
batōem. pcedo q̄ est s̄ba sensitiua rōnalis
et nego p̄nam. q̄ s̄ sit hō. hęc em̄ nō est de
finitio hominis p̄se: s; hūanitatis. Un̄ vl
tra oīa illa ibi accepta dic̄ iste termin⁹ hō
esse suppositū. siue nulli alteri vt suppositi
tari iniri. Et si petat. qd pl⁹ appōi deberet
Rūdo q̄ deberet apponi esse suppositū vl
nulli inniri alteri vt suppositari. ¶ Ad cō
firmatōem. neget aūs. ad p̄batōem cuz p̄
bat. qz qz aia separa iniri alteri supposita
ri: idō nō est suppositū. 7c. D; q̄ nō est sile:
d̄ ania separa q̄ ad inniri corpi. qz h̄ ē ei na
turale. nec d̄s h̄ vult auferre. 7c hūanita
te xp̄i q̄ ad inniri p̄prie suppositatōi. Nā
ania separa min⁹ bene habet: ex eo q̄ est si
ne suo s̄biecto: cū q̄ mltas opatōes pōt q̄s
sine eo nō pōt. ¶ Per p̄nū. hūanitas chr̄i
sti p̄ suppositatōem s̄bi ab oī malo libera
tur: qd sibi dimissa posset cōmittere. ad oē
bonū habitat. nec ab aliq̄ ope qd esset si
bi p̄gruū quōlibet impedit. ¶ Sedō. qz cū
sit in potētia obediētiāli maiestati de⁹ vult
eam totā inniri s̄bo. ¶ Tertio. qz summis
donis p̄uilegijs 7 honorib; exaltat 7 subli
mat. qz mai⁹ donū de ordinata potētia dei
nulla pura creatura vnq; suscipit nec susci
pere p̄t. s̄are lege ista. ¶ Et q̄ in nllō mō p̄
prie suppositatōi innirit. de q̄ ante dcm ē.
q̄ nihil p̄fectōis secū porat. imo doleret:
si a s̄bo deberet dimitti. ¶ Ad septimaz ne
get aūs. qz in xpo sūt due hypostases. Ad
Boetii d; q̄ p̄ s̄bam p̄icularē itelligit s̄b
stantiā nulli alteri inniri vt supposito. nō
em̄ vlt q̄ pres essentielles vl itegles sint hy
postases. s; p̄tidares 7 suppositales. ¶ Ad
rōnes factas s̄ q̄ sitū. ¶ Ad p̄mā. negetur
qz deus nō possit eam facere verā. Ad p̄ba
tionē dicit. qz deus de nō homine potest fa
cere hominē. vel saltem hominē aliquem
qui nunc nō est homo: potest facere homi

nem. vel de nouo pducendo. vel etiaz hu
manitatē in personā patris que nō est ho
mo in vnitate suppositi recipiēdo. Verū
est tamē. qz respectu eiusdē tempis adē qua
te vel instantis eiusdē nō pōt facere qz idē
sit homo 7 nō homo. nō p̄pter distantiaz
rerū que sunt homo 7 nō hō. s; p̄ forma
lem oppositōem terminoz in supponēdo
quia nequnt simul cōuenire eide. ¶ Per

Ad for.

hoc ad formā d; qz vez est qz adē qte res
ctu eiusdē t̄pis nō pōt hanc facere veram.
homo est nō homo. 7 neget p̄nā: cum ifer
ergo nec h̄ac: deus est homo. Ad p̄batōez
cōcedit qz q̄libet homo qui est pura creatu
ra 7 deus pl⁹ distant in p̄fectōe essentialiq;
homo 7 nō hō qui nō est re⁹. 7 q̄ sic de⁹ po
test facere qz de⁹ sit homo: ita pōt facere qz
res que nō est homo fuerit hō. s; q̄ illā nō
pōt facere verā. homo est nō hō: nō ē ex di
stantia rez: s; ex formali repugnātia sim
noz in stādo simlp̄ eodē. ¶ Ad scōdam. cō
cedit totū aūs. 7 neget p̄nā. qz male infer̄.
deberet em̄ infer̄. qz deus nō possit qz vna
natura esset alia. sicut nō pōt facere qz vna
psona sit alia. ex q̄ nature pl⁹ distant i vna
psona xp̄i qz p̄sonē in vna natura diuina.

Und si tale argumētū valeret: p̄baret q̄ ni
hil posset esse albū. qz pl⁹ vnunt p̄ 7 s̄ filii
essentia diuina: qz s̄ba 7 albedo in sua eēn
tia. S; deus neq; facere qz p̄sona patris sit
psona filij. q̄ nec poterit facere qz s̄ba sit al
ba. p̄t; qz male p̄cludit. deberet em̄ sic ifer
ri. ergo nec poterit facere qz s̄ba sit albedo. 7
sic est; p̄bano ad suppositū. qz sic maior vni
tas in natura diuina stat cum distinctiōe
personaz: ita minor vnitas stat cū distin
ctione naturaz in homine christo. christū
em̄ esse deū et hōiem nō tollit distinctiōez
naturaz: s; infer̄ humanā naturā nō con
stare suppositū p̄prie. ¶ Ad terciā eodē
mō neget p̄nā. 7 ad p̄batōez cōcedit qz pl⁹
ania 7 corp⁹ cōueniūt: qz diuinitas 7 hūa
nitas. 7 ex hoc sicut ania non est corpus:
sic nec diuinitas est humanitas. sed nō se
quitur quin deus vel diuinitas sit homo:
ab assumpta humanitate. plus etiam di
stant s̄biectum 7 albedo: qz anima 7 corp⁹
Et non sequit. si anima nō sit corpus: qz s̄
iectum non sit albū. q̄nis bene sequatur.
qz s̄biectum non sit albedo. ¶ Ad quartam
dictum est in seprimo dubio. qz in hac. de

Ad 2

Ad 3

deus est hominē: hō p̄dicat vn̄ in voce deo
sic p̄dicat de alijs hominib; i alijs p̄pōnib;.

Ad 4

Ad 6

Ad p̄fir

Ad 7

Ad i
p̄ q̄ sitū

er ideo psequenter pcedendū est qd hō pte
 2 dicat vniuoce de creatore 7 de creatā. ¶ Dy
 onisius autē 7 alij qui dicūt dñū illius: lo
 quunt de pdicatis de dō fm rōnem essentie
 diuine. Et quōd talia dicta debeat intelligi
 sup dcm est dis. viij. pmi. in que. ppa. vbi
 3 videbat. Utz deus possit dici in gne. Ad
 scđam improbatōem pcedit. cū dī. qd tūc
 sicut petrus est essentialiter hō: sic 7 christ?
 Est em pdicatio ista eque essential: petrus
 est hō: sicut illa. xps est hō. qz vtraqz ē spē
 4 de indiuiduo. ¶ Et sicut hec pdicional est
 necessaria. si petrus est: petrus est hō. ita et
 illa est necessaria. si xps est: xps est hom o.
 suppono tñ in hoc qd xps sit loco ppriū no
 minis iesu. s. hois xpi iesu. Et ideo pcedit
 sic petrus nō pōt manere petrus: nisi sit ho
 mo. ita 7 iesus xps nō pōt manere iesus
 5 xps: nisi esset homo. ¶ Et cum dīq christ?
 quādoqz fuerit: qñ nō fuit homo. s. an as
 sumptōem hūanitatē verē est: sed tūc nō
 6 fuit iesus xps. ¶ Ita etiā petrus pōt māe
 re. 7 nō esse vel nō manere homo. vt si assu
 meret in vnitatē alterius suppositi. petrus
 postea erit. 7 tñ nō homo. sicut etiā post as
 sumptōem nō erit petrus. scz sō rōne petri.
 pōis: seu homis. ppria. ¶ Per illud in def
 ad 5 ad quinta. qd hec est p se. xps est homo: vt
 dcm est. 7 qd est de pmo mō pteritis. qz est
 pdicatio essential spē scz de suo indiuiduo
 sicut 7 hec. albū est coloratū. pcedit psequen
 ter. qd pdicatu est de esse sbiecti. 7 essentialit
 pdicat de sbiecto. 7 cōcedit qd eadē essentia
 impōtat p sbiectū 7 pdicatu: quo ad con
 notatōz vel formalē significatōem. s. hūa
 nitas xpi. Et idē est suppositū pro qd pdi
 catū supponit 7 sbiectū. scz suppositū ver/
 2 bī dei habens in se hūanitatē. ¶ Ad imp
 batōem cū dī. qd nō stabit filii dei esse: nisi
 sit homo. illā pnam nego. qz licet hec sit p
 se: xps est homo. non tñ ppter hoc sequit
 qd hec sit per se. filius dei est hō. ¶ Imo illa
 3 apud me est p accidens. sic ista. sba est co
 lorata: est p accidēs. qzuis hec sit per se. al
 bum est coloratū. 7 in re possibile est: qd illd
 albū sit sba. Est em in ista (albū est colo
 ratū) pdicatio essential: ppter hoc qz ē ge
 neris de spē. 7 ideo est pporcionabil mod?
 3 supponis 7 significatōis pdicari 7 sbiecti.
 S3 hec: sba est colorata (cū sbiectū sit ab/
 solutum 7 pdicatu cōnotatiuū) nō est tal.
 3 ¶ Immo si sit albū 7 coloratū. nō necessario
 4 sequit. si sit sba qd sit colorata. ¶ Sic simi

limō in pposito. hec est p se. xps est hō. qā
 spē de indiuiduo. s3 hec p accidēs: fili? dei
 est homo. qz non pporcionabil significat
 li xps 7 li filius dei. Et si xps est: hō est: s3
 nō si filius dei est: hō est. ¶ Per h ad cōfir
 matōem dī. qd hec est p accidens. deus est
 hō. nō qz in deo est accidēs: s3 qz ex tempo
 re 7 libere hūanitatē assumpsit sine qua fu
 it de? 7 posset manere deus ea dimissa. sic
 etiā p accidens est dñs vel creator. ¶ Ad
 2 terciam pfirmatōem. qd pdicari fm sban
 3 tiā vno mō significat pdicatōem essentia
 1 lē. 7 sic nō valet definitio. nō em oē qd p
 dicat fm sban pdicat essentialit vel relati
 ue. ¶ Alio mō dī aliqd pdicari de deo fm
 2 sban. qz pdicat rōne nature diuine. sic qd
 nō pueniat alijs psonis: nisi rōne essentie
 diuine. sic esse vni: oipotentē: immensum
 2c. 7 esse dñm: esse cām 7c. ¶ Et h mō dōm
 3 est. qd hoc pdicatu hō: nō dī de deo fm s
 stantiā. qz (vt in pmo arti. scđe qstionis
 huius tertij) dcm est: vnio hypostatica i
 mediata terminata est ad psonā filij et nō
 ad essentiā. qz sibi nō cōuenit nisi ratōne
 4 suppositi filij identitate. ¶ Et fm hūc mo
 dū pt cōcedi. qd hic termi? hō pdicatur de
 deo fm relatōem. nō qd sit terminus relati
 uus. qz est termin? supponēs essentiā hu
 manā esse in supposito p qd supponit. sed
 5 ido: qz vnio vel suppositio nature hūa
 ne ad diuina dic relatōem. puta psonam
 dei se hē aliqlit ad eā. vt ab ea dī: hō: p?
 vnionē: quō an vnionē nō dicebat. Et de
 h satis sup dcm est. qd vicz illa vnio est 3 re
 latio. ¶ Posset etiā dici pdicatio fm essen
 5 tiā. qz suppōit realē essentiā. Et fm h pos
 set dici. qd hō pdicat s3 cēntiā de deo. non
 dinā: s3 hūanā. in q nasa hūana hmōi p/
 dicatio psuppōit eē dēū. Dcm at Anf. qd
 allegat: nō ē illd. qz loquit de his q pdi
 cat de deo ad itra. nō rōe actōis factē cir
 ca creaturā. Ad. 4. pfirmatōes p3. qd nō
 v3 diuisio. qd ei pdicat denotatiē: s3 pē pdi
 5 cat: nec cōtribili: nec vt supi? nec vt ifen?
 vt albū de hoīe nō cō oīs hō ē albo: nō oē
 albū ē hō. ita nec oīs dō ē dō. psonali te/
 nēdo li dō. nec oīs hō ē dō. ¶ Ad. 5. confir
 5 matōes loqndo de mōs pdicādi Arist. 1.
 Ad 5 pfirma. postero. fm quē ibidē oīs pdicatio dnoia
 tiua vocat p iheritiā. dī qd hō pdicat dō
 p iheritiā. nō qz hō in heret deo: s3 qz de
 nomiat deū. vt dō dicat dñs: pdicatio s3
 philosophū est denotatiua: 7 per iherenti

ad pfr.

Ad pfr.

4

Ad 4.

Ad 5.

Ad 6 am dicta: nō realē sed logicalē. ¶ Ad sextā
 cōcedit. q̄ hęc est vera. dē est hō. put li de
 us supponit p̄sona filij. Et cōcedit q̄ p̄
 sona p̄ris: hęc est etiā vera. deus nō ē ho/
 mo. Et q̄ ille s̄b cōtrarij sūt ambę verę: de
 vi sermonis. deus genuit deum. dē nō ge/
 nuit deū. S; phibet scđa: p̄pter simplicet
 7 p̄pter hereticos. ne videamur negare ge/
 neratōem in diuinis. 7 q̄ heretici possent
 simplicib; instillare q̄ ponerem; p̄les deos
 Ita hęc q̄d de vi sermonis esset vera. deus
 nō est hō. p̄sonalr tenēdo li deus: in eaz in
 cōi vsu ponere nō debem; sine restrictione.
 ne videamur negare incarnatōem: v; p̄de/
 replalitatē deoz. Attamēcū moderatōne
 bene possumus dicere. deus p̄ nō est ho/
 mo. 7 dē filius est hō. S; cū infer. q̄ sūt
 plures di; quoz vn; est hō rē. p̄r negari
 cōseq̄ntia: eo q̄ ibi cōit tenet dē essentialr
 et nō p̄sonalr. et sic q̄uocac dē in ante et
 cōse q̄nte. ¶ Cōcedit in q̄ p̄les sunt p̄sonę
 diuinę. quaz vna est homo: 7 alia nō. sic
 nō sequit etiā aliq̄s deus genuit. 7 aliq̄s de
 us nō genuit. q̄ sūt p̄les di; q̄ ibi arguit a
 sup̄pōne p̄sona: ad sup̄pōnē p̄ essentia.
Ad 7 ¶ Ad septimā m̄det iuxta dēa inono du/
 bio. q̄ deus est corpus. put corpus ē in p̄e
 dicamēto s̄b. Et neget p̄na q̄ infer. q̄ dē
 est materia. 7 cōcesso q̄ corpus xp̄i sit mate
 ria: nō m̄ poterit valere argumentū. q̄ xp̄s
 p̄pterea sit materia. q̄ erit ex indefinitis 7
 si maior fieret vnūialis. vt q̄ diceret. deus
 est om̄e corp; illa esset falsa. de h̄ etia; sup̄
Ad 2 dem est in dicto dubio. ¶ Ad scđm q̄d in/
 fert. cōcedit q̄ quid sit rē p̄na. sic em̄ ch̄rist;
 d̄: hō ab humanitate: 7 corp; a corporei/
 tate quā assūpsit: ita dicit lōgus vel latus
 rē a q̄ritate: q̄ iā humanitatē extēdit. ad
 im̄pbatōem d̄: q̄ 7 si nature diuinę repu/
 gnet h̄e extēsiōne in se: nō m̄ repugnāt h̄
 nature humane assūptę: a qua xp̄s d̄ hō
 et ex cui; q̄ntitate d̄: magn; vel q̄nt; i ḡne
 q̄ntitat; corp̄al. ¶ Forze dicit Si xp̄s ē lon/
 gus: nūc habet p̄tes. 7 si habet p̄tes est p̄p/
 situs. cui; d̄nū est dē in p̄mo articulo. et
 p̄t; vltima p̄na. q̄ oē habes p̄tes est p̄p/
 sitū. ¶ Scđo. q̄ esset diuisibilis. q̄ omne
Solo. habens p̄tes est diuisibile. ¶ R̄ndet. q̄ cre
 do catholice cōcedendū esse q̄ xp̄s habeat
 p̄tes. q̄ ille habuit p̄tes. habuit eniz
 caput: manus: genas: oculos: latus sic ce/
 teri homines. 7 h̄ rōne humanitatis assū
 ptę. sicut ergo habet duas naturas: ita h̄

multas partes nature humane. Et ideo ne
 get scđa cōseq̄ntia: cū infer. q̄d est p̄posit;
 nō ei oē habes p̄tes est p̄positū. sic nō om
 ne habes natura humanā est cōpositum.
 q̄ nec natura assumpta est suppositū. nec
 eius p̄tes sunt suppositū. ¶ Per illud idē
 p̄t; ad scđm. q̄ negāda est p̄na q̄ nō om
 ne h̄ns p̄tes est diuisibile. p̄t; em̄ aliquod
 habes p̄tes nō cōponi ex illis p̄rib;. ¶ Ad
 rertū p̄ns cū infer. q̄ xp̄s esset s̄ba corpo/
 rea. p̄t; dici. q̄ illa definitio est definitio ab
 stracti. s. corp̄eitaris. 7 nō p̄creti. 7 sic nega
 ret p̄na. q̄ licz xp̄s sit suppositū h̄ns corpo
 reitātē: nō est corp̄eitas. sic non est hūa/
 nitas. ¶ Scđo mō dicit. q̄ p̄ns nō est ml/
 tum p̄suetum: ne equiuocatio in intellectu
 faciat obscuritatem p̄cessit distingui con/
 sequēs. xp̄s est substantia corp̄ea. q̄ vel itel
 ligi p̄cretiue. q̄ est substantia habens corpore
 itatē. 7 tunc p̄na est bona. 7 anis vez. sic eti
 am est substantia habens hūanitatē. ¶ Ul
 intelligit abstractiue. vt sic ē substantia corp̄ea
 id est. q̄ est substantia q̄ est corp̄eitas. 7 sic ne
 get p̄na. q̄ sicut nō est humanitas: ita nō
 est corp̄eitas. ¶ Ad im̄pbatōem p̄ntis cō
 cedit. q̄ xp̄s in re est s̄ba incorp̄ea. imo est i
 corp̄eitas. Et nō est incōueniēs q̄ incorp̄o
 reitas sit suppositū h̄ns corp̄eitatē. 7 sic i/
 corp̄eitas verificat de xp̄o i recto. 7 corp̄o
 reitas in obliq̄: scz mediātē h̄ s̄b habere
 vel assumpsisse. 7 alia nō sūt opposita. be
 ne em̄ stat q̄ incorp̄eitas assumat corp̄eita/
 tē. sic etiā diuina natura q̄ nō est humani/
 tas: hūanitatē. ¶ Ad p̄firmatiōem neget
 p̄ma p̄na. 7 ad p̄batōem neget illa q̄ assu
 mit. scz q̄ ois hō ē p̄posit; ex antia rōnali 7
 corp̄e. ¶ Scđo d̄ q̄ illa definitio nō est bo
 na definitio cālis hois. s; hęc anial habes
 aiam rōnalē in corp̄e. nō em̄ optet ad hoc
 q̄ aliqd sit hō. ipm̄ eē p̄positū. s; sufficit q̄
 sua hūanitas sic sit p̄posita. 7 id definitio
 q̄ assumit: nō p̄tē ē hois. s; oib; hoibus
 alijs a xp̄o p̄ueniat. s; ē d̄a definitio hūa/
 nitat;. ¶ Ad. viij. neget maior siue p̄ma p̄
 ahtis. quō ei eēt i materia remota: cū p̄dica/
 tū 7 s̄bicū supponūt p̄ eod; 7 sit s̄a. ¶ Et
 ad p̄batōem cōcedit q̄ natura diuina hu/
 mus ex q̄ ē corp; hois: imo 7 tota hūani/
 tas bñ sunt remota ab iuicem. 7 ergo hęc
 est materia remota. diuinitas est humani/
 tas. sic etiā hęc ania est facticia. sed cū hoc
 stat q̄ hęc nō sit in materia remota. deus
 est homo. vbi p̄cretū p̄dicat de cōcreto. scz

Ad 3

Ad 3

Ad 4

Ad p̄fir

Ad 8

licz. xus est homo. sicut nec illa. s. ania est
 3 sciens. ¶ Immo hec. xus est homo est in
 ad p̄fir. materia cōtingēti. 7 hec. Jesus est homo.
 est in materia naturali. ¶ Ad p̄firmatōez
 dicit. q̄ omēs p̄dicatōes de simplici inhe
 rentia: etiā si definitio p̄dicaret de definito
 vel genus de spē reducunt ad p̄blema acci
 dentis. cui⁹ est simpli inesse vel p̄dicari de
 2 s̄biecto. Un̄ phus in. ij. topicōz vbi de p̄
 blemate accidētis 7 de ei⁹ d̄terminatione
 cōsiderat: de om̄ibz illis d̄terminat. ¶ Et ex
 cōsequēti ista. xus est hō. est p̄blema acci
 dentis: nec mix. qz (vt d̄cm est) vere per ac
 cidens est. Immo etiā ista. Jesus est hō. q̄
 est in p̄mo mō d̄cedē p̄ se: est p̄blema acci
 dentis: sic 7 ista. homo est anial: cum sit de
 3 simplici inhegētia. ¶ Nec valet qd̄ obijc̄t
 homo est sp̄s s̄stātis. q̄ nō facit p̄blema
 accidētis. cū om̄e p̄dicatū p̄me int̄ionis
 faciat p̄blema accidētis. vt d̄ictū ē. ¶ Ra
 tionēs post oppositū ille auctēs sūt pro di
 ctis in p̄mis duobz articulis. Doc de que
 stione.

Eptimo que

rit. Cū sicut filius dei p̄desti
 natus est esse hō: sic duas fili
 atōes habeat xps homo: Prima ps 7 sup
 positū respicit d̄s. vii. S̄cda. s. que situz re
 spicit d̄s. vii. ¶ Cōtra suppositū arguitur
 sic. Null⁹ ali⁹ hō p̄destinat esse hō q̄ neqz
 fili⁹ dei. p̄batio p̄nc. qz hō vniuoce d̄r de
 filio dei 7 alijs homibz: vt d̄cm est in que
 stioe p̄cedēti. 7 q̄ nō vid̄r potior: tō quare fi
 lius dei p̄destinaret esse hō q̄ ceteri. ante
 cedēs p̄t. qz ad id nō p̄destinat hō qd̄ ip
 se nec tpe nec natura p̄cedit. Nō nullus
 alius hō p̄cedit tpe vel natura se esse ho
 minē. igit. ¶ S̄cdo. P̄destinatio debet
 p̄cedere p̄destinatū. q̄ filius dei ad nihil ē
 p̄destinatus. p̄batio p̄nc. qz nihil p̄cedit
 seipm. añs p̄t ex mō significatōis ei⁹ qd̄ ē
 p̄destinatio. Et tunc vltra. filius dei ad ni
 hil est p̄destinat⁹. q̄ nō est p̄destinat⁹ esse
 hō. qz ex opposito videt seq̄ oppositum.
 ¶ Tertio sic. Nō est gr̄a filio dei q̄ est hō.
 q̄ nō est p̄destinat⁹ esse hō. p̄batio conse
 quētē. qz ad h̄ solū aliq̄s p̄destinari d̄r: qd̄
 conuenit ei p̄ gr̄am. ¶ Quarto. qz sequi vi
 det. filius dei est p̄destinat⁹ esse hō. q̄ est p̄
 destinat⁹. s̄ p̄ns est fallū. q̄ 7 añs. Qz at
 añs sit fallū: p̄t. qz illud p̄destinat qd̄ nō

p̄ suppo
arguit 1.

arguit 2.

arguit 3.

arguit 4.

dū est: vt dicit Digenes. Et ad Rom. 8
 sup illud. Quos p̄destinavit: hos 7 voca
 uit. dicit glo. p̄destinavit nō dū existentes
 vocauit auctōs. mō fili⁹ d̄s p̄ est. Qz cō
 sequētia sit bona: apparet. qz videt argui a
 pte in mō ad totū. sic etiā sequit. est p̄desti
 natus ad gr̄am 7 gl̄iam. q̄ est p̄destinat⁹.
 ¶ S̄cdo loco arguit p̄ q̄sito. Quia multi
 plicata causa necessario multiplicat effect⁹
 et q̄ cuiuscūqz sunt due natiuitates: ei⁹ e
 r̄r due filiatiōes. S̄z christi sūt due nati
 uitates. q̄ due filiatiōes. Maior nota vi
 det. qz natiuitas ē causa filiatiōis. omnis
 em̄ q̄ nascit vid̄r nasci aliqua filiatiōe. mi
 nor nota est. ¶ S̄cdo sic. In xpo sunt filia
 tio eterna 7 filiatio t̄p̄alis. 7 vna eaz non
 est alia. q̄ in eo sūt due filiatiōes. tenet cō
 sequētia. 7 maior p̄t. qz xps eternali est fili
 us patris. 7 nō sine p̄prietate relatina cō
 stitutina filij: vt in p̄mo d̄cm est. q̄ in xpo
 est filiatio eterna. ¶ S̄z etiā est t̄p̄aliter fi
 lius v̄ginis. vtz fidei. 7 nō sine filiatiōe
 qz p̄dicatōem implicat q̄ aliq̄s esset filius
 sine filiatiōe. ¶ Qz aut vna filiatio nō sit
 alia: p̄bat. qz vna ē eterna. 7 alia est t̄p̄al.
 p̄batio. qz sic se h̄z gnatio eterna ad gr̄nā
 filiatiōem: ita t̄p̄al ad t̄p̄alem. s̄z nequit es
 se gr̄na gnatio sine eterna filiatiōe. q̄ neqz
 t̄p̄alis sine t̄p̄ali filiatiōe. ¶ Et p̄firmat. q̄a
 (vt d̄cm est) virgo Maria est mater xpi.
 q̄ xps est fili⁹ ei⁹: p̄ illā reglam. relatiua po
 sita se p̄nūt: 7 p̄empta se p̄mūt. in p̄ncis
 ¶ S̄cdo sequit. Xps est fili⁹ v̄ginis. q̄ est fi
 atōe fili⁹ v̄ginis. vt p̄ns deducit est. Un̄ q̄
 filiatiōe eterna. 7 h̄ nō. qz tūc eternali esset
 eius fili⁹. qd̄ nō est v̄z. ¶ T̄cō nō ē natura
 te gr̄na fili⁹ v̄ginis. q̄ nec gr̄na filiatiōe. pro
 bat p̄na. qz filiatio seq̄ n̄aritatē. añs ē no
 tū: ad Gal. 4. qz ex tpe fact⁹ ē ex muliere.
 Un̄ ē filiatiōe t̄p̄ali fili⁹ v̄ginis. 7 si sic. p̄ter
 gr̄nā ent in xpo t̄p̄al filiatio. 7 sic due. ¶ Iter
 tio sic. Relatiōes sūd̄ate i diuisis sūd̄amē
 tis ordiate ad r̄m̄os reali distictos disti
 guunt i re. s̄z filiatio dina xpi 7 filiatio hu
 mana eiusdē sūt h̄mōi. igit. maior nota ē.
 qz quō eiusdē relatōis eēt diuisa sūd̄amē
 ta 7 diuisi termi: p̄bat minor p̄mo q̄ ad fun
 dām̄ta. filiatio ei dina sūd̄at i nata dina:
 7 ē ip̄a: vt in p̄mo li. d̄cm est inquantū sc̄i
 lz illa essentia diuisa eterna gnatiōe est cōi
 cata filio. Ex opposito. filiatio hūana sūd̄
 dat in natura humana. p̄t sc̄z in illa xps
 ex temp̄e natus est. S̄cdo etiā differūt q̄

p̄ q̄sito
arguit 1.

arguit 2.

2.

3.

Confir.

2.

3.

arguit 3.

arguit 4

ad terminos. qz filiatōne eterna xps refert ad patrem. 7 ad illā ordiat etiā ante secula. filiatōe autē tpali christus refert ad matrem. 7 est filius illi. 7 ad illā ordinat. ¶ Q̄ro. Nō min⁹ debet dici alia filiatō qua xps ē filius virginis a filiatōne sua eterna: qz si pater assumptōe carnis natus esset ex virgine. s; si pater assumpsisset carnē ex virgine realiter esset alia filiatō qua pater eēt natus ex virgine a filiatōe eterna filij. igr̄ rē. cōsequētia nota est. Et maior pz. qz equaliter est xps nunc tpaliter natus ex virgine: sicut tunc pater. ḡ equaliter sibi nūc debet ob tpalez natiuitatē ascribi noua filiatō: sicut tunc patri. Minor nota est. qz p̄t̄ esset alius respectu filij sui. nec pater esset filiatōne eterna filius virginis. ¶ Et q̄ro. Quia nō minus multiplicant̄ relatōnes qz eaz originēs. Modo originēs distictē sūt quib; xps est filius patris 7 maris. ḡ filiatōnes. pz maior. qz originēs p̄porcionātur relatōib; originatis ex ipis. vt sicut in diuinis sūt quatuor relatōes: sicut dicitū est in p̄mo. s; generatio: filiatō: spiratio actiua: et spiratio passiuā. ita sūt etiāz ibi quatuor originēs. s; generare: generari: spirare: spirari. Minor pz. de se. qz alia ē generatio eterna et patre. 7 alia est temporalis ex matre. ¶ Sec̄do. filiatōne que fundatur et est in deo distinguit̄ realiter a filiatōne que est in creatura. s; filiatōne xpi qua ē filius patris fundat̄ in deo. 7 filiatōne qua est filius maris est in creatura. ḡ realit̄ distinguit̄ ille filiatōnes. tenet p̄na maior rōnis pater. qz filiatō fundata in deo est deus. cum omne quod est in deo est de⁹. Nō omne tale distinguit̄ ab eo qd sequitur creaturā. Minor pz. qz filiatō eterna fundat̄ in filio dei 7 in essentia diuina: vt in p̄mo dcm̄ est. filiatō autē hūana q̄ xps est filius virginis fundat̄ in natura humana. qua xps ē filius virginis que ē simpliciter 7 pura creatura. ¶ S; p̄ supposito q̄ filio dei p̄destinat⁹ est esse hō: est m̄gr̄ i lictera dif. vij. dicens eā fm̄ oēs opiones esse concedendā. ¶ S̄cdo. Quia nō minus p̄destinatus ē filius dei esse homo: qz hō p̄destinatus est esse filius dei. s; scdm̄ p̄te sacra scriptura. ḡ 7 p̄mū debet poni. pz maior. quia minus videt̄ q̄ aliqd̄ possit p̄destinari esse eternū: qz eternū fieri aliquale ex tempe. Et minor pz ad Roma. p̄mo. vbi de xpo dicit. Qui p̄destinatus est filius

p suppo arguit. i.

2

us dei fm̄ virtutē. ¶ Tertio. Qd̄ est ex tpe 3 sacrum hoc ab eterno p̄destinatū est fieri. sed filius dei ex tpe est factus hō. igr̄ pz maior. quia qd̄ est alī p̄destinatio q̄ dispositio diuina de bono futuro in tpe. minor nota est. ¶ Sed 3̄ questū arguit sic. Ubi est p̄se vnus filius: ibi etiā immodo erit vna filiatō. sed in xpo ē immodō vnus filio. igr̄ maior pz. qz nulla ratio est quare pro vno filio req̄rerent̄ plures filiatōes. et frustra sit p̄t̄ plura qd̄ eque bene potest saluari p̄ pauciora. Et minor est catholica. q̄a scriptū est. vnus filius: nō duo filij. ¶ Cōfirmatur Quia nō plus xps p̄pter duas natiuitates debet h̄re plures filiatōnes: qz p̄pter duas creatiōes aliquā nouāz relatōem. S; p̄pter duas creatiōes nullam ponit̄ habere relatōem nouā. ḡ nec p̄pter duas natiuitates accipiet̄ duas filiatōnes. cōsequētia tenet. Et maior pz. q̄a sicut ex temp̄e natus est: sic ex tpe creator ē quare ergo plus p̄pter tpalem ei⁹ natiuitatē debet accipere relatōnem nouā qz p̄pter creatiōem. Minor nota est. nō cū relatio aduenit xpo realis noua: vt in p̄mo dicitū est: et hoc q̄ creator est vel de minus est. talia em̄ verificantur deco ex sola mutatōne facta in creatura. ¶ In hac questōne erūt duo articuli. Primus erit de supposito. Sec̄do de questō.

3̄ questū arguit. i.

Confir.

Quantum ad p̄t̄

nū: 7 trib; est videndū. Primo: an filius dei sit p̄destinatus Sec̄do de supposito: an sit p̄destinatus esse homo. Et tertio: an homo sit p̄destinatus esse filius dei. ¶ Pro p̄mo memorādū ē q̄ de p̄destinatioe multa dicta sūt. xij. q. p̄mi libri scilz qd̄ sit. et q̄ mō se h̄eat ad p̄sciam. 7 idō nō resumo ea nisi qd̄ dcm̄ ē q̄ p̄destinatio ē eterna p̄p̄atio ad finalē gr̄am i p̄nri. 7 ad gl̄iam in futuro. qn̄ simpli d̄r. qn̄ aut̄ d̄r: cū additō: tunc ē p̄p̄atio eterna ad bonū qd̄ p̄ additū ip̄ortatur. vt si aliq̄s ē p̄destinat⁹ p̄ncips: ille ab eterno p̄pat⁹ ē ap̄ d̄ū vt p̄seq̄ p̄ncipatū. ¶ Et q̄ seq̄t̄ q̄ p̄destinatio respectu ei⁹ q̄ p̄destinat⁹: tria ip̄orat̄ de vi sm̄ois. ¶ Primūz; aliqd̄ bonū p̄seq̄ndū. qz q̄ p̄destinat⁹ ad aliqd̄ qd̄ p̄pe aliqd̄ bonū p̄seq̄t̄: ad quod eterna dispositōne dei p̄paratur Non est enīz p̄destinatio ad malum: nisi nomē vald̄ extēdat: vt p̄uertat̄ cū p̄scāa. ¶ S̄cdo q̄ illd̄

Notā. s

Lore.

3 bonum duciat ei fm gratia. ¶ Et tertium
 qd pdestinatio pcedebat illi bonu respectu
 cuius est pdestinatio. Est em pdestinatio
 dispositio ad futurū bonū. ¶ Quo pmissio
 est cōclusio pma hęc. fili⁹ dei nō ē pdesti-
 natus. p³. quia cōiter nō recipit sua oppo-
 sita. Ratio est. qz omēs condiciones pcur-
 rentes ad pdestinatōem in ea hic dīcūt.
 ergo affirmatiua negāda est. 2. negatiua
 cōcedenda est. pna nota est. ¶ Et ans p³
 inductiue. nō em filio dei pparat aliqd fu-
 turū bonū: cum omē bonū habeat p dīnaz
 naturā. Nec aliquod bonū psequet p gra-
 tiā: ea dem de causa. Nec aliqd pcedit euz
 vel bonū eius: cū sit gremus. Un etiā non
 solū ista que habet modū diuise falsa ē. s3
 etiā ista. pdestinatus est filius dei ad ali-
 quod bonū. ¶ Sed ptra dicit. qz vtiq3 hęc
 cōcedit. iste homo est pdestinatus demon-
 strādo xpm. vel etiā hęc. xps est pdestina-
 tus. g hęc. filius dei est pdestinat⁹. pna pro-
 bat. qz de pmissis vocabulis importātibz
 vnionē in alijs est cōcatio idiomatuz. sic
 sc3: vt ea que cōueniunt filio dei: etiā pue-
 niant filio hominis. 2. cōtrario. ans cōit est
 concessio: vt infra dicit. ¶ Et psumat ex-
 positio. qz sequit. iste homo ē pdestinat⁹
 et iste homo ē filius. g filius dei est pdesti-
 natus. ¶ Scdo. quia filius dei est pdesti-
 natus esse fili⁹ dei g est pdestinat⁹. pna te-
 net. qz nō minus esse filiū dei est ei eternū
 q3 cum esse filiū vl habere omē bonū. ans
 patet p glosam ad Roma. pmo sup illud.
 qui pdestinatus est filius dei in pte dī-
 centē. q3 filius dei pdestinatus est vt sit fili-
 us dei. ¶ Tatio. Omnis hō est pdestina-
 tus vel pscitus. s3 filius dei est homo. 2. n̄
 est pscitus. g est pdestinatus. ¶ Quarto. qd
 si nō est vera: hoc videt esse ex eo. qz pdesti-
 natio solū est respectu tpaliū (vt dcm est) 2
 filius dei sit gremus: respectu eius non est
 cōtra. quia missio etiā est respectu tpaliū
 quia nulla psona diuina eternaliter ē mis-
 sa. 2. tñ de filio dei bene dīcāt mitti. quare
 ergo nō pdestinatus? ¶ Quinto. qz purū cō-
 porale cōuenit filio dei. quare g nō gremū
 immo magis. qz vidz q tpale magis repu-
 gnet eterno: q3 gremū eidem. mō pdestina-
 tio est eterna. ancedēs p³. qz create est pu-
 rum tempale: quod filio dei cōuenit. ¶ Sex-
 to. quia filio dei pparat gratia in p³enti: et
 gloria in futuro. ergo filius dei pdestinat⁹.
 a definitione ad definitum. ancedēs. p³.

lodo 1.

fillam arguit. 1.

lonsir.

arguit. 2.

arguit 3.

arguit 4.

arguit. 5.

arguit 6.

quia christo pparatur gratia in p³en-
 ti. 2c. ¶ Pro solutiōe istorum est scienduz. ¶ Nota
 q in vocabulis repugnantia includitibz
 respectu filij dei: esto q de homine dicant
 quia de eo repugnantia nō importat. nō
 tñ dicunt de filio dei. sicut etiā vocabula
 vnionem importat nō cōicant. Quāuis
 em in hymno dicat: q filius dei erat susce-
 pturus hominē: ad bonū intellectum: nō
 ppter hoc concedit. q erat suscepturus fili-
 um dei. ¶ Quo supposito mderet ad rati-
 ones factas. ¶ Ad primā. q quis pdesti-
 natio dicatur de christo vel de hoc homine
 eo respectu eius rōne humanitatis h3 cō-
 uenientia. quia filius dei fm naturā hūa-
 nam est pdestinatus. tñ nō dīcāt de filio dei
 eo3 repugnātia est iter sbiectū et pdicatū
 quia antecessione im portat pdicatū. sc3
 pdestinatus: quā respectu filij dei impo-
 sibile est fuisse: idō neganda est consequē-
 tia pma. sc3 iste homo est pdestinatus. er-
 go filius dei est pdestinatus. ¶ Et ad pro-
 bationē consequētie dīcāt. q cōmunicatio
 idiomatū nō solum impedit in terminis si-
 gnificantibz vnionē. sed etiā in illis noi-
 bus que importat intellectū pteratē.
 sicut sunt pdestinatio 2 filius. ¶ Sed ad
 syllogismū expositoriū dīcāt. q nō valeat.
 quia maior nō reducat ad vnā deoi. Nō
 em sequit. iste homo est pdestinatus. ergo
 omē quod est iste homo est pdestinatus. 2c.
 ¶ Ad scdam q hęc de vi sermonis non est
 vera. filius dei pdestinat⁹ ē esse filius dei
 sed quandoq3 in sacra scriptura aliqd dī-
 cit fieri: quādo sit nōrū. et qz in resurrecti-
 one saluatoris euidenter apparuit ipm esse
 filiū dei. idō dīc glosa allegata. q fili⁹ dei
 pdestinat⁹ est esse fili⁹ dei: ad hūc intelle-
 ctū. filius dei pdestinat⁹ est vt euidenter ap-
 pareat esse fili⁹ dei. sc3 resurrectiōe ex mor-
 tuis. Et ille sensus est ver⁹. qz respectu illi⁹
 apparitiōis fuit euidenter ancessio. ¶ Ad. iij
 negat iste syllogismus. oīs hō est pdestina-
 tus vl pscit⁹. 2 fili⁹ dei ē hō. g ē pdestinat⁹:
 vl pscit⁹. maior em nō est pfecte de oi. qz lz
 emnis homo sit pdestinatus vel pscitus.
 nō tñ omne qd est hō est pdestinatū vel p-
 scitū. qz fili⁹ dei q est hō nec ē pdestinat⁹ nec
 pscitus. vñ hęc cōcedēda est. aliqd qd est
 homo nec est pdestinatum nec pscitū
 ¶ Forre dicitur: q tales instantie locū ha-
 bēt in terminis diuinis: vbi vna essentia
 habet plura supposita. si ergo cas appli-

Nota

Ad 1

2

3

Ad 2

Ad 3

obido.

cemus ad personam filij icarnatam: vt q
concedamus: q iste homo est pdestinat.
et tamen aliqd quod est iste homo: nō est p
destinatum. videbimur pcedere q in chri
sto sunt plura supposita. cuius ptranum
in pcederi quēstio est dcm. ¶ Rñ det. n e/
gando. qz nō sequit. q videamur in eo po
nere plura supposita. s; bene plures natu
ras rōne quaz idē suppositū dūsimode po
test expmī. sic q doctores de ipō expō i or
dine ad vnā naturā eternā cui pdicatum
cōuenit: illud de eo pcedūt. r idē pdicatu
negamus de eodē supposito alī sic expres
so. q vnus termin⁹ oppōnem ad aliū in
cludit. Sic em̄ dicimus. q xps est pdesti
natus vel iste hō. eo q ibi in sbiecto expri
mit humana natura: cui pdestinatio pue
nit. S; nō pcedit. q filius dei sit pdestina
tus. eo q pcessio quā tenorat pdicatu r
spectu filij nō habet locū. ¶ Sed mento re
plicabit. Quare filius dei dicit mortu⁹: eo
q ille homo mortu⁹ est. r nō dī. pdestiat⁹:
eo q ille homo pdestinatus est. cū tñ filio
dei tñ repugnet mori sic pdestinat. quia
vtrūq; solū rōne nature assumptę sibi na
tum est puenire. ¶ Ad hoc rñ det. q pcedi
cata nature assumptę sic esse pceptū natū
mortuū: dicunt de filio dei. q; q significat
talia sibi in tempe pueniūt. r plicite hu
manitatē vel naturā assumptā secum por
tant. q; dicere deus est mortu⁹. vel fili⁹ dei
est mortuū: manifestū est q; necesse est h
intelligi in aliena natura. eo q apud om
nes deitas eterna est r impassibil. S; sec⁹
est de pdestinatōne que nō sic determina
te secū portat humanā naturā. Dicere em̄
filiū dei pdestinatū est quasi dicere. an sū
liū dei fuit pparatio respectu sui boni. qd
male sonat: r in fauorem Anij. s; ac si fi
lius dei esset creatura. ¶ Ad quantā. cōcedi
tur maior. addendo tñ q h sit vbi māife
sta est repugnātia pdicatū ad sbiectū. Et
cum dī. missio est tpalis dicat q nō impor
tet tpalitatē respectu ei⁹ q mittit. sed so
lum respectu eius ad quē mittit. Pdesti
natio aut qñ dī: de filio dei: dicē anceden
tiā respectu eius dē de quo pdicat hmoi pde
stinatio. r ergo nō est simile. ¶ Ad qui
tam. q nō est incōueniēs q pdicata cōno
tātia pura tpalia sic esse dcm eē missuz. et
se misericordiā exhibentē. dicant de filio dī
q; supponunt p filio dei: cōnotando cum
aliquid egisse in tpe. ¶ Sed hoc pdicatū

pdestinatū cōnotat q aliqd pcesserit filiū
dei: r ideo nō vere dī: de illo. ¶ Ad illd au
tem qd dī. q tempale plus repugnat eter
no q; eternū eterno. Rñ det q ista est ipro
pria. qz cum solum sit vnū eternū. p; q il
lud nec eterno nec tempali repugnet. ¶ Si
vero voluerit arguēs. q terminus conno
tans tpale minus verificabilis sit de noie
eterni: q; terminus significās eternū: h nō
oportet. qz terminus aliq; cōnotās etnū
pōt sic cōnotare: q; eterno neqat cōuenire.
imo q; solum p tempalib; natus sit sup
ponere. si cur pdestinatū nō dicit de per
sonis diuinis. cōnotat em̄ eternū: r suppo
nit pro tempali. ¶ Ad sextā negat añs. Et
ad pbatōez q; chrislo pparat gratia r glo
ria cōcedit. r negat pñā. q; g et filio dei. sic
em̄ negat esse pdestinatus: ita negatur q;
ei pparatur gra. Doc de pma pte hui⁹ ar
ticuli. ¶ In scōa pte articuli videndū ē de
supposito. s; an filius dei sit pdestinat⁹ el
se homo. ¶ Pro quo est notandū. q; pcede
stinatio est dispositio rei ad finē. r ideo cuz
de hoie dī: q; sit pdestinatus sine adiūcto.
intelligit q; sit dispositū de eo vt attingat fi
nem ad quē est hō. ¶ Cum hō pōit cuz ad
iunero: tñ intelligit q; est ordinatio vl di
spositio de illo ad illū finem. vt ille est pde
stinatus dur: de quo dispositū est: vt fiat
dur. ¶ Scōo est notādū. q; añcessio i hac
ppositōne pōt referri sup pdicatū. r ē sen⁹
q; de filio dei pdispositum ē: vt fiat hō: et
tiā añq; fieret homo. ¶ Alio modo pōt ca
dere sup totum. r est sensus. pdestinatum
est: vt filius dei fiat homo. Et nō est ma
gna diuersitas: quo ad istas duas. ¶ Illis
pmissis est cōclusio m̄salis hęc. Filius dei
pdestinatus est esse homo. patet. quia
ppositio illa in vtroq; sensu est vera. g. cō
sequētia nota est. r ancedens ptz. qz de fi
lio dei pordinauit tota trinitas: vt fieret
homo pro hominum salute Etiam pcor
dinauit ante fieri: vt filius dei fieret ho
mo. Doc de secunda parte articuli. ¶ In
tertia parte videndum est de tertio. scilicet
An homo sit pdestinatus esse fili⁹ dei?
¶ Pro quo est notandum. q; cum pcede
stinatio dicat añcessionem: potest illaz de
notare: vel ad sbiectum. Et tunc erit sen
sus: q; aliquis homo priusquā esset ho
mo: pronisus fuerit esse filius dei. ¶ Se
cūdo mō pōt tenotare eā ad pdicatū. r est
sensus. q; aliquis homo añq; esset fili⁹ dei

Solb.

Replica

Solb

Ad 4

Ad 1

4

Ad 6

2 ps art.

Notā. 1.

Notā. 2

Cōclio
m̄salis

3 ps art.

Notā. 1

3 pdestinatus erat esse filius dei. ¶ Vel p̄ re
fem ad sbiectū ad p̄dicatū. scz ad totam
pp̄nem. Et sic est sensus. q̄ pdestinatum
erat vel est q̄ hō esset filius dei. ¶ Tūc est p̄
ma p̄positio. q̄ p̄mus sensus est verus. p̄z.
quia hō christus p̄usq̄ esset hō : pdestina
tus est filius dei. Nā hoc habuit ille ho
mo: inq̄tum homo per gr̄am vniōis. 2 fu
it ipsi p̄positū anteq̄ esset homo. ¶ Et q̄ h
est antecessio respectu boni habēdi 2 illius
boni assēcutio. mō nō plura requirunt (vt dī
ctū est) ad pdestinatōz. ¶ Sēda. terti⁹ sen
sus est etiā verus: p̄z. qz ab eterno erat p̄
positū: vt homo esset fili⁹ dei. 2 ex tempore
est factū. ¶ Terti⁹ p̄positio. Terti⁹ sensus
re vī fmonis est falsus. p̄z. qz nihil p̄t an
tecedere filiū dei. ¶ Sed p̄ p̄mū sensum in
stat valde fortiter. Primo sic. Quia si ho
mo christ⁹ pdestinatus est esse filius dei. 2
ille hō est filius dei: filius dei est pdestina
tus esse filius dei. falsitas cōsequētis p̄z
ex p̄ma pte. 2 discursus vidē bonus. q̄a ex
positio? ¶ Sēdo sic sequit. Homo pdesti
natus est esse fili⁹ dei. ergo aliq̄ psona est p̄
destinata esse fili⁹ dei. S3 nulla psona ē
pdestinata esse fili⁹ dei. ergo conclusio falsa.
ultima p̄na est nota. 2 p̄ma p̄na p̄z: per h
q̄ pdestinatio nō est nisi psonę. Minor rō
nis pbat. qz nec psona creata est pdestina
ta esse filius dei. cū hoc creature nō conue
niat. nec psona increata est pdestinata esse
filius dei. eo q̄ quicqd est psona increata:
vel nō p̄t esse filius dei. vt sicut p̄ 2 sp̄s/
sanctus. vel necessario 2 eternali est filius
dei: sic est psona filij. ¶ Tertio sic. Quia
omnis q̄ ad aliqd pdestinat: tpe vel natu
ra p̄cedit illud ad qd pdestinat. Nō nul
lus homo p̄cedit filiū dei. igit nullus p̄z
destinat⁹ est esse fili⁹ dei. ¶ R̄ndet ad has
rōnes. ¶ Ad p̄mā: negādo p̄nam. ille em̄
syllogismus nō est c̄positio: nec redu
cibilis ad expositioz. eo q̄ nō omē quod
est homo xps: est pdestinatū esse filius dei.
Importat em̄ pdestinatio antecessio: vt
dcm est. quę erat respectu christi hominis 2
ternali in dō vsq; ad incarnatōem. S3 re
spectu filij dei cum cremus sit esse nō po
tuit. 2 idō respectu huius s̄bi cōcatio idio
matū nō habet locum p̄pter hoc q̄ ancel
sio potest esse respectu vni⁹ nature: q̄uis
nō respectu alterius: vt tactum est in p̄ma
parte huius p̄mi articuli. sicut nō sequitur
p̄uisio diuina nō p̄cedit xpm fm q̄ est fili⁹

us virginis. q̄ p̄cedit eum fm q̄ est fili⁹ dei
¶ Ad sēdam: negat p̄nam. 2 ad p̄batōem cū
dicit q̄ omnis pdestinatio est respectu per
sonę. dicit q̄ hoc nō op̄ret absolute si ue lo
quendo simpli. sed sufficit q̄ cū addito sit
respectu psonę fm aliquā natūā fm quā
potuit esse p̄cessio diuini p̄positi p̄ponen
tis illi psonę fm illam naturā dare aliqd
bonū. ¶ Sicut etiā nō sequit. antecessio est
p̄positi diuini respectu hoīs: vt sit fili⁹ dei
ergo antecessio respectu psonę vt sit fili⁹ dei
cum nulla antecessio esse possit respectu per
sonę quę est filius dei. ¶ Forte dicit q̄ argu
mentū reducat ad Disamis sic. Homo est
pdestinatus esse filius dei. 2 omis homo
est psona. ergo aliq̄ psona est pdestinata es
se filius dei. Et minor est vere de omni. qz
omne quod est hō est psona. ¶ R̄ndet p̄
mo. p̄out antedēnteneret in sensu tertio
pura isto. pdestinatū est vt homo sit filius
dei. qd argumentū nō valz. qz implicatio
futuresis impedit p̄nam in talibz. Sic
etiā nō sequit. p̄uisio diuina p̄or erat qz ho
minē esse deum. 2 ois homo est psona. er
go p̄or erat qz illā psonā esse deum. ¶ Se
cundo etiā. Quia in maiore termini vidē
tur habere modū sup̄pōnis materialis. et
in minore psonalis. sicut etiā nō sequit. ef
sentiali homo est rōnalis. 2 ois hō est colo
ratus. q̄ essentiali coloratū ē rōnale. ¶ S3
p̄out maior tenet in p̄mo sensu. scz p̄out
valet hanc. Aliqs homo p̄usq̄ esset hō p
uisus est esse filius dei. p̄z q̄ argumentū
nō valet. si addat minor: omis homo ē p
sona. ergo aliq̄ psona p̄usq̄ est homo p̄u
isus est esse filius dei cū p̄uisio sint vere. 2 cō
clusio falsa. et ex p̄nti non est in Disamis
¶ Sed difficile est videre qd deficiat. po
test em̄ dici q̄ mediū equiuocet. qz in ma
iore de hoc hoie est pdestinatio siue p̄u
isio respectu significati formal. scz inq̄tuz ē
vel erit vel futurus erat s̄b humanitate. 2
in minore est s̄bumprio respectu significa
ti material siue respectu sup̄positi. ¶ Unō
q̄ ille homo est psona: hoc nō est inq̄tuz
est s̄b humanitate. sed inq̄tū est sup̄posi
tū diuinū. mō respectu eius inq̄tū est sup
positū diuinū nulla erat p̄uisio vel p̄de
stinatio. ¶ Aliter p̄or dicit: forte meli⁹ vel
apparenti⁹. q̄ ista maior. Homo p̄usq̄ er
rat homo: p̄uisus est esse filius dei. est q̄
ualēter hypothetica valens hāc copulati
uā. Iste homo est filius dei. 2 p̄usq̄ est h

Ad 2
2
Replica
Solo.
2
3
4
5
Uel sic

Lōcō 1.

Lōcō 2

Lōcō 3

5 1 2 clu
sionem
arguit. 1.

arguit. 2

arguit 3

Ad 1

homo: hoc erat psum a deo. modo in ta/
 lib: hypoteticis: no valent hmoi psequen-
 rig: ppter negatione aliud 2 aliud negate.
 2 ¶ In fili vti dicat. hic ho erit fili? dei. 2 p/
 scitum erat: qd esset fili? dei: psum esset hic
 ho. 2 hic ho e pda. qd psum erat hec psona
 erat psum: qd ipa esset fili? dei. p. 3. qd non
 seqtur. qd psum de esse filii dei: no erat re/
 spectu suppositi vel psona absolute: sed re/
 spectu psonę humanate: vel psum sub vnio-
 ne humanę nature. sicut etia in filiis copu-
 latine exponedis. vel equalenter copulati-
 3 uis. tale argumtu no valet. ¶ Unde non
 sequitur. Iste erat ho: 2 psum erat ho qd se-
 dens. 2 illud sedens vel ome sedens e sub-
 stantia. qd psum erat ho qd substancia. ¶ Alii
 potest dici qd mediū no n tenet vniformi-
 ter. no valet modus arguendi: vt in pma so-
 lutione dictū est. Unde sicut expositio: iste
 no valet. Iste ho est pdestinat? 2 iste ho/
 mo est psona filij dei. igit psona filij dei est
 2 pdestinata. eo qd maior no est ad vnam de
 omi reducibilis. Sic etia prior syllogism?
 3 no valet. qd variatio est mediū. ¶ Un illa
 singularis: p qua verificari debet hec in-
 definita. ho est pdestinatus filij dei: no est
 de omi: nec ad ea reducibilis. non eni ome
 qd est iste homo: est pdestinatu esse filius
 dei. ¶ Vel fortasse omnes he. de vi sermo-
 nis sunt verę. fili? dei est pdestinat? esse fi-
 lius dei. psona diuina est pdestinata esse fi-
 lius dei. ¶ Sed a doctorib: non pcedunt:
 2 ne credat principiu habuisse tps filij dei.
 vt psumit Arius. ¶ Et motiuuz ppter qd
 3 pcederent: esset. qd filius dei siue psona filij
 fm qd homo: est pdestinat? esse filius dei.
 multa eni vera sunt in vno sensu: que tñ ne-
 queunt pcedi. qd essent erroris inducrua.
 Ad 3 ¶ Ad tertia dicit: qd omis q ad aliqd pde-
 stinatur: pcedit illud ad qd pdestinat. qñ
 antecessio inclusa in sbo pdestinationis:
 refert sup pdicatu. sed qñ refert sup subie-
 ctum solu. tunc sufficit qd psumio 2 anteces-
 sio pcedat subiectu sub rone tali: qua de co-
 dicit pdicatu: vt ad veritate hui? ho est p-
 uisus esse fili? dei. vel pdestinat? esse filius
 dei: sufficit qd prior sit psumio: qd qd homo
 sit deus. vel fili? dei. 2 sic est hic. Hoc d pmo
 articulo.

Uel sic tertio

Uel sic quarto

Ad 3

De 2 ar.

No. 1.

Quantus ad secū

dum articulu restat videre: Utrū duas fi-
 liationes habeat xpi? ho: Ubi pmo vi-

dendū est pfundamento: q in xpo sūt due
 natiuitates. Scdo vtrū illis duab: core-
 spondeant due filiationes. ¶ Quo ad pri
 mū est pclusio respōsalis hec. Catholico
 pcedendū est xpm esse bis natū. 2 ei? esse vl'
 fuisse duas natiuitates. ¶ Probat sic. illud
 qd natū est natiuitate eterna 2 natiuitate
 tpali: habz vel habuit duas natiuitates:
 2 est bis natū. sed xps est hmoi. igit. ¶ Pa-
 1 ter maior. qd natiuitas eterna semp est: et
 semp cōplera siue pfecta est: vt dictū est p
 magistrū lib: pmo di. 9. 2 tpalis nō semp
 est: tñ tpe incepit. nec amodo est. sed du-
 dum ante perfecta est mō quō talia essent
 idem: quoz vnū semp manet: 2 aliud in tē-
 pore incepit: 2 ex tēpe pfectū fuit. ¶ Mi-
 2 nor nota est. qd xps nat? est natiuitate eter-
 na ex deo patre. 2 natiuitate tpali ex virgi-
 ne mre. ¶ Unde de natiuitate eterna dictū
 est in pmo libro p multas auces sanctorū
 in plurib: distinctionib: qnta: sexta: septi-
 ma 2 nona. De natiuitate tpali dicit Lu-
 ce. j. Quod naseet ex te vocabit filius dei.
 Et Matth. j. Quod eni in ea natū est: de
 spūsancto est. Et in simbolo apłorū. Na-
 tus ex maria p gine. ¶ Confirmat sic. quia
 si nō esset bis nat?: vel duas habens nati-
 uitates. hoc maxime esset. qd nō est nisi so-
 la psona. 2 solū vnus fili?. sed hoc non ob-
 stat: qñ possit dici bis nat?. igit. Patet ma-
 1 ior. qd nō aliude possit ex rone negari xpm
 esse bis natū. Patet minor. qd idem ho vi-
 2 ditur etiaz bis nasci. semel in vtero: 2 semel
 ex vtero. ¶ Correlatiū. nō videt esse in cōde-
 niens xpm esse ter natū. 2 ei? tres fuisse na-
 tiuitates. Una eterna: 2 vna tpalis in vre-
 ro. de qua Matth. j. Quod eni in ea natū
 est: de spūsancto est. 2 tertia tpalis ex vtero.
 de qua Matth. ij. Lū natus esset iesus in
 bethleem iude. ¶ forte dicit. Qui? non est
 nisi vna hypostasis eius nō erit nisi vna
 natiuitas. sed xpi nō est nisi vna hyposta-
 sis. igit. P. 3. maior p Damascenū dicens:
 rem: qd nasci puenit hypostasi. ¶ Scdo qd
 Arg. 2 quō quod vna 2 eade generatione genera-
 tur semp: possit bis generari siue nasci. mo-
 do xps generatiōe eterna semp generat. si-
 cut dicit Mg lib: 2. j. dis. it. ¶ Tertio. qd
 Arg. 3 sicut ppter equinocationē homo vnus et
 ho pictus nō dicunt duo hoies. ita etiā p-
 pter eandē generatiōe eterna 2 tpalis nō de-
 bent dici due generationes: nec natiuitates
 eterna 2 tpalis due natiuitates. Dicit eni

Lōdo. 1

2

Lōfir.

Corre

Arg. 5.

Arg. 2.

Arg. 3.

Libri. iiii. Questio vii.

cōmentator. q̄ que dicunt de celestibz et in
 ferioribz: dicunt de eis equivoce. magis igitur
 que dicitur de deo et temporalibus:
 arguit 4. dicuntur de eis equivoce. Quarto. q̄ nul-
 lus dicitur nasci p̄pter illud qd̄ aduenit ei post
 cōpletū ei⁹ esse. modo t̄p̄alis generatio ad-
 uenit filio dei post cōpletū eius esse. igitur.
 arguit 5. ¶ *P̄terea.* Cui⁹ est tm̄ vnū esse: eius etiā
 est tm̄ vn̄ a generatio. sed xpi est tm̄ vn̄icuz
 eē. igit̄ patz̄ maior. qz̄ generatio vadit ad
 esse. vt dicit̄ in q̄nto phycoz. p̄t̄z̄ minor. quia
 vn̄⁹ rei est tm̄ vnū esse. mō xps est vn̄⁹. In
 simbolo Athanasij. Itē xps non ē nisi esse:
 cū sit deus. ¶ *R̄ndet̄ ad primā.* q̄ idēz sup-
 positum p̄ferim̄ cui⁹ due sunt nature p̄-
 bis nasci. fm̄ illā duplicē naturaz. mō xps
 est suppositū in duabz naturz. diuina scz̄ et
 humana. et q̄ fm̄ illas bis natus ē. nec con-
 tra hoc ē auctoritas Damasceni. ¶ *Ad se-
 cundā.* q̄ nō est in cōueniens: illud qd̄ sem-
 per generat. vna et eadē generatiōe fm̄ na-
 turā diuinā: generari siml̄ et ex t̄p̄e alia ge-
 neratiōe fm̄ naturā quā assumit. ¶ *Ad ter-
 ciā.* q̄ non om̄is equoatio impedit vn̄i-
 uocam p̄dicationē. sunt enī multa analo-
 ga que sunt equoata nō rōnis sed p̄fectōis.
 quia sunt om̄ia genera ad suas species: que
 p̄ modū vn̄iuocoz de suis signat̄ p̄dicant̄.
 vt cū dicim⁹. accidens et subaz esse duo en-
 tia. scientiā et validitatē esse duas q̄litatez.
 sed equoatio rōnis scz̄ a casu et etiā a con-
 filio: que etiā dicit̄ equoatio remota: impe-
 dit p̄dicationē ad modū vn̄iuocorū. ¶ *Ad
 quartā.* q̄ si alicui cōplete existenti in vna
 natura: adueniret alia natura. sic q̄ illud
 simul cōplete et p̄fecte subsisteret in illa na-
 tura. si tunc via generatiōis adueniret. il-
 lud diceret̄ illa noua natura nasci. non enī
 oportet: q̄ om̄is generatio sit p̄gressio d̄ nō
 esse in esse. scz̄ de nō esse in diuino talis na-
 ture ad esse in diuino eiusdē. ¶ *Christi ei⁹
 2. generatio ex v̄gine fuit de nō esse hoīem ad
 esse hoīem. et nō de non esse ad esse. Nec ē
 3. simile. si diceret̄ q̄ eodē modo generatio es-
 set in d̄albatione. qz̄ ibi sit p̄cessus de non
 esse albi ad esse albū p̄ aduentū albedinis
 que nō est p̄prie naturaliter nata p̄ se subsi-
 stere. Hoc de prima p̄te articuli. ¶ *Quo ad
 scđam pat̄re scz̄ vnū in xpo sint due filiatio-
 nes p̄portionabiles. sicut i eo sūt due nati-
 uitates: Recitat Durandus tres opinio-
 nes. Prima ē sancti Thomē i scripto dis-
 vij. q. vnica. articulo. v. et tertia parte sum-**

me. q. xxxv. articulo. v. doctoris solūnis q̄
 to quolibet. Bonauenture: et plurimū ali-
 orum p̄nentiā: q̄ sicut xps est vnus filius
 et nō duo. sic sit in eo tm̄ vna filiatio real. s.
 eterna. qua refertur realiter ad patrē. sed tē-
 poralis filiatio qua refertur realiter ad ma-
 trē: qua ei⁹ filius dicit̄: nō est in eo fm̄ rem:
 sed tm̄ mō fm̄ rationēz. Probaf. qz̄ p̄prie-
 tas p̄sonalis in vna p̄sona: est tm̄ mō vna. pbat. 1.
 modo filiatio est p̄prieas p̄sonalis. q̄ cuz
 xps est tm̄ vna p̄sona: tm̄ vna erit in eo fi-
 liatio. Maior nota est. qz̄ multiplicata p̄-
 p̄rietate p̄sonali: essent multe p̄sonē. ¶ *Di-
 nor p̄t̄z̄. qz̄ a filiatione aliqd̄ dicit̄ filius. si
 cut a similitudine simile. nihil aut̄ est fili⁹
 nisi p̄sona vt supponit̄. ¶ *Secūdo sic. suppo-
 sico eterno nequit aduenire aliqd̄ reale ex
 tempe. modo xps est suppositū eternū: cuz
 sit filius dei. q̄ sibi nequit aduenire relatio
 realis ex tempe. q̄ cū filiatio t̄p̄alis qua re-
 fertur ad matrē: sibi ex t̄p̄e adueniret: ipsa
 nequit eē relatio realis. ¶ *Tertio qz̄ si oportet
 rebit ponere in xpo scđam relationē siue fi-
 liationē realem. hoc est. qz̄ realiter refertur
 ad matrē. sed p̄pter illud nō oportet in eo
 poni relationē realem. igit̄. tenet̄ d̄na. et ma-
 ior nota est. Et minor declaraf. qz̄ etiā refer-
 tur ad creaturā: cui⁹ est d̄ns. et tamē nō pro-
 p̄ter hoc oportet dicere: q̄ in xpo vel i deo
 in creatione creature adueniret relatio rea-
 lis. cū ex creatione creature nō sit facta ali-
 qua mutatio in deo. igit̄. ¶ *Quarto. qz̄ que
 eunqz̄ realiter ponunt̄ in xpo: aliq̄ modo cō-
 ueniunt nature. sicut agere: p̄duci et c. quia
 hęc dicunt̄ neutraliter de natura. mō nul-
 lo modo p̄uenit nature: q̄ sit filiatio tem-
 poralis vel due filiationes. igit̄. ¶ *Quinto
 qz̄ alij filij nō referunt̄ duplici filiatione ad
 patrē et ad matrē. q̄ nec xps. antecēdēs p̄z̄.
 quia als oportet dicit̄: q̄ si pater moreret̄
 in India: necessario simul in filio hic exi-
 stete corrumperet̄ filiatio: qua referebatur
 ad patrē. ¶ *Sexto. quare non eque bene
 christus vna filiatione referretur ad patrē
 et ad matrē. sicut vnus pater plures filios
 habens: ad om̄es refertur vna paternita-
 te. ¶ *Septimo. vel filiatio tempo: al sic es-
 set in natura diuina. et hoc non. quia neq̄
 recipere. vel esset in humanitate. et cū filia-
 tio debeat tenom̄iare subiectuz in quo est:
 humanitas christi esset filius vel filia. ¶ *Secundus
 de Argentina et multozū aliozū p̄nentiū:********

Pars. 2
 ar. 2.

pbat. 1.
 pbat. 2.
 3. pbat
 pbat. 4.
 pbat. 5
 pbat. 6
 pbat. 7
 Scđo
 opinio

Opio.2
 1
 2
 3
 pbant.1
 pbant.2
 Nota 2
 Nota.3
 Premie
 titur h.2
 Lore.
 3. p mitti
 tur.

q̄ in x̄po sūt realiter due filiationes reales
 fm̄ duas reales x̄pi naturas. s. eterna: q̄
 fundat̄ in natura diuina. qua referit̄ ad pa
 trem. ⁊ temporalis fundata in humanita
 te: qua referitur ad matrē. ⁊ hui⁹ opinionis
 rōnes facte sunt ante oppositum. ¶ Tertio
 modus est quasi medius inter istos duos
 modos distinguens de filiatione: q̄ p̄r du
 pliciter sumi. Uno mō vt relatio. alio mo
 do vt p̄prietas p̄sonalis. ¶ Si accipiatur
 vt est relatio: dicit̄ q̄ necesse sit in x̄po pone
 re duas filiationes reales. Unā qua refer
 tur ad patrē ⁊ eternā. Et aliā tpalem: qua
 referit̄ ad matrē. q̄ illa est in alijs ver⁹ filijs
 habentib⁹ matrē. quare ḡ non esset in x̄pi
 sto cū sit vere filius m̄ris. ¶ Tertio dicunt
 q̄ si filiatio sumit̄ p̄t̄ est p̄prietas p̄sonal
 tunc in x̄po nō est nisi vna filiatio. scz ea q̄
 est p̄sona siue filius dei. ¶ Primū probant
 apparetur. q̄ nō minus filiatio qua x̄ps
 referitur ad virginē matrē: debet poni rela
 tio realis q̄ maternitas: qua virgo mater
 referitur ad x̄pm. sed illa maternitas vt om
 nes ꝓcedunt est realis relatio. ḡ ⁊ filiatio:
 qua x̄ps referit̄ ad virginē matrē. p̄bat̄ ma
 ior. q̄ vbi ꝓducens ⁊ ꝓductū in cadunt in
 eundem ordinē: p̄sertim eiusdē naturę fm̄
 speciem. tunc si relatio vni⁹ ad reliquū est
 realis: tunc etiā alteri⁹ erit realis. mō x̄pi
 stus ⁊ virgo mater habent se vt mater et fi
 li⁹ incidentes in eundē ordinem fm̄ speciē
 specialissimā fm̄ naturā hūanā. ¶ Scdm
 pbant. q̄ vna p̄sona nō habet nisi vnā p̄
 p̄rietatem p̄sonalē: qua p̄stituit̄ in esse p̄so
 ne. ¶ Scdo est notandū: q̄ om̄es hęc opini
 ones sunt pbabiles. ⁊ ḡ eligat̄ q̄s quamve
 lit̄ iuxta modū inferi⁹ exp̄ssum: soluendo
 rōnes cōtrarię opinionis. ¶ Tertio ꝓ ma
 iori declaratione harū opinionū ꝓmitto: q̄
 filiatio est illud quo formaliter dicit̄ fili⁹:
 saltem manente eo quod genuit̄. ꝓz. q̄ si
 militudo ē illud q̄ aliqd̄ aliquid formalit̄
 dicit̄ simile. albedo quo aliquid formaliter
 dicit̄ album. ⁊ ita in ꝓposito. ¶ Scdo ꝓe
 mitto q̄ relatio in creatur̄ nō est res distin
 cta a reb⁹ absolutis. Ista fuit p̄bara. xxxij
 q. ꝓmi libri mora circa dist. xxx. articulo. ij.
 ꝓclusionē. ij. ⁊ ḡ ex hoc supponit̄. ¶ Ex quo
 sequitur: q̄ filiatio in creaturis non est res re
 spectiua distincta a reb⁹ absolutis: que sūt
 in filio. ꝓz ex precedente. quia nulla talia
 sunt in creaturis. ¶ Tertio est supponen
 dum: q̄ si socrates est filius platonis: res

absoluta qua est filius: ē sua humanitas.
 hoc p̄batur sic Illo est filius quo manent
 te. q̄ diu viuere plato: s̄mp̄ maneret ei⁹
 filius: ceteris exclusis. sed humanitate so
 cratis manente: q̄ diu viuere plato: s̄mp̄
 maneret socrates eius filius: etiā om̄ibus
 alijs exclusis a socrate: que nō sunt partes
 humanitatis. igit̄. ꝓz maior de se et ex ꝓ
 ma suppositione. quia sicut illo est aliquid
 album: quo manente in ip̄o: s̄mp̄ diceret̄
 album. sic illud est formaliter filius: q̄ ma
 nente s̄mp̄ diceretur filius. minor manife
 sta est. quia q̄ diu manet humanitas So
 cratis: tam diu manet socrates filius pla
 tonis: platone viuente. Immo sedclusis ꝓ
 intellectu om̄ibus alijs a socrate: sola hūa
 nitate eius remanente in ꝓꝓio supposito.
 q̄ diu plato uiuit: platonis filius dicitur.
 ¶ Et hoc ꝓtest ꝓfirmari ex sentētia ꝓhi. v.
 metaphysice. ca. de ad aliquid. dicentis: q̄
 alia dicunt̄ aliquid fm̄ temp⁹: vt pater ab
 egisse. ⁊ filius ex eo q̄ aliquid passus fue
 rit. i. ab eo quia genitus est. ¶ Ex hoc tunc
 arguit̄ sic. illo supposito filij. scz socratis di
 citur filius platonis: quo formaliter geni
 tus est a platone. sed sua humanitate for
 maliter genitus est a platone. igit̄. ¶ ꝓz
 maior ꝓ textū ꝓhi. quia fili⁹ dicit̄: eo q̄ ge
 nitus est a patre. Et minor nota est. nō enī
 ex alio dicit̄ socrates a platone genitus: ni
 si quia genuit̄ eius humanitate. scz disꝓo
 nendo eius materiā: et eandem ministran
 do vt aniam reciperet. sicut hoc fit in gene
 ratione hominū cōmuniter. ¶ Generat̄ enī
 bruta filium: ministrando ⁊ ꝓꝓarando
 materiā: ⁊ educend̄ oformam virtute semi
 nali. ¶ Homo autē generat filium: generā
 do eius humanitatem: quā dicit̄ generare
 pater ꝓꝓarando materiā. mater mini
 strando ⁊ fouendo. nō autē aniam educē
 do. q̄ ania humana non sic educibilis est
 ꝓpter eius ꝓfectionē. Ideo enī dicit̄ bea
 Augustin⁹. creatur a deo in sua infusione.
 ¶ Dicit̄ aliquis. Ex quo homo nō educit
 aniam: nō videtur generare humanitatē.
 q̄ humanitas est anima v̄nita corpori seu
 cum corpore. ¶ R̄ndetur. q̄ ꝓntia non va
 let. q̄ eodē modo p̄baret̄: q̄ non generaret
 hominē. q̄ homo est ex ania ⁊ corpore. Di
 citur enī generare non educendo: sed mini
 strando ⁊ ꝓꝓarando materiā ad recepti
 onem forme: tam hominē q̄ eius huma
 nitatem. ¶ Lorelanū. in homie q̄ est pura Lore.
 S S 2

Confir.

obictio

Soluit

Lore.

Libri. iiii. Questio vii.

Lōdo. 1 creatura: qui est filius. filiatio est sua hūa/nitas. sequit̄ ex notabili. ¶ Ex dictis p̄nt̄ in feri d̄clusiones. Prima est. hūanitas ch̄ri si est filiatio: quia ip̄e est filius virginis marie. p̄ba sic. eo vel p̄portioneabili siue simili x̄ps est fili⁹ marie: quo ceteri homines qui sunt filij: sunt filij suorū parentū. sed quilibet alius homo q̄d̄iu est filius: est sua humanitate filius. q̄ t̄c. tenet p̄ntia. Et maior: p̄t̄. q̄ x̄ps vt dictū est p̄us est verus filius marie. non min⁹ q̄ alij homines suarū matrū. Et minor: p̄t̄ p̄ correlariū suppositionis tertie. ¶ **S̄c̄da d̄clusio** est. q̄uis ch̄ristus hac humanitate sit filius virginis. n̄ hoc aliquo modo ip̄e est aliter: q̄ ceteri homines q̄ filij sunt: dicunt̄ filij. patet. q̄ alij homines eo sunt filij suarū matrū ad eade. quo sunt p̄sone. sed x̄ps nō est ad eade filius virginis: eo quo est p̄sona. q̄ aliq̄ modo aliter q̄ ceteri. ¶ **P̄t̄ maior**. q̄ vt dictū est in tertio notabili t̄ci⁹ correlario in quo libet homie q̄ est pura creatura: filiatio est sua humanitas. t̄ illa est p̄sona. Immo q̄ libet homo q̄ est pura creatura: sua humanitate est p̄sona: t̄ ip̄e etiā est sua humanitas. cū p̄suppositum sit: suppositionez nō esse rem sup̄additam nature suppositi in creaturis. sicut sua humanitate sūt filij: t̄ ea ipsa ad eade sunt p̄sone: eo quo filij sunt suarū matrū p̄sone sūt. ¶ **Minor p̄t̄**. q̄ x̄ps filiatione eterna est p̄sona. et sic sua diuinitate t̄ hac sua eterna filiatione: nō est fili⁹ matris. q̄ vt dictū est in quarto dubio tertij articuli q̄stionis sc̄de hui⁹ tercij libri. si humanitate assumptā dimitteret: fili⁹ matris esse desineret. Nec de hoc est mirandū. q̄ aliter se ch̄rist⁹ habet ad humanitatem suam: t̄ aliter ceteri ad suas q̄a in alijs humanitas est p̄sona t̄ suppositū. In ch̄risto autē humanitas iuxta cōm̄nem opinionē nō est suppositū neq̄ p̄sona. sed supposita t̄ p̄sona verbi. sicut q̄ ea humanitate assumpta est homo. ita ea ē filius matris. ¶ **forte dicet**. An veruz sit: q̄ suppositio socras sic sua humanitas? **Respondeo** q̄ de h̄ sunt varij modi dicēdi doctorū. t̄ est questio metaphysicalis difficilis. ¶ **Ego autē** reputo simpliciter q̄ sic. Unde cū socrates sit suppositū. querit̄ qd̄ est illa suppositio: qua est suppositū. vt̄ sic accidens. Et hoc nō. q̄ oibus accidentib⁹ ablati a socrate: adhuc maneret suppositum. ¶ **Uel** esset substantia. t̄ tūc querit̄

tur. Utrū sic formalis materia? Et h̄ non. q̄ non solū forma est suppositū: nec etiam sola materia. ¶ **Uel** forte esset tertia substantia sup̄addita. Et hoc nō. q̄ in socrate nō sunt nisi due substantie essentialiter diuerse. sc̄z forma t̄ materia. t̄ p̄tes integrales ex his cōstitute. ¶ **Uel** est forma cū materia: t̄ hec est humanitas q̄ suppositio qua socrates est suppositū: est sua humanitas. ¶ **Tertia d̄clō.** in x̄po sunt due filiationes. p̄ba sic. q̄ humanitas in x̄po est vna filiatione. t̄ p̄ter illā ē in eo alia realis filiatione. ergo d̄clusio vera. p̄ntia nota est. t̄ maior: est d̄clusio p̄ma. Minor: p̄t̄. q̄ in x̄po ē filiatione eterna. t̄ vtiq̄ illa nō est humanitas. q̄ maior ē nota. q̄ ē eternus filius: vt in primo dictū est. Et minor: p̄t̄. q̄ humanitas est pura creatura t̄ ex tempe. ¶ **Quarta cōclusio**. x̄ps q̄uis his duab⁹ filiationib⁹ sit duorū diuersorū filius: tamē nō ē duo filij p̄ eadem. p̄ma pars p̄t̄. q̄ p̄ filiationē eternā est filius patris. t̄ p̄ humanitatem: que ē filiatione respectu matris: est filius matris. ¶ **S̄c̄da pars p̄t̄**. q̄ cum filius sit nomen suppositū: t̄ in x̄po nō sit nisi vnū suppositum. p̄t̄ q̄ in eo nō sit nisi vnus filius. Unde in simbolo: Non duo t̄n sed vnus est x̄ps. Est eni x̄ps p̄sona in duab⁹ naturis subsistens. diuina sc̄z. t̄ fm̄ hanc ē fili⁹ patris. t̄ humana: t̄ fm̄ hanc ē filius matris. ¶ **Et si quis dicat**: q̄ in x̄po sunt due natiuitates: vt in p̄ma parte dictū est t̄ terminus natiuitatis sit esse filius. sicut in x̄po sunt due natiuitates: videtur q̄ duo filij. ¶ **R̄ndet** q̄ in x̄po due natiuitates sunt. et que libet earū terminat̄ ad esse filiū. Una patris: t̄ alia matris. t̄n̄ est vn⁹ t̄ idem filius: q̄ fm̄ diuersas suas naturas est terminus vtriusq̄ natiuitatis. hoc de sc̄do hui⁹ sc̄di articuli: et de toto articulo sc̄do. ¶ **His p̄missis** videndū est quomodo soluendē sunt rōnes hinc inde. omnes eni opiniones veritatem h̄nt t̄ bonā intentionē. ¶ **Primi eni** q̄ dicūt q̄ in x̄po est t̄n̄ vna filiatione: loquunt̄ de filiatione. put̄ est p̄p̄ietas p̄sonal: siue de ea que cōstituit p̄sonam. t̄ hec in x̄po nō est nisi vna sc̄z diuina. humana eni q̄uis cōstituat filiū homis vel suppositū humanū: t̄n̄ simpliciter nō cōstituit p̄sonā siue suppositū simplē. q̄ aduenit supposito iā cōstituto: cū q̄ non cōstituit nouū: nec aliud suppositū. ¶ **S̄c̄da opinio** vera simplē. q̄ p̄sona dicit̄ in d̄clusionib⁹. Et tertia p̄for

Dubius incidēs

Solut̄

3

4

Lōdo. 3

2

Lōdo. 4

S̄c̄da pars

Instan.

Solut̄

Nota.

Opio. 1

Opio. 2

mis est dicit. ¶ Under ego etiam cum secunda opinione in dem ad rationes prime opinionis.

Ad 1. rō
nē prime
opiniōis
 ¶ Ad primam dicitur: quod non omnis filiatio est proprie-
 tas personalis: nisi cum illa natura que est filia-
 tio: sustentat supposito proprio modo natu-
 ra humana in christo: que est filiatio. in ordi-
 ne ad virginem non sustentat supposito pro-
 prio: sed supposito filii dei. ¶ Ad probationem
 cum dicitur: quod a filiatione dicitur aliquis filius.
 hoc est verum. sed non oportet ex hoc: quod ab ea
 dicatur persona. cum non sit in supposito proprio:
 sed alieno. sufficit enim quod ab ea illud suppo-
 situm suppositans dicatur filius hominis. Licet non
 sit ea persona simpliciter: quibus cum addito ab ea
 posset dici persona humanata siue persona
 genita ab homine. ¶ Ad secundam dicitur: quod recte fi-
 liatio aduenit supposito eterno ex tempo-
 re eo modo quo humanitas. quod est humani-
 tas. ¶ Vel secundum alios quos ego non sequor. nec
 credo homini esse dictum verum. scilicet est quidam
 respectus in humanitate christi quo refertur ad
 matrem. et quod sibi non aduenit per inhesionem
 vel compositionem: sed per humanitatis assumpti-
 onem in unitate suppositi: que est illa filia-
 tio. vel cui inheret: si sit respectus huiusmo-
 di. ¶ Ad tertiam dicitur: quod illa secunda filiatio
 ponatur. quod christus est realiter filius matris. et ut per
 eam referatur ad matrem. Et negatur: quod non oportet
 eam ponere. quod si debeat esse filius: oportet
 quod habeat humanitatem sumptam ex ma-
 tre: modo generatis matrem. et ex consequenti
 oportet quod ea sit filius matris. et quod ipsa sit fi-
 liatio. vel secundum eos in ea sit filiatio. ¶ Ad pro-
 bationem. quod propter relationem ad creaturam non
 ponitur in eo res relationis noua. Respondetur: quod
 non est simile. quod in eo quod sit deus creature: nul-
 la res noua ei aduenit: sed in eo quod sit filius
 creature: aduenit ei res noua ex matre per uni-
 onem hypostaticam. non enim erit filius matris
 sine aduentu creature ad deitatem. ¶ Ad quatuor-
 tam: quod non oportet omnia que ponuntur in christo
 realiter conuenire deitati siue nature diuine
 nisi ea que sequuntur naturam diuinam de per-
 se. Que autem sequuntur humanitatem non conueni-
 unt deitati in recto sed in obliquo. vel con-
 uentione idiomatica. ut dicendo: verbum ha-
 bet humanitatem: animam et carnem. imo et filia-
 tionem temporalem. vel dicitur ex tempore filius vel ho-
 mo siue incarnatus. ¶ Non autem oportet quod
 sit humanitas. quibus humanitas sit in eo.
 Ita etiam non oportet quod sit filiatio tempora-
 lis: que est illa humanitas. ¶ Vel secundum ali-
 os in ea: sed sufficit quod ab ea dicatur filius

hominis. ¶ Ad quintam dicitur antecedens
 quia in alijs filiis non est nisi una natura.
 secundum quam semel nati sunt a patre et a matre.
 et ideo vnica relatione referunt ad vtrumque.
 sed negatur consequentia. quod propter hoc non debent
 in christo esse due filiationes. ¶ Ad probati-
 onem dicitur: quod non est simile de christo et alij
 filiis. quod christus duas habet naturas: di-
 uinam: secundum quam eternaliter nascitur a patre. et
 humanam: qua temporaliter nascitur ex ma-
 tre. ¶ Unde necesse est: quod cum secundum duas na-
 tuitates duas habeat naturas: et secundum vtramque
 sit filius secundum duas diuersas naturas
 quod sit etiam in eo duplex filiatio. hoc autem
 in alijs non est. ¶ Per idem Respondetur ad ser-
 tam: quod vnus pater plures filios habens:
 ad omnes refertur vna paternitate: eo quod ad
 omnes refertur vna humanitate: in quantum
 illa omnes illos filios genuit. christus au-
 tem non vna natura genitus est ex patre et
 ex matre: sed duabus naturis et duabus gene-
 rationibus. secundum quarum quamlibet dicitur fi-
 lius. Et ideo secundum diuersitatem naturarum
 quibus nascendo suscepit ponuntur in eo diuersę
 filiationes: quibus diuersorum diuersis naturis
 filius esse cepit. ¶ Ad septimam. quod filiatio tem-
 poralis christi est in sua humanitate. vel ve-
 rius: quod est sua humanitas in quantum illam
 via generationis maternelis recepit a matre.
 Et cum dicitur: quod tunc humanitas debet dici
 filius vel filia. negatur contra. quod illa sunt
 nomina suppositorum et nomen suppositi: non
 attribuitur humanitati christi: que ut dictum est
 non est suppositum. sicut ex ipsa non est homo.
 sed ab ea et in ea filius dei suppositans eam
 est homo. ¶ Hoc de rationibus opinionis pri-
 me in quantum laborant contra me. vel alii
 os doctores: qui sunt de secunda vel tertia
 opinione. ¶ Ad rationes principales. Ad pri-
 mam contra suppositum potest negari contra.
 quod licet dicerem nullum alium hominem predesti-
 nari ad esse hominem: eo quod nec tempore nec natura
 preedit se esse hominem. tamen quod filius dei pre-
 cessit se esse hominem. ideo potest dici predestina-
 tus ad esse hominem. ¶ Secundo etiam possit ne-
 gari antecedens. quod potest dici: quod dispositio di-
 uina quemlibet hominem quod erit predestinatum
 ad hominem. ¶ Ad probationem dicitur quod non
 oportet ipsum predestinatum in se precedere illud
 ad quod predestinatur: sed sufficit quod dispositio
 diuina respectu eius ad illud precedat. ¶ Ad
 secundam dicitur contra: quod filius dei proprie ad ni-
 hil est predestinatus: ut prima pars articuli primi

Ad 5
Ad 6
Ad pri-
ma rōnē
pnāpa.
Ad 7

Libri. iiii. Questio vii.

Dixit. Et neget p̄ntia. q̄ nō est p̄destinatus esse hō: nec ex opposito sequit̄ oppositū. nō enim sequit̄: est p̄destinat⁹ esse homo. q̄ est p̄destinatus. rōne negationis inclusē in s̄bo p̄destinationis. sicut non sequit̄. dispositio diuina p̄cedit filiū hōiem. q̄ p̄cedit filiū. est enī cōterna filio. prior tamē est x̄po

Ad 3

hominē: vel filio hōie. ¶ Ad tertiā. cōcesso antecedēte. neget p̄ntia. Et ad p̄bationem dicat: q̄ aliq̄s dicit̄ p̄destinari ad hoc qd̄ p̄uenit ei p̄ gratiā: respectu illius cui⁹ respectu est antecessio: vel diuina p̄uisio. modo hęc est respectu hōmis x̄pi. hominī autem x̄po p̄ grām cōuenit gratia vnionis: et gratia et gloria. Et q̄ p̄destinationis pōt esse de filio dei respectu eē hōmis: eo q̄ vnio hypostatica p̄uenit illi hominī vt est homo per grām. ¶ Ad quartā. dictū est illā p̄sequentiā nō valere. scz est p̄destinat⁹ esse homo.

Ad 4

ergo est p̄destinatus. ¶ Ad probationē dicitur: q̄ locus a parte in modo ad totū nō valet cum additione distributionis. ¶ Si cut non sequit̄. sol est om̄is planeta lucidissimus. q̄ est om̄is planeta. modo p̄destinationis verbū: signum distributiūz secum portat ratione antecessionis: vt dicitur est.

3

¶ Ideo enī dicit̄ p̄destinatus esse homo. qz p̄uisio diuina p̄cessit respectu esse hōminis in filio. sed p̄destinatus sine addito: filius dei non dicit̄. qz non est antecessio respectu filij dei. ¶ Ad ratiōes arguentes p̄

Ad rōel p̄q̄sito

quesito: nō oportet me respondere quia arguunt pro his que dixit in tertiā p̄ntiōne scdē partis scdī articuli. nihilominus qz non arguunt cōtra intentionē aliorū tēnētū q̄ in filio dei n̄ sit nisi vna filiatio. id r̄ndetur ad eas. ¶ Ad primam neget maior: q̄ cuiuscūqz sunt due natiuitates: eius erunt due filiatiōes. Et ad probationē: q̄ multiplicata causa: necessario multiplicatur effectus. modo natiuitas ē causa filiatiōis. Dicatur q̄ natiuitas p̄stituit sup-

2

positum sit causa filiatiōis. Et sic in christo est de natiuitate in natura diuina. eo q̄ filiatio dicitur respectu suppositi. natiuitas autē in natura humana nō p̄stituit in x̄po suppositum: sed supposito aduenit p̄ristēti. ¶ Et ideo dēnomiat christū filiū hominis. nullā tamē filiatiōne secum portat realem. sicut non importat secum p̄sonā vlp̄rietatem p̄sonalē. ¶ Et si queratur: qua filiatiōe x̄ps est filius hōmis: si dicitur q̄

Dubiū.

Solut̄.

eterna. q̄ semp̄ fuisse filij hōmis. ¶ R̄ndet

q̄ filiatiōe eterna incepit ex tpe esse filius hōmis. sicut p̄sonalitate eterna incepit ex tpe esse p̄sona humanata. vel p̄sona in natura humana. Et id neget hęc p̄ntia: filiatiōe eterna incepit esse: vel est filij hōmis. q̄ semp̄ fuit filius hōmis. ¶ Sicut nō sequit̄. potentia eterna incepit esse dñs. ergo sp̄ fuit dñs. ¶ Est tñ filiatio diuina relatio realis: respectu p̄ris et natiuitat⁹ diuine: sed est relatio rōnis soluz: respectu matris.

2
3
4

¶ Ad scdam. q̄ hęc pp̄rie s̄m mentē prime opinionis est falsa. in x̄po est filiatio t̄p̄alis. licet enī ex tpe sit filius: tñ hoc est filiatio eterna: qua est p̄sona. nihil enī est filius nisi p̄sona. Immo filiatiōe eterna incepit esse filius matris. sicut ea incepit esse suppositū in humana natura. ¶ Unde hęc p̄ntia nō p̄cederet: est t̄p̄aliter filius virginis. q̄ in eo est filiatio t̄p̄alis. diceret enī q̄ filiatio eterna: est ex tpe filij virginis: vt dictum est: sicut potentia eterna est t̄p̄aliter domin⁹ creature. ¶ Ad p̄firmationē p̄ceditur q̄ x̄ps est filij virginis. p̄cedit etiā q̄ filiatiōe est filij virginis. sed h̄ est filiatiōe eterna. Et non sequit̄ vt dictū est. q̄ est sp̄ filius virginis. sicut nec semp̄ ē regens ab eterno. Quis potentia eterna sit regēs. ¶ Ad illud autē qd̄ assumit: q̄ non sit natiuitate eterna filius virginis. concedit hoc pur li natiuitate eterna dēterminat hoc qd̄ est filius virginis. qz sic verus esset sensus opposit⁹ qz videlicet sic eternaliter nasceret ex virgine. et hoc est falsum. ¶ Sed neget p̄ntia. q̄ nō est filius virginis eterna filiatiōe. Quis enī natiuitas eterna p̄stituat eternā filiatiōnem. tamē termini illi differēt connotant. qz natiuitas magis refertur ad terminum ex quo p̄cedit. sed filiatio magis refertur ad terminū ad quē vadit. ¶ Et ideo dicerent isti: q̄ nō sit filius virginis natiuitate eterna. qz termin⁹ a quo incepit esse filius virginis: nō est eternus: esset tñ filius virginis filiatiōe eterna. qz est suppositū: qd̄ est filius virginis filiatiōe eterna: qua ex tpe incepit esse filij virginis: sicut ex tpe incepit esse suppositū nature hūane. ¶ Ad tertiā. dicit beatus Thomas in scripto articulo et questione p̄ allegatis: q̄ quis mor⁹ diuersificent ex diuersitate terminorum: tñ non oportet ita fieri de relationib⁹: quibus non oportet diuersitatem rerū r̄ndere: sed soluz diuersitate rōnis vel p̄sideratiōis: s̄m quā

Ad 2

Ad p̄f.

2

3

4

Ad 3

Ex p̄lū.

bedine penit? idem est: filitudo qua filius est
 albedini fm speciei: 2 nigredini fm gen? qd
 hec filitudo no est nisi albedo. tamen apud
 antiam vocant diuersas relationes. qz vna si/
 militudo specifica: 2 alia generalis. ¶ Sed
 quicqd sit de ista misione: concessa maiore
 loquedo de relatione filiationis: que fm istos
 non est nisi pprietas psonalis. Aliter pot
 dici. negando minores. qz filitatio eterna q
 christus est suppositu nature diuine: est fi/
 liatio humana: qua xps est suppositus qd
 est filius virginis. ¶ Ad pbatione. neget:
 qz filitatio humana fundat in natura hua/
 na. illa eni non est psona nec suppositum: 2
 ergo nulla filitatio fundatur in ea qdus est
 assumpta. qz est pprietas suppositi. ¶ Be/
 netamen pceditur qz filitatio humana cono/
 tet natura humana: sed non fundat in ea.
 qz non est psona. fundat autē solum in pso/
 na. 2 id filitatio humana est filitatio diuina
 inquantu illa cepit deus esse suppositum in
 natura humana. ¶ Secdo dicit de terminis
 q no sit inconueniens eiusde filiationis esse
 diuersos terminos. ad quos fili? ea referit.
 Dum tamen ille filius sit suppositum in di/
 uersis naturis. sicut eadez filiatione filius
 refertur ad patre 2 matre. ¶ Ad quarta. co/
 cessa maiore. neget minor ad intentione ar/
 guentis. qz cum filitatio sit pprietas psona/
 lis. et natura humana in patre incarnato
 non esset suppositum: filitatio qua pater es/
 set filius virginis: esset illud quo est supposi/
 tum humane nature. illud autē esset diui/
 na paternitas: qua patris suppositum in
 natura diuina pstituitur. ¶ Et ideo illa fi/
 liatio pris esset sua eterna prinitas: qua co/
 stituit suppositu. sicut filitatio virginis in fi/
 lio: est sua eterna filitatio: qua constituit sup/
 positum diuine nature. ¶ Et ideo licz filia/
 tio pris: qua tuc esset fili? virginis: esset alia
 a filiatione eterna sui filij. tamen non esset
 alia a pprietate sui suppositi. scilicet a pa/
 ternitate que dat patri esse suppositu eter/
 num: et daret ei esse suppositum in natura
 humana: quam assumpsisset ex virgine.
 ¶ Sic etiam nunc filitatio humana no esset
 alia ab eterna filiatione: qua suppositus fi/
 lij pstituit in natura humana. ¶ Contra
 re. pcederet qz eterna paternitas pot esse fi/
 liatio ex tempe. Concederet tamen argumē/
 tum quo ad antedēs sicut fit. qz verz est qz
 pater esset alia filiatione fili? qz filiatione
 eterna: sed no esset alia filiatione filius: qz

sua pprietate psonali qua est suppositum.
 ¶ Et qz argumētū no valet. si sic formet si/
 cut ponit ante oppositu. qz in pre no esset
 tunc filitatio aliud nisi pprietas eterna. si/
 cut nec nunc in filio. ¶ Ad quinta dicit: qz
 non min? multiplicentur relationes qz earu
 origies eis pportionate. modo quibus gene/
 rationes sint origines filiationu. tamen qz
 filitatio est nomen suppositi siue pprietas.
 vbi generatio no pstituit suppositu: ibi no
 est origo filiationis realis: sed tm denomi/
 nationis. qz non dat illa naturas fm se
 suppositum. ¶ Ad sextam ptz p dicta in so/
 lutione tertie ronis. pcessa ci maiore neget/
 tur scda pars minoris: qz filitatio qua est fi/
 lius matris fundatur in creatura. Immo
 non est creatura: sed est filitatio eterna: qua
 christus est suppositum nature humane
 ex tempore. ¶ Ad rationes pro supposito
 ille concedunt. quia sunt pro dictis in secu/
 da parte primi articuli. ¶ Sed ad rationes
 factas p secudo scz questio. quia recte sunt
 contra dicta in secuda secudi articuli. Re/
 spondet ad primaz. neget maior: qz vbi est
 tmmodo vn? filius: qz ibi sit tm vna filia/
 tio. quia sicut vn? filius pot duabz natu/
 ritatibus in duabz naturis 2 distinctis nati/
 uitatibus distinctarū psonarū esse filius. ita
 possunt eius esse due filiationes: vt in vlti/
 ma pclusionone hui? scdi articuli dictū fuit.
 Et hec estratio. qz natura humana est il/
 lud: qz iste filius est formaliter filius ma/
 tris. 2 sic est illa filitatio in ordine ad mrem
 ¶ Et eodem modo est natura diuina respe/
 ctu pris. 2 qz hoc no ponit frustra. ¶ Ad co/
 firmatione dictum est in tertia rone prime
 opinionis. Doc de questione.

Travo queri

tur circa dist. ix. 2. 1. Utrum si/
 cut christo homini debetur la/
 tria: sic christus fm qd ho sit psona? Que
 questio vnuz supponit. scilicet qz xpo fm qz
 homo debatur latia. et hoc respicit dist. ix.
 2 aliud querit. scz vtrum fm qz homo sit p/
 sona. 2 hoc respicit decima. ¶ Contra suppo/
 situz arguitur sic. qz si sic: tunc christus fm
 qz homo esset adorandus latia. vel ergo
 hoc esset put li inquantu se tenet specificati/
 ue vlt reduplicatiue. nullo motu. igitur. Ma/
 ior ptz sufficienti diuisione: Maior declarat
 pmo. non put tenetur reduplicatiue. qz sic

Nota.

Ad 3
 primo.

2

3

Dist.

Ad 4

2

5

4

Contra.

Ad 3

Ad 6

Ad rōē
 p sup.

p qsto.
 Ad r.

Contra
 sup. prio

omnis homo esset adorandus latria. eo q
 reduplicatio reduplicat d omi. ¶ Nec etiã
 specificatiue. qz sic li inguanrũ specificat rō
 nē fm quã xps dicit hō. scz humanitatem
 exprimit. Et ideo dicere. xps fm q homo:
 est dicere. xps sub ea rōne qua in eo est hu/
 manitas: est adorandus latria. z illud fal/
 sum est. non enī debetur latria xpo sub rati/
 one humanitatis: sed magis sub rōne di/
 uinitatis. quare patz tota minor z falsitas
 pñtis. Cōsequētia tñ tenet. qz videt idem
 esse dicere. xpo homini debet latria. et dice/
 re. xpo fm q hō debetur latria. ¶ Scđo sic.
 humanitati nō debet latria. q nec xpo ho/
 mini. pñtia tenere videt. qz qđ debet chri/
 sto homi. videt deberi eidem sub rōne hu/
 manitatis. Antecedēs ptz p glo. sup illud
 Luce. iij. Dñm dñi tuũ adorabis: z illi so/
 li seruies. Dicit glo. de seruitute cultus la/
 trie. q̄ soli deo latria est exhibenda. q̄ nō hu/
 manitati xpi. ¶ Tretz glosa sup illud Psal/
 miste: Adorate scabellũ peduz eius. dicit:
 Laro xpi nō est adoranda illa adoracione
 latrie: que soli deo debet. sed illa dulia: que
 dignior est. ¶ Scđo sic. nulla pura creatu/
 ra est adoranda adoratiōe latrie. sed natu/
 ra humana i xpo est pura creatura. igitur.
 Maior ptz p beatũ Aug. x. de ciui. xxi. q̄a
 latria est cultus debitus soli creatori. Mi/
 nor nota est. qz quantũcumqz eleuata ē hu/
 manitas xpi: adhuc non erit limites crea/
 ture. ¶ Tertio. quia suprem⁹ honor non est
 exhibendus inferiori. sed latria est supre/
 mus honor. cum sit attestatio supmi domi/
 ni; sed humanitas xpi est inferior dō. cum
 dicat de se Joh. xij. Pater maior me est.
 ¶ Tertio pncipaliter sic. qz cui puenit ado/
 rare: nō debet latria. sed xpo fm q homo cō/
 uenit adorare. q̄ ei fm q homo nō debetur
 latria. Maior patet. qz cui conuenit ado/
 rare: hoc habet aliqd supra se qđ adorat.
 Et minor patz ex pluribz locis euangelij.
 vbi xps orauit ad patrē: z nō nisi fm q ho/
 mo. ¶ Scđo loco arguitur p quesito. scz q
 xps fm q hō sit psona. nã omes exponen/
 tes illi⁹ sunt vere. q̄ z ipa. pñtia nota est. qz
 de exponentibz ad oppositã est bona pñtia.
 Antecedēs ptz. qz hē sunt ei⁹ exponentes iu/
 rta logicam. Christus est psona: et xps est
 homo. z omis hō est psona. z si aliqd ē ho/
 mo: illud est psona. que omes sunt vere.
 ¶ Scđo sic. xps fm q homo: est rationabi/
 lis nature indiuidua suba. q̄ fm q hō ē per

sona. pñtia tenet p definitionē psonē. quaz
 ponit Boecius in libro de natura z psona.
 An̄s enorũ d se. ¶ Tertio demonstrãdo xpm
 arguit sic. hoc ē psona. z h̄ ē xps fm q hō.
 q̄ xps fm q hō est psona. discursus ē exposi/
 tori⁹. z pmissē sunt vere. q̄ conclusio q̄ ma/
 ior sit vera: ptz p mgrm in ira. sed minor pa/
 tet. qz hoc est filius dei: q̄ est xps fm q ho/
 mo. qz fm q homo vnicus est: siue Nessi/
 as. ¶ Quarto. qz xps fm q iste hō est pso/
 na. q̄ fm q homo est psona. pñtia nota est
 qz xps nō fm aliud est homo. q̄ fm q est
 iste homo. Item q̄a arguit ab inferiori ad
 superius. Antecedēs ptz. qz li iste est prono/
 men: cui⁹ ppuũ est p noie pñti. ppuo. scz p
 sone: z certam significare psonã. ¶ Quinto
 qz pfectior est vnio fm quã verbuz vnitur
 nature assumpte. q̄ vnio fm quam trinis/
 tas vnitur anie iuste. sed vnio p gratiaz cū
 homine iusto: non tollit eē psonã ab homi/
 ne iusto. ergo nec vnio fm quam verbum
 vnitur nature assumpte: tollit ab ea digni/
 tatē psonę. ptz maior. qz dicit Augusti/
 nus: q̄ in rebz que ex tempore sunt: nō ē ma/
 ior gratia: q̄ ea qua factũ est: vt re⁹ sit ho/
 mo: et homo deus. Minor nota ē. ¶ Sex/
 to. humanitas addita deitati: nihil digni/
 tatis ab ea tollit: que tamen ex ea dicit hu/
 manata. ergo multo minus diuina addi/
 ta humane. aliquid ab ea tollit: cum hu/
 mana in hoc sit exaltata. sed manifestum
 est: q̄ christus fm q deus est psona. q̄ etiã
 fm q homo est psona. ¶ Septimo. si ver/
 bum dimitteret humanitatem: ruc ille ho/
 mo qui dicitur iesus fm q homo: esset per/
 sona: sed nihil sibi accrederet ex hoc quod
 dimitteretur. ergo etiã nũc fm q homo
 est psona. ¶ Octauo. quia christus fm q
 homo est psona humana. q̄ psona. tenet
 pñtia ab inferiori ad superius. Antecedēs vi/
 detur notũ. qz omne indiuiduum speciei hu/
 mane est psona humana. modo xps ē in/
 diuiduum speciei humane: cū sit verus ho/
 mo. ¶ Sed p supposito est Damascenus
 capitulo. li. vt allegat magister ca. ij. dist.
 ix. sic inueniens. Duę sunt nature xpi. rōne
 z modo differentes vnite verbo fm hypo/
 stasim. Un⁹ igit xps est de⁹ pfect⁹ z hō pfe/
 ctus. que adoram⁹ cum pte z spũcto: vna
 adorãde cū incōramiata carne ei⁹. ¶ Sz
 p̄ q̄stũ arguit sic. nihil pñti xpo fm q hō
 qđ nō sit assumptũ vlt⁹ p̄supũ. mō fm nul/
 lum tale est psona. igitur. ptz maior de se.

pbaf. 2.

1

2

Arg. 2.

Arg. 3.

Arg. 3.

p̄ q̄sto
arguit. 1

Arg. 4. 2.

argu. 3

arguit 4

z

arguit. 5

arguit. 6

argu. 7.

argu. 8

Arg pro
suppo.

Cōtra q̄
lii. art. 1

Argu. 2. Et p[ro]p[ter] minor. q[ui]a deus non assump[er]it p[er]so-
nam: vt dicitur est p[er] m[ag]ist[er]m d[omi]n[u]m d[omi]n[u]m. ¶ S[ecundu]m
q[ui]a vt arguit m[ag]ist[er] in l[ib]ro d[omi]n[u]m d[omi]n[u]m. r. ca. p[ri]mo. si
f[er]m q[ui]a homo est p[er]sona. vel est p[er]sona tertia
in diuinitate: v[er]o alia. n[on] potest dici q[ui]a alia
cum non sint ibi quattuor p[er]sonae: vt dicit
Damasce. ¶ S[ecundu]m q[ui]a homo erit p[er]sona tertia i
trinitate. ergo f[er]m q[ui]a homo erit h[ab]it[us]. ¶ Ter-
tio c[um] ch[ri]stus non sit nisi vna p[er]sona. vel il-
la est f[er]m q[ui]a deus. et si sic: tunc non f[er]m q[ui]a ho-
mo. vel illa est f[er]m q[ui]a homo. quod non po-
test dici. cum p[er]sonaliter debeat sumi a p[ri]n-
cipaliori. quale non est humanitas: quaz
exp[ri]mitur li homo. ¶ Quarto. q[ui]a si f[er]m q[ui]a ho-
mo est p[er]sona tunc non ab eterno fuit perso-
na. p[er] b[ea]t[u]m sequenti[am]. q[ui]a non ab eterno fu-
it homo. vel g[er]it alia ratio p[er]sonaliter.
vel non fuit p[er]sona ante assumptione[m] ho-
minis. ¶ In hac questione p[ri]mo videndu[m]
est quid sit latria. ⁊ quom[od]o differat a du-
lia et alijs huiusmodi. an sit virtus: ⁊ qua-
lis. ¶ S[ecundu]m de sup[er]posito. Vtr[um] xpo homi-
ni debeat honor talis. ¶ Tertio de questi-
to: cuius materia est logicalis.

**Trin[us] ar-
ticulo. 1.** **Quatu[m] ad primu[m]**
est sciendu[m] q[ui]a latria capit duplici[ter]. Uno
modo p[er] actu[m]. ⁊ sic est cultus: quo i[m]media-
te quis colitur ⁊ honorat: cum professione
summi in illo dominij. ¶ Potest enim dici
honor exhibitus alicui vt sup[er]mo d[omi]no.
¶ Unde Augustin[us] .x. de ciui. dei cap. p[ri]mo
dicit: q[ui]a latria f[er]m p[er] suetudinem qua locuti
sunt: qui conde[r]erunt diuina eloquia: semp[er]
ea seruitus dicit: que ad colendu[m] deu[m] p[er]tinet.
si ergo hec professio fiat vero deo: latria est.
¶ Si autem fiat alicui: quod non est deus:
considerato f[er]m se. idolatria est. quasi cul-
tus sup[er]mo deo impendendus impensus
idolo. ¶ Et est duplex huiusmodi cultus.
¶ Interior. sc[ilicet] electio mentis: qua honorat
deum: summu[m] proficendo in eo dominij.
¶ Et exterior. sc[ilicet] actus: quo huiusmodi do-
minij in deo ostendimus: et eum exterius
colimus: vt summu[m] d[omi]n[u]m. ¶ S[ecundu]m mo-
do latria sumit[ur] p[er] habitu[m] bono inclinante
hominem: vt huiusmodi actus faciat confor-
miter recreationi. ¶ Dulia est seruit[us] debi-
ta: vel exhibit[us] creature in signum alicui[us]
excellenti[am]. Unde Augustin[us] loco quo su-
pra inquit. seruitus f[er]m qua[m] precipit ap[osto]l[us]:
seruos subditos esse d[omi]nis suis. alio mo[do] vo-

catur dulia. ¶ Et hec diuidit[ur] in dulia. ⁊ hy-
perdulia. dulia putat opponitur hyperdulia:
diceret seruit[us] communis reuerentialis: nata
comunit[er] fieri creaturis r[ati]onali b[ea]t[is] in signu[m]
excellenti[am]. ¶ Sed hyperdulia: id est supe-
rior dulia: est seruitus excellenti[am] exp[ri]-
mens singulari in illo cui ex[hib]et[ur]. f[er]m quez
modum inter homines p[er] honorant[ur] papa:
imperator et reges. Certum est enim: q[ui]a his
ratione officioru[m] sibi commissorum sub deo:
debetur honor excellens: ⁊ seruit[us] exp[ri]mens
excellenti[am] sui status in quo sunt: domi-
no disponente. sic dicit magister: q[ui]a f[er]m p[ri]-
mam opinionem quam recitat dist. ix. cap[itu]lo
p[ri]mo. debeat humanitati iesu hyperdu-
lia. q[ui]a est sup[er]ma inter omnes creaturas:
quantu[m] ad gratuita. ¶ Tunc rationabili-
ter dubitat[ur]. vtrum latria sit virtus: secundu[m]
vtru[m] dulia sit virt[us]: ⁊ tertio vtru[m] sint vna vir-
tus. vel distincte vel plures. ¶ Ad p[ri]mas
questione[m] manifestum est: q[ui]a si latria sumi-
tur p[er] cultu[m] interiori vel exteriori: q[ui]a non est
virtus: sed magis actus. Actus aute[m] di-
stinguitur co[n]tra virtutem. cu[m] omis virtus
debeat esse habit[us]. eo q[ui]a virtus est species ha-
bitus: vt in p[re]dicamentis habet. Act[us] aute[m]
no[n] est p[ro]p[ri]e habit[us]. eo q[ui]a habit[us] in somno
manet: actus transit. ¶ S[ecundu]m q[ui]a sumendo
latria[m] p[ro] habitu[m] promptificante pot[en]tia
ad debita[m] seruitute[m] et honorem summi do-
minij exp[ri]ssum deo exhibendum: vt di-
cat recta ratio. sic latria est virtus. q[ui]a om-
nis habit[us] acq[ui]situs laudabilis: est virtus.
modo latria est habit[us] laudabilis ⁊ acq[ui]si-
tus. g[er]it virt[us]. p[ri]ma nota est. ⁊ maior sil[icet].
q[ui]a q[ui]d aliud esset virt[us]. talis eni[m] e[st] bona q[ui]a
tas m[er]itis qua recte viuunt: ⁊ q[ui]a nullus male
vrit. ⁊ ex p[ri]nti virt[us]. iuxta determinationem
m[ag]ist[er]i libro. ij. dist. xxvij. ca. p[ri]mo. Minor
nota est. ¶ Tertia p[ar]te. eode[m] mo[do] dulia p[ro]
actu no[n] e[st] virt[us]: sed p[er] habitu[m] p[ro]mptificante
pot[en]tia ad debite exhibenda reuerenti[am] crea-
ture r[ati]onali. sic e[st] virt[us]. p[ri]ma p[ar]te p[ar]te: vt p[ri]ma
p[ar]te. s[ecundu]m p[ar]te: vt p[ar]te s[ecundu]m p[ar]te. ¶ P[ro] tertia
dubitatio[n]e. an sint eade[m] virt[us] vel distincte:
videndu[m] est. vtru[m] latria sit virt[us] general[is] v[el]
special[is]. Et si special[is]. vtru[m] moral[is] v[el] theologi-
ca. Et si moralis: an cardinalis vel alia.
Et si cardinalis: vtrum sit iusticia v[el] alia.
¶ De p[ri]mo dicit Bonauentura p[er] b[ea]t[u]m
literat[ur] dist. ix. q. ij. articulo. ij. q[ui]a latria di-
cit habitu[m] in cultum dei tendentem. modo h[oc]
contingit tripliciter: f[er]m q[ui]a habit[us] triplici[ter]

Hyper-
dulia

Dubia
tria

A. r. du-
bioz m[ag]i-
del p[ri]o

L[ib]ro. 2

L[ib]ro. 3
p[ar]te dub. 2

De p[ri]mo
tripliciter

Latria

Dulia

Libri tertiū Questio. viii.

Primo ser in cultū dei tendere potest. Uno enim modo dicitur habitus in dei cultū tendere large vel cōmuniter. quia actū suum ordinat in deum tanq̄ in finē. seu magis pprie. quia de natura illi habitus est: q̄ omnes actus ordinat in deum tanq̄ in finē. Et sic latría cōmuniter dicta diceret habitus ordinans actum suū in deū tanq̄ in finē. Et isto modo omnis virtus posset dici latría: eo q̄ omnis virtutis in suo actu finis est deus. eo q̄ ordinatur in bonū finale beatificum: quod est deus. **Secundo** modo habitus ordinat actum suū in deum: vt in finem: et in obiectum immediatū: vt fides: sp̄s: charitas. Et sic posset dici q̄ latría esset virtus ordinans actū suum in deum: vt in finem et in obiectum immediatū. quo modo oīs virtus theologica est latría. et sic latría sumeretur pprie. **Tertio** modo dicitur habitus in dei cultū tendere magis pprie. q̄ est habitus tendens in deum tanq̄ in obiectum cui supremus honor exhibendus est i signū immutabilis et supremi dominij. Et sic virtutes theologice non dicerent latría. quia non feruntur in deū sub ratioe supremi honorabilis. **Et hoc patet:** quid dicendum sit ad primā partem dubij. nam si latría cōmuniter sumat: omnis virtus moralis siue theologica potest dici latría. Ita dicit magister Thomas de Argentina circa istam distinctionē. q̄stione vnica. articulo p̄mo. **Secundo** q̄ si sumat pprie: nō omnis virtus est latría. q̄ nō temperantia nec alię virtutes que nō habent deum p̄ obiecto. **Tertio** q̄ si sumat latría magis pprie et specialissime: sic est specialis virtus. Ratio. q̄ habet speciale obiectū. sc̄z deū: in quantum et debetur honor expressiuus supremi et p̄fecti dominij. hoc autē nō habent ceterę virtutes: nisi in quantum latriam includunt. **Sed ad sc̄da questionē est conclusio respōsalis:** q̄ quis latriā cōiter vel pprie capiendō: omnis virtus theologica possit vocari latría. tamē capiendō latriā magis pprie sic est virtus moralis et non theologica. **Prima** pars pt̄z. q̄ omnis virtus theologica est virtus habens deū pro fine et immediato obiecto. est q̄ latría illo modo latriam sumēdo. **Secunda** pars declarat sic. q̄ put est habitus habens deū p̄ obiecto cui debetur supremus honor: est habitus qui fit in nobis ex more. q̄ est virtus moralis. p̄ntia tenet p̄ p̄m. ij. ethicoꝝ dicentē. moralia ex more

fit. **Antecedēs** pt̄z. q̄ ex frequēti electione qua quis eligitur honorare supremo honore. sc̄z nō ulterius in aliqd̄ aliud ordinando. sed ibi quiescēdo in deo fit in nobis quidē habitus promp̄rificans nos ad huiusmodi electiones p̄formiter recte rationi p̄ducendas: put quilibet in se poterit experiri. **Secundo** p̄bat sic. Omnis habitus electionis immediate rōnis existens: iuxta determinationē sapiētis est virtus moralis. Sed latría magis pprie dicta est h̄mōi. igit̄ r̄. Maior pt̄z ex definitione virtutis moralis. sc̄do ethicoꝝ. ca. vj. Et minor pt̄z. q̄ in cultum dei posset homo vitiose excedere. sc̄z se ip̄m nimis exrenuando: et irrōnabiliter. cōtra quod dicit ap̄t̄s ad Roma. xij. Rationabile obsequiū vestruz. Et Psalmista. Psallite d̄no in cythara: sed chordis extēsis vt audiant: nō vt frangant. **Item** vitiose deficere: sc̄z nimis remisse se habēdo. quorū primum est iniustum in plus. quia plus de suo deo tribuit q̄ rectū dicitamē rationis dicitur. q̄ r̄m facit q̄ seruitiū deo debitum debito tempore: sc̄z sue vitę cōtinuandum adimplere nō sufficit. **Secundū** est iniustum in minus. q̄ minus deo seruit q̄ recte rationis ordo requirit. **Inter** hęc vti q̄ est medium laudabile. sc̄z quo quis rationabile obsequiū deo exhiberet. Et habitus ad hoc mediū inclinans et determinans vocatur latría. **Unde** Tullius qui gentilis erat. quod greci vocant latriam eusebiam: id est bonā seruitutem. vel theosebiam: id est dei seruitutē vocat religionem. et nos latini hodie latriam religionem vel pietatem appellamus. **Sed** contra dicitur. quia latría est charitas. q̄ nō est moralis: sed theologica. p̄ntia tenet. et antecedēs est vt videtur beati Augustini. r̄. de ciuitate dei. ca. iij. dicentis: Sacrificamus deo hostiā humilitatis et laudis in ara cordis igne seruidę charitatis. Et subdit. Nec est dei cultus. hęc vera religio. hęc recta pietas. et r̄m deo debita seruitus. mō manifestū est q̄ igne seruidę charitatis elicere actū: videt̄ esse actus charitatis. q̄ si illa ē vera religio: vera seruitus dei. latría p̄ cultū erit actus charitatis. et sic habitus latrię erit habitus charitatis. **Cōfirma** tur dicto vti Auḡ. xiiij. de tri. dicens: sapia vera est virtus ac p̄cipuus cultus dei. que vno nomine gręce theoponia appellat̄. quod nomen nostri pietatem dixerunt. cū pietas apud grecos theosebia nuncu

R̄. ad. i. partē

Di. 2

Di. 3

Lōck. ad 2. que.

1

2

pbat.

2

3

1

2

3

Nota

arg. 2. 1

2

Lōff.

Articulus primus Fo. CCCXCVI

petur. modo. x. de ci. dicit Augustinus. q' latría non est aliud q' theosebia. si ergo sapientia sit theosebia: et theosebia sapientia. Latría nō erit aliud q' sapia. et sic non erit virt' moralis. ¶ Secōdo. q' ois virt' cuius obiectū est de' est theologica. sed latría obiectū est de'. ¶ Et maior pz. q' in h' vident' differre a moralib'. q' ipse immediate hñt deū p obiecto. morales non. ¶ Tertio. q' ille futus est eadē futus. quaz inseparabiliter est idē act'. mō charitat' latría inseparabiliter videt' esse idē act' in homie i charitate existēte. igit. pz maior de se. quia habit' distinguunt p act'. Et minor pz. q' ozo que fit a charitate ad deū v' genus lexio etiā fit a latría. vel est latría. ¶ Pro solutiōne istoz est sciendū. Q' in omi ope virtutis moralis: si debeat esse meritorius: requirit cōcursus fidei. sine qua impossibile est placere deo. ad Hebze. iiii. ¶ Secōdo requirit cōcursus charitatis. sine qua ceterę futures et eozū actus ad meritū virt' nihil p'sunt. vt habet. j. ad Corint. xiiij. ¶ Non in est credendum: q' omis virtutis moralis act' sit act' p'p'ius charitatis. cui' actus est deum sup omia diligere mediante habitu infuso gratum faciente. ¶ Dicunt tamē actus omnium virtutū in homie in charitate existente fieri ex charitate. nō vt ipa promptificet potentia ad p'mēsurate agendū. hoc enim nō est ei': sed habitus p'p'ius hoc facit: vt circa delectabilia ē temperātia. circa tristia et dolorosa corpori fortitudo. Et ita in alijs. sed q' cū ea fiunt. et ipa ordinant opera ad rectū finē. ¶ Est enī charitas mater virtutum: que filias in suis operib' alias scz virtutes actu dilectionis dei strenue adiuvat: et in dei eas dirigens: super finēz luminis naturalis eleuat. sicut de ea dicit apls p' me ad Corint. xiiij. Charitas omnia suscit. scz dolorosa inflicta corpori: sed per filiam fortitudinis. famem aut p' filia temperantie. Sequit. omia credit: sed supple per filia fidei. Sequit. Omnia sperat. p' quid. s. per suā filiaz: que spes vocat. Sequit. Omnia sustinet. scz insipientes: cū tamē faciat sapientē: sed hoc per mansuetudinē. Et sic in alijs eius effectus qui alijs virtutib' p'p'ij sunt: sed charitati attribunt' quādo p' eam fiunt. vt sint meritoria: et ad finē supernaturale p'p'ie ordinata. ¶ Per hoc respondet ad rōnes factas. ¶ Ad primā. negando ans. scz q' est charitas. immo in in

fidelib' pōt esse latría. vt in Cornelio ante aduentum petri. Actū. x. cum orationes sue fuerint exaudite: angelo referēte. ¶ In 2 mo hodie apud multos nō baptizatos: qui immediate orationes suas dirigunt ad deum: licet non meritorie virt' p'p'ie. ¶ Ita etiam in hereticis: qui suo modo opera sua referunt in deum quasi supremum scilicet ibi q'escendo. ¶ Ita in fidelibus extra charitatem existentib' certum est: q' latría est. et q' opera sua scilicet oratiōes et sacrificia odinant in deum. ¶ Ad auctoritatez beati Augustini dicit: q' verū dicat q' a latría sacrificiū fit in anima. cū aia seipam et omia sua offert ex dilectione charitatis deo vt supremo domino. ¶ Tamen act' dilectionis: est act' charitat' p'p'ie. ¶ Sed actus oblationis qua aia dicit. Ego offero meipsum: omia vota mea interiora: et omia opera exteriora et bona que possideo tue voluntati domine deus. Ille actus est actus virtutis latría: et distinctus contra actum formale charitatis. sine quo tamē actu vel habitu concurrente: non esset meritorius. Et de illo actu sic factus dicit: q' sit cultus dei: q' sit vera religio: recta pietas. q' actus ille est cultus dei. scz latría: est recta religio effectualis: et recta pietas in effectū. quando sic fit scz concurrente igne feruēde charitatis. ¶ Non tamē est eadem electio que est huius sacrificij p'cedens a latría: et dilectio actualis vel habitual'. que actualis est actus charitatis. ¶ Ad confirmatiōnem patet: q' illa locutio Augustini: qua dicit: Sapientia vera est. verus ac precipuus cultus dei. et similes sunt causales. vt sit sensus. A sapientia vera scilicet a sapida sciētia de diuinis: id est a charitate fidelis fit verus cultus dei. scz non vt eius act' p'p'ius qui sunt. credere quo ad scientiaz. et diligere quo ad charitatez. sed vt latría. qui tunc est fructuosus ad vitam fructus. quando fit cum recta fide et vera charitate. ¶ Ad secūda. q' illa maior est nimis larga et negetur. q' sapientie naturalis obiectum est de'. scōdo etiā sacre theologię obiectum est deus. Non tamē dicunt ille virtutes theologice: sed fides: spes et charitas infuse. ¶ Ita iusticie circa diuina obiecta est deus. non tamē est theologica. ¶ Et ad probationem negetur: q' theologice in hoc differunt a moralibus. sed q' earū p'p'ius obiectum est deus. Et sunt infuse: nec nate

Argu. 2

Argu. 3

Nota. 1

Nota. 2

Nota. 3

Ad 1

ad aug.

1

2

4

Ad p'fir.

Ad 2

2

3

Libri tercii Questio. viii.

Ad 3 haberi nisi p infusione. morales aut que fi
 unt ex more. ¶ **Ad** tertia neget minor. **Ad**
 pbatione: q ac^o charitatis formalis est in
 terior dilectio. Electiones aut q^o ania in
 terius eligit deū honorare: p fessione supmi
 dominij in ipso sunt ac^o latric. Et effectus
 exteriores psequētes: vt dicitur est. quis di
 cuntur esse ac^o charitatis in q^o ab ea
 fiunt meritorij. formaliter tamē non sunt
 eius. **Doce** scdo dubio. ¶ **Sed** pro tertia
 dubitatione an sit cardinalis vel nō? Est
 pma ppositio hęc. latricia pur est habit^o p
 tinet ad iusticiā particularē. pbat sic. om
 nis habit^o q est ad alterū: inclinariuus ad
 equale p tinet ad iusticiā particularē. sed la
 tricia est hmoi. igit. Ptz maior. Iusticia est
 virt^o ad alterū: qua hoies iusta. scz equa
 lia volunt: et iusta faciūt. vt habet. quinto
 ethicoz. ¶ **Minor** ptz. qz latricia est habit^o
 inclinans ad supremū dño reddendū eq
 le: inquantū est homi possibile. ¶ **Forē** di
 cetur. q nulla sit equalitas dei et homis. er
 go latricia nō inclinatur ad dandū deo equa
 le. pntia nota ē. et aūs ptz p phm. viij. ethi
 coz. ca. xj. dicentē mgris: dñs: parentibus
 ad pdignū scz equalitatis nullus retribu
 et vnqz. ¶ **Scdo** sic. quia nō est iusticia fm
 phm iurer dñz et seruū. mōd^o est dñs nr. g
 latricia nō potest esse ps iusticie: que est cul
 tus ad deū. Ptz maior qnto ethicoz. qz iu
 sticia reqrit quandā equalitatē psonarum
 inter quas ē. modo nulla ē equalitas inter
 deū et hoīem. minor nota ē. ¶ **Tertio** quia si
 sic. hoc est. qz p eam hō reddit debitor deo.
 modo hoc ē impossibile. igit rē. Ptz maior
 qz nō alio modo pot esse ps iusticie. Et mi
 nor: ptz p dicitur in libro. ij. qz ille nō soluit:
 qui qnto plus tribuit: tanto pl^o debet. mo
 do qnto plus qd seruit deo: tātō maior de
 bitor efficitur. g nō est possibile q deo solua
 mus debitū. ptz maior de se. Et ptz minor.
 qz quanto qd plus deo seruit: tanto maio
 rem gram et plura bona a deo accipit. qz q
 deo seruit: hoc a deo recipit. et quāto plus a
 deo recipit: tanto magis beneficiatus est. g
 tanto maior sit debitor dei. ¶ **Ad** p^o mū dicit
 tur: q nulla ē equalitas dei ad hoīem sim
 pliciter. tñ est que dā equalitas: quam deus
 exigit ab hoīe. pura vt tantuz deo seruiat:
 quantū p^o pōt iuxta statū suū: et eum
 oibus preferat: etiā seipso. scz vt mēte spon
 tanea seipm et sua offerat diuine dispositi
 oni: tanqz ei cui^o est supremū et vlc dñum.

Pro du
bio. 3.

Replica

Unde quidā. Chrīste tuos: tua te gratis
 suscepim^o a te. Ergo meos: mea: me iuste
 nunc exigis a me. ¶ **Per** hoc ad formā. cō
 ceditur q latricia nō inclinatur ad dandū q
 le receptis simpliciter. sed inclinatur vt eqle de
 iuxta possibilitatē retribuētis. scz vt deum
 omniū dñm p^o ticens: deo tantū tribuat: qu
 tum p^o pōt iuxta suū statū. qz deus nō
 exigit ab hoīe plus qz pōt. ¶ **Ad** scdam: q
 iusticia ē inter dñm et seruū. Iustū enī do
 minariū ē iter eos: q tenet ille seruū pui
 dere de necessarijs: et instruere de agendis.
 Et seru^o mandatis dñi obedire: et fidelit^o ea
 pro viribz adimplere. ¶ **Sed** p^o h^o voluit:
 q inter eos nō est iusticia posita: inquantū
 dñs et seruus. qz illa iusticia ē inter ciues:
 inquantū in libertate civili iudicant^o equa
 les. qd dño nō conuenit respectu serui sui.
 ¶ **Ad** ppositū. licet deus nullo iure proprie
 obligetur homi. sed gratis et misericorditer
 omnia ministrat: tamē hō p receptis obliga
 tur deo ad supremū cultū iuxta suuz posse
 ad humiliationē: obedientiā et grātia actio
 nem. ¶ **Ad** tertiā. pcedit maior. debitor est
 enī vt p^o byter legat horas: vt oīs dicat
 deo de receptis grās. pnter neget minor. Et
 ad pbationē dicit: q in solutione diuina il
 la maior est falsa. qz cū deo soluere nō possi
 mus nisi de suo sequitur q solui^o. sed qz sol
 uendo recipim^o: ampliores effici^o debi
 tores. sufficit tñ q tantū faciam^o: qntuz de
 p^o pōsum^o. ¶ **Scda** pclusio. Latricia p
 tinet ad iusticiā distributiua et aliq modo.
 Ptz. qz iusticia distributiua est: q magis
 merito: maiora reddunt bona. **Modo** la
 tricia deo vt supremo dño: supimus datur
 cultus. ¶ **Tertia** pclusio. Latricia est supma
 pars iusticie distributiue. ptz. qz inter pres
 iusticie: est respectu nobilissimi obiecti. scz
 vt supmo dño seruit^o summa p^o beatur.
 ¶ **Quarta** pclusio. Latricia est virt^o cardina
 lis. sequitur ex pcedente. qz iusticia est virtus
 cardinalis. modo latricia ē suprema ps iusti
 cie. g rē. **Doce** tertia. ¶ **Nunc** redeundo
 ad tertiā dubitationē a principio motam.
 vtrū sit eadē virt^o que dicitur? Est pma ppo
 sitio: q dulia est etiā ps iusticie distributi
 ue. ptz. qz ea singulis creaturis excellenti
 bus datur veneratio debita. ¶ **Scda**. q la
 tricia et dulia differunt in cōnotato. ptz. qz la
 tricia cōnotat seruitutē et bitā supmo domi
 no. dulia debita creaturis. ¶ **Tertia** pclu
 sio. videt^o mihi pbabilis realiter eadē virt^o

Ad for

Ad 2

2

3

Ad 3

Lōdo 2

Lōdo 3

Lōdo 4

Regred
sus
Lōdo 1

Lōdo 2

Lōdo 3

moralis: est latría et dúlia: vtrúq; sumēdo p habitu. pbat sic: vni⁹ hois iusti: nō ē nisi vna iusticia. s; in hoie iusto latría et dúlia et quelibet earam est iusticia. igitur i vno ho mīne: idem est latría et dúlia. consequen- tia tenet re maior videtur nota de se. quia si essent in re plures iusticie vnus hominis dirigētes eū ad dandū singulis q̄ sua sunt tunc cū q̄libet eaz sit virt⁹ cardinalis eēne plures virtutes cardinales quā q̄rtuor: qđ falsū est: et minor ē dicta prius. ¶ Scđo sic. q; min⁹ differunt latría et dúlia q; iusticia punitiua et pmiatiua: sed illa sūt eadē virtus igit: p; maior: q; latría et dúlia sūt partes iusticie pmiatiue vt dictū ē: mō min⁹ vidē tur differre ptes iusticie pmiatiue q; iusticia pmiatiua et punitiua. ¶ Minor pars: q; eiusdē moris ē pmiare bonū et punire malū sicut eiusdē moris ē: adquate auferre ab iniustificāte qđ habet plus et addere iniu- stificatio qđ habet min⁹ cū primū sit iniu- stificantē aliquo mō punire: et scđm sit iniu- stificatū aliq̄ mō pmiare dādo ei que sua sunt. ¶ Tercio. iusticia p;icularis ē vna vir- tus in eadem aīa oīm q̄ ab ea in ste dispo- nunt sed tā latría q; dúlia sunt in re qđam habit⁹ iusticie: exp;se tñ cū cōmōde certo; actū suoz: q; sunt in re vna virt⁹: p; mior: ex dictis. sed maior: declarat: q; cū sit vna fides oīm credendorū et vna charitas oīm diligendorū: quare nō eēt vna iusticia oīm iustozum. hoc de primo articulo.

Quantū ad secū

dū articulū vidēdū ē de supposito sc; vtrū christo hōi debeat latría: Ubi primo ma- nifestū est q; ei qui ē christ⁹ hō debet latría sc; filio dei q; ē de⁹: sed pncipalit⁹ est dubi- tatio: vtrū humanitati christi deb eatur la- tría. ¶ Scđo ē notādū q; de isto mgr̄ reci- tat duas opiones aliquo modo cōtrarias dil. ix. ¶ Prima ē q; christi caro vel aīa non latría sit adorāda sed hypdúlia: mortuūz istoz est q; ē pura creatura. ¶ Scđa opio. dicit q; sit adorāda latría nō tñ pprie s; p- pter verbū cui⁹ ē scabellū: et ad hanc magi- ster adducit auctoritatē Damascē. et post auctoritatē Augustini libro de vrbis dñi omel. 78. Tercio auctoritate eiusdē Augu- stini sup ps. 98. videant in littera. ¶ Pro- quarū opinionū cōcordātia ē pma conclu- sio. Adorādo psonā christi a dozat sil' oīe qđ ē de substantia christi: p; q; qui hono-

rat regē: honozat simul oē qđ ē de substan- tia regis. ¶ Correlariū Adorās psonā chri- sti adorat hūanitatē christi. p; q; hūani- tas xpi est de substantia xpi eo; sine ea non est; xps: ē em natura hūana xpi. ¶ Scđm Adorās latría psonā christi sil' adorat la- tría humanitatē xpi patet q; a dozat oē qđ est de substantia christi latría mō. hūani- tas est de substantia christi: vt dictū est. igit. ¶ Tercū correlariū. Hūanitas xpi ado- rāda est latría. p; q; xps est latría adorā- dus. mō adorās xpm a dozat oīe quod ē de substantia christi. q; a dozat humanitatē christi latría. ¶ Scđa conclusio. Si huma- nitas xpi p; dicit⁹ vt a dozāda cū suppo- sito cui est vnita: adorāda est latría. p; q; a supposito debet latría. ¶ Et ita loqui videt Dam. li. iij. c. viij. Unus xps est deus pefe- crus et hō pfectus. que a dozam⁹ cū patre; spiritu: vna adorāte cū incontaminata carne eius nō inadorabilem carnē dicentes a dozat em in vna verbī psona. ¶ Et bea⁹ Aug. de verb dñi omel. 78. dicit. Ego do- minicā carnē: imo pfectā in xpo hūanita- tē adoro. itō q; a deitate suscepta et deitati vnita est. ¶ Tercia conclusio. Si q; se vere rit ad adorandā humanitatē xpi fm se cō- sideratā. sic q; ad eam immediate oīonē di- rigeret: et nō ad psonā verbī. si latría eā a- dozaret: peccaret. p; q; illa nō est deus. et ergo nō est in ea vniūsale dñitum. vñ et ei suprem⁹ cultus vt sic nō debet exhiberi. im- mo nec licet eā eo cultu: sic fm se cōsidera- tā honorari. ¶ Cōfirmat sic. Nō plus licet illi humanitati: anie vl' corpī sbiecto anie exhiberi cultū supremi dñij expressiuūz q; dicere ad eā vel aliqđ eoz. deus meus in- uua me. Nō manifestū est q; nullo mō li- cet dici humanitati nec anime nec etiam carni. deus me⁹ inua me. cū nihil eoz sit de- us. q; p; maior. q; cult⁹ ille nō min⁹ expri- mit deitātē q; vox mior: declarata est. ¶ Pri- mā cōclōne (vt estimo) voluit opio scđa. et tertiā voluit prima. ¶ Q; aut tertiā cōclu- sio vera sit: p; p auctem beati Aug. in di- cta omel. 78. dicitis. Deniq; si hoiez sepa- ueris a deo: illi nūq; quasi deo credo nec f- nio. ¶ Velut si quis purpurā vl' diadema regale iacēs inueniat: nunqd; a conabit a dozare: Lū vero ea rex fuerit in dur⁹: picu- lū mortis incurrit si ea cum rege q; adora- re cōtempserit. Vidē itaq; velle. q; si quis christū latría honozat: siml' honozat chri-

pbaf 2.
2
pbaf 3.
Nō 2
Opio 1
3
Cōclō. 1

Loze. 1
Loze. 2.
Loze. 3.
Cōclō. 2
2
3
Cōclō. 3
p;firma.
r. c. iā.
pbaf 3
Cōclō.
Similē

arguit.1. mū figuratū. ¶ Sed instabilis. qz p̄stātor
 est imago viua q̄ sculpra vel picta. nō ho
 mo qui est imago viua dei: non adorā la
 tria. ergo etc. ¶ Sēdo. qz Ero. xx. p̄cipit ne
 arguit.2. fiat sculprile vel imago. ¶ Tercio. qz Dam
 arguit.3. cap. de imaginibz dic. Magne impieta
 tis 7 inspicie figurari qd̄ diuinitatis est.
 arguit.4. ¶ Quarto. quia cerimonie veteris testam
 ti cessant in nouo. q̄ a fortiori imagines. p
 batio p̄sequēte. qz magis sunt fugiēde ido
 latrie q̄ cerimonie. anis notū est. ¶ Quinto
 arguit.5. Quia imagines tā lex noua q̄ vetus dete
 stat. q̄ nō sunt licite. p̄na nota est. 7 anis eri
 am. qz in veteri phibent Ero. xx. 7 in pluri
 bus alijs locis. in nouo phibent Apoc. xix
 qui nō adorauerūt imaginē bestie. 7 aplus
 i plibz eplis suis. ¶ Et p̄firmat. qz possunt
 esse occasio erroris. vt in simplicibz talia i
 se 7 nō vt signa p̄ deo colentibz. ¶ Ad ista.
 Rūdet ad primā. q̄ hō habeat aliqd̄ vene
 rabile in se. 7 q̄ honor ei exhibitus magis
 videt ei impēdi q̄ signatū. imagines autē
 sculprę vel depictę nihil h̄nt in se uenerabi
 le. 7 idō impēdit eis latria p̄ signato: nō p̄
 seipsis. imagini autē viuę vt hōi: nō impen
 dit. ne illud creatū excellēs qd̄ est in ipsis:
 pro deo coli putet. ¶ Ad scđam. q̄ an̄ ch̄ri
 sti incarnatōem phibitę sūt imagines. q̄a
 diuinitas q̄ incertā est: nulla imagine p̄
 p̄rie exp̄ssibilis est secus postq̄ verbū caro
 factū est. qz tūc hūanitas qz extēsa depin
 gibilis facta est. ¶ Sēdo. qz gētes eo tepo
 re habebāt imagines. 7 iudei valde p̄oni
 fuerāt ad idolatriā. idō phibitę fuerūt ad
 idolatrię fugā. ¶ Tercio. qz crediderunt q̄
 in imaginibz vi cōstellatiōis s̄b q̄ fiebant
 esse aliqd̄ numinis. vñ qz fortitudo fidei
 xp̄iane hęc elisit: nūc nō phibent. ¶ Ad ter
 ciā. qz Dam. detestat picturā diuinitatē
 que figuris nō est exp̄ssibilis. nō autē hūa
 nitatis. ¶ Ad quartā. qz cerimonie sūt pro
 hibite. qz erant figurę xp̄i vcturi: q̄ iam ve
 nit. 7 idō cū s̄best iā veritas: phibent figurę
 idō neget p̄na. qz fortius imagines. Ad p̄
 barōem. p̄cedit qz idolatrię sunt magis vi
 tāde cerimonijs. nec imagines adorare vt
 signa est idolatrare. s̄ est latria deo vel du
 liam sc̄tis exhibere. ¶ Ad quintā. qz licz in
 canone biblię non sit approbatio imagis
 tamē credit ab apostolis habuisse oryūm.
 multa em̄ fecerunt que nō scripserūt. ¶ Be
 atus tamē Augustin⁹ narrat duo p̄ ima
 ginū confirmatōe. Unū qd̄ dñs noster Ba

garo regi suā imaginē vesti impressaz trās
 misit. Cum em̄ pictor ab eo missus vt ima
 ginē christi sibi depingeret. 7 eam obsequē
 tes diuinas scintillatiōes faciei depingere
 nō valeret: legit dñs faciem suā vesti impres
 sisse. 7 regi trāsmississe. ¶ Sumit legim⁹ sc̄m
 Lucam imaginē dñi depinxisse: 7 matris e
 ius. ¶ Ad p̄firmatōez. qz de p̄ se nō sūt cau
 sa erroris. s̄ forte p̄ nimia simplicitate ipsi
 cētis. qd̄ diuino nutu p̄tingit. Et h̄ ita e
 tiam p̄ scriptura sc̄ta: min⁹ debite autem
 inrellecta. q̄ tñ nō p̄pterea est abolēda: sic
 er nec imagines phibēde. ¶ Ad terciū
 dubiū n̄det qz v̄gini Marię non est exhi
 bend⁹ cultus latrię. Ratio est. qz nō ē ei de
 bitus: p̄siderādo eā s̄m se. cū sit pura crea
 tura. nec etiā rōne p̄iuctōnis cū diuina p̄
 sona: cum non sit assumpta ad vnitatem
 suppositi diuini. ¶ Sēdo d̄. qz ei post hu
 manitatē xp̄i est hyp̄dulia exhibēda. i. sup
 ma dulia. p̄z. qz nomē sup̄ oēs alias crea
 turas accepit. sc̄z qz est mater dei. qd̄ nomē
 sp̄cālī p̄rogatiua oēs celestes cūes venerā
 rur. 7 est prop̄riū ei. ¶ Sumit autē nomen
 hyp̄dulie ex glosa p̄mo R. c. 8. vbi fit men
 tio de dulia maiorē dulia minore. ¶ S̄z
 forte dices. qz Dama. c. re imaginibz dicit
 qz honor qui est ad ip̄am: ad eum qui ē ex
 ip̄a incarnatus reduc̄. q̄ sicut christi ē la
 tria: sic etiā eius inq̄tum ad xp̄m refertur.
 ¶ Rūdet qz honor matris refert ad filium
 tanq̄ ad finē: nō tanq̄ ad obiectū imēdia
 tū. sicut xp̄us adorā in sua imagine. Et q̄
 talis adoratiōis obiectū est virgo mater: 7
 nō filius licet honorado matrē s̄l honore
 tur filius tāq̄ finis in que refert maternus
 honor. Est ergo ei exhibēda dulia: nō la
 tria. vt dictū est. ¶ Ad quartā dubitatōez
 Utrū mēbro christi sit exhibēda latria:
 Rūdet qz de mēbris xp̄i loqui possum⁹ du
 plic̄. qz s̄ mēbra corpis xp̄i veri. Et s̄ mē
 bra corpis mystici. sc̄z hoies in charitate
 existētes: q̄ sūt viua mēbra ecclesie. ¶ Tūc
 est p̄ma cōclusio. qz d̄ mēbz corpis christi
 veri per oia ē dōm sicut de humanitate xp̄i
 talia em̄ adorant latria: inq̄tū sunt vnita
 diuinitati. Si autē man⁹ vel ocul⁹ sumeret
 pro corpe. vel ania in formate. vel p̄ cōpo
 sito partiali ex ania 7 corpe assumpto se
 orium p̄siderato. qz vt sic nō est deus: si sic
 seorsum quis cum adorare veller: duliā
 nō latria impendere deberet. vnde 7 latriaz
 vt sic impendere nō liceret. ¶ Sēda p̄ctio.

Ad p̄fir
 ad 3 du.
 Lōdio.1
 Lōdo.2
 arguit 3
 Solo
 ad 4 du
 bitatōez
 Lōdio.1
 D D 2

Membra corporis christi mystici non sunt adoranda latría. patet. cum sint pure creaturę nõ assumpse. ¶ Forte dicit. q̄ angelus est adorandus latría. ergo et christi membra. pbat̄ p̄na. q̄a membra xpi mystica erũt sicut angeli. Matth. 22. Et añs p̄z. q̄a Sen. xvij. Abraã tres vidit et vnuz adorauit. Et dicit br̄is Augusti. q̄ erant tres angeli. et cum in illis adorauerit vnũ deũz

obiectio 2 patz q̄ latría exhibuit angelo. ¶ Idem p̄z de bro Johãne q̄ voluit adorare angeluz. Apoc. vlti. nõ si latría habet p̄p̄stũ. cuz Johãnes in hoc nõ peccauerit. si dulia: cũ angelis debeat dulia: nõ debebat phiberi.

arguit. 2 ¶ Scdo. q̄ q̄dlibet membrũ corporis christi mystici est templũ spũs sc̄i. cũ itaq̄ adorandus sit deus in tẽplo sancto suo: quare nõ in ania iusti homis? Maior p̄z p̄ apostolũ p̄me ad Corinth. iij. Et minor p̄z p̄ illud psal. Adorabo ad templũ sc̄m tuũ.

arguit. 3. ¶ Tercio. q̄ corpus xpi vez refert ad corpus mysticũ: tanq̄ signũ ad signatũ. nõ signatũ est maius signo. q̄ corpus mysticũ nõ est minus corpe christi vero. hoc autez latría est adorandũ. vt dictũ est. q̄ et mysticũ. ¶ Quarto. qui honorat orõne caput regis sibi honorat alia membra. q̄ cũ christus sit caput ecclesie: ead̄ rone q̄ honorat videt̄ tur honorare membra. ¶ Rũdes ad p̄mã: ne gando añs. Ad pbatõem d̄r. q̄ Abraam illos sc̄uit esse angelos: et trinitatem ipsi signãtes. Et q̄z angelos dulia honorauit inq̄cum trinitatis signũ: deũ vnuz latría ad quẽ exprimendũ missi fuerat: adorauit membra aut̄ christi et si imago trinitat̄ sunt nõ tñ ad sp̄aliter eam representandã instituta sunt. idõ eis nõ est latría exhibenda

Ad 1 ¶ Ad illud Apoc. d̄r. q̄ Johãnes voluerit adorare angelũ dulia. q̄d tñ angelus prohibuit. P̄mo ob dignitatez Johãnis: q̄ multis angelis maior fuit salte in gl̄a futurus. Scdo ob vitare errorem: ne simplices Johannẽ angelũ crederent coluisse latría: et sic creaturas latría adorandas. Et terciõ. p̄pter exaltatõem humanę nature i christo sup̄ naturã angelicã. Ob hoc eniz vt dicit br̄is Gregorius. quãuis in veteri testamẽto paterent̄ se adorari hyp̄dulia tamẽ post gl̄ificatõem humanitat̄ christi nõ patiunt sibi illam naturã sibi: quã vident ad dexteram patris in dei filio leuari

Ad 2 ¶ Ad scdam: q̄ deus est adorandus i templo suo sibi consecrato. eo q̄ hoc nõ habet

aliquid venerabile in se: preter illud q̄d in eo colit. Secus est de templo anie fidelis: quẽ aliquid venerabile in se habet. Unde nõ latría: sed dulia est ei exhibenda. Cui ronez nota. vicz ne honorãs eã latría idõ latría cõmittere vid eat. et ne vanitate creatura extollet. Et ad hoc singulariter fac. q̄ in oblationibz et orõnibz latrie sepe sũt verba ad solũ deũ spectãtia. quẽ templo spũa li nullo mō debent dici. ne asserat deũ ¶ Ad terciã. q̄ aliq̄ referunt ad inuicẽ ordinatio ne p̄gruitatis et debite s̄ordinatõis. et sic corpus xpi mysticũ refert ad corp̄ xpi verum prout est diuinitati vnitũ. Sic etiã corpus puri homis ad suũ caput. et sicut inferius ad suũ superius. et ordinatũ in finez in suum finẽ. ¶ Alia referunt ad inuicẽ ex significatiõne voluntaria instituta ad deuotionẽ puocatiua p̄ modum signi et signati. ¶ Sic corpus christi vez inq̄tum s̄ sp̄ibus sacramenti est contentũ: id̄ quo omnes fideles debent spũalẽ m̄ducare. eo q̄ p̄scratũ est ex his: quẽ p̄us multa in vnũ panẽ redacta sũt: est signũ corporis christi mystici et vnionis quẽ debet esse in ecclesia. scz in corpe christi mystico. Et hoc nõ ordine s̄ordinatõis. sed diuine institutionis ad deuotionẽ pietatẽ et vnionẽ inducentis. Et talibz sepe signũ est superius signatõ. sic christi actio nostra instructio. s̄ superior actiõibus nostris exemplũ humilitat̄ christi q̄ suprema est humilitas: nr̄ẽ humilitat̄. et ita in alijs. ¶ Ad quartũ. q̄ hoc sit verum vbi caput et membra sũt eadẽ p̄sona vnita. S̄z si ret haberet latera quẽ membra vocarent sibi nõ vnita in persona: manifestum est q̄ nõ optz honorantẽ caput regis siml̄ honorare sic latera diuisa. scz p̄sulares laterales. Modo in christo caput est diuine p̄sonę vnitũ. p̄pter quã vnionẽ pariter cũ deo latría adorãt. Membra aut̄ ecclesie nõ sunt in vnitate p̄sonę deo vnita. et ideo ratio nõ p̄cedit. ¶ Ad quintũ dubiũ. Vtrũ cultus latrie possit sine pctõ exhiberi adũsario christi? Et videt̄ p̄mo q̄ sic. q̄ si quis honoraret aliquem nõ regẽ: induit̄ tamẽ veste regia. et p̄pter regem. non peccaret crimine lese maiestatis. scz honores regios alteri exhibẽdo. immo totus honor videtur redundare in regem. ergo si angelus sathã se transformaret in effigiem christi: adorans eum propter christũ et vt christũ nõ videret peccare. consequẽtia tenet a sũ

Ad 3

Nota. 2

z.

Ad 4

Ad 5

milli. Et antecedens videtur notum. immo videtur qd rex honorem alicui sic exhiberi haberet grati et honorantē de tenuolētia comendatū. ¶ Sēdo. qz ponamus qd adorans faciat omnē diligentia quā possit. et nō possit apphendere illusionē. tūc non videt peccare. igit latrā poterit sine peccō sathane exhiberi. probat aūs. qz ignorantia facti excusat. Item vidē ignorantia inuincibile hēre. ¶ Tertio qz Thens mīrīmōiū cū petro credens eū esse paulū: habet pro nō p̄sentienter nō Thente. vt dī. 4. libro de cre. qd error p̄sonę dirimit et impedit matrimoniu. qd etiā adorans sathana credēs eū esse xpm: habet pro nō adorare qd non peccat. ¶ Quarto. Quia illū vidē quis adorare ad quem est fides et intentio orantis. sed in hoc casu fides orantis est ad xpm: si millē et intentio. qd in hoc casu adorat xpm. ergo nō peccat. ¶ Sed in Trīum est. qd idolatratra quis credat idoli esse deum: comittit idolatratra. et ergo quis adorans demone crederet esse deū: nō excusaret ab idolatratra. ¶ Item dic vna recretalis. qd mal' sacerdos nō p̄secrās: sed simulās se p̄secrare plus peccat qz si p̄secraret. qz facit populū idolatratre. ergo pplus vidē fieri idolatratra vel idolatratrare ex omīssioe sacerdotis. qvī qz habet maiorē ignominia: qz iste i isto casu. qd iste etiā comittit ignominia. ¶ Pro isto dubio est sciēdū. qd sicut a principio angelus sathane deo equari voluit: vt habet Ilay. 1. 4. et in 2. dcm est: ita et ceterus de celo semp honores diuinos sibi voluit exhiberi. et ob hoc se transformat in angelū lucis. vt habet. ij. ad Corinth. xj. ¶ Secundo aduertēdū est. qd cū latrā sit honor solū deo debitus: summe cauendū est ne exhibeat creaturę. Est em hoc imponere coronā deitatis. scz pprius deo: seruo creaturę et ex p̄nti quantū est ex parte faciētis: p̄stituerē aliū deum: vel salte ope ad min' cōfiteri. qd est crimē lese maiestatis diuine. Un̄ dñs per p̄phetā dicit. Siliam meā alteri nō dabo. ¶ Tertio notandū ē qd ne cito talibz apparitōibz credam': triplex nobis darū est defensoriū. ¶ Primū est sacre scripturę dicētis. multos vcturos noīe christi mendacit. qz angelus sathane se transformat in angelū lucis. ¶ Sēdōm est commōdū interne orōnis recurrētis ad deū veraciter supplicādo vt cor illuminet: et ab illusionibz assecuret. ¶ Tertiu. suspēso credulū

tar' sup. nō em dō homo statū talibz apparitōibz credere. scz suspēdere: reputando se indignū visitatōe christi: vel angeli boni. pro vita p̄sentis. Nō em debet hō omī spiritui credere: scz probare spūs: an ex deo sint. Credere em cito talibz: leuitatis est. et sep tales sunt spūs elatione inflati: qd dignos se putant dei corpali visitatōe: siue honorū spiritui. ¶ Un̄ h̄mōi apparitōes sunt potius formidandę qz affectandę ppter piculum deceptiōis et p̄ntis elatiōis. Legit em de quodā sancto p̄te qd diabo sibi in specie christi apparēti legit m̄dusse: senolle videre xpm in hac vita: oculos recludēdo. vñ diabolus humilitate p̄fusus recessit. ¶ Quarto est aduertendū. qd cultus qui rei sensate p̄ncipaliter impedit: aliq̄ mō fert in ipam. eo qd p̄ modū p̄specti actualiter honorat. ¶ Ex hoc sequi vident hę p̄positiōes. Prima qd qui simplr siue categorice latrā exhibet sathane: nulla ignorantia excusat qn comittat idolatratra. p̄t. qz p̄ precedens notabile honorē dei: p̄nti sathane vt huic simplr impedit. ergo dicta remedia p̄termittit. ergo ignorantia inuincibil' nō excusat ergo nec excusat ab idolatratra. ¶ Sēda. qd si condicionali solū ei latrā impederet: condicione habituali solū. puta qd sibi statim sciret qd cuiusqz sensibili latrā impederet. h̄ i tenderet semp sb condicione. scz si et inq̄rū deus existeret: adhuc idolatratra p̄mitteret p̄t. qz vbi est res occurēs insolita: illa n̄ est pro deo adorāda: etiā p̄dicione gnali et habituali p̄supposita: si et inq̄rū de' est. n̄ si condicio actuali exp̄mat. mō talis apparitio est insolita. ergo nō sufficienter excusat p̄dicio habitual'. p̄t maior. qz vt dcm est in scdo notabil': cū deus sit insensibilis fm se. et qd apparet: sensibili apparet. summe cauendū est ne honor p̄fecti et sumi dominij illi ascribat: qd soli deo est debit'. et qd ad sufficientē excusatōez nō sufficit h̄mōi habitualis cōditio. ¶ Secus est si huiusmōi apparitio esset ecclesie et xp̄ifidelibz solita. sicut est in sacramento eucharistie: qd latrā honorat ex condicione habituali. scz si rite sit cōsecratio facta. Nec optet etiā actu voce exp̄mere vel mente cogitare. Immo sufficit ad vitandum periculum in habitu eam habere. scz nō intendere adorare nisi hostiam consecratā debite rite. quia hoc est solitum: et generaliter in ecclia institutum. sed istud non. Et illud est qd com

Nota.

Nota 4

Lectio. 1

Lectio 2

Notan.

muniter precipit adorari ab ecclesia: rite eō
 secretioe facta. r̄ idō pauci vel nulli xp̄iāi
 i hoc peccāt. habitualē pdicōnē sp̄ i se ha
 bentes. Et si dicat. q̄ de creat̄ dicat. q̄ sacer
 dos nō pficiēs facit ppl̄m idolatrare. In
 telligit q̄ q̄m est in eo. qz ostēdit per mo
 dum corp̄is xp̄i panē: q̄ nō est corp̄ ip̄sius
 Lōclo 3 ¶ Tercia p̄positio. q̄ si actuali exp̄sioe eō
 dicionis orōnē fundat ad angelū tenebra
 rū sic transformatū in angelū lucis: sic di
 cendo. si tu es xp̄s: adoro te. r̄ nō aliter. vl
 si tu es deus: adoro: r̄ nō aliter. sic faciendo
 nō peccat. Pr̄t̄. qz tā vox q̄ electio q̄ etiā
 inctio est ad verum: r̄ seclusua sathang.
 qz d̄: tene. r̄ nō aliter. Un̄ talis nō hono
 rat id qd̄ apparet. s̄ xp̄m solū ad quez du
 cit eū sua inctio: r̄ exp̄sio pdicōis. ¶ Ad
 Ad1 rōnes. Ad primā neget maior: respectu ca
 sus p̄sentis. qz honorans in talibz incōsue
 tis tenet sibi puidere: ne honores soli regi
 debitos mimo exhibeat. Et p̄sentim hic vbi
 scriptura xp̄istianū vult esse cautū: p̄pter
 seductioes de monū r̄ exp̄sisa remedia p̄
 us enumerata. Ad p̄barōem aūtis. q̄ rex
 nō haberet illū gratū q̄ mimo vel r̄baldo
 quē vestiri p̄misset vestibz regalibz: regi
 os impēderet honores. sed maḡ in discre
 rum r̄ insipientē iudicaret. p̄sentim si exp̄s
 sum esset in curia regis: q̄ tales q̄nqz sic in
 duunt: r̄ prohibitū esset ne regali honore
 honorarent. sicut est in sacra scriptura exp̄s
 sum: r̄ phibitū de demonis trāsfīguratōe
 ¶ Ad sc̄d̄a 3. q̄ ibi ignorātia nō excusat ab
 Ad2 idolatria. qz esto q̄ nulla condicioe possit
 conoscere. tenet tñ nō crederet nullatenus
 adorare cat̄ hegōrice. Juxta doctrinā x̄ri
 sti Math̄. 24. Si q̄s vobis dixerit. ec
 ce hic est xp̄istus: vel illic: nolite credere.
 Subdit̄ causa. Surgēt ei pseudo xp̄isti
 et pseudo p̄phete: dabunt signa magna
 et prodigia: ita vt in errozē inducant: si fie
 ri potest: etiam electi. Ad probationem
 respondet. q̄ licet hoc sit facti quo ad ma
 chinatōem demonis. tñ est affectata rati
 one phibitōis. quia xp̄istus phibuit ne
 talibz credat. sicut patet p̄ scripturam alle
 Ad3 gatā. ¶ Ad terciā p̄cedit̄ aūs. r̄ neget p̄na
 quia nō est simile. eo q̄ scriptura phibet a
 doratōem: dando remediū: quo xp̄ianus
 tenet vti. nullū autem dat remediū d̄ de ce
 2 prionē illā: que potest esse in p̄sona. ¶ Se
 cundo. q̄ licet habet p̄ non p̄sentit̄. nihī
 hominus deceptus est. que deceptio ibi iḡ

rantia inuincibili excusat. sic q̄ nō est d̄pa
 sed pena. hęc autē deceptio est culpa. eo q̄
 d̄ remedio puidit scriptura: quo iste nō est
 vsus. s̄ se in idolatriā p̄cipit̄ auit. ¶ Ad q̄r
 tam. q̄ licz in hoc casu interior fides sit ad
 xp̄m. ramē qz actu honor latr̄ie impēdit si
 ne exp̄sisa condicioe illi viso vel audito re
 medij s̄qz septurē p̄missis: r̄ vtiqz illi sen
 sato aliq̄ mō ex actu inct̄ionis dirigentis
 cultū in ip̄m: honor impēdit. nisi condicio
 sensibili exp̄mas: sic latr̄ia exhibet. ¶ Hoc
 de dubijs. q̄uis adhuc merito dubiteret
 ¶ Ux omnibz motibz corp̄alibz quibz deo
 exhibet latr̄ia: possit etiā creaturis exhiberi
 dulia. Ad qd̄ m̄der br̄us Auḡ. x. de ciui.
 di. c. xij. in his verbz. Multa de cultu diui
 no vsurpara sunt: que honoribz referuntur
 hūanis. siue humilitate nimia. siue adu
 latione p̄stifera. Aliq̄s tñ actus est q̄ nul
 lo mō pot̄ exhiberi p̄ dulia: s̄ q̄cunqz rōne
 cuiusmōi est sacrificij oblatio. Sicut enīz
 i oi repub. obseruat. q̄ summ̄ rector aliq̄ si
 gno singulari honorat: quo si quis alium
 honoraret: incurreret aimē lese maiest̄as.
 sic oblatioe sacrificij tanqz singulari signo
 honorat̄ est sol̄. D̄s: tāqz creature vniuer
 se institutor: r̄ summus rector. ¶ Ecce igit̄.
 q̄ quāuis aliq̄ cultus exteriores quibz deo
 latr̄ia exhibet: iuxta p̄suetudinē patriarū
 diuersaz possint impēdi hominibz. sacrificij
 tamen oblatio soli d̄o debetur. Hoc de
 toto. ij. antiē

Ad 4

Mouet
dubiū 6

Lōdo.

Quantū ad tertiū

articulū videndū est de questio. Cui⁹ ma
 teria est logicalis. s̄z vtrū xp̄ist⁹ fm̄ q̄ ho
 mo sit p̄sona: Ubi p̄mo videbit̄ de multipli
 ci sensu dicte p̄positionis. Sc̄do de verita
 te r̄ falsitate questiois. Et terciō de causa
 om̄imodē suę reiectōis. ¶ Quantū ad p̄
 mū breuiter expedien̄do me. qz materia lo
 gicalis est: q̄uis interpōnat: vt veritas ta
 lium p̄positionū melius cognoscat: est sciē
 dum. q̄ inq̄stum homo in questio p̄ se te
 neri sp̄cificatiue vel reduplicatiue. Ex vtro
 qz modo adhuc dupli. qz vl̄ cadit r̄ p̄strui
 tur cuz sbiecto. ¶ Et sic d̄: p̄positio d̄ sp̄
 cificato vel reduplicato sbiecto. Vel cadit
 sup̄ pdicatū et si sp̄cificatiue tenet: tunc
 sp̄cificat rōnem. fm̄ quā pdicatū inest sb
 iecto. et hoc quandoqz simpli: q̄nqz cuz di
 uisione. ¶ Et tunc nō op̄ret valere p̄nam: 3

De i p̄
notādū.

a ppositione sumpra cum specificatione p
dicati ad ipam simpliciter. vt nō sequitur
christus fm natura humanā est creata. er
go christus est creatura. christus fm q ho
mo est minor parte. q christus est minor pa
tre. deus odit luciferū s; q pctōr. ergo odit
4 luciferū. ¶ Pater q hmoi dñg nō valeant
q̄uis antecedentia sint catholica. Lū em re
us odiat iniquitatē: vt habet Iudith. 7. c.
5 odit luciferū inq̄rum est pctōr. ¶ Q̄ autē
cum simpli nō odiat: p̄t. q; pseuerare nō
posset nisi a deo consentat. nihil em odit
deus eoz que fecit. ¶ Si vero cadit sup p̄
dicatum ⁊ teneat reduplicatiue. vel tenet
2 rōne concommitatig. vel rōne cause. ¶ Et si
ue sic sine sic: quēlibet talis ēquale copula
tiue qua dīmēbrū. in quib; duob; mēbris
p̄ncipale p̄dicatū ⁊ dictio sup q̄ reduplica
3 tio cadit: dicunt de p̄ncipali s̄biecto. ¶ In
tercio p̄ncipale p̄dicatum enunciat vniū/
saliter de dictioe sup quā cadit reduplica
4 tio. ¶ Sed vbi significat cōcomitantiam
quarta exponēs est cōdicial. in cui⁹ an
cedente terminus sup quē cadit reduplica
5 tio: dicit de hoc noie aliquid. ⁊ in p̄seqn
te p̄ncipale p̄dicatū dicit de eodez. ¶ Ubi
vero significat causam v̄ reduplicat cau
sam. quarta est causal: eodē modo forma
ta. ¶ Exemplū. hec: christ⁹ inq̄rū hō est p
sona. In cōcomitantia exponit sic. christus
est p̄sona. christus est homo. ⁊ omis hō est
2 p̄sona: ⁊ si aliqd est homo hoc est persona
¶ Si causam dicat. tunc p̄iung tres expo
nētes sunt eodem. sed quarta est causalis:
vbi incōcomitantia est condicional. vñ ⁊
quarta scz formal sic. quia aliqd est hō: tō
est persona. ⁊ intelligit vniuersaliter. scilz q
in omni homine ratio p̄sonalitaris ⁊ cau
3 sa est humanitas. ¶ Si vero li inq̄rūz ho
mo construitur cum s̄biecto: tunc exponit
sic aliquid quod est christus inq̄rum est
homo est persona. ita q hoc totum aliqd
inq̄rum est xps tenet se a parte s̄biecti. ⁊ so
lum li homo a parte predicati. Et si speci
ficatiue vocat de specificato s̄biecto. ⁊ iclu
4 dit vñā specificatā: scz vbi specificatio ad
dit ad p̄dicatum. ¶ Unde ad veritatē hu
ius. aliqd qd est christus: inq̄rū est hō est
persona. specificatiue requirit veritas hui⁹
demonstrato illo pro quo hęc verificat. hoc
est xps inq̄rū est homo v̄ s̄ ea rōne q̄ est
5 homo. ¶ Eodē mō si li inq̄rū cadat sup s̄
iectū reduplicādo ipm: vocat ppō de redu

plicato s̄biecto. ⁊ requirit veritas alter⁹ p
positiois reduplicatiue. in qua de noie illi
us pro quo ppositio verificat p̄ncipale s̄
iectū cā reduplicatōe eiusdē dictiois veri
ficat. ¶ Ut si hęc prout est de reduplicato
6 s̄biecto sit vera. aliqd qd est christ⁹ inq̄rū
tum homo est p̄sona: requit. q̄ aliq̄ demon/
strato hęc sit vera. hoc est xps inq̄rum hō
¶ Et qua distinctōe patz: q̄ hęc ppositio. **Corre.**
christus inq̄rū homo est p̄sona: q̄ntuplices
habet sensum. ¶ Primus est: put est de re
1 duplicato s̄biecto. ⁊ est iste. q̄ ille q̄ est xps
inq̄rū est homo est p̄sona. Et est fals⁹. q̄a
s̄biectum p nullo supponit. nihil quippe ē
christus inq̄rū est homo: reduplicatiue lo
quēdo. esset em̄ terciā exponēs falsa. s. ois
homo est xps. dcm̄ est em̄: q̄ ppositio de re/
duplicato s̄biecto in cludit vñā reduplica
2 tiuā. ¶ Scd̄s sensus est. prout li inq̄rum
facit pp̄s̄rōem de specificato s̄biecto. Et ē
sensus. q̄ de illo qui vocat xps: s̄ ea rōne q̄
est homo: dicitur. ille est persona. Et hūc
modū credo. q̄ magister vocat modū vni
tatis. Dicit em̄ in caplo p̄mo dis. x. q̄ li s; q̄
q̄nq; significat vnitatē. Et quasi iste ē sen
sus. xps fm q̄ homo. i. christus qui est ho
mo: est p̄sona. Et hic sensus verus est. Je
sus em̄ est persona: ⁊ est xps fm eam rōne:
qua est homo. ¶ Si vero li fm q̄ cōstruat
cum predicato: ⁊ teneat specificatiue. ē sen
3 sus. q̄ xps fm eam rōnem fm quā hō
est persona. i. q̄ hūanitas est ratio fm quā
christus est p̄sona. Et est sensus falsus. q̄a
xps est p̄sona. rōne diuinitatis ⁊ proprie
tatis eterne. nō rōne filiaris. Et hūc mo
dū vid; mgr̄ intellexisse. cū in eodē. c. dic.
q̄ q̄nq; significat p̄dicationē v̄ p̄petatē ⁊ rō
nē s; quā p̄dicatū in est s̄biecto. ¶ Si vero
li inq̄rū p̄struit cū p̄dicato. ⁊ fac p̄pōnē re/
4 duplicatiuā rōne cause: ē q̄r⁹ sensus. ⁊ est
iste vicz. q̄ xps ē p̄sona: ⁊ q̄ ē hō: ⁊ q̄ omnis
homo ē p̄sona. ⁊ q̄ q̄ xps ē homo: q̄ ideo
est persona. Et sic cōsens⁹ falsus: pp̄ q̄ntaz
exponentē falsā. nō em̄ ē esse hoīem cā p̄po
essendi p̄sonā: cū etiā erat p̄sona p̄ulq; eē
hō. Et hūc sensū exp̄mit eodē. c. mgr̄. cum
dic. q̄ q̄nq; significat causā. ¶ Si vero te/
net reduplicatiue rōne cōcomitantig. ē qui
5 tus sensus iste. xps est p̄sona. ⁊ est homo: ⁊
omnis homo est p̄sona: si aliquid ē homo
et illud est p̄sona. ⁊ est sensus de vi sermōis
verus. eo q̄ omnes partes illius copulati
ue sunt verę. ¶ Potest etiā li fm quod te **Prefa**

neri: prout faciat propositioem vniuersale posterioriastica de fm qd ipm. de quo habet primo postero 2. c. 4. sic fm Linconien/ sem significaret immediatodes. 7 fm alios expositores significaret couertibilitatem pncipalis pdicari cu termino sup quez ca dit. puta vel q hec. Omnis ho est psona est imediata fm Linconiensem. Uel q est de terminis conuertibilib: fm expositores comunes. sz in coi locutio raro ita stricte tenemus li. fm qd. 7 ideo illos dimitto: qz uis pmus sensus esset ver. Hec em videt esse imediata. ois homo est psona. 7 secun dus falsus. qz hec no est de terminis con uertibilib. Ois homo est psona. Hoc de primo. scz de multiplicitate sensus qstiois

Quoad 2. partē
Lōdo. 1. Quo ad scdm: puz quid ddm sit ex prio Est em conclusio pma. Hec ppositio xps fm q homo est psona: est vera in secundo et in quinto sensu. puz ex dictis in scdo no tabili pris pcedentis. **Scda conclusio.** q eadem ppositio est falsa in pmo tercio et quarto sensu. puz ex eodē. quia hoc ibidez dcm est. **Tercia conclusio.** q ipa est falsa i sensu magis psueto 7 vsitato. puz. qz sens^o specificatiu^o pdicari vel reduplicatois cau se in talibz est magis psuetus 7 vsitatus. 7 illi sunt ambo falsi. vt in tercia pre 7 quar ra pcedentis notabilis dcm est. nec em est humanitas vel esse hoiem xpo ro essendi personā. nec etiā causa. Hoc de scda parte hui^o articuli. **Restat** videre qre simplici ter ipa reñciat. 7 quare no distinguat. Rñ detur q ido. qz sensus eius magis vsitati falsi sunt. vt dicit tercia ppositio pris pcedentis. **Scdo.** qz possit in simplicibz esse causa erroris: qui difficile talia distigue repnt. **Tercio.** qz vidz sonare ad vna o/ pintonē dāmnatā. scz q humanitas chri sti sit psona. mō in scia pietatis qualē the ologia: hmōi latēre quibz falsitas est ad mixta: vel simplicibz occasio pnt esse erro ris: rōnabilr reqdunt. nihil tñ phibet eam sic distinguī corā doctis. 7 sub sensibz veris dicere eā verā. **Ex** eadē distinctōe sequit^r correlatiō. qz hec in omī sensu est falsa. xps fm q homo est x. qz pmus est falsus: ea/ dem rōne qua pcedens. 7 tercia 7 qre^o simi liter. Quintus vero est falsus. qz cōdicio nalis est falsa. si aliqd est homo: illud ē de us. Uel etiā tercia exponēs. scz ois homo est deus. Solus aut scds sensus prout est de specificato sbiecto: est verus. scz hic. Il

Quoad 2. partē Lōdo. 1.

Lōdo. 2.

Lōdo. 3.

De 3. pre h^o 5. art.

2

3

Loire.

le qui est xps homo: est deus. vel hic. ille ē deus q est christus sb ea rōne q hō. quia filius dei est deus. et ipe xps sb ea rōne q hō. siue clarius. ipe est deus: q est xps sb ea rōne qua hō. gille qui est xps: sb ea ratiōe qua hō est deus. 7 tenet li fm q homo a p te sbiecti specificatiue. Doce tercio ar.

Ad ratiōes pncipi

ad rōne pncipa.

pales. **Ad** primā p suppositū responde tur. negādo hāc pnam. christo hōi debet latría. g christo fm q homo debet latría. tales em cōsequētie nō valēt. multa enim sibijnuicē cōueniūt q nec sibi insunt speci ficatiue nec reduplicatiue. sicut nō sequit. socrates albo currit. g socrates fm q est al bus currit. nec em specificatiue nec redupli catiue est pns vez. **Ad** scdā de pnte veri^o ve rum sit pōt videri ex tercio articulo iā lecto. si em sit sensus. q rōne hūanitaris debet latría: falsum est. Et g specificatiue put li fm q refer^r ad pdicariū: est falsa. Etiā ē fal sa reduplicatiue tam rōne causē q ratiōe cōcomitantiē. sicut p3 p exponēs. quaz tercia 7 quarta sūt falsę. Uez si sit de speci ficato sbiecto vera est. qz illi q est xps fm q est hō. s. filio dei debet latría. **Ad** pbatio nem pñe. p3 q nō est idē dicere christo ho mini: 7 xpo fm q homo. qz pma dīc nudā in existentia christi in hoie vel hois in xpo scz verificatōem pdicati de sbiecto. scda q ifer^r addit sup ihēsionē specificatōem vlt re duplicatōem. **Ad** scdam negē añs 7 cō sequētia. qz in qrtū est diuncta verbo: ado/ rat psona filij cū immaculata ei^o carne la/ tria. **Ad** pbatōem añs. pcedit q latría so lus deus est adorād^o fm se. sz scdario 7 rōe vnionis adorā vna rōne cū deo natura as sumpta. sicut purpura qua rex est in dur^o sil cū rege. **Priario** g 7 de se debet latría xpo deo. 7 scdario 7 rōe vniois exhibet hūanai/ tati in quantum est vnita diuinitati et si mul cum verbo adoratur. **Consequētia** et/ tiam nō valet. quia christo homini debe tur summū imperiū. 7 nō ratione hūanai/ tatis. **Secundo** potest dici. q quamuis latría sit cultus soli deo debitus. nō tamē propter h^o excluditur hūanitas: ex quo si mul est assumpta in persona filij dei. ido la tria que exhibetur personē christi: simul ex hibetur sup humanitati. **Ad** secundam probatiōem. ad glosam super psal. **Ad** do tate scabellum pedum eius. 7c. dicitur.

Notā.

Ad 2

2

Ad glo

¶ glofa loquitur de humilitate p̄siderata
 fm se: sicut in secunda condone secundi ar
 ticuli dicitur est. cum quo tñ stat q̄ simul
 cum verbo adoret ⁊ honoret patria. ¶ Ad
 Ad 3
 terciã pbatõem. p̄ceditur q̄ nlla pura cre
 atura considerata fm se adoranda sit la
 tria. sed nõ est incõueniens. q̄ prout ē vni
 ta verbo simul adoret eadẽ rone qua s̄bũ.
 quia honor est verbi: nõ creature fm se. et
 nihil plus vult auctoritas bñ Augustini
 in .x. de ciuitate dei. ¶ Ad aliã p̄bationẽ
 Ad 4
 sicut ad p̄cedẽtẽ. q̄ supremus honor nõ
 est exhibendus pure creature fm se: vel se
 osium a diuinitate. sed prout iuncta est
 diuinitati ⁊ simul cũ ea honorat: nõ est in
 conueniens q̄ supremus honor vna cum
 deo sibi exhibeat. ¶ Pari passu respondet
 Ad 3 nõ
 nẽpna.
 ad terciã rone m̄ pncipalẽ. q̄ ei cui conuenit
 fm se adorare: eidem fm se nõ debet latria
 sed nõ est incõueniẽs q̄ ei cui fm se conue
 nit adorare. vt vnitũ est deitati: simul cũ
 deitate eidem latria p̄beat. ¶ Ad ratio
 nes que facte fuerunt pro quesito. Ad p̄
 Ad 1 p
 quesito.
 mã. q̄ probauit quesitũ esse verũ in sensu
 reduplicatiuo: tenẽdo li fm qd̄: rone p̄co
 mitantiẽ vel habitus. id est. p̄sequẽt. Et
 hoc est dictũ q̄ sic sit vera in terciõ articulo.
 Sed quare nõ p̄cedat est dictũ in terciã p
 te eiusdem. ¶ Ad scõdam respõdet m̄ḡ i lit
 Ad 2
 tera. q̄ consequẽtia nõ est bona. nam etiam
 ania intellectiua est nature ronalis indiui
 dua s̄b stãtia. que nõ est p̄sona. Et s̄ oportet
 teret addi plus: q̄ sc̄z nõ innitat alteri sup
 positanti. qd̄ de humanitate christi non ē
 verum. christus em̄ fm humanitatẽ inni
 titur supposito diuino. ¶ Vel aliter. tenen
 do in diuiduã s̄bstantiã vt in primo dẽm
 est: pro substantia suppositali incõicabili
 neget aũcedens. Nam christus fm q̄ ho
 mo. id est. fm humanitatẽ nõ est s̄bstantia
 suppositalis. sed a verbo dei suppositata.
 ¶ Ad terciã. q̄ illa pbat quesitum eẽ ve
 Ad 3
 rum in secũdo sensu posito in terciõ articu
 lo. sc̄z prout est p̄positio de specificatio
 s̄bictõ. ⁊ de hoc dicitur fuit. q̄ in eo sensu
 esset vera. ¶ Ad quartã dicit. q̄ p̄sequẽtia
 Ad 4.
 nõ est formaliter bona. quia ab inferiori ad
 superius cum reduplicatiõne vel specificati
 onẽ nõ oportet p̄sequẽtia valere. vt non
 sequit. Socrates inq̄rtum homo est nisi bi
 lis. ergo inq̄rtum anial est nisi bile. nec spe
 cificatiue: sicut nõ sequit. paries est disgre
 gatiũ? visus fm q̄ albu. ergo fm q̄ qualis.

¶ Ad aũcedens dicit. q̄ recte in eisdem sen
 sibus est verum vel falsum sicut p̄ncipa
 le quesitum. Cũ hec neganda venit. chri
 stũ fm q̄ iste homo est persona. prout est spe
 cificatiua respectu personalitatis: vt redup
 licatiua via cause. quia iste homo nõ est
 ratio vel hec humanitas. nec etiã cã qua
 re iste homo est persona: vt notũ est. ¶ Ad
 probatõem aũcedentis. p̄ceditur q̄ li iste
 homo supponat pro persona. sed nõ pro
 p̄terea sequit: q̄ p̄positio sit vera. q̄ plu
 ra aliã requirit: vt dictum est: ad veritatẽ
 reduplicatiuoꝝ ⁊ specificatiuaũ. ¶ Ad q̄n
 tam dicit q̄ vnio per gratiam nõ est vnio
 naturaz. sed voluntaria vnio fm p̄formi
 tatem voluntatis cum deo. modo non est
 Ad 5
 necesse. q̄ si inhabitando animã iusti chri
 stus facit sibi eaz conformẽ in voluntate.
 quia sic facit illam velle sicut vult eaz vel
 le. q̄ propter hoc eam assumat a personali
 dignitate p̄sonę proprie in vnitate per
 sone sue. s̄z si naturã p̄sonę sue p̄sonę vni
 at: tunc necessario sequit. vt propria perso
 nalitatem eius tollat. nõ em̄ manens per
 sona sue nature proprie: erit vnio natura
 rum in vnitate p̄sonę. ¶ Per hoc ad for
 mã ronis concedit maior. q̄ vics maior est
 Ad for.
 vnio hypostatice facta in christo cum na
 tura humana: q̄ trinitatis cõmuniter est
 cũ ania iusta. Et p̄cedit minor q̄ sola vnio
 per grã nõ tollit dignitates p̄sonę ab eo
 cui trinitas sic vnitur. Et neget p̄sequẽtia
 ergo vnio hypostatice non tollet. Immo
 quia maior est: q̄ vnionẽ in vna p̄sona i
 cludit. ideo tollit p̄sonalitatem propriã natu
 re assumptę. nec hoc est ei imp̄fectiõis. cũ
 in hoc summiũ cũ deo gradu habeat create
 vnionis. ¶ Ad sextã. p̄cedit totũ añs. q̄ q̄z
 uis deitas sit humanata ex hac vnioẽ. ni
 hil tñ tollit ab ea hũanitas. Cõcedit etiã
 Ad 6
 p̄ns de vi fmõis q̄ dina nihil tollit ab hu
 mana. q̄ hũana natura xpi nunq̄ fuit p̄
 sona. s̄z in sua formatiõẽ assumpra in vni
 tatẽ p̄sonę s̄bi dei. Cõceditur etiã terciũ. q̄
 xps fm q̄ deus est p̄sona. ⁊ neget p̄na: q̄ in
 fertur. ergo fm q̄ homo est persona. nun
 quã enim humanitas christi fuit persona
 sicut tamen est ab æterno persona filij assu
 mens: semper itaq̄ fuit persona. ¶ Sed
 fortasse mens arguentis est. q̄ cum p̄fecta
 sit humana natura per illam assumpti
 onem. et sibi derelicta esset persona. ideo
 in stãtia.
 per assumptionem hoc non debet ipse

- 2 perdere. ¶ Secundo. cum equaliter utrā
q; naturā habeat christus: quare pl^o fm q
Ad 1 deus: est persona: q; fm q; homo. ¶ Rūde
 cui facile a d^o prima. q; q; natura hūana
 sibi dimissa esset psona: quod sibi assum
 pte nō cōuenit. tamē multo nobilius eē re
 cipit. scz q; homo quē pstituit: siml^o exi
 stit. et; em p se homo tpal^o z oimode seru^o
 nūc aut dat esse homi: q; est psona eterna.
 2 et q; omnīū dñs existit. ¶ Non q; sibi aliqd
 perit. sz tpale quod sibi fm naturā propri
 am puenit sibi relictā in diuinā psonā
 vīvionis trāsit. dat em filio di esse homi
 nē. z ergo hoīe tpali quē sibi relictā cōsti
 tueret: infinite pstituit nobiliorē in quo su
 3 per modū exaltata fuit. ¶ Cū em oīs crea
 tura z pserim rōnalis aliquā vīonē cum
 deo z ad deū querat. nō ē maior vīo pos
 sibilis creaturē cū deo q; hypostatica. vñ si
 ne pportione sup alias creaturas in hoc ē
 4 exaltata. ¶ Ad dū etiā. q; eē psonā absolu
 tā nihil dīc pfectōū sup naturā: nec i crea
 tis nec in creaturis. ¶ Ad scđam. q; nō ē si
 milē. q; q; oīs rps equaliter ambas habe
 at naturas. tñ diuinā habet p naturā hu
 manā: p grām z p modū adueniētis. Un
 aliquo mō vergit ad naturā accidētis. eo
 q; supposito verbi pōt adesse suppositū z
 abesse. vñ tota sbsistētia remanet z residet
 in psona diuina: que z suppositū nō pōt
 que ex grā hoc pstitit humanē nature. vt
 eam z tpali psonalitati in eternā z de sui
 litate in dñatōem suę eternitatē reciperet
 Un fm q; deus debet esse psona. q; fm dei
 tatē est in eo tota psonę sbsistētia. fm hūa
 nitatē aut est ex grā pcessa humanē natu
 re suppositatio diuina. ¶ Ad septimā cō
 cedit q; hūanitas dimissa esset hō tpalis:
 et pura creatura. nō aut esset ille hō qui ē
 filius dei. Et cōcedit. q; ille homo vocaret.
 et q; esset psona. pcedit etiā q; nihil sibi ac
 cresceret ex dimissōe. sz alio mō q; nūc sub
 sisteret. scz tūc in pprio supposito rōne cu
 ius tunc est psona. nūc aut est in supposito
 diuino. rōne cui^o nūc nō est psona. tota ei
 ipius psonalitas nunc residet in psona di
 uina. z nō in natura hūana. ¶ Ad octauā
 cōcedit q; rps fm q; homo est psona hūa
 na. capiēdo humanū p humanatō. i. p p
 sōna hūanata. vel etiā q; fm q; homo ē per
 2 sōna sbsistēs in natura humana ¶ Sz nō
 sequit. ergo fm q; homo est psona. q; hoc ē
 arguere a fm qd ad simpli. sic si diceret. sz
 albedinē est homo albus. q; fm albedinē est
 homo. ¶ Ad pbatōem cōsequētie. q; argu
 3 itur ab inferiori ad superius. dicit q; proprie
 non sit verum. sed a parte in modo ad su
 um totum cū dicitōe reduplicatiua vlt spe
 cificatiua rōnis. Et talē pnam nō oportet
 valere. vt in tercio articulo dēm est. licz em
 sequat. homo est albus. q; homo est. tñ speci
 ficatiōe addita nō optet q; sequat. q; alia
 est ratio albi. alia hoīs. fm in albedinē enim
 aliqs est hō albus fm quā nullus est homo
 Ita in pposito. lz em sequat bene persona
 hūana ē. q; psona ē. tñ addēdo specificati
 onē vlt reduplicatōz nō o; pnam valere. eo
 q; alia est rō fm quā aliqd dī humanū. z
 alia fm quā psona est in hoīe christo. vñ
 nō sequit. fm q; homo est psona humana
 ergo fm q; homo est psona. ¶ Ad rōnez p^o **Ad rōez**
 opposituz q; sit p supposito dī. q; Dama. **p suppo**
 vult. q; hūanitati exhibet latrā sil^o cu; dei
 tate: cui est pincta. z hō est pro dicitis in se
 cūdo articulo. hoc em manifeste sonat di
 ctū Dama. z nihil plus. ¶ Ad rōnes q; si
 2 unt ptra questū. q; dēm est q; questuz sit
 verum in sensu reduplicatiuo cōcomitan
 tig. licet tñ simpli nō debeat pcedi. nec etiā
 eo de tram^o vt vt vero. ppter piculū sim
 plicatū. ¶ Rūde ad pma. Nihil puenit si
 3 bi fm q; homo: qd nō est assumptū vlt co
 assumptum. ista de vi sermōis pōt negari
 q; si de pdicatis fm se sit sermo. p; q; pdi
 cata que dicunt de christo fm q; hō: nō sūt
 assumpta. ¶ Si sit aut vere pro qua sup
 2 ponūt: p; itez q; fallum est qd dī: q; xpo
 fm q; homo puenit esse natū de virgine pas
 sum z mortuum: resurrexisse z ad cēlos a
 scēdisse. Nōdo hęc omīa pdicata sup
 ponunt pro supposito diuino. quia sup
 positum est natum de virgine: est passum.
 zc. quia huiusmodi actiones vel etiā passi
 ones ascribunt suppositis. Et rōnes maior
 de vi sermōis est falsa. ¶ Sed forte poni
 tur ad istum sensum. q; nihil conueniat si
 3 bi fm q; homo: quod sibi nō conuenit ra
 tione assumptōnis. z sic illa propositio spe
 cificatiue accipiēdo li fm qd: vera est. et
 ideo etiā sic conceditur specificatiue. chri
 stus fm q; homo. id est. s; ea ratōne qua ē
 homo: non est persona. quia ratio homis
 in christo scilz humanitatis non est in eo
 ratio personalitatis. vt dictum est. ¶ Sz
 4 reduplicatiue est etiā vera: prout li: fm
 q; dicit causam. Et iso christus secundū

q homo nō ē psona. quia humanitas xpi nō est causa vt sit psona. vt dcm est in tercio articulo. ¶ Sed prout li fm qd: dicit cōcomitantia: nō est vez. q omne qd ppetit christo s3 q homo: pueniat ei rōne assumptionis. hoc emz est dicere. q nihil sequit ad xpm esse hoicm qd nō puenit xpo ratiōne assumptionis. r certū est q hoc nō esse verū. qz pdicata cōmunia filio dei r homini que necessario sequunt ad utrūq: cōueniunt xpo fm q homo p cōcomitantia: q nā nō pueniūt ei rōne vniōis. sequit em bene per cōcomitantia. xps est hō: q ē psona. vel ergo est aliqd vel sba: q nā pdicata nō cōueniunt xpo rōne assumptionis. eq̄lī em cōueniūt ei. etiā si nō assumpsisset humanitatem. vt notū est. ¶ Ad scdā. scz ad ratio nē mgrī. si xps fm q homo est psona. vel ē psona terciā in trinitate: vl' alia. recte sicut ad pcedentē: s. q pur li s3 qd spacificat rōnem vel dicit causam psonē. rō probat q xps fm q homo nō ē psona. ¶ S3 si li fm qd dicat vel reduplicet cōcomitantia: tūc est sensus q̄si diceret. si ad xpm esse hoicm seq̄t vel cōcomitat: vel habitū siue primū sit ipm esse psonā. vel ergo sequit ipm esse psonā terciā in trinitate: vel alia. r si consequēs est de pdicato distūcto pcedēda ē cōsequētia r p̄ns. vñ p cōcomitantia pcedēdum est q xps fm q hō est psona terciā in diuinis vel alia. qz omīs hō est psona terciā in diuinis: vl' alia. r si aliqd est homo illud est psona terciā in diuinis vel alia. ¶ S3 si p̄ns illud sit distūctiua ppositio. si fm q homo est psona: vel q fm q hō est psona terciā in diuinis. vel fm q hō est psona alia. tūc argumentū nō valet p cōcomitantia. sic si diceret. si ad xpm vel ad aliqd esse hoicm sequit ipm esse psonā. q sequit ad aliqd esse psonā: esse psonā terciā in diuinis: vel ad eam sequit esse aliā psonā. r manifestū est q tale argumentū nō valet. qz stat bene qd sup̄us sequat vniūsaliter ad aliqd. cui? tñ nulla ps diuina sequit ad idē vniūsaliter. vt in exēplo. si cur omne gressibile in q̄rtū sensitiū est animal. s3 nō oportet q esse gressibile in q̄rtū sensitiuū sit animal rōnale ppter bruta. nec etiā q oē gressibile in q̄rtū sensitiuum sit animal irrationale ppter homines. sic similit̄ omnē hominē sequit esse terciā psonā in diuinis vel aliam distūctiua. Sed non ad omnem hominē sequit esse terciā psonā

in diuinis. nec etiā ad omnē hominem sequit esse aliā psonā q̄ terciā in diuinis propter hominē christū. ¶ Ad terciā dicitur q christus in illa psona fm q deus r spacificatiue nō est illa psona fm q hō. sed p cōcomitantia bene sequit. christus ē homo. ergo est psona. r ergo bene stat q christus s3 ea rōne quā deus est psona. qz ratio fm quā est psona est ppteritas filialis r natura diuina. r cū hoc q fm q homo est psona p cōcomitantia. qz esse psonā sequitur oēm hoicm. Nec sūt logicalia p parte: et multuz acuta. que iō interseruit: vt sciret quōd hec in sensu reduplicatiuo cōcomitantie posset defendi. christus fm q hō est psona. r quōd rōnes ptra eā nō pcludāt. sicut etiā satis acuta ppter latentia verborum. Doc de questione.

Ad 3

Ad 2

Quo querit

n circa distinctioem vndecimā et duodecimā. Utrū sicut ille homo q est xps incepit esse: sic tpe poruerit pctō subesse? Quē q̄stio vñ supponit q christus hō incepit esse. qd respicit distinctionē vndecimā. ¶ Pro cui? p̄re affirmatiua sic arguit. Quis creatura incepit esse. iste homo qui ē xps est creatura. q̄ iste homo q est xps incepit esse. patz maior: p qd nōis creature. creatura em est q h3 esse p nō esse sine h q pducat de potētia sbiecti. et pbat minor. qz oīs hō est creatura. r iste hō ē hō. q̄ iste hō est creatura. p̄batio cōsequētie. qz an pductōem mundi null? hō fuit. q̄ oīs hō ex creatōe incepit esse. q̄ omīs hō ē creatura. ¶ Scdō sic. omē qd h3 esse p nō eē: cepit esse. s3 iste hō h3 esse post nō esse. igit̄ cepit esse. tener p̄na. r maior nō ē. ¶ Mior: ē Aug. sup Jobem dicit. Anteqz mund' fieret nec eram: nec mediator dei et hoim hō Jesus xps. ¶ Tercio sic. q̄qd est natū ex tpe cepit esse. s3 iste hō ē nat' ex tpe igit̄. p3 maior. qz nasci ex tpe ē ḡnari ex tpe tale aut̄ ē trāsire de nō esse i esse. vt h3 i. y phisic. r ex p̄nti icape esse. mior: nota ē. ¶ q̄r to. Nec qnqz fuit vera. Iste homo incepit esse: demonstrando semp xpm. q̄ iste homo incepit esse. p̄na tener. qz ppositio singular' de p̄terito est vera: si sua de p̄senti aliqn fuerit vera. an̄s patz. qz in p̄mo instanti formationis humane nature quā accepit s3 bum i vtero vginis h3 erat vera. iste hō nunc est: et iste homo ante non fuit. ergo

p suppo arguit 1.

arguit 2

arguit 3.

arguit 4

iste homo incepit esse. ab exponētibz ad
 expositā. Et ans pro p̄ma p̄renoruz ē. Et
 pro sc̄da p̄tz. qz d̄c humanitas aū nō su/
 ir. r nō vid̄ qz iste homo fuerit sine huma
 nitate. ¶ **Confirmat** sic Om̄i incep̄tōe no
 ue humanitatis aliq̄s nou⁹ hō incipit. s̄z
 in illo instāti fuit incep̄tio noue huma
 nitatis. s̄z in illo instāti aliq̄s nou⁹ hō icapit
 esse. maior p̄tz. qz nō est possibile qz sit hūa
 nitas qn̄ ab ea aliqd̄ sit hō. r̄ s̄ si humani
 tas incipit esse. aliq̄s hō incipit esse. Mi
 nor manifesta est. r̄ nūq̄ ante illud instās fuit
 cū in eo an̄ia fuerit creata. vt dic̄ mgr̄ dis.
 ij. c. iij. ¶ **Confirmat** tercio. qz r̄ mō strando
 per li nūc tps p̄cedens illud instans: verū
 est: qz iste hō nūc nō est. demōstrādo xpm̄.
 qz nōdum est sua hūanitas. r̄ iste hō ime
 diate post h̄ erit. s̄z in p̄mo instāti icapit̄
 re tps sequens. s̄z iste hō incipit esse p̄ expo
 nentes. ¶ **Sec̄do** q̄rit questio. Vtrū xpus
 homo potuerit p̄cō subesse: qd̄ respic̄ dis.
 xij. ¶ **Pro** cuius p̄te affirmat̄na arguitur
 sic. Laudabil̄ cōditio est posse peccasse: ta
 mē nō peccasse. s̄z ip̄a debet christo ascribi.
 p̄na tenet. qz ois cōditio laudabilis ap̄d
 hoies debet ascribi p̄o hōi. ans p̄tz Ecce
 siacti. xxxj. dicit̄ textus in laudē viri iusti.
 Qui potuit māgredi r̄ nō est trāsgressus.
 ¶ **Sec̄do**. qz melior est natura q̄ peccare p̄
 q̄ que nō pōt peccare. s̄z xps̄ habuit nobi
 lissimā naturā. igit̄. p̄tz maior p̄ Augu. iij.
 de libe. arbi. minor nota ē. ¶ **Tercio** qz in
 xpo fuit liberum arbitrium creatū. s̄z pec
 care potuit. probatio cōsequētie. qz oē libe
 rū arbitriū creatū p̄t deficere. ans p̄tz. quia
 als christus nō fuisset ver⁹ hō. ¶ **Quarto**
 Omne illud qd̄ assumpsit infimū staruz
 creature rōnalis potuit in illo peccare. xps̄
 assumpsit infimū staruz creature rōnalis
 ergo. r̄c. maior p̄tz. qz star⁹ creature rōnal̄
 in quo p̄t peccare est inferior eo in quo nō
 pōt peccare. idō si xps̄ māsisset in statu im
 peccabili: nō infimū assumpsisset. ¶ **Mi
 nor** est b̄ri Bern̄. dicit̄ de eo. Nō tanē
 descendit quantū descendere potuit. ¶ **Qui
 to**. qz vid̄ qz om̄is viator possit peccare. cr̄
 stus erat verus viator. igit̄. p̄tz maior. q̄a
 q̄diu viator est tamdiu mereri pōt. vel er
 go opa ad que tenet: quibz mereri facit ne
 cessario. Et si sic: tūc illis nō meret̄. qz pp̄
 necessariū nec laudamur nec vituperamur
 Vel libere. r̄ si sic: tūc pōt dimittere opera

ad q̄ tenet. s̄z peccare. minor nota ē. ¶ **Sec
 to** vid̄ qz xps̄ potuerit dicere falsū. s̄z men
 tirī. p̄na nota est. qz dicere falsū r̄ sc̄re con
 trariū vid̄ esse mēdaciū. ans p̄bat. qz po
 tuit dicere duas pp̄ones sibi inuicē cōtra
 dictorias. mō omniū talīū vna ē falsa: vt
 notū ē. qz aut̄ hoc potuerit: p̄tz. qz h̄ pōt cō
 muni hōmo. q̄re nō ip̄e. Itē nōne lib̄ erat
 ad p̄ferendā ōzonem negatiue r̄ affirmati
 ue: ¶ **Septimo**. qz christus potuit p̄cipere
 peccare. vel vt q̄s peccaret. ergo potuit pec
 care. p̄na tenet. qz faciētes r̄ p̄sentīctes pa
 ri pena puniunt. Et ans apparet. qz deus
 precepit peccare D̄leg. dices. vt faceret fili
 os fornicationū: D̄leg. p̄mo. tales autē ex
 fornicatiōe fiunt: que est p̄c̄m. ¶ **Quarto**
 Deus pōt peccare. ergo christus. p̄na tenet
 per locum a minori. p̄bat̄ ans. qz hoc dici
 tur aliq̄s posse qd̄ pōt si vult. s̄z deus pō
 t est peccare si vult. s̄z pōt peccare. maior no
 ta est. et minor p̄tz. qz volūtas dei nō erce
 dit eius potentiā. ¶ **Confirmat**. qz qui de
 dit occasionē peccati: vid̄ esse causa pecca
 ti. sed deus dedit occasionē peccati. igit̄. pa
 ter maior. qz q̄ occasionē damni dat dam
 nū dedisse vid̄. vt dicit̄ regula iuris. s̄z si
 milit̄ de occasione p̄c̄i. minor p̄tz. cū dedit
 preceptū ne p̄mus parens comederet de
 fructu ligni sc̄ie b̄di r̄ mali. ¶ **Sz** p̄ parte
 negatiua suppositi est qz quicqd̄ cepit eē: h̄
 nō semp̄ fuit. sed christus semp̄ fuit: cum
 sit filius dei. igit̄. ¶ **Sec̄do**. Johis. viij. dic̄
 saluator de se. Anteq̄z Abrahā fieret: ego
 sum. r̄ ea dē rōne anteq̄z mūdus fieret: ip̄e
 erat. s̄z semp̄ erat. mō talem non incipit esse.
 ¶ **Tercio**. qz magister p̄cedit h̄ac. Iste pu
 er creauit stellas. sequit̄ ergo qz semp̄ fuit
 ergo ille puer nō incipit esse. ¶ **Quarto**. qz
 propriū est p̄nois pro noie seu loco nomi
 nis p̄ni r̄ demōstrare vel referre p̄sonam
 id est certā rem. mō nō pōt stare p̄ perso
 na: nisi pro secūda p̄sona in diuinis q̄ nō
 incipit esse. ergo falsus est: qz ille homo in
 cepit esse. ¶ **Quinto**. quia in p̄mo instāti
 assumptionis humanitatis h̄c fuit falsa
 iste hō incipit esse. s̄z fuit semp̄ falsa. ergo
 etiā ista de p̄terito iste homo incipit esse.
 prima p̄na tenet. qz si vnq̄z deberet fuisse
 vera maxime tūc fuisset vera. Et sc̄da te
 net. qz p̄positio de p̄terito est falsa: cui nū
 q̄z cōr̄n̄debat aliq̄ vera de p̄sentī. Anteq̄z
 dens fuit falsa. iste hō imediate aū hoc i
 stans nō fuit. qz quia cū nihil sit ille hō. nū

Confirmat.

p̄fir. 3

p̄ q̄s̄to
arguit. 1.

arguit. 2

arguit. 3.

arguit. 4

arguit. 5.

arguit. 6

arguit. 7

Arg. 8.

Confirmat.

Cōtra
suppos.arguit. 1.
arguit. 2.

arguit. 3

arguit. 4

arguit. 5.

suppositum diuinū qđ semp fuit. p atz. qđ iste homo semp fuit. sequi em videt. Iste homo ante hoc instans nō fuit. 7 quicqđ ē iste homo est filius dei. ergo filius dei. ante hoc instans non fuit. qđ est manifeste fallū. ¶ Sed i oppositū querit: qđ xps nō potuerit peccare. p3 per glosam sup illd ad Hebreos. ij. eum qui paulo minorat⁹ est: dicentē. Natura hūang mētis quā x⁹ assumpsit. 7 que nllō pctō tēpūari potuit: solus teus maior est. ¶ Secdo. quia null⁹ cōprehensor pōt peccare: sicut nec bñtudinē amittere. Nō christus ab instanti cōceptōnis exiit cōprehensor. g̃ tē. p3 minor per illud Johis. j. Plenū grā et veritatis. nō est aut recte gratie plenitudo simpli: sicut erat christi: nisi cōprehensoris. hęc etiam ps patz p mgrm in lra dil. xij. c. tercio. ¶ In hac q̃stioe erūt tres articuli. Prim⁹ de eo qđ tangit in pmo articulo. Utz christus sit creatura. Secdo d supposito Utz hęc scz. iste homo incepit esse: sit pcedēda Et tercio de q̃stro. scz. Utz xpus potuerit cōmittere crimina?

5 q̃strū arguit 1.
arguit. 2

Quantum ad pri
mū est conclusio nīsalis. Ista ppositio. christus est creatura sine addito dicta: est a catholicis negāda. Ratio pma est. qz catholici doctores eam detestant. g̃ est negāda. p̃na tenet. qz auctas sanctorū doctozū p ecclēsiā est tenenda 7 p ecclēsiā approbata. ergo illi est standū: añs p3 p auctes quas mgr ad hoc inducit dil. xj. quaz pauca adduco. ¶ Prima est Augusti. in pmo libro de trinitate dicit. Si vel filiū fecit paf que nō fecit ipe filius: nō omnia p ipm facta sunt. at omnia per filiū facta sūt. ipe igit factus nō est. vt cū patre faceret omnia q̃ facta sunt. ¶ Secda auctas est eiusdem libro. 83. q. questio. 67. dicitis sic. Dī creatura quicqđ fecit deus p̃ per filiū: qui nō pōt appellari creatura: qm per ipm facta sūt omnia. ¶ Tercia est Ambro. in pmo libro de trini. c. 6. dicitis. Probemus creaturā nō esse filiū dei. sequit. aplo restāte: omis creatura varietati sbiecta est. nō g̃ est christus creatura. ¶ Et Hilarius in li. de synodis dicit. heresim dicentē xpm esse creaturā: damnat. ¶ Secdo. qz christus creaturā pcedentes opinioni Arrii pformant. g̃ tē. p̃na tenet. quia ista est heresio: grauissīma. Et añs p3. qz Amius dixit christum

Lōdio. 1
Lōdio 2
pbat. 2

esse purā creaturā. ¶ Tercio. qz termi i suppositis contrariant. ergo debet negari. tenz cōsequētia. qz talis affirmatio de retāta potest facile esse causa heresis vel error: in simplicibz. añs p3. quia creatura dī qđ deus fecit. vt dicit bris Aug⁹. in aucte pal. legata in pmo motiūo. 7 sic creatura ipoz: tar esse post nō esse. hoc aut supposito sbiecti simpli repugnat: qđ eternū est. et sic nō habet esse post nō esse. ¶ Quarto. qđ neq̃t dici factū sine addito neq̃t dici creatura si addito. sed christus nō pōt dici fact⁹ sine addito. igit. p3 maior. qz omis creatura ē facta. qz est creata. Minor est bris Aug⁹. pmo de trinitate. c. xij. hoc pbantis. sup illud Joh. pmo. omia per verbū facta sunt. ergo verbū nō pōt dici factū. qz vt dicit. si esset factū: 7 nō per seipm. qz nihil seipm facit sed per patrē. iam pater fecisset aliqđ sine filio. 7 sic nō omia per filium forent facta. ¶ Quinto. quia predicatum denotans totum nō vidē: dici de toto nisi maiori p̃tvl pncipaliori totius toti cōueniat. vt nihil dicit albū nisi e⁹ maior ps ē tora alba. modo esse creatū: esse creaturā: vel esse factuz est pdicātū natū pncipaliter dici de supposito. 7 nō puenit in christo pncipaliori ipi us suppositi. qz nō puenit psonę verbū. ergo sine addito nō debet de verbo pdicari. cōsequētia nota estz totū añs similt. ¶ Secūda cōclusio. Cōgrue dicit creatura de christo cū addito. p3. qz cōgrue dicit 7 catholice. qz christus est creatura fm humanitāte. p3. qz fm id h3 qđ pōt dici fact⁹ etiā potest dici creatura. s3 h3 humanitāte pōt dici factus. ergo creatura. maior pars. qz eodē aliquid dicit creatura fm qđ dicit factum. vt dēm est ab Augusti. Et añs p3. qz apls dicit ad Roma. pmo. qz fact⁹ ē ex semine dauid fm carnē. id est h3 humanitātem corpis. Et ad Gala. 4. Factus est ex muliere. Joh. pmo. Verbū caro factus est Et in simbolo Niceno. 7 hō factus est. et plimz sunt tales auctes. ¶ S3 p̃ primam p̃donem arguit sic. primo plibz auctoritatibz. Prima Augu. dicentis in vno pmo: ne de natiuitate dñi. Magnū sacm 7 ad mirabile mysteriū qz creator mūdi voluit esse creatura. ¶ Secda Leonis in fmōe de natiuitate dñi. Noua 7 inaudita cōuēctio deus q̃ sp est: semp erat sit creatura. ¶ Tercia Richardi de serō victore in quadā p̃osa de festo natiuitatis xpi dicitis. Potesta

pbatz.
pbat 4.
pbat 5
Lōdio 2
pbat. 1.

4 te nō natura fit creator creatura. ¶ Quarta
 dama. dicentis. Nō scādalizat ad no-
 men creature q̄ se seruū aut vermē aut gra-
 nū natū de h̄gine noiauit. Item idē dicit.
 Quid mirabilius q̄ creatorē creati: ⁊ plas-
 y matorē plasmati: ¶ Quinta ex canone ad
 Gala. 4. d̄. sine addito. factus ex mulie-
 re. quare nō sic creatura ex muliere: ¶ Se-
 cundo arguit hoc idē rōnibz. p̄mo sic. p̄ba-
 bile est dicere. q̄ christus habuerit esse post
 nō esse. q̄ si fuerit creatura. p̄na tenet p̄ qd
 nominis creature. ⁊ antecedens declaratur
 sic. qz non minus est p̄babile dicere: q̄ ha-
 buerit esse post nō esse q̄ habuerit nō es-
 se post esse. modo de christo vere dicitur q̄
 habuerit nō esse post esse. als nō fuisset ve-
 re mortuus. vñ i triduo hec fuit vera. chri-
 stus nō est ⁊ ante fuit. q̄ habuerit nō es-
 se post esse. ¶ Tercio. Nō maior e rem pu-
 gnātiā h̄nt crea tor ⁊ creata q̄ passibile ⁊ i-
 passibile mortale ⁊ imortale. mō certū ē q̄
 filius dei q̄ erat impassibilis: factus ē pas-
 sibilis. qui erat imortalis: factus est mor-
 talis. ergo eodē mō p̄t dici q̄ qui erat cre-
 ator: factus est creatura. p̄z maior. qz illi
 termini vident esse contradictorie opposi-
 ti. minor nota est. ¶ Quarto. Quia cuz in
 christo sint duę nature: creata ⁊ increata.
 nō min⁹ a creata debet dici creatura: q̄ ab
 increata dici creator. S3 manifestū est: q̄
 ab increata d̄ creator. q̄ a creata debet dici
 creatura. tenet p̄na. Et maior p̄z. qz rātū
 incōueniens esset q̄ creatura crearet: sicut
 q̄ creator crearet. q̄ cū in xpo sint ambę na-
 ture. pariter poterit ab ambabz denoiari.
 minor nota est. ¶ Quinto. Sequit christus
 est hō. q̄ est creatura. ⁊ āns est verū. q̄ p̄ns.
 tenet p̄na vltima. ⁊ p̄ma p̄z. quia hō vi-
 det esse inferius ad creaturā. mō ab inferi-
 ori ad sup̄ius est p̄na bona. ¶ Confirmat.
 qz est hō. vel ergo est homo creatus. et sic
 creatura. vñ hō nō creatus. ⁊ hoc est ⁊ dice-
 re q̄ est hō etern⁹. ¶ Sexto. qz nō plus icō-
 ueniens est increatū suppositū esse creatu-
 rā: q̄ ab eterno genitū nasci ex tpe. sed ma-
 nifestum est q̄ ab eterno genitum est natū
 ex tpe. ergo etiā increatū suppositū ⁊
 poterit dici creatura. patet maior. quia in
 hoc q̄ eternaliter genitū ⁊ suppositū gēnū
 ex tpe nascit: limitibz creature confor-
 mat. cuius est ex tpe nasci. ⁊ ergo si in
 tpe nascit: proprie creatura nominat
 minor nota ē. ¶ Deinde arguit cōtra secū-

dam conclusionē. quia in hac christus est
 creatura s̄m humanitatē. termini nō vidē-
 tur supponere pro eodē. ergo conclusio falsa
 consequētia tenet. ⁊ antecedens patz. qz s̄bie-
 ctum supponit pro filio dei. p̄dicatum autē
 supponit p̄ pura creata. cū ois creatura s̄z
 humanitatē sit creatura pura. mō de⁹ nō
 est pura creatura. ¶ Respondet ad ista. p̄
 mo ad omnes tales auctoritates; sanctorū
 q̄ tales semp exp̄mūt ante vel post. ⁊ q̄ nō
 simplr dicant verbū esse creaturā. i. sine ad-
 dito. sed respectu nature assumptę. licz enī
 eam nō semp apponant p̄dicato. tam an-
 te vel post semp exp̄mūt euidēt q̄ de illa
 loquant. ¶ Vel aliter ⁊ melius. q̄ sancti p̄
 emphasim sepe loquant: quasi vltra se le-
 uati extollendo dignatō em diuinā: de ver-
 bi incarnatiōe nimis extēse ⁊ plus ample:
 q̄ cōmunis vsus admittit. Cū tales ser-
 mones nō omīno optet sumi s̄m p̄prietā-
 tem sermonis: s3 maḡ sobrie exponi ad s̄-
 ctōz doctoz intentōez. p̄sertim in materia
 incarnatiōis. Et idē ex tropicis locutionibz
 dicit magister nō licet argui. Cū Augu. i
 primo libro de trim. c. xxxvj. Luz de xpo lo-
 quimur: quid s̄m quid et prop̄ quid pru-
 dens ac diligens ⁊ pius lector intelligere
 debet. Et ideo tales sermones sunt exponē-
 di ad mentē: ad quā doctores locuti sunt.
 et nō extendēdi vel cōmuni vsui generalr
 accipiēdi. Nō autē apostol⁹ dicit: factū ex
 muliere p̄z: q̄ glosam suā secū porrat. q̄ a
 ex muliere innuit factōnē s̄m carnē. ¶ Ad
 scđam. cum d̄. probabile est dicere: q̄ cri-
 stus habuit esse post nō esse. dicat q̄ prout
 christus est s̄sistens in humana natura:
 q̄ habuit esse post nō esse: sicut in sequenti
 articulo dicit. ⁊ idē dicit genitus ex mulie-
 re. Et eodē mō p̄cedit: put hoc dicit. q̄ ha-
 buit in triduo nō esse post esse. qz non erat
 s̄sistens in humana natura. eo q̄ vere fu-
 erit mortuus. Et idē sic loquēdo de nō es-
 se. neget consequētia: q̄ ergo probabile sit di-
 cere. q̄ fuerit creatura. qz creata negat om-
 ne esse p̄cedens. hoc em creatura dicitur
 qd de simpliciter nō esse venit ad esse. hoc
 aut de christo nō dicit. eo q̄ verbi esse eter-
 naliter p̄cesserit. Nō ergo debet sine addito
 dici propter tale nouū esse creatus. sicut e-
 tiā in triduo propter esse mortuū vel p̄pter
 nō habere esse tale: non dicebat annihilā-
 tus. ¶ Vel p̄t dici. q̄ propter tale esse s̄s-
 stens in natura humana christus potest

Solo

Uel sic

Adz

Aliter

dici creatur a fm illud esse. sed nō simpliciter. eo q̄ locutio simplr dicta refertur ad
Ad 3 suppositū. quod vtriq̄ est eternū. 7 sic non est de nihilo ergo nō est creatura. ¶ Ad. 3 dicunt quidā. cōcessa maior: put illi termini sunt cōtradictorie oppositi: mortale 7 immortale: passibile 7 impassibile. q̄ hęc simplr et sine addito intellecta nō sūt vera filius dei est passibilis: vel mortal. s; in talibus dū cōcedunt s; sbintelligit fm naturā assumptā. q; semp lector vel auditor debet sbintelligere. fm q̄d de christo tale pdicatum pfertur. ¶ S; dices. Dicamus ergo similiter christū esse creaturā: sbintelligendo fm naturā assumptā. quare em̄ nō ita bene hic sic ut in illis. ¶ S; dco. q; etiā hęc sine addito vera est christus est passibilis eo q; sbiectum dicit suppositū duarū naturarum: quarū altera est passibilis. ¶ Rūde n̄ potest ad p̄mā. q; creatura importat negatōem p̄cedentis esse. tale autē simplr de christo nō debet concedi: propter suppositum verbi: quod est eternū. ¶ S; dco. quia etiā creatura p̄ncipaliter et p̄mo refert ad suppositū. penitus negādo eius esse p̄ prior. sed esse passibile vel mortale refert 7 se cum portat naturā fm quā p̄t esse passio et mors. q̄uis n̄ dicat annihilatōz. Et iō magis dedit q; christus est passibilis vel mortalis: q; creatura. ¶ Tercio q; etiā in detestatōem erroris Arii nullo mō doctores volunt illā admitti. ¶ Ad scōam p̄t cōcedi q; hęc sine addito est vera. christus est passibilis: p̄pter hoc. q; solū importat naturā humanā. vt argutū est. Et causa q̄re nō similiter dedit hęc. christus est creatura: est dicta. quia negat d̄ supposito p̄cedens esse. quod sibi cōuenire nō p̄t. ¶ Alii p̄t dici q; filius dei d̄: passus: per cōcātionem idiomatū. sed nō sic debet dici creatura. tum in detestatōem erroris Arii. tū etiā quia creatura videt negare p̄cedens esse suppositi. tercio q; ille fmo est approbatus ibi semp ad bonū intellectū acceptus sic nō est hic. ¶ Ad quartā neget maior. 7 ad p̄batōem. dedit q; creatura nō p̄t creari: sicut fm cōtōrem opionē. Quāuis quidam doctores velint q; deus potentia creādi possit cōicare creaturę. Sed nō est simile. quia p̄ incarnatōem verbi natura hūana est exaltata. 7 ergo noīa dignitatē ex p̄mentia nature diuine. sicut esse dei. eē creatorum: per cōmunicatōem idiomatū attri-

bunt p̄dicatis sumptis a natura hūana scilz homini. Per illā eandē incarnatōem nō est natura verbi suppressa. Et ergo im- perfectōem nature humane seq̄ntia sic nō fuisse ante: vel esse creaturā sine addito nō dicunt de terminis supponētib; p̄ sbi supposito. Et ex hoc neget q; verbū est creatura. vel q; christus est creatura. ¶ Ad quinq̄. neget p̄mā p̄mā. q; post incarnatōem verbi nō oīs homo est creatura. eo q; aliquis homo est deus. nec iste terminus creatura est simpliciter superior: ad hūc terminū homo sic sumptū. quīs em̄ oīs purus homo sit creatura. non tū homo deus vel homo suppositatus in supposito diuino: siue homo q; dicit homo: non in supposito humanitati p̄prio. ¶ Ad sextā. neget maior. q; in creatū suppositū nō p̄vngit non fuisse. 7 sic nequit esse creatura. p̄t tū eternaliter genitū fm naturam diuinā temporalit̄ nasci: aliā assumēdo naturā. Ad p̄batōem maioris. dedit q; i hoc q; ex tempore nascit̄: bene p̄formet se creaturis quo ad naturā assumptā. et ergo etiā p̄t dici cum addito. scz respectu eius vel in ea esse creatura. s; nō simpliciter esse creata. ¶ Ad confirmatōem. dedit Bonauent. q; christus sit homo creatus. Sed non sequit q; sit creatus v̄ creatura sine addito. ne totū suppositū credat transisse de nō esse i esse. ¶ Aliter dici posset. q; nec est homo creatus nec hō nō creatus. q; termini nō sunt p̄tadictorii nisi rōne partis. vt deus non vult mala fieri: nec vult mala nō fieri. 7 diceret cōsequēter q; sit homo in quo humanitas est creatura. sed nō ipse homo q; est fili⁹ dei. ¶ Ad rōnem factam cōtra scōam conclusiōne p̄t negari aīcedens. 7 ad p̄batōem dicit. q; hoc complexum. creatura fm humanitatē sup̄t p̄ christo. Et ergo neget q; oporteat q; oīs creatura fm humanitate sit pura creatura. sed sufficit q; sit aliquid i quo humanitas est creatura. Hoc de primo articulo.

Quantuz ad secūdū
 dum articulū restat videre. Utruz hęc sit vera. Iste homo incepit esse. demonstrādo christū Jesum. Ubi p̄mo sciendū ē. q; magi. dil. xij. c. j. dicit. q; ille hō incepit eē: s; n̄ incepit esse i q̄tū est verbū. vnd̄ subdit. Si ad personā respiciat: p̄sidenter dicillū hō

Replica
2
Ad 1
2
Ad 2
3
Ad 3
Ad 4

Ad 5
Ad 6.
ad p̄fir.
Uel sic
Ad rōez q̄ est p̄ se cū. p̄do.

minem semp fuisse. si ad naturā hominis
 pcedere ipm incepisse. Un pmittit: q ad eū
 sine distinctōe nō est respondendū. ¶ Se-
 cundo est notandū. q forte hęc responsio
 nō esset sufficiens impotuno arguenti. eo q
 fm eam nō expmistratio multiplicatatis.
 et an de vi verbo ppositio sit vera vlfal-
 sa. Ideo dicunt alij volētes satisfaccere lo-
 cutioni. q verbū pōt referri ad incepōem
 veritatis totius dicti. Vel pōt dicere ince-
 1 prionē rei sbiecte. ¶ Primo mō significat:
 q hęc ppositio. Iste homo est: de mōstran-
 do xpm incepit esse vera. z ita est q in pō
 instanti pceptōnis xpi hois fuit vera. sal-
 2 tem si fuerit formata: z nunq an. ¶ Secū-
 do mō significat q res p q supponit pro-
 nomē demonstratiuū: incepit esse. z q illa
 est deus vel verbum dei. dicūt sic eam es-
 se falsam. ¶ Tertio est notandū q iste mo-
 dus deficit. cum q illa locutio nō est de ter-
 minis scōe intentōis. nec fit qstio de hoc:
 quin illa oratio: iste hō est: incepit eē vera
 Sz est qstio de re sbiecti. est em actus erer-
 citatus ibi respectu rez ad extra. z nō res-
 ctu terminoz vel veritatis. qd em rōnalis
 homo de h dubitaret: qn illa ppositio ice-
 pisset esse vera: supposita fide: iste homo ē
 Sz dubitatio pncipal est de re p q suppo-
 nit illud sbiectū sic circūstātionatū. vtruz
 de illo vero dicat: cepisse esse. ¶ Quarto est
 notandū. q ppter hoc alij dicūt adhuc a-
 liter. pmittūt em q li incepit dicē in cepōez
 rei attribut. siue actus in pōdicato respectu
 sbiecti. Scōdo dicūt. q talē incepōem po-
 test ipōtare duplr. Uno mō in ordine ad
 rē p qua supponit sbiectū. Et sic negāt istā
 ille hō incepit esse. qz res p q supponit sb-
 iectū: cū sit filius dei: semp fuit Scōdo mō
 pōt tenotare incepōnem respectu rei im-
 plicite in cōnotatione sbiecti. i. pōt cōnota-
 re incepōem respectu cōnotati p sbiectum
 Et hoc mō pcedūt eaz. qz est sensus. q res
 de mōstrata p qua supponit sbiectū: ice-
 pit esse homo. vel q sb ea rōne qua homo ice-
 pit esse. id est q humanitas incepit esse. et
 est sensus verus. ¶ Quinto est notandū. qz
 quis intentio huiuscemōi recta sit. ramez
 nimis distat a vi verborum. nam incipēs
 esse nō dicit de re sbiecti. ¶ Un sole oriente
 hęc nō est vera. sol oriens incepit esse. pro-
 ut li oriens se tenet ex parte sbiecti. quam-
 uis incipiat oriri. vel quāuis eius ortus i-
 cipiat esse. quia bene sequit. sol oriens inci-

pit esse. et quicquid est vel erit sol oriens: ē
 sol. ergo sol incepit esse. Et cum pclusio sit
 falsa: quāpiam pmissarum esse falsam ne-
 cesse est. z nō minor sequitur q maior. Et
 in pposito exponat hęc. Iste homo ince-
 pit esse. sequitur em iste homo incipit esse
 et quicquid est iste homo est filius dei. g fi-
 lius dei incipit esse. Item exponeretur sic.
 Iste homo nunc est. z ille homo imediate
 ante hoc nō fuit. modo quod est iste hō sp
 fuit. Hęc tamen locutio vel opinio bonā
 et sanam habet intentionē. quāuis iux lo-
 gicam nō sit facile defendibilis. ¶ Sexto ē
 notandū. q est quartus modus dicēdi. q
 li iste pōt de mōstrare psonā verbi. z sic lo-
 curio est falsa. vel singulare hominis vlfup-
 positū humanum. Et sic concedūt eā. iste
 homo icepit esse. sicut etiā pceditur: q iste
 homo moriebat. Si em in natiuitate xpi
 aliquis homo transire nō esse in esse. prz
 q ille homo incipit esse. mō hoc nequit es-
 se: nisi pro illo homine q ibi demonstrat
 ergo ille homo incipit esse. ¶ Lorelarie. cō-
 cedunt q ille homo incipit esse per ppieta-
 tem nature humanę: q incipit esse: z cum
 hoc q est eternus: per cōmunicatōez idio-
 matū. quia est filius dei. ¶ Et si eis dicat.
 iste homo incipit esse. g filius dei incipit es-
 se. ¶ Dicunt. q prout li iste demonstrat sin-
 gulare hominis. ans est vez. z pna nō va-
 let. qz cōmunicatio idiomatū nō admitti-
 tur in talibz. eo q predicatū respectu filij i-
 cludit repugnantia. quia sibi repugnat in-
 cepisse esse. ¶ Septimo est notandum. q
 omniū horū modoz intentio est vna. vi-
 delicet. ea que mōri. scz q incipit esse in qn-
 tum homo: sed nō in qntū suppositū siue
 persona filij. qnis bene verum sit: q alij a-
 prius illā intentōem expmunt z alij min⁹
 apte. ¶ Octavo est notandū. q per icama-
 tionē factū ē q filius dei est suppositū hu-
 manę nature: sicut est homo. licet nō sit ei
 propriū. vt in octaua questione supra di-
 ctum est. Unde concedendū est q suppositū
 filij sbi sit in duabz naturis: fm du-
 as eius natiuitates diuinā scz fm quā est
 suppositū nature diuinę. z humanam fm
 quā est idem suppositus humanę nature.
 ¶ Nono est notandum. q viraq natura
 est aliquid christi. humanitas em est alū
 quid christi: cuz sit humanitas christi. ita
 diuinitas est aliquid christi. scz intransi-
 tiue. quia est christus. ¶ Unde pcedendū

Notā. 2

1

2

Notā. 3

Notā. 4

Nō. 5

Simile

Notā. 6

Lore.

obiecio

Solu

Notā. 7

Notā. 8

Notā. 9

Lore. 1

est correlarie: q̄ aliqd̄ est christi vel persone christi quod n̄ est christ⁹. vr̄ hūanitas vel anima intellectiua christi. ¶ Sec̄do p̄cedendum vid̄. q̄ vtraq; natura est de substantia christi. mō vtraq; natura est natura christi. igit̄ vtraq; natura est de substantia christi. Si vtraq; natura est de substantia christi. tunc christus erit p̄positus ex duabus naturis. p̄batio p̄sequētiē. quia ex omni illo aliquid cōponitur: quod est de eius substantia. ¶ Sec̄do. Quia nullū p̄positus est de substantia christi: qui est res simplicissima. mō humanā natura est quiddā cōpositum. p̄z maior. quia videt̄ q̄ imaginatio nō capiat q̄ cōpositus sit de substantia rei indiuisibilis. quia sic aliquid ex plib; esset simplicius altero eorum ex quib; esset. minor est de se nota. ¶ Ad primā neget̄ p̄sequētiā. q̄ licet vtraq; natura sit de substantia christi. hoc t̄m nō est per cōpositōem: s; per hypostatīcā vnionē. pura q; ambē vnū sunt in vno supposito. Unde ad p̄batōēz dic̄. q̄ nō oportet q̄ in vnione hypostatīca suppositū ex omni cōponat quod est de eius substantia. sed sufficit q̄ hypostatice in eo vn̄at̄ cū sua natura que ip̄m essenti aliter est. Ut licet humanitas christi sit de christi substantia: hoc nō ideo est q; christ⁹ ex humanitate cōponit̄. sed q; suę nature diuine in eodem supposito adunat̄. ¶ Ad sc̄dam neget̄ maior. q; natura hūana cōposita est de substantia christi: qui est res simplicissima. q; deus. Et ad p̄batōem dic̄. q; imaginatio bene cap̄t: q; aliquid ex plinb; naturis suppositaliter in eo vn̄it̄ sit simplicius altera natura que in eo assumpra est. Ratio est. q; ip̄a nō p̄ponit̄ cū alia natura cui hypostatice est vn̄ita. ¶ Ex his iuxta modos tactos ponunt̄ due conclusiōes. ¶ Prima est. q; prout li: iste homo: demonstrat suppositū: prout est in natura diuina tm̄: siue prout est idem cū nata diuina: hęc est falsa. iste homo incepit̄ eē. p̄z quia natura diuina nō incepit̄ eē nec fili⁹ dei. Et idō prout li iste demonstrat: sic falsū est dicere. q; iste homo incepit̄ esse. ¶ Secūda p̄positio. prout li iste demonstrat idem suppositū adēquate: prout est sb̄stent̄ in natura humana. sic hęc est aliquo mō vera. iste homo incepit̄ esse. quia sic est sent⁹ eius. q; hoc incepit̄ esse i natura humana: vel q; incepit̄ esse homo. v̄clarius. q; hoc suppositus prout est humanarum incepit̄

esse. Et hoc est verum. q; in instanti p̄mo incarnatiōis hęc erat vera: si fuerit forma. hoc suppositum prout est humanarum nunc est. Et etiā hęc. hoc suppositū prout est humanatū ante non fuit. ergo hęc fuit tunc vera: sicut tenendo demonstratiōem. iste homo incepit̄ esse. ergo et nūc illa de preterito. iste homo incepit̄ esse. ¶ Sed contra. quia sequi vid̄. iste homo incepit̄ esse. et iste homo est filius dei. ergo filius dei incepit̄ esse. p̄sequens est falsus. ergo aliqua p̄missa. et nō minor. ergo maior. Secundo sic. Iste homo incepit̄ esse. et omne quod est iste homo est filius dei. ergo filius dei incepit̄ esse. discursus est in disamis. et conditio falsa. et p̄missa minor vera. ergo maior est falsa. ¶ Pro responsiōe istoz est sciēdū q; ista scz. iste homo incepit̄ esse: p̄cedit̄. p̄ ut quasi valet vnā specificatiū: vt dictus est scz prout li iste demonstrat suppositus prout est humanatū. ¶ Et tūc facile respōdet̄ ad primā. q; discursus non valet. eo q; mediū equiuoce tenet̄. In maiore em̄ tenetur sb̄ rōne specificatiōis. et in minore nō. si cut nō sequit̄. Iste homo prout est humanatus incepit̄ esse. et iste homo est fili⁹ dei ergo filius dei incepit̄ esse. nisi in conclusiōe adderet̄ specificatio maioris. scz filius dei sb̄ rōne qua humanatus incepit̄ esse. et posset concedi conclusio. Si aut̄ specificatio adderet̄ in minore: dicēdo. q; iste homo prout humanatus est filius dei: manifeste esset falsa. q; nō sb̄ rōne qua humanatus est filius dei. sed sb̄ rōne qua verbū. ¶ Et eodē modo responderet̄ ad sc̄dam. negādo consequentiā p̄pter eandē equiuocationē discursus. quia specificatio innuit̄ in maiore. prout est vera. que nō additur sb̄iecto cōclusiōis. et si adderet̄ medio in minore: esset falsa. ¶ Aliter posset dici. q; sicut vbi vnā natura est plā supposita: nō valet syllogismus: eam sumēdo pro medio qm̄ fm̄ dīstīctas i ea p̄prietates p̄dicant̄ extrema. sicut nō sequit̄. ista essentia est pater. et ista essentia est filius. ergo filius est pater. ¶ Q; sic etiā. cum in vno supposito sunt due nature. et de noie eius sumpro pro medio p̄dicant̄ p̄dicata extrema fm̄ p̄prias habitudines diuersaz naturaz illarū. nō oportet syllogismū valere. ¶ Sicut etiam nō sequitur in proposito. quia maior est vera adēquate respectu p̄prietatis nature humana. scz iste homo incepit̄ esse. et minor est ve

Corr. 2.

Obiectio

2

Ad 1

Ad 2

Concl. 1

Concl. 2

Insc̄.

Notan.

Ad 1

Ad 2

Uel sic

ra rōne cōicationis idiomatū in ordie ad naturā diuinā. scz hęc omē qd est iste ho/ mo est filius dei. Et breuiter qcquid dicat nisi q: Augustinus dicit. q an mundum iste hō nō erat. demōstrando filiū dei. Cre do q de stricta vi significatiōis verbo x ipa deberet negari. Quis bonū sit eā distingui. vt dicit mgr. q incepit esse inq̄tū hō. et q nō incepit esse inq̄tū hęc psona: vl' filius dei. 7 q Augustin' voluit primā 7 nō pl' quo pacto esset clarior m̄sio: 7 minus lici/ giosa. scz ppter doctores eā pcedētes p̄t di/ ci eo modo quo dictum est. Doc de secun/ do articulo

Quantū ad tertiu

articulū. Utruz christus potuerit peccare? Est p̄ma conclusio. q xps nō potuit peccare fm naturā dinā. p̄z. qz cū peccare sit deficere a bono: vel ab optimo. 7 natura diuina que est deus: nullo mō possit deficere ab op timo nec simpli nec ex condiciōe. qz nō potest mutari. vt h̄ Malach. iij. p̄z. q p̄z eā xps nullo mō potuit peccare. ¶ Scdo p̄z conclusio. qz cū omēs p̄senteant q de' sit q̄ ma ius excogitari nō p̄t. nullo mō p̄t i eo ca dere p̄t̄m. tūc em eo maius cogitari vale/ ret. pura bonū inreccabile. ¶ Scda cōclu sio. q etiā xps nō p̄t peccare fm naturam humanā: iuxta modū vnionis q̄ in eo fu/ it a primo instanti p̄ceptōis. p̄bat. quia in quocunq; est plenitudo gratie simplici ter: nō p̄t peccare. sed in christo a p̄mo in stanti iug p̄ceptōis fuit simpli gr̄e pleni/ tudo. ergo nō potuit peccare. p̄na tenet. et maior p̄z. quia plenitudo gr̄e secū habet gr̄am p̄firmatiōis in bono. 7 ex p̄nti inde/ fecibilitate a bono. Et minor p̄z Joh. iij. vbi d̄r. q christo homini nō est datus spi ritus ad mēsurā. Et q̄ ita sit: dicit beatus Au gustinus in libro ad Dardanū. c. xxxij. In christo habitat ois plenitudo diuinitas. qz ille est caput in quo sunt oēs sensus: scz gratie spūalis. Un mgr̄ d̄l. xij. c. p̄mo di cit. q puer ille plenus sapia 7 gr̄a fuit: ab ipa p̄ceptōe. ¶ Scdo p̄z p̄cto. qz null' cōphensor fm illud quod cōphendit p̄t peccare. modo christus a p̄ncipio iug nati uitatis fuit verus comprehensor. patz ma/ ior. quia diuina essentia clare visa necessi tar videntem ad bonum. Item beati i pa tria quia clare vident 7 finiunt deo: neque

unt peccare. Et minor patet per illud. Be atus que elegisti 7 assumpsisti: habitabit in atrijs tuis. ¶ Tercia cōclusio. Si hūa/ nitas christi esset separata: adhuc nō eēt p̄f sibile q haberet eas votes gratie 7 glie: q̄s nunc habet 7 peccaret. patet sicut p̄cedens tum qz esset plena gratia: vltra omnē ple nitudinē cuiuslibet alterius creature. tum quia esset beata bitudine p̄miatoria: 7 sic in bono confirmata. ¶ Quarta conclusio. de lege ordiata dei humanitas nullo modo p̄t peccare. p̄z. quia de lege ordinata ne quit a verbo dimitti. simili de eadem lege nequit gratia 7 gloria spoliari. ¶ Quinta cō clusio. Uid: mihi q de lege dei absoluta humanitas christi siue suppositata a ver bo siue dimissa possit peccare Ratio est. qz de lege absoluta dei potest deus ab ea tol lere omnē gr̄am et gl̄iam: 7 eam dimittere statui puni viatoris. 7 sic ad illū restituere in quo posset peccare. q̄ p̄sequētia tenet. Et maior p̄z. quia omia illa dona deus i ani ma christi cōseruat libere: libertate opposi tionis. 7 ex p̄sequēte p̄t nō velle ea cōfua re: de lege absoluta. ergo possunt ab ania christi tolli. Et minor p̄z. quia libertas ar bitrij viatoris nō habentis gr̄am p̄t pec care. ¶ Sexta conclusio. q quis fm tale mo dū aia christi peccaret etiā stante vnione adhuc tñ verbū nō peccaret. p̄z. qz ad illā actionem vt p̄t̄m esset: nō dūgeret. Im mo nec sic ad eam acriue p̄curreret. sic hęc erant p̄tolire dicta in questōe tercia infra rationū p̄ncipalium solones. Doc de tercio articulo.

His premissis re

spondet ad ratiōes p̄ncipales. ¶ Ad. s. cō cessa maiore neget minor. q iste hō est cre atura: demōstrado xpm. Ad p̄batōez ne get maior: q omis homo est creatura. Et ad probatōem cū d̄r: q ante p̄ductōz mū di illa de vi sermonis fuerit falsa: negetur Nā ante omnē produciōem mūdi aliq̄s homo fuit. scz homo qui est fili' dei. sequi tur em bene. an oēm p̄ductiōem mūdi fili' us defuit. 7 ille est aliq̄s homo. q̄ an om nem produciōem mūdi aliquis homo fu it. A parte p̄dicati tamē p̄cedit: q ante p/ ductiōem mūdi nō fuit aliquis homo. qa licz ante illā aliquis homo fuit. tñ p̄tunc nō fuit homo. Similiter neget hęc vniū

Lōdo. 1

pbat. 2

Lōdo. 2

pbat. 2

Lōdo. 3

Lōdo. 4

Lōdo. 5

Lōdo. 6

Adr

salis que inferi: q̄ omnis homo ex creatio
ne incipit esse. instantia em̄ est in filio dei:
Ad 2 qui est homo. ¶ Ad sc̄dam. neget̄ maior. qz
demonstrando p̄m: q̄ hęc sit vera. iste ho
mo habet esse post nō esse: simplr̄ loquēdo
p̄ont̄ li iste demonstrat suppositū diuinū
Ad b̄m̄ Augustinū. q̄ velit q̄ ante crea
tionē mūdi mediator̄ dei: et hoim̄ non erat
homo. quia an̄ illā nō assumpsit hois na
turā a qua d̄: hō. Et ḡ cōcessum est. q̄ iste
homo nō fuit. put̄ li iste demonstrat sup
Ad 3 positū put̄ est in humana natura. ¶ Ad 3
neget̄ maior. qz nimis cōis est. fili⁹ em̄ dei
ē natus ex t̄p̄e fm̄ naturā humanam
fm̄ quā etiā sine addito p̄cedit: q̄ p̄cept⁹
et natus est ex t̄p̄e. Ad p̄batōem maioris
p̄cedit. q̄ nasci ex t̄p̄e est generari ex t̄p̄e. s̄z
nō omne qd̄ generat̄ ex t̄p̄e trāsit de nō esse
se in esse: p̄pter̄ idēz. sed om̄is natura q̄ ge
nerat̄ ex t̄p̄e: trāsit de nō esse ad esse. et fili⁹
dei natus ex t̄p̄e tran̄sit fm̄ humanā na
turā de nō esse in esse: nō t̄n̄ simpliciter. ¶ Ad
Ad 4 quartā. neget̄ q̄ hęc vnq̄s fuerit vera. Iste
homo incipit esse: demonstrādo x̄pm̄ pro
ut est suppositū diuinū: vel absolute. Et
ad p̄batōēz p̄cedit. q̄ in instāti assumpti
onis fuerit hęc vera. iste hō nunc est. S̄z
aliā est falsa. iste hō ante nō fuit. qz cum
iste hō sit fili⁹ dei ip̄e semp̄ ante fuit. licet
nō fuerat homo. Ad p̄batōem illi⁹ secun
de: p̄cedit q̄ humanitas illa ante nō fuit
s̄z t̄n̄ ille hō ante fuit. qz ab eterno fuit. li
cet ante nō fuerit hō. x̄ps em̄ qui est hō q̄
eternali fuit in sinu patris: etiā anteq̄ ha
beret humanitatē. licet nō fuerit eternalit̄
homo. ¶ Ad p̄firmatōem. q̄ x̄pus p̄t̄ vo
Ad p̄fir cari nou⁹ hō. qz anteq̄ fuit hō. vel quia
nūq̄s fuit aliq̄s talis p̄ om̄ia s̄llis hō. sicut
loquit̄ Dieremias. xxx. c. Nouū faciet de
us sup̄ terrā. mulier circūdabit virū. Et h̄
modo p̄cedēda est. et p̄cedit sic ad formāz
maior. et hęc q̄ in instanti illo assumptōis
aliq̄s nou⁹ homo p̄cipiebat: nō fuit ante
homo. et etiā nō fuit ante aliq̄s tal̄ homo.
Alio mō posset intelligi. q̄ om̄i p̄ceptōne
2 nouē humanitatis aliq̄s nouus hō con
cipitur. sic s̄z q̄ ille qui concipit put̄ ē sup
positum: est et non fuit ante. Et in hoc sen
su neget̄ maior. quia in illo instanti cōcep
tōnis ille qui concipiebat fuit de nouo
homo. nō ta mē fuit sic nou⁹: q̄ ante n̄ fue
rat qui eternus erat. Et ad p̄bationēz cō
cesso q̄ nō possit esse humanitas: nisi ab

ea aliquid sit homo. t̄n̄ ben̄ e p̄t̄ noua hu
manitas incipe esse: sine h̄ q̄ nonū suppo
situm incipiat esse. pura si illa humanitas
incipiat esse in supposito alieno: si cur est i
proposito. ¶ Ad terciā p̄firmatōem. q̄ cō
sequētia illa nō valet. iste homo nūc non
est: et iste hō im̄ediate post erit. ḡ si te hō i
cipit esse. qz cum li hō habeat respectu filij
dei modū p̄dicandi denotatiue. p̄z. q̄ ar
gumentū nō valet. nec sufficiūt̄ ille expo
nētēs quīs in terminis absolutis pure be
ne sufficerent. In simili sic nō sequit̄ sup
posito q̄ socrates nō sit in isto t̄p̄e alb⁹. q̄
qz im̄ediate post hoc erit alb⁹ et t̄p̄e diu
vixerit. hoc albū demonstrādo ad intelle
ctum albū quod erit socrates: nūc non est
socrates. et hoc albū im̄ediate post h̄ erit
socrates. ergo hoc albus incipit esse socra
tes. cum p̄ casum nulluz ens mūdi incipi
at esse socrates. qz quicqd̄ est vel erit socra
tes diu ante fuit socrates. optebit enīz ad
di terciā exponentē. sic. et nihil qd̄ est v̄l
erit hoc albū: nūc est socrates. et illa est fal
sa. Ita in p̄posito. iste homo nūc non est
ens: et iste homo im̄ediate post hoc erit
ens. et nihil quod est vel erit hic hō nūc
est ens. ergo incipit esse ens. modo confe
quens sic bene sequit̄. sed terciā exponens
est falsa. quia aliqd̄ quod erit hic homo.
s̄z filius dei nunc est ens. De autē cōclu
siones probant suppositum quēstionis. p̄
ut li iste demonstrat x̄pm̄ in q̄tum est sub
sistens in natura humana. et hoc est pro se
cunda conclusionē secundi articuli. et idō
sic possunt cōcedi. sed solute sunt: put̄ ar
guunt̄ p̄tra primā p̄clusionē eiusd̄. ¶ Ad
rationes arguentes pro quēstio. ¶ Ad
primā negetur maior: sic vniuersaliter
intelligendo eam. q̄ laudabilis condicio
sit posse peccare et non peccasse. qz ip̄a deo
nō cōuenit: cum nullo mō peccare possit.
Ad p̄batōem illi⁹ d̄. q̄ in puris creatur̄
p̄sonalibz eis ascribit̄ in laudē posse tran
sire. nō qz simplr̄ est eis laudabile. meli
us em̄ et dignius esse h̄nt̄ in b̄ritudine q̄
habuerūt̄ via. q̄m̄ i p̄ria peccare neq̄ant
sine trāsgredi. S̄z iō ascribit̄ qz laudabi
le fuit resistere p̄ctō. et cooperatuz fuisse ad
sui salutē i his q̄ poterāt peccare. laudabi
li⁹ t̄n̄ fuisse a p̄ncipio fuisse i bono p̄firma
tum sicut x̄ps et b̄tā iōgo post sc̄dam sc̄tifi
catōem et oēs sancti in gl̄ia. Et ḡ h̄ n̄ erat
laudabile simplr̄: s̄z fm̄ quid. pura in his

Ad 3
p̄firma.

Ad 1
p̄ q̄stio

in quibus est liberum arbitriū: potens deficere. quod nō deuit christum assumpsisse.

Ad 2 ¶ Ad scđam. neget maior in eadē specie natura. quia melior est natura in bono confirmata: ut peccare nequeat q̄ que adhuc fluxuatur: vel peccare valet. Ad bñm Augusti nū dicit. q̄ ip̄e sibi cōparat p̄fectiōes diuersarū rationū: siue sp̄erum ad innicō. Unde vult. q̄ p̄fectior est natura rōnalis: que p̄t peccare: q̄ irōnalis vel inanimata que non p̄t peccare. ¶ Ad terciā. p̄cesso antecedente neget p̄sequētia. Ad p̄batōem dicit. q̄ omne liberū arbitriū p̄t deficere: q̄d nō est in bono confirmatū. christi autē volūtas a p̄ncipio sup̄ceptionis fuit in bono cōfirmata. ¶ Ad quartā neget maior. 2 ad p̄bationē q̄ essentialit̄ status creature rōnalis in quo potest quis peccare: nō est inferior statu eodem: post in bono p̄firmato. cū posse peccare 2 nō posse peccare per gratiā nō variant statū essentialē creature rōnal. Immo essentialit̄ eque p̄fecta est anima iude que deum odit: 2 semp̄ obstinata est in peccato: sicut anima beati Petri que deū diligit: 2 semp̄ seruit seruitio placido et accepto. Vel dic q̄ christus nō assumpsit in finū statum q̄rum ad gratuita. nec h̄ beatus Bernardus voluit. sed infimū in natura humana. q̄ limū tenē sup̄ diuinitati coadunauit. 2 sic vsq̄ ad infimū elementū terre sc̄ descendit. 2 hoc beatus Bernar. i. rendit. ¶ Ad quintā. neget maior. in instantiam em̄ habet de christo 2 de brā virgine post scđam sanctificatiōem. Ad p̄bationē eius p̄cedit. q̄ q̄ diu est viator tam diu potest mereri. Scđo q̄ opera quibus meret: facit necessario necessitate inuitabilitat̄ s̄z datas circūstantias. quia impossibile est eum a recta rōne deuiare: vel aliter velle q̄ deus vult eum velle. Tercio q̄ adhuc meretur p̄pter abundantiam gratiē 2 dilectiōis et qua fiunt. Quarto aliq̄s meret propter necessariū inuitabilitatis. Quinto q̄ philosophus dicens q̄ p̄pter necessarium nec laudamur nec vituperamur: loquit̄ de necessario coactionis. vel necessario p̄sequēte naturam ut natura est. sic null⁹ laudat̄ nec vituperat̄ eo q̄ sitit vel famescit ut sic. S̄z si inordinare v̄l ex mala p̄suetudine quippiā in decēs p̄petrare desit deraret: redderet se vituperabile. Necessariū em̄ inuitabilitat̄ p̄t p̄firmatiōem in bono seq̄ magnā gram: q̄d p̄ statū viḡ meritū non mi-

nuit s̄z adanget. ¶ Ad sextā. q̄ dicere sim nō infert meritū. q̄ aliq̄s p̄t dicere falsū: si ne int̄tōe fallēdi. ut p̄ferēdo disiunctiūā p̄positā ex partib⁹ p̄dictorijs. vel p̄ modū quēstiois. est ne hō equus vel hinnibilis? Scđo dicit. q̄ x̄ps nō potuit dicere falsū: asserendo ita esse: sicut oīo falsa p̄cedebat vel etiā intentōe decipiēdi. q̄ cū fm̄ Dām humanitas eius fuerat in s̄m diuinitatē nō potuit a recta rōne deuiare. Ad p̄bationē nē d̄. q̄ de⁹ vel x̄ps potuit dicere materialit̄ duas p̄dictorias vel disiunctiue eas cōbinare. q̄ in talib⁹ nō est mendaciū: ut dicitur est: nec obligat̄ a rōne recta. S̄z int̄tione decipiēdi vel asserēdo absolute aliter esse q̄ est: non potuit dicere falsum. ¶ Ad septimā. neget añs. q̄ deus neq̄t alicui p̄cipere ut peccet. Ad p̄bationē d̄. q̄ sicut Deus p̄cepit facere filios fornicationū in figurā fornicatiōis in deorū a deo vero. ita simul dispensauit cū eo: ut sua fornicatio nō esset p̄ctm̄. q̄ diuino p̄cepto 2 ex charitate fiebat. ¶ Ad octauā neget antecedens. et ad p̄batōem distinguit illa maior. omne illud d̄ q̄s posse q̄d potest si vult. quia vel est cōdiciōnal. 2 tūc sensus est. si deus aliquid vult: illud ip̄e p̄t. Et sensus minoris p̄diciōnalis est. si deus vult peccare: deus p̄t peccare mō manifestū est q̄ ex illis duab⁹ cōdiciōnalib⁹ q̄ vere sūt: nō sequit̄ illa cathēgorica. d̄ p̄t peccare. sic nō sequit̄. si hō est rudibilis: homo est asinus s̄z si hō est filius? asini: ip̄e est rudibilis: q̄ homo est asinus. Alio mō illa p̄t esse cathēgorica. ut sit sensus. illud dicit aliq̄s posse q̄d p̄t si vult. omne illud q̄d deus p̄t: si vult illud deus p̄t. 2 sic est falsa. q̄ h̄ solū ens q̄d deus p̄t si vult sup̄p̄dit p̄ deo. q̄a deus est ens: q̄d deus p̄t si vult. 2 tñ de⁹ nō p̄t deū facere. eo q̄ de⁹ neq̄t fieri. nec de⁹ ip̄m p̄t velle. Eodē mō est de p̄ctō. q̄ deus nō p̄t ip̄m facere: sicut nec p̄t ip̄m velle. 2 ita discursus est bonus. s̄z maior est falsa. sicut nō sequit̄. omne ens est rōnale si vult libere. s̄z lapis est ens: si vult libere. q̄ lapis est rōnalis. si em̄ p̄missē sint p̄diciōnales maior est falsa. q̄ s̄biectū est cōius q̄ p̄dicatū. s̄z si p̄missē sint cōdiciōnales v̄l maior n̄ valet syllogismus. ¶ Ad p̄firmationē d̄. q̄ occasio p̄cti ē duplex. sc̄z. dara ut si quis alicui p̄cipiat aliquid quod est de se p̄ctm̄ vel malū. 2 h̄c habet se actiue ex parte dantis. Alia ē occasio p̄cti aco-

Ad 6

Ad 7

Ad 8

2

3

ad p̄m.

cepta. scz que passiuē se habēt ex parte reci-
piētis. puta cum precipiunt ea que iusta
sunt bona. sed recipiens mandatū ex lib-
tate sua fert in oppositum: volendo tenta-
re libertatem suam. ¶ Primo modo dans
occasionem peccati peccat. Iuxta psalmi.
dicentem. Nūq̄d adheret tibi sedes iniq̄-
ratis: qui singis laborem in p̄cepto: ¶ S̄
secūdo modo nō. quādo em̄ mandatū est
rectum: et homo sua sp̄ōte cōtra agit: acci-
piendo occasionē. quia vult tentare suam
libertatē: vel als nō obedire. ¶ Sic dās p̄-
ceptū nō peccat. sed peccat occasione acci-
piens. Modo deus dedit mandatū rectū
et bonum. et ergo licet homo cōtra egerit:
hoc fuit occasione accepta. Unde aposto-
lus circa hanc materiā ad Roma. viij. dic.
Occasione accepta p̄c̄m̄ per mādātū ope-
ratum est in me omnē cōcupiscentiā. qua-
si diceret in mādato nō fuit occasio pecca-
ti ex parte p̄cipiētis: sed soluz ex parte mei
recipiētis. ¶ Ad rōnes arguētēs p̄ pte ne-
gatiua suppositi. ¶ Ad primā conceditur
maior. q̄ quicquid cepit esse nō semp fuit.
et negat minor. q̄ christus prout homo sp̄
fuit. sed bene prout deus. et idō christ⁹ p̄-
ut homo vel iste homo. prout li iste demō-
strat suppositū vt est hūanarū: nō semper
fuit. vt dictum est. et consequētē q̄ christ⁹
prout homo nō est filius dei. vt dcm̄ est. s̄
prout deus. ¶ Ad sc̄dam. q̄ christus Joh̄
viij. loquitur de se. prout est suppositū di-
uinū et filius dei. et sic semp fuit. nec hoc
est cōtra dicta. ¶ Ad terciā. concedit eodē
modo q̄ per cōmunicatōem idiomatū. qz
hec est vera iste puer creauit stellal. et iste
homo est filius dei vel eternus. s̄ hoc est
prout demonstrat suppositū. et nō est ea rō-
ne qua homo vel qua s̄sistens in natura
humana. ¶ Ad quartā q̄ pronomen pōt
pro sc̄da persona in diuinis stare duplr.
Uno modo prout s̄sistit in natura diui-
na. et hoc mō non cepit eē. vt dicit prima
c̄clusio. Sc̄do modo prout supponit pro
persona eadē prout s̄sistit in natura hu-
mana. et hoc modo cepit eē: sicut nata hu-
mana. ¶ Ad quintā. q̄ in p̄mo instanti as-
sumptōis humanitatis hec p̄positio de p̄-
senti. iste homo incipit esse fm̄ q̄ supposi-
tum diuinum dupliciter potuit demōstrare.
recte sicut etiā ista de p̄terito. iste homo
incipit esse. Si em̄ demōstrabat ipm̄ pro-
ut s̄sistens in natura diuina: sic falsa fu-

it ppter sc̄dam exponētē falsam. Si autē
ipm̄ demōstrabat vt s̄sistens in natura hu-
mana. negat q̄ fuerit falsa. Ad p̄batōem
euz dicit. q̄ hec exponēs fuit falsa. iste ho-
mo imediate ante hoc instans nō fuit. R̄
q̄ prout demōstrat suppositū s̄sistens in
natura humana nō fuit vera. qz quis ni-
hil sit illud suppositū nisi filius dei. tñ ille
imediate ante hoc nō erat s̄sistens i natu-
ra humana. Tñ sensus ei⁹ est. iste hō im-
mediate ante hoc. put s̄sistit in natura hu-
mana nō fuit. et hoc est verum. Ad argu-
mentuz illud quod dicit sequi videt. Iste
homo ante hoc non fuit. et quicquid est iste
homo: est filius dei. igit. responsuz fuit sa-
tis in solucione rōnum factarum cōtra se-
cundā c̄ctionem secundi articuli. Ad au-
toritates argumentoz pro negatiua par-
te questio ille concedunt. dictū est em̄ q̄ cri-
stus non potuerit peccare. Hoc de q̄stioe.

Ecimo que

ritur circa distinctiones. xiiij. et
xiiij. Utrū sicut xps in assum-
pta natura in gratia p̄ficere potuerit: sic a-
liqua que deus scit. fm̄ eam ignorauerit?
Que q̄stio supponit q̄ xps in assumpta
natura in gratia p̄ficere potuerit. ¶ Et pro-
bat p̄mo auctē euāgelistē Lucē. ij. vbi dicit
scriptura: q̄ Jesus p̄ficiebat gratē: sapia: et
gratia apud deū et hoies. q̄ p̄ficiebat i gra-
tia. ¶ Sc̄do sic. Nōs grā finita p̄viterius
p̄ficet. s̄ grā anie christi est finita. igit. patz
maior. qz finito pōt fieri additio: et p̄rim
in formis gradualibz que vid ent q̄stū est
de sui natura in infinitū posse intēdi. mo-
do minor patz. qz nō videt q̄ ania xpi fini-
ta existens in finitā charitatē siue gratiaz
vnq̄ recipiat vel recipere valeat. ¶ Tercio.
deus pōt grām christi augere. q̄ xps potu-
it in grā p̄ficere. nōa vidē tenere. qz p̄fect⁹ et
set h̄e grām maiore v̄l intēsiore. ans p̄ p̄
aplm̄. ij. ad Cor. ix. dicitē. potēs ē d̄s oēm
grām abūdare facere ivob. mō dei potētē
null⁹ ē termin⁹. q̄ nulla ē grā tāta qn̄ deus
possit eā facere abūdarioe. ¶ Quarto. q̄a
d̄s p̄t dare āgelo maiore grām q̄ de facto
h̄z aia xpi. q̄ grā ei⁹ p̄t augeri. p̄batō n̄e
qz nō v̄t q̄ d̄s tantā grām possit p̄ferre ali-
cui creat̄e qn̄ tāta possit dare aie xpi sibi hy-
po statice vnite. ans appet. qz da q̄ aie xpi
d̄derit tāta grāz q̄ntē ē recepta: adhuc v̄t
q̄ maiore possit natē angelicē. eoq̄ sicut il-

ad ppo.

Ad 1
suppo

Ad 2

Ad 3

Ad 4

Ad 5

arguit. 1
p suppo

arguit 2.

arguit 3.

arguit 4

la est essentialiter pfectior. ita a mplioris gratie iuxta ampliorē naturalium perfectio nem capax est: et ergo adhuc maiorem po test illi pferre. ¶ Quinto. Quia nō minus fructuosa vident fuisse opa christi q̄ alio rum hominū viatorū. sed aliorū viatorū gratia auget ex bonis opibz. ergo et gra xpi Et vltra. ergo christus in gratia profecit. cōsequētia tenet. Et patet maior. qz opera christi sunt pncipiū omnis meriti. qz et gra tie ac iusticie et totius spūalis vite. Juxta illud apli ad Roma. v. Si vnus delicto mors regnauit per vnū hoīem. mlto maḡ abundātia gratie et donatiōis et iusticie in vitam regnabūt p vnū Jesum xpm. et mi nor: p3 per illud Augusti. ad Bonifacium papā. Charitas meret augeri vt mereat p fia. et certū est qd nō meret augeri. nisi ex bo nis opibz. ¶ Deinde arguit ptra que situz: aucte magistri dis. xiiij. c. ij. dicētis animā christi per sapiam gratis datā in verbo dei cui est vnita: omnia scire que deus scit. Qd probat rōnibz. ¶ Prima. Quia q̄ dona spi ritus habet sine mēsurā: habet oēm scienti am. mō humanitas christi habz dona spi ritus sine mēsurā. igit. Patet maior. quia da q̄ habeat solū sciam finitā: sequit qd do nū scientie nō habet sine mēsurā. cū cuius libet finiti aliq̄ mō possit esse mēsurā. Mi nor: p3z Joh. iij. quia christo nō est datus spūs ad mensurā. ¶ Confirmat aucte Ful gentij dicētis hoc in quodā sermone de na tuita. dñi. Et adducit ad hoc auctē apli ad Colossenses. ij. dicētis. qd in eos sūt om nes thesauri sapiētie et scientie absconditi. ¶ Secōdo arguit sic. qz nihil sciuit xps qd e ius ania ignorauit. Nō manifestū est qd xps scit oia. ergo aia xpi nulli habet igno rantia. ¶ Tercio. ania christi agnoscit om nia que verbū. ergo nihil ignorat. p̄na no ta est. Et antecedens pbat: quia q̄quid toti verbo est vnitū per essentia: est etiam toti sue cognitiōi vnitū. sed ania christi e vni ta toti verbo per essentia. q̄ oīi sue cogni tioni. ergo cognoscit omnia q̄ verbū. cōsequē tie tenent. Et maior: p3z. qz maior ē vnio fm essentia q̄ fm cognitiōem. et ergo quod vnitū toti verbo per essentia: vniet etia toti eius cognitiōi. minor: nota est de se deli ¶ Confirmat. quia ania christi p̄hendit verbū. ergo nouit omnia que verbū. p̄sequē tia tenet. qz si aliquid verbi eā lateret: ver bum nō p̄henderet. antecedens probatur

per Augustinum in libro de videndo re um dicentem. Cōprehēdi d̄: cuius nihil later videntem. Modo nihil verbi later animā christi. eo qd in eo nō sunt diuersa. ¶ Quarto. Quia dicit Isidorus in libro de trinitate. qd trinitas sibi soli nota est: et ho mini assumptus. cum ergo multis angelis nota sit noticia apprehēsiōis: videt Isi dorus velle loqui de noticia cōphēsiōis. ergo homo assumptus cōphēdit verbū. ergo omnia nouit. Et hoc idem dicit glo sa super illud Apocaly. v. Dignus ē agnō qui oculus est accipe sapiam. id est oium cognitiōem: sicut verbum cui vnitus est. ¶ Quinto. Quia in quo est dilectio omnis boni: ibi est cognitiō omnium que relucēt i deo. Sed ania christi habet pfectā chari tatem. et sic dilectiōem omnis boni. ergo cog scit omne bonū. mō nihil p̄stiuue relucet in essentia diuina: nisi bonū. ergo ania chris ti cognoscit omnia que in deo relucēt. er go omnia. cōsequētie notē sunt. Et maior de clarat. quia dilectio supponit cognitiōz. et ergo nō est possibile qd aliqd omne bonū diligat et aliquid eoz nō cognoscit. Un de philosoph⁹. vij. politicorū. Appetit⁹ est quia videt. et dilectio est: qz cognoscit. Mi nor: patet. quia est plena gratia: vt d̄ Jo. p̄mo. ¶ Sexto. Quod omni creaturę bea te cōuenit nō debet minus cōpetere anime christi. Sed omnium agnitiō omni creatu re beate cōuenit. igit. Maior: nota est. q̄a inter creaturas nulla altior est aia christi in beatitudine: sicut nulla diuine essentie intimior. ¶ Modo minor: pbat p̄mo au ctoritatibz. Dicit em Gregori⁹. iij. dialo gorū. Quid est qd ibi nesciunt: vbi scientē omnia sciunt. ¶ Secōdo. Quia dicit Augu. Quid est qd ille nō videt: qui videntem oia videt? Nō quilibet videt vidētē omnia. quia diuina essentia. igit. ¶ Secōdo proba tur hoc rōnibz. qz qd videt: qd est maius et difficilius ad videndū: videt etiaz qd est min⁹. dum tñ fuerit eque clare ostensū Sed quilibet creatura beata videt diuinam essentiam: que difficilius est ad vi dendū. Et quicquid est possibile fieri est ea facilius visibile et eque clare in ea ostē sum. ergo quilibet creatura beata videt omnia possibilis. consequentia tenet. Et maior: nota est per locum a minori. Et mi nor: q̄ ad primā p̄tē liq̄ de qd nois bitu dis. qz brūs nō eēt brūs nisi videret diu

arguit 1

3 q̄strū arguit 1.

Confir.

arguit 2

3

Confir.

Argu. 4

5

6

1

2

pbat 3

pbaf. 3

essentiam. ut habetur Jobā. xvij. Hec est
vita eterna: ut cognoscant te deum patrem.
Et prime ad Corin. xij. q. ibi videtur
facie ad faciem. Sed q. sit difficillima
ad videndum: p. per aplm prime ad Ti-
mo. vj. dicente. q. lucem habitat inaccessi-
bilem. Sed tertia q. sit equa clare in ea o-
stensum: p. quia infinite clare essentia di-
vina omne possibile representat. ¶ Tercio sic.
Quia oia possibilis equaliter representant in
speculo eternitatis. ergo bñs oia equaliter
cognoscit. patet p. n. quia qre plus vnuz
q. aliud. antecedens est manifestu. q. omnia
equaliter hñt suas ideas in deo: ut vult be-
atus Augustin⁹ li. 83. q. 46. et in prima
4 questioe p. mo ar. p. mo dcm est. ¶ Quarto.
sic. quia da q. beatus aliquid sciat repñta-
tum in verbo: et nō oia. sequit q. suū deside-
riū nō est satiātū. et sic nō esset bñs. quod
est implicatio. Prima p. n. tenet. q. natu-
raliter appetit scire creatura rōnal. q. h. desi-
deriū nō est faciātū q. diu aliquid ignorat
Sed scda p. n. tenet. q. ut dicit bñs Au-
gu. beatus est qui habet q. quid vult. et ni-
hil mali vult. ergo quamdiu vltra deside-
rat nō est bñs. ¶ Quinto sic. Si dicit q.
bñs a ignozet: sit q. d. eunq. possibile. corra-
si ania haberet spm ipius a: ipm a pfecte
representantē. ipe cognosceret a. mō diuina
essentia quā videt bñs in se: pfectius rep-
sensat a: q. q. cunq. creata sps. ergo beatus
per eā cognoscit a. p. n. tenet. q. si p. sps vi-
sam sciret a. et diuina essentia clar⁹ idem a
representat: q. eius sps. non apparet quare
visa eadez diuina essentia non videretur
a. ¶ Sexto. Si in beatis essz ignorantia
6 in eis esset pena. falsitas consequentis pa-
tet. p. n. probatur. q. ut dicit Beda: igno-
rantia est pena. et magister hoc idē dicit. xv.
7 tercij capi. p. mo. ¶ Septio. representatio cre-
aturę in deo est diuina essentia. mō omnis
bñs videt diuinā essentia. q. omnis creatu-
re representatōem videt. q. ois creatura rep-
sentat ei. q. oem creaturā possibile videt. pa-
tenz: ut videt: p. n. et ans est notū. eo q. ni-
hil est in deo nisi deus. et ergo representatio cre-
aturę in deo est deus. ¶ Octavo sic. da q. be-
atus aliqd in deo videat et aliqd in deo re-
p. sentatū nō videat. sequit q. respectu eius
est in deo aliqd visum et aliqd nō visum.
modo vbiq. sunt visum et nō visum: ibi
8 sunt plura. ergo in deo p. trinitatē p. sona
rū essent. pla. ¶ Sed in p. n. suppositi. s. q.

Suppo. arguit 1.

christus in gratia nō p. fecerit est mgr dist.
xij. c. p. mo: allegans ad hoc auctem Job.
ij. q. ei nō est datus spūs ad mensurā. Et
illud apli ad Cor. ij. l. q. in christo ois ple-
nitude diuinitatis corporaliter in habitat.
mō in quo est plenitudo diuinitatis: illud
nō videt amplius in gra posse p. ficere. q. a
vltra plenitudinē deitatis nō pōt esse pro-
fectus. Et ad hoc sonat textus Job. j. vbi
dicit. q. vidim⁹ glām eius quasi vnigeni-
ti a patre: plenū gratia. mō vltra plenitu-
dinē vnigeniti: nō videt q. aliqs sit p. fecer⁹.
¶ Secdo sic. Nullus cōphensor videt am-
plius posse p. ficere in gratia. s. christus ē
erat a pncipio sue natiuitatis cōphensor. arguit. 2
q. nō potuit amplius p. ficere. p. n. tenet. et
patet maior. q. cōphensor est iam in cōmi-
no. et ergo cū vltra terminū nō sit mor⁹ ad
terminū eundē manifestū est q. gratia cō-
prehēnsoris nō pōt augeri. Itē si posset au-
geni: sic cōphensor esset viator: ad futuraz
grām et glām ampliores. Et sic nō eēt sati-
atus. s. famelic⁹. quia ampli⁹ quereret q.
haberet. nō ergo esset bñs. Et tertia. q. si
cōprehēnsor ampli⁹ p. ficeret: angeloz bono-
rū gratia cresceret in immensum. p. n. tenet. et
eternitate sue glie. Semp em aliqd adde-
rent grē. Minor p. n. p. illud Job. j. Vidi-
mus glām eius q. vnigeniti a patre. er-
go xps statim postq. verbū caro factus est
fuit in glā. et sic cōphensor. Et hoc innuit
magister expresse di. 18 c. 4. dicens. q. tan-
ta plenitudo spūaliū carismatū in eo fuit:
q. i. eis p. ficere nō potuit. ¶ Pro pte ho affir-
mariū questio pōt argui p. illud qd magi-
ster allegat p. eodē: di. xij. c. p. mo super il-
lud psalmiste. 138. mirabilis facta est sciē-
tia tua et mē. vbi dicit Cassiodorus. Ue-
ritas humanę condicionis ostenditur. q.
homo assumptus diuinę substantię nō po-
test equari in scientia vel in alio. ergo non
omnia scit que deus. ergo aliqua ignorat
¶ Et per rōnem. quia cognoscere omnia q.
deus cognoscit nulli creature conuenit. et
8 go nec anime christi. ergo aliqua ignora-
uit. consequentie notę sunt. et antecedens
patet. quia hoc est virtutis infinite. nō au-
tem conuenit creature p. tus infinita.

p q sito arguit. 1

arguit 2.

In ista questione
erunt duo articuli. Primus de supposito
Secds de questio. In p. mo ar. p. mo videt

duz est: quot modis dicat gratia fuisse in christo. Secundo: an christi gra creata fuerit finita vel infinita. Tercio: dato q finita: utrum potuerit augeri p opa meritoria. Et quarto: utrum fm eaz christus sit caput ecclesie: qua influit in membra.

Quantum ad pri

Lodlo. 1

pbat. 1

mū ē pmo notandū per modū conclusionū quarū pma est. q necesse est in christo ponere grām increatā. p̄ter ex dictis in questione tertia r̄ q̄ta p̄dōne p̄mē partis secundā artic. vbi dēm est q vnio actiua est essentia diuina: vel ip̄e filius dei. mō ex h̄ arguit sic. ¶ In quocunq; est filius dei: in eo est gratia increata. in christo est filius dei igit. p̄ter maior. quia ip̄e filius dei est grā i creata: sicut est charitas increata. v̄l quia gratia facit om̄ia grata. Et minor p̄ter p̄ dictā conclusionē. q vnio actiua est in christo q̄ agit sibi verā hūanā naturā in vnitatē suppositi: r̄ vnitam conseruat. vt ibi dēm est. r̄ hęc est filius dei. ¶ Secōdo facili. In quocunq; est deus in eo est gratia increata. Nō in christo est deus: intrāsitine loquēdo. ergo. p̄ter minor. quia ex illa vnōe sc̄m est vt sit deus in homine: r̄ homo in deo. de quo. ij. ad Corinth. v. Deus erat in christo. ¶ Tercio. quia in christo est acceptatio op̄z bonoz ad in c̄itū: ip̄o dicente. quod vni ex minimis meis fecistis: mihi fecistis. Mat. 25. ergo acceptat christus opa ad meritū. mō hęc acceptatio spectat ad grāz i creatā: q̄ est p̄miare pro meritis. q̄ in christo est gratia increata. ¶ Quarto. qz in eo est diuina cōplacētia: qua gratissime factum est vt humanitas sic assumeret i vnitatē p̄sonē diuinę. hęc autē placētia necessario pōnit gratia increata. ¶ Secōda cōclusio. P̄ter grām increatā est etiā i christo gratia creata. Hęc est etiā mens beati Thomę. ij. p̄sumē. q. vij. ar. p̄mo. Et p̄bat rōne. quia illud sine quo nulla aīa deo est grata: r̄ qd̄ est mediū om̄is acceptationis diuinę: hoc p̄fectissime debet pōni aīa christi. sed sine creata gratia nulla aīa alia est deo grata. imo gratia creata est mediū oīs acceptatōis diuinę. q̄ r̄ p̄ maior. qz ania christi est sine dubio inter omnes creaturas deo gratissima. ¶ Primo. qz intimius p̄iūcta. qz in vnitatē suppositi. r̄ ergo summe decebat q̄ illud qd̄ cōplacētię

est mediū: in ea esset p̄fectum. ¶ Tercz ex eo

Lodlo. 2

q̄ illa ania maxime debebat eleuari in deū cum quo in eod̄ supposito fuit vnita. quomō autē fuisset eleuata: nisi per cognitiōem et amorē gratuitū r̄ nobilissimū: talis autē amor p̄supponit grām. ¶ Et tercio. qz xp̄s fm q̄ homo fuit mediator dei et hoim. vt dicit ap̄t̄ p̄mē ad Timō. ij. r̄ id̄ opus ē: vt in eo sit gratiē creatę plenitudo descens ab ip̄o in singlos fideles. M̄ior posita est. xx. q. p̄mi ar. ij. sicut d̄r Jōh̄. p̄mo. Qz de plenitudine eius oēs recepim⁹ gratiam pro gratia. ¶ Secōdo p̄ter conclusionē. quia christus fm naturā assumptā fuit p̄fectus viator. talis autē nequit placere deo nisi p̄ creatā grām. ¶ Tercio. quia opa xp̄i vt p̄ dicit: fuerunt maxime meritoria. q̄ ex maxima charitate r̄ gratia: iuxta illud ap̄t̄ p̄ me ad Corinth. xij. q opa sine charitate nihil sunt. ¶ Sed incidit bona dubitatio. Utrū in christo fuerit tm̄mō vna grā creata vel plēs? Et q̄ plēs: vid̄. qz dicunt de croce nos tri: q̄ in eo fuit grā vnionis. r̄ illa videt fuisse creata. Et p̄ter illam ē i eo gratia singularis p̄sonę. ergo plures gratiē creatę tenet p̄na. qz gratia vnionis videt fuisse distincta a gratia infusa ip̄i aīe christi. Et maior p̄ter p̄ illud Augusti. In rebz per tempus ortis illa summa grā est: q̄ homo in vnitatē p̄sonę cōiunctus est deo. ergo ibi christo est gratia vnōis. r̄ per idē p̄ter q̄ est creata. qz dicit q̄ sit orta in tpe. qd̄ n̄ cōuenit increatis. ¶ Secōdo. qz in xpo ē gratia capitis. r̄ illa est creata r̄ distincta a grā singularis p̄sonę: vt vid̄. igit. p̄ter p̄ illud ad Eph̄. p̄mo. Ip̄m de d̄it caput sup̄ oīm ecclesiā: quę est cor: p̄ ip̄ius. Et ad Eph̄. v. Uir est caput mulieris: sicut christus ē caput ecclesie. ¶ Tercio. Quia quotquot sunt p̄naturalia dona recep̄t aīa christi a sp̄itū sancto donante: tot sunt i eo gratiē. s̄z valde multa dona sup̄naturalia recep̄t anima christi a sp̄itū sancto donante. igit. patet maior. qz talia erant gratis data. q̄ gratiē. antecedens patet. quia sp̄itū sanctus nullius erat de bitor. r̄ ergo om̄ia illa dona gratis dedit. Minor p̄ter p̄ illud Esay. xj. quod pōnit de christo. Requiescet sup̄ eū sp̄itus d̄ni sp̄itus sapientię r̄ intellectus: sp̄itus consiliū et fortitudinis: sp̄itus sciētię et pietatis: r̄ replebit eum sp̄itus timor̄ dom̄ini. ¶ Sed oppositū vid̄. Quia vnus anie nō debet esse nisi vna grā creata. modo christus habuit vnam solā animā: vt

3

pbat. 2

pbat. 3

Dubiū. arguit. 1.

arguit. 2

arguit. 3.

In op possum

Ubi occurrunt quatuor dubia

Quo ad primam non primo

Nota 2

notū est. igitur patet maior. qz ad qd ponere tur plures. z minor nota ē. ¶ Dicit angust multa dubia. Prīmū utz gra vnionis sit gratia creata. Secūdo viruz in christo sit gra capitis. Et tertio an he gratie distinguant i christo. Et quarto dato q nō: vtrū simpliciter pcedendū sit in eo fuisse plures gratias. ¶ Ad primā haz dubitationū dicit q de gratia vnionis loqui possumus tripliciter. Uno mō est gratuita dei voluntas q immēditate pietatis z dilectiōis sup p redēptione generi humani vnionē fieri voluit. z effecit in vnitate sui suppositi. z vocatur gra vnionis actiua. Et hec est increata. qz gratuita dei volūtas nō est aliud qz deus

2 ¶ Secūdo mō gratia vnionis posset dici ipsa vnio facta in tpe. de qua p̄sus dictum est q̄stione. iij. q est aia xpi vnita deitati. z hec pot vocari gratia vnionis passiua. Et hec est creata sicut aia christi est creata. q̄ quis nō sit gratia gratū faciēs aiam christi: tñ vocat̄ gra vnionis passiua: in q̄tum ex gratia dei h̄ habet z recepit vt s̄bo vniretur hypostatice ¶ Tertio modo gra vnionis diceret̄ gra gratū faciēs aiaz christi z aptiōē ad vnionē hypostatīcā cū verbo dei q̄ essent ceterę creaturę. Et hec posset vocari gra p̄paratiua: in q̄tū aiam christi formalit̄ ad vnionē p̄parauit. Et hec ē etiā creatura: qz est gra habitualis infusa aie christi. de qua in sc̄da conclusiōe dictum est. ¶ Et de q̄ gratia vnionis qdam dicunt q ordine nature p̄cellent̄ actuale vnionē z eo q̄ ipsa erat quasi via ad vnionē. non enī decussit verbū: humanā in vnitate sui suppositi recepisse aiaz nisi p̄runto plenā.

¶ Et credo q̄ istud habeat dicere doctor scolennis z lū sequaces. ponētes q̄ sola creatura eleuabilis sit assumibilis ¶ Alij dicunt p̄trariū sc̄z q vnio passiua ordine nature: p̄cesserit vnionē z infusiōē gr̄e. dicens q vnio hypostatīca ipsi aie fuerit q̄si via ad cetera dona. eo q̄ quasi vnio aie cum s̄bo fuerit mediū quo sibi oia alia dona sūt donata. ¶ Et forte hec est satis p̄formis opinioni quā tenui. s. q̄ quod dicit ens esset assimilabile: licet magis p̄gruū erat de creatura rōnali. ¶ Uez est q̄ neutra dictarū opinionū cogit dicere hoc vel alter: qz q̄ vellet posset dicere etiā s̄m quālibet opinione vnū esse p̄sus natura q̄ alter. z cōtra. Immo q̄ vellet posset dicere: q̄ si cut s̄m tpe erat vnio aie z infusio gr̄e: sic etiā s̄m tpe

tura. ¶ Quę aut̄ eaz sit magis rōnalis: difficile est videre. ¶ Uidetur tñ mihi qz in opibz dei est ordo: nature ad min⁹. ideo tertia est minus p̄abilis. que poneret q̄ neutra illaz vnionū sit p̄or alia natura. ¶ Secundo videt̄ quibusdā q̄ magis p̄grua sit prima q̄ secunda. qz videt̄ q̄ cōgruum fuerit q̄ fili⁹ dei volēs sibi assumere suā bñdīctam aiam: vt cā p̄mitus oibz virtutibus adoraret: vt sic aliquo mō digna foret assumi. ¶ Ad secūda dubitationē Utrum in xpo sit gratia capitis? Sciendū est q̄ capitis materialis tres sunt p̄ditiones. s. prima q̄ sit vnū de mēbris. Secūdo q̄ sit p̄ncipiatū mēbroz eo q̄ trahit nutrimentū quo oia mēbra subsistunt. Et tertio q̄ sit in fluxiū ipsi mēbris mor⁹ z sensus. sic hec videm⁹ in animalibz. ¶ Secūdo est notandum q̄ s̄m quandā cōformitatē ab istis tribus p̄ditionibz caput sumit in spūalibus z dicit̄ christ⁹ caput ecclie. ¶ In q̄tū enī est homo conformitatē habet cū mēbris. Uñ Aug⁹ sup illud Johis. Ego sum vitis: vos palmites. dicit q̄ vni⁹ nature sunt vitis z palmites p̄pter qd cū esset deus: cui⁹ nature nō sumus: fact⁹ est homo vt i eo esset vitis natura humana. ¶ Secūdo in q̄tū est deus est p̄ncipale p̄ncipiū omniū mēbroz spūaliū. s̄m deitate enī est p̄ncipiū diuinū z p̄ncipaliter in istoz p̄ncipiū spirituale. in tra glo. sup illud ad Col. j. Ipse caput corpons ecclie q̄ est p̄ncipiū zc. dicit qui ē p̄ncipiū s̄m deitate. s. fundator. Omnes enī iusti ab Abel primo iusto vsqz ad vltimū iustū virtute deitatis illuminant̄ z iusti generant. ¶ Tertio s̄m diuinitatē influit mēbris ecclie sensus z motus spūales p̄ncipaliter. z impertiendo gr̄am viuificantē z mouentē s̄m humanitatē p̄parando. ¶ Influere itaqz vitā z motū spūales. s̄ impertiendo z efficiēdo vitā z remittēdo culpā: est christi vt d̄ est. ¶ Sed influere p̄ modū p̄parantis z remittēdo penā est christi hominis. ¶ Ex quo sequi videt̄ q̄ gratia capitis iuxta dictas tres p̄prietates pot̄ capi tripliciter Uno modo p̄ gratia p̄ncipaliter effectiua sensus z motus spūalis in mēbris ecclie. z sic gratia capitis diceret̄ deus. z p̄ appropriationē diceret̄ spūsanctus. ¶ Alio modo dicit̄ habit⁹ quo christ⁹ meruit ap̄ deum hūc influxū fieri ad z in ipsa mēbra. z sic est gratia habitualis aie christi: q̄ redidit eius opa deo adeo grata vt p̄pter ea

Risio 1

Risio 2

quo ad sc̄dū dubiū nō. 1

Nota 2

1

2

3

1

2

Nota 3

KK

11. dicitur in 3. dicitur in 3. qz
alix z alenris. 3. p. q. 12. m. p.
et mē. p. q̄m 3. dicitur

C. S. Nov. 3. p̄m.
q. 6. ar. 4. 6. et
H. N. 3. p̄b. 3. de
2. q. 2. 11.

disponeret influere dictos sensum et motu
 3 spuales singulis ecclie membris. ¶ Tertio
 modo gra capitis dicit vnio gratuita qua
 de xpo hoi dedit pscientia gratuita singu
 lis mebris ecclie. Quaz pma e facies. Se
 cunda pparans instrumetaliter ad influxu
 Et tertia pparans pncipaliter. Vel pma e
 efficiens. Tertia est q meret p mebris. Et se
 cunda qua meret. ¶ Correlarie sequit q g
 tia capitis pmo modo est increata. qz e de
 facies gram in aia christi. et meditare ea in
 Lore. 2 mebra. ¶ Secundo sequit q gra scdo modo
 dicta est gra creata. qz est gra habitualis
 Lore. 3 anime xpi. ¶ Tertio sequit q gra capitis ter
 tio mo dicta est etia creata. qz e vnio passi
 ua qua de disponit xpm hoiem grate p p
 dere mebris ecclie. de qua dictu est pns: qd
 Loctio. est creatura. ¶ Et his pot inferri conclusio re
 sponsalis ad dubiu: q in christo est gratia
 capitis. patz. qz quocunq modo sumit: ipa
 est in xpo. Si eni sumit p efficiete motu et
 1 sensum spuales: scz p veritate. hec est in xpo
 2 ¶ Si p qualitate: qua psona meruit: vt de
 us influeret ppter ea motu et sensum mem
 bris: adhuc hec est in xpo. qz est gra habi
 tualis aie christi. ¶ Si ho p vnione pside
 3 tig: sicut fm qua xpo data est pscientia super
 omne eccliam: adhuc est in xpo. ¶ Sed co
 tra dicit. Christu no est caput ecclie. g in eo
 no est gratia capitis ecclie. tener sequentia
 quia si debeat esse in eo gra capitis: hoc est
 qz ipe est caput. ams pbat quia caput reci
 pit a mebris corporis: pncipaliter a corde. mo
 do christu nihil recipit ab ecclia. ¶ Secu
 2 do. qz principiu vite ecclie debet dici cor
 ecclie. modo christu est principiu vite totius
 ecclie. g no debet dici caput: sed cor. patet
 maior. qz fm phm. xv. de generatõe aialiu
 2 ¶ fm Auicennã. ij. lib. de aialib. c. ij. ipsum
 arguit. 3 est principiu totius vite animalis. ¶ Tertio.
 quia caput est vnu de mebris. mo christus
 no est mebrz ecclie. qz tuctora ecclesia esset
 maior christo. ¶ Quarto. no videt q ecclie
 Arg. 4. sit sit aliqd corp. qz no videt esse aliquid
 vnu: cu sit ex pluribz existẽtibz in actu: ex q
 bus no sit vnu. g no habet aliquid caput
 arguit 5 ¶ Quinto. qz valde multe sũt ecclie. s. ma
 lignantiũ et bonoz. Itẽ multe bonoz: mili
 tans et trũphans. et militatis gallicana et
 romana et alię diuersę. ¶ Pro istis est ad
 Not. 1 uertendũ q quis verũ sit q cor sit simplici
 ter pncipale mebru vite: et pncipali q

caput. cu ab eo sint omnes spūs: tam vita
 les q sensitivi q etiã motiui. tamen apud
 vulgares ei pncipalitas sic no est cogni
 ta sicut pncipalitas capitis: qd peminet
 pmo situ. secudo supno:um aspectu. tertio
 sensu omniu exteriõz ornatu. et qro mo
 tus et sensus influxu: que quis p pri sine
 a corde: tũ hoc no sic apparet. nec etiam si
 tum et aspectu habet superiorẽ. nec viget sic
 ornatu sensu exteriõz. ¶ Secundo nemi
 nem lateat q no oportet in translatõe simi
 litudinẽ esse omnimoda. Est eni vt dicit
 Beda: Leo de tribu iuda: qui est christus.
 est etiã leo: qui circũit quẽs que tuoret q
 est malus. modo si p omnia deberet esse simi
 le: no esset possibile q idẽ diceret christus et
 malignu spūs. ¶ Per hoc ad formas. Ad
 prima neget antecedẽs. Et ad pbariõem
 dicit q caput i animali defectiuũ est et no
 sibi satis est: ideo hoc recipit a membris et
 ob hoc est eis cõiunctum et vnus et vnus
 colligatu. Christu autẽ est in omi bono su
 2 perabundãs. et ergo a mebris no indiget re
 cipere: sed omnibz dare p influxu. Un non
 in hoc est trãstatio similitudinis facta. qz
 christus no dicit caput p indigentia: sed p
 influentia. ¶ Ad secunda. dicitu est q stus
 cordis no ita patẽs est cõmuniõz: sicut ca
 pitis: et ideo magis placuit spiritus sancto.
 q trãstatio fieret de capite corporeali ad ca
 pit spuale: qz de corde: vt dicitu est satis in
 primo notabili. ¶ Ad tertia. q caput indi
 gentia habens vt recipiat a mebris: vnum
 est de membris. sed caput sufficientia in se
 habens no oportet esse vnu de membris s
 supereminẽs ipsis. sic est d christo. ¶ Ad q
 tam. q ecclesia est corp mysticu christi: no
 per colligationẽ corporale: sed p fidei et cha
 ritatis cõiunctione. De quo apostolus ad
 Ephes. iij. dicit: q totu corpus cõpactuz
 est et cõnectũ. vbi glo. cõpactũ per fidẽ: et
 cõnectũ vinculis charitatis. ¶ Qũ dicit q
 est ex pluribz actu. dicit q sicut ex pluribz
 actu et potẽtia distinctis fit vnu realis: ita
 ex pluribz fide et charitate cõiunctis fit vnu
 per dilectionẽ spuale: et p cõcordia vni co
 cõcordie seruientẽ. ¶ Ad quinta. q p influ
 xum vite sensus et motu spualis xps no est
 caput: nisi ecclie bonoz. s. in charitate deo
 cõiunctoz. ¶ Un ecclie malignantiũ: inq
 tum est malignantiũ: diabolu est caput: in
 tra illud Job. xij. Ipse est caput sicut rex
 per omnes filios supbie. S; pgregatiõis

Nota.
 Ad
 Ad
 Ad
 Ad
 Ad

fideliū vnitoꝝ in charitate sibi p̄iunctoꝝ
christ⁹ est caput. Particularis aut̄ ecclesie
sunt sicut militas. vel p̄tes etiā militat⁹ di-
cunt eccle. q̄ p̄gregatioes p̄tiales sunt ad
vniuersalē eccliam p̄tinētes: t̄m om̄es sunt
3 vna ecclia. ¶ Maloꝝ xp̄ianoꝝ nō d̄: chri-
stus caput: nisi p̄ fidē in q̄tū sp̄uale habet
characterē xp̄i: t̄m vitā sp̄ualem nō habent
4 ¶ Infidelīū nō est caput: nisi rōne esse p̄si-
dentie ⁊ imperij q̄ nec fide nec charitate sibi
cōiuncti sunt. Hoc de secundo dubio.

De 3 dubio
Lōdior
Lōdior
¶ Ad tertū dubiū. An hęc grē distinguat̄
in xpo? ¶ Prima p̄positio ē. Grā increata
vniōnis ⁊ capitis nō est diuersa in christo
pat̄. q̄ vtraq̄ est d̄. ¶ Secūda p̄positio
Gratia vniōnis p̄parat̄ grā capitis qua
meruit xps vitā dari mēb̄is: nō distinguit̄
tur. patet. q̄ vtraq̄ haz est gratia habitu-
alis aīę christi que ī ordine ad xpm homi-
nē vocat̄ grā singularis p̄sonę: vt dictū est

Lōdior 3
¶ Tertia p̄positio. Grā vniōnis passiuā ⁊
grā capitis tertio mō dicta. s. vniō gratul-
ta qua dedit d̄ christo generalē p̄sidentia
sup om̄es ecclias: nō distinguit̄. patet. q̄
vtraq̄ est in xpo vniō passiuā. q̄ ob hanc
dedit d̄ xpo hoi generalē p̄sidentia. iuxta
illud Ioh. v. Pater nō in dicitur quēq̄: sed
om̄e iudiciū dedit filio. Hoc de tertio du-
bio. ¶ Pro quarto dubio. Utrū in christo
fuerint plures grē. Patet p̄mō esse mani-
festū ex dictis q̄ cōputādo grām creatā ⁊
grām increatā q̄ in xpo fuerūt plures grē.
Sed dubiū p̄ncipaliter q̄rit. Utrū in xpo
fuerint plures grē create? ¶ Pro quo scien-
dum: q̄ est duplex grā creatā: vt dicit ma-
gister in sc̄do: sc̄z grā gratū faciēs: que est p̄-
tus theologica: infusa ipsi aīę. vel grā ha-
bitualis: q̄ alio noīe charitas appellatur.

De 4 dubio
Nota
2
¶ Alia est grā gratis datā: que est donū ho-
num: distingues ad aliq̄d bonū ecclie sup-
additū nature. q̄uis large loq̄ndo aīa ⁊
corp⁹ possent dici grā gratū datā. ¶ Tunc
sunt due p̄clusiōes. Prima. In xpo fuerūt
plures grē create gratū datę. p̄z. q̄ oīa do-
na sp̄sūcti. imo oīs v̄tutū p̄fectio: q̄nimo
om̄es scie in genere. ¶ Sc̄da p̄do. In xpo
nō fuit nisi vna grā gratū faciēs. p̄z. quia
frustra poneret̄ plures. ¶ Sc̄do q̄ aīę fide-
lis nō est nisi vna fides. q̄ nec eius erit nisi
vna grā. ¶ Cōfirmat̄. q̄ si plures: v̄l differ-
rent nūero solo. Et h̄ nō. q̄ tūc faceret̄ vnā
grām totalē. ¶ Vel differēt specie. Et h̄ nō
q̄ cū grē sicut ⁊ charitatis sit vnū p̄mū ob-

iectū formale: nō videt̄ posse diuidi in for-
mas diuersaz speciez. Et hoc d̄ quarto du-
bio. ¶ Per h̄ p̄z q̄d dicit̄ ad rōnes sc̄tās
Ad p̄mā q̄ grā vniōnis aīam p̄parans vt
esset ap̄tior p̄ vniōne hypostatice q̄ ceterę
creature rōnales ⁊ grā singulari p̄sonę vna
sunt grā in numero: vt dictū ē in sc̄da p̄clu-
sione tertij dubij. ¶ Sc̄z si grā vniōis sume
ret p̄ vniōne passiuā: sic distingueret̄ a grā
singulari p̄sonę: q̄ red d̄t aīam gratā. ⁊ illa
q̄uis large posset dici grā gratis datā: t̄m
nō est gratū faciēs: cū sit relatio vniōnis: et
vt dictū est ī q̄stione tertia: ip̄amet̄ aīa sal-
uatoris. ¶ Eodē mō d̄: ad sc̄dam q̄ grā ca-
pitis gratū faciēs creatā ⁊ singulari p̄sonę
sunt vna res. s. grā habitualis xp̄i. alia t̄m
⁊ alia p̄sideratōe. vt ī tertia p̄do tertij du-
bij dictū est. ¶ Ad tertij q̄ arguit̄ d̄ gratū
gratis datę. d̄ q̄b̄ dictū est in p̄ma p̄clusi-
one q̄riti dubij: q̄ fuerūt plures. ¶ Ad rōnē
in oppositū q̄ vni⁹ aīę nō debet eē nisi vna
grā habitualis gratū faciēs. ⁊ illa fuit in
xpo: vt in sc̄da p̄clusione quarti dubij di-
ctū est. p̄nt t̄m eiusdē aīę esse plures grē gra-
tis datę. ¶ Ex his oibz p̄z: q̄t modis dicit̄
grā fuisse in xpo: q̄ fuit p̄mō in eo grā vni-
ōnis. sc̄do grā capitis. tertio grā singularis
p̄sonę. ¶ Sc̄do p̄z q̄ in eo grā capitis di-
iudic̄t̄ in creatā ⁊ in increatā. Eodē mō grā
vniōnis: vt hęc dicta sunt in p̄mis duobz
dubijs. ¶ Tertio q̄ grā vniōnis vel capitis
creata est duplex: p̄nt dictū est in eisdem.
¶ Quarto. q̄ grā singularis p̄sonę. s. habi-
tualis diuidit̄ in grām aīam xp̄i gratū fa-
cientē: ⁊ in grām gratis datā. Quaz p̄ma
in aīa xp̄i fuit t̄m vna s̄z gratū datę mul-
te. Nec de gratia aīę xp̄i quor̄ modis dicit̄:
sunt breuiter dicta. ¶ Sc̄z forte videt̄ altē
q̄ in christo nō oportet̄ ponere gratiā ha-
bitualē. cur⁹ oppositū dictū est in p̄clusio-
ne sc̄da: ⁊ argueret̄ imaginatiōe quorūdam
doctoꝝ ponentū q̄ quicq̄d in alijs fac̄ gra-
tia creatā: hoc in xpo fac̄ vitas: eminet̄
includēs omnē creatā gratiā. ergo sup̄flue
poneret̄ in christo gratia habitualis crea-
ta. p̄sequētia nota est. ⁊ an̄s patet. quia dei-
tas est ineffabilis dilectio. ⁊ ergo nō oportet̄
in christo ponere creatā: vt ea diligat.
¶ Secundo etiā nec vt agat. quia deitas
est principalissimū effectiuū. ⁊ potest exem-
plū poni. quia in luce solis illuminat̄: sin-
stra adderet̄ lux candelę. vel lumini sol̄ ni-
hil p̄fert lumen candelę: sed superfluz est

Ad 1 rōnem

2

Ad 2

Ad 3

Ad rōz p̄nam

Corr. 1

Corr. 2

Corr. 3

Corr. 4

instātia

Sc̄da p̄bat̄

ita superflua videt gratia habitualis i ani
 ma: cui deitas est vnica. ¶ Secundo sic. qz
 2. in ista. vel hec gratia fuisset addita anime christi
 ne erraret in agendo. vel vt de^o actioes ac
 ceptaret nullo modoz. ergo parz maior
 sufficiēti diuisione. Illis eni modis ponit
 in nobis gratia: vt ppter xū eligam⁹ age
 re: z vt deus opa nostra velit ad vitaz acce
 ptare. patet minor. nō eni potuit anima xpi
 errare: quz erat in strumentū deitatis: vt di
 cunt doctores. nec etiā vt videt potuit deus
 nō acceptare: eo qz cōiuncta fuit sibi anima
 christi hypostatice. Immo quz illa agebat
 deus p ea agebat. Rñdet ad hec qz xpo op⁹
 fuerit ponere gratiaz habitualē. scz vt ipsa
 xpi humanitas esset in se deo p eā sūme ac
 cepra. ¶ Secūdo. vt ex illa opa psonę chri
 sti ab ea pcedētia existeret meritoria. ¶ Et
 3 tertio vt de illi⁹ plenitudine fieret deriuatio
 ad membra corpis mystici. sicut dicit Job
 pmo. De plenitudine ei⁹ omnes accepim⁹
 4 gratiā p gratia. ¶ Quarto vt similibz vesti
 bus esset induta quibz alie anime viatoz
 vel cōpze hēsoz. ¶ Ad pma rōnem neget
 Ad 1 antecedēs: extendēdo tñ nomen facere ad
 formaliter pficere. licet enim omnē effectū
 quē facit gratia: etiā faciat deitas: z omnez
 gratiā eminet in cludat: tñ vtqz formali
 ter animā xpi nō pficit. quia deitas nequit
 2 supplere vicē causę formalis: vt in pma q
 stione pmi libri dictū est. ¶ Ad pbariōem
 dicit qz licet deitas sit ineffabilis dilectio:
 tamē nō est anime xpi formalis ratio dili
 1 gendi: cum nō possit supplere vicē causę
 formalis. ¶ Et ergo si aia christi diligere de
 beat: oportet qz habeat cognitioem obiecti
 formaliter additā: z dilectionē eiusdē: vel
 2 nec cognosceret: nec diligeret sicut sine albe die
 addita nihil est albū. ¶ Secūdo etiā req
 reretur d lege ordinata: eius p̄sentia vt me
 ritorie agat. Deus eni statuit: vt charitas
 vl gratia sit formale mediū ad hoc qz op⁹
 3 creature rōnalis fiat meritoria. ¶ Ex p̄luz
 quod adducit de lumine cādele addito lu
 mini solis: nō est ad ppositū. quia licet dei
 tas vnica sit anime xpi hypostatice: tamē
 nō esset pfecta ipsa anima i se nisi eā simul
 repleset sua charitate. Nuda eni vnio vt
 dictū est questione tertia: parū vel nihil di
 cit pfectionis intrinsecę essentialis z beati
 ficantis. Et ideo sola vnione nō erat ani
 ma xpi sufficienter illuminata: sicut est me
 Ad 2 dium ex luminis solaris p̄sentia. ¶ Ad se

cundaz: qz hec gratia erat addita ob fines
 iam in notabili positos. s. vt anima ea me
 ritorie ageret. Cōcedit etiā qz fuerit instru
 mentū diuinitatis z errare non potuerit
 stante illo modo vnionis: tamen a merito
 deficeret fm legē dei ordinatā: nisi gratiam
 habuisset. Et quādo dicit qz deus nō potu
 it ea nō acceptare. Rñdetur qz quīs de po
 tentia absoluta potuisset anime xpi electi
 ones acceptasse ad omē meritū: nō tamen
 de potentia ordinata. Et ergo deuit vt ha
 beret charitatis habitū. Hoc de prima pre
 articuli. ¶ Quāto ad secūda partē eius
 dem articuli primū est cōclusio responsalis 2 prem
 qz gratia habitualis anime christi fuit sim
 2. dicitio.
 pliciter finita. Probatur sic primo. qz dictū
 est in primo libro. questione. xliij. articulo. iij
 qz deus nullo modo potest facere actu infi
 nitum. qz nec infinitā gratiā anime create
 fundere. ¶ Secūdo sic. quia si anima xpi pbatz
 haberet infinitā gratiā qua deum diligeret
 vel posset elicere illi gratię actū equalem:
 scz tantā actualē dilectionē: sicut illa grā ē
 intensiue magna: vel non potest. Si dicit
 1 secūdu: tūc frustra ponit infinita: cū solū
 ab ea nata est pcedere dilectio finita. z ad
 quālibet talē sufficeret dilectio vel grā ha
 bitualis finita. ¶ Si dicit primū: tūc ani
 ma christi posset infinite actu deū diligere
 z nō plus diligeret deus. qz creatura tāte di
 ligeret creatorē sicut creator seipsuz. quod
 satis absurdū est. ¶ Et cōfirmatur. quia si
 2 posset infinite diligeret: tūc etiā posset bo
 nitate dei infinite cōpze hēdere: eo qz ma
 ior dilectio: maiorē bonitatē appze hēdit
 in dilecto: z sic possz cōpze hēdere bonita
 tem diuinā eque immēse: sicut deus qui su
 am bonitatē nō aliter cōpze hēdit qz infi
 nite. nihil ergo creator haberet vltra crea
 turam in sui dilectioe z cognitioe. qd om
 3 nino absurdū est. ¶ Tertio sic implicatio
 videt esse qz creatura finita sit alicui⁹ quali
 tatis pfectis infinite susceptiua. qz con
 clusio vera. cōsequētia tenet. quia aia chri
 sti necessario est: qz diu est pfectionis finite
 sine creatura finita. Et p̄batur antecedēs
 quia sicut res est in se finita: ita sua capaci
 tas est finita: z ex cōsequenti nullius infi
 2. dicitio.
 niti receptiua. ¶ Correlariū. absolute deus
 posset intensiue facere maiorē gratiā habi
 tualem qz est gratia anime christi. parz ex
 cōclusionē: cōassumpto qz omi finito in q
 1. dicitio.
 liber genere possit de^o facere maius. ¶ Sed

dicetur. si conclusio esset vera: sequeretur qd aliqua creatura posset attingere equalem gratia cu anima christi. et sic sequeretur: qd filij dei et creature essent equales grę qd omnimode videt male sonare. Probat tñ psequetia. qz ex q finita est: deo posset tantā augere gratia aic petri: q cam attingeret: pser tim cu sint vniuersę grę habitus eiusdē rōnis. ¶ Secundo sequeretur q creatura pura nō assumpta posset habere maiore. psequit est ptra beatū Augustinū dicentē: q in rebus ex tpe ortis: illa ē summa grā qua homo sic iunctus est deo vt deus sit homo et homo deo. pbatio pñtie sicut pñs. quia irebys eiusdē speciei intensibilibz pōt tāca fieri ad ditio magis remisso q tan dē fiat intensius magis intēso pñs. ¶ Tertio sequeretur q gratia anime xpi esset gratie alioz sanctorz cōparabilis. et sic meritū merito et gloria glie. que nō pcedunt. Et pbatur pñtia. qz omne finitū omni finito eiusdē speciei est cōparabile. ¶ Ad has mōdet. Ad pma q absolute loquēdo: pme psequētie psequēs est verū: vt dictū est in correlatio. Posset enī deo creare creaturā capacez maioris gratie habitualis qz est anima xpi: cū sit finita et finite capacitatis. ¶ Ad improbatōem dicat: q nō esset incōueniēs q filij dei in creatura: et creature: essent equales grę habituales infuse. ¶ Sed quo ad gratiā vniōnis nisi vniatur: nulla est equalis gratia vniōnis passiva. quia nō est alia vnita. ¶ Et etiam quo ad gratiā in creatā: nulla potest ēē tanta in pura creatura nō vnita cuz nulla alia tot modis habeat in se deū et cōiungat bono in creatō. ¶ Secūdo dicat q nulla creatura vnqz habeat tantā. patet. quia de lege ordinata sic est q deus nō disposuit dare creature gratiā nisi descendēte a capite. scz xpo: vnde singuli singulas accipiūt stillas: nulla autē plenitudinē pfectā quaz habet christus. De quo Augustin⁹ ad Dardanum. c. xxxix. vt in nostro corpe in est sensus singulis mēbris: sed non q̄tum in capite. Ibi enī et visus est et auditus et olfactus et gustus et tact⁹. In ceteris autē quasi tactus solus est. Ita et in xpo habitat omnis plenitudo diuinitatis. quia ille est caput: i quo sunt omnes sensus. in sanctis quasi tact⁹ solus est. ¶ Tertio dicat q christi gratia ē alioquo modo infinita. quia est a deo infinite acceptata: vt dicit post. Et ad hoc non potest de lege ordinata venire aliqua creatu-

ra. Et ideo loquēdo de lege ordinata. negetur pma psequētia. Ad pbatōem cum dicit: q deus possit augere gratiā rē. Rñdeatur q absolute potest: ordinare non potest. quia disposuit nō acceptare grām alterius creature sicut xpi: nec etiā sic pcurrere cuz ea in augēdo gratiā q gratie xpi a deo. ¶ Et secundem modo respondet ad secundā. q de potentia absoluta creatura pura possit habere maiore intēsiue qz est gratia habitualis xpi. sed nō de ordinata. ¶ Ad tertiā pcedit q gratie habituales infuse anime christi et creature: penes intēsiōnē sunt cōparabiles sed nō penes acceptatōem a deo. qz hęc xpi gratia est radix qua est omne meritū creature post psonam xpi. alia autē est vt trinuata ab hac. scilicet surgēs ex fide mediator dei et hominū. in cui⁹ solo noie salus est humana: vt habet Actū. iij. Nō est aliud nomen datū hominibz in q oportet nos saluos fieri. Et ideo meritū xpi non cōparat merito alioz. qz attendit: nō penes grę intēsiōnez: sed penes dei acceptationē. ¶ Secūda conclusio est hęc: q quis grā habitualis vsingularis psonę christi fuerit simpliciter finitā: tamē quo ad act⁹ ex ea pcedentes i esse meritoꝝ fuit simpliciter infinita. Prima pars est conclusio pcedens. ¶ Secūda pars pbat. quia quilibet act⁹ a gratia xpi elicitus: in eē merito fuit infinite accept⁹ a deo. ¶ Conclusio vera q ad hoc. psequētia nota est. scz añs pbatur sic. quia cū meritū sit psonę sic et act⁹ meritoꝝ sit suppositoꝝ. et sūt finitā magis grata deo: que a digniore et magis sibi placente psona exhibent. recte sicut se habet psona filij que xps est in esse acceptum deo: ita se habet opatio in esse acceptatōis. modo certū est q infinite pl⁹ accepta ē deo p psona filij. qz in finitō maiore acceptatōe digna qz psonę q sunt pure creature. qz que libet actio meritoꝝ xpi infinite fuit accepta vltra omnē actionē meritoꝝ suppositi creati. q infinite fuit quilibet eius actus i esse meriti. ¶ Uer⁹ est q sic itelligit: q ei nō est dat⁹ spūs ad mēsurā. qz nō sunt opa ei⁹ a spūsātō a ppropata solū finitē: scz infinite De quo post maior erit s̄mo. ¶ Tercia pcedo q grā habitualis et singularis psonę christi: fuit grā plena. Illa est exp̄ssa Joh. pmo cū dicit. Vidim⁹ eū qsi vnigenitū a p̄te: plenū grā et veritatē. modo esse plenū grā q si vnigenitū: est esse omni grā repletus. ¶ Qd etiam innuebat ppheta Esaię. xj. dicens.

arguit. 2

Argu. 3.

Ad 1

2

3

4

Dis 2

Dis 3

Ad 2

Ad 3

Cōclōs

Nota

Cōclō. 3

2

Replebit eū spūs timoris dñi. multo fortius replebit eū dono dilectōis ⁊ charitatē a quibz inseparabilis est timor filialis. ḡ cōclusio ha. ¶ Scōdo pbat ex dictis. Illa gratia est plena cui⁹ opa de lege ordinata dei iustesunt infinite accepta: s; opa xpi p cōclusionē pcedentē sunt infinite accepta. ḡ pcedunt a grā plena. Maior pater. quia vbi defecerit aliqd plenitudinis dilectōis etiā dicitur infinite acceptatōis. ¶ Tertio aīa christi ē tāta grā repleta: q̄ta; hūana anima de lege ordinata pōt recipere. ḡ plena est. p̄ntia tenet ⁊ aīa p̄t. qz quare aliquid gratiē ei dē esset: cui⁹ ipa capax esset. ¶ Vel quia dē eā dare nō posset. ⁊ h̄ nō. qz pl⁹ potest dare q̄ quecūq; creatura recipere. ¶ Vel quia eā dare nō uellet: ⁊ hoc non. qz nihil qd ad ornātū erat aīe: quā assumere uoluit in unitate; suppositi sui filij: sine dubio omī pulcritudinē quā potuit recipere: iuxta terminū capacitatis p̄fixe uoluit adornari. ¶ Quarto. qz qd alijs plenitudinem in fluxit: sine dubio i se plenissimū existit. modo xps ap̄lis plenitudinē in fluxit cū repleti fuerāt omēs spūsctō. Actū. ij. iō d̄: Jo. j. qz de ei⁹ plenitudine omēs recepim⁹. i gr̄ ⁊ c. ¶ Un̄ multz modis pōt hęc plenitudo exp̄mi. fuit ei p̄mo plena inēsiue: eo qz deo: mis a deo fuit ut aīam ea informatā de uerbo dei uerbo hypostatice adunari. fuit scōdo plena extensiuē. qz tāta ut ab ei⁹ influxu i finiti iusti sufficeret esse grati. Itē plena satisfactiuē: eo qz p omibz p̄ctis: etiā si infinita foret ei⁹ opibz potuit satisfieri: imo sit de facto satisfactū. ¶ S; hęc p̄clusionē pōt sic argui. qz maior uidet esse sup̄mi angeli gratia q̄ aīe xpi. ḡ hęc scz xpi grā nō est plena. p̄ntia tenet. qz illa uidelicet sup̄mi angeli grā nusq; legit plena. Et si illa grā sup̄mi angeli sit minor. ḡ nec ista gratia aīe xpi erit plena. Nā ⁊ aīa pbat sic. qz omīs capacitas sup̄mi angeli est repleta gratia. ⁊ illa est maior q̄ capacitas aīe xpi. ergo si ubi data est maior grā. tenet p̄ntia. quia si uas replet qd est maioris p̄ntietē. maius erit replens q̄ qd replere sufficit uas minoris p̄ntietē. Et antecedēs p̄ p̄ma pte pater. quia grē esset repletus angel⁹ fm̄ aliquid suę capacitatis ⁊ nō fm̄ totū. Et minor pater. quia q̄to creatura rōnalis est nobilior p̄ natura ⁊ in essentia: tāto est maioris gratiē receptiua. modo natura angeli est perfectior q̄ hominis: etiā fm̄ totā sp̄m. igitur

patet maior. quia nobilitas: natura: nobilitas est cognitiois: ⁊ ita etiā maioris dilectionis est receptiua. Minor nota est. iuxta illud psalmiste. Minuisti eū paulomin⁹ ab angelis. ¶ Et p̄firmat. quia sup̄m⁹ angelus mal⁹: est maioris malicię receptiu⁹. ergo bonus maioris grē. p̄sequentia tenet quia sicut mal⁹ ad maliciā: ita bon⁹ ad bonitatem. Et antecedēs patz. quia ip̄e als nō diceret caput: siue rex omīs superbę. Job xij. nec omnīū alioz maloz: nisi esset maioris malicię receptiuus: ⁊ maiorē repletus q̄ ceteri mali. ¶ Et p̄firmatur tertio. ad qd enim ualere amplī⁹ meliora naturalia: nisi essent maioris ⁊ melioris boni capacia scz tam in memoria q̄ in intelligētia. q̄ etiam in uolūrate. ¶ Secūdo sic. quia aīa christi caput erat grē amplioris post grāz receptā: qz si illā gratiā nō habuisset. ḡ nō fuit ea repleta. p̄batur p̄sequentia. quia res non replet eo p̄ cuius aduētū semp reddidit altioris ⁊ maioris capacitatis. Et antecedens pater. quia q̄to anima plus habz de gratia: tanto amplioris capax efficit: eo qz maiore gratia amplius diligit. ⁊ ampliori dilectioni amplius augmentū correspondet. ⁊ ergo maior gratia adueniens semper reddit aīam magis capax. ¶ Et cōfirmat ex alio. qz semp pcedens uidetur animam eleuare uersus deū: ⁊ maior magis. ḡ q̄ diu finita est: semp ad ampliorē disponit accipiendā. iuxta illud. Quāto magis eleuat anima in deū de inferioribz: tāto magis diuini influxus est receptiua. ¶ Tertio p̄ntia paliter. quia uel plenitudo gratiē erat xpo p̄prio. ⁊ si sic: tunc uirgo non fuisset gratia plena. cui⁹ cōtrariū habet Luc. j. Nec sterphanus: cui⁹ oppositū d̄: Actū. vj. Nec ecclesia: cui⁹ cōtrariū habet ad Ep̄hes. iij. ascendit sup̄ omēs celos ut adimpleret omnia. s. totā eccliam. ¶ Vel fuit ei cōis ⁊ alijs ⁊ sic nō uidet magis debere christo ascribi: q̄ ceteris sanctis. ¶ Pro solutione primi p̄mitto qz anima christi pleni⁹ cognoscat diuinā essentia: ⁊ res dependēs in ea q̄ quecūq; creatura alia rōnalis. Nec est magistri dis. xij. ⁊ p̄ dicit. Unde magister dicit in capto. iij. dis. illius: quā illa anima ē dignior omī creatura: qd necessariū est intelligere in gratuitis. s. cognitione ⁊ dilectione nō enī essentialiter est p̄fectior angel⁹ ¶ Secundo pbat hoc rōne. Primo qz intimius unita. qz hypostatice. ⁊ ergo etiā de cōis est

Confir.

Confir.

arguit.

Confir.

arguit.

Nota 1

pbat.

7 ve pleni⁹ & intimi⁹ cognoscat. ¶ Scdo qz e
 2 inder oim a deo patre pstituta. Joh. qnto
 Pater ome iudiciu dedit filio. i. xpo homi.
 q xps aia sua bndicta cognoscat ocs diffe
 retias meritoz: bonoz & maloz. als pater
 nesciu pstituisse iudice vniuersoz. mo ma
 nifestu est q b nulli angelo puenit. q aia
 christi diuina essentia & res in ea cognoscat
 3 pfecti⁹ ipis. Et tertio qz omes pcedur q sci
 at scia infusa oia que sunt: fuerut & erut. b
 aut angelis no puenit: cu no sciut cogita
 tionis cordiu vniuersaliu: vt in scdo dictu
 est: nisi forte qnq; piculariter qn de⁹ eis re
 uelat. ¶ Et daniel. x. fm Hiero. vn⁹ angel⁹
 4 bonus restitit alteri. qz diuig dterminatiois
 erat ignari. q n sciut omia futura. ¶ Ex isto
 statim sequit q in beatis no est pfectior co
 gnitio penes maiorē pfectionē naturaliu.
 qz tūc angel⁹ plura cognosceret q aia xpi.
 cui⁹ oppositu dīsuppositio. & pntia tenet.
 quia pfectioris nature est angelica q aia
 humana. s; pot⁹ pfectio sumit maior i co
 gnitioe & dilectioe & ceter⁹ spūalibz bonis:
 penes liberalē dei donationē. sic scz q ille pla
 in verbo scit: cui de⁹ plura gratuita nota fa
 cit. & sic etiā pl⁹ deū diligit: cui maiorē cha
 2 ritatē suē dilectionē infundit. ¶ Per h m
 3 dicitur ad pmarōnē negādo aīas. s; q maior
 sit grā supmi angeli. Ad pbatōem ei⁹ ne
 get maior: potuit enī capacitas angeli tra
 cta p deū in instāti q accepit grām qua me
 ruit ampli⁹ trahi: & sic maiorū conatu suis
 se puerius ad deū: & sic maiorē accepisse grā
 4 am. ¶ Uel dī q de⁹ potuisset cū pl⁹ illumi
 nasse qz fecit. & sic capacitatē suē volūtaris
 ad ampliozē grām exēdisse qz fecit: s; tāta
 dedit: qz tāta sibi pueniebat. maiorē autē dare
 potuisset. & sic etiā capacitatē possibile sud
 2 rum intellect⁹ & volūtar⁹ pl⁹ exēdisset actu
 aliter. ¶ Scdo etiā neget minor. qz p grāz
 tantū est eleuabilis creatura rōnalis infe
 rior: sicut supior. & de facto pl⁹ est eleuata i
 filio dei p pstanti. imo & in hōgine gloriofa:
 3 de qua carat ecclia. Exaltata est sancta dei
 genitrix sup choros angeloz. ¶ Ad pbari
 onē maioris dī q replet⁹ est fm illā capaci
 ratē tāte & intantū qzū exigebat iudiciū
 4 dei ineffabiliter reatū pl⁹ aut repleti potuit
 qz plus potuit capacitas in deum eleuari.
 ¶ Ad pbatōem minoris neget qd assumi
 tur. qz no oportet q pfectio creature superio
 ris sit maioris capacitatē. qz vt dictū est i
 correlario: no penes nature nobilitatē: sed

penes dei largitatē surgit equalis vl maior
 cognitio & dilectio. nec est notū q quia per
 fectior est natura. iō capacioz. imo minus
 pfecta. rōnalis tū potest ei equari ex gratia
 ¶ Tertio dī q si esset capacioz: non tū tota
 repleta est. imo capacitas minor creature
 inferioris: tantū recipit plenitudinis q ca
 pacitas maior creature superioris ad illam
 nullaten⁹ attingat. De hoc magis in solu
 tionibz rōnum pncipaliū. ¶ Ad pfirmati
 onem dī q no sit simile de malicia & de gra
 tia. qz cū quis maliciā deficiēdo ex pur⁹ na
 turalibz abutis: vel abutēdo possit incide
 re: qui supior in naturalibz est & ex psequēti
 plura recepit: ptemēdo magis ingrat⁹ fit
 Uñ bñ stat q nulla alia creatura rōnalis
 inferior sit tantū mala: nec forte pprie ita
 mala esse possit. qz cū no a deo tot bona re
 ceperit: tantū ingratitudinis viciū incur
 re neqt. ¶ Secus est de cognitioe & dilectio
 ne gratuita dei: que paise deus liberaliter tri
 buit. & inqstū vult de eis infundit. ¶ Et er
 go no oportet q si spūs mal⁹ oīm hominē
 excedat in malicia: q ppter hoc bonus pce
 dat in grā. ¶ Ad tertiā: q meliora natura
 lia valent ad ampliozē pfectionē nature:
 2 & ad magis posse resistere malo: & ad maio
 rem capacitatē grē & sapientiē fm sua ppriā
 natura specificā: no tū ad tantū qn p grati
 am natura inferior possit esse capax doni li
 3 beralis grē tāti: qz r supior. & qn de serō am
 plius receperit extēsiōe suę capacitatē.
 ¶ Ad secundā neget antecedēs. cū enī gra
 sit actus: pot tantū creatura rōnalis de ea
 2 recipere q ea sit plena: sic q amplioz non
 sit receptiua. qzto enī plus recedit a pten
 tia: tāto pl⁹ habet de actu. & q esset mirabile
 q receptioe grē fieret pl⁹ in potētia ad gra
 tiā. ¶ Ad pbatōnē cū dī: q qzto aia pl⁹ hz
 3 de grā: tāto aplioz capax efficiat. eo q am
 plioz pl⁹ diligit. & sic exēdit & auget potē
 tiā. ¶ Rūdet q amplioz grā auget & exten
 4 dit potētiā qzū sibi ad meliora opa coope
 randū. s; in diligēdo interi⁹ & in agēdo exte
 ri⁹. s; no auget sp potētiā: nec exēdit ad
 ampliozē grām suscipiēdā. Si enī pfecta
 vl plena sit: ampli⁹ pfici neqt. sicut in q ca
 liditas est pfecta: aplioz no accedit. ¶ Nec
 sequit: mag⁹ a pfecta grā diligit. q maiorē
 grām p ea suscipit. vl amplioz reddit ca
 pacē. qz cū plena sit: maior dilectio nullaz
 grām sibi su p addit: vt beati i patriā q sin
 guli iuxta suos stat⁹ repleti sunt: pfecte deū

Loze.

Ad 1

Di

2

3

4

Di 3

ad p fir.

2

3

Ad 3

Ad 2

2

3

4

diligunt: et incrementum gratie apostolice non attigunt
Ad 2° fir. ¶ Ad confirmationem dicitur: quod amplior gratia plus
 eleuat: tamen cum plena est non parat ad ampli-
 orem: quoniam quis parat ad firmum operandum. scilicet coo-
 perando voluntati. ¶ Cedit tamen quod spiritus aia magis
 eleuata: est magis diuini influs receptiua.
 scilicet in agendo: puta cognoscendo et diligendo
 2 ¶ Sed non spiritus talia augere gratiam: nisi ea que non
 est plena. plena autem non auget: ut dictum est.
 sicut etiam quanto resistetia calefactibilis est mi-
 nor: tanto ceteris paribus plus dispositum est ad
 receptionem caliditatis. quod quod diu est resistetia
 3 caliditas non est plena. ¶ Sed si nulla esset re-
 sistetia: ut patet cum summa caliditas est
 introducta: non maior caliditas: immo nec
 aliqua caliditas plus inducitur: nec subiectus
 iuxta ordinem nature maioris est capax. quoniam
 tunc maxime ab impediens generationem ca-
 liditatis: sit remota: sitque maxime tunc calefacti-
 uum: ceteris paribus. ¶ Sicut in proposito electio
 a terrenis: quorum cupiditas perfectior impe-
 dit gratie seu charitatis. quanto maior est citra ple-
 nitudinem charitatis: tanto plus capacem reddit
 ad plenitudo recipiendam. Sed si plena fuerit
 quoniam tunc plenissime cooperetur voluntati: tamen
 non amplioris gratie capacem facit: eo quod subie-
 ctum amplioris recipere nequit. ¶ Ad tertiam dica-
 tur quod plenitudo gratie est multiplex. Est enim
 plenitudo numerositas et copie. et hec est in
 ecclesia: que habet sua membra ad omnia gratuita
 2 triplex
 ordinata disposita. De qua dicit apostolus ad
 Ephes. iij. ut resurgit ratio in arguendo. ¶ Alia
 est plenitudo singularis persone. et est triplex.
 Quaedam est sufficientie pro se et aliorum aliquorum
 attractio: que fuit in Stephano: Actu. vi.
 vel in Ioseph baptista: etiam in utero. Luc. j.
 spiritus replebit adhuc ex utero matris sue.
 2 ¶ Secunda est singularis progatiue: que fuit in
 3 gine. de qua Luc. j. loquitur angelus. ¶ Et tertia
 est superfluitatis vel superabundantis. hec erat
 1 in christo: ut habet Ioseph. j. ¶ Vel quedam est ple-
 nitudo fontis siue fluminis: omnes hortos spiritus
 les originaliter dispositio dei irrigat. Et hec
 est christi: de cuius plenitudine omnes recepimus.
 2 Ioseph. j. ¶ Quaedam est plenitudo aqueductus
 gratiam a fonte vel fonte ad singulos eorum de-
 ducetis. et hec erat regis. nam ea ducere christum
 in carnem: eius plenitudine omnibus procedentibus et se-
 quentibus se: spiritualiter germinantibus infudit: et
 3 eos fecit dominos ad vitam reddidit eternam. ¶ Et
 tertia est riuus vel horti irrigati. et hec pleni-
 tudo fuit in sanctis. ¶ Per hoc ad argumentum.
Ad ar. Plenitudo fontis siue fluminis est propria

quia nec fuit in origine talis: nec in ecclesia
 nec alijs sanctis. Hoc de secunda parte huius arti-
 culi. ¶ Nunc in tertia parte videndum est
 an potuerit augeri: quod est principale suppo-
 situm. vel utrum christus in assumpta natura
 i gratia proficere potuerit? Ubi prima conclusio est.
 quod gratia increata in christo augeri non potuit. pa-
 ter quod illa est deus que omnino nequit aliquo modo
 in se variari: et sic nec augeri potuit nec mi-
 nuui. ¶ Correlariu. gratia capitis increata non
 potuit in christo augeri. patet ex conclusioe. ¶ Se-
 cundo sequitur quod gratia vnionis actiua non po-
 tuit in christo augeri. sequitur ex conclusioe. quod etiam
 am est increata. et de istis non est dubium.
 ¶ Sed est principale dubium. Utrum gratia christi
 si creata persone singularis: vel etiam potest
 influxiua membris: potuerit maior fieri. Dubium
 ¶ Ubi aduertendum est: quod ea fieri maiorem
 potest intelligi dupliciter. Uno modo intensiue: Nota.
 scilicet an in se possit fieri maior. ¶ Secundo mo-
 do extensiue. et dupliciter. quod vel per influxum
 in plura membra: vel per influxum intensiorem
 in eadem membra: vel scilicet alijs saluandis i ali-
 qua gratia: saluare in gratia in duplo intensiore
 ¶ Tunc est conclusio prima. Gratia habitualis
 christi nequit augeri intensiue. Ista ponit ma-
 gister dis. xvij. huius tertij capto. iij. dicens.
 quod tanta plenitudo spiritualium charismatum in
 eo fuit: quod in eis amplius proficere non potuit
 ¶ Secundo probatur conclusio ratione. forma que
 est in extremo termino sue perfectionis amplius
 us nequit augeri: sed gratia habitualis anime
 christi est huiusmodi. igitur ratio. patet maior. quod ultra
 summum gradum datur forme: nullus gradus
 dabilis est. ¶ Patet minor. quod cum deus omnia
 disposuerit in numero potest et mensura: ut
 dicitur Sap. xj. et in ij. de aia dicit textus. omnium
 natura constantium: certus est terminus magnitu-
 dinis et augmenti. et certum est quod etiam deus gratiam
 creatam quam disposuit se producere: etiam posu-
 it in dispositioe sua eterna: usque ad terminum
 naturam gradum huiusmodi que disposuit se eam producere
 rum et non ultra. Vel si hanc habet anima christi
 et tunc habet proprium: quod illa gratia est in extre-
 mo gradu perfectionis. ¶ Vel non habet eam
 et si sic: cum deus ea producere disposuerit. vel
 futura esset in aliqua alia creatura. et sic
 deberet venire alia creatura deo magis gra-
 ta que est anima christi. et sic inter illam et deum non esset
 christus mediator. vel si esset mediator: tunc esset
 maior gratia in membro que in capite: que omnia
 absurda sunt. igitur ratio. ¶ Forte dicitur: quod non
 est terminus in formis gradualibus: vel intensiue obiectio

quo ad
preterit
am arti-
culi scilicet
Lodico

Sequitur
Lore. 2

Dubium
principale
Nota.

Lodico

pbaf. 2

obiectio

suis: eo qd semp finite sunt intēsiue. ideo qd
 pōt eis fieri additio. s; auctas sapiē loq̄t q̄
 ad esse modū essendi 7 ordinatiōis in finē
 vt etiā videt̄ innuere magister lib. j. de par-
 tibus vestigiū 7c. ¶ Rūdet. qd istud non valet
 Nā si posuit de^o terminū in extēsiue reuiz
 in pfectiōe spēctez: tūc etiā posuit terminū
 in extēsiue formaz 7 uenientū ipis: vt si
 fm legē ordinatā nō possit esse mai^o: qz eēt
 2 magnitudo vniuersi corpe. ¶ Nec i essenti
 alib; pfecti^o qz essentia luciferi: nec in cal/
 ditate poterit esse caliditas intensior: qz
 caliditas ignis naturaliter dispositi. ergo i
 gratuitis nulla creatura poterit esse vel fi-
 eri gratioz qz est 7 ab initio fuit aia christi:
 cui cōicat^o est summ^o dilectōis gradus. pu-
 ta vt sit deo hypostarice vnita. De q̄ dicte
 atus Aug^o. q̄ illa sit sūma grā. ¶ Ad mori
 uum qd assumit semp sunt finite intēsiue.
 Rūdet qd hoc sit vez: s; nō sequit̄. q̄ de potē
 tia ordinata poterit eis fieri additio vl' ali
 qua alia forma eis esse maior. ¶ Sic licet
 magnitudo vniuersi sit finita extēsiue: nō
 tñ de potentia dei ordinata pōt fieri sibi ap-
 positio noue extēsiōis. nec pōt pducā ex-
 tensio sua extēsiue maior. ¶ Uez de potē
 tia absoluta dei posset extēsiue vniuersi: vt
 in pmo dictū est: fieri q̄saliter extēsiō ma-
 ior: 7 intēsiue grē xpi fieri grā q̄saliter in-
 tensiue maior. s; illa fortassis aie xpi non
 posset inesse: cū sua capacitas sit intēsiue
 sue grē plenissime repleta: nisi tūc deus ca-
 pacitate ei^o extēderet ad intēsiue recipien-
 dam. qd fieri nō implicat vt credo. ¶ Se-
 cundo pbat^o conclusio sic. De lege ordinata
 aia xpi nō est intēsiōis grē receptiua: qz est
 ea quā nūc habet. q̄ conclusio ha. p̄ntia no-
 ta est. qz si posset intēsiue augeri: tūc aia
 xpi posset sumere grām intēsiōis. antedēs
 pater. quia vt dictū est in pcedenti pre: ipa
 est ista gratia vndiq; plena. modo qd ali-
 qua forma vndiq; plenū est: nō pōt ea am-
 plius recipere. nā vbi aliquid ei^o de nouo re-
 ciperet: ante plenitudinē eius non haberet
 2 conclusioz ¶ Secūda cōclusio. q̄uis xps sua gratia si-
 bi ad dotes corpis 7 anime impassibilita-
 tem: 7 alijs scz mēbus corporis sui mystici
 pficere potuerit: tamē sibi quo ad grē sue i-
 tensiōem vel maiore gratie fructiōne pfi-
 cere nō valuit. ¶ Vni^o conclusiois p̄ma ps
 est magistri dis. xvij. c. ij. quia illa sibi me-
 ruit christus p opa que ex gratia fecit sicut
 p passionē 7 pcedentia ordinata in illam.

Solo

Ad pbatōz

In illi

pbat. 2

2 conclusioz

ps p̄ma

Allegat ad hoc magister Apostolum ad
 Philip. ij. dicentē. Christus factus est p
 nobis obediens vsq; ad mortē: mortē autē
 crucis. ppter quod 7 deus exaltauit illū 7c.
 Ubi glosa Augustini dicit: vt christus re-
 surrectōne clarificaret: pus humiliatus est
 passione. que humilitas est claritatis me-
 ritum. claritas humilitatis est premium.
 Nec Augustin^o. Et subdit magister qd nō
 solū passione meruit dotes corpis: sed etiā
 anime donū impassibilitatis. qd pbat. qz
 vsq; ad mortē erat passibilis. ¶ Secūda
 parte eiusdē conclusiois ponit mgr. c. j. eius-
 dem dis. dicens Meruit quidē membris re-
 demptionē: a diabolo: a peccato: a pena. et
 regni refectionē: vt amota ignea rūphea:
 libere pateret introitus. ¶ Tertia pars seq̄-
 tur ex conclusioe pcedente. qz gratia ei^o nō
 potuit augeri. ¶ Quarta ps sequit̄ ex scda
 quia nō erit maior gloria: stāte equali grā
 ¶ Tertia conclusio. q̄uis grā xpi extēsiue po-
 tuerit infinite pficere q̄ ad sufficientiaz: nō
 solū finite pfecit: q̄ ad efficientiaz. Prima
 ps patet ex scda conclusioe scde pris hui^o ar-
 ticuli. qz opa eius infinite fuerūt accepta.
 Scda ps ptz. qz solū finiti saluabunt: 7 q̄
 du finito pmiabuntur. ¶ Quarta conclusio.
 q̄uis de potētia ordinata dei nō sit possibi-
 le qd grā xpi efficiēt̄ pl^o pfecit: tñ de potē-
 tia absoluta ipsam extēsiue plus pficere
 possibile fuit. 7 de potētia ordinata dei gra-
 tia christi plus extēdi potuit. ¶ Prima ps
 hui^o conclusiois est cōposita: dicens qd hęc
 nō est possibilis de potentia ordinata. grā
 xpi efficiēt̄ pl^o pfecit. ptz. qz in oēs pdesti-
 natos fm gradu sue pdestinatiōis pfecit:
 iuxta aplm ad Roma. vij. Quos pdesti-
 nauit hos vocauit. q̄ vocauit: hos 7 iusti-
 ficauit. q̄s aut̄ iustificauit: illos 7 magnifi-
 cavit. s. efficiēt̄ ex merito passionis christi
 nec est possibile qd efficiēt̄ in plures pfi-
 ceret. quia nō est possibile qd aliq̄s fiat sal-
 uus: nisi ad salutē a deo pdestinat^o. ¶ Se-
 cūda pars est etiā cōposita. scz qd hęc est
 possibilis de potentia absoluta: vt i plures
 pfecerit. qz possibile est absolute qd de^o plu-
 res his q̄ saluabunt merito grē xpi saluatz
 qz posset plures pdestinare. ¶ Tertia ps ē
 diuisa. scz qd de potentia ordinata dei: gra-
 tia christi plus extēdi potuit. hoc patet.
 quia de potētia ordinata posset hodie plu-
 res pdestinare q̄ erit maxim^o numerus sal-
 uandoz: 7 alios sic saluare ex gratia illa.

scda ps.

tertia ps

pars 4

2 conclusio. 3

2 conclusio. 4

Pars. 1

Pars. 2

Pars. 3

Loze. ¶ Loze relatiu. gra xpi posset maior fieri: ex
 tensiue. sequit ex tertia pte conclusiois. quia
 posset in plures extēdi q̄ extēdet. etiā pos
 set ampli⁹. ⁊ ad pfectiore graduz extēdi ad
 hos ad q̄s extēdet: Hoc de tertia pte. ¶ Re
 stat videre in q̄rta pte Utrū fm eā christ⁹
 sit caput ecclie q̄ influat in mēbra: De hoc
 satis dictū est in sc̄da dubitatioe mota in
 p̄mo articulo. s. q̄ gra habitualis q̄ christ⁹
 meruit p mēbris vt ab ea influeret gra mē
 bris: est gra capitis q̄ rps meruit p mēbris
 Et ideo nō plus de hoc. ⁊ ex psequenti est fi
 nis tot⁹ articuli p̄mi.

Quoad
 4. partē
 articuli

Quantū ad secū

¶ ad. i.
 Loclo.

pbat ⁊

Deitel
 lectu

¶ argu.

dum articulū vidēdū est de q̄ro. s. Utrum
 xps aliqua q̄ de⁹ scit: fm humanitatē igno
 rauerit. ¶ Ubi de q̄tuor volo videre. Pri
 mū si xpi aie s̄bū clare videat. Sc̄do. vt
 eadē cognitioe s̄bū res in s̄bo cognoscat.
 Tertio. vtrū aliq̄ q̄ verbū nouit: ania chri
 sti nesciat: Et q̄ro vtrū p̄ter cognitioz ma
 ior: vespertinā habeat: ¶ Quo ad p̄mū
 est p̄clo misalis. Anima xpi nude ⁊ clare vi
 det verbū. pbat sic. qd̄ oī beato est cōe: p̄e
 nit xpi aie. s̄z clare ⁊ nude videre verbum:
 cōmune est oī beato. igit p̄z maior. qz aia
 xpi ab instāri p̄ceptiois fuit beata. als enī
 nō fuisset in ea gr̄e plenitudo. ¶ Et beatus
 Aug⁹ de ciui. dei. c. xv. dic⁹ q̄ rps nūq̄ recel
 sit a beatitudine. Minor p̄z p̄ illud p̄me
 Joh. iij. vbi d̄r. Eū apparuerit videbim⁹
 eū sicuti est. ¶ Et p̄me ad L. ho. xij. Vide
 mus nūc p̄speculū ⁊ enigmatē: tūc aut̄ fa
 cie ad faciē. Per faciē aut̄ intelligit̄ diuina
 essentia: vt dic̄ Aug⁹. q̄. de trini. c. xxxvj. fa
 cies dei vt dic̄t̄ eīp̄a forma i q̄ xps rapinā
 nō arbitrat⁹ est se esse equalē deo. ⁊ nunc co
 gnosco ex p̄te: tūc aut̄ cognoscā sic ⁊ cogni
 tus sum: vbi d̄r. ¶ Sc̄do pbat̄ illa mior rō
 ne. qz nisi beatus clare videret s̄bū: non esset
 s̄t̄ beatus. qz nō haberet quicq̄d vellet. hoc
 p̄sequēs implicat. s. simul esse beatū ⁊ non
 esse beatus. ¶ Probat̄ t̄n̄ p̄ma p̄ntia de itel
 lectu. qz ille nō s̄t̄at in naturali appetitu
 cognoscēdi: nisi i vltim̄ ata p̄fectioe ac⁹ in
 telligēdi: q̄ neq̄t eē respectu nobilissimī ob
 iecti: nobilissimo mō cogniti. Cōstat autē
 q̄ s̄bū est nobilissimū obiectū ⁊ clara visio
 nobilissim⁹ est mod⁹ cognoscēdi. q̄ nō s̄t̄a
 tur intellect⁹ nisi s̄bū clare videat. ¶ Forte

dices q̄ multi s̄t̄at̄ cognitioe aliaz rerū. s.
 visione eoz q̄ p̄ ceteris diligūt: sic amator
 mulieris visione illi⁹: auar⁹ visioe pecunia
 riū. ¶ Sc̄do. nōne de⁹ posset q̄etare appeti
 tū in boni creati app̄hensioe: hoc vtiq̄ nō
 videt̄ implicare. q̄ posset s̄t̄ari intellectus
 cognitioe creature. ¶ R̄s̄ d̄t̄ ad p̄mā: q̄ ta
 les nō s̄t̄ant. qz cognitio taliū est cū ardo
 re ⁊ cupiscētia pl⁹ de talibz electabilibus
 vel alijs amatis cognoscēdis: ⁊ affect⁹ ad
 pl⁹ electatiois. v̄l pl⁹ de amato acq̄rendū.
 ⁊ q̄ isti nō s̄t̄ant: s̄z cū ardore ⁊ cupiscē
 tia vidēt ⁊ appetūt. talia enī nec aliq̄d cre
 atum natū est s̄t̄ari hoīs mentē: vt dic̄t
 beatus Aug⁹. ix. p̄fess. c. j. Inq̄tū est cor no
 strū in nobis: donec q̄scat in te. ¶ Ad secū
 dam q̄ p̄tra dictionē implicat: q̄ aia hoīs
 s̄t̄aret p̄ creaturā qz h̄ esset mutare natu.
 ram hoīs. ¶ Eodē mō p̄r p̄bari de affectu
 qz volūtas creata neq̄t q̄scere: nisi p̄iugat̄
 p̄ amorē nobilissimo diligibili: mō nobilif
 simo. cōstat aut̄ q̄ nobilissimū diligibile ē
 s̄bū: mod⁹ aut̄ nobilissim⁹ est vnio p̄ dile
 ctionē sequentē clarā visioe bonitat̄ illi⁹.
 igit ⁊c. ¶ Eadē minor p̄r p̄bari auctorita
 te beati Aug⁹. xiiij. de trini. c. viij. dicentis.
 Eo ipso aia imago dei ē: q̄ illi⁹ capax ⁊ par
 ticeps esse p̄t. mō nulla res natural̄ q̄et̄at
 nisi p̄fectionē finalē cui⁹ capax ē ad ip̄scat̄
 sicut graue nūq̄ naturalit̄ q̄sceret sursum
 ¶ S̄z p̄tra conclusioe vidēt̄ esse auctori
 tes ⁊ rōnes. Prima Exo. xxxij. deus dixit.
 Nō videbit me hō ⁊ viuet. xps aut̄ sp̄ vi
 uit. ¶ Sc̄da. j. ad L. himo. vl. Lucē habi
 tat̄ inaccessibile quā nullus hominū vidit
 ¶ Tertia j. Jo. iij. Deū nemo vidit vnq̄.
 vbi Chrysostom⁹ inq̄t: q̄ nec ip̄e celestes ei
 sentie. s. cherubin ⁊ seraphin ip̄m deū sicuti
 est vnq̄ vident. ¶ Quarta beati Dionysij
 in epla ad Caiū: dic̄t̄ Sup̄mē dei teneb: q̄
 que lucē in habitāt̄ inaccessibile: operiūtur
 omī lumine ⁊ abscondunt omī cognitione
 ⁊ si aliq̄s videns intellexerit qd̄ vidit: non
 t̄n̄ ipsūm vidit: s̄z aliq̄d eoz que sunt eius
 ¶ Sc̄do potest hoc p̄bari p̄ rōes sic. Ni
 hil p̄t̄ esse formale representatiuū rei apud
 aiam xpi. igit p̄ntia tenet. qz visio non est.
 sine clare representatiuo rei que videtur.
 Et aīsp̄bat̄ qz tale representatiuū eēt ip̄met
 de⁹. ⁊ h̄ nō qz de⁹ neq̄t eē forma aie create cū
 nō possit esse causa formalis inherēs. Vel
 esset creatura. ⁊ h̄ nō. qz creatura cū finita
 sit: infinitum bonū p̄fecte representare neq̄t.

arguit.

Ad 1

Ad 2

De
 affectu

pbat 3

opponit
 1

2

3

4

Opp 3

2

Cōfir. 3 ¶ Confirmat. qz inter deū & aīam xpī nulla est pportio. g̃ rē. tenet p̃na. qz inf̃ videntes & rem visam debet esse pportio. aīas ē notū.

Oppo/ nitur 3 ¶ Tertio. pl^o distat ṽbu a xpī intellectu: q̃ angel^o a sensu. s̃z nullo mō p̃t sensus i co/ gnitiōe angeli. g̃ nec aīa xpī in cognitiōe verbi. pbat p̃na p locū a maiorī. mag̃ enī videt min^o distantū ṽnū posse in cognitiōe alteri^o q̃ magis distantū. & totū aī/

Ad 1 cedens notū est. R̃ndet ad has. ¶ Ad p̃mā auctoritatē illā Exodi. q̃ intelligitur d̃ hoīe puro: viuēte vita mortali: & de cōi lege eb̃ist^o aut non fuit pur^o hō s̃z cōphensor ab instāri suę p̃ceptiōis. & g̃re eo nō loqui

2 tur. ¶ Sensu p̃sili expōnit auctas b̃i Gregorij sup eodē loco dices. q̃d̃iu hīc mortali ter viuūt videt p̃ quasdā imagines de^o p̃o

3 restis: s̃z p̃ ipam naturę suę sp̃em n̄ p̃t. ¶ Ad om̃es alias auctas d̃ q̃ loquant̃ de visiōe p̃fecte cōphensōis: non aut̃ de visiōe clara vel apphensionis. Volūt enī q̃ diuinā es/ sentiā nulla creatura cōp̃r̃hēdit. & hoc est

Ad 2 verū. ¶ Ad scōdam q̃ est p̃ma rō de formali representatiōe dei: dicit p̃ster^o in isto eodē

Ad 3 articulo. & g̃ vsq̃ tūc differat. ¶ Ad tertiā sc̃z p̃firmatiōe d̃ q̃ inter deū & creaturam nulla ē pportio p̃fectōis: vel q̃ ad esse. s̃z bene est habitudo cognoscibilitat̃. P̃t enī de^a creatura etiā clare cognosci: ip̃o p̃ncipi

Ad 4 palit̃ sui cognitiōz apud aīaz faciēte. ¶ Ad quartā. q̃ vez sit q̃ pl^o distat ṽbu & aīa xpī essentialit̃ q̃ angel^o & sensus. s̃z i modo cognoscibilitat̃ ṽnū ab alio: pl^o distat sensus & angel^o q̃ de^a & aīa: eo q̃ aīa p̃t in cognitiōe dei: sensus aut̃ nō p̃t in cognitiōe in/ diuisibilis rei sic ē angel^o. ¶ Scōda cōclu/ sio. ad hāc clarā rei visiōe cōi in beatis re/ q̃nt̃ lumē gl̃ie creatū sup additū intellectui cōphensoris. p̃t p̃bari. qz req̃nt̃ p̃fectio g̃/ tię create. illa aut̃ videt eē q̃d̃ā lumē. g̃ rē p̃ntia nō est & maior p̃t p̃ illō apli ad Ro/ ma. vj. S̃ra dei vita eterna. mō hęc gr̃a vt in p̃mo dictū ē dis. xvij. est q̃d̃ā creatum. Itē p̃mē ad Lho. xij. Lū veniet q̃d̃ p̃ferre

2 tū ē euacua bit q̃d̃ ex p̃te ē. g̃ p̃fectio g̃rere q̃nt̃: q̃ est creatura. ¶ Et h̃ p̃t qz null^o artin/ git vitā eternā sine electiōe & p̃fectiōe i gr̃a: q̃ implebit magnū mādātū: q̃d̃ i hac vita nō iplet p̃fecte. Et de Joshe baptista dicit sal/ uator Marth. xj. q̃uis plen^o fuerit gr̃a ex/ vtero m̃ris suę: vt habet Lu. j. q̃ minor i re/ g̃no celoꝝ: maior eēt eo. q̃d̃ nō ē ex alio nisi qz gr̃a vie est imp̃fecta. Minor p̃t p̃ illō

p̃mē Jos. c. ij. Qui diligit fratresuū: ma/ net in lumie ¶ Scōdo. qz d̃. j. Jos. ij. q̃ cū appauerit: siles ei erimus: Nec aut̃ s̃l̃tu/ do videt esse q̃d̃ā lumē creatū. g̃ rē. ¶ Rō

3 ne pbat p̃clusio sic. vbi cūqz cognoscibile ex/ cedit vim potētie cognoscitiue naturalē op^o est si debeat potētia ip̃z cognoscere. ip̃az sup id q̃d̃ fm naturā p̃t fm sep̃ aliq̃d̃ ali/ ud ad cognoscendū leuari. mō ṽbum vim potētie cognoscitiue intellect^o naturalē dis/ proportionaliter excedit. g̃ ad visiōe ei^o clarā req̃nt̃ potētia p̃ aliq̃d̃ eleuas super se leuari: vt in ei^o visiōe possit. q̃d̃ cūqz autē

4 tale disponēs fuerit: ip̃m erit q̃d̃ā creatū lumen. igit̃ tenet p̃sequētie. Et maior p̃t qz cū aīa & cor^o nō suffi ciāt fm naturam suā fm se consideratā ad cognoscēdos co/ lores: op^o est vt organū sup essentialēz na/ turā eoz eleuet̃ diaphanitate & spiritu vi/ suo. & ita in alijs sensibz. Minor p̃t et de/ se. de^a enī siue verbū est res immēse p̃fectio nis que nō p̃t clare videri: nisi a puriss̃i/ mis mentibz lumine gl̃orie sup se leuatis. sc̃z sp̃uali transparentia ad hoc aprata.

5 ¶ Sed replicabitur. quia ad cognitiōem sufficit ṽnio cognoscibilis cū cognoscēte. modo maxime ṽbū est ṽnitū aīę xpī. ergo in ea nō requirit̃ aliud lumē ad visiōe ṽ/ bi. ¶ Secūdo. quia ad visiōe corporalis luminis nō requirit̃ mediū: sed statim vi/ detur seip̃so. ergo eodez modo videt q̃ ad visiōe sp̃ualis luminis nullū mediū req̃/ ratur. mō verbū est lumē sp̃uale. Jo. p̃mo. Erat lux ṽa. igit̃ p̃sequētie videt̃ loq̃e. & an/ tecedēs p̃t. qz cū lumē sit visibile: vt habe/ tur. ij. de aīa. si aliud mediū ad ei^o visiōe exigeret: p̃cessus fieret in infinitū ¶ Tertio quia sensus nō indiget lumine addito ad cognoscēda sensibilia. g̃ nec intellect^o ad cognoscēda itelligibilia pbat p̃ntie. qz cū sensus sit inferior intellectu: si ex naturalibz su/ is p̃t i suū actū: q̃re nō itellec^o supior: po/ terit ex suis extire ad suū actū: ¶ Et ad h̃ vi/ det esse auctas Aug. x. de tri. c. ij. dicentis. Aīa nō ob aliū cognoscit seip̃az: q̃ eo q̃ si/ bi p̃ns est. mō ṽbū est aīę xpī maxime p̃ns imo etiā de^a oi rei. g̃ rē. ¶ Ad hāc. Ad p̃mā

6 m̃det negādo maiorē. Est ei sensus sib̃ip̃i maxime ṽnit^o: nō t̃n̄ sentit se: nec etiam vi/ sus colores pelliculaz includentiū vim vi/ suam. sed p̃teret ṽnionē requirit̃ & bita dis/ positio potētie. s̃. ea dispositione q̃ nata est cognoscere. hoc autē in intellectu clara

pbatōe

Argu. 1

arguit 2

Argu. 3

Ad 1

Ad 2. verbi est lumē glie. ¶ Ad secundā. q. esto q. ita esset: qd tñ nō credo: q. lumē corporale existēs in organo sensus videret sine medio nō esset tñ ad huc sile de luce increata respec- tu intellect⁹ creati. qz omnē eius modum incōparabiliter excedit. 7 g̃ nisi sup suā natura eleuet: ad eius visionē non attingit.

2. ¶ Itē posset dici q. visus corporalis nō videt lumē nisi actuat⁹ sp̃ritu visuo. ergo etia 7 nec intellect⁹ nisi actuatus cōgruo disposi- tivo: videbit lumē increatū. hoc aut̃ dispo- sitionū vocat lumē glie. ¶ Ad tertiā. q. cōse- quentia nō valet. Sēpe enī p̃tētia supior plunb indiget q̃ inferior: vt materia nul- lo indigeret ad pati. visus aut̃ diaphanei- tate 7 alijs dispositionib⁹ organis eger.

Ad 4. ¶ Ad quartā auctoritatē. s. Augustini di- catur: q. esto q. anima sui p̃ntia seip̃sam co- gnosceret. nō tamē p̃pter hoc est ita de ver- bo. quia aia sibi p̃porcionata est: verbū au- tem quātūcūq; sit ei p̃nē: incōparabiliter eā excedit. ¶ Secūdo etiā q̃uis anima separata fortassis s̃m mentē Augustini se sui p̃- scntia videat: tamē q̃dū est corp⁹ vnita q̃ grauat: nō sic se cognoscere potest. ¶ Sed rōnabiliter dubitat̃. Utrū istud lumē glie sit in anima beati: ipsamet visio beatifica.

2. Et si nō: vtrū sit sp̃s qua p̃ducit in ea vi- sio verbi. Et finaliter quō habeat se ad vi- sionem s̃bi. ¶ Pro isto dubio est notādū q. de modo q̃ beati habent vel recipiūt visi- onem s̃bi sunt quatuor modi dicēdi. ¶ Pri- mus mod⁹ est q. videat s̃bū p̃ sp̃m creatā que q̃uis nō rep̃ter verbū: q̃tū s̃m se rep̃- sentabile est: tñ rep̃sentat verbū clare 7 fini- te. eo q. creatura solū finire possit videre s̃- bum. Et habet opinio vt videt p̃ se beatū Augustinū. c. xj. noni libri de trī. vbi vult: q. noticia s̃bi in aia xp̃i sit aliqua dei s̃litu- do. 7 si s̃litudo. g̃ sp̃s. ¶ Secūdo etiā videt esse p̃ eis. qz dicitū est q. ad visionē beatis- cam req̃rat lumē glie: qd nō videt esse nisi aliqua s̃litudo s̃bi: 7 ex p̃sequenti species

Nota. 1.

Opio 1. ¶ Secūdi dicūt q. visio beatifica fiat a spe- cie creata ichoatiue: s̃ fiat a s̃bo cōpletive vñ cū specie creata rep̃sentatiua s̃bi: itelle- ctus agēs ad visionē beatificā se h̃z actiue eā aliquo mō inchoādo. 7 s̃bū se h̃z ad eā actiue: ip̃am p̃ficiēdo. 7 sic s̃l fieret inobis ab ip̃o s̃bo p̃ncipaliter: ab intellectu agēte p̃ri- cularit. 7 a specie creata instrumētaliē. In- tellect⁹ aut̃ inq̃rū passibilis ē habet se respec- tu hui⁹ sp̃i simpli passiuē. ¶ Tertij dicūt

Opio 2.

Opio 3.

q. s̃bū nō sit aīe xp̃i ṽl alicui⁹ beati forma i- herens. 7 est notū. Secūdo q. sit forma coex- istens. Tertio q. q̃uis lumen sup̃naturale req̃rat ad visionē beatificā recipiēdā: nō tñ requirit vt deū rep̃sentās. nec etiā vt deter- minās aiam ad visionē: s̃ tñ ad eleuādū intellectū ad cognoscēdū alit⁹ q̃ p̃t ex pu- ris naturalib⁹. Et g̃ dicūt q. intellectus ex p̃ntia s̃bi s̃bi coexistēs sufficiat se determi- nare ad p̃cedendā in se visionē beatificam lumē glie eleuat⁹. ¶ Quarti dicūt q. cuius libet beati intellect⁹: etiā ip̃i xp̃i: ad visio- nem beatificā se habet pure passiuē. ¶ Secūdo q. lumē glie de quo dixit sc̃do a p̃do: sit dispo- sitio p̃parās 7 aptās intellectū vt visio be- atifica forme in eodez. 7 sic erit dispositio necessaria: nō tñ tenēs se ex p̃te agētis sed patētis. ¶ Tertio. q. h̃c passio sit salus. s. visio beatifica. imo beatitudo itellec⁹ inq̃- rum intellect⁹. ¶ Quarto. q. ip̃m s̃bū p̃nē sit immediatū p̃ductiuū visiois hui⁹ in in- tellectū dispositio. ¶ Consequēt sc̃do cōpa- rādo breuiter has op̃iones: videt̃ mihi h̃c p̃- positioēs simpli p̃cedēde. ¶ Prima. lumē glie nō est ip̃a visio beatifica. p̃bat sic. dis- positio p̃ua disponēs ad alteri⁹ forme re- ceptioēs: nō videt̃ esse illa forma. s̃ lumen glie est dispositio p̃ua disponēs ad visio- nem beatificā. g̃ nō est ip̃a visio. p̃na nota est. 7 maior s̃it. qz idē nō disponit ad receptioēs sui. Minor: p̃z. qz sic est in p̃ductione co- gnitionū naturalū: nō min⁹ debet esse pro- portionabiliter in p̃ductōne cognitionū sup̃- naturalū. mō in p̃ductōne cognitōis naturalis req̃rit dispositio p̃ua: vt in sensatiōe debita organi dispositio. In intellectu naturali p̃- scntia phantasmā: ṽl sp̃z itelligibiliū. g̃ ad p̃ductioēs visiois beatificē: q̃ oino ē sup̃- naturalis: req̃rit dispositio p̃ua disponēs in- tellectū ad ei⁹ receptioēs: cū eā ex pur⁹ natu- ralib⁹ recipe nō possit. ¶ Secūda p̃pō. nō est necesse p̃ generatiōe visiois beaticē ponere aliqua sp̃m creatā: siue s̃litudinē creatāz ip̃i dei rep̃sentatiuā de sui natura. p̃suadet sic. qz ṽl de faceret h̃c sp̃m siue s̃litudinē li- bere. Et si s̃c̃tūc nō eēt naturale signū. 7 ex p̃nti nō eēt aptū in s̃m ad p̃ductioēs visio- nis beaticē. p̃z p̃ntia. qz naturalia signa rez debēt fieri a reb⁹ s̃m eaz naturā. vt sc̃z sint p̃porcionata natur⁹ 7 sic rep̃ntēt natu- ras. sic sp̃s color⁹ a colore. ¶ Secūdo qz ex q̃ p̃bat ē creatā libere p̃ducta: finite dei rep̃ntati- ua d̃ possit facere creaturā iduplo eētialit

Opio 4.

2.

3.

4.

Lectio 1.

Lectio 2.

pbat 1.

perfectior: et si in duplo perfectius representati
nam. s. nulli tale est aptum medium ad clara
rei visionem producenda. igitur pars maior. qz cu
sit creatura et finita et sui representatiua fini.
re: quare non possit in duplo perfectiorē produ
cere: qz generaret visionē in duplo clariorē
2 nulla est rō. Minor pars. qz res diuersarū
spēs essentialit̄ nō sunt apta instrumenta
ad producendas siles cognitiōes specialissime
sicut spēs albedinis et rubedis nullo modo
nate sūt facere eandē visionē specialissime
vera. Cōstat autē qz oēs visiōes beatificē sūt
specialissime essentialit̄ siles qz sunt clarere
psentates idē obiectū simplicissimū: et sū
eandē rōnē. s. in qzū creaturē rōnalis est be
atificatiuū. ¶ Tertio facit mihi fidē. quia
ex qz deus p̄ se libere facit istā spēm: eodem
mō sufficit dici: qz immediate faciat visionē
beatificā i intellectu dispositio. qz frustra po
nis spēm mediā. p̄sequētia tenet. qz qd eē
bñ pōt fieri p̄ pauciora: qre saluaret p̄ plā.
3 ¶ Antecedēs pars. qz intellectu dispositio lumi
ne glie: qre nō eque bñ faceret deus sine me
dio i eo visionē: sicut spēm talē: qz ad rē ma
gis est dissimilitudo qz similitudo. ex qz creatura
3 finita est et in se et in representatiōe. ¶ Vel di
cet qz verbū faciat hāc spēm: naturaliter. et
hoc est puerile. qz illa spēs est effectus ad
extra. et oēs tales rē p̄ducit libere: vt notū
Corre. est catholicō. ¶ Correlatiū. Nō videt̄ dug
poros opinionones multū radicate i funda
Obij. 1 mento suo. pars et conclusio. qz nō videt̄ qd
cogit has spēs esse ponēdas. ¶ Sed obijci
tur p̄mo sic. Semp̄ act⁹ scōs p̄supponit p̄
mū. mō visio est act⁹ scōs intellect⁹. qz p̄sup
ponit p̄mū: qz nō videt̄ esse nisi spēs. Ma
ior pars de se: et minor ē p̄hi. ij. de aia: volētis
Obij. 2 qz ipm speculari est act⁹ scōs. ¶ Scōs sic.
Ad generatiōz visiōis beatificē intellectus
agēs p̄currit actiue. et h̄ nō pōt esse nisi p̄
pb. 2 23 spēm. igitur pars maior. qz vt dicit̄ in. ij. de aima
ipe habet se i omnia facere. ¶ Itē aliter esset
ociosus. ¶ Et tertio. qz i via ad oēs suas co
gnitiōes se habet actiue: etiā p̄replatiuas
quare cū in patria sit p̄fectior: etiā se habe
bit ad visionē quālibet actiue. Minor pars
qz sine instrumento p̄sentate rē nō pōt agere
sicut ignis nō calefaceret nisi cū caliditate
ita nō videt̄ intellect⁹ i se visionē p̄ducere:
Obij. 3 nisi cū specie. ¶ Tertio. qz si nō ponit̄ speciel
hui⁹: h̄ maxime est ex eo. qz cū finita sit: in
finiti obiecti nō pōt esse signū representatiuū
s. p̄pter h̄ nō oportet dimitti. igitur pars ma

ior: ex fundamento alteri⁹ opinionis. pars mi
nor. qz spēs accidēt̄ generat i nob̄ conceptus
sub̄: vt notū ē. ¶ Itē spēs in diuisibilis re: z
cepta generat i intellectu cōceptū qz: aut
ad min⁹ phantasma extrinsecū qd conceptū in
intellectu p̄ducit idiuisibile. ¶ Et p̄firmat
qz qd pōt cape rei clarā visionē: etiā pōt ca
pere ipi⁹ spēm representatiuā. mō intellect⁹ be
ati pōt cape rei clarā visionē: vt dictū est in
p̄ma p̄doe. qz etiā ei⁹ similitudinē ipi⁹ representa
tiuā. pars maior. qz mai⁹ ē videretū et cape
re visionē ei⁹: qz cape similitudinē ipi⁹ rei rep
sentatiuā. et minor supponit. ¶ Ad istas ob
iectōes qz nō rē monstrat: nec que fortes vi
dent: nisi sic rōes adductę p̄ dicta scōa cō
clusionē. ¶ Ad p̄mā. credo qz maior non sit
p̄a ad mentē arguēt̄. qz credo qz p̄m⁹ act⁹
intellect⁹ pueni sit cognitiō: et nihil ad itra
in intellectu: puta spēs v̄ tale. ¶ Si ei⁹ phā
tasma p̄cedit: h̄ tñ nō est i intellectu nisi i sen
su cōi: vel p̄rute cogitatiua. Un̄ nō oportet
oēm cognitiōz intellect⁹ p̄cedere aliqd in eo
qd tñ intēdit arguēt̄. ¶ Uez ē qz v̄ v̄mo
nis maior est p̄a. qz ipossibile esset qz aliqd
esset act⁹ scōs: et nō p̄cederet p̄m⁹. s. n̄ ope
ret qz oīs cognitiō intellect⁹ sit act⁹ scōs respe
ctu poris i eodē. Dimissa tñ maiore et mio
re: dicit̄ qz visiōē p̄cedit act⁹ p̄or. s. lumē glie
aptas et p̄paras intellectū ad ipi⁹ visiōis re
ceptionē. ¶ Ad scōaz negēt̄ maior. imo vt
dic̄ qz mod⁹: respectu ipi⁹ visiōis brifficē:
tota vis intellectiua se habet pure passive.
¶ Ad p̄mā p̄batōz maior ad p̄m. ij. de
aia dicentē: qz ip̄ intellect⁹ h̄z se i oia facere
¶ Illud exponit antiqu⁹ cōmētator de intel
ctu a gēte diuio: de qz postea dicit̄ qz in eo est
idē: sciētia et scēs. et tūc nō esset ad p̄positū
¶ Si s̄o quis p̄tendat: vt de intellectu hu
mano recipiat: tūc dicat qz phus loquitur
de intellectionibz que sūt a nobis cū phā
tasmatis: talis non est visio beatifica.
¶ Ad secundā p̄bationē dicit̄: qz quis ad
hanc visionē nō agar: quia est sup̄ma: nec
fieri nata nisi a deo: non tamen esse ociosus:
multas enim cognitiōes elicet rerū: saltē
in proprio genere. ¶ Ad tertiā p̄bationē
qz nō est simile de via et de patria. quia i via
cognitiōes omnes ortū habent cōcurren
tibus aliquo modo phantasmatis: qd i
patria nō habet locū respectu talis p̄fectissi
mę visiōis. Etiā de antecedere ap̄d multos
est magnū dubiū: quia cōtemplatiui sepe
rapiuntur supra se in cognitiōes: spūales

pbat. 3.

z firma.

Ad 1

z

Corre.

Ad 2

Obij. 1

1

Obij. 2

z

pb. 2 23

Ad 2

Obij. 3

dulcedines pducentes vocalis in xpm ibi/ les: de quibus dubium est: an a fantasia habe/ ant oru. ¶ Ad tertia: qd non ex h' negat speci/ es: qz visio est creata res: qua deo in clare vi/ derur. sed potio non ponit. quia infiniti bo/ ni qd est deus non potio esse aliqd signu natu/ rale: clare vel pfecte ipso representatiuu. mo/ do spes debet esse signu naturale. et potissi/ me io negat: qz a deo libere extra producat si/ ponat. mo tuc frustra ponit: qz sufficit dici/ qd libere immediate pducat visionem in intelle/ ctu: lumine glie pparato: mo frustra fit per/ plura: qd equaliter totu saluabile e p pau/ ciora. ¶ Ad confirmatione d: qd intellectus cre/ atus possit bene capere talis spem finitā si pos/ sit esse: sz esse neqz eo qd spes debet esse signu/ naturale: clare representatiuu rei apud potio/ tia cognoscere. et talis de bono infinito ne/ qz esse: eo qd nihil ad extra pducat naturalit/ Docet de his ionib. ¶ Tertia conclusio circa du/ bium. et est contra totu pris pme: non videt pro/ babile: qd ex pntia diuini sibi coexistet: aig/ beate: lumie glie informat: ipsa sugere va/ leat ad pduceda in se visionem beatifica: nul/ lo alio puenire. pbat sic. qz i tali pductioe/ visionis clare: vel sibi esset principale pdu/ cens. et aia instrumentalit coages. Et h' non/ videt qz aia ex pntia nuda sibi non determi/ nat ad agendu pl' vnu effectum pfectiona/ lem sui qz aliu: nisi esset aliqd determinans/ ea sicut spes vel signu. Ergo ex pntia verbi/ non pl' pduceret illa visionem qz qualibet ali/ am eo qd sola pntia sibi non pl' ad vnam qz/ ad alia habet determinare: nisi p miraculuz/ vellet fortassis ea pl' determinare ad vnu qz/ ad aliud. qd non est ad ppositu. ¶ Et confir/ mat. qz non pl' pntia sibi principalit agentis/ determinat aiam bea: ad pduceda in se visio/ nem supnaturalē: qz pntia ei' in bono via/ rore ad pduceda bona cogitatione natu/ rale. sz manifestu est qd pntia sibi apud bo/ nu viatorē de lege coi non sufficit ad secudu/ q nec ad pmu. Maior est non puenire sil/ tudine. Et minor: p'z. qz ex pntia sibi sine/ phantasmate non pducat in se cognitionem/ nisi miraculo speciali. ¶ Et tertio qz non vi/ detur qd intellectus agēs in nobis sine instru/ mento pducat in se cognitionem. Vel dicit qd/ intellectus noster esset agēs principale: et sibi/ ei' instrumentu. sic sz qd sic inspiciendo phan/ tasmata pducat in se act' intelligēdi: sic co/ uersus ad sibi pduceret ei' visionem. et istud/ null' diceret: eo qd deo non est natus esse tale

agens instrumentale: sicut phantasma. Itē/ quo determinaret intellectus ad visionem sibi. ¶ Ex his videt mihi seq' q'ra conclusio. vide/ licet qd ad pductioz visionis beatificae i beo/ intellectus ei' non se habet coactiue. pbat sic. qz vel coageret sibi sine medio: sz sine om/ ni specie pduca instrumentali: qd esset signu/ sibi: vt dicitur terti' mod'. et hoc non p' conclusioz/ primā. Vel p' spēs pntia ipsi visioni qua/ actualit' visionem sibi in se pduceret. et h' non/ p' correlatiu' conclusiois scōe. qz non videtur/ qd possit esse talis spēs. q' nullo mo. et hoc e/ ppositu. ¶ Quinta conclusio. nec ipm sibi/ est visio beatifica ipsi beato. pbat. ois visio/ beatifica creature beate: est ei' cā formalit' in/ herēs intellectui suo. sz sibi neqz esse talis/ forma. igit' rē. p'z maior. qz sicut formalit' calidū: caliditate sibi inherere caliduz est: ita etiā formaliter visionem beatifica intelle/ ctus creature beate vidēs est: et q' oportet qd/ inherere illi intellectui. ¶ Secūdo. qz als/ non repletur ille intellectus visionem dei cui' eēt/ capax. et sic maneret famelicus: appetens/ scire vel videre pfectissimū sabile vel visi/ bile. Et patet assumptū. quia verbū p nu/ dam existentia non redderet ipm videntes/ formaliter: et io maneret quo ad receptioz/ cognitiois formalis vacuum et famelicus. ¶ Minor: nota est. quia diuine simplicitati/ repugnat inherere vel esse causam forma/ lem inherente. ¶ Ex his oib' videt mihi se/ q'ra conclusio ad dubium p'babilitate seq'. Qz/ visio beatifica intellectus creati est forma/ ei supaddita: qua facit in eo solū verbum/ vel ipsa trinitas. ¶ Patet prima ps p con/ clusione pcedente et ei' pbatōz: qz nisi intel/ lectui inhereret: intellectus ea non videret de/ um. ¶ Scōa p'z p' conclusionē q'ra. qz irrelle/ ctus ei' ad pductioz talis visiois non se h'z/ coactiue. ¶ Confirmat. qz non pl' debet creat' in/ intellectus esse actiu' ad suū supmū esse sup/ naturale qz ad suū supmū eē naturale. mo/ do ad supmū esse naturale non agit: cū crea/ tio ei' sit a solo deo. q' nec ad suū supmū esse/ supnaturale: qd est clare videre deū. ¶ Pa/ tet maior. qz videt qd sic deo eē naturale p se/ ipm dat: non cogere creatura: q' ita p' portio/ nabilis eē supnaturale: qd creature e meli' p seipz solū deo. Minor: non e de se. ¶ Scō op/ bat' conclusio. Intellectus noster non agit ad pdu/ ctionē lumis glie i se. q' nec ad visionem clarā/ dei cōsequente. pbatō psequētie. qz illud est/ mediū immediate pcedēs naturaliter vel

Ad 3

ad p'fir.

Conclō 3

1

Confir.

pbat. 3

Conclō 4

Conclō 5

pbat 2

Conclō 6

ps pma

scōa ps.

Confir.

pbat. 2

clara visione: tenes se ex pte passi. Et e mi-
 noris pfectionis qz visio. cu in eo no sit be-
 atitudo nisi pparatiue: que formaliter est
 in beatitudine. Si ergo non coagit ad mi-
 nus: nec ad maius. patet ans. quia sicut i
 via no agit ad primam infusionem virtutum
 theologice: sed immediate a deo creat et
 infundunt. ita nec in patria ad infusionem
 luminis glorie: quo deus anima aprat ad
 sui visionem. ¶ Lorelariu. quis visio beati-
 ca sit in intellectu beati: tamen no est ab in-
 tellectu eiusde. Patet prima pars ex con-
 clusione. quia intellectus respectu eius se ha-
 bet passive. patet secunda pars. quia intel-
 lectus ad eius productionem no agit. ¶ Lor-
 relarium secundum. inter quattuor modos
 recitatus videt q quartus sit pbabilissim⁹
 patet ex dictis. quia alij aliquo modo im-
 probati sunt. et quant⁹ in vltima conclusio-
 ne pbatus. ¶ Sed contra dicit. quia si in-
 tellectus no esset causa sue visionis. g nec
 voluntas est causa actiue dilectionis. patz
 cosequencia. quia sicut intellectus se habz
 ad videre: ita voluntas se habet ad diligere
 modo cosequens videt esse falsum: eo q ap-
 petitus est voluntas. et talis est actiue incli-
 nare in appetibile ¶ Secundo sic. qd diu vo-
 luntas beati fuit in statu viatoris: tã diu
 fuit causa actiue sue actualis dilectionis.
 sed per hoc q desinit esse viator: non desinit
 in eo potẽtia actiue dilectionis dei. igit in
 patria voluntas actiue in se pducit dilecti-
 onem. g no habet se ad illã pure passive. te-
 nent consequẽtiẽ. Et pma pars antecedẽ-
 tis patet. quia actualis dilectio est in via-
 tore actualis volitio: qua deũ super omnia
 vult. modo omnẽ volitionẽ suam volũtal-
 viatoris in se pducit libere. et minor mani-
 festa est. quia cu corpus qd corrupit ag-
 grauet aiã: ex eo q aiã ab illo exiit: non
 min⁹ potes reddi ad bonas electiões in se
 pducendas. ¶ Tertio. quia valde mirabile
 est si beatus ad inã beatitudinẽ nihil actiue
 faciat: s; pure passive se habeat sicut mate-
 ria i recipiẽdo formã. ¶ Rñdet ad pma hz
 fundatoris qre opĩonis pcedẽdo cose-
 quẽtiã: et pns loquẽdo de illa dilectiõẽ in q
 stat cõplẽmẽtu beatitudinis. Dicit eni q
 illã infundat sic et clarã visionẽ. Dicunt
 tñ scdo q voluntas etiã actiue p̃nuat et p-
 ficit dilectionẽ quã in via de deo habuit: in
 q fuit beatitudo inentorie tpe vie et in q be-
 atitudo parrig p̃or dici p̃sistere i cõpõ actiue:

sz cõpletive et satiatiue solũ p̃sistit i dilecti-
 one infusa. ¶ Sz obijcit eis q tũc in volũ-
 tate essent duo mor⁹ dilectiõis respectu eius-
 dem obiecti. s. vn⁹ pducit a volũtate et ali-
 us infusus. ¶ Ad h dicit q p̃ns no est in-
 cõueniẽs: qn illi mor⁹ dilectiõis sunt respe-
 ctu obiecti mediãtib; diu ersis cognitiõib;
 efficientib; eos. s. vn⁹ a cognitione actuali
 vie. alter a cognitione vel visione infusa.
 ¶ Per h patz m̃sio ad scdãz. Lõcedũt eni
 q volũtas pducit i se dilectionẽ: s; no illã
 in q est cõplẽmẽtu beatitudinis: quã fm eos
 recipit dei infusione. ¶ Aliter videt m̃bi h
 correctiõẽ meli⁹ dicentũ esse ad rõnes in-
 tendũ. qz videoz m̃bi p̃mã coseq̃ntiã no
 valere eo q sepe aliqua forma est cã actus
 scdi: licet no sit causa act⁹ p̃mi pductiua:
 vt apud illos q dicũt q sensus solũ sit h⁹
 passiuã sue sensationis: nihilomin⁹ ponit
 appetit⁹ esse actiu⁹. nã appetit⁹ habita co-
 gnitione de bonitate obiecti: actiue inclinãt
 in ipm et mouet ad ipm: si no sit ipe dicitũ
 ¶ Et in naturalib; quis ferrũ no sit causa
 actiue sue alteratiõis a magnetẽ: tñ fm p-
 babilẽ optionẽ est cã coactiua sui mor⁹ loca-
 lis ad magnetẽ. ¶ Sic i p̃posito videoz m̃i
 hi q clara visio imediãte actiue soluz sit a
 deo: s; pfecte dilectiõis seq̃ntis voluntas na-
 turalit sit coactiua cũ deo: ex illa pfecta rep-
 sentatiõẽ boni facta p intellectũ. ¶ Tñ po-
 nam⁹ q de⁹ infunderet pfectã cognitiõẽ de
 bono alicui potẽtiẽ cognoscitiue suspendẽ-
 do ei⁹ coactionẽ. no videt qn eque bñ ap-
 petitiua p illã actiue inclinaret: sic si potẽtia
 cognoscitiua ad illi⁹ cognitiõis generatiõẽ
 coegisset. Ergo no video pbatõz illi⁹ p̃ncie
 Lũ eni d: q sic se hz itellec⁹ ad cognitiõẽ
 ita se hz voluntas ad dilectiõẽ. Dicit q qz
 nis h vez sit q ad potẽtiãz intrinsecã pfe-
 ctionẽ. no tñ est vez q̃tũ ad actiuũ pducti-
 onẽ. p̃t eni act⁹ itellec⁹ infundi: et volũta-
 tis actiue pducit a volũtate cũ deo: et cũ co-
 gnitiõẽ infusa: vt declarãt est factã in na-
 turalib; qz etiã i sentiẽtib;. Et id cõcedo q
 voluntas cũ deo mediãte illa infusiõẽ clare
 visiõis actiue p̃currit ad di pfectã dilectiõẽ
 s; necessario: no libere libertate oppositiõis
 sic de h dicitũ est i scdo i q̃stione de libertate
 volũtat. ¶ Et i hoc solura scdã rõ. qz p̃ce-
 dit q voluntas actiue p̃currit. ¶ Et in h solu
 ta est tertia rõ. qz licet intellect⁹ beati se no
 habeat actiue ad visiõẽ: habet tamen se
 voluntas eiusdem actiue ad dei dilectiõẽ.

2
 Lore. 1.
 Lore. 2.
 arguit p̃
 p̃mum
 Argu. 2.
 Argu. 3.
 Ad 1

obiectio
 Solo
 Ad 2
 Aliter
 m̃det
 Sile
 applica
 tur
 2
 3
 4
 5

Uel sic ¶ Posset etiam dici q̄ beatus in patria me-
ruit antea: dū videlicet erat adhuc in via
vel xps p̄ eo vt de baptisatis in innocētia
descēditibz: vt dē⁹ in patria infunderet sug-
anime habitus gl̄iet actus eiusdē. 7 sic egit
set p̄ via ad sui beatitudinē vel ali⁹ pro eo
In patria autē ad visionē claraz verbi non
agit sicut nec in via ad p̄mā receptionē si-
dei deo coegit. ¶ Ad auctoritatē beati Au-
gustini allegatā p̄ prima opinione p̄t di-
ci q̄ fortassis vult q̄ noticia dei dicat si mi-
litudo inq̄stū p̄ illā intellect⁹ sit deiformis.
quia cognoscit p̄ eā deum clare. Et ex h̄ nō
sequit q̄ sit species: pp̄ie loquēdo de specie
que est representatiuū p̄cedens cognitionē.

Ad 2
ibidē ¶ Ad sc̄dm quod p̄ illa opinione fuit alle-
gatum dictū est satis q̄ lumē glorie non ē
species nec visio: sed dispositio disponens
intellectū vt sit apt⁹ recipere visiones. Hoc
de p̄ma parte hui⁹ articuli secūdi. ¶ Quan-
tum ad secundā eiusdē videndū est vtrū
eadē noticia verbū 7 res in verbo aia xpi 7
vniuersaliter beati videat: ¶ Ad qd̄ est cō-
clusio insalis hec. Visione qua beatus videt
verbū: etiā videt res in verbo. Probat sic.

Quoad
sc̄dam p̄
tē articu-
li secūdi
Cōclō.

Si vna noticia intuitiua simplex 7 inco-
plexa potest esse diuersaz rez 7 distinctaz:
tūc hoc maxime potest esse ita de noticia i-
ntuitiua verbi: sed vna noticia intuitiua sim-
pliciter 7 singulari naturali vident plura di-
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

probat. 2

¶ Patet maior. qz si nō posset esse noticia
pducibiliū: tūc nō sufficeret representari ea
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

probat. 3

p̄t cognosci quod est minus. modo noti-
cia verbi diuini intuitiua in creata est sui:
7 oim̄ possibilū. Et creata. quia est verbi:
etiā est cōmunis omnium que sunt in eo suf-
ficienter p̄sentatiua q̄tum ē ex p̄e sui. Et
ergo cū representet verbū qd̄ est difficillimū
7 maius ad cognoscendū: etiā p̄t represen-
tare alia facilius cognoscabilia. ¶ Quarto
quia dē⁹ p̄ vnā noticiā se 7 alia cognoscit.
qd̄ ḡ clare videt illā noticiā p̄t etiam alia
cognoscere p̄ eandē. ¶ Potest p̄firmari au-
toritate beati Augustini. iiii. sup̄ Beñ. ad
litterā dicētis q̄ angeli tripliciter cognoue-
runt. s. in seipsis: in verbo 7 in pp̄rio genere
ergo cognitio rerū in verbo est distincta in
angelis a cognōde earū quā habebant in
seipsis de rebo. vel etiā in pp̄rio genere. ḡ sic
erit eadē rōne in aia ch̄isti 7 in ceteris bea-
tis. ¶ Sed p̄tra hūc conclusionē multipli-
citer instat. ¶ Primo sic. Verbo verbi ē cau-
sa visionis creaturaz in verbo. ergo non est
vna visio verbi 7 creaturę in verbo. p̄seq̄n-
tia tener. quia idē nō est causa sui. Et an-
cedens p̄batur sic. quia sicut se habet verbū
ad creaturas: ita visio verbi ad visionē cre-
aturaz: p̄uenienti similitudine mō mani-
festum est q̄ verbum ē causa creature. ḡ et
iam visio in verbo est causa visionis rerum
in eodē. ¶ Secūdo. quia nō est eadē visio
speculi 7 rerū in speculo. ḡ nec verbi 7 rerum
in verbo. ancedēs notū est. p̄bat p̄sequētia
quia verbū habet se vt speculū. Est enī spe-
culuz sine macula Sap. vii. res enī habet
se vt speculata in ip̄o. ¶ Tertio sic. verbū et
creaturę nullo modo sunt vnū. ergo eorū
nō est vna visio. p̄seq̄ntia nō est vt videt.
quia om̄ia quoz est vna visio sunt aliquo
modo vnū. 7 ancedens patet. quia deus 7
creatura vident om̄imode diuersa: et nul-
lo modo vniri. ¶ Quarto. quia quoz vnū
potest esse sine alio: illa nō sunt vnū. sed vi-
sio verbi: saltē absolute potest stare in ani-
ma xpi sine visione creaturaz. ḡ rē. p̄seq̄n-
tia 7 maior vident nota. 7 minor patet. qz
si verbū absolute representaret se: tunc esset
visio verbi 7 nō esset visio creaturaz in ver-
bo. igit rē. ¶ Quinto. quia stat q̄ maneat
cognitio rerū vitarū 7 nō maneat visio xpi
7 hoc nō esset si esset vna visio. igit rē. cōse-
quētia nota ē. Et prima ps ancedentis li-
quet p̄ beati Augustinū ad Dioscū. q̄sti-
one an p̄ nul. dicentē q̄ Paul⁹ dū vidit in
raptū sicut sancti p̄ h̄ hanc viā vidēbat

probat. 4.

Confir.

Instat.

arguit. 1.

arguit. 5

arguit. 4

Argu. 5

de quo constat quod transiit visio verbi. et cum tamen aliquorum recordabat de his que viderat in seculo. in extra illud. ii. ad Lho. xij. Scio homini hominum: quoniam raptus est in paradysum: et audivit arcana verba que non licet homini loqui. patet manifestio visionis rerum in verbo. quia alii eorum non fuisset recordatus. Minor patet. quia si una visio esset: maneret ea que est rerum in verbo: etiam maneret visio verbi: quia una res esset. **Sexto** sic. quia si esset una visio: hoc maxime esset et eo: quia verbum sicut est res sufficiens causa: ita clare visum est ipsa sufficiens representativum. sed non est propter hoc procedendum quod sit eadem visio. igitur etc.

1 Patet maior. quia alii non posset reddi ratio: propter quam esset una visio. **2** Patet minor. quia si et hoc esset una visio: sequeretur quod cum verbum sit omnium sufficiens causa exemplaris: quod cumque videret verbum: omnia videret que seculo habere facere posset. falsitas patet. **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

Confir. **1** **2** **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

Ad 1 **2** **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

Ad 2 **1** **2** **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

tinu speculantiu in ipso: tunc que perfecte videret speculum: etiam eadem visione videret speculabilia in eodem. sed in deo sive seculo ita est quod speculum est sufficiens representativum in ipso. **1** **2** **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

Ad 3 **1** **2** **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

Ad 4 **1** **2** **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

Ad 5 **1** **2** **3** **4** **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20** **21** **22** **23** **24** **25** **26** **27** **28** **29** **30** **31** **32** **33** **34** **35** **36** **37** **38** **39** **40** **41** **42** **43** **44** **45** **46** **47** **48** **49** **50** **51** **52** **53** **54** **55** **56** **57** **58** **59** **60** **61** **62** **63** **64** **65** **66** **67** **68** **69** **70** **71** **72** **73** **74** **75** **76** **77** **78** **79** **80** **81** **82** **83** **84** **85** **86** **87** **88** **89** **90** **91** **92** **93** **94** **95** **96** **97** **98** **99** **100**

ita etiā transire visio rerū in s̄bo: sed manet
cognitio illaz rerū in pprio genere vi habi-
tus derelicti: sic etiā manet memoria ipi⁹ vi-
sionis. ¶ Ad sextā pcedit maior: et negetur
minor. Et ad pbatiōem minoris d̄r q̄ qui
verbū videt cōphensue: sicut ipm seipsuz
videt: oia videt q̄ potest facere verbū. s̄z h̄
nulli creature puenit. Dcū enī nemo vidit
vnq̄: cōphensue. qz cōphendere diuinita-
tem ppriū est dei. ¶ S̄z clare videre verbū
noticiā apprehensua: nō infert q̄ aīa vide-
at aīam xpi vel alteri⁹ beati: que videt ver-
bum vel q̄ p̄t facere. Et ad pbatiōem illi⁹
p̄ntic d̄r: sicut sepe dictū est: q̄ quis s̄bum
esse cām sufficientē sit causa que sua visio ē
visio alioz: q̄ vult ipi vidēt reputare. non
tñ ipm esse causam sufficientē oīm pducti-
biliū: erit causa in creatura: vt sua visio sit
visio oīm pductibiliū. Eo q̄ quis clare vi-
deat in q̄ru beatificatiuū: tñ nō cōphendit
nec apprehendit fm oēm modū quo natum
est pducere singulari. ¶ Sicut vidēs mō-
tem arboribz cōstitū clara visione corporali
vna visione singulari vaga: videt montes
arbores et aliū eiusdē montis ornatū: nō ta-
men videt cōphensue totā montē magni-
tudine extēsiōis. sic etiā nec totā arborē i eo
sicut cōgenē. ¶ Ad p̄firmatiōem d̄r. q̄ cum
sancti in s̄bo p illuminationem aliq̄ videāt
que p̄us in s̄bo nō viderūt: nō in h̄ habēt
nouā visionē. s̄z visio s̄bi q̄ prius eis pau-
ciora representabat: incipit esse signū pluriū
quo ad eos. qz p eā verbū plura incipit re-
presentare. Et id pcedit q̄ a de nouo cogno-
scant: visione verbi. Et ad improbatōem
cū d̄r: q̄ visio verbi est signū naturale: et sic
sp̄ ea dē reputat. d̄r pbabiliter q̄ respectu s̄-
bi est signū naturale. et ideo sp̄ ea stāte: per
eā reputat et videt verbū. S̄z respectu crea-
turaz in verbo: est signū liberū siue volūta-
riū. s̄bum enī illa visione cogitū: repre-
sentat p ipam quicqd vult ipi vidēt: qn-
tum vult. Docet scda pte articuli. ¶ Cōse-
quēter in tertia pte videndū est de tertio. s̄.
¶ Vtrū aliqua q̄ s̄bum scit aīa xpi nesciat
¶ Pro q̄ est primo norandū. q̄ articul⁹ iste
nō q̄rit de sciētia p̄fusa: qualis est in nobis
p̄ terminos cōes. Manifestū est enī q̄ q̄ scit
hanc p̄fusiōem. oīe ens possibile p̄t eē
suba vel accidēs: p̄fusa siue generalē sciē-
tia habet de oibz q̄ deus scit. Immo de in-
finitis s̄ncat hegozematice. S̄z q̄stio que-
rit de sciētia p̄riculari et p̄fecta. s̄. qua res di-

stinctissime vel saltē distincte cognoscitur.

¶ Scdo est notādū: q̄ ex q̄ placuit deo na-
tura hominis sic exaltare: vt eā hypostatice
suo s̄bo recrearet adunare: etiā illā natu-
ram ex liberalitate sua oīmō gratijs: p̄turi-
bus et sciētijs veritatis voluit adornare. sic
de hoc legit Joh. 1. q̄ vidim⁹ s̄bū caro factū
pleniū grā et veritatis. ¶ Et ex h̄ tertio ē no-
tandū q̄ diuersi et varij fuerūt de hac mate-
ria dicendi modi: oīes tñ ad laudē chri-
sti hoīs introduci: q̄s p̄ntibz interponere
recreui vt quilibet eligat modū sibi magis
placētē. sicut et ego ex oīmō eligam iuxta
posse modū pbabiliorē. ¶ Sciendū est ita
qz quarto q̄ i genere duo sunt modi dicēdi
¶ Primi enī simpliciter pcedūt q̄ aīa christi
cognoscat oia q̄ s̄bum. Secūdi distinguūt
¶ Primi sunt in tripliā diffērentia. p̄mi di-
cunt sic: q̄ s̄bum eternuz nō cognoscat nisi
finita. qz dicit q̄ nō sit exēplar nisi eozū q̄
fuerūt: sunt vel erūt: que oīa finita sunt.
¶ Scdo dicit q̄ hęc oīa cognoscat aīa xpi
vnde simpliciter pcedūt q̄ aīa xpi cogno-
scit oīa q̄ s̄bum. ¶ S̄z iste mod⁹ dimit-
tendus est. qz sine dubio p̄tēna sapia di-
stinctissime cognoscat infinita. et cōr docto-
res pcedūt. qz si solū finita cognosceret: so-
lū finita posset. Et ita de⁹ noster esset finite
q̄ritatis sp̄ualis. Immo et nos possemus
maiora imaginari q̄ de⁹ noster possz. vtpu-
ta eglū in duplo veloci⁹ moueri q̄ de sacro
mouet. qd qz nō erit fm istos: de⁹ non no-
sceret. Et qz ipm nō nosceret: ipm nō possz.
qz nō p̄t fieri i incognitū. sic q̄ maius deo
excogitari posset. qd oibz sapientibz apparz
nō verū. ¶ Itē q̄ de⁹ cognoscat possibilīa q̄
nō erūt: p̄t Nat̄. xvj. vbi xps dicit se
posse rogare p̄rem p̄ duodecim legionibus
angeloz. qd nō fecit. q̄ cognouit xps hō se
posse facere qd nō fec. et q̄tomag⁹ de⁹. ¶ Itē
dic q̄ p̄ exhiberet sibi pl⁹ q̄ duodecim le-
giones angloz. q̄ h̄ erat possibile et deo p̄ri
notū eē possibile: et tñ nō fuit factū. ¶ De⁹
autē dicunt q̄ deus nō sit exēplar nisi pro-
ductor vel pducēdoz. d̄r: q̄ imo sit exēm-
plar possibilīū q̄ nūq̄ erūt: quis nō dispo-
sitū: eo q̄ non disponit ad fieri et aliū. exē-
plar autē disponēs ad eē: nō ē nisi eoz q̄ fa-
cta sūt vel erūt. p̄t tñ eē exēplar disponēs
ad esse alteri⁹ mūdī: q̄ tñ nūq̄ erit. ¶ Scds
mod⁹ dicēdi ē. q̄ aīa xpi et q̄libet cōphensoz
cognoscat actu infinita et oia q̄ s̄bū. quia
vno et eodē actu cognoscat s̄bū et oia i s̄bo.

Nota 2

Nota 3

No 4

1

2

3

4

5

9

Dpio 1

2 ¶ Sic mod⁹ nec rōni pson⁹ nec dictis
1 sanctor⁹ ¶ Nō rōni. qz infinita actualit⁹ di
stincte cognoscere nō puenit nisi p̄tuti infi
nitē. Itē istud esset ponere qz oīs beat⁹ esset
cōphensōr maiestatis. r̄ t̄re eā cognosceret
sicut ip̄a seip̄am. p̄t̄z p̄seq̄ns subtilit⁹ intue

2 ti. ¶ Nō dicit⁹ sanctor⁹: q̄ oīum sciam nō at
Dpio 3 tribuūt nisi aīe xp̄i. ¶ Teri⁹ mod⁹ est qz aīa
xp̄i cognoscat infinita in s̄bo. qz p̄ s̄bū co/
gnoscat alia: nō qz eā sapiam q̄ s̄bū est: ha/
beat vt sapiētias creatas. s̄z qz eā ineffabi

2 liter possedit: oīa p̄ eā nouit q̄ ip̄a ¶ Et hūc
modū videt⁹ possuisse venerabilis Hugo d
sancto victore i libello suo de sapia xp̄i: sic i
quies. plenā ac p̄fectā ac totā dei sapiētiaz
in aīa xp̄i fuisse credim⁹. r̄ ip̄a sapia eādez
aīam plene r̄ p̄fecte sapiētia nō ex ip̄a par
tiap̄ado: s̄z totā possidēdo quā singularit⁹

3 possedit r̄ cōphendit ineffabilit⁹. ¶ Et seq̄t
post. h̄ipm̄ indubitatē affirmo qz aut alia
4 sapia p̄ter diuinā in xp̄o nō fuit. aut si fuit
equalis illi fuit. ¶ Et sic videt⁹ voluisse: qz
aīa xp̄i oīa nouit q̄ deus. qz nō fuit vt dicit
sapiēs alia sapia q̄ sapia qua de⁹ est sapiēs
q̄uis in h̄ differētia fuerit. qz deus fuit illa
sapia. aīa s̄o xp̄i fuit ei hypostatice vnita

¶ Itē qz deus illa sapia sapiēs est p̄ naturam
aīa xp̄i p̄ gr̄am. ¶ P̄ 20 q̄ mō est notādum
qz difficile ē ip̄m sustinere. nā vtiqz sapiētia
diuina neq̄t esse forma informās aīam xp̄i
p̄ inherētā. Si autē coexistat: esto qz sibi
aīam xp̄i hypostatice vnuerit. nō tñ ē aīa
xp̄i ea sapiēs: sicut nec corpus xp̄i cui coexi
stet r̄ est sibi hypostatice vnitū: ē ea sapiēs.

¶ Nota. 2 ¶ S̄do. qz videt⁹ qz in aīa xp̄i sit lumē gl̄ie
vt in alijs beat⁹ gr̄a r̄ veritas ac sapia crea
ta. qz solū talib⁹ de lege ordinata dei: ē crea
tura rōnalis nata eleuari ad gl̄iam: eē gra
ta: esse sciēs r̄ sapiēs. Et q̄ de illa sapientia r̄
sciētia q̄ formalit⁹ inheret aīe xp̄i: est q̄ stio.
qz alia formalit⁹ nō cognoscit: licet bñ effi
citer vel obiectualit⁹. Et iō hūc modū eri
am dimitto. qz ex p̄us dicit⁹. p̄t̄z qz nō habet
locū. ¶ S̄z sunt alij q̄ distinguūt. qui sunt

De q̄ta opione diliguēt
tes sunt varij.
¶ Primi
Impugn̄. sc̄ig modū. r̄ h̄ m̄gr negat. Dicit enī qz non
oīa videt eque clare sic s̄bū. ¶ S̄z iste mo

¶ S̄do. qz si aliquē
modū ignorat quē nouit s̄bū cū ille mod⁹
sit vt possit eē entitas. seq̄t qz nō oīa cogno/
scit q̄ s̄bū. qd̄ est oppositū p̄mi dicit⁹ m̄gr.
vez ē qz forte m̄gr vult modū finalit⁹ expri
mendū. ¶ Quint⁹ mod⁹ ē: qz duplex ē mo/
dus cognoscēdi aīe xp̄i quē h̄z i s̄bo. Un⁹
est p̄ gr̄am vnionis. r̄ ali⁹ p̄ gr̄am cōphēsi
onis. Quo p̄missio dicit⁹: qz p̄ gr̄am cōphē
sionis nō nouit oīa q̄ s̄bū. s̄z solū ea q̄ spe
ctāt ad gl̄iam suā. ¶ S̄do dicit⁹ qz p̄ gra
tia vnionis cognoscit oīa q̄ s̄bū. Notuū
eoz est. qz gr̄a vnionis rōe extremi cui vni
tur est gr̄a infinita. r̄ iō nō est mix si s̄m il
lam cognoscit infinita. ¶ S̄z h̄ mō non q̄
escit mens q̄rent. qz nō q̄nt Utrū aīa vni
ta s̄bo infinito possit dici p̄ p̄cipatōz s̄bi
cui vnita ē: cognoscere infinita. qz facile es
set dicere qz aīa xp̄i i ordine ad s̄bū vel p̄ s̄
bum cui vnita ē: cognoscit oīa q̄ s̄bū. qz h̄
nō esset aliud dicere qz qz s̄bū cognoscit in
finita. cui aīa hypostatice ē vnita. r̄ sic ver
bū p̄t̄ dici aliquo mō ei⁹ cognitio: fortas
sis rōne vnionis. S̄z querēs q̄nt. Utrum
aīa xp̄i cognoscat formalit⁹. s. cognitioe sua
sibi inherēte in s̄bo: oīa q̄ s̄bū. Et h̄ nō est
manifestum ex hac positioe nisi negatiue.
vniō enī de p̄ se nō dicit cognitiōz. Est enim
corp⁹ xp̄i aīe vnitū. qd̄ tñ rōne vnionis ni
hil pp̄rie r̄ s̄m se d̄r cognoscere. ¶ Sextus
mod⁹ dicit⁹ ē qz duplex ē scia s̄bi. s. scia in
telligēte: q̄ est oīm possibilū. r̄ scia visōis
q̄ est eoz qz de⁹ ab eterno facere disposuit. r̄
sic ē noticia p̄ntium: p̄teritor⁹ r̄ futurorum

Dpio. 5

impugn̄.

Dpio 6

¶ Quo p̄missio dicit⁹: qz aīa xp̄i nō nouerit
oīa q̄ s̄bū nouit noticia simplic̄ intelligē
tig. qz cū s̄bū se cōphēdit: oīa possibilia per
ip̄m fieri cōphēdit actualit⁹ r̄ distincte. r̄ sic
infinita. talia autē sic cognoscere. s. actualit⁹
r̄ distincte nulli creature cōuenit. ¶ S̄do
dicit⁹ qz aīa xp̄i videt i s̄bo oīa q̄ cognoscit
s̄bū noticia visōis. p̄bat rōe. qz cū aīa xp̄i
vel xp̄s s̄m hoīem sit p̄stituit⁹ iudex vnuer
sor⁹: vt habet Jo. v. necesse ē vt oīm entituz
q̄ sunt: fuerūt: r̄ erūt habeat p̄fectā noticiā
als enī nō de oībz p̄fecte iudicare posset Et
iō de sua liberalitate sicut cōcauit ei suū p̄
us clarā visōne: ita etiā p̄ illā dedit ei oīm
q̄ facere disposuit clarā cognitioes: nimia

3 sua et bñdīca liberalitate. ¶ Nō tñ est itel-
ligendū q̄ isti duas i teo ponāt cognitōes
sed in ordine ad cognita his noībz appel-
latur: vt scz nos habeam⁹ modū loquēdi:
de diuerso mō cognitorū a teo. q̄ mod⁹ co-
gnoscēdi ē penit⁹ i teo. s. essentia. Aliē tñ de⁹
respectu cogniti dī cognoscere illud qd p-
ducere disposuit q̄ illud qd facere potest et
4 tñ se nūq̄ debere pducere nouit. ¶ Hūc mo-
dū satis cōif sequunt⁹ doctores moderni: et
etiā sancti. Tho. amplectit⁹ eū in tertia pte
sūmē. q. r. ar. iij. hūc etiā seqt⁹ Thomas de
Argentina circa dis. xliij. q. vnica. ar. iij. Ri-
chard⁹ de media villa. Et ē p̄ma facie satis
facilis et rōnabil. ¶ Septim⁹ mod⁹ et disti-
ctiu⁹ est: q̄ aīa xpi vidēdo s̄bū duplicē re-
cipit sciam. s. actualē: q̄ est sic cōsiderare. et
habitualē: q̄ est si cur i habitu sciēfico ali-
qd scire: q̄uis actu nō attēdat. ¶ Tūc dicit
1 duo. Prīmū q̄ vidēdo s̄bū cognitōe actu
ali: nō cognoscit oīa q̄ s̄bū. qz cū cognitio
s̄bi sit infinitoz possibilū: distinctissime et
plene cognoscitua. si sic: aīa xpi actualiter
cognosceret: ipa p̄neret rāte cōphēdere sic
s̄bū. et sic extra līmites creaturę et virtutis
cognoscituz actualit⁹ infinite cognoscere q̄
nō sunt ei debita. ¶ Scō dicit q̄ si loqua-
mur de noticiā habituali: sic aīa xpi cogno-
scit oīa q̄ s̄bū. Rō. qz rōne assumptōis s̄-
bū sibi nihil voluit absēdi q̄n illud actu
vel habitu cognoscat. Et si q̄nt⁹. Urrū iste
habitu⁹ sit finit⁹. Rñdet Bonauentura: q̄
sit finit⁹ i se: s̄ i respectu rep̄nabilitū p̄ eum
sit qd amō infinite. ¶ Ecce mod⁹ dicēdi
doctoz circa hāc materiā: qz aliq̄ sunt p̄ba-
biliores alijs: q̄libet acceptat modum sibi
placentē. ¶ Quibz p̄missis sit p̄ma cōclusio
cū opione sexta: q̄ aīa xpi vidēdo s̄bū: nō
cognoscit actu v̄l actuali distinctiōe oīa q̄
cognoscit s̄bū. ptz. qz qd s̄bū nō cōphēdit
nō cognoscit distincte oīa q̄ s̄bū. s̄z aīa xpi
s̄bū nō cōphēdit. ḡ rē. ¶ Patet maior qz
qd nō cōphēdit s̄bū: v̄l nō cōphēdit ipz
rōne poterit. et sic s̄bū aliqd p̄t qd illd nō
videt. et h̄ est p̄positū. Vel rōne scie: et itez
est p̄positū. Minor nō est. qz impossibile est
creaturā cōphēdere diuinā essentiā. ¶ Se-
cūda cōclusio cū eadē. videt q̄ aīa xpi viden-
do s̄bū: oīa cognoscat actualit⁹ q̄ s̄bz co-
gnoscit scia visiois. p̄bat sic. q̄ est index om-
niū a teo p̄stitut⁹: illi etiā a teo dat⁹ est mo-
dus p̄fecte cognoscēdi oīa: de q̄bz h̄z iudi-
care. s̄z xps ē index oīm a teo p̄stitut⁹. Joh

Opio7

Lōdlo1

Lōdlo2

v. ḡ dat⁹ ē ei mod⁹ q̄ p̄fecte p̄t de oībz et
S̄z ille mod⁹ videt includere oīm p̄ducē-
doz a teo sciaz. igit rē. ¶ Ptz maior de se. et
ptz minor ex Johē. S̄z tertia ps ancedēt
apparet. qz licet solū creaturę rōnales iudi-
cāde sint: tñ h̄ns iudicare eis: h̄z iudica-
re de oībz cogitatōibz eoz et electōibz. mō
aīa rōnal' circa singla p̄t h̄re electōz. ḡ eti-
am spectat ad iudicē vt habeat singulorū
electoz v̄l eligibilitū p̄ eā cognitōz. ¶ Cōfir-
mas. qz h̄ est ad teoz xpi hoīs. nec aliqd
ex h̄ sequit qd p̄nat aīaz xpi extra līmites
creaturę. ḡ d̄z ei ascribi. p̄ntia nō est. qz om-
ne illd qd d̄cor est hūanitat⁹ xpi: p̄tulit
us ei q̄n voluit eā p̄glutinare suę diuitati.
Et aīa p̄ p̄ma pte ptz. qz p̄fectio scie actu
alis ē teoz aīę. v̄n a natura cōsiderat ex p̄-
gmio metaphisicę. Et minor ptz. qz hec oīa
sūt finita. et eadē visioe cognoscit i nūero:
vt p̄us dictū ē. et ḡ ista p̄nt creaturę p̄ueni-
re. ¶ Tertia cōclusio: videt mihi p̄cedā ex se
1 primo mō dicēdi: q̄ aīę xpi vidēdo s̄bū: sil'
infusus ē habitual' cognitio q̄ p̄t legere in
s̄bū qd libet possibil. p̄bat ex scōa rōe facta
ad cōclusionē p̄cedētē. Et p̄batōe noua sic.
qz si nō: tunc si p̄ possibile de⁹ faceret aliqd
qd nō disposuit se an' facturę. vtputa si fa-
ceret nouū mūdū: aīa xpi nouā in s̄bū d̄ co-
recipet sciam. S̄z h̄ p̄ns nō videt verū. ḡ
rē. ptz vltia p̄ntia. qz certū est q̄ mūdū no-
uū factū in s̄bū cognosceret et nō cognosce-
ret eū an'. S̄z p̄ scōa pte q̄ p̄sequis sit in cō-
ueniēs: apparet. qz sic nō ēēt plena p̄ntatis
qz possz noua cognitōe p̄ntatis ipleri. ¶ Et
2 p̄firmat. qz vtiq̄z possibilia opposita futu-
ris p̄tingētibz: aīa xpi nouit: et nō nisi p̄ ta-
lē habitu. igit ptz maior. qz si non nosceret
opposita futurorū possibilia: nō noscerz ea
p̄tingēt euenire. qz seqt. scit ea p̄tingēt eue-
nire. ḡ scit eoz opposita possibilia euenire.
¶ Et minor ptz. qz illa n̄ videt i s̄bū: scia vi-
sionis. qz nō eueniēt. ḡ videt ea tali habitu
q̄ p̄t oīa possibilia legere i s̄bū. ¶ Correlari-
um m̄sale. habitualit⁹ aīa xpi scit oīa q̄ ver-
bū. seqt ex cōclōe. qz nullo h̄ru p̄t qd libet
possibile legere i s̄bū. Et fortassis hec ē mēs
m̄gri dicēt⁹ q̄ sciat oīa q̄ s̄bū. i habitu eni-
ita ē: s̄z nō ita p̄fecte. qz actuali p̄fecta oīm
cōsideratōe: nō oīa possibilia q̄ s̄bū scit: scia
entia itelligētē illa aīa cognouit. ¶ Scōz
3 correlariū. hūc habitu h̄z aīa xpi vna cum
scia visiois ex clara visioe dei et vniōe hypo-
stastica. ptz. qz nulli alteri creaturę eū de⁹ te

Confir.

Lōdlo3

Confir.

Corr. 1

Corr. 2

Corre. 3
 Dubiu tollitur
 cōclio 4
 De pte qua arti sculi cōi Nota .i
 Corre.
 2
 Cōclio
 1
 2
 pbat. 2
 pbat. 3
 Quate. 1

dir. sicut nullā aliā creaturā: sic suę diuini/
 rari icime vninit. ¶ Tertiu correlatiū. aia
 xpi sola iter creaturas pōt dici omnisciens
 id est oim sciam hñs. prz ex 2 dō e. ¶ Sed
 dicit. q̄lis ē habit⁹ ille: Utz sit finit⁹ vl in
 finit⁹. Rūdet q̄ sit finit⁹ i se 7 creaturā rati/
 onalem possibilē informare. tñ i respectu co/
 gnoscibiliū in xpo est qd̄ amō infinit⁹. qz
 qd̄ cūqz infinitoz aia xpi voluerit: p cum 7
 p̄iunctioz ei⁹ ad ipm pōt scire 7 legere i xpo
 ¶ Ultima p̄clio 7 misal. quīs infinita eozū
 q̄ verbū nouit: actuali cognitōe aia xpi in
 verbo nō videat. tñ nihil eoz q̄ verbū no/
 uit: habitualit̄ ignorat. p̄ma ps seq̄t ex p̄i
 ma p̄clusiōe. 7 sc̄da ex p̄mo correlatio p̄clu
 siois tertie. Hoc de tertio p̄ncipali. ¶ Quo
 ad q̄rtū vidēdū est. Utz p̄ter cognitōz ma
 turinā aia xpi vespertinā siue rez i pprio ge
 nere habeat. Pro q̄ p̄mo ē notādū q̄ cogni
 tio matutina 7 cognitio rez i xpo idē sunt
 7 dicunt̄ cognitio creaturę rōnal̄ quā hz de
 rebz ex cognitōe intuitiua xpi. Ex aduerso
 cognitio vespertina 7 cognitio rez in pprio
 genere etiā idē sunt. 7 ē cognitio sumpta de
 rebz p̄ ppriā silitudine rez. ¶ Ex q̄ sequitur q̄
 nō distinguāt̄ penes res cognititas: cū de eo/
 dē possint hñi. Res enī in suo genere p̄t co/
 gnosci sua silitudine. silt vt dictū est p̄t co/
 gnosci clara visioe verbi. ¶ Sz̄ distinguūt̄
 penes rōnes cognoscēdi. qz i matutina rō i
 mediata cognoscēdi ē xpi faciēs suā visi/
 onē in aia. In vespertina silitudo ppria rei
 ¶ Quo p̄missō est p̄ma p̄clio hęc. Aia xpi
 p̄ter noticiā quā habuit 7 hz de rebz creat⁹
 in xpo: hz de eis noticiā in eaz genere. p̄o
 bat sic. qz qd̄ p̄cessum est angel⁹ p eoz beati
 tudine 7 p̄fectōe: nō est negatū aie xpi. sed
 angel⁹ cū noticiā rez i verbo ē p̄cessa noticiā
 eaz i pprio genere. ¶ Patz maior. qz vt di
 cit beatus Aug⁹. Aia xpi sol⁹ de⁹ dignior est
 ¶ Patz minor: p̄ Aug⁹. iij sup̄ Bēn. ad lit
 terā dicentē q̄ angeli cognouerūt res i xpo
 7 in pprio genere. ¶ Sc̄do. qz q̄re fuisse
 hęc noticiā aie xpi negata cū maturine nō
 repugnet 7 ipa ad eaz hz aptitudinē: cum
 naturalit̄ appetat scire. ¶ Tertio qz dic̄ bea
 tus Diony. vij. c. celestis hierar. xps docet
 angelos fm q̄ hō. 7 hz prz Esa. lxiij. vbi m̄
 dens q̄rētibz ab eo: quō rubrū est vestimē
 tū tuū: m̄ dit torcular calcaui sol⁹. mō h̄
 nō videt esse fm cognitōz matutinā. q̄ fm
 cognitōz quā habuit de rebz i pprio gene
 re. igit̄. ¶ Ad h̄ etiā facit rez⁹ Esa. xi. vbi

dicit q̄ xpo donat⁹ est spūs sapię 7 scię 7c.
 qd̄ videt̄ intelligēdū de scia rez in pprio ge
 nere. ¶ Et apls ad Col. ij. dicit: q̄ in eo sūt
 oēs r̄chsauni sapię 7 scię absconditi. ¶ Quar
 ro. visio clara xpi naturalit̄ est generatiua
 in aia vidēt̄ cognitōz rez in pprio genere
 q̄ p̄ntia tenet. qz illā habuit xps a p̄ncipio
 natiuitat⁹ suę i vtero. mō añs p̄bat sic. p̄n/
 te p̄ductiō sufficiēte ipsi poterit̄ receptiue
 nō existēte impedimēto p̄ducit̄ effect⁹. sed vi
 sio clara xpi i intellectu beati ē cā sufficiēs
 p̄ductiua cognitōis rez i pprio genere. 7 ē
 in intellectu xpi q̄ nat⁹ est eā recipere. nec ali
 qd̄ videt̄ impedimētū. igit̄ prz maior de se.
 ¶ Et minor q̄ ad p̄mā p̄tē declaraf. qz spēs
 rei cū intellectu agēte est sufficiēs generati
 uū cognitōis rei i proprio genere: vt vult
 phus in. iij. de aia. mō multo maior simili
 tudo rei q̄ videt̄ in xpo est visio clara xpi
 eo q̄ p̄fecti⁹ rē rep̄ntat q̄ spēs creata 7 cum
 hoc magis nata est imprimere cognitōz rei
 in pprio genere. ¶ Sc̄cūdo. qz sicut a sim
 plicitate diuina volētē plures res p̄ducit̄
 ad extra. ita videt̄ q̄ a simplici cognitōe di
 uina facta clara visio in intellectu possit̄
 p̄ducere plures cognitōes i intellectu possi
 bili rez representat⁹ p eandē. Sicut enī eē
 diuinū ad esse rez: ita cognitio diuina ad
 cognitōes rez. ¶ Tertio. cū pueni i statu in
 fantię nati xpianoz occurrēt xpo i viz p̄fe
 ctū: nō est dicendū qn̄ habebūt cognitōes
 rez in pprio genere. Quōro qz. vtrū hęc ge
 nerauerit i eis de⁹ mediāte visioe beatificae.
 Et si sic: habet̄ p̄positū q̄ ita fiebat in xpo.
 ¶ Vel imediāte infudit̄ eis simul sine me
 dio cognitionē rez in pprio genere. 7 h̄ nō
 videt̄ rōnabile. qz sic talibz duos habitus
 specie diuersos infunderet sine ordine: qd̄
 diuine ordinationi nō videt̄ p̄gnere. q̄ vi
 detur q̄ de⁹ infundit̄ eis lumē gl̄ie. 7 mediā
 te illo disponēte aiam sui visionē claraz. et
 mediāte illa educit̄ de potētia intellect⁹ pos
 sibilis in eis cognitōes rez in pprio gene
 re. ¶ Om̄es p̄cessus sunt notī. 7 etiā p̄posi
 tōes p̄ter p̄mū añcedēs. s. q̄ pueni habebūt
 aliquā cognitionē rez in pprio genere. q̄ ex
 hoc patet. qz intellect⁹ eoz hoc appetit̄ na
 turaliter nō min⁹ q̄ p̄fecti⁹ grat⁹ 7 magni
 tudinis corpis. Et q̄ nō min⁹ dabit̄ eis il
 lud de⁹ q̄ p̄fectā magnitudinē corpis 7 sta
 tū iuuentutis. Alię due p̄tes minoris p̄nci
 palis notę sunt de se. ¶ Sz̄ hęc imagina
 tionē dicit̄: q̄ si sic: in oibz essent cognitōes

pba. 4

pbat. a

2

3

1

2

arguit 3

Solo rez in pprio genere equales. qz i oibz est si-
 milis ca. s. beatifica visio. Rñdet negando
 pñtia. qz licet i singulis beatifica visio sit si-
 milis: cñ nō est i singulz equalis. Singulis
 em solū generabit illaz rez noticiā i pprio
 genere: quaz hz noticiā i s̄bo. mō ali^o plu-
 ra: ali^o pauciora videt in s̄bo iuxta glie di-
 uersitatē. ¶ Cōfirmat illa eadē ps minor.
Confir. qz qd in intellectu corrūpit assensuz falsuz
 eadē ps qd inuenit: etiā in eo assensum vez pdu-
 ctionis que inuenit: etiā in eo assensum vez pdu-
 cere sufficit. s; visio clara dei oēm opinionēz
 falsam ab intellectu bri secludit. 7 in pmo l-
 stāti sui esse corrūpit. ḡ etiā assensum verū
 1 circa idē enūciabile pducere sufficit. ¶ Pa-
 ter maior. qz eiusdē rōis ē in p̄radictorijs
 assensum falsum positiuū posse totalit̄ tol-
 lere: 7 assensum verū itroducere. als stabit
 qz intellect^o sciat vnā p̄radictoriāz eē fal-
 sam: 7 p̄siderās de alia nō credat eā esse ve-
 rā. qd est ḡ p̄mū p̄ncipiū. ¶ Minor patet
 2 qz cū visioe beatifica nō pōt stare opio fal-
 sa. ¶ S; p̄radictiōnē videt esse ter^o apo-
 stoli. 1. ad Lhōz. xij. dices. qz scia destruet.
 ḡ nō erit in beatis scia rez in pprio genere.
 Et post. Lū venerit qd pfectū est: euacua-
 bit qd ex pte ē. mō pfectissima ē scia rez i vi-
 sione clara s̄bi in aia xpi: respectu cuius co-
 gnitio rez i pprio genere debet dici ex pre.
arguit 3 igit̄ rē. ¶ Scdo. cognitio rez i pprio genere
 p̄dione. supflua esset in rpo. ḡ nō est ponēda. tenet
 pñtia. qz ibi nihil est frustra. 7 aīs p̄tz. qz
 pfectissime nouit aia xpi oia in s̄bo. ad qd
 ergo egeret alia cognitioe: ¶ Itē supfluit lu-
 men cādele in pñtia solis v̄ luminis eius.
arguit 2. ¶ Ad has obiectiōes ad p̄mā auctē 7 secu-
 dam d̄: qz apls ibi loquat̄ de scia vie q̄ ha-
 bet p̄ fidē. nā illa euacuabit cū venerit cla-
 ra visio: nō aut̄ alię cognitioes vere q̄ sūt d̄
 pfectioe aie: 7 habent̄ de rebz i pprio genere
arguit 3. ¶ Ad scdam. qz ad gaudiū accidētale brō-
 rum spectat cognitio rez i pprio genere.
 Nō em sufficit filio ornare aias sibi d̄spō-
 satas corona regni q̄ est visio clara: s; etiā
 ornare eas i oi potētia receptiua pfectiois
 eo mō q̄ receptiue sunt. vñ spectat ad glori-
 am beatorz idē pluribz modis cognoscere.
Ad 1 ¶ Ad illud de lumie cādele d̄: qz nō supflu-
 it: imo mediū pficit suo mō: qd appareret
 si lux solis amoueret: ita nō supfluit in bea-
 tis scia rez i pprio genere. qd pateret si lux
 visionis clara amoueret: imo pficit̄ intelle-
Ad 3 ctus possibil̄ illis sciētijs: si c̄paratit i paulo
 qz cessante visioe clara: renuit cognitioem

euāgelij sibi reuelati: vt habet ad Gala. f.
 ¶ Scda conclusio est hec. Omnes res creatas
 quas cognoscit aia xpi scia infusa 7 i pprio
 genere: cognoscit vno 7 eodē habitu: suffi-
 ciēter eaz representatiuo: 7 nō p̄ diuersos ha-
 bitus. pbat sic. qz vbi p̄ncipale generās est
 vnū 7 instrumentale educēs 7 potētia passiu-
 ua vna penit^o: ibi effect^o debet eē vn^o: s; i ge-
 neratōe scie infusētā p̄ncipale q̄ instrumentā-
 tale generās est vnū 7 potētia receptiua pe-
 nit^o vna. ḡ effect^o debet esse vn^o. ¶ Maior
 est cōmētatoris. ir. metaphi. dicit̄: qz agē-
 te existēte eodē 7 passo eodē 7 potētia eadē:
 effect^o est vn^o. ¶ Et minor declarat. qz in ge-
 neratōe scie infusē: p̄ncipale generās est re-
 us infundēs. in instrumentale clara ē visio rez
 in s̄bo: 7 cūerēte intellectu agēte (vt estimo)
 ad generatōz scie rez in pprio genere. Et
 manifestū est qz d̄ est vn^o. 7 hec clara visio
 vt dicit̄ est: solū est vna: potētia etiā passiu-
 ua est vna. s. intellect^o passibil^o hac cogniti-
 one rez in pprio genere p̄scribit̄. ¶ Scdo
 sic. qz mod^o cognoscēdi res i pprio genere:
 est dignior: est cōicat^o aie xpi. mō dignius
 est diuersa clare cognoscere p̄ vnū habituz
 q̄ p̄ multos: cū d̄ simplicissima cognitioe
 oia noscat. 7 ḡ cognitio simplex 7 vn^o habi-
 tus. id est dignior: qz diuie cognitiois simi-
 lior. ḡ rē. ¶ Ad istud pōt adduci cōmētuz
 sup ppōe. xvij. auctor̄ de causis: sic inq̄ens
 ¶ Tūto p̄to p̄t̄ appropinq̄t vni puro vero
 rāto vehemētiōr sit ei^o vnitas. mō scia aie
 xpi inf̄ oēs creatas scias rez i pprio genere
 maxime appropinq̄t scie s̄bi: q̄ est vnū pu-
 rū vez igit̄ rē. ¶ Et i cōmēto sup d̄cam appo-
 sitioe dicit̄: qz intelligētie superiores intelligūt
 p̄ formas vniuersaliores 7 magi vnitas q̄
 intelligētie inferiores. mō quibz aia xpi q̄
 ad naturalia inferior sit angel: tñ q̄ ad gra-
 tuita 7 lumē glie 7 clarā dei visionē: q̄ est hu-
 iusmodi vniois 7 vniuersalitat̄ cā: ē maxi-
 me eleuata 7 sup omes angelos deo magis
 intima. ḡ ei^o cognitio debet eē vniuersalior
 q̄ cuiuscūq; angli. nō ḡ multiplicata multi-
 plicatōe rez vel sp̄ez sumptarum a rebz.
 ¶ Tertio sic. qz cū s̄bū sup aie bñdicit̄ me-
 dīare lumie glie 7 visione clara sui: infudit
 sciam rez i pprio genere: nō pl^o multiplica-
 bunt habit^o qz visio q̄ generat̄: s; illa ē sim-
 plicis vna. igit̄ rē. Patet maior. qz vñ pue-
 nitet illa specifica diuersitas habituz v̄l-
 tra vnioe agēt̄: cū sp̄ idē p̄ticulare agens
 inq̄rū idē: nō sit natū de p̄ se facere nisi idē

Lōclor

3. pbat

3. pbat

Ar.5. ¶ Forte dices. diuersitas habitū ē immedia-
 diata infusioe rei sic volēt. 2 infundentis.
 1 ¶ S; h nō est rōnabile. Prīmo qz qre po-
 nentem reū imediate infundere sciam rez i
 pprio genere: cū vtiqz scia rez i pprio gene-
 re. mō rōnabili⁹ est qz de⁹ posteriora ordina-
 re pducatur p pōra qz q sine ordine acrioz po-
 2 sterioroz imediat⁹ existat. ¶ Secōdo dato q sic
 esset pductor imediat⁹: qre pduceret mō
 mū⁹ pfecto. s. q multiplicaret habitus vbi
 Alia vn⁹ sufficeret pfect⁹. ¶ S; ptra hāc imagi-
 opio natiōz ē alia opio: pōnes q scia rez i pprio
 genere infusa aie xpi ē distincta p diuersos
 habit⁹: q soluit rōes factas p dōe. pōris
 sine illas q fundāt sup cōmēt. auctoritatis de
 causis: supponēdo q nō pōt aie puenire co-
 gnoscere nisi p distinctos hī⁹. qz dīc q
 sic natural⁹ mod⁹ cognoscēdi aie hūane per
 varios habit⁹ diuersa scire scibilia. ¶ Nō
 1 pōt p suaderi plibz auctōibz. ¶ Prīma phi p
 mo posterioroz dīcēt. Una scia ē q est vnus
 generis scibil. Itē habet. iij. methaphi. c. s. q
 diuersoz generē scibiliū scie distinguūt spe-
 cie. mō certū est q scibilia formalit⁹ i rebus
 creat⁹ sūt genere differētia. q optet scias de
 2 eis ēē specie diuersas. ¶ Secōdo. qz p hā dīc
 iij. de aia. Secāt aūt scie quē ad modū 2 rel
 id ē fm formales rōes rez scibiliū. q neqz
 ēē vna scia habitual⁹ aie xpi de oibz rebz i p-
 prio genere. ¶ Tertio qz intellecta p plures
 3 act⁹ spē differētes etiā sciūt p habit⁹ scierifi-
 cos spē diuersos. mō res i pprio genere in-
 telligūt p act⁹ spē diuersos. Ali⁹ cū actus
 cognoscēdi rē p ppositōz expmētē ei⁹ mobi-
 4 litatē. 2 ali⁹ p ppositōz expmētē ei⁹ q d dīta
 tē. igit etiā hī⁹ crūt spē differētes. ¶ Quar-
 to. qz nō pl⁹ videt posse ēē vn⁹ hī⁹ cognosci-
 tiū⁹ oim rez i pprio genere: q vn⁹ habit⁹
 electiū⁹ circa oia eligibilia. mō nō pōt esse
 vn⁹ habit⁹ electiū⁹ oim opabiliū. igit. Pa-
 ret maior pueniēti similitudie. 2 pty minor p
 phm. ij. ethi. di stinguētē habit⁹ electiuos:
 siue pntes p obiecta formalit⁹ p siderata.
 Et h rōnabilit⁹. qz pntes generāt ex opibz.
 mō opa p pantiē 2 fortitudis nō sūt sīta. q
 nec habit⁹ qz illa opa in appetitu derelin-
 5 quūt. ¶ Quinto. qz nō pōt esse vna similitudo
 creata sufficēt expsiua oim rez. s; scia rez
 in pprio genere: p sntim aie xpi ē sufficēt
 expsiua oim rez. igit neqz ēē idē habit⁹ oim
 rez scia i suo pprio genere. tēner pntia
 2 pty maior. qz quo esset idē habit⁹ expsiu

uus metaphisicē 2 natural⁹ phisicē: cum vna
 eaz supponit motū. 2 alia abstrahit a mo-
 tu. Minor nō. qz nō ēēt habit⁹ scia de aliq
 nisi pillū aia ēēt p mpta p siderare de illa re
 Et q scia de oibz rebz i genere i aia xpi: d; ēē
 sufficēt expsiua in suo genere. ¶ Sexto. qz
 habit⁹ cōis plibz vl oibz nō facit singla p/
 fecte nota: s; solū in genere. aia aūt xpi p fe-
 cre nouit res. q nō solū nouit eas i genere. q
 nō solū vno habitū. Maior pty. qz quis
 sciēs istā: oē ens est mobile vel imobile: ge-
 neralē habeat sciam de oibz rebz: nō tū p cā
 illi⁹ sit intellect⁹ quō scz de⁹ ē immobil⁹ 2 mi-
 nor supponit. ¶ Ad istas rōes rōndēdo est
 sciēdū q sicut i ista q stioe 2 etiā in pmo ar-
 ticulo p me q stiois pmi libri dīctū ē. nō est
 icōuentēs q vna cognitio simplex de diuer-
 sis tradat eaz oim pfectiorē cognitōem qz
 mltē cognitōes cōplere de eis dē. nā si qz de
 scriberet cōplexis notificatōibz alicui faciē
 alteri⁹ penes figurā: magnitudinē: colorē 2
 alias hmōi pprietates. q tū oēs sil⁹ nō rātū
 notificaret illi qstū vna singlar⁹ cognitio i-
 ntuitiua q pspiceret icōplexa apphēsiōe fa-
 cie sibi obiectā. hac enī inspectioe faciet: qz
 titatē: figurā: colorē 2 alias pprietates fa-
 cie meli⁹ cognosceret qz qstū essent noticie
 cōplere qbz sibi illa p auditū notificarent.
 qzuis essent ples 2 cōplexē. ¶ Secōdo recoz-
 dandū ē illud qd an i ista q stioe dīctū ē q
 est eadē visio clara q aia xpi videt s; bum 2
 res i s; b. ¶ Tertio. iuxta pclusionē m salē 2
 p mā h⁹ pty 2 ei⁹ p batiōz dīctū ē q ab hac
 dependet noticia infusa aie xpi rā qz a cā in-
 strumētali q de⁹ cā infudit. ¶ Juxta h ergo
 imaginemur q sic visio icōplexa faciet di-
 stincte repntat figurā: colorē magnitudinē
 2 coloratū: q sic hęc visio clara faciat visio
 nē vnā in aia xpi repntantē res singulas q
 sūt: fuerūt vl crūt i futuro. Sic in vita bñ
 Bñdīcti legit⁹: q illi sel⁹ tot⁹ mūd⁹ sub vno
 radio existit pntat⁹. Hac cognitioe aia
 xpi sil⁹ videbit oēs 2 singlas res i suo gene-
 re 2 pfecte: sic visio intuitiua faciet pfecte
 videt figura 2 colorē 2c. Sumat q habitus
 ab illa cognitioe: ille erit vn⁹ oim scibiliū p
 fecte repntatiū. ¶ Et q ita sit pbabili⁹ po-
 nere qz ples infundi habit⁹: apparet. qz q/
 ris absolute: qz habit⁹ infunderēt: vtz solū
 finit⁹: 2 si sic: cū etiā de rebz q sūt: infinite cō-
 clusioes sint rēducibiles. aia xpi aliqz cō-
 clusioes de rebz q sūt vel fuerūt ignorabit
 scia i pprio genere: eo q infinite modis in-

Nota. 1

Nota. 2

Nota. 3

Sile

1154

2 nice copabiles sunt. ¶ Si dicas: q' infiniti habit' infundit: no videt q' tuc possz mul-
1 tirudo actu infinita ee i aia xpi ¶ Itē vi-
det q' finita potētia cognoscitiua sit infini-
toz habitū sil' receptiua. Et g' melior vi-
det p'm' mod' .s. q' habeat vnū habitū rep-
sentatē res i genere p'porcionabilis sup' visi-
oni i p'bo. s. q' tūc in p'bo vna visione p'fecta
cognoscit: rot ille vn' habit' i genere clare
fac' nota p'porcionabilis visioi a q' fact' est

Nota. 5

¶ Et ist' p'z: q' fundamētū opionis ē debile
scz q' natural' mod' cognoscēdi aime ē p' di-
uerfos habit' cognoscere diuersa. qz dictū
est q' vna visio ē icoplera corpali diuersas
res genere p'fecte cognoscit. ¶ Per hęc ad

Ad. 1

roes. ¶ Ad p'hm. j. posterioroz .z. iij. mēba.
d'z: q' loq' de scia generata i nobis a p'hatat
matib: siue mediāte p'hatasia. In illis em
scie distinguūt iuxta abstractioz intellect' a
cognitioe sensitua vaga: vt q' de absolutis
2 est metaphisica: de mobili p'fisica. de q'rita-
te discreta v' p'rinua ē mathemātica ¶ Se-
cus est de scia infusa quā de' in aia generat
sua clara visioe. Ibi em vna scia pot' ee oī-

Ad. 2

um visioz in p'bo. ¶ Eodē mō pot' mēderi
ad secūda auctoritatē: q' loq' de sciētis hu-
manit' acq'sit' p' similitudines sūptas a rebz
2 ¶ Vel mel' d'z. q' p'hs p' illā auctē nō plus
vult: nisi q' sic res diuidunt' in res in actu:
z res i potētia. Ita scia aliq' est actualis: et
aliq' potētiālis. Et sic intellect' q' nōz actu
cognoscēs sit q' nōz potētia cognoscēs. vult
em h'ē q' intellect' est q' d' amō oīa. q' d' il-
la auctē vult declarare. qz est silis in diuisi-

Ad. 3

one cū rebz in cōi. ¶ Ad tertiā p' idē funda-
mētū mēdet. q' qz i scia sumpta ex rebz p' ea-
rū similitudines: res cognoscūt p' diuersas ra-
tiones formales. z iō etiā scie eaz iuxta di-
uerstatē obiectoz formalium sūt diuēse.
2 ¶ Sz in scia infusa facta a visioe clara dei
vn' pot' esse act' pluriū: etiā formaliter di-
uersoz distincte rep'ntatiū: sic vna visio i-
tuitiua faciei: coloris: figurę z magnitudi-
nis. Et ita sic vn' pot' esse act': ita pot' esse
vn' habit' sciētific' q' aia oīa entia scit i p'

Ad. 4

p'rio genere q' in p'bo videt. ¶ Ad q'rtā. q' p'
habile ē q' sic a visioe clara infundit vnus
habit' sciētific' oīm q' illa visioe rep'ntant
q' habitu sūt nota i genere. z p'ficiūt intelle-
ctus q' ita ex dilectōe p'fecta z s'ruitōe gene-
rat vn' habit' electiu' i voluntate equalēs
oībz s'ruitibz acq'sitis p'ficiēs potētiā appeti-
tiuā z imobilitās eā in electioe recta, z ita

cessa maiore: negat minor. Ad p'hum. ij.
ethic. z ad rōnes q's ex h' adduceret quis:
d'z q' p'hs loquat' de s'ruitibz acq'sit' ex opibz
tales ei distinguūt p' obiecta sua formalia
z diuersificāt p'porcionabilis suis opibus
formalib' diuersis. sec' de s'ruitē infusa: recte
sic in solutioe tertia dictū ē z etiā p'ma d' sci-
entis acq'sit'. ¶ Ad q'ntā. neget maior lo-

Ad. 5

quēdo de oībz rebz q' sunt: fuerunt vel erūt.
Ad p'batioz d'z: q' nō est inconueniēs q' sit
idē habit' exp'ssiu' mathemāticę z p'fisicę
z oīs p'porcionabilitat' q' d' d'rat' z mobi-
litar' quā dicit' res in se inuicē h'nt. sic vna
visio rep'ntat: si sit clara figurā z colorē. ma-
gnitudinē: sitū: z vnitarē. talē em fac' visio
clara i aia xpi de eisdē rebz. In alijs aut' be-

Ad. 6

atis habitū subordinatuz illis rebz q's vi-
dent i p'bo. ¶ Ad sextā. q' quis scia q' d'ere
bus sumit p' p'cept' cōes: sit i p'fecta. qz so-
lum s' p'fusione facit nota. nihilomin' sci-
entia sequēs noticiā intuitiua p'fectā: esto
q' sit cōis multis v' oībz: tū cū h' est cuiusli-
bet illoz singularissimē exp'ssiua sicut visio
faciei intuitiua eā cū oībz p'prietatibz sub
visu cadētibz cōi rep'ntat. z cuz h' quālibet
illaz p'prietatū distinctissime. s. figurā eius
dez faciei p'fecte rep'ntat: ita colorē: magni-
tudinē z cetera h'm oī. Sic etiā est in p'po-
sito de ista scia genita a clara visioe p'bi. li-
cet cōi sit oīm i p'bo visioz: tū est distinctis-
sime etiā cuiuslibet eoz. ¶ Tertia conclusio. Lōdo. 3

¶ Quis illo habitu oīa q' scit vno actu possit
videre cognoscitiuo rez i suo genere: tamē
stat q' eodē habitu: alio z alio actu diuerso
in specie iudicet de diuersis eodē habitu co-
gnitis. p'bat sic. qz sicut ē de habitu rep'ntā-
te visionē intuitiua faciei socrat' q' cogni-
tione intuitiua videbāt simul diuersa cla-
re. ita videt esse de habitu infuso q' aia chri-
sti scit res i suo genere. Sz certū est q' eodē
actu potest ab illo habitu videri facies et
oīa ei' q' cadebāt s' visione intuitiua. ¶ Itē
2 potest ab eodē habitu seorsum iudicari de
figura. seorsum de magnitudine zc. g' etiāz
habitu infuso a clara visione pot' simul vi-
deri tota laritudo oīm entū sibi subdito-
rum. ¶ Itē etiā singulū eoz seorsum. p'ntia
3 nota est. z maior patet p'ueniēti similitudine
qz sicut a visione corpali intuitiua faciei:
relinquit' habit' rep'ntatiū oīm faciei sub
visu cadentiū: ita vt dictū est ex clara visi-
one p'bi: genit' est habit' vn' i aia xpi rep'ntā-
tatiū oīm rez i p'prio genere q's aia videt

1 in sbo. ¶ Minor: nō est. qz si intellect⁹ vtaf habitu put est signū singulare vagū tori⁹
 2 vifi. sic eo simul vider facie ⁊ oia ei⁹ cadentia sub visu. ¶ Si sbo eo vtaf vt signuz est figure: sic in dicabit alio actu ⁊ pulcritudine figure. Si vt est signū magnitudinis: sic adhuc alio actu iudicabit representatio magnitudis. ¶ Et ita aīa xpi sicut suo habitu representatio: sic rez i pprio genere in tota sua latitudine: sic omnia entia simul eo videt. ¶ Si aut eo vtaf vt ē aliquid singulari signū de illo mediate determinate iudicabit.
 4 2 si de alio: erit eodē modo de alio. ¶ Sz qz isti act⁹ iudiciales differāt specie: apparet. qz si iudicat de figura socratis: ille act⁹ differet specie ab actu quo iudicaret de figura platonis vel de motu celi. ¶ Ad qd pbandum sufficit qz pl⁹ differāt qz duo act⁹ qb⁹ successiue iudicaret de eodē. illi tū differēt numero. g̃ isti differūt plus qz numero. erit go specie. ¶ Forz dicit. qz Augustinus. xv. de trinitate. caplo. xvj. loquendo de cognitione intellect⁹ nostri in patria. dicit qz omnem scientiā nostrā vno simul cōspectu vidimus. Et quanto super Sen. ad litterā aliquantulū ante finē dicit. qz potētia spiritalis angelice potestatis cūce que voluerit simul facillime cōphendit. g̃ videt qz eodem actu omnia intelligit. ¶ Secdo. qz que vno habitu intelligūt: vno actu intelligūt Sed dicit conclusio pcedēs qz habit⁹ sciētigrerū in pprio genere infusus: est vn⁹. g̃ zc.
 Ad 1 ¶ Rñdet ad illas auctoritates bri Augustini. qz loquat de cognitione qz habet in sbo.
 Ad 2 ¶ nō de ea qz est de rebz in pprio genere. ¶ Ad secundā qz nō oportet qz omis act⁹ qz fit ab eodē habitu sit vn⁹. qz pōt cōcurrere aliqd diuersificās. qd nō solū numeralē: sz specifi cam faciet differētiā. sicut vn⁹ est habitus medici qz iudicat p̃traria p̃trarijs curari. a quo elicit act⁹ specie diuersos respectu febricitatis ⁊ reuma de frigida causa patiens. qz vni eligit dare ⁊ iudicat ei p̃gnere calida: ⁊ alteri frigida. ¶ Quarta conclusio. qz aīa xpi formādo iudiciū de rebz s̃m dicitū habitum p̃derādo eas i genere: tāto s̃m eū minus p̃fectū iudiciū format de singulis. qz to ⁊ pluribz simul iudicat. pater. qz cuz sit finire p̃tutis: tāto min⁹ p̃fecte de singul s̃m illā sciām iudicat: qzto intentionē suā ad plurima segregat. pater. qz hoc est natura le potētie finire ¶ Notāter dicit de iudicio qd format mediate illo habitu. qz de iudicio

qd format itūdo verbū: cū nō sit nisi vnicum de verbo ⁊ de oibz representat: videtur d̃ omibz esse p̃fectū in suo genere. ¶ Quinta conclusio. In xpo fuit scīa p̃ experientiā acq̃sita de rebz i pprio genere. pbat p̃mo auctoritate apli ad Heb. v. dicit. Lū esset fili⁹ dei: didicit ex his qz passus est obedientiaz. glo. i. exprus. g̃ in xpo fuerat experientia. g̃ et assensus qz naturalit̃ acq̃rit aīe nostre p̃ experientiā. s. de p̃ncipijs. ⁊ g̃ conclusiones note facte sunt ex eisdē. ¶ Secūdo hoc dicit Ambrōsius tercio libro de sp̃sancto: tractans illud Luc. ij. Iesus autē p̃ficiebat sapiētia ⁊ etate apud deū ⁊ homies. dicit qz christ⁹ p̃ficiebat s̃m humanū sensum: sed nō proficiebat s̃m scientiā diuinā. ergo vult qz p̃ficiebat scientiā experimētalē que dēder ab humano sensu. Que probat etiā a beato thoma tertia parte summe: questione nona articulo quarto sic. qz nū sic sequeret qz intellectus agēs in christo fuisset frustra. falsitas cōsequētis est manifesta. ⁊ p̃ntiam probat sic. qz frustra est qd nō habet ppriā operationē si fuerit actiū. modo si in christo nō fuerit sciētia sumpta a rebz: suus intellectus agēs nō habuisset suā ppriā operationē: que est abstrahere cōceptus vniuersales a phantasmatis: cōponere p̃positiones: eis assentire: ⁊ ex vna cognitione altiaz inferre. ¶ Tertio arguit sic. Christ⁹ assūmendo naturā homis: assūpsit eā cū omibz que plantauerat in eadē. sed de eius natura est: accipere scientiā a phantasmatis. ⁊ hoc est ei inditū. g̃ cuz illa pprietate fuit accepta. ¶ Quarto. qz cū ex experientia singulariū assentire sit p̃fectionis intellectus possibilis: quare fuisset christo negatum? ¶ Correlariū. Anima xpi habet triplicē scientiā. Primā beatificā. scz cognitionē rerū in verbo. Secundā infusam de rebz in pprio suo genere. Et tertiā experimētalē. s. sumptā de rebz p̃ sensum aīme christi p̃sentatis. ¶ Hoc correlariū sequit ex omibz dictis. ⁊ est beati Thomae in loco p̃allegato. Hoc qd dicit cōclusio: etiā tenet Bonauētura dis. xiiij. tertij libri. q. ij. arti. ij. ex cuius dictis et p̃cedentibz circa istā distincti onem sequit idē correlariū. ¶ Idem habetur ex dictis magistri Thomae de argēina. ⁊ doctores cōmuniter sunt de ista opinione. ¶ Quāuis alij solēnes doctores sint de opinione contraria sic p̃ sua opinione arguētes. ¶ Nā xps n̄ habuit sciām acq̃sita p̃ doctrinā.

opponit
 Ad 1
 Ad 2
 cōclio 4
 Dinduc

Lōclio 5
 pbat. 2
 pba 3
 pba. 4
 Lore.
 pbat
 Opio
 ria pro
 bat. 1.
 22 5

qz dicebāt de eo iudei. Quō hic literas scit
cū nō vidicerit. Joh. vij. nec p̄ experientiam
pauca em̄ sunt q̄ hō pp̄ria experientia p̄t̄ i/
uenire: vt habet̄ in de sensu 7 sensato. ¶ Se
cūdo sic. qz qd̄ aliq̄s de facto scit: frustra de
novo scire q̄rit. mō xps vt dictū est i p̄clusi
one p̄ma oēs res creatas p̄fecte nouit scia
infusa. q̄ frustra de nouo acq̄sisset eaz scien
tiam. nihil aut̄ frustra ponendū est in xpo.
igit̄ r̄. ¶ Et p̄firmat. qz qd̄ p̄feret q̄ aliq̄s
idē i pp̄rio genere duplicat̄ sciret. ¶ Tercio
qz seq̄ret̄ q̄ duo accidētia solo numero dif
ferētia: essent simul i aia xpi. p̄ns videt̄ eē
p̄tra phum. v. metha. dicentē. Differentia
specie q̄ in eodē subiecto habet̄ differētia.
p̄bat. 2. ¶ Dicit̄ qz scieria infusa 7 scia p̄ experie
tiam de eodē: nō vident̄ differre specie: cum
sint adequate eiusdē obiecti. 7 nō facerent
vnū cū nō esse eadē scieria acq̄sita 7 infusa
p̄bat. 3. ¶ Quarto. Min⁹ debet p̄cedi in christo sci
entia sumpta a rebo p̄ experientia: q̄ sum
pta ab homie p̄ ueritā. s̄z secundū nega
tur. ergo 7 p̄mū. p̄sequētia nota est. 7 maior
patet. qz res inanimate sunt indigniores:
q̄ homo. 7 ideo dign⁹ esset q̄ p̄ doctrinam
lulcepisset ab hoie q̄ a rebo inanimatis: q̄
min⁹ sunt dignē. minor nō est. ¶ Quinto.
glosa sup̄ illud Lu. ij. Jesus aut̄ p̄ficiēbat
dicit̄ sic: nō q̄ ip̄e sapiētor fieret ex tpe: sed
eandē qua plen⁹ erat sapiētia. ceteris ex
tpe paulatim demonst̄raret. ¶ Sexto. si sa
piētia cepit a rebo p̄ experientia: vel q̄ om
nem ex illa experientia de rebo deducibilem
7 sic infinitā simul recepisset: eo q̄ nō est p̄
p̄ditio nota p̄ experientiaz de re: quin ex ea
aliqua alia nata est inferri. 7 ergo si omnes
cepit inferri: infinitā accepit simul. Si
dicit̄ q̄ nō oēm. 7 quare plus vnā q̄ aliā?
¶ Et cōfirmat. quia vel accepisset eā simul
totā quā sic habuit ex experientia. 7 hoc non
quia experientia nō habet̄ simul: sed eget tē
pore: vt habet̄ serro et hicoz. vel successiue:
7 si sic. sequit̄ q̄ aliquo tēpore ad minus fu
isset in eo scieria imp̄fecta 7 diminuta. qd̄
nefas videt̄ esse dicere de christo. ¶ Septi
mo. quia cū experientia sit fallax: videt̄ q̄ in
ip̄o potuisset fuisse error siue assensus fal
sus. sed cōsequēs fallum est. 7 p̄bat p̄seq̄n
tia. quia sepe hoc in nobis cōtingit: q̄ ali
quid expertū credim⁹: qd̄ tamē fallum est.
vt in medicina vbiq̄ reubarbaz debet pur
gare coleraz. 7 tamen in certis indiuiduis
non purgat eandē ¶ Ad hęc moriua respō

detur. ¶ Ad primū q̄ christus habuit scie
tiam p̄ pp̄ria experientia. Ad improbatio
nem cū dicit̄ q̄ pauca sunt que homo po
test p̄ seipsum addiscere. dicit̄: q̄ hoc est ve
rum in cōmunit̄ hoibz. sed quia i christo
fuit subtilissimū ingenū: 7 ordinatissima
co gitatiua 7 iudicatiua ab omī errore p̄ in
fusam scientiā vel uisione p̄seuata: facile
multa ex pauc̄ cognit̄ potuit ip̄e scire: ad
iunāte bono iudicio scie infuse. ¶ Ad secū
dum. neget̄ maior. qz p̄fectibilis est aia ho
minis scia acq̄sita 7 scia infusa. 7 q̄ non fru
stra recipiebāt scieria a rebo: s̄z vt aima p̄
ficeref omibz modis cognoscēdi quibz p̄fe
ctibilis erat. ¶ Ad tertū. neget̄ p̄ntia. qz
scientia infusa erat vna omnū rerū uisaz
in verbo. scieria ho acq̄sita distincta p̄ ha
bitus. 7 q̄ infusa 7 acq̄sita nō erāt vnus
specie: quis de eisdē erāt. ¶ Ad hoc qd̄ d̄r.
q̄ habit⁹ distinguunt̄ p̄ obiecta. dicit̄ q̄ h̄
est veruz: habit⁹ p̄porcionabiliter recepti.
mō sic nō est de scia infusa: q̄ habet̄ a causa
superiori infundēte: 7 acq̄sita que habet̄ a
specie que est naturalis similitudo rei. Im
mo vt dictū est. sol⁹ est vn⁹ habit⁹ scierie in
fusa: 7 valde multi sunt habit⁹ scie acq̄site
¶ Ad quartū. neget̄ maior. 7 ad p̄batōem
maioris p̄cedit̄ q̄ res inanimate sūt min⁹
dignē q̄ hō: s̄z non sunt min⁹ dignē q̄ vo
ces humane p̄ quas doctor docet. nec sunt
minoris sapie exp̄ssive q̄ voces q̄b̄ doctor
docet. ¶ Sunt em̄ res sic signa sapie diuie
quā deus effudit sup̄ omīa opa eiui: vt ha
betur Eccl. p̄mo. Quā dmodū voces do
ctoris sunt signa sapie sue. sicut̄ q̄ digni
us est a deo doceri q̄ ab hoie: sic dignius ē
sumere sapiam vel sciam ab experientia rez
q̄ a magistro. Et ergo christ⁹ cognitōes ea
rum nō recepit a doctore. quia null⁹ dign⁹
erat sapiētia patris instruerenisi p̄. ¶ Ad
quintū. ad glosam Luce. j. q̄ glosa vult q̄
in sapiētia nō profecit̄ intensiue. p̄fecti⁹
enim sciuit̄ p̄ scientiā infusam q̄ p̄ scienti
am acq̄sita. ¶ Sed nō vult negare quin
profecit̄ extensiue: s̄z illud qd̄ ab initio
sciuit̄ p̄fecte scieria infusa: nouo modo inci
peret cognoscere: sumpta scieria ab experi
entia. ¶ Ad serro dicit̄. q̄ sicut̄ visus corpora
lis solū per finitū respic̄ spaciū corporale i
eodē nūc siue tpe: sic etiā visus spiritualis
intellectus creati soluz eodē nunc finita re
spicit̄ spūalia p̄ modū spūal̄ radij ex eodē
p̄ncipio noto: se suo ordie nata comitari.

Ad 1

Ad 2

Ad 3

Ad 4

Ad 4

Sile

Ad 5

Ad 9

q̄b̄ cōphēsis si vltim⁹ velit videre p̄r̄ p̄st/
 derare qd̄ ad vltimū p̄ns natū ē inferre si/
 ue seq̄. cessabit tñ r̄uc actualis cognitio cir/
 ca anteriora i pre vlt̄ in toto. sic si visus cor/
 poralis esset i termino spacij totū qd̄ añ vi/
 disse et ad vltiora vidēda se p̄deret: ces/
 sare videre p̄tē vel totū ei⁹ qd̄ añ videbat

Ad for. ¶ Per h̄ ad formā d̄: q̄ r̄ps capiēdo sciaz
 a rebz p̄ exp̄riā: nō oēm ex illis reducibile
 accipiebat s̄z finitā: se suo ordine debite in/
 ferentē vsq; ad eā q̄ntitatē spacij spūalis:
 ad quā nat⁹ est se sil̄ extēdere itellect⁹ hūa/
 nus. sic gr̄a et infusa noticia illuminat⁹. Et
 q̄re pl⁹ vna q̄s aliā: q̄ nō ē ei⁹ visus sil̄ na/
 tus p̄rēdi p̄ infinitū spacij spūale: ad qd̄

ad p̄st. p̄r̄ successiue p̄rēdi radi⁹ sc̄ificus. ¶ Ad
 p̄firmationē d̄: q̄ p̄babile videt q̄ et bona
 et tēperatissima cōplexione xp̄i et p̄ maximo
 acumine ingenij: adinuāre sc̄ia infusa: q̄c/
 qd̄ r̄ps sensit: statim q̄le i sua specie fuit: re/
 cognouit. vñ ad exp̄riā xp̄i sufficit vni/
 ca sensatio q̄: maris lūm̄e intellect⁹ agen/
 tis: abstractis: et claritate p̄hātase p̄ntā/
 tis: vt in eo faceret vna sensatio qd̄ i nobis
 faciūt multe memorię ¶ Per h̄ ad formā d̄:
 d̄: q̄ r̄ps sentis aliq̄ā rē singl̄are: vt ignē
 esse calidū: statim in sc̄ataneē habuit assen/
 sum hūc vniuersalē: ois ignis est calid⁹. et
 sil̄ alioz natorū ad h̄ seq̄ debito ordie vsq;
 ad eā p̄rēsiōnē spūalē ad quā suū p̄tende/
 bat intellectū. ¶ Ad p̄hm. vj. ethicoz d̄: q̄
 loq̄t̄ de cōibz hoibz q̄ ad exp̄riā pluribz i
 digent memorijs. q̄l̄ nō erat i xpo vt di/
 ctū est. ¶ Concedit etiā q̄ successiue p̄tuit
 h̄re cognitionē: p̄ exp̄riā successiua vt in
 morte: p̄us habuit alapaꝝ cognitōz q̄s fla/
 gelloz. et flagelloz q̄s clauoz. vñ spinē co/
 ronę s̄m q̄ h̄c ei successiue inferebāt. ¶ Et
 q̄ sc̄ia suscepta a rebz fuerit q̄nq; in eo ma/
 ior: iuxta maiores q̄s sensit dolores. q̄nq;
 minor s̄m varietatē sensatōis q̄ erat h̄mōi
 sc̄ie fundamētū. ¶ Nec h̄ est incōueniens
 p̄cedere de xpo. imo credo et sc̄io q̄ multozū
 nullū habuit sc̄iam sumptā p̄ exp̄riam
 q̄ nūq; ea exp̄iebat: sic delectatōis in actu
 p̄iugali et p̄similiū. nec h̄c dicere est incō/
 ueniēs. Sufficit em̄ q̄ oim talū habuit p̄
 feccā sc̄iam infusam. ¶ Ad septimā. q̄ p̄p̄e
 directionē sc̄ie infuse: nūq; exp̄riā potuit
 decipi: nec error ei iroduci. imo vt dictū est
 vnica sensatōne cognouit clare naturā rei
 sensate. Hoc et q̄ta p̄te sc̄di articuli et do
 to articulo.

His premissis re

sp̄det ad rōnes p̄ncipales. ¶ Ad p̄maz p̄
 supposito d̄. q̄ illa auctas Lu. ij. intelligit
 q̄ ad gr̄am et sapiāz infusam q̄ p̄ficiēbat q̄
 ad eoz manifestatōz. q̄z sicut magi i etate
 ascēdebat: sic diuinā sibi datā gr̄am magi
 oñdebat i laudē dei. d̄: p̄fuisse apud deū et
 hoīem ad p̄fectū. et sic d̄: p̄fuisse corā hoī/
 bus: sic h̄c magi d̄ic̄ dis. xij. ¶ Ad sc̄daz. q̄

Ad 2
 gr̄a finita aīę xp̄i p̄r̄ intēdi q̄ ad essentiaz
 suā: de potētia dei absoluta ¶ Tñ aīa xp̄i nō
 est amplior gr̄e capax s̄m extēsiōnē capaci/
 tatē: quā de facto h̄z. q̄z ē sua gr̄a tota reple/
 ra q̄tū replebil̄ est: vt dictū est. ¶ Tertio. q̄
 etiā de⁹ potētia ordiata nō p̄t intēsiōrē q̄/
 tiā facere: vt dictū ē in sc̄da p̄te p̄mi articuli
 Dñt em̄ formę intēsiōnē terminū suę itē/
 siōnē vt nūq; p̄ducat de⁹ intēsiōrē calidita/
 tē q̄ est caliditas ignis naturalit̄ dispositi
 sic nec gr̄am ampliorē q̄ ē gr̄a aīę xp̄i ¶ Ad
 tertiā. neget añs. s. q̄ eā p̄t augere s̄m eadē
 capacitatē i ordine ad aīam xp̄i. q̄z non vi/
 det amplior gr̄e receptiua: vt dictū ē. Ad
 p̄batiōz d̄: q̄ illa auctas apli d̄: de mēbris
 sc̄z de fidelibz i xp̄m credētibz et viatoribz: et
 nō p̄mit de gr̄a capis. p̄cedit tñ q̄ dei potē/
 tię null⁹ ē termin⁹. tñ creaturę ē terminus i
 posse recipere. et sic de gr̄a aīę xp̄i: q̄ amplio/
 rē nō potuit recipere q̄z eā q̄ repleta est: s̄m di/
 ctā capacitatē. ¶ Ad q̄ntā: dictū ē i solutiōe
 p̄merōnis factę p̄tra tertiā p̄clusionē sc̄de
 ptis p̄mi articuli: q̄ neq; de⁹ dare anglo ali/
 cui q̄ de facto est maiorē gr̄am q̄z dedit aīę
 xp̄i. et hoc nō extēdeō potētia ei⁹ vltra suū
 naturalē terminū. et q̄ angel⁹ nō est maior gr̄e
 capax: saltē qui de facto est q̄ aīa chri/
 sti. ¶ Et dictū est q̄ nō oportet naturā supe/
 riorē rōnalē eē maioris capacitatē gr̄e q̄z na/
 turā inferiorē p̄ gr̄am eleuantē. P̄t em̄ de
 us tantū extēdere naturā inferiorē ex gra/
 tia q̄ tante dilectōis et cognitiōis dei sit
 receptiua: q̄tam superior potest capere. ¶ Et
 q̄ hoc sit bñ dictū patet. quia in rebus cor/
 poreis ifima natura. s. materia p̄ma: ē ma/
 ioris p̄fectionis essentialis receptiua q̄z s̄
 stātē cōpositę vl̄ q̄z aīa siue celi: q̄ tñ sunt
 superioris p̄fectōis essential. ¶ S̄z tūc dice/
 ret aliq; Ur̄ de⁹ possit p̄ducere creaturaz
 rōnalē maioris capacitatē gr̄e q̄z ē aīa xp̄i
 ¶ Si d̄: q̄ nō: tunc sequit q̄ de absoluta po/
 tētia sua i nlla creatura p̄t p̄ducere maiorē

Ad for.
 ad p̄st.
 Ad p̄h̄z
 Ad 7

Ad 2
 Ad 3
 Ad 4
 Dubiū

gram intēsiue q̄s ē gra aīe xpi. Et p̄ p̄ntia q̄ ipa est maxime capacitas gr̄e: vt dictū est q̄ d̄o capacioz nō p̄t facere. 7 ē rota repleta. mō p̄ns h̄ male videt sonare: cuz diatum sit q̄ gra xpi ē finita. Si d̄r q̄ p̄t facere maḡ capacē. vel erit inferior i p̄fectōe essentiali. ¶ Et h̄ non. q̄ infinita creatura rōnalis videt eē rōnalis creatura corporea vel aīa ei⁹. ¶ Vel erit supior. 7 sic tūc angel⁹ cū sit de facto creatura supior: videt q̄ sit capax amplior gr̄e q̄ aīa xpi. q̄ p̄porti onabilis sicut creatura ē supior: erit capax amplior gr̄e fm suā naturā. ¶ P̄t m̄deni q̄ capacitas creature p̄t dupl̄r p̄siderari. Uno mō in ordie ad naturā suā specificaz sibi ppriā. 7 sic creatura supior ē amplior cognitōis 7 dilectōis gr̄e 7 sapiē receptiua q̄ inferior. ¶ Sc̄do mō: in q̄tū subest i rōe obediēciali d̄i. 7 sic q̄libet creatura rōnalis esset capacitas infinitē: sicut cathegorematicē loquēdo: capacitas gr̄e 7 sapiē: sic ignis i rebz corporeis fm naturā suā specificā ē de terminate caliditatis receptiu⁹. s. sūme quam d̄o p̄duxit: s. vt ē sibi cēt⁹ in rōe obediēciali d̄i: infinitā caliditate intēsiue p̄sset recipere sicut cathegorematicē loquēdo. ¶ Per h̄ tūc diceret q̄ oēs creature rōnales p̄t subsunt in rōne obediēciali d̄o: sunt infinite charitatis receptiue vel gr̄e. 7 sic nō p̄t d̄o facere creatura aliqua que maḡ sit capax gr̄e q̄ alia. ¶ Sc̄do q̄ fm pprias rōes specificas seorsum p̄sideratas supior creatura maioris est capax. ¶ Tertio q̄ p̄ dilatatioem potētie inferioris ex rōe obediēciali: d̄o volētī 7 extēdenti creatura rōnalis inferior p̄t fieri capacioz de facto: q̄s est creatura supior capax fm suā ppriā spēm. ¶ Et q̄rto q̄ capacitas aīe xpi 7 beate s̄ginis ē extēsa i rōe obediēciali: sic q̄ ē maioris gr̄e receptiua q̄ sup̄m⁹ angel⁹ esset fm capacitate suę naturę ppriā. ¶ Et q̄nto q̄ aīa xpi h̄z gr̄e plenitudine vltra plenitudine cui⁹ cōit fm speciem aīa rōnalis est capax pp̄ ei⁹ dilatatoz 7 q̄ h̄z ampliozē q̄ aliqs angel⁹ de facto existens fm suā ppriā capacitate nō extēsa: nat⁹ esset recipere. Eodē mō 7 s̄go: licet non tantā q̄tā h̄z xps. ¶ Per h̄ ad q̄stū: an d̄o possit p̄ducere creaturā rōnalē maiorē gr̄e capacē q̄s ē aīa xpi: R. q̄ in ordie ad capacitate quā ei determinat i specie ppriā sic imo oīs angel⁹ ē tal. S. i ordine ad capacitate quā p̄t h̄re p̄ rōz obediēcialē: infinite capacitas ē sicut 7 q̄libet angel⁹. 7 s̄ sic non

Solo

Di. 1

Di. 2

Di. 3

Di. 4

Di. 5

Risio

p̄t d̄o p̄ducere creaturā maiorē capacitate. ¶ Sc̄do. q̄ est tota repleta q̄ ad capacitate suę sp̄i. ¶ Tertio. q̄ vltra p̄ gram vni onis est dilatata ad recipiēdū. 7 de factō h̄z maiorē plenitudine q̄ aliqs angel⁹ de factō p̄ducit: fm ppriā spēm natus est recipere. ¶ Quarto q̄ d̄o possit p̄ducere de potentia sua absoluta creaturā ita p̄fectā q̄ fm naturā suā ppriā eēt capax amplior gr̄e: q̄s ē gra habitualis aīe xpi S. h̄ de potētia ordi nata q̄ nūc est: nō p̄t nec faciet. ¶ Quinto q̄ etiā p̄sset extēdere potētiā aīe rōnalitatis vltra angeli extēdēdo eā fm rōz obediēcialē: q̄ sibi subijcit oīs creatura vt eēt maioris gr̄e capax q̄ aīa xpi. ¶ Sexto. q̄ p̄t extēdēdo aīe xpi capacitate: p̄sset ei addere nouā gram: s. de potētia dispositiua rez q̄ singularis disposuit terminū: neq̄ eā p̄t extēdere. ¶ Sc̄do nec aliā ad rātum extēdere nec atq̄e capacitate p̄ducere. ¶ Ad q̄ntā: q̄ maxime fructuosa fuert opa xpi: quo ad nos: s. nō sibi q̄ ad augmentū gratie. quia i eo de potētia dei ordinata augeri nō potuit: eo q̄ sup̄remā p̄fectioem gr̄e habuit quā deus p̄ducere disposuit: eriam sup̄remā quā recipere potuit fm illā capacitate extēsam suę aīe: nisi d̄o plus eam voluisset extēdisse.

Ad ratiōes argu

mentoz p̄ra q̄stū. ¶ Ad p̄mā q̄ est auctoritas m̄gr̄i d̄i. xiiij. d̄r. q̄ m̄gr̄ credo voluerit tertiā p̄clusionē tertię p̄t. ij. arti. 7 ei⁹ cor relatiū. s. noticia habitualis oīa noscerz q̄ s̄ b̄: puta p̄ habitum infusū: s. nō noticia actuali q̄ ad possibilis: vt d̄ic̄ p̄mā p̄clusio eiusdē. Jō d̄ic̄ m̄gr̄ q̄ aīa xpi nō noscit eā p̄fecte sic s̄ b̄. q̄ s̄ b̄ infinita actualit̄ 7 distinctissime cognoscit aīa xpi possibilis solum habitualit̄ q̄ ad oīa. ¶ Ad p̄mā p̄batio nē m̄gr̄ d̄r: q̄ ad actualē cognitōez aīa xpi nō h̄z dona infusa sine mensura. Ad illud Joh. ij. q̄ ei sc̄z xpo est dar⁹ sp̄s sine mēsurā. d̄r q̄ h̄ exponit q̄tū ad graz increatā. s. vniōnis vel capis q̄ singularit̄ ē data hoi xpo. ¶ Ad auctē fulgētij: eodē modo p̄t responderi: q̄ loquit̄ de gratia increata. Et auctoritas apostoli ad Col. ij. Vel q̄ omnis sciētia visionis est in xpo: et sapiētia de diuinis in se: 7 quo ad ea que disposuit se deus ab initio p̄ducitur. q̄ oīa illa videt vt i sc̄da p̄clusioe tertię p̄tis sc̄bi an. dictū ē

2

3

4

5

9

7

Ad 5

Ad 1

2

Ad 2 ¶ Ad scđaz rōz mgrī neget maior. loq̄ndo de noticia actuali. illa ei maior s̄a ē: vbi per sona p̄ter suā aīaz n̄ h̄z aliā naturā cognoscentē. mō i xpo ē natura diuīa cognoscentē. q̄ nō op̄ret q̄ oīa q̄ xps noscit: sua aīma co-

Ad 3 ¶ gnoscat. ¶ Ad tertia neget aīns. q̄ aīa xpi cognoscat oīa q̄ s̄bū. Ad p̄batōz cū d̄r q̄ q̄d ē toti s̄bō vnitū p̄ eēntiā: h̄ ē toti suę cognitōi vnitū. hoc iuxta verba sine dubio p̄cedēdū est q̄ aīa xpi ē toti cognitōi verbi hypostatice vnita sic s̄bō. Idē em̄ ē s̄bū et sua cognitio. 7 negaret p̄ntia. q̄ cognoscat oīa q̄ s̄bū. Licz ei tota noticia s̄bi 7 aīma xpi sint hypostatice vnita: nō tñ est s̄bum noticia ipi aīę xpi s̄z obiectū. q̄d obiectum

D: 2 ¶ p̄la rep̄ntat sibi ip̄si q̄ aīę xpi. ¶ S̄z magis ad mētē arguēt q̄ videt in h̄ cōsistere. q̄ qz s̄bū 7 aīa xpi sūt i eodē suppositale eē vnita oīmode: magis debet eē vnita i eodē eē cognoscitūo. qz min⁹ ē alicui cōicare suā noticia: q̄ suū eē suppositale. ¶ R̄ndet q̄ hęc sūt sibi ip̄tinetia. qz stat q̄ s̄bū cōicet p̄ in fluxū p̄phete suā cognitōz: 7 aī cōicet ei suū esse suppositale. qz p̄phete nō fuerūt assūpti. Itē stat q̄ hypostatice verbū a sumerz natura: 7 nullū sibi cognoscere sup̄natura/le influeret: vt i tertia q̄stioe dictū ē. 7 ḡ loquēdo de vnioe hypostatice: neget maior.

4 ¶ Ad p̄batōz: cū d̄r q̄ maior ē vnio per essentia q̄ p̄ cognitōez. R̄. d̄aro q̄ ita sit. qz tñ vna nō infert aliā: ipa vnio p̄ essentiaz p̄t stare sine h̄ q̄ sit total vnio i cognitōie 7 ḡ nō p̄t esse vnitū essentię s̄bi: oportet sc̄re oīa q̄ s̄bū. ¶ Ad huc tertiō mō p̄t dici

D: 3 ¶ q̄ vniri toti s̄bō p̄ essentia: p̄t itelli q̄ d̄n/p̄licie. ¶ Uno mō q̄ sic eadē essentia q̄ s̄bū 7 certe sic ē maior s̄a: 7 minor falsa. nō em̄ ē aīa xpi sic vnita s̄bō: vt sit eadē essentia q̄ s̄bū. s̄z sic p̄t 7 spūscitūs vniant. ei. 7 iō penitus ē vna cognitio triū p̄sonaz. ¶ Alio mō p̄t dici aliqd vniri s̄bō p̄ essentia. qz vnit ei in eadē p̄sona v̄l hypostatice. 7 sic maior est falsa. qz h̄ nō oportet: vt dictū ē. Sūt em̄ cognitōes s̄bi 7 aīę xpi simplicie distinctę. 7 ḡ licet in eodē supposito vniant. non tñ p̄t h̄ erit cognitio vni⁹ tāta sicut alteri

ad p̄fir. ¶ Ad p̄firmatōz loquēdo de cōp̄hensio ne. pur addit sup̄ clarā visionē: p̄fectionez cognitōis tanta obiecti beatifici: sicut i se i est cognoscibile. neget aīns. ¶ Ad p̄batōez d̄r q̄ brūs Aug⁹. dices q̄ cōphēdi d̄r cui⁹ nihil latet vidētē. vult q̄ sic clare videt si cut in se ē. 7 sic in se cognoscibile est. mō ego

dico q̄ infinita sūt s̄bi q̄ latet aīam xpi: q̄ tñ ad actualē cognitōz. qz infinita p̄t verbi: quoz aīa xpi nullū actualitē cognoscat. ¶ Tu dic. in eo nō sūt diuersa. v̄z ē p̄ eēntia: s̄z i eo sūt infinita p̄ sup̄eminentiā. imo ip̄m in se ē infinite q̄ntitatē spūalis: quam aīa xpi nō cōphēdit: nec i se nec i duratiōe qz als aīa xpi q̄ est creatura eque p̄fecte cognosceret oēm modū eēntię rei i se: sic ip̄e de us. qd nullū creaturę ē possibile. q̄uis ei q̄ libet beat⁹ totū s̄bū videat: tñ qz ip̄m infinitū est spūale: necesse ē q̄ infinite sibi lateat. ¶ Sic si ocul⁹ corp̄al montē infinitū in

In s̄st applicat

spiceret clare p̄ntatū q̄tū posset sub āgulo recto de eo videret: s̄z mons fm̄ infinita lateret vidētē. ¶ Ita etiā em̄ q̄ntitate spūali q̄tūcūq̄ de ea creatura videat: tñ infinitis modis rep̄ntabil est veritas fm̄ q̄s se nullū creaturę manifestat: nec se altitū: nisi si b̄ip̄si totā manifestare p̄t: als creatura egr̄et creatori. ¶ Et q̄dā de h̄ ponūt aliud exēplum: dicēt es q̄ linea q̄ trāsit a cētro ad circūferētia: totū centrū includit: cū sit termin⁹: nō tñ totalitē sic q̄ nō sit alio mō inclusi bile eo q̄ infinite alię lineę alio mō ip̄m p̄nt includere q̄rū p̄t eē termin⁹. ¶ Forz dices. quō p̄t indiuisibile videri 7 nō totū cōphēdi.

aliō s̄st. obiectio

Ad qd r̄ndet q̄ indiuisibile qd est spūaliter infinitū: a nullo nisi a se p̄t videri tote siue totalitē. eo q̄ h̄ in se est infinite p̄fectōis. est in q̄ntitate infinite repletōis. est i p̄tate infinite p̄ducibilitatē. mō quō vel qualitē virt⁹ finita posset aliq̄e hoz modozū cognoscere tāte: q̄te ē cognoscibilitatē: cū v̄tqz hoc infinitā p̄fectionē requirat i cognoscedo. ¶ Ut verbi gratia: ponam⁹ de vno isto/rum exēplū. ponam⁹ q̄ aīa hoīs sic nunc coexistit corpi septē: duz toti 7 cui libet ei⁹ parti: q̄ sic possit infinito corpi coexistere. tunc nulla virtus finita corp⁹ hēdere sufficeret totā q̄ntitatē quā anima humana posset informare. ¶ Ita est de extensione spūali veritatis: q̄ infinito spacio p̄ducibili nata est toti coexistere. q̄s itaqz creatus intellectus intelliget totū cui assistere potest

aliō s̄st. applicat

¶ Ad q̄rtā. ad Ihdorū dicentē q̄ trinitas sibi soli nota 7 hoi assumpto. Dicūt doctores q̄ nō vult Ihdor⁹ loq̄ de oībz possibilibus trinitati: s̄z de oībz q̄ facere disposuit sic enim sibi nota est 7 hoi xpo scia visiois vt sit senius. dispositio trinitatē sup̄ rebz ab initio p̄ducedis totalis: est solū sibi nota 7 homini assumpto cui hęc sūt reuelata

Ad 4

- 2 ¶ Ad glosam sup illud Apoc. v. dicitur quod vult quod agni qui occisus est dignus accipere sapiaz. i. omni cognitioz quod habet: quod ad ea que deo disposuit facere. sicut habet sciam visiois: non tamen omne possibile per deum fieri. ¶ Ad contra. quod recte dicitur est de dilectioe sic de cognitioe. scilicet enim hominis christi sicut sciam visiois omnia perducenda ab initio seculi nouit. ita hec omnia particulariter et distincte diligit tanquam bona. et sicut habitualiter omnia perducibilia cognoscit per habitum quem recipit ipsa sola in videndo habet: sic habitualiter a charitate ea ut possibiliter diligit. et sic actualiter non omnia talia videt. ita nec actualiter omnia etiam cognoscit. ¶ Ad sextam. negat minor. quod omni beatus puenit cognoscere omnia que deo. Ad probationem primam. ad auctorem beati Gregorii dicitur quod loquitur de omnibus his que pertinent ad eorum beatitudinem: non de omnibus simpliciter. Et eodem modo exponat auctores beati Augustini. ¶ Ad secundam probationem admittat: quod illud quod videt difficilius ad videndum: videt etiam quod est minus: et que clare omnino sibi. Non cedit etiam minor: quod diuina natura a qua liber beatus videt. et que difficillima cognoscitur. et que omnino perducibile in ea que clare representat sibi: sed non cuiuslibet beatus. quod licet omnino perducibile in ea clarissime ostendat: non tamen nisi sibi quod liber: que est speculum naturale sibi. beatus autem ea representat in ea que ad suam beatitudinem pertinent: et alia que deo ei vult reuelare. Est enim ipsa que ad beatorum speculum liber: ut post dicitur. ¶ Ad tertiam probationem concedit ans et negat contra. quod licet omnia que sunt representent: que ad noticiam simpliciter intelligentie ipsi deo: cui essentia sua est speculum naturale. non tamen omnia presentant creaturam. nec deus potest hoc facere. eo quod creatura limitate sicut est in apprehendendo: infinita comprehendere nequit. ¶ Ad quartam negat contra que inferit si aliquid ignorare suum desiderium non esset satiatum. Et ad probationem concedit quod creatura rationalis naturaliter appetit scire. et id est desiderium non satiat quicquid sciat: donec obiectum beatus clare videat in quo naturaliter quiescat. que cognoscit creature: nihil aliud scire appetit nisi in quantum habet videt in deo sue dispensationi placere. Unde beatus Augustinus. Infelix homo si omnia alia sciat: tamen autem nesciat. Felix homo que tescit: etiam si omnia alia nesciat. Nec mirum quod sicut deus est bonum in finitum: ita eius noticia infinitorum sabiliu noticiis puallet. et que clare habita: nihil est quod beatus vult tenus scire desiderat nisi in quantum hoc videt deo coplacere. ¶ Ad contra probationem placet quod aia christi vel alius beatus ignorat a: et quod si haberet specie clare representantem sibi a quod

cognosceret. quod diuina essentia clarissime representat a: quod quecumque creata species. non autem cuiuslibet creature sed sibi ipsi. Est enim ipse beatus deus speculum voluntarium: representans cuiuslibet quantum spectat ad eius beatitudinem: et de alijs quantum vult. ¶ Ad sextam. negat contra. et ad probationem dicitur: quod duplex est ignorantia. ut habetur primo posteriorum. Quaedam est dispositiois. et est assensus falsi. et hec est species pena. quod in statu innocentie non fuisset. ¶ Alia est negationis. et est duplex. Una est ignorantia eorum que necessaria sunt ad beatitudinem. et hec est pena. quia in statu innocentie non fuisset. ¶ Alia est ignorantia que est pura carentia scientie aliquorum. et hec est conditio creature rationalis sibi a natura annexa. nam in eo que creatura finite capacitas. impossibile est sibi omnino habere determinatam cognitioz que a potentia infinita produci possunt. et que hec non est pena. Per hoc ad probationem contra dicitur: quod Beda vult quod ignorantia secundo modo dicta. scilicet eorum que profertur ad beatitudinem que homo tenet scire: est pena et hec patria non erit: nec etiam prima. scilicet dispositionis: sed bene ignorantia tertio modo dicta. et illa non est pena. ¶ Ad septimam concedit: quod sine dubio omnis beatus videt in deo id quod est omnis creature representatio. non autem representat sibi omnem creaturam sed solum ea que vult iuxta quantum tenet sue apprehensionis. nam que diuina essentia plenius comprehendit: ea perfectius et plura in ea videt. que autem minus perfecte: eam minus et etiam in ea pauciora sufficit intueri. quibus quilibet fatietur. ¶ Unde hec sequentia non valet que assumit. videt omnis creature representationem. ergo omnis creatura representatur ei ex quo sibi non est in antecedente appellatio rationis. nam quibus res videat: que est omnis creature representatio: tamen non est sibi omnis creature representatio: ut dictum est. ¶ Ad octauam concedit quod beatus aliquid in deo videat: et aliquid in eo non videat. et concedit quod respectu eius est aliquid in deo visum: et aliquid non visum. et hoc eo modo quo res dicuntur in deo: puta exemplariter representatiue: et exemplariter casualiter vel dispositiue vel possibiliter. ¶ Et concedit quod in deo hoc modo sunt plura: in modo infinita. De hoc satis dictum est in prima questione primi articulo primo: sed re aliter creature non sunt in deo per inherenciam vel reale existentiam. Rationes parte negatiua suppositi concedunt: et etiam parte affirmatiua questum. quia arguunt per dictis. De de questione.

6

7

3

Ad 7

2

Ad 8

2

Decimo q

ritur circa distinctiones. xv. xvj. z. xvij. Utrū sicut xps ce nris quos assumpsit defecti bus fm totā aiām voluit. sic

hic dolor alicui suę voluntari displicuerit.

Que qstio pmo supponit q xps assūpserit

3 suppo nros defect. q. Contra qd arguit sic. qz si sic

1 vlt xps assūpserit oēs nros defect. vlt aliqz z

aliqz nō. nō pōt dici q oēs. qz nō peccarū.

2 q. Scdo nō ignorātia: vt dic mgt i lra. dis.

3 xv. q. Tertio. qz exgritudines sunt nri defect.?

te qbz nō legit nros fuisse granatū. q n oēs.

Nec pōt dici scdm q assumpsit aliqz z ali

qz nō. qz dic Damas. li. iij. cor. torū assum

psit me: vt toto mihi salutes gratificaret. q

si totū me assumpsit: videt q oīs defectus

meos assumpsit. q. Et firmat. qz dic Da

mascen? q id qd ē tā sumibile: ē incurabile

q si aliquē defectū nō assūpsit: hūc nō cura

uit. s; xps oēs nros defect. venit curare. q. zc

3 suppo q. Scdo supponit qstio q xps fm totā an

1 situm. mā voluit. Contra qd arguit sic. Chriſt? nō

arguit. 1 voluit. igit. pbat assumptū: aucte Hilarij.

p. li. de tri. dicētis: vt allegat eū mgt dis. xv

ca. xij. q. vni genit? xī fili? hoīem verū as

sumpsit: in q qzuis aut icrus incidere: aut

vuln? cecideret: aut nodi pcurrerēt: aut su

spensio eleuaret: afferēt hec qdē imperum

passionis: nō tñ dolorē passiōis inferēt: sic

nō daret vel aqua cū diuidunt sagitta

z plura hmōi verba subdit ibi Hilarius.

arguit. 2 Scdo arguit aucte beati dionysij ad Jo

hannē euangelistā i epla scribētis. Absit i

quit vt ego ita insanā vt credaz scōs ali

qd pati fm corpis passiōes s; fm soluz iu

arguit. 3 dicare intellect? ipos sentire credo si sancti

nō dōlet: nec sanctus cōz voluit. q. Tertio

auctoritate beati Augustini sexto musicę

sug dicētis. Act? fortitudinis est nihil mo

lestie pati. s; xps fuit fortissim?. qz exulta

uit vt gygas ad currendā viaz. ps. xvij. q

nihil molestie passus est. ergo nec dolorem

2 Scdo sic. Chriſt? nō est passus fm ptez

sensitiuā. q nō fm totā aiām. pntia tenet.

pbat auctēdes. qz beat? Aug? dicit. xij. de

ciui. dei. c. xv. q. dolor est dissensio ab his re

bus q nobis nolētib; accidūt. mō lesio cor

poris nō accidit xpo nolēt: teste beato Au

gustino. iij. de trini. c. xij. mortu? est. quia

voluit: z quando voluit z quō voluit. Et

2 Confir. Esaię. liij. oblatu? est quia voluit. q. Lon

firmat. qz xps sp pfecti? vidit deū qz paul?

in raptu. z tñ paul? in raptu nō sensit ea q

siebāt corpi ei?. igit ptez maior. qz xps a pñ

cipio suę pceptōis fuit beat? z nō paulus.

patet minor. qz dic apls. ij. ad Lho. xj. q

sciat siue in corpe siue extra corpe. q nec xps

sensit: q siebāt corpi suo q. Tertio xps nō do

luit fm partē rōnis supiorē. q nō fm totaz

aiām. pntia nota est. z añs pbat. fm eā pō

tentia nō dolebat: fm quā summe gaude

bat: s; xps fm rōnē supiorē summe gaude

bat. qz fuit fm eā beat? vt dictū est. igit zc

q. Probat maior. qz dolor z tristitia sūt cō

trarie opposita. z talia nō cōpatiunt se: eo

q ztraditionē includūt. Affirmatio eniz

vni? infert negatōz alteri? igit zc. q. Scdo

qz dolor ē pstrictiu? z leticia dilatatiua. mo

do nō est possibile q idē simul z tel dilatet

z stringat. q nec possibile ē q eadē portio si

mul gaudeat z tristet. q. Tertio pbat ma

ior auctoritate pñi. vij. erbi. dicētis q dele

ctatio si sit abūdans expellit oēm tristitiā:

tā pntiā qz ptingētē q cū beatitudo sit sū

ma delectatio. ptez q xps fm supiorē ptez q

beat? fuit non pōtuit tritari. q. Quarto. qz

corp? idē neqz simul esse glosum z nō glo

sum. q nec pōt aia sū esse misera p tristitiāz z

felix p gliaz. q. Quinto qz acerbius est pena

inferni qz corpal? mūdi. mō si xps fuisset

posset i inferno: nō fuisset passus a pgnis i

femalib; q etiā nec voluit aia a pgnis cor

poralib;. Maior supponit z minor ptez. qz

in xpo nō fuerūt culpe: qz solū punit pena

infernalis. q. Sexto. qz nulqz simul scāt g

ria z culpa: saltē mortalis. q nec glia z mis

ria. q cū in xpo fuerit glia: nō debuit i eadē

pre aię esse miseria passionis. tenet vltima

pntia. Et pma pbat: qz videt q sic gra ad

culpa: ita glia ad miseriā. qz sicut via ad vi

am: ita termin? ad terminū. q. Septimo.

qz si sic sū in glia z i magna pena fuit aima

eodē mō posset dici q sū posset eternalit eē

in pena: z cū h beata. pñs nō sonat. z tñ cō

sequētia tenet. qz fortior erit ad sūstinēduz

qz in pnti. si q i pnti sic fuerit: qre in futura

vita sic esse non poterit. q. Octauo. quia se

quitur. anima hec dōlet. ergo nō est satiata

z vltra. q nō est in gloria. sequētia tenet

vltima p illud psalmistę. Satiator cum

apparuerit gloria. Et pma tenet. quia q

libet naturaliter qui est in pena: vult a se

remoueri illam penam. ergo qz diu non est

amota: non est anima satiata.

3

pbat. 1

pbat. 2

pbat. 3

pba. 4

pbat. 5

pbat. 6

pbat. 7

pbat. 8

Confir. ¶ Et affirmat. quia vtriusque aie melius est quam est sine pena quam quando est sub pena. modo gloria non videtur intendi: ut dictum est in questione precedenti. ¶ Item quo pacto christi anime pro christo dolor intolerabilibus penarum modis affecte optime fuerat. ¶ Tertio querit questio

Pro 3 p te scz qñ ti Ar.1 ¶ Utrum dolor christi alicui sue voluntati displiceret: Pro cuius parte affirmatiua arguit sic Illud alicui displicet quod petit a se remoueri. sed christus petiit a se remoueri calicem passionis. ergo alicui sue voluntati displicuit calix passionis. ¶ Prout tenet. et maior nota est. minor patet Math. xxvj. ¶ Secundo sic. Appetitus sensitiuus displicuit dolor passionis ergo alicui voluntati christi. ¶ Prout tenet. quia appetitus sensitiuus etiam voluntas est. aliter in pueris non esset voluntas. cuius prout dicitur in. iij. ethicoz. Et antequam patet. quia naturale est appetitui sensitiuo fugere dolorem: et in eo habere displicentiam. modo nullum naturaliter existentium aliter assuecit: ut dicit philosophus ethicoz primo. ¶ Sed pro primo supposito est textus apostoli ad Hebr. ij. dicens: quod propter debuit pro omnia fratribus similari: Et magister dist. xviij. dicit. quod ut probaret verum corpus habere: suscepit defectus hominis. Et Leo papa dicit in sermone festi natiuitatis dominice. et suscepit in se omnes defectus nostros: propter partem ¶ Pro secundo supposito. scilicet quod christus secundum totam animam voluit: videtur dicere psalmista psalmo. lxxvij. dicens. Repleta est malis anima mea. vbi dicit Augustinus non vicijs et peccatis: sed humanis malis et doloribus repleta fuit anima christi: quibus iam conturbabatur carni. modo quod est doloribus repletum: hoc secundum totam animam est plenum. ¶ Sed pro parte negatiua questio arguit sic. quod quicquid voluntas diuina in christo voluit: hoc voluerunt omnes alie voluntates. sed diuina voluit christum pati. ergo omnes alie hoc volebant et vltra. ergo dolor christi nulli sue voluntati displiceret. ¶ Prout tenet. et maior patet. quia si aliqua voluntas christi aliter voluisset quam diuina: illa fuisset inordinata. et ex sequenti fuisset in christo inordinatio. ¶ Secundo fuisset in eo rebellio voluntatum: que non sunt dicenda. Et patet ex sequenti. quod anime prout volunt in eodem supposito: inordinationem in se ferunt et sibi rebellia sunt. ¶ In hac questione ne secundum diuisionem eius in arguendo erunt tres articuli. Primum erit de primo supposito. scilicet an christus defectus nostros: et quos ex illis assumpserit. Secundus de secundo supposito.

Utrum secundum totam animam voluerit. Et tertio de tertio questio: an in christo fuerint plures voluntates. et vtrum secundum aliquam earum sibi passionem abesse voluerit.

Quantum ad primum est primo notandum: quod natura integra fuit sine omni defectu in futura: ut dictum est in secundo libro. scilicet ex peccato primi hominis: defectus sunt introducti in penam sui peccati: ut dictum est in eodem ut sciret homo quantis miseris post habito dei precepto: in rebus existat et quod malum sibi sit quod legem dei deseruerit: et quod amaro domino se suo crimine mancipauerit. ¶ Secundo est notandum quod defectuum hominum in futurum pro primo peccato aliquid sunt culpa: ut peccatum originale: et sepe sequentia actualia: quidam sunt penales: quorum aliqui habent propter puritatem et vicinitatem magnam cum culpa ut quia ab ea inducta sunt: vel ad eam dispositionem sunt: vel plenitudine gratie impediunt. ¶ Exemplum primum: ut ignorantia. nam ex culpa formaliter cecitas mentis secuta est. ¶ Exemplum secundum: ut puritas ad malum. quia de se dispositus ad culpam. ¶ Exemplum tertium ut difficultas ad bonum quod de se se repugnat plenitudini gratie. ¶ Alii sunt penales: ista quasi propter puritatem in eorum cum culpa non habentes: sed quasi naturam hominis sequentes: sicut sitis et fames: dolor etc. Et hi sunt iterum duplices. quod quidam sunt individuales. qui sequuntur dispositionem dati in diuini sicut diuersa genera egritudinum. ¶ Alii sequuntur speciem. sicut sitis. fames. dolor de contrarijs sensum et similia. ¶ Quo premissis est prima conclusio hec. Licet pro saluando humano genere christum defectus nostros assumere non oportuit. tamen pro eodem ipsum alios quos eorum assumere congruum fuit. Prima pars patet per beatum Augustinum. xij. de tri. c. x. dicentem. quod de alio modo potuit nos liberare quam pro sua morte. Et magister dist. xx. ca. v. dicit quod iure equissimo vinceret diabolus si potentia christus tamen cum illo agere voluisset. ergo pro potentia potuit homines erimere demonis potestati sine defectuum nostrorum assumptione. ¶ Sed secunda pars patet. quod congruum est ut infirmitas curet propter puritatem. cum itaque diabolus super hominem superbiens sue ditioni subiecerat. congruum fuit ut humilitate curaretur de defectibus assumptis a filio dei pro eum reciperet ut tamquam perdidit. Unum Augustinus. iij. de

Nota. 2

Exemplum

exemplum. 2

exemplum. 3

Secundo. 1

Part. 1.

2

2. pars

Propter prima suppositi

Pro 2 p te supp.

3 qñ tu 3 Argu. 1.

Diuisio in 3. ar.

trini. c. r. dicit. Sicut diabolus superbo homi-
 ne superbiens perduxit ad mortem. ita christus hu-
 milis hominem obediens reduxit ad vitam.
 Secunda congruitas fuit: ut dicit magister dicitur.
 ex. c. j. ex sermone Augustini. iij. de tri. c. v. que
 ponunt in glosa ad Roma. v. sup illud. Lo-
 medat autem de misericordia sua in nobis ut
 merces nostras ad superna erigeret: et ab im-
 moralitatis desperatione liberaret. eo quod tan-
 tificat nos deus: ut dei filius imitabilis bonus
 in se manens quod erat: et accipiens a nobis quod
 non erat: dignatur nostrum inire gubernium
 mala nostra moriendo proferret. Tertia con-
 gruitas fuit ut ad humilitatem nos inuita-
 ret sui exemplo. Quarta quod calliditas demo-
 nis per sapientiam filii dei que attingit a fine ad
 finem fortiter: potius iusticia quam potentia supera-
 ret: quod dei permissione hominem se ei spem subden-
 te quis tyrannice seruus sibi possederat: mit-
 tens manum in hominem iustissimum: nihil sibi
 debent: hos quos tenebat in eum credentes
 iuste perderet. ne potentia secum actum queri
 posset: non autem in eum potuisset manum misisse
 nisi nostros defectus assumpsisset. Quinta
 congruitas. ut mediator de nobis haberet de-
 factus penales que ex deo altero extremo vince-
 re potuit: et homini subdere aereas potestates.
 Plurime congruitates alie solite sunt assi-
 gnari. et plerumque ista ut passio christi nobis in omni
 passione nostra existeret medicina. Si enim
 caput nostrum pro nobis grauissime voluit: in-
 stum est et debitu ut quodlibet eius membrum ex
 emplo sui in passione patiens sit. Quia con-
 clusione tota ponit magister dicitur. in principio
 Sed forte contra primam preclusionis di-
 cetur quod Luc. xxiij. scribitur. quod oportuit christi
 stum pati. quod oportuit eum assumere defectus
 potentia tenet. quod passio presupponit defectum.
 Secundo. quod quod firmiter disposuit: non po-
 tuit non fieri. modo se passurum firmiter dispo-
 suit. quod eternaliter. patet maior. quod sua dis-
 positio immutabilis est. Tertio christum pa-
 ti et passione mundum redimere: fuit pueni-
 entissimum modum redemptionis humane. quod de-
 us alio modo non potuit hominem redimere.
 Probatio potentie. quod deus nihil potest facere ni-
 si per puenientissima media. Quia ut dicit
 Anselmus. Minimus inconueniens coram deo
 est impossibile. antecedens patet per magistrum
 dicitur. in principio. ista dicentem. Contra se-
 cundam preclusionem dictionis: quod non fuit con-
 gruum arguitur sic. Irrefragabilis iusticie repu-
 gnat effectus culpabilis. quod summe potentie re-

pugnat effectus quo ostendit eius infirmitas.
 probat potentia. quod quod aliena est summa iusticia
 a culpa: tamen aliena est summa potentia a pena.
 antecedens videtur notum. Rursus ad has obie-
 ctiones. Ad primam quod illa auctoritas Luc.
 et omnes similes intelliguntur de potentia dei
 ordinata: qua immense pietatis dispositione
 detrauerat sic et non aliter redimere gen-
 tium manu. sed tamen absolute aliter potuit. Ad
 secundam per ea que dicta sunt septimo. quod ea que fir-
 miter disposuit se facturum eternaliter: potu-
 it non disposuisse et aliter disponere. et talia
 ante fieri semper possunt aliter fieri. Ad ter-
 tiam. Pcesso antecedente: negetur consequentia.
 quod non est inconueniens apud potentiam abso-
 lutam quod aliqua possit deus facere iuste et de po-
 tentia sua absoluta que aliter fieri vel vide-
 retur vel etiam haberet magis congruitatis. quod
 uis ea faciat semper modo magis puenientem.
 Exemplum. non faceret iniuriam viro iusto si
 semper in vita meritoria permitteret eundem
 quod adhuc bona sufficientia tribuisset eidem.
 Immo infinite vltra per dignum. et tamen ad am-
 pliora premia suscipit eundem. Sic enim volens
 est debitor que nemini obligat: et liber est: op-
 positionis libertate in factis suis pluribus
 modis eundem effectum potest facere. quorum mo-
 do vnus sine dubio puenientior est alio.
 Ad Anselmum dicitur. quod quocumque modo deus
 potest effectum facere: tali modo non incon-
 uienter fieret. quod uis alio modo magis pue-
 nientem. et quod dictum anselmi stat quod omne incon-
 uens apud deum est impossibile. Ad rationem
 contra secundam preclusionem dicitur. Primo
 quod certum est quod sicut in natura diuina semper se
 nequit esse culpa: ita neque pena cum sit omni-
 no immutabilis. Secundo. quod quo ad assum-
 ptionem repugnat deo effectus culpabilis di-
 uidendo creaturam a deo. non enim dicitur deum in na-
 tura assumpta peccare: eo quod culpa separat
 a deo. sed non repugnat deo in natura assum-
 pta penam pati. quod pena non separat sed magis
 vnit deo. Unde Isa. liij. Iniquitates nostre dis-
 cernunt inter nos et deum. non sic est de pena.
 Unde ad formam. neget potentia. ad probandum
 dicitur iuxta dicta. quod in se diuina natura eque
 immunis est ab vtroque. sed quo ad naturam
 humanam potest subire penam: non autem culpam:
 ob causam expressam. Tercio conclusio. Fili-
 us dei non assumpsit culpam nec penales defe-
 ctus consequentes ad ea: sicut non ignorantiam
 nec viciniam habentes ad ea disponendo ut
 pronitatem ad malum. Nec plenitudinem gratie

Seda
 congruitas
 3. congrui.
 4. congrui.
 5. congrui.
 6. congruitas
 7. 1. ptes
 arguit. 1
 arguit. 2
 arguit. 3
 2
 7. 2. ptes.

Ad. 1
 Ad. 2
 Ad. 3
 Exempla.
 Ad ea que
 est secundum
 da ptem
 2
 Ad. for.
 Lodo. 2

repugnantes: sicut difficultate ad bonum.
 1 Pater q non culpa. ¶ Non em originale
 2 q non recedit interuenire libidine. ¶ Nec
 actualē. qz peccatū nō fecit: nec inuētus est
 3 dōl' in ore ei'. j. Pe. ij. ¶ Pater: q nō igno
 rans. Et breuiter oia ista secludunt p ma
 gistrū in littera. qz hęc nō pferebāt ad ho
 minis redēptionē p qua fili' dei venit: sed
 magis fuissent impedimēta. eo q venit ab
 hoīe tollere peccatū. ¶ Unde venerabilis
 Anselm'. ij. Cur de' homo: dicit q christus
 nō potuit assumere ignorantia sapienter.
 Et sequit' q nullo mō potuit eā assumere.
 qz nihil potuit assumere nisi qd sapiēter: z
 eadē rōne nec alia. ¶ Correlatiū. q christus
 multos defect': totū hoim puroz gen' con
 sequētes nō assumpsit. quosdā etiā assump
 sit. quoz tñ null' est peccatū. pater de pze
 missis. quia nō ignorantia inuincibile. nō
 pronitaret ad malū: nec difficultate ad bo
 num. q tñ sunt cōdes oī hoī puro nō specia
 liter pseruato. ¶ Tertia conclusio. Christ' eti
 am defect' in diuidualibus humani generis
 nō assumpsit sicut egritudines. patz. quia
 assumptio illoz p redēptionē generis hu
 mani in expedis eritissit. ¶ Quarta conclu
 sio. q omēs defect' sequētes humanū ge
 nus totū: pferētes ad redēptionē hominis
 assumpsit: sicut sūt fames: sitis: pari ab af
 fectiuis corpis. ptz. qz in his passus est sic
 ceteri. z p' alijs hoībz. iuxta illud T'ren'. j.
 O vos omēs q transitis p viā: attendite z
 videte si est dolor sicut dolor meus. Hoc de
 primo articulo.

Quantum ad secū

dum articulū vidēdū est de scdo supposito
 Utrū fm totā aiām doloerit. ¶ Ubi est pri
 ma conclusio hęc. Christ' veraciter doloit sz
 carnē z appetitū sensitiuū. pbat sic. qz qd ē
 carni ppriū: hoc pueniebat etiā carni xpi.
 sz dolere sub flagellis z alijs inflictiuis do
 loz est carni naturale p tpe q assunt. sz cuz
 hęc fuerūt in passione exhibita carni chri
 sti: sequit' q fm eā vere doloit. Maior ptz
 qz xps habebat veraz carnē sicut ceteri ho
 mines. que etiā in passione nō fuit pserua
 ta ab his que sunt carnis: teste Damasco
 no libro. ij. c. xiiij. sic dicente. diuina volū
 tas in xpo volebat z pmittebat carni: age
 re z pati ppria. ¶ Et pater p rōnem natura

lem. Nā fm p hos z medicos solutio cōti
 nui in habētibz sensū tactus. naturalit' cau
 sat dolorem in sensu tactus. z quilibet po
 test hoc i se experiri. mō certū est q rā flagel
 lis qz spinea cozona qz etiā clauis fuerit fa
 cta solutio p̄tinui in carne xpi. sz dolor. Nā
 si dicat q p diuinitatē fuerat a doloribz p
 semarus. Lū' cōtrariū sonat clamor xpi i
 cruce ad patrē dicens se fuisse derelictū. qd ex
 ponēs mag' dif. xxi. hui' tertij dicit in. ij. c.
 q nō fuerit derelictus a deo sic: q caro fuerit
 dimissa: vel separata a diuinitate. sed dic
 se derelictū. qz eius caro nō pseruata fuit a
 passione. ¶ Tertia. qz sensus tactus i hoīe
 doloit: sentiēs pporcionis sibi pueniēris so
 lutiuā. mō ista sensit caro xpi ex pmissis. er
 go vere doloit. Et breuiter opinio cōtraria
 est heretica. ¶ Correlatiū. sumēdo passiōē
 p motu inductiuo doloris. z qz tū est in se z
 de se repellētis z inclinātis ad fugā sui i xpo
 fuit vere passio. pater. qz in eo fuit ver' do
 lor: illat' a tristibz affligētibz corp': vt dicit
 conclusio. z talia qz tū est de se inclināt' appeti
 tum ad sui fugā. licet fortis talia sustineat
 eo q ē bonū sic sustinere. ¶ Sz dicit q ma
 gister dicit q i eo nō fuit nisi ppassio. Dica
 tur q passio inuit qnqz stricte: nō p hmoi
 motu qlibet: sz p motu turbātē rōnem i rā.
 to q neqat de bite discernere de agēdis. z tal'
 passio nō fuit i xpo. qz nūqz fuit rō quomo
 dolibet obfuscata in suo dicramine recto z
 sancto. Et fm hāc mētē dicūt doctores. q i
 xpo nō fuit passio sz ppassio. qz in eo nō fu
 it turbatio mētis sz bñ passio cōiter: vt di
 cū est. ¶ Scda conclusio est. q dolor corpa
 lis inflic' carni trāsit in omēs portōes aīe
 xpi in qz tū est aīa v' natura corpis. ¶ Pro
 cui' declaratiōe est sciendū: q aīa hominis
 duobz modis nata ē dolere. Uno mō sine
 rōne pua. z sic dī pati: vt aīa v' vt forma
 corpis pceptiuā doloris. ¶ Alio mō patit
 p rōne pua aliqd p modū mali sine fugiē
 di seu displicētis oīdentē. z tūc dī pati vt
 rō. ¶ Exēpli grā. Tristat infancul' ex frigo
 re: sz nō ex pntato ense q inna dīf' qulqz sen
 tiat actualē dolozē. frig' em dolozē inferēs
 sensui simul affligit aīam. qz sine rōne p
 uia aīa cōpatit' carni. gladi' aut cum eius
 piculū infancul' nesciat: vsqz quo sentiat:
 eū nō tristat. Sec' de hoīe vsūm rōis ha
 bente quē gladij piculū dolere faceret: etiā
 pūsqz sentiret: nō multū aut frig'. ¶ Duo
 pmissio pbat conclusio pmo auctoritate ad

aucepz

Loze

Lōdio 3

cōdio 4

Loze.

opponit

Lōdoz

Nota z

Lōdio 1

z

3

p. 2do.

ducta p supposito. Repleta est malis aia
 2 m ea: videat ibidē. Et pbat rōne sic. qñcū/
 q̄s patit illa res q̄ est om̄s portioes aie: oēs
 portioes aie cōpatiunt: s̄z in dolore passio
 nis carnis patit illa res q̄ est om̄s portioes
 aie. igit̄ r̄c. Patet maior. qz nō stat q̄ hęc
 res patiat. r̄ q̄ hęc res sit portio supior aie.
 r̄ hęc nō patiat. qz ille dūq̄ p̄missę inferūt
 3 eam pati. ¶ Dico: patet. qz certū est q̄ in
 passione carnis aia que est ei⁹ forma patit
 pncipaliter: recte beato Augu. xiiij. de civi
 tate dei. c. xv. Caro p seipam sine aia dolere
 nō p̄t. modo aia hoīs cū sit iudiciabilis:
 est om̄es sup̄ portioes. s. rā intellect⁹ q̄ vo
 4 luntas q̄ memoria. ¶ Itē taz inferior por
 tio rōnis q̄ supior qz q̄uis isti termini sine
 in rōne diuersi: omes tñ supponūt p ipsa
 aia hoīs. q̄ conclusio vera. ¶ Correlariū. Si
 cur xps totū hominē redimere venit: ita s̄z
 om̄es vires aie p hoie passus fuit patet ex
 1 conclusioe. qz aia patiente: patiunt omnes
 vires ei⁹. ¶ Secūda correlariū. omes vi
 res aie xpi cōsideratę fm̄ id qd̄ sunt refuge
 2 bant passionē. patet. quia om̄s cōpatiebā
 tur carni: vt dicit conclusio: r̄ passione tristi.
 mō om̄ibz hoibz est naturale refugere do
 3 lozē r̄ cui libet rei dolēri q̄tum est ex pte co
 gnitionis sensus: vel q̄tū est ex pte volētis
 4 cōsiderati fm̄ se. ¶ Tertia conclusio. q̄uis por
 tio inferior aie xpi in q̄tū est rō vel in q̄tū
 vtebat rōne practica de passionis tolerati
 one vebemēter gaudebat: tñ de ipsi⁹ in flū
 1 ctiōe actiua grauiet̄ dolebat. ¶ Prima ps
 liquet. qz ex rōne practica cōcludit q̄ in il
 la toleratōe extremū actū fortitudinis vn
 q̄ factū pficiebat. delectat̄ aut̄ fortis r̄ om̄
 nis studiosus in q̄tū actū fortitudinis im
 2 plet. ¶ Secūdo. q̄ exēplo ipsi⁹ totū huma
 num genus redimebat. et hic fuit finis ad
 quē missus fuit. vnde vt hoc fieret orauit
 3 ignosci eis q̄ hoc fecerūt. r̄ exaudir⁹ est: vt
 post dicit̄ ¶ Tertio. qz sciuit se illo actu mē
 4 bra sui corpis mystici in sua passione p̄for
 raturū. imo oīa sacramēta necessaria p̄sa
 lute viuificaturū. ¶ Quarto. q̄ sibi illa pas
 sione meruit dōres corpis: r̄ aie impassibi
 litatē: r̄ nomē qd̄ ē sup̄ om̄e nomē: quo ad
 manifestationē. qd̄ q̄uis a pncipio meru
 1 it: vt dicit magr. tñ in passione hui⁹ meriti
 2 cōplementū fuit. ¶ Secūda ps conclusiois p
 3 barur. qz de om̄i offensa dei xps graui⁹ dōle
 4 bar q̄ de quocūqz dolore sensus. modo illa
 inflictiō actiua vel put̄ fiebat a crucifigēri

bus: fieret grauiſſima offensa dei. tuz quia
 generalis insurrectio toti⁹ populi. tū qz in
 terfectio hoīs iustissimi. tū etiā qz dei filij.
 tū qz ex mortuo impijſſimo. s. inuidia iude
 orum. tū etiā qz modo pessimo qz traditōe
 r̄ corruptiōe discipulū r̄ pecuniaria empri
 one. Tū etiā finaliter qz plurimis blasphemis
 id egerūt: in quibz sciuit plures eorū
 monturos. ¶ Est aut̄ rōnis portio inferior
 que cōsiderat agēda r̄ omittēda: respiciēdo
 ad circūstantias sup̄tas ex creatur̄. ¶ Cor
 1 relariū. Aia xpi in passione quo ad duos
 modos cū portioe inferiori voluit. r̄ solum
 vno gauisa fuit respectu passionis. ¶ P̄t̄
 2 prima ps. qz voluit in q̄tū a iama carnis:
 vel quēdā entiras cognoscitiua. s. in q̄tū
 non vtebat rōne p̄uia: vt dicit conclusio p̄ce
 dens. ¶ Secūdo etiā voluit in q̄tū vsa ra
 3 tione: r̄ cludente r̄ oñdente ex pte agētū
 id qd̄ erat dei in honoratiū: vt dicit secun
 da ps cōclusionis p̄cedentis ¶ S̄z secūda
 ps q̄ de passione fuit gauisa solū vno mō.
 patet qz gaudebat in q̄tū cōsiderauit p̄ ra
 4 tione bona q̄ ex ei⁹ tolerātia sequēbant: vt
 dicit p̄ma ps conclusiois. nō aut̄ gaudebat
 de eius p̄sentia fm̄ se: in q̄tū scz aia cogno
 scit̄ aliquid vt delectabile cū sensu: vt misse
 qz sic delectabilis nō fuit s̄z solū ratiōe pra
 1 critica: vt dicit̄ est. ¶ Quarta conclusio. Hic
 stus de sua passione fm̄ portione aie sue
 2 supiorē in q̄tū illa est ratio: solū gaude
 bat. patet conclusio. qz rō supior est q̄ cōsider
 ar agēda r̄ omittēda in p̄templatōe et di
 3 lectione dei. mō vidit hac cōsideratiōe q̄ it
 la passio erat deo acceptiſſima. q̄ vt sic non
 habuit nisi rōnem leticię sue gaudij. cōse
 quētia nota est. qz faciēs actū acceptū deo
 respiciēdo nude ad ipm̄ deū: nullā p̄t̄ in il
 4 lo actu habere rōne tristicię: cū in esse acce
 ptū deo: vt sic nulla p̄t̄ esse displicētia vi
 ro iusto. ¶ Correlariū. Aia xpi put̄ cōsidera
 tur cū portioe supior. vno mō gaudebat:
 r̄ alio mō dolebat de p̄sentia passionis. nā
 in q̄tū aia erat cōsiderata fm̄ se vt cogno
 scitiua cognitiōe sensus dolebat: vt dicit̄
 est in conclusioe sc̄da. r̄ in q̄tū ratio erat su
 1 perior gaudebat eo q̄ bñplacitū dei pat̄
 adimpleuit. ¶ Secūdu correlariū. de eodē
 2 obiecto gaudebat atqz dolebat. qz ita fecit
 de p̄sentia sue passionis aliter r̄ aliter cōsi
 3 derata. ¶ Tertiu correlariū. nō solū tempe
 passionis fuit in xpo gaudiū beatificē
 4 trionis sed etiā fuit gaudiū ex pte passiois

Corr. 1.

Corr. 2.

Cōdo. 3

Pars. 1.

pbat. 2

pbat. 3.

pbat. 4

2. pars

Nota

Corr.

2

Cōdo. 4

Corr. 1

Corr. 2.

Corr. 3

Lodo. 7 qua patiebat sequit ex dictis. Quinta co
clusio. Dolor xpi fuit dolor vehemētissim⁹

Nota. inter omnes dolores hui⁹ vic. ¶ Pro cui⁹ de
claratio est notandū. q̄ sicut gaudiū vltre
lectatio fit in nobis ex pueniētie cognitioe
z iph⁹ adeptioe: vt trahit a pho. vij. ethic.
sic etiā dolor fit in nob ex cognitioe discon
ueniēris z ipsi⁹ p̄p̄ssioe. qz oppositoz oppo
sire sunt cause. ¶ Et ex hoc tūc arguitur sic.

pbatur 1

Primo de dolore ptis sensitiue interioris z
exterioris. qz q̄to discōueniēs magis p̄cipi
ebat: sc̄ate q̄ erat maxime discōueniēs: tan
to erat maioris dolor: introductiū. sz ma
gis app̄hendebat xpi sensus discōueniēs:
qd̄ sustinuit. qd̄ etiā in se maximū fuit. igit̄
dolor: sensus fuit in xpo maxim⁹. tenet cōse
quētia. ¶ Et maior p̄tz. qz ex hoc dolor: pdu
cit. qz discōueniēs cognoscat. qd̄ tñ paties
tolerat. Et minor patz. qz xps fuerat artifi
cio spūssantī pduca⁹ in cōplexione rēpera
rissima. z sic obiecti dolorosi magis p̄ceptiua

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

pbat. 2.

hoc est ppositū. ¶ Secūdo etiā dolor: inua
ginatiue vel sensitiue interioris sequēs co
gitatiua: in eo fuit maxim⁹. tū quia a suis
psanguineis z notis patiebat. tū quia ab
his q̄bz innumerabilia exhibuit bñficia. et
pbat. 3 sic ab ingratis. ¶ Tertio. qz a seruis suis. rēp

pbat. 3

em̄ eoz erat p̄stitut⁹ a deo p̄re: etiā fm̄ car
nem. ps. ij. z Zach. ix. Ecce rex tu⁹ venit tū
bi. ¶ Quarto. qz a vilib⁹ pctōib⁹ z indignis
¶ Quinto. qz cū vilib⁹ siue iniqs̄ depurat⁹
est. ¶ Sexto. qz turpissimo genere mortis.
de quo dictū erat. Maledict⁹ a deo ois qui
pendet in ligno. Deut. xxj. z ad Galat. iij.
¶ Septimo humer⁹ p̄p̄t⁹ p̄p̄tū sustulit
torcular z baulas sibi crucē. Jo. xix. ¶ Ter
tius etiā dolor q̄ fuit rōnis inferior: inq̄tū
aia erat senties dolorē dicta cognitioe sen
sitiua: grauissim⁹ fuit in genere suo ob cau
sas p̄dictas. qz ille fit grauior p̄porcionar
biliter ad dolorē sensus exterioris z interioris
grauiorē. ¶ Quart⁹ dolor q̄ erat rōis inferi
oris ex his que inferebat passionē. q̄ p̄p̄rie
vocat̄ cōpassionis: maxim⁹ etiā fuit. nūq̄
em̄ tantū cōpassus ē aliqs̄ inimicis suis si
cut xps. x. q̄ postea dicit. Grauior etiā red
ditur cōpassioe doloris m̄ris. Et tertio cō
passione scādali discipuloz q̄ mortalit̄ tūc
p̄ccauerūt. Reddunt autē oēs hī dolores
grauiores p̄ vnā cām puatiua. qz a p̄prio
ne superiori beata vires inferiores nō recipi
ebat releuatiōz. qd̄ in alijs sanct⁹ nō est sic
Dec̄ em̄ p̄sideratio passiois dñice in oib⁹
martyrib⁹ alleviationē eis suę passiois tri
buit singularē. ¶ Forte dicit. q̄ dolor p̄gni
tentis deberet hęc esse maior. qz q̄to bonuz
qd̄ amittit p̄ciōsi⁹ est: tāto de ei⁹ amissio rā
tionabiliter dolor maior est. sz p̄ pctm̄ mor
tale meli⁹ bonū amittit q̄ est corp̄ alis vita
xpi. qz de⁹. igit̄ dolor eius debet esse maior q̄
erat dolor xpi. ¶ Et p̄firmat. qz p̄sideratio
p̄cij maioris videt alleviare passionē. mo
do xps maximū pctū sc̄iuit sibi deberi p̄ pas
sione. puta nomē qd̄ est sup̄ om̄e nomē. igit̄
patet maior p̄ glo. super illud psalmi. xciij.
Scdm̄ multitudinē dolor meoz in corde
meo: solatiōes tuę letificauerūt aiaz me
am. Qui salubres hm̄oi cogitatōes cogi
taret: p̄ h̄ mala r̄palia respiceret. z patz mi
nor ex dict⁹. ¶ Rñdet q̄ dolor p̄gnitēs non
est tāt⁹ q̄t⁹ fuit dolor xpi. Tū quia fuit mi
nor ex spe veniē. tū etiā q̄ quis vt argumētū
bñ sumit: mai⁹ sit bonū qd̄ amittit p̄ pctm̄:
qz corp̄ alis vita xpi. tū vita p̄ p̄nti penitēs
nō app̄hēdit ita vehemēter suā lesionē: sic
hāc app̄hēdit xps. mō malū n̄ pl⁹ affligit
in p̄nti q̄ q̄ntū malū ipm̄ eē q̄ dolet app̄re
hēdit. ¶ Ad sc̄daz. q̄ quis vez sit q̄ cogni
tio istoz de q̄bz in p̄ma p̄sc̄dē conclusiois
dictū erat: intelligebat dolorē: nihilominus

dolor. 3.

dolor. 4.

Nota 5

obiectio

Lōfir.

Ad. 1

Ad. 2

qz ita vehemētia z mltā erāt afflictīua. idō
 ei⁹ adhuc dolor māsit magis vehemēs inē
 oēs dolores h⁹ vitę: p̄sertim qz diuinitas
 dimisit carnē agere z pati: nullā specialē cō
 solationē ei subministrādo. qđ nō p̄tingit
 in passionibz alioz martyz. Et etiā qz sci
 uit se hoc nomē a deo p̄re a p̄ncipio accepit
 se. ¶ S³ dubitat rōnabilit̄. Utrū xps plus
 passus sit dolore passionis: vel dolore com
 passionis ¶ P̄mo cui⁹ intellectu est notādū
 qz p̄ dolozē passionis intelligo dolozē quem
 xps est passus ab exterioribz afflictīuis q̄ i
 mediare redūdabat in appetitū sensitīuū.
 z eo mediare in oēs aīę potētias. z est doloz
 p̄cedens dictamē rōnis. ¶ Uloco aut̄ dolo
 rem cōpassionis: dolozē inferioris pris rō
 nis: ex rōne sumpta ex creaturis cōpatiētis
 eoz miserie z insantē q̄ eum crucifixerunt.
 ¶ S³ cō notandū q̄ hec passio fuerit
 in xpo tāqz in viro p̄fectissimo omīa p̄fecte
 cognoscere: z de quolibet malo displicētiaz
 hūte: ordine tñ debito. P̄mo em̄ displicē
 tiam habuit: vbi cūqz aliqd̄ fiebat honozī
 rei p̄trariū. Sicut em̄ iubemur deū sup om
 nia diligere: qđ z recta rō dicat. ita q̄cqd̄
 est p̄tra honozē dei: in q̄rū est cōtra deū p̄fe
 cte: imo maxime detestari fm̄ suū gradum.
 patet. qz eiusdē moris est diligere deū z odi
 re ea que p̄trariant ei: vel que detestat ipse.
 querere rei honozē z odire eius impropertū
 ¶ S³ cō patiebat miserie primoz: z cō
 munitati magis: z inde singularibz ¶ Ter
 tio est notandū z sequit̄ ex p̄mo. qz dolor cō
 passionis de p̄ se nō extēdit se ad carnē: nisi
 solū p̄ modū redūdantię. sicut d̄r Prouer
 bioz. xvij. Spūs tristis desiccāt ossa. patz
 quia solū est in rōne ostēdente aliqd̄ displi
 cens causalit̄. ad cui⁹ ostensionē sequit̄ tri
 sticia volūtatis. ¶ Et h̄ quarto scienduz ve
 nit. qz magnitudo doloris p̄t̄ dupl̄ p̄side
 rari. Uno mō in ordine ad afflictionē car
 nis z dissolurōnē vitę. Alio mō quo ad ele
 ctionē volūtatis z maioris doloris in eadē
 ¶ Tūc patz qđ dicendū sit ad dubiū. Fu
 it em̄ in xpo dolor passionis p̄mo mō ma
 ior. puta q̄stū ad afflictionē carnis z disso
 lutionē vitę. nā fuit de p̄ se p̄trarijs. qz fact⁹
 p̄ ea q̄ sua violētia dissoluebāt dispositioz
 carnis sub q̄ poterat manere. ¶ Dolor aut̄
 cōpassionis nō redūdabat in carnē de p̄ se
 z directē: solū p̄ modū redūdantię. ¶ Un
 dolozē p̄ passionis sup̄ offensa in deoz quā
 in eū comissuri fuerāt: z sup̄ p̄nis infligē

dis habuit xps a p̄ncipio natiuitatis: nō
 tñ ex hoc caro grauata fuit de p̄ se. vel vita
 homis soluta: s; dolozē passionis carnis n̄
 sustinuit nisi p̄ breuē tps. quia a deo vehe
 mens fuit qz sua magnitudine statiz infra
 mediū diē naturalē aīam d̄corpe dissolue
 re potuit. ¶ S³ cō d̄r. qz s³ cō modo dolor
 cōpassionis fuit sine p̄portione. maior p̄z
 qz volūtas xpi p̄ voluit in volūtate de of
 fensa diuina qz de sua morte. p̄ de crimine
 z cecitate crucifigentū qz de acerbitate cor
 poraliū p̄naz. p̄ de rebitis p̄nis infligē
 dis ipsis p̄ eodē tā p̄aliter qz eternaliter qz
 de dolore que patiebat in carne. plus etiam
 voluit de n̄ra quā p̄uidit in gratitudinē: qz
 de magnitudine doloris corporalis. ¶ Unde
 deuo⁹ Bernard⁹. Nō vide qđ p̄ te patioz
 ad te clamo q̄ p̄ te morioz. vide p̄enas q̄bz
 afficioz. vide clauos q̄bz cōfodioz. z cuz sit
 tātus dolor exterior: interior tñ planct⁹ est
 grauior: cū in gratū te expeior. ¶ Sexta cō
 clusio. In xpo a p̄ncipio sui esse vsqz ad fi
 nem suę vitę fuit p̄fectū gaudiū suę beatit
 eę visionis z fruictōis. patz. qz vt p̄us dictū
 est a p̄ncipio sui esse habuit plenitudinēz
 grę. Joh. i. Et beat⁹ Augustin⁹ sup̄ Joh.
 omelia. lxxij. qz tantā grām qz nulla ē ma
 ior illa: nec aliqua eqlis. qz grām beatoz. qz
 a p̄ncipio fuit fm̄ hoīem beat⁹. qz sp̄ in gau
 dio beatoz. ¶ Lo: relariū. In aīa xpi fuit si
 mul p̄fectū gaudiū z p̄fecta tristitia. qz gau
 diūm: patz p̄ p̄clusionē tā positā. S; qz p̄fe
 cta tristitia: patz p̄ p̄clusionē sextā. qz dolor
 xpi fuit maxim⁹ dolor z fuit p̄ torā animaz
 xpi. ¶ Secūdū correlariū. Nō videt̄ in cō
 ueniēs formas p̄trarijs fm̄ suas p̄prietat
 es naturales posse simul esse fm̄ dispositi
 onē superioris. patz ex p̄cedēte. qz simul fuer̄
 in aīa xpi gaudiūz beatitudinis z extrema
 tristitia carnis: q̄ vident̄ esse tria fm̄ dispo
 sitiones suas naturales. ¶ S; dicef. qz non
 fuerūt p̄traria qz nō respectu eozū de obie
 ctōz. qz vnū fuit respectu gl̄e z gl̄iosē obie
 cti: z aliud fuit respectu corporis afflictīui.
 ¶ Istud nō valet. qz gaudiūm beatitudinis
 equualiter vel virtualit̄ oī dolori q̄ruz est
 fm̄ ei⁹ p̄ dicitōem p̄p̄riā ē repugnās. qz ē il
 lud q̄ de⁹ expellit oem lachrymā ab oculis
 scōz. z q̄ de cōi lege nullā tristitiā secū tole
 rat nisi diuina dispositioē h̄ specialiter fiat.
 ¶ S; p̄tra dicef. sequit̄ volēt. qz nō gaudet
 qz non stat qz simul gaudeat z doleat. p̄ntia
 tener. qz p̄tradietoria non cōpatiunt se. et

Dubiū.
 Nota. 1.
 Nota 2.
 Nota 3.
 Nota 4.
 Rñsio

Rñsioz
 pbatio
 abauce
 Lōdo 6
 Lore. 1.
 Lore. 2.
 opponit
 Solo
 replica
 M M

antecedens patet. quia contraria oppositio i
 2 cludit contradictoriam. ¶ Secundo. qz quod
 potest hoc ee q aliqs summe gaudeat 7 cu
 hoc summe doleat. videt vtriqz q i magina
 3 tio hec no bene concipere possit. ¶ Tertio. qz
 ad min⁹ videt q vna qualitas contraria/
 rum alia mitigare debet. 7 si no in essentia
 tamen in affectione subiecti: vt dato q sum/
 me albedo 7 nigredo essent in eode subiecto
 videt q subiectu magis est medio modo
 affectu q albu vel nigru. ¶ Rndetur ad p
 ma. q quis vniversaliter in abstractis co/
 rrania se contradictorie inferat. si cur bn seqt
 hoc est albedo. g no est nigredo. n in pcre/
 tis no sic. no em sequit. hoc est calidu. g no
 est frigidu: vocado ome illud frigidum: in
 quo est summa frigiditas. 7 q p ea potest i
 frigidare: dno cohibere actione summe ca/
 liditatis secu existens potest em dñs face/
 re vt summa caliditas 7 summa frigiditas
 sint simul in subiecto. 7 q agat subiectu cu
 qualibet seu altera eaz: deo volente agere cu
 ea 7 no simul cu alia: qz se simul no impe/
 diat qz h no videt implicare. ¶ Ad secun/
 dam d. q hoc no potuit esse nisi dei specia/
 li dispensatione. scz deo sic moderate: q gau/
 dium no mitigauerit dolore. 7 contra qz
 pars gaudes mansit cu gaudio plenissimi
 dolor receptiua. ¶ Et q hoc ita fuerit i xpo
 parer p ronabiles pbabilitates. ¶ Prima
 est. q quis ita sit q gaudiu omes tristitias
 minuat: 7 beatitudo de sui natura a fame 7
 a siti: frigore ac estu pferuer: n xpus pfecte
 beat⁹ existens: omibz his passionibz subfuit
 Un vt dicit Aug⁹. in enchiridion. diuini
 tus factu fuit vt gaudiu aimg in appetitu
 sensitiuu coiter no reducarer. 7 g inflictiua
 corpis: sua vim poterat diriger e in sensum
 7 consequer in tora aiam naturalit sue car/
 ni copatiente. ¶ Secdo. q ita fuerit in xpo.
 pater ex eo q simul fuit viator: 7 cophefor.
 de quozu rone est fm statuz coprehensoris
 pfecte gaudere. 7 fm statu viatoris sepe do/
 lere. quozu vtruzqz decuit. qz rone vnionis
 hypostatice deuit aiam beatu esse: 7 fm sta/
 tum rediprozis q homo redimendus erat:
 3 passionibz 7 doloribz posse subesse. ¶ Ter/
 tio. qz de rone aie beatz est nisi diuina dispen/
 satione cohiberet: vt corpus faciat gliosuz.
 scz p redundantia glie in corpus. hoc aut
 in xpo vsqz ad resurrectione no fuit factuz.
 7 g no videt istud fuisse nisi diuina dispen/
 satione factu. quia sic fieri fuit congruum.

Ad.1

Ad.2

pbaf. 1.

2

3

¶ Ad tertia. q no est gaudiu mitigatu vel
 imminutu ex dolore simul in subiecto exi/
 stente. nec etiã dolor minorat⁹ est ex glia be/
 aritu dinis aiaz plenissime pficietis Sub
 fuit em pfecte passionibz 7 doloribz more
 veri viatoris. 7 felix fuit plenissima gloria
 creaturaru: more supremi cophensoris iter
 creaturas. nec vn⁹ illoz duoz statuu aliu
 minuit nec quomodo libet impediuit. ¶ Et pbaf
 q hoc fieri potuerit patet p hoc. quia deus
 cu vtroqz pcurrere voluit suo mo. 7 noluit
 sic concurre cu aliq eoz vt minueret aliud
 in subiecto. 7 sic simul afflictiua dolorem 7
 clara visio gaudiu aimg inducebãt: que in
 nullo se mutuo deo nolente coagere quomo
 dolibet repimebãt. Docet secundo arti.

Ad.3

pbaf

Nota.1

2

3

Nota.2

Quantum ad ter

riculu de questo. Utrū hic dolor alicui vo/
 luntati diuine displicuerit: ¶ Ubi primo
 est notandū q Damascen⁹ libro. ij. ca. xiiij
 diuidit voluntate xpi in duo membra. scz
 diuinā 7 humanā. ¶ Magister dis. xvij.
 postqz posuit distinctionez voluntatis xpi
 in diuinā 7 humanā: in caplo. vij. sdi/
 uidit humanā in affectu sensualitatis 7 af/
 fectu ronis. 7 sic fm eū in xpo fuerunt tres
 voluntates. scz in creata siue diuina: 7 crea/
 ta siue humana. 7 hec duplex. scz volūtas
 sensualitatis 7 ronis. ¶ Tertio. venerabil⁹
 Hugo de sancto victore diuidit voluntatez
 christi in quatuor membra. inuicē q i xpi
 fuit volūtas diuinitatis: ronis: pietatis
 7 carnis. Unde dicit q volūtas diuini/
 tatis p iusticiā sententiā dictabat. volun/
 tas ronis: p obedientiā veritate approba/
 bat. volūtas pietatis p compassionē i ma/
 lo alieno suspirabat. volūtas carnis p pas/
 sionē in malo pprio suspirabat. ¶ Secun/
 do est notandū. q he dictiones no sunt op/
 posite. nã si volūtas xpi diuidat fm natu/
 ram: sic sunt in xpo due volūrates fm q in
 eo sunt due nature itelligibiles. s. diuina 7
 humana. 7 hoc in odo pcedit diuisio Da/
 masceni. Et est magis ppria. qz pprie non
 est volūtas nisi in natura intellectiua 7 me/
 diante ei⁹ cognitiōe. 7 cū hec in christo erat
 duplex: puta diuina 7 hūana: posuit dama/
 scen⁹ in xpo duplicē volūtatē. ¶ Secdo mo
 do pot volūtas sumi siue diuidi fm potē/
 tias appetēdi. 7 sic cū xpo est cognitio diu/
 na quã sequit potētia volēdi diuina. ¶ Se

cundo ē cognitō intellectiua creata: s̄m hāc
 est in x̄po volūtas rōnis. s. ea q̄ sequit̄ rōez
 vel cognitōnē deliberatiuā creatā. Tertio
 est in x̄po cognitio sensitīua. quā sequit̄ ap
 petitus carnis: q̄ largo modo d̄: volūtas.
 ¶ Unde. iij. ethicoz p̄hs dicit q̄ in bestijs
 & pueris est volūtas: quis magis i adule
 appetit sensitīu? dicit volūtas q̄ in puer
 vel in bestijs. quia hęc est nata obedire ra
 tionī: vt habet p̄mo ethicoz in fine. In pu
 eris vel bestijs volūtas carnis nō est nata
 obedire sug rōnī: cū adhuc rōnem nō habe
 ant. ¶ Uex ē: q̄ si pprie loq̄ vellem? de vo
 luntate: tūc nō est volūtas nisi in rōnali
 pre ip̄i? aīe: vt habet. iij. de aīa. Hāc diuisio
 nem secut? est magister in loco p̄dicto exē
 3 dendo nomē volūtatīs ad appetitū carnis
 sive sensus. ¶ Tertio modo distinguit vo
 luntas x̄pi nō s̄m differētiās reales sed s̄m
 diuersos modos appetēdi: sic volūtas rati
 onalis subdiuidit̄. s. in naturalē sequērem
 nudā cognitōnē sensus: & deliberatiuā. Et
 hāc p̄mā vocauit Dugo volūtatē pietatis.
 qz naturaliter p̄partiebat corp̄is dolori: me
 diate cognitōne sensus. Sc̄dam vocauit
 volūtatē rōnis: qz seq̄bat rōnē deliberatiuā.
 ¶ Et s̄m hunc modū Dugo posuit q̄tuor
 volūtatē. quīs i x̄po nō sint nisi triplices
 cognitōes. qz em̄ volūtas rōis duplici co
 gnitōe cognoscit̄. s. a sensu sine deliberatiōe
 & ab intellectu cū deliberatiōe: q̄ est sibi pro
 pria. s̄m quaz qualiter nata est moueri: eā
 duobz noibz nominauit. vñ ptz q̄ hęc diui
 siones oēs sibi p̄formes sint: licet aliq̄ ma
 3 gis explicite: aliq̄e min?. ¶ Tertio est no
 tandū q̄ vidēdo de quęsto de duobz vidē
 dum erit. Prīmū. vtrū dolor alicui volū
 tati displicuerit? Secūdo. vtrū aliqua vo
 luntatū haz alicui alteri contraria fuerit?
 1 ¶ Quo ad p̄mū est cōclusio p̄ma hęc. dolo
 res vulnera & verbera pri sensitīue in x̄po &
 eius volūtatē displicuerūt. p̄bat. qz oī dōlē
 ti carēti rōne su? dolor: & ea ex q̄bz est displi
 cent. s. volūtas sensitīua x̄pi fuit dolens et
 carēs rōne. q̄ displicuit sibi dolor: & ea q̄ illū
 inferebāt. ¶ Patet maior. qz h̄ est natura
 le mō naturā rei tollere: seruata re: etiā de?
 nō vult nec possit. qz necesse est vt om̄is res
 sit sug naturę. & ad experientā patet. qz qn
 tūcūqz volūta ab egro fuerit portio amara:
 tamē gust? amaritudinē velle sibi abesse.
 2 & in ea dolet. ¶ Minor nota est ex dicitis i
 secūdo articulo: quo ad p̄mā partē. & quo

ad secundā partē. qz deliberatio nō inest vo
 luntati carnis. ¶ Correlatiū. voluntas car
 nis in x̄po penā recusabat. ptz p̄ cōclusionē
 qz quicqd displicet potētē cognoscitūq̄ nō
 rōnali. illud ip̄a recusat. qz h̄ est ei? recusa
 re: displicentiā in eo h̄re. mō voluntas car
 nis fuit potētē cognoscētis nō rōnalis: & ei
 displicuit dolor: vt dicit d̄ctio. ¶ Sc̄da cō
 clusio. videt̄ mihi p̄babil: qz etiā volūtatē
 pietatis siue volūtatē rōnis inq̄rū seq̄bat
 naturā suā sine rōne p̄uia hęc eadē displi
 cuerūt. p̄bat sic. qz cognitōz sensus in sequē
 do & s̄m illā appetēdo: eadē vult aīa q̄ sen
 sus. mō volūtas pietatis siue volūtas aīe
 rōnalis inq̄rū appetit sine rōne p̄uia: inie
 quit cognitōnē sensus. q̄ eadē voluit sic q̄
 sensus: cū itaqz p̄ p̄cedentē sensus voluit
 hęc sibi defuisse. immo doluit de eoz p̄ntia.
 patet qz etiā volūtas rōnis hęc sibi voluit
 abfuisse inq̄rū sequēbat naturā sensus.
 Maior nota est & minor patet. qz volun
 tas pietatis siue appetit? aīe q̄ fit in ea sine
 p̄reuiā deliberatiōe est motus qui fit in ea.
 ex nuda representatiōe sensus. quia moue
 tur & inclinatur sic immediate ad representati
 onem phantasmātū. ¶ Tertia cōclusio. vo
 luntas diuina x̄pi voluit hęc om̄ia. s. dolo
 res: vulnera: & alia dolorē inferētia. ptz. qz
 voluit deo hoc modo sacrifici p̄ crimie pro
 thoplasti. Ideo dicit Dugo qz sententiāz
 dicitabat. ¶ Et ex alio. quia cū hic dolor fu
 erit effectus positīu? necesse est qz fiebat a
 deo volūtatē b̄nplaciti: cū in nullū effectū
 possit causa secūda sine p̄ma. Et patz E sa
 liū. oblatus est quia ip̄se voluit. ¶ Quar
 ta cōclusio. volūtas rōnis in x̄po hęc om̄ia
 voluit adesse inq̄rū sequēbat rōnem. ptz.
 quia illa in nullo potuit obliquari a diui
 na rectitudīne. q̄ cū p̄cedentē diuina volū
 tas hęc voluerit adesse: etiā eadē voluit
 volūtas deliberatiua: siue sequēs p̄uā rati
 ones. ¶ Sequit̄ correlatiū. qz vnū & idē x̄ps
 sibi s̄m diūsas volūtatē adesse voluit et
 abesse. patz. qz volūtatē carnis & pietatis:
 dolores & eos infligētes recusabat & refugi
 ebat. s̄m voluntatē diuinā & deliberatiuā
 eosdē voluit adesse p̄ cōclusiones iā p̄cedē
 tes proxime. igit̄ correlatiū vez. ¶ Tū vi.
 detur de istis esse sicut de infirmo sanitatis
 causa cōsequendę sumēte portione amara
 quā volūtatē deliberatiua sibi vult adesse
 & voluntate sensitīua gustus ac rōne con
 formante se illi: seclusa deliberatiōe illaz
 MM 4

Corre.

Lōdo. 2

Lōdo. 3

cōcllo 4

Corre.

p̄bat per simile

Nota 3

Lōdo. 1

applicat refugit & recusat. ¶ Et h̄ est qd̄ p̄us allega-
tum est ab Hugone. q̄ diuina volūtas sen-
tentiā dicarbat: quo ad p̄clusionē tertiam
volūtas rōnis p̄ obediētā veritatē appro-
batur: q̄ ad quartā volūtas pietatis sub
alieno malo suspirabat: q̄ ad sc̄dam. & vo-
lūtas carnis p̄ passiōē s̄ p̄prio malo su-
spirabat q̄ ad p̄mā. ¶ S̄z q̄ ad sc̄dāz ē sciē-
dum. q̄ volūtares has esse p̄formes siue ī
aliq̄ repugnātes p̄t̄ intelligi dupl̄. Uno
mō q̄ sit p̄formitas ī volūto: vicz q̄ illd̄ sp̄
velit inferior qd̄ superior. ¶ Alio mō ī modo
volēdi. quia videlicet q̄ inferior illud vult
qd̄ superior vult eā velle. sicut etiā de hoc ī p̄
mo fuit dictū. ¶ Quibz p̄missis est prima
p̄clusio hęc. Aliq̄ volūtas in x̄po diuine vo-
luntati & volūtatī deliberatiue nō fuit p̄for-
mis ī volūto respectu obiecti dolorosi. p̄z. qz
ita dictū est in correlatio p̄cedētis p̄t̄. q̄ do-
lore volūtas carnis & pietatis recusat̄ quē
volūtas diuina rōnis volebat. ¶ Correlariū
Dissonātia erat ī volūto inf̄ volūtares x̄pi
p̄t̄ ex p̄clusioe. voco aut̄ dissonantia: q̄libet
nō idētitatē. mō licet x̄ps nullā dissonan-
tiam nec p̄trarietate in voluntatibz ha-
buit: vt post̄ dicit̄. tñ nō q̄libet sua volun-
tas ī volūto se cuiuslibet suę volūtatī p̄forma-
uit. ¶ Secūda p̄clusio. Quilibet volūtas
inferior x̄pi p̄formis fuit superior in mō vo-
lendi. p̄bat sic. qz sp̄ inferior ī eo sic voluit
sicut superior eā voluit velle. ¶ p̄clusio vera.
p̄ntia tenet. & añs p̄t̄z qz diuina voluit vt
caro doleret. & vt dolore & inflictiua ei⁹ cu-
peret nō adesse. qz hęc ē ei⁹ natura. imo ex
hoc voluit. qz adēat ei q̄ voluit defuisse vt
que naturaliter refugiebat. Eodē mō rō ī
q̄rum natura cōpariebat̄ carni & appete-
bat dolorosa nō adesse: tristitia reclinādo
sibi volūtas deliberatiua sic voluit sicut di-
uina voluit eā velle. ¶ Tercia p̄clusio. In
x̄po nō fuit p̄trarietas volūtatū. p̄bat sic.
ibi nō est p̄trarietas vbi sp̄ inferior sic vult
sicut superior vult eā velle. s̄z ita est & fuit in
x̄po. q̄ patet maior. qz quāsi aliud vellez ali-
q̄s q̄ ali⁹: si tñ ille ali⁹ velle eū h̄ velle: nō
cōtrarietate ei. velle tñ hoc qd̄ ali⁹ velle
eū velle. Minor patet p̄ p̄clusionē p̄cedē-
tem. Un̄ in x̄po que libet potētia voluit su-
um: s̄z ita voluit eā velle diuina volūtas.
¶ Et ex h̄ dicit̄ Hugo. q̄ caro iusticiā non
accusabat: s̄z penā recusat̄. Un̄ diuina
volūtas sequebat̄ iusticiā. deliberatiua obe-
dientiā. pietatis misericordiā. & carnis na-

turam. & in neutro istoz est cōtrarietas. qz
sicut dei erat iusticiā nō deserere: ita carnis
erat naturā seruare & pietatis erat alienaz
misericordiā nō amare. ¶ Cōfirmat̄. qz oīa iusta
p̄sonat̄ nec p̄trariant. modo oēs volūtares
x̄pi quāsi aliud & aliud voluerint. tñ serua-
bant id qd̄ erat iustū. q̄ cōsonantiā & nul-
lam cōtrarietate. tenēt p̄ntie. Et p̄z maior
qz sicut om̄e vez cōsonat om̄i vero: vt ha-
betur in. j. ethi. ita om̄e qd̄ vere est iustum:
om̄i iusto p̄sonare necesse est. Et minor pa-
tet ex dict̄. qz q̄libet potētia volūtatī serua-
bat illud qd̄ s̄m eā erat iustū: qd̄ q̄ simpli-
citer iustū: vt volūtas in creata iusticiā. deli-
berata creata obediētā. pietatis natural
cōparietatē & carnis naturā. ¶ Correlariū
cū distinct̄ volūtas stat plena cōcordia vo-
luntatū. patz. qz p̄ p̄mā volūtatē x̄pi disti-
cta erat volūta. & tñ p̄ naturā māsit in eisdē
oīmoda cōcordia. q̄ p̄clusio p̄a. ¶ Insup hoc
q̄ quāsi diuina volūta fuerint in x̄po: q̄ tñ
nulla cōtrarietas volūtatū erat ī eo. ¶ Pa-
tet p̄mo qz cōtrarietas appetitū dicit̄ disor-
dinatōz. tñ aut̄ ī x̄po eē nō potuit. ¶ Secū-
do qz mot⁹ q̄ diuine volūtatī est cōtran⁹ in-
clinat ad illicitū: h̄ ī x̄po esse nequit. ¶ Ter-
tio. qz volūtas carnis nequit eē rebellis vo-
luntati diuine vt rōnis recte. q̄ fuit in christo
plena cōcordia. p̄ntia nō ē. & añs p̄t̄z. qz si
fuisset ei⁹ tria: fuisset ī x̄po p̄ctm̄. Nā vt di-
cit̄ Aug⁹. Nō nullū vicium est: cū caro cōcu-
piscat aduersus sp̄m. ¶ Quarto qz cū x̄ps
erat p̄fecte innocēs: nō potuit p̄i⁹ eo eē cō-
trarietas appetitū q̄ in Adā in statu ino-
cētie. mō in illo nō fuit cōtrarietas appeti-
tū: vt ī sc̄do dictū fuit q̄ nec in x̄po. ¶ S̄z
cōtra hāc cōclusionē & ei⁹ correlariū p̄t̄ sic
argui. Ch̄rist⁹ habuit q̄ndā p̄uatā volūta-
tē hoīs. q̄ repugnantē. p̄ntia videt̄ tenere.
qz da: q̄ nō repugnabat. sc̄q̄ q̄ p̄formis fu-
erat. q̄ cōis. q̄ nō p̄uata. añs ē b̄ti Aug⁹. su-
per psal. xxxv. dicētis. Quātū distat rē ab
hoīe. tāntū distat volūtas dei a volūtate ho-
minis. vñ geies hoīem x̄ps oñ die p̄uatam
q̄ndā hoīs volūtatē. ¶ Sc̄do. qz x̄ps aliq̄
volūtate volebat nō destrui hierlm. & diu-
na volūtate voluit eā destrui. q̄ cōtrarietas
volūtatū. p̄ntia tenet vt videt̄. qz volūta-
tes sunt cōtrarie: quarū vna aliq̄ vult:
quod alia nō vult. Et añcedēs p̄ p̄ma pre-
patet Luc. xix. quia flebat sup illa. Et pro
sc̄da prepatet. qz h̄ deus voluit fieri. eo q̄ n̄
cognouit tps visitatōis sue: vt habet̄ ibidē

Confir.

Core.

2

3

4

Ar. 5.

arguit. 2

arguit. 3 **T**ertio. qz ille voluntates sunt contrarie q sunt contrarior volitor: p beatu Aug. r. de tri. mo sensualitatis volutas in xpo r ronis vel deliberationis fuerit contrarior volitoru. qz sensualitatis volutas erat viuere. r ronis erat ipm mori. qz ita erat dictatu p voluta tem diuina: cui volutas ronis penitus obe diebat. **C**onfir. **E**t confirmat. qz timor r securitas sunt contrarie res. mo in rone. s. volutate de liberatina in xpo erat securitas. qz ia bea⁹ erat. r in carnis volutate erat timor. Scri ptum est em q cepit panere r tedere. Na rhet. xliij. **Q**uarto. qz volutas ronis aut sentiebat volutate carnis: aut repugna bat. si scdm g inter volutates xpi erat repu gnantia. Si sentiebat. g voluit in contrariu volutate diuine: q voluit carnem mori. r sic peccasset mortalit. qd no est dicendu. **R**u/ des ad has. **A**d pma. pcedit ancedens. qz xps habuit volutate puata. qz aliud voli tum qz volutas dei volebat: s3 no alio mo. **E**t g neget pntia: cu infer q habuit repu gnant. **A**ntedix em puatio no penes tra no mo velle: s3 penes aliud velle. r ccedit q volutas carnis erat cois cu volutate di uina in mo volendi: s3 no in volito. **A**d se cunda dr. qz sicut p filiu suu misit in mun dum: ita voluit q no solu cophensoz: s3 eti am viator existeret. quibz in mudo sic. s. cri stentibz mandatur: vt diligat primu suu: r compatiant primo suo. qd mandatu xps p fecitissime adimpleuit. vn malu tempalez gtemu pfidz ciuitatis desinit volutate pie tatis r copassionis. **E**t ccedit q illa quasi in hoc sequebat naturalē pietate: no ratio nez deliberatiua: r quada pietate voluit ei codonari. **E**t g pcedit q diuina voluta te voluit ea destrui. r volutate ronis delibe ratiua: que videt q exigebat hoc iusticia punitiua dei: se illi pformabat. **E**t sic erat contrarietas in volitis: s3 no in modo vo lendi. **N**a deus voluit voluntate natura lis copassionis ex charitate sic velle. vn de neget cosequentia: cu infer q in eo fuerit co trarietas volutatu. na contrarietas in volit illa no infer sed in modo volendi. s. si aliter velle qz deus velle ea velle. **A**d tertiam neget maior: qz omnes volutates sunt contra rie que sunt contrarior volitoru. **N**a ex di ctis in primo parer q hoc no sit veru. licite enim in volutatis subordinatis potest ee contrarietas in volitis si supior inferiorē ve lit sic velle: vt ego tenoz velle pmi mei

salute: que forte deus vult damnari. **A**d 2 beatu Augustinu dicit: q loquit de voluta tibus no subordinatis fm similes circumstan tias contrarij i volutis: quales no erant vo luntates carnis: diuina r ronis in christo. **A**d quarta p idē: q securitas r gaudiuz **A**d. 4 ex pre coprehensionis vel ex clara visione. r tristitia r timor ex passione in diuersis po tentijs no erant contrarie. quia no habebant fieri circa idēz. **I**mmo volutas supior hec scz timore r tristitia voluit inesse inferiori: vt caro haberet ea que sunt carnis refugie do morte vt ostenderet verus fuisse homo carne passibile habes vt alij. tamē diuina iusticia no increpabat **E**t ergo hec diuer sa voluit diuina volutas inesse his volun tatibus subordinatis. vn no erat contrarietas in modo volendi. **A**d quinta. q voluntas **A**d 5 ratiōis cōsentiebat volutate carnis in ali quo. s. in modo volendi. qz voluit ea velle contrariu illi? qd ipsa ex rone voluit sequi do voluntate diuinam q voluit morte carnis qua caro n voluit s3 sui salute. **E**t id dissen tiebat carni in volito. ex q dissenfu non po test inferri contrarietas. qz subordinate po tēte dicunt pformari qn inferior sic vult si cut supior vult ea velle. **D**oc de tertio arti.

Ad ratiōes princi

pales. **A**d prima q facta est tra pimum suppositu. qz xps assumpsit aliqs defectus nostros r aliqs noi vt visum est in pmo ar ticulo. **A**d Damascenu dr q loqz de toto hoie q ad oēs potētiās. s. aiaz rōnalē r car nez vera passibile: s3 no loqz de oibz defecti bus. **A**d pfirmatiōz dr. q Damascenus **C**onfir. ibi loquit de ruina angloz q de lege ordiata no est assumibil' neqz reformabil'. r id etiaz qui ceciderūt no sunt curabiles. **D**efectus etiā culpe nostre no p eorum dē assumptōz vt argumētū male p supponit: curati sunt neqz curabiles s3 ppenaliū defectuū assum ptionē. **A**d rōes q fiūt tra scdm suppo sitū que arguūt. qz xps no vere voluit fm totā aiām. **A**d pma. neget ancedens. q **A**d pma christus no voluit. **A**d Dilariū hoc dicen tem dicit quidā. q Dilariū illā auctori tem retractauerit. **E**t dicit Bonauctura q **S**uilem⁹ parisiēsis se retulit ad libz retra ctationū Dilarij. r dixit se eū vidisse r ple gisse. **A**lter potest dici q omnes illas au gtoritates quas ponit: hoc sonates n vult

plus nisi q̄ i eo nō fuit causa doloris. quia sine culpa. ⁊ hec est expositio magistri dicitur. **3** xv. c. penul. ¶ Tertio potest dici. ⁊ forte melius. nescio tñ q̄ Dilari⁹ voluerit q̄ nō erat i eo necessitas doloris. Immo q̄ si voluisset diuisiones in carne sua facere ⁊ alia dolorosa nullū sibi dolorem intulisset sicut quādo voluit. Quis grauis super aquas ambulauit. ⁊ ianuis clausis ad discipulos venit. ⁊ claustris virginittatis nō violatis: hūc mundum introiuit. ¶ Et credo q̄ hec expositio sit satis catholica: ad quā etiā satis sonāt verba sua in decimo tertini. ¶ Ad auctoritatem beati Dionisiij ad beatū Johannez dicit. q̄ vult q̄ in sanctis est tāta cōstantia mētis vt fm passionē carnis nihil volūt vel sentiūt cōtrariū recte rationi mētis. Et ergo qd̄ dicit: fm solū iudicare intellectus ipos sentire: intelligi debet de iudicio: ac si diceret. Ego nō tantū insanio vt credā sic sanctos aliquid pati fm passionē corporis qd̄ inordinat vel p̄turbat iudiciū mentis: sed solū estimo ipos sentire. id est iudicare fm rectā rationē mētis ⁊ nō fm impulsū passionis corporis. ¶ Ad auctoritatē beati Augustini respōdet p̄ idē q̄ actus fortitudinis nō excludit molestiā fm sensum. nec hoc vult beatus Augustin⁹ s̄ vult q̄ excludat molestiā fm mentē. vnde nihil molestie pati. id est ex molestia nō viciose turbari. ¶ Ad secundā rōnem. neget aīcedēs q̄ christ⁹ nō est passus fm p̄tē sensitiuam. Ad p̄batiōem p̄ auctoritatē beati Augustini. q̄ etiā dolor p̄tē sensitiuę fiebat ea nolente vel remurmurāte. q̄ voluit se manere: licet rōni obediuerit. ¶ Unde quāuis christ⁹ suā mortē fm rationē ⁊ voluntatē deliberatiuā voluerit: in qua semp fuit conformis diuine volūtati: tamē eandē mortem fm voluntatē carnis nō voluit: vt dictum est in tertio articulo. Immo etiā fm aiām carni cōpatientē: sequentē naturalē suā inclinationē ad carnē: eandē nō voluit s̄ carni cōpassa fuit pietatis affectu: vt dictum est ex dictis Hugonis. ¶ Ad p̄firmatōem cōcedit maior: ⁊ etiā minor: q̄ Paul⁹ in rap̄tu nō sentiebat corporaliter. q̄ sine corpore fuit rap̄t⁹: tūc corp⁹ ad tempus fuit exanimē. Et si fuerat cū corpore: tūc ex vehemētia stuporis ⁊ eleuatiōis mētis syncopi vel extrahim passus ex retractiōe spirituu motiuo ⁊ sensitiuo: ad interiora nihil pati potuit extrinseci doloris. ¶ Sec⁹ de xpo i quo

miseri cordi dei dispensatiō e factū est vt gloria aīe nō redūdaret in corp⁹: sed simul eēt p̄fectus cōphensor in aiā: ⁊ in corpore viator. quia factū est vt nō obstat beatitudie mētis corp⁹ subditū extitit cōditōib⁹ viatoris. ¶ Ad tertā. neget aīcedēs q̄ xps nō voluit fm p̄tē rōnis supiorē. ¶ Ad p̄mā p̄bationē neget maior: q̄ fm illō nō dolebat fm qd̄ lūme gaudebat. Ad p̄batiōem ei⁹ cū dicit q̄ dolor ⁊ tristitia sunt p̄traria opposita. ¶ R̄s̄det hic p̄mo vt in ij. arti. dictū est q̄ ille q̄ facere potuit vt xps simul beatus eēt ⁊ cū hoc ver⁹ viator: etiā facere potuit vt cū gaudio cōphensoris stare tristitia viatoris sine dolor. Cū apud xū nō est impossibile q̄ p̄traria formaliter vel virtualit̄ se cōpatiant in eodē subiecto. Pōt addi. sed nō satisfaciūt: q̄ gaudiu⁹ erat in ania xpi ex clara visione. ⁊ sic est illa nō potuit tolli nec minui: ita cū eadē ania erat forma carnis patiens: cōpatiat eadē tā naturali passionē. q̄ aiā i corpore patit in omni dolor corporis mediātē cognitiōe dolorosa torq̄ntē sensum. ¶ Secūdo etiā aiā xpi saltē fm partē inferiorē volūtate pietatis vel cōpassionis cōpatiebat dolorib⁹ in occētis. ¶ Et tertio cōpatiebat mēbris: vt in secūdo articulo dictū est. ¶ Ad secundā p̄batiōem q̄ illa ratio nō valet. q̄ sic posset p̄bari q̄ nullus posset simul gaudere ⁊ tristari. qd̄ falsum est in penitētib⁹ q̄ gaudent de peccat⁹ hēre ditatis accipiēde. ⁊ tristant de peccat⁹. multipliciter em̄ gaudiū ⁊ tristitia cōpatiūt se. q̄ nō sunt p̄traria. ¶ Et ḡ ad illā rōnem videtur dicendū. q̄ si q̄s simul vna de causa gaudeat ⁊ alia de causa tristit⁹ sit: sensus motiu⁹ ⁊ sensitiu⁹ mouent fm p̄ditōem p̄ponderantis: vt si maior sit leticia q̄ tristitia. magis dilatat. si e cōtrario: est e diuerso. ¶ Et istud specialit̄ habet locū in delectatione ⁊ tristitia sensus v̄ etiā intellect⁹: in quōtum gaudet vel cōpatit sensui. In delectationib⁹ autē ⁊ tristitijs proprijs aiē nō h̄t istud locū nisi p̄ viā redundāte in corpus pura in quōtum affectiōes proprię mētis siml afficiūt corp⁹. ¶ Ad p̄positū. in xpo dispensatiōe dei factū est vt gaudiū beate mētis in nullo vel in valde exili redūndaret i corpus: ⁊ p̄sertim tempore passionis humanitas erat derelicta suis viribus. ⁊ omni modo exposita ad patiendum. ¶ Unde si sustentabatur a diuinitate: sic q̄ potuit longiori tempore sub penis durare. nō tamen

Ad 2

Ad 3

Ad 2

2

Ad p̄fir.

2

Ad 3

1

2

Ad 2

1

2

3

4

ad penę aliquā minorationē. ideo dicit se
 derelictam. Math. xxvj. qz nō in doloribz
 quo ad diminutionē doloris aliquo mō de
 fensam. ¶ Unde in xpo summa fuit pstri-
 ctio spiritū circa cor: sicut ei⁹ fuit maxim⁹
 corpalis dolor. dilatacio autē ex pre gaudij
 beaticij nō fuit quia hoc a pncipiophibi-
 tum fuit: ne gaudiuz mentis redūdaret in
 sensum. ¶ Ad certā. Ad auctoritates phi-
 vij. ethicoz credo qd dicat verū: nisi diuina
 dispensatione. que sup omnē naturę modū
 est: fuerit impeditū. modo in christo ita fu-
 it. disposuit em̄ tē: vt inter creaturas esset
 beatissimus mēte: in corpētamē passibili:
 vt illo mysteriū redemptionis adimpleret. z
 ergo nō expulit gaudiū fruitionis: dolores
 z supplicia passionis. qd fecisset si beatitu-
 do aīme fuisset suis vībz dimissa redun-
 dare in corpus. quia vt estimo z vult Au-
 gustin⁹: corp⁹ reddidisset omnimode glori-
 osum. ¶ Ad quartā pbarionē pcedit aīa.
 z neget pntia. nec est sile. ¶ Pro q̄ notādū
 est. qd cū aīa habeat esse cognoscitiuū fm se
 ¶ Sēdo etiā habet esse informatiū i cor-
 pore. cū q̄ agit z patit: nō est incōueniēs: qd
 fm clarā visionē habuit esse beatitudinis:
 z simul fm cōmunicationē corpis cui in he-
 sit fuerit susceptiua doloris. ita ei de facto
 fuit in homie christo. Corpuz autē solū hz
 esse sub aīa. z sic sibi correspōdet vn⁹ mo-
 dus essendi. s. subiecti⁹. q̄ si fuerit passibi-
 lis: nō est corp⁹ glōsiosum. si vō impassibilis
 vocat glōsiosum. nō autē pōt simul z semel eē
 passibile z impassibile: saltē de lege ordina-
 ta. ita nō pōt esse simul glōsiosum z nō glo-
 riosum ¶ Ad q̄ntā pbarionē: cōceditur qd
 acerbior est pena inferni zc. z neget pntia.
 qz nō est sile. Pene em̄ inferni cū sint i stru-
 mentū diuine iusticie: nō agāt in innocen-
 tem. Sec⁹ est de penis hui⁹ seculi. ille nāqz
 agūt in quodlibet sensitiuū non glōsiosuz
 ¶ Posset etiā dici satis pbabiliter: qd si cor-
 pus dñicū nō glōsiosum fuisset postez in
 inferno: z dimisisset deus ignē agere natu-
 raliter: statim fuisset xps mortu⁹ ex nimio
 acumine actionis ignis infernalis: nisi se
 diuina pntē miraculose pseruasset. ¶ Ad
 sextā pbarionē dicit: qd si miseria capit p-
 ut includit culpā: cōcedendū est psequēs.
 z cōsequētia tenet. quia etiā in xpo nō fue-
 runt sil glā z talis miseria. Si vō miseria
 capit pur solū dicit penaz. sic pcesso ante:
 z neget pntia pma. ¶ Ad pbarionē eius dz

qz nō omī modo q̄ se habet grā ad culpam
 habet se glā ad miseriā scdo mō dictā. eo
 qd nullo mō diungūt grā z mortalis culpa.
 bene autē possunt diungi glā z pena. ¶ Ad
 septimā pbarionē. pcedit qd de potentia rei
 absoluta h̄ possit esse qd i eternū eadē aīa
 esset beata z sp̄ sb corpali pena: si pena age-
 ret ad puniendū solū z nō ad interficiendū:
 sicut erit in dānatis in aīa z corpore. sed
 hoc nō decet de potētia ordinata: quis i p-
 senti de cūerit vira ppter satisfaccere diuine
 iusticie p pmo hominis peccato ¶ Ad octa-
 uam pbarionē. p illud qd dictū est in solu-
 tione pbarionis quartę. qd bene sequit. Nec
 aīa est in pena. q̄ nō est satiata fm illud
 esse fm qd patitur penā: puta fm quod est
 forma corpis passibilis. Cū hoc tamē stat
 qd sit satiata fm esse pprie existentie z clare
 visionis. quia aīa xpi quo ad gradū glo-
 rię essentialis equaliter satiata fuit tūc sic
 nunc. Sed quo ad esse qd habuit in cor-
 pore passibili: nō erat satiata sicut nec aīe
 sanctorz in patria expectātes scdam skolaz
 sunt quo ad illā satiati vsqz ad instans re-
 surrectiois. ¶ Per h̄ ad formā. pcedit cōse-
 quētia h̄a hęc est in pena. q̄ nō est satiata
 fm illud esse fm qd patit penā. Et negetur
 pntia. nō est fm illud esse satiata. ergo nō
 est in gloria. quia potest esse in gloria fm p-
 prium esse aīę. z simul in pena in q̄ntum in
 corpore passibili habet esse. ¶ Ad pbarionē
 pntie. Ad illud psalmi. Satiabor cuz ap-
 paruerit gloria tua. dz: qd nō sit ptra dicta:
 satiabor ei cū apparuerit glā tua clara vi-
 sione q̄ ad glām mēris. Sz nō oportet qd
 ad esse corpis: vel qd ad eē qd habeo cōmu-
 ne cū corpore. Immo in illo satiabor: cuz ap-
 paruerit glā tua p redūdantiā in corpus:
 donādo sibi doctes corpis glōsiosi. qd xpo fa-
 ctū fuit i instāti resurrectionis. ¶ Ad confir-
 matōz pcedit qd aīę meli⁹ e qm̄ ē sine pena qz
 quando est sub pena. Et ita aīme xpi gau-
 dio accidentali est nūc meli⁹: vel etiam in se-
 paratione corpis: qz quādo erat sub pena
 passionis. Tū quia a penis liberata fuit i
 instanti mortis. Unde dixit domin⁹. Con-
 summatū est. scz mysteriū passionis. Ma-
 thei. xxvj. c. Tū etiā quia beata vtraqz sto-
 la. s. prout habet esse fm se: z pur habet eē
 in corpore post instans resurrectionis. Sz
 quo ad essentialē gloriā aīę tūc fuit eque be-
 ata sicut modo. Nihil em̄ illi glorię abstu-
 lit pena. sicut nec glā in aliq̄ minuit penaz.

Ad. 7

Ad. 8

Ad for.

Confir.

Ad alia Ad tertia confirmatione p idē: q illi aīmg
firma. erat optime quo ad skolā pma vel quo ad
beatitudinē essentialē: erat tñ ei simul ma/
le penaler quo ad skolā secundā. 7 multū
ei dērat gaudij accidentalē: qd devicta mor
te recepit. Ad rōnes factas ptra questū

ad pma
p qstū. Ad primā d. q verū est vt in pma pclu
sione pmg pti tertiū articuli dictū est q vo
luntati carnis passio displicuit 7 voluntati
pictatis. Et ideo pxijs a se remoueri calicē
passionis: vt in se oñderet fuisse vez dolo/
rem: 7 vt nostrā instrueret infirmitatē: non
mirādā si nobis insit dolor tpe passionis. er
institueret patientiā: vt cū capite nostro ie
su christo adueniētes cōstanter 7 patienter
penas sustineam. Christ⁹ em passus est p
nobis: vobis relinquēs exemplū vt sequa
mini vestigia ei. j. Petri. ij. Si em susti
nemus 7 cōregnabim. ij. ad Tim. ij. Et
eodē modo mōdet ad pfirmationē: q parti
sensitiue displicuit. 7 hoc est totū p dicitis
in tertio articulo. Ad rōnes post opposi
tum. Ad pma q debuit p oia fratribus si
mulari in his defectib: quoz acceptio cōfe
rebat ad salutē generis humani: nō tamē
in peccatis nec in his q dispositiōem ppin
quā habēt ad peccatū. de quibz dictū est in
pmo articulo. Auctoritas que adducit
ad secundū suppositū est p dicitis in secun
do articulo. Ad rationē factā in p rariū
questi neget maior. videlicet q qquid vo
luit diuina volūtas in xpo: q hoc volebāt
singule alię volūtates. hoc em nō volebat
volūtas carnis. Ad pbariōem qñ dicit:
als in xpo fuisset disordinatio. 7 est volun
tas aliter volēs disordinata. neget hoc. nā
vt in tertio articulo dictū est: ex hoc nō est
aliqua volūtas disordinata: q aliud vult
q volūtas diuina. nā nō requirit pformi
tas in volito: sed inordinatio esset si aliter
veller q volūtas diuina veller eam velle.

Ad pfi.

ad pma
post op.
posituz.

Ad pri
ma ptra
questū.

modo hoc nō fuit in xpo. Ad secundū. cō
sequēs neget: etiā pntia: cū infer q in eo fu
isset rebellio voluntatū. nā nō attendit re
bellio voluntatū penes aliud velle: s penes
aliter velle q diuina volūtas vult eā vel
le. qd in christo nō fuit. vñ in naturalibus
cū natura vult pducere ignē ex lignis. ipa
ligna resistūt: nō tñ rebellat naturę vnuer/
sali a qua hoc resistere habent. Immo illa
vult ea resistere corrupti: 7 in ipis resistit:
quis cū alio forti agēdo ea corrupat. sic i
xpo voluit volūtas diuina christum pati

noluit caro pati. imo suo modo resistebat
corruptiōibz appetitu naturali: q dilexit
se pmanere. 7 appetitu sensitiuo voluit se
manere in vita: nō tñ repugnabar volūta
ti diuine sic volendo: cū illa sic voluit eaz
velle. Immo hoc velle sibi incidit 7 in ea
vsq ad mortē pseruauit. sed rōnem 7 eius
voluntatē secū habēs eandē carnē sponte
obtulit passioi. sic q nō erat ibi rebellio vo
luntatū: vt i tertio articulo dictū est. Hoc
de questione.

Modécimo

quert circa distinctōes. xvij
xix. 7 xx. Utrū sicut christus
in pmo instāri sue pceptōis
meruit actualit: sic i sua pas
sione singulis hoibz sufficientē ab oī ma
lo liberationē meruerit finaliter

Que q
stio supponit q xps meruit a primo instā
ti sue cōceptionis. Contra qd arguitur sic
Christ⁹ nō potuit mereri. q pntia nota est
7 añcedēs pbat. quia in necessarijs nullus
meret. sed christ⁹ in oī bono ope suo fuit
necessitat⁹. ergo in nullo tali potuit mereri
Patet maior p psm. ij. ethicoz qz d ne
cessarijs null⁹ laudat vel vituperat. et mi
nor est manifesta. quia als xpus potuisset
peccasse: si nō fuisset necessitatus ad bonū.
cui⁹ oppositū dictū est ante. Secūdo p
batur añcedēs sic. qz q habet plenitudinē
gratię nō pōt mereri. sed christ⁹ habuit ple
nitudinē gratię. igit rē. patet maior. qz me
ritū auger gratiā. vbi q non potest esse au
gmentū: nec meritū. modo vbi est plenitu
do grę: ibi neqē esse augmentū. q nec meri
tum. Minor patet Joh. j. 7 ex dicitis in p
mo articulo qstionis pcedentis. Tertio
hoc idē: qz beat⁹ nequit mereri. christ⁹ autē
est 7 fuit beat⁹ a pncipio sue pceptōis. igit.
patet maior. qz beat⁹ est in termino meriti.
modo q est in termino: neqē ampli⁹ ire ad
illū terminū. minor supponit. Quarto.
qz oīs q meret. facit de nō suo suū. h chri
sto nō cōuenit. igit rē. patet maior. qz pmi
um qd meret facit suū qd añ meritū nō fu
it suū. patet minor. qz fm naturā dei: dñs
est vnuerfor. 7 fm naturā hois: oia patit
sunt sua: ipō dicere. Oia tua mea sūt. Jo.
xvij. Quinto sic. qz nec potuit mereri in
finite nec finite. q nullo mō. pntia nota est
Et pbat pma ps añcedēs. tū qz grā christi

Contra
sup post
tum Ar
guis. 1.

pbat. 2.

pbat. 3.

pbat. 4.

pbat. 5.

erat finita: vt dictū est in tertia q̄stione p̄cedēti. ⁊ a tali nō elicit meritū infinitū. Tū sc̄do q̄ nō meruit nisi fm̄ aiām creatā que nō potuit mereri infinite: cū sit finita in essentia ⁊ in om̄ibz suis. Tū etiā tertio. q̄ si potuit mereri infinite: tūc potuit tātū mereri q̄ de amplī nō potuisset p̄miāsse. ⁊ patet p̄ntia. q̄ vltra infinitū nihil p̄t deus. Tū q̄nto. q̄ merito xpi potuit esse mai⁹. q̄ nō infinite meruit. p̄bat̄ āncedēs. vt si de⁹ aliā creaturā sup̄iorē essentialiter assūpsisset: ⁊ ampliorē grām illi infūdisset: tūc meritū illi⁹ fuisse amplī⁹ q̄ meritū xpi. quia a maiore grā elicitū. Tū etiā q̄nto. q̄ videtur q̄ nō sit amplī⁹ meritū ch̄risti q̄ eēt suę humanitatē: ex eisdē grā ⁊ dilectiōe agētis si esset separata a verbo. s̄z tale nō esset nisi finitum. q̄ nec nūc est infinitū. patet maior. q̄ q̄ntitas meriti videt̄ at̄ēdi penes q̄ntitātē gratiē ⁊ feruoris a q̄bz sit. ⁊ q̄ vbi hęc sunt eadē equale est meritū. Minor patz̄ quia illa humanitas separata om̄i modo finita fuisse. quō q̄ infinite meruisset: Et sic patet q̄ nō meruit infinite. ¶ Nec p̄t dici secundū q̄ meruit finite. q̄ sicut suppositūz qd̄ meret̄ se habet ad suppositū: ita meritū ad meritū: ceteris paribz. s̄z suppositū xpi infinite excessit om̄e aliud suppositū. ergo ⁊ meritum. Patet maior. q̄ cum actiones sint suppositoz: q̄to suppositū est acceptus: tāto etiā ei⁹ actio maiori p̄cio erit digna. Minor nota est. q̄ suppositū xpi ē deus. Sc̄do q̄ si solū finite meruisset: tanre posset aliq̄s demereri q̄ meritū xpi p̄ sui recondiatiōne nō sufficeret: etiā si duceretur ad deū. ⁊ sic xps nō esset sufficiens p̄piciatio p̄ peccatis nr̄is. ⁊ p̄bat̄ p̄ntia. q̄ meritū finitū culpa aliquoties adaucta p̄t excedere: sicut om̄e finitū ab alio finito eiusdē vel p̄trante rōnis p̄t excedi. ¶ Sc̄do arguitur sic. Nō est possibile q̄ xps in p̄mo instāti suę p̄ceptiōis meruerit actualiter. q̄ suppositū falsum. p̄ntia nota. p̄bat̄ āncedēs. q̄ oportz̄ q̄ esse sit p̄us q̄ mereri. modo si xps in p̄mo instāti meruisset: tūc ei⁹ esse nō p̄cessisset ei⁹ mereri. ¶ Secūdo sic. qd̄ est cūz p̄tinuo ⁊ tpe nō est in instāti. s̄z vniuersaliē humanū intelligere ⁊ agere est cū p̄tinuo ⁊ tpe. igit̄ nullū tale est in instāti. q̄ nullus meret̄ in instāti. tenet̄ p̄ntiē. Et maior patz̄. q̄ implicat q̄ successiū sit in instāti. ⁊ minor patz̄ p̄ p̄m in de sensu ⁊ sensato. ¶ Tertio. q̄ sequeret̄ q̄ meritū xpi in se esset infu-

nitum. ⁊ nō solū ex acceptatiōe. falsitas cōsequētis supponit̄. q̄ licet infinite acceptatum sit meritū xpi: in se est intensiue finitum. ⁊ p̄bat̄ p̄ntia. q̄ ex q̄ aliqd̄ fuit in p̄mo instāti ⁊ nō remittat̄ p̄ horā p̄mā. seq̄t̄ q̄ in hora est infinities tantū: q̄tū fuit i in stanti p̄mo. eo q̄ in finita instātia sunt i hora. ⁊ sic aggregatū meritū toti⁹ horę erit actu infinitū. ¶ Quarto. om̄e meritū est cū deliberatiōe. q̄ nō est in instāti. p̄ntia tenet̄. q̄ deliberatio cū successiua sit: neq̄t esse i in stanti āncedēs patz̄. q̄ meritū p̄sistit in electione: q̄ p̄supponit̄ p̄siliū ⁊ deliberatiōem: vt habet̄ in. ij. ethicoz. ¶ Quinto. q̄ facilius est demereri q̄ mereri. modo creatura nequit demereri in instāti. q̄ nec mereri. patet maior. q̄ facili⁹ est de facere q̄ p̄ficere. patet minor. q̄ dictū fuit in sc̄do. q̄ angel⁹ in p̄mo instāti sui esse nō potuit peccare. Et patet rōne. q̄ dato q̄ aliqua creatura rōnalis peccatz̄ in p̄mo instāti sui esse. iā videretur sp̄ esse mala. ⁊ sic de⁹ aliqua creaturā p̄duxisset malā. ¶ Sexto. q̄ oīa q̄ habuit xps fm̄ naturā creatā in p̄mo instāti penit⁹ habuit ab alio. q̄ nullo taliū meruit. p̄bat̄ p̄ntiē. quia meritū actiue aliquo modo dependet ab eo q̄ meret̄. āncedēs patz̄. q̄ oīa que fm̄ naturā creatā habuit: in p̄mo instāti sui esse videt̄ habuisse a deo q̄ dedit̄ illud esse. ¶ Deinde questio q̄nt. Vtrū i sua passione singulis hoībz sufficientē ab om̄i malo liberationē meruerit finaliter. ¶ Contra qd̄ arguit̄ sic. q̄ nō singuli fuit̄ salui. q̄ ⁊c. p̄ntia tenet̄ ⁊ āns patet de Iuda. q̄ quo dictū est: q̄ meli⁹ illi esset si nat⁹ nō fuisse. ¶ Secūdo sic. iustificatio impij nō fit p̄ passione xpi. q̄ nec remissio culpe: nec etiāz om̄is mali. p̄bat̄ p̄ntia. q̄ cū sint formalit̄ opposita iusticia ⁊ p̄ctm. videt̄ q̄ p̄ idēz sit vnū p̄ducit̄: p̄ qd̄ sit reliquū corruptiue vt qd̄ generat caliditatez: corūpic frigiditate. āncedēs patet p̄ illud ad Roma. iij. ¶ Ch̄rist⁹ tradit⁹ est p̄pter delicta nr̄a ⁊ resurrexit p̄pter iustificatiōem nostrā: vbi textus videt̄ exp̄mere q̄ iustificatio est a resurrectione. nō q̄ a passione. Et Esa. xliij. dicit̄: Ego q̄ deleo iniquitates tuas p̄pter me. vbi innuit̄ q̄ iustificatio a peccatis est a solo deo nō q̄ a passione xpi. ¶ Et tertio. q̄ iustificatio a culpa est p̄ grē infusiōne. mō istā non potest infundere passio xpi s̄z sol⁹ de⁹. q̄ solus de⁹ videt̄ iustificare impiū. patz̄ maior q̄ null⁹ est iust⁹ sine grā. patz̄ minor. quia

arguit. 2

2

3

3 q̄stuz arguit. 1.

arguit. 2.

arguit. 3

sol^o de^o habet creare. infusio aut^{em} gr^e in aiaz
 argu. 4. pctōris est creatio gr^e in eodē. ¶ Quarto.
 qz passio xpi tā nō est. g̃ tā nō iustificat. cō/
 sequētia tenet. qz agēs debet esse simul cum
 Argu. 7. passo. 7 aīns notū ē. ¶ Quinto. qz in q̃ gene
 re causē est passio xpi cā iustificatiōis: non
 2 in genere causē efficiētis. qz illa est de^o. ¶ T^{er}te
 iusticia patrū fuit aiabz eoz infusa dudū
 a n̄ passionē xpi. 7 iusticia sanctorū hodie ē
 in aiabz eoz. quā nō facit passio xpi: nec vi
 det q̃ in alio genere possit dici cā iustifica
 3 tionis. ¶ T^{er}tio sic. passio xpi non delet ad
 sufficientiā oīa pctā. g̃ p̄ntia tenet. pbatur
 aīncedēs. qz mala 7 pctā delent p̄ntie p̄
 nēntiā. qd nō oportet: si p̄ passionē xpi
 essent delata ad sufficientiā. ¶ Cōfirmatur
 qz passio xpi nō videt deluisse pctm̄ inter/
 Lōfir. ficientiū xpm̄. g̃ nō oīa peccata. pbat aīns.
 p̄ imaginatiōz Anselmi. ij. Cur de^o homo
 dicētis. Si occidere xpm̄ fuit ita malū: sic
 vita xpi est bona: quō potuit mors xpi supe
 rarez delere pctā eozq̃ cum occiderūt. ¶ Et
 patet p̄ h̄ 7 equaliū vnū neq̃ sup̄ reliquū
 mō tā malū 7 tantū fuit pctm̄ occidētium
 q̃ bonū 7 q̃ntū bonū fuerat meritū patien
 tis vt videt. g̃ h̄ meritū nō delet illud pecca
 tum. ¶ Quarto. qz mors siue passio xpi nō
 delet mala p̄nē. g̃ nō omīa mala. p̄ntia te
 net 7 aīncedēs p̄tz. qz nō delet mortē p̄alez:
 nec aliās passiones p̄sequētes sp̄m̄ v̄l etiā
 in diuidua p̄nāles. ¶ Quinto. quia mors
 xpi nō delet p̄nitatē ad malū: nec difficul
 7 tate ad bonū. g̃ nō omīa mala. p̄ntia tenet
 Et aīns patz in Paulo cōquerēte de se ad
 Roma. vij. Sentio legē in mēbris meis:
 repugnantē legi mētis mee 7 captiuantē i
 lege peccati q̃ est in mēbris meis. ¶ Sed p̄
 p̄ suppo
 sito s̄to
 p̄ q̄s̄to
 supposito est mgr̄ dif. xvij. c. iij. dices Q̄
 nō solū meruit xps qn̄ p̄ri obediēs crucem
 subijētz etiā ab ipa p̄ceptōe. ¶ Sz p̄ q̄s̄to
 est mgr̄ dif. xix. in p̄ncipio dices. q̄ p̄ mortē
 ip̄s^o a diabolo: a pctō: 7 a pena redempti
 sumus. Et caplo. vj. dicit. q̄ illa morte su
 mus redēpti a pena tempali 7 eterna. g̃ ab
 omī pena. Et certū est q̄ a culpa 7 iugo ser
 uitutis demonis. ergo ab omī malo: cum
 non sint aliā mala q̃ culpę 7 p̄nē.

In hac questione
 duo erunt articuli. Primus de supposito
 Secundus de q̄s̄to.
Quantum ad pri

mū est notādū qd supra dictum est q̄s̄tiōe
 q̄ta scōi articulo p̄mo p̄clusiōe p̄ma. Q̄
 angel^o a p̄ncipio sui esse naturali dilectōe
 dilexit deū sup oīa. 7 fuit pbatur ibidem.
 ¶ Ex q̄ sequit q̄ nō oportet creature rōnalis
 esse: tpe p̄cedere ei^o a gere: etiā libere diligē.
 do. patz ex illa p̄clusiōe: si illa sit p̄a: et si
 argumēta ei^o eā deūncāt. nā angeli dilige
 re qd̄ habuit ex p̄fectiōe suoz naturalium
 fuit act^o volūtari^o ei^o libere mediāte cogni
 tione p̄duct^o in ip̄o. ¶ Scōo. p̄ fundamē
 to est supponendū q̄ xps a p̄ncipio suę in
 carnatiōis fuit ver^o cōp̄hensōr: 7 aia ei^o de
 beata: 7 ver^o viator: etiā fuit potens mereri
 nobis. Istud est p̄us dictū satis. 7 est p̄ces
 sum cōiter. 7 habet Niere. xiiij. vbi de eo p̄
 pheta dicit. Quasi colon^o futur^o es i terra
 7 quasi viator: declinās ad manendū. et g̃
 ei^o declaratiōi non insisto. ¶ T^{er}tio suppo
 nendū est. q̄ ad p̄fectiōē meriti duo p̄cur
 runt. p̄mū habuit^o gratuit^o. scōo illi^o habit^o
 vsus siue act^o cū eo elicit^o. ¶ Quarto. q̄ fu
 it dare in aia xpi p̄mū instās suę clare visi
 onis: in q̄ aia vidit essentiā diuinā 7 nō
 aī. pbat. qz illa clara visio est res p̄manēs
 7 talis habet p̄mū instās sui esse: vt allega
 tur a p̄ho. viij. p̄ h̄. ¶ Et cōfirmat. quia illa
 clara visio vt dictū est fuit a deo infusa. si
 cur etiā grā gratūfaciēs. mō in talibz non
 est successio. nec em̄ est rō q̄re esset successio.
 ¶ Quinto. q̄ illud p̄mū instās clare visio
 nis fuit p̄mū instās esse aīngē xpi. pbat sic.
 qz vel sic. 7 habet p̄positū. vel fuit post p̄ri
 mū instās esse. 7 cū instātia non sint in tpe
 sibijnicē p̄tima. sequit q̄ inter p̄mū instās
 esse aīngē xpi: 7 p̄mū instās clare visionis fu
 isset aliqd̄ tps mediū in q̄ aia xpi fuisset: et
 clara dei visionē nō habuisset. 7 sic p̄ aliqd̄
 torū tps vitę xpi aia nō fuisset in gl̄ia. 7 sic
 nec plena gratia quasi aīma vnigeniti dei
 patris. qd̄ simpliciter falsum est. ¶ Correla
 rie sequit. q̄ esse xpi nō p̄cessit gl̄iam christi
 sequit ex suppositiōe. Secundū correlari
 um. q̄ ratio in xpo fuit a p̄ncipio p̄fecta. se
 quit ex p̄cedēti. qz fuit ratio gl̄ie: qua nul
 la p̄t esse p̄fectior. ¶ Et etiā patet ex dictis.
 qz xps nō p̄fecit in cognitiōe infusa: vt di
 ctum est. 7 g̃ eque p̄fecta fuit ratio 7 cogni
 tio infusa in p̄mo instāti esse xpi. sicut fuit
 in anno trigesimo etar^o suę. ¶ His p̄missis
 est p̄ma p̄clusio hęc. Christ^o meruit. pbat
 sic. vbi fuerūt p̄ncipia oīa ex q̄bz aliqd̄ na
 tus est mereri: 7 act^o p̄formit eis elicit^o ibi

Corre.

Nota. 2

Nota. 3

Nota. 4

Ad p̄fir.

Nota. 7

Corre. 1

Corre. 2

Corre. 3

Corre. 4

Nota.

Ad 1

Dir.

Ad 2

Ad 3

Loco. 2

pbaf. 2

pbaf. 3

Argu. 5
Primo.

argu. 2.

Argu. 3.

argu. 4.

argu. 5

fuit meritū: s; ita fuit in xpo. igit̃ patet ma
ior de se. Et minor: patet. qz christ̃ erat ve
rus viator: habens liberā voluntatē p gra
tiam informatā. 7 conformiter huic gr̃e eli
cuit multos act̃. Immo a principio sui esse
elicuit spontancā subire mortē p genere hu
mano suo tpe. id em̃ venit. q̃ 7c. ¶ Secūda
clusio. qz xps meruit sibi. hec est m̃gr̃i dis.
xvii. qz meruit sibi dotes corpis: 7 anie im
passibilitatē quā nō habuit ante mortē. et
etiā nomē qd̃ est sup̃ om̃e nomē. s. vt ip̃e ho
mo esset de⁹. 7 hoc quo ad illi⁹ manifestati
onē. ¶ Ad hoc adducit m̃gr̃ textū apostoli
ad Phil. ij. dicens. Christ̃ factus est p no
bis obediēs vsq; ad mortē: mortē aut̃ crucis
ppter qd̃ de⁹ exaltauit illuz 7 dedit ei nomē
qd̃ est sup̃ om̃e nomē. ¶ Secūdo. quia sic
p humilitatē puenit ad exaltationē: vt ha
bet ad Phil. ij. ita p passiones corpis pue
nit ad impassibilitatē eiusdē. ¶ Tertio. bo
num qd̃ xps nō habuit 7 cui⁹ erat suscepti
uus: qd̃q; alijs meruit: potētissime meruit
sibi. modo de pdictis est sic. qz dotes corpis
7 anie impassibilitatē 7 nomē qd̃ est sup̃ om̃e
nomē om̃ib; p deū manifestatū non ha
buit an̄ resurrectionē. 7 omniū horū erat re
ceptiuus. 7 p̃ma duo meruit suis mēbris:
scz dotes corpis 7 anie impassibilitatē. nō
aut̄ meruit eis nomē dei: s; nomē filiationis
p adoptionē: cū dedit eis potēstatē filios dei
fieri. igit̄ hec meruit sibi. ¶ S; p̃ma p̃miū
debet esse excellenti⁹ merito. modo ita non
est de dote corpis respectu meriti xpi. ergo
xps eas nō meruit. patet maior. qz deus p
miat vltra cōdignū. patz minor. qz gratia
xpi fuit melior q̃ dotes corpis. ¶ Secūdo sic
quia aīa xpi nō meruit suā gl̃iam: vt dicit̄
p̃st. quare q̃ corp̃i dotes aduenerūt p meri
tum. ¶ Tertio. quia aut̄ gl̃oriosi⁹ erat chri
sto habere gl̃iam corpis sine meritis: 7 si sic
tūc illi est darū: eo q̃ quicqd̃ gl̃oriosius est
decurt dari filio dei 7 ex p̃nti xps illā gl̃iam
nō meruit. Vel p merita. 7 hoc nō. qz par
tione ita fuisset de gl̃ia anime quaz tñ non
meruit. ¶ Quarto. quia vel necessariū erat
xpo mereri gl̃iam corpis: vel nō. Si non.
tūc cū nihil fecerit p̃necessariū: non eam
meruit. Si sic. qz xps ad sui gl̃iam indige
bat meritis. qd̃ falsum videt̄. quia puulos
beatificat vtraq; stola qui nihil meruerūt.
¶ Quinto sequeret̄. qz passio xpi fuisset xpo
vtilis. 7 sic nō esset liberalissima respectu no
strū. qd̄ incōueniēs videt̄. 7 patz p̃ntia. qz

per eā sibi aliqd̄ vtilitatis acq̄suisset. s. di
cta in clusione p̃ma. ¶ Ad hęc m̄dēt. p̃e
missio qz qz christ̃ erat mediator dei 7 homi
num: decuit vt simul esset beator̄ 7 cōprehē
sor p gl̃iam: vt sciret 7 videret clare ea q̄ de
us p ip̃m fieri disponebat hominū p salu
te. ¶ Secūdo vt corpe passibilis existeret vi
ator potens p alijs mereri 7 satisfacere deo
patn̄ suip̄ nobis oblatione: vt sicut vtrāq;
in se habuit naturā: sic fm̄ animā a diuina
haberet gl̃iam: 7 fm̄ carnē nostrā subirz mi
seriam. sic em̄ erat cōgruū mediū: naturaz
participās cuiuslibet extremoz. ¶ Quo p̄
missio m̄detur ad p̃mū. qz nō oportet qd̄ li
bet p̃miū esse excellenti⁹ merito. Meretur
em̄ sancti iudicare cū xpo. qd̄ nō est excellē
tius eoz merito. sed hoc est verū de p̃mio
essenciali qd̄ deus simplicib; dat viatorib;
ex merito xpi. nec incōueniēs est qz aliquis
magis bono mereat minus bonū. ¶ Secū
do d̄. qz semp̄ p̃miū debet esse excellentius
in q̄rum p̄portionat̄ potētie: 7 opi ei⁹ quo
meret̄. 7 sic in xpo est. qz passionib; corp̃is
meruit corp̃is dotes: que sunt meliores q̃
corp̃is labores. simulq; p electiones aīe:
meruit hominū repationē: etiā infinitoz
quo ad sufficientiā. Et hoc erat meli⁹ ap̄
deum in acceptatiōe q̃ finita gratia aīe
christi cōsiderata fm̄ se. ¶ Ad secūdu. qz
nō est simile de aīa. quia cū de⁹ xpm̄ homi
nē mediatorē dei 7 hominū p̄stiterit: con
gruū fuit vt dictū est vt vtrūq; extremoz
attin̄geret aliquo mō. s. v̄tatis p gl̃iam:
vt sciret 7 videret clara visione que agēda
sibi foret in carne: 7 carnis humanę p̄p̄
nam 7 ignominia passionis qua gen⁹ hūa
num reparet. Et q̄ vnionē hypostaticā sta
tim cōsecuta est gl̃oria mēt̄is sine meritis.
s; gl̃iam carnis quam nō accepit de p̄gruo
meruit p tolerantia passionis. ¶ Ad tertū
qz summe gl̃iosuz fuit merito passionis cō
sequi gl̃iam immortalitatis: p̄sertim ex eo
quia hoc nō solū ad hoc secutū est: s; recu
peratio toti⁹ nature humanę. In hoc enīz
impletū est christo patiēre redemptio na
ture 7 cōstitut⁹ est christ̃ dei hominūq; me
diator. qd̄ cū dignitatis officium est qz de
p̄gruo nulli poterat cōuenire nisi esset de⁹
7 homo. Quid em̄ gl̃iosū qz p humili
mā passionē cū om̃ib; suis mēbris veni
re ad gl̃iam resurrectionis: Secus de aīa.
nō em̄ decuit vt q̄ mediator erat: naturā di
uinam cū qua tractare debebat nō clare vi

Ad. 4 deret. ¶ Ad quartū potest pmo dici q ab solute nō erat necessariū christū pari p cōsecutione pdictorū: vt dicit magister in lītera. quia potuit claritatē corpis aliter sumere: 7 nomē suū aliter reddere notū. ¶ **2** Secundo q fuit necessariū necessitate cōgruentis. quia deus sic disposuit vt christo p meritum passionis daret glām corpis 7 omibus suis mēbris glām vtriusq; partis: sic habet Luc. vlcī. ¶ **3** Potuit christus pari: 7 ita intrare in glām suā. ¶ **¶** Un̄ Bonauentura. Q. nō erat necessariū necessitate indigentie sicut famelico ab eo q christus aliter potuit corp^o suū reddere gloriosū. S; erat necessariū necessitate sufficientie: sic lucem plens diaphanū irradiare siue intus illuminare. ita sufficientiā charitatis 7 virtutum xpī necesse fuit in corpore passibili: 7 cū eo optima opa 7 dō placentissima taz actiue q; passiuē pduxisse. ¶ **¶** Ad quintam pot cōcedi ancedēs. q fuerit xpo vtilis quo ad humanā naturā. 7 negari sequētia: cū inferi q nō liberalissima. Et est ratio negationis. qz licet xpo vtilis fuerit quo ad corpus glorificatiōem: quā p eā assecut^o est tamē hāc vtilitatē sic cōsequi voluit: soluz ob hominū redemptionē. ¶ **¶** Unde dicitur fuit q si homo nō peccasset: xps nō venisset q ergo venit passurus: fuit ppter nos. Et si fm aliā opinionē dicerem^o xpm etiā venisse: supposito q homo nō cecidisset: tunc sine dubio in corpore passibili nō aduenisset sed vel glorioso vel sine passionib; glorificando. Et sic q in passibili corpore sibi mereri voluit: nō ppter eū sed ppter nos exiit actū. Et ideo non ex hoc passio fuit minus liberalis. ¶ **¶** Sed est magis dubium. Vtrū sibi meruerit glām meritis siue beatificaz visionē. ¶ **¶** De quo doctores nri diuersificant. Alexander em de hallis videt velle

Ad 5 q christ^o glām 7 grām quā accepit i instāti pceptois meruit p opa sequētia vsq; ad finē passionis. Et sic videt velle q pmiuz pcedebat meritū. fm quē modū dicit mgr libro. ij. dis. v. c. v. q in angelis bonis pmiuz pgressit meritū. Et q illud qd in pfirmatione glie receperūt: post p grata fuitia nobis exhibita suscipe meruerūt. ¶ **¶** Quā opinione dimissa qz cōior est alia. est pclusio tertia hęc. Christ^o nō meruit sibi grām sciam: glām aig: seu deitatē. ¶ **¶** Hęc est beati **1** Thome. ij. pte sume. q. xix. ar. ij. ¶ **¶** Et est **2** beati Augustini. ij. de trini. de terminantis

Dubiū. ¶ **¶** Soluit **2** clōe. 3

q illa habuit sine meritis. Itē in enchiridi on dicit. q nullis pcedentib; meritis hō ille copulat^o est deo. ¶ **¶** S; dices. nec opinio vult q pcedant: sed sequant tpe. ¶ **¶** Istō nō tollit auctoritatē Augustini. qz licet opera bona xpi sequerent tpe: si tamē ipis mereretur glām aig: tūc natura ancederet illam 7 sic ex meritis pcedentib; natura christus hęc meruisset. ¶ **¶** Probat pclusio ratōe. via terminū naturalit ancedit. s; in xpo nulla merita pcesserūt gratiā nec glām. igit pbarur pntia. quia meritū ad glām se habet: sicut via ad terminū. ancedēs est norump pma pte. Et p secūda patet p secundū notabile pmissum. quia ab instāti primo hęc pceptionis fuit verus cōphensor: 7 beatus fm animā. nō em fuisset anima christi idonea vnioni: nisi esset omī virtute: grā: scienria 7 gloria plena. ¶ **¶** Sed obijciēt. qz christi gratia fuit ordinata ad glām. q; christi meritū fuit ordinatū in essentialē pmiuz. pbario pntia. qz sicut gratia ad glām. ita meritū ad pmiuz essentialē. ancedens notum est. ordinabat ei gratia christi ad gloriam. ¶ **¶** Secūdo. qto in viatore est maior gratia: tanto magis meret: sed christus fuit viator in quo fuit maxima gratia. ergo operib; ex ea pductis videt deberi maximū premiū. q; essentialē. ¶ **¶** Tercio. quod est magis gloriosum: est christo ascribenduz. sed gloriosius est habere glāz p meritū q; sine merito. igit rē. ¶ **¶** Quarto. quia nō minoris efficacie est gratia christi q; bonoz angelorum. sed angeli boni sua gratia dicunt meruisse suā glām essentialē. ergo a fortiori christ^o. cōsequētia tenet. et maior patet. qz sicut fm q homo sup omēs angelos est p̄latus: ita in maiore gratia datus. Et minor fuit dicta in questionib; secūdi libri. 7 magister innuit dis. qnta scōi. caplo finali. ¶ **¶** Ad has respondet p ordinē. ¶ **¶** Ad p̄mā negādo p̄mā p̄ntiam. 7 ad p̄batiōem dicitur. q nō omī modo quo se habet grā ad gloriā: sic se habet meritū ad p̄mū. Nā gratia cōsummata simul habet p̄mū: cuz sint accidētia eiusdē anime simul in existentia: p̄sentim in christo. Meritū aut cum sit vsus liberi arbitrii: dicit habitudinē ad p̄mū: sicut dispositio ad cōplementuz. modo in christo nō poterit fieri amplior: impletio: eo q gratia sua semp fuit plenissima. ergo nec mereri potuit sibi aliquid grē vel glorię. ¶ **¶** Ad secundā d; q quāto i viatore

obiectio soluitur.

pbatōe

obiectio prima

2

3

4

Ad. 1

Ad. 2

est maior gratia: tanto pl⁹ meret⁹ fm id fm
 qd illa gratia nat⁹ est mereri. modo christ⁹
 sibi augmentū gratie vel glorie nō erat na-
 tus mereri. ideo nihil sibi meruit gratie vel
 glorie. Immo ipsa plenitudo gratie erat i
 eo ipsūmet habituale p⁹miū r clara visio
 cū actuali dilectiōe actualis gloria. ¶ Ue-
 rum est q nobis merebat amplius ex ma-
 xima r ardētissima charitate. r p⁹sertim qz
 psona que meruit: deus erat. qm em termi-
 nus est: tunc cessat mot⁹. vt habet in pmo
 de generatiōe. modo gra xpi erat gra psum-
 mata r termini. r ideo ampli⁹ p ea siue in-
 tensius moueri nō poterat qm fm id fm qd
 ab hora pceptionis semp mouebat ¶ Ad
 Ad 3 tertiā. q qzuis magis glisum sit p meritū
 venire ad glām in his q solū deo vniunt:
 p cōformitatē affectiōis qui possunt i na-
 tura sua esse boni r mali. Secus est de deo:
 qui gloriā habet p essentiam r sine merito.
 Ira etiā ē de aīa hypostatice ei vnita: q illi
 anime est data gra r glia sine omī merito.
 sed p solā infusione. Nec em aīa sicut ex
 gratia accepit vt nō posset peccare nec erra-
 re: que sunt dei p essentia. sic etiā sine merito
 accepit gliaz. ¶ In Augustin⁹ in enchiridi-
 on dicit q illi homi gra est qdam nō natu-
 ralis. qz a natura indita ¶ Sicut q esse per
 naturā beatū: est meli⁹ simpliciter. sic cōse-
 quēter tantū habere de gratia a dono gra-
 tuito a naturitate vt nō possit a maiore sp-
 feri in deū: est maioris glie r dignitatis qz
 habere gratiā impfectā q adhuc ampliore
 sui persione ad deū ampli⁹ pfiat pot. Est
 em ille homo de⁹: r q hoc accepit p gratiaz
 qd de⁹ habet p naturā. s. pfectā gra r gliaz
 Ad 4 ¶ Ad quartā. pcessa maiorē r miore: neget
 pntia. qz in angelis vt in scdo dictū est fu-
 it vltus liberi arbitrii an infusione gratie. et
 q in instāti infusiōis cōiunctio mētis i de-
 um pōtuit ordine nature esse meritoria glo-
 rię: r pōr illa. ¶ In xpo autē secus est. qz p⁹us
 ordinē nature habuit deiformitatem glie qz
 vltum volūtatis deliberatiue. eo q ab vnio-
 ne in gram pfectā r p hāc in gliaz: r ex hac
 in cognitionē rerū tā in verbo qz in proprio
 genere. r q nō potuit esse meritum glie vbi
 Replica glia omnem volūtatis actū ancedit ¶ S
 dices. nōne posset dici: q xps gratiā q sibi
 ab vnione debebat: meruit vt sibi etiā debe-
 retur ex opibz: sicut votes corpis que sibi a
 Solo pncipio debebant. in passiōe meruit sibi de-
 beri pluribz modis ¶ Rūdet q nō. qz termi-

nus nō mouet ad seipm sed vel in aliū ter-
 minū. r sic est via r non termin⁹ si respectu
 sui. si autē respectu alioz sic facit vt pfectu r.
 volēs alijs suā pfectionē pparticipare. Cū
 itaqz gratia xpi fuerit in termino pfectiōis
 r ipsamet habitualis beatitudo: nullo mo-
 do respectu xpi potuit mouere in actualem
 beatitudinē aīę. quia nō in seipsam cū ipa-
 iam pfecte habere. Nec in aliā. cū ampli⁹
 haberi de lege nō potuit: sed mouit ad opa
 meritoria nobis: vt nos diuinitatis sue tri-
 bueret esse picipes. ¶ Quarta cōclusio est. cōclso 4
 Christ⁹ meruit in pmo instāti sui esse. que
 pclusio de merito: habituali qd est grē ple-
 nitudo: nō est dubia: cū semp fuerit plen⁹
 gratia. sed de merito actuali scz quo ex fer-
 uentissima charitate elegit circūcidi: patis
 r mori p homie. r omīa alia facere bona q
 in assumpta humanitate p hoīe redimen-
 do agere debebat. pbat sic. qz ab eo tunc fu- pbat
 it in eo hoz electio: a quo fuit in eo pfecta
 pntatio actualis q hec omīa essent bona
 r accepta deo patri. sed a pmo in instāti sui eē
 fuit in eo pfecta pntatio q hec essent bona
 r accepta deo patri. igit. ¶ Patet maior. qz
 nō plus requirit ad hoc q aīa deiformis
 qualis fuit aīa xpi aliquid eligat nisi qd
 sibi hoc dare pntetur vt acceptū deo. ¶ Mi- 2
 nor: patet p secundū notabile pmissum. nā
 cum aīa xpi a pncipio sui esse fuerit beata:
 a pncipio sui esse vt dictū est: vidit in sbo
 omīa futura. Et q dare pntabat ei omīs
 effectus deo accept⁹ p eū vel aliquē aliū fa-
 ciendus. ¶ Forē dices. q electio nō est na- obiectio
 ta fieri in instāti. ¶ Illud nō est verū. di- soluitur.
 ctum est em in secūdo q electio fit in instā-
 ti: saltē simpliciter. Et p⁹s. x. ethicoz dicit. q
 visio r delectatio fit in instāti. r scia per de-
 monstrationē fit in instāti in aīa discēt:
 vt cōsuevit pbari in abbreviatōe postero-
 rum. ¶ Secūdo. quia xps p instāti sue cō- soluit. 2.
 ceptionis potuit in omnē opationē viro p-
 fecto debitā. ergo in electionē meritoriam
 cōsequētia nota est. stante q erat viator.
 ancedens patet Hierem⁹. xxxj. Nouū fa-
 ciet domin⁹ sup terrā: femina circū dabit vi-
 rum. qd necessario habet intelligi de actio-
 nibz mentalibz: cū de exterioribz ppter tene-
 ritatem membroz nequeat sumi. ¶ Tertio soluit. 3.
 est dare p⁹mū instans electiōis meritorie
 christi. r hoc nō potest poni aliud qz p⁹mu r
 q rē. pntia tenet. Et maior patet. quia ele-
 ctio meritoria christi fuit res pmanētis na-

turę que non semp fuit: nec etiaz successiue fuit pducta: eo q nō successiue pducebat cognitio clara p quā vel ex qua hęc electio nem elicit christ? .z in talibz est dare p̄mū instans esse vt in sc̄do notabili dictuz fuit.

2 ¶ Sz minor declarat. q: si fuit aliū instās p̄mū electionis meritoꝝ christi cum inter quilibet instantia r̄pis cadat r̄ps mediūm christ? p aliqđ temp? r̄orū stēsser in q̄ clā ro existēte vsu r̄ōnis & eligendis ex charitate nihil elegisset qđ fuisset omīssive age-

folo. 4.

re. hoc autē christo catholica mens nullatenus ascribit. ¶ Quarto ex primo notabili. quia angelus in p̄mo instāci sui esse naturalī dilectioē dilexit deū sup omīa. & christus actū electionis in p̄mo instāci sui esse potuit pducere. Nūtia nota est. q: non minus potuit x̄ps plena cognitione gratuita q̄ angelus infusa. Et antedēs pater p p̄mū notabile. quia ita fuit d̄ctū in p̄mo articulo quartę q̄stionis sc̄di libri. ¶ Lorela-

Lore. 1

rium. simul adēquate z in eodē instāci fuit aia christi in creati: in beatificari: z mereri. sequit ex clusione. q: hęc simul fuerunt ei in p̄mo instāci sui esse. ¶ Secūdu. nō est incōueniens q̄ electio elicita sit cogua voluntati. patet ex cōclusionē. q: ita fuit i voluntate x̄pi. Hoc de p̄mo articulo.

Lore. 2.

Quātum ad secū

dum articulū videndū est de quęsto scilicet Utrū x̄ps in sua passione singulis hoibus sufficientē ab omī malo liberationē mererit finaliter. Sed cū duplicia sint mala: q̄dam mala culpę. alia sunt t̄mmodo mala p̄nę. De vtroq; vidēdū est. z primo de malo culpę. ¶ Pro quo notandū. q̄ nos illud a malo culpę liberat: qđ ipam culpā a nobis sepat. Conringit autē aliquid a nobis culpā expellere effectiue sc̄z qđ actiue eā expellit. ¶ Sc̄do modo formaliter seu infor-

Nota. 2

matiue. putā illud p cui? in nobis generatōnē: culpa nos deserit. ¶ Tertio est notandum q̄ p modū efficiētis aliqđ delet culpā dupliciter. Uno mō p̄ncipaliter q: p̄ncipale remittit z delens. ¶ Sc̄do mō instrumētaliter. q: est instrumētū quo delet culpa per deum vt sacramēta nouę legis que faciunt gratiā quā figurat: vt dicit magister i. iij.

Nota 3

¶ Quarto est notandū. q̄ passio x̄pi accepta fuit deo patri p hoim patris specialit̄ ex tribus. Primo ex offerētis dignitate. Secū-

Nota 4

do ex oblatę rei p̄ciositate. Tertio. ex modō liberalitate. ¶ Ex offerētis dignitate. quia sacerdos noster nō t̄m homo: sed z d̄? erat cui pmisit deus pater etemitatē sacerdotij p̄m ordinē melchisedech: vt dicit apostol? ad Hebre. viij. Lū em̄ maneat in eternum sempiternū habet sacerdotiū accedens per semetipm ad deū ad interpellandū p nob.

Ibidē. ¶ Secūdo. ex oblatę rei p̄ciositate. z

q: obrulit semetipm. s. personam que deus z homo erat. Unde ad Heb. ix. Christus semetipm obrulit immaculatū deo. ¶ Ter-

3 tio ex modō liberalitate. quia ex ardentissimā charitate ad passiōē ignominiosissimā z summedolorosam. Unde Joh. xv. de se dicit. Maiorē hac dilectionē nemo habet: vt animā suā ponat q̄s p amicis suis.

Et hac sui oblatione satisfecit p nobis deo patri p modū meriti. ¶ Un̄ Augustin? super illud ad Phil. ij. Christus factus est p nobis obediēs zc. ppter qđ z deus exaltauit illū: dicit. humilitas passiōis claritatis ē meritū. claritas humilitatis est p̄mū. Et hęc claritas nō solū est capitū: sed omniū fidelū. Iuxta illud Joh. xvij. Nunc clarificat? est fili? hois. s. in se z corpe suo mystico. ¶ Itē secūdo p modum satisfactōis.

ps. lxxvij. Quę nō rapui tūc exolvebam.

¶ Tertio p modū sacrificij. ad Ephes. v.

Tradidit semetipm p nobis oblationē et

hostiā deo placentē in odorem suauitatis.

¶ Quarto p modū redemptōis. j. Pet. j.

Nō em̄ corruptibilibz auro vel argēto redempti estis: de vana vestra p̄uercatiōe patēte traditiōis. sed p̄cioso sanguine agni

immaculati z incōtaminati Iesu x̄pi. Et

ad Gal. v. Christus nos redemit de male-

dicto legis: fact? p nob maledictū. ¶ Qui-

to est notandū. q̄ Bonauētura dicit hic q̄

nostra iustificatio attribuitaz passiōi q̄

resurrectiōi. q: d̄z ad Roma. iij. q̄ christus

mortu? est ppter delicta nostra z resurrexit

ppter iustificatiōem nostrā. vbi glosa dicit.

q̄ mors z resurrectio x̄pi nostra delicta tol-

lunt: z vtraq; iustificat Et modū exprimit

Nā p̄mo iustificat p modū meriti intae-

niētis. qđ q: disponit ad iustificatiōem no-

stram. Ideo dicit q̄ habet reduci ad cām

naturālē. ¶ Sc̄do etiā p modū exēpli all-

cientis. qđ reducit ad causam efficiētē

¶ Tertio p modū exemplar̄ regulāris. z re-

ducit ad cām formālē. ¶ Et q̄to p modū

terminini q̄erāt. qđ ad modū causę final

4

Nota 3

habet reduci. Ratio aut merēdi nostrā iu-
 stificationē: attribuit soli passioni ⁊ non re-
 surrectioni. Ratio terminadi ⁊ querandi re-
 surrectioni ⁊ nō passioni. quia iustificatio
 ordinat ad resurrectionē. Sed allectio ad
 bonū ⁊ etiā regulatio in bono attribuit vtri
 1 q3. ¶ Nā passio excitat nos ad dei dilectio-
 2 nem vt exemplū alluciat. ¶ Secūdo etiam
 insinuat qd mori debem⁹ peccat⁹. sic est vt re-
 gula vitā nostrā disponēs vnde de ea vt de
 exemplo: habet p̄ma Pet. ij. Christus pas-
 sus est p nobis: vobis relinquēs exemplū.
 et de ea vt regulāre habet ad Rom. vj. Si
 cōplacati sum⁹ similitudinē mortis eius
 1 simul ⁊ resurrectionis erimus. ¶ Eodē modo
 2 resurrectio alluciat nos ad iusticiā vt eam in
 gloria cōsequi valeam⁹. ¶ Similiter ⁊ vi-
 tam regulat dū ei⁹ cōsideratione saragim⁹
 in nouitate vitę in mūdicia nos tenere. In
 pra illud ad Roma. vj. vt quōd christus re-
 surrexit a mortuis p glām patris: ita ⁊ nos
 in nouitate vitę. Et sic eōm Bonauēturam
 passio vel etiā resurrectio xpi in nullo gene-
 re causę esset causa p̄prie nostrę iustificati-
 onis sed intra modos dictos. ¶ Sexto est
 notandū qd ad videndū quōd a nobis sepa-
 1 retur malū culpe. ⁊ ex p̄sequēti quōd ab illo
 liberemur de lege ordinata. ¶ Locūrit deus
 p̄ncipaliter ⁊ effectiue. Esa. xliij. dicit do-
 2 minus. Ego sum qd deleo iniquitates tuas p
 pter me. ¶ Secūdo cūrit gratia siue cha-
 3 ritas formaliter ⁊ informatiue. Vnde ad
 Rom. iij. Iustificati gratis p grām. ¶ Ter-
 tio requirit sacramētū instrumētali- ⁊ co-
 operatiue Nā infideles sine sacramēto ba-
 ptismatis nō liberant a peccato. qz nisi q̄s
 renatus fuerit nō potest videre regnum dei
 Joh. iij. Et fideles lapsi sine sacramēto pe-
 nitentię iustificari ⁊ a peccato liberi esse nō
 possunt. Gaudiū em̄ est angelis sup pecca-
 tore p̄niam agente. Luc. xv. Est em̄ penitē-
 tia secūda tabula post naufragiū: vt dicit
 beat⁹ Hieronym⁹ in expositōe sup Amos
 p̄phetā. ¶ Septimo est notandū qd sacra-
 7 menta vim habēt a xpo ⁊ a passione eius:
 vt dicit mgr li. iij. dist. ij. c. ij. sub his v̄bis.
 Dicim⁹ nō ante aduentū xpi qui gratiam
 attulit: gr̄e sacramēta fuisse danda que ex
 1 ip̄si⁹ morte ⁊ passione virtutē sortita sunt.
 2 ¶ Quib⁹ p̄missis cōp̄ma cōclusio hęc. Pas-
 sio xpi neminē nūc liberat ab aliquo malo.
 patet. qz nō est. ¶ Secūda cōclusio est. Pas-
 sio xpi nō formaliter nec etiā efficiēter p̄n-

cipaliter in aliquo hoīe deleuit malū culpe
 patet qd nō formaliter. qz nō in xpo. qz pec-
 carum nō fecit. nec in alio. qz nulli⁹ alteri⁹
 fuit forma inherēs. ¶ Secūdo. qz qd delet
 formaliter culpā: est gratia gratificās vl
 2 charitas. tale aut nō erat passio xpi. Sed
 qd nō effectiue p̄ncipaliter. patet. qz hoc fa-
 cit deus. p̄p̄riū em̄ dei est p̄ncipaliter pecca-
 ta dimittere. sicut em̄ a p̄ncipio p̄p̄riū fuit
 ei⁹: creaturā rōnalem ad sui nois laudē p̄-
 ducere. sic qd ad hoc nihil p̄ncipaliter sibi
 coegit. ita etiā ei⁹ p̄p̄riū est si mortua sit p̄-
 pctm: eaz p̄ncipaliter viuificare. nec aliqd
 sibi in hoc p̄ncipaliter coagere p̄t. ¶ Ter-
 tia cōclusio Passio xpi nō singulis homini-
 bus meruit liberationē a peccato finaliter.
 patet. qz multi damnabunt. ⁊ illos non li-
 berat finaliter a culpa. ¶ Quarta cōclusio.
 Nec xps meruit sua passione in q̄strum hō
 4 singulis hominib⁹ liberationē a culpa effi-
 cienter. p̄z sicut p̄cedens. qz multi dāna-
 bunt. null⁹ aut dicit eos q̄ damnabunt
 esse liberatos a peccat⁹. ¶ Quinta cōclusio.
 5 Quis xpi passio nemini meruit vt p̄nci-
 pale iustificās: iustificatōem vel liberatōz
 a malo culpe q̄ ad efficiētiā: tñ singulis
 meruit iustificatōem a malo culpe disposi-
 tiue vel instrumētali- quo ad sufficiētiā.
 Prima ps p̄z ex sc̄da p̄e sc̄g cōclusionis
 qz p̄ncipale delēs malū culpe siue iustificatō
 est deus: nō passio xpi: vt in ea dictum est.
 Et sc̄da ps patz. qz sacramēta ecclē infini-
 tos hoīes sufficiūt iustificare: vt notuz est.
 Et hęc habēt efficiētiā ex passione xpi: vt i
 ultimo notabili dictū est. ¶ Secūdo sic. quia
 quicqd fuerit instrumētali- omēs suffici-
 2 enter puocās ad charitatē: hoc qd ad suffici-
 entia oēs liberat a malo culpe. Sz passio
 xpi instrali- oēs sufficiēt puocauit ad cha-
 ritatē. q̄ zc. Patet maior. quia introducti-
 one charitatis delet in subiecto cui inducīt
 omē malū culpe. Et patet minor: per illud
 ad Roma. v. Lōmendat aut de⁹ suā cha-
 3 ritatē in nobis. qz cū inimici essem⁹ christ⁹
 mortu⁹ est p nobis. Quō aut possit aliq̄s
 magis hoīem puocare qd ad sufficiētiā ⁊ ad
 sui dilectiōem q̄ qd p eo in iūctico mori di-
 gnaret. h̄ em̄ deberet oib⁹ hoib⁹ esse puoca-
 tiuū sufficiēs respicēdi a peccō: ⁊ dei chari-
 4 tatē acceptādi. ¶ Tertio xpus caput quan-
 do forz est sufficiēt curare mēbra. Christus
 aut est caput oim hoīm rōne silitudis na-
 5 ture. ⁊ c̄sua passio vt dictū est infinite acce-

Nota 6

Nota 7

Cōclio 1

Cōclio 2

Cōclio 3

Cōclio 4

Cōclio 5

pbat. 2

pbat. 3

pra a deo patre. q̄ sufficit vt instrumentum mereri iustificatiōem. Patet maior p̄ experientia. qz̄ sc̄pus capitis q̄n fortis est curat aures: oculos z̄ cetera mēbra. Minor p̄tz p̄ ea que dicta sunt. qz̄ x̄ps etiā caput ē omnium vt eoz̄ qui p̄ssunt esse sua membra z̄ etiā rōne similitudinis nature. quare zc̄.

pbat. 4

¶ Et q̄rto illud qd̄ est instrumentū a deo acceptum z̄ institutū: vt sufficiens p̄ omnium iustificatione z̄ liberatiōe a peccato. h̄ singulis meruit iustificatiōem quo ad sufficiētiā z̄ liberatiōem a malo culpe. sed passio christi est h̄mōi. igit̄ zc̄. maior nota est. z̄ minor patet p̄ illud Esa. liij. Dñs portauit in eo iniq̄tates omnium nostrū. non em̄ disposuit de saluare aliquē nisi p̄ mediatorē sic p̄ oibus patientē. z̄ omēs quicūq; ad ip̄m debite respererint p̄ sacramētoꝝ acceptatiōem: z̄ mandatoꝝ obseruationē disposuit saluare. qd̄ qz̄ in potestate omnium est: omnibus quo ad sufficiētiā instrumentāliter ip̄a meruit iustificationem z̄ liberatiōem a malo culpe.

Corre. 1

¶ Correlatiū. Ehab̄t vt homo meruit sua passione oibus iustificationem z̄ liberatiōem a malo culpe p̄ncipalit̄ quo ad sufficiētiā z̄ quā vt homo singulis facere sufficit instrumētāliter: p̄ destinatis facitq̄ ad efficiētiā. ¶ Prima ps p̄tz ex secūda p̄te conclusio nis. qz̄ quicq̄d passio x̄pi meruit instrumētāliter: h̄ x̄ps meruit p̄ncipalit̄: eo qz̄ deus vt de⁹ nō meret̄: s̄z̄ x̄ps homo p̄ncipalis est radix totius meriti. Lutz itaq; passio x̄pi meruit instrumētāliter q̄ ad sufficiētiā: christus h̄ meruit p̄ncipalit̄. ¶ Sz̄ secūda ps p̄tz. qz̄ p̄ x̄u ex p̄te meriti x̄pi nō stat: quin ois hō iustificet̄: cum sacramēta z̄ mādāta oibus p̄dicata sint. z̄ instrumentū iustificationis est x̄ps: mediator dei z̄ hōim instituit̄ vt dicit̄ mgr̄ in littera. qz̄ de⁹ neminē dispōsuit a culpe malo liberare nisi p̄ x̄pm hominem z̄ ei⁹ passiōem. ¶ Tertia ps p̄tz p̄ illud ad Rom. viij. Quos p̄destinauit: hos vocauit. z̄ q̄s vocauit: hos z̄ iustificauit. z̄ certum est qz̄ nō nisi p̄ x̄pm: cū nō sit aliud nomen datū hoib; in q̄ oportet nos saluos fieri. Actū. iij. ¶ Secundū correlatiū. Passio x̄pi causa fuit iustificatiōis a peccato in genere cause efficiētis instrumētālis. patet qz̄ fuit instrumentū quo de⁹ dicit̄ virtutes sacramētis: que liberant instrumētāliter a malo culpe. ¶ Sed p̄tra secūda p̄te conclusionis arguit̄ sic. qz̄ seq̄ret̄ q̄ nullū oportet p̄ cōmissa culpa facere p̄ntia. falsitas

Corre. 2

argu. 2

p̄ntis patet. qz̄ tūc frustra imponeretur Et patz̄ p̄ntia. qz̄ frustra q̄rit satisfactōem cui semel est satisfactū. mō p̄ morte x̄pi esset de omnibus culpis satisfactū Itē facit satisfactio de illo de quo semel satisfactū est. ¶ Secundo. qz̄ x̄ps oibus meruit ab instāti p̄ceptio nis suę iustificatiōem quo ad sufficiētiā. q̄ nō sua passione. p̄batio p̄ntię. qz̄ quicq̄d alicui⁹ est: hoc ammodo mereri non valet. null⁹ em̄ meret̄ illud qd̄ iam est suū. Et añ cedēs p̄tz. qz̄ dicitū est in vltima conclusioe articuli p̄cedētis qz̄ x̄ps in p̄mo instāti sui esse meruit. Et in q̄stione. x. in articuli p̄mi sedē p̄t̄ conclusio sc̄da dicitū fuit qz̄ omne meritū x̄pi fuit infinite acceptū. q̄ quo ad sufficiētiā meruit in illo p̄mo instāti omnibus iustificatiōem. ¶ Tertio sic. Si conclusio eēt h̄a: sequerēt̄ qz̄ infinite meritū x̄pi maneret sine p̄mio. falsitas p̄ntis declarat̄. quia sic ad summā iusticiā p̄tinet nō p̄mittere ali quod malū impunitū. ita etiā ad eam p̄tinet nō p̄mittere aliqd̄ bonū sine p̄mio. Et p̄batur p̄ntia. qz̄ meritū passionis sufficit p̄ omnibus. z̄ nō p̄miatur nisi in p̄destinatis. q̄ sufficiētiā eius q̄rū ad omēs alios manet sine p̄mio. ¶ Rñdet̄ ad has. ¶ Ad primaz̄ qz̄ si cut x̄ps semel mortu⁹ est: ita semel in q̄ libet q̄ bapuzat̄: p̄tuit bapuzisimū omis culpa z̄ pena p̄ ea debita rite accedēti penitus amonet̄. ¶ Sed si forte postea recidiuerit: runc nō habet locū sacramētū bapuzisimi. sed penitētię: qd̄ nō semp̄ habet vim deponendi penā. z̄ ergo opus est penitēti: vt cōtra delicias in peccādo sumat penitētiā in carento. ¶ Ad secūda. qz̄ meritū electōis christi in sua natiuitate in vtero: z̄ semp̄ deinceps fuit in p̄fecta electione: adimpletiōe volūtatis patris. qd̄ cōsummatū est i passione. quia illā z̄ quodlibet ad eā dispōnens ex parte electōis x̄pi infinite accepta uit pater. ¶ Un̄ quis qd̄ libet opus christi infinite acceptū fuerit apud deū: tñ nō est ianua aperta nisi in passione. qz̄ illud fuit cōsummatiō meriti z̄ extrem⁹ effect⁹ charitatis x̄pi ponere animā p̄ inimicis suis. quā etiā elegit a p̄ncipio. ¶ Et ideo nisi illa se cuta fuisset: de potētia ordinata dei non fuisset redemptio adimpleta. Un̄ Johā. xij. Nisi granū frumētū cadēs in terrā mortuū fuerit: ip̄m solū manet. Et beatus Gregorius in p̄secratiōe cerei paschalis: nihil nobis nasci p̄fuit: nisi redimi p̄fuisse. ¶ P̄ hoc ad formā. potest negari p̄ntia qua in

argu. 2

Argu. 3

Ad 1

Ad 2

Ad 3

fertur. meruit ab instāti pceptionis. q̄ non
 sua passione. quia meritū electionis vt di-
 ctum est erat respectū ad passionē. Et er-
 go nō fuisset plēnū nisi suo tpe fuisset passi-
 one cōsummatū ideo ex passione ppende-
 2 bat. ¶ Et ad p̄bationē psequētiē dicit q̄ il-
 lud qd̄ alicui⁹ est: ex merito plēno respectū
 ad futurū habēre: mereri nō oportet. s; cuz
 meritū includit actū bonū in futuro ad im-
 plendū. erigit q̄ ille actus in futuro fiat tē-
 pore occurrere. Et ita erat de meritis christi
 pcedentib; passionē ¶ Aliter potest dici cū
 magistro in littera q̄ christi suo merito pas-
 sionis nō fecit de non debito sibi debituz
 nec de min⁹ debito magis debitū: s; d̄ pau-
 cioribus modis debito: plurib; modis de-
 bitum. Et sic negaret p̄positio: que assumi-
 tur in p̄batione p̄ me cōsequentiē. quia te-
 ne potest aliquis mereri qd̄ suū vno modo
 est vt fiat suuz plurib; modis. sine q̄ illud
 qd̄ ante debebat alicui paucioribus modis
 Ad. 3 postea ei debeat plurib; modis. ¶ Ad terti-
 am potest primo dici q̄ meritum xpi in sin-
 gulis hominib; p̄destinatis p̄miabitur in
 2 tensiue s̄m qd̄ placuit trinitati meritu; ca-
 pitis in illo membro p̄miari. ¶ Secūdo
 q̄ ipsum p̄miat intensiue vltra cōdignum
 in ordine ad gradū finitū que in se habuit
 respectu toti⁹ multitudinis saluandorum.
 3 et hoc sufficit quo ad iusticiā diuinā ¶ Ter-
 tio q̄ in ordine ad tēi acceptatiōem in infi-
 4 nitū nō p̄miabit extēsiue. ad quoz salu-
 tem sufficeret: nisi p̄ eos stare ¶ Quarto
 q̄ nō est in cōueniens tēi ex bonitate aliqd̄
 meritū extēsiue amplius acceptasse q̄ ipm
 p̄miabit. sicut etiā non repugnat alicui
 gradū quantitatis p̄fectionis spūalis di-
 uine: nullū gradū in entibus cōrespōdere
 Unde gradū in duplo p̄fectiori in im mē-
 sitate diuina q̄ est p̄fectio omniū entium:
 nullus gradus in entibus cōrespōdet cum
 in duplo p̄fecti⁹ p̄ducere posset q̄ p̄dure-
 rit. Sic etiā in merito passionis christi cū
 p̄sona merens erat infinita: meritū immē-
 se acceptū est: q̄uis nō immense p̄miabi-
 tur. atq̄ tamē p̄miabit amplius q̄ fuit in se
 5 magnū. ¶ Quinto. q̄ hoc maxime decorat
 vniuersum: videlicet ostendēdo dei miser-
 cordiam in hoc q̄ paratus fuit dare salurē
 et p̄ semp̄ amplius in merito abundauit iā
 acquisito q̄ erant affectātes. Et etiā osten-
 dendo dei iusticiā in impioꝝ cōdemnatōe
 quia exiēte merito recipere neglexerūt Hoc

de p̄ma pte hui⁹ articuli. ¶ Quantū ad se-
 cundā prem̄ restat videre An christus sua
 passione singulis meruit sufficientē libe-
 rationē a malo p̄nē: ¶ Pro quo notāduz 2. pars
 est q̄ p̄ primā culpā multiplicē incidimus sc̄di am.
 p̄nā. Quaru p̄ma fuit subiectio victori.
 Nā ex quo demon p̄ualuit nostri gener; ra-
 dici: truncū humani generis sibi tenuit s̄-
 iectum: iusta tēi p̄missione ¶ Secūda p̄-
 2 na est t̄p̄alis p̄secuta: que est cecitas mēis
 pronitas ad malū et difficultas ad bonuz
 Interior: que est lucta carnis cōtra spiritū
 Et exterior: passiones p̄sequentes totā spe-
 ciem hoīs. sicut sunt: fames: sitis: alterati-
 ones corpis: et sc̄p̄ in indiuiduis ex his egri-
 tudines: dolor: et tristitia mēis p̄sequentes
 ad illas: et tandē necessitas moriēdi ¶ Ter-
 3 tia pena etiā erat mors eterna. erat ei dispo-
 sitio eterna neminē admittere ad clarā vi-
 sionem añ primi peccati debitā satisfactiōz
 ¶ Quent̄ igit̄ articulus: Utrum de his oī-
 bus singulos homines sufficienter libera-
 uerit: ¶ Pro quib; est prima cōclusio. pas-
 sione xpi quo ad sufficientiā singuli hoīes Lōdo. 1
 a p̄tate demonis liberati sūt: licet nō q̄ ad
 efficiētiā. p̄ma ps p̄ illd̄ xpi Jo. xij. Nūc
 p̄nceps hui⁹ mūdi eiciet foras. et ego si ex-
 altatus fuero a terra: omnia trahā ad me-
 ipsum. Nōdo christ⁹ in passione exalta-
 tus est a terra. q̄ eiecit diabolu p̄ncipē hui⁹
 mūdi. et q̄ ad sufficientiā omnia traxit ad se.
 ¶ Lōdo firmat. qz xps viciat diabolu. q̄ oēm ex-
 ercitū de p̄tate sua exemit. tenet p̄ntia. q̄ vi-
 ctoria duc̄ cōis ē exercitū. ¶ Vñ ps p̄ Ap̄-
 2 cal. v. Uicit leo d̄ tribu iuda. vñ añ xpi pas-
 sionē gen⁹ hūanū p̄ p̄ctm̄ meruit vt dia-
 bolo subijci p̄m̄teretur suo victori. Et ab
 hac fuitute liberauit nos xps: cū sua passi-
 one p̄meruit toti hūano generi q̄ ad suffi-
 3 ciētiā plenā remissiōz p̄ctoz. ¶ Secūdo ps p̄
 qz hoī de⁹ infest⁹ ex illo p̄ctō: iuste hoīem p̄-
 4 misit s̄besse diabo lice p̄tati. quem. f. hō sibi
 elegit: p̄ suatore meliori. a q̄ vt a q̄ libauit
 nos sua passiōe. in q̄tū idē xps dñs p̄ eam
 nos deo recōaliauit. Vñ ap̄ls ad Rom. v.
 Recōaliati sum⁹ deo p̄ mortē fi. sui. ¶ Ter-
 5 tio etiā añ passiōz demō suā tyrānidē exer-
 cens i hoīez: ip̄s a salurē p̄secutiōe penit⁹ im-
 p̄diuit: eo q̄ ap̄d inferos etiā sc̄tōs detinu-
 it m̄ācipatos. a q̄ tyrānidē xps nos libauit
 eo q̄ ipm̄ in ei⁹ mortē machinationē et ad-
 impletionē pat̄ic̄ admisit. nā qz mortē in-
 tulit hoī iustissimo in q̄ nihil iuris habuit

omnes pus ab eo possessos tyrānide sua: in
 1 christū credere volētes p̄dere meruit. Un̄
 2 et eoz p̄stea victor: equa lance esse nō pote
 rit. Juxta illud. j. ad Lhoi. r. fidelis d̄ q̄
 nō p̄mittit vos tentari vltra id qd̄ potest:
 sed faciet etiā cū tentatiōe puentū: vt possi
 2 tis sustinere. Et hoc p̄gruissime. qz vt dī
 cit m̄ḡr dīl. xx. diabolo nō debebat regnū su
 fraude circūuentū: suo dñio tyrānice possi
 debar. Venit fili⁹ q̄ p̄stiter⁹ est a deo patre
 rex sup syon montē ei⁹ cui iure hereditario
 debitus fuit hic serū. ⁊ a deo patre ei cōmī
 sus ad recuperandū. ⁊ nō cōtencus demon d̄
 serū tyrānica possessione: etiā manū misit
 in regē: quē occidit nihil iuris habēs in eo
 dem. ¶ Un̄ occisor victus ab occiso: serū
 3 dñio renūciare cōpulsus est. De h̄ beatus
 Augusti. xij. de trini. Iusticia xpī diabol⁹
 vict⁹ est. qz cū in eo nihil morte dignū iue
 nit: occidit eū. vñ ⁊ vtiqz iustū est vt debi
 tores quos tenebat liberi dimittant. credē
 tes in eū quē sine vllō debito occidit. ¶ Se
 cū da ps̄ clusionis p̄z. qz iā in peccat⁹ su
 is mori. qz in vita nō voluerūt in christū
 credere. vel etiā p̄sentes ⁊ futuri h̄ recusā
 tes fide formata charitate finali non exi
 2. pars
 munt a demonis violētia efficiētes: cui tra
 dentur eternaliter cruciādi. ¶ Forte dices.
 q̄ diabol⁹ tpe antichristi habebit p̄zē po
 testatē. iuxta glosam sup illud Apocal. xx.
 Lū p̄summati fuerint anni mille soluet sa
 thanas. i. recipiet p̄zē potestatem. ḡ xps̄
 nō redemit nos sufficiēter ab illa. p̄ntia te
 net qz redemptio xpī durat in sempiternū
 nec vllō tpe impedit. iuxta illud ad Heb.
 x. Una oblatiōe p̄sumavit sanctificatos i
 sempiternū. ¶ Secdo. qz equalit̄ p̄t nūc su
 per hoies sic an̄. ḡ t̄c. p̄ntia nō est. ⁊ an̄ ap
 3. objct. 1
 paret. qz etiā an̄ passiōē nō potuit sup ho
 mies nisi q̄tū p̄mittebat: vt habet Job. j.
 ⁊. ij. caplī. ⁊ ita p̄t nūc tantū facere hoibz
 q̄ntū p̄mittit. ¶ Tertio. qz t̄tat nūc sic tūc
 ⁊ p̄ualer sepe. quō ḡ sunt hoies de ei⁹ domi
 3. objct. 2
 nio liberati. ¶ Ad istas m̄det. q̄ sine du
 bio p̄ passiōē xpī a demonis eruti sumus
 potestate. Un̄ p̄tās ⁊ t̄nēdi iustos in qbz
 nihil est purgādū post p̄ntis virg terminū
 est ei p̄gnit̄ ablata. p̄tās v̄o t̄randi ei⁹ re
 3. Nota h̄
 stituta est ne nolētibz valeat p̄ualere: sic vt
 an̄ xpī passiōē sepe solebat: p̄t dīc̄ glosa
 sup illud Apoc. xx. vbi d̄: ligat⁹ fuisse p̄ mil
 le annos. Et ḡ p̄ h̄c ad formā rationum.

¶ Ad p̄mā dicit. q̄ tpe antichristi habebit
 illa itez. p̄mittit em̄ deus p̄ualere diabolū
 certis p̄sonis: t̄pibz ⁊ locis iuxta abyssum
 suoz iudicioz: s̄z nihilomin⁹ habebit quilibet
 ho p̄ quē nō stat sufficiēs remediū resi
 stēdi si velit. ¶ Qz aut̄ tūc vehemēt⁹ exer
 2. Ad 1
 cebit t̄tationes q̄z mō: erit sibi p̄missum p̄
 p̄ter nimīā maliciā hoim. Er̄t em̄ tūc t̄ps
 in q̄ sup̄abū dabit iniquitas ⁊ refrigescit cha
 ritas multoz. ¶ Ad scdam. neget an̄s q̄ eq̄
 2. Ad 2
 liter p̄t nūc sup hoies sic an̄. ⁊ ad p̄batōz
 p̄cedit q̄ solū tantū potuit q̄ntū p̄mitteba
 tur: s̄z pl⁹ p̄mittebat tūc q̄ nūc hoie nō dū
 deo recōciliato. ¶ Un̄ fere p̄ totū mundū p̄
 2. deo colebat: qd̄ etiā apud infideles delerz
 est fere p̄ totū mūdū. ¶ Un̄ fere oēs natio
 nes credūt vñ vbi nisi qdā nimis barba
 3. re. ¶ Itē nūc habem⁹ remediū resistēdi eidē
 scz humilē recursum ad passiōē xpī. qd̄ et
 si fideles an̄ habebāt: nō tamē ita clarum.
 ¶ Item ex merito passiōis xpī multiplicati
 sancti defendūt fideles p̄tra ipsi⁹ machina
 4. mēta. ¶ Ad tertiā. q̄ tentatio est ei p̄missa
 nūc in exercitiū stratis: s̄z nō ita vehemēs
 2. Ad 3.
 restricta est em̄ potestas ei⁹. ¶ Secdo. quia
 nūc oēs docti sunt i se vel in suis parētibz re
 2. mediū p̄tra eū: qd̄ tūc nō fuerat. ¶ Tertio
 q̄ sua t̄tatio p̄sent fidelibz ad custodiā hu
 3. militaris. ⁊ iō p̄missa est: nō tñ p̄t aliquēz
 iustū recedentē ⁊ ducere ad inferos: sic tūc
 de oītibz faciebat. ¶ Secda p̄clusio. q̄ etiā
 2. Lōdo. 2
 morte xpī singuli hoies q̄ ad sufficiētiam
 sunt liberati a pena eterna. p̄z Esa. liij. dī
 cit p̄pheta in p̄sona humani generis. Vere
 languores nostros ipse tulit ⁊ dolores n̄ros
 ipse portavit. Qd̄ nō eēt nisi q̄ ad sufficiētiam
 dolores eternos seclusisset. ¶ Idē dīc̄ beatus
 2. Aug⁹. de tri. c. xij. q̄ morte sua aboleuit q̄c
 qd̄ culpārū erat. vñ p̄ncipat⁹ ⁊ p̄tates nos
 ad lucēda supplicia detinebāt. ḡ cū ille nos
 detinebāt ad supplicia eterna morte xpī ab
 ea redēpti sum⁹. ¶ Tertio idē dīc̄ glo. sup
 illud Zach. ix. Tu vero in sanguine testa
 3. menti cui emisisti victos tuos ⁊ lacu in
 quo nō est aqua. sub his verbis. O christe
 fili dei in sanguine passiōis rug: eos qui te
 nebantur vincti in carceribus inferni in q̄
 non est illa refrigerans misericordia quaz
 dices querebat. liberaasti tua misericordia
 ¶ Et patet ex p̄cedenti parte: quia dicitur
 4. fuit q̄ mors xpī q̄ ad sufficiētiam omēs ho
 mines liberauit a culpa. ḡ ab eterna pena
 qz si nulla esset culpa nō ampl⁹ esset pena

argu. 1. Forte dicitur si quo ad sufficientiam singulos liberavit. ergo ad plera passionem nullum maneat in inferno. Sed quod beata virgine que nunquam peccavit in inferno quod debetur ut dicitur. Argu. 2. Tertio quod infantes ante baptismum decedentes qui intrant infernum. Argu. 3. Quarto quod passio christi finita potuit liberare a pena finita: qualis pena est inferni. Argu. 4. Quinto quod datio vite corporalis potuit sufficienter vitam spirituales infinitas recuperare. Ad 1. corporalis. Rndel ad primam. negando. Quia licet omnes qui ad sufficientiam liberaverint non tamen quo ad efficientiam. quia qui obstinati sunt in malo: sicut erant illi quos inferno tenebat ex peccato mortali actuali: non redemit christus quo ad efficientiam: sed bene quo ad sufficientiam. Ad 2. secundam. quod aliqui liberari de pena inferni debent multis modis. Uno modo per servandum ne debentur ei fiat. Et hoc modo regem gloriose liberavit christus passio in inferno. quia merito sue passionis preservata est ne videretur debentur ei esset. Sed modo. eripiendo eum: qui tamen ea intraverat. Et sic sancti patres passio christi a pena damni liberati sunt. quam semper sustinuerunt nisi christus passus fuisset. Et tertio modo a debito illius penam eripiendo. Et hoc modo debet pena eterna passioni christi quo ad sufficientiam. quia a principio transgressionis ad eum ex merito ipsius passionis futurę erat instituta remedia contra peccatum originale: quod obligabat ad eternam penam damni. Ad tertiam de infantibus dicitur. quod omnibus talibus passio christi quo ad sufficientiam meruit ereptionem: quibus quo ad efficientiam aliquo secreto iudicio dei mortui sunt ante eius ereptionem. Ad quartam. quod passio christi esto quod in se erat finita: tamen infinite fuit accepta: et sic ab infinita pena potuit liberare. Ad 2. quod etiam pena inferni in nullo est nec esse potest infinita intensiue: quibus sic in finita in duratione. et singulis infinita in duratione remansisset a parte post: nisi merito passionis christi fuisset expiata culpa. et sic deleta pena. Ad quintam. quod ideo datio vite corporalis sufficit. quia persone infinite sunt deo filio erat unita. Et sic persona que eas pro nobis tradidit: infinite est accepta. et per hoc potuit infinitis obtinere vitam eternam. Tertio conclusio. Passio christi singulis fidelibus ad omnes temporales penam finale delictorum fuit sufficienter meritoria. Pater per magistrum in littera h. dicentem dist. xix. c. vi. sub

his verbis. A tempore alio penam nos liberabit in futuro quoniam mors novissima inimica penitus destruet. Et patet ratio. quia quod maius delet: etiam minus delere sufficit. modo mors christi sufficienter nos liberat a morte eterna. et etiam a penis temporalibus finalibus. Et hoc exprimitur Apocalypsi xxi. cum dicitur. Absterget deus omnem lachrymam ab oculis sanctorum: et mors non ultra neque luctus neque clamor neque dolor erit ultra. Et certe unde hoc nisi ex merito per quod omne bonum venit creditur in eum. Quarta conclusio quod quibus presentis vite passio christi quo ad sufficientiam liberet a pena opprressiva: non tamen liberat a pena promotiva. Prima pars patet. quia passio christi in baptismo meruit delere penam et culpam: et conferre gratiam qua opprressionibus temptationum resistere valeamus. quia non permittit nos deus plus tentari quam valeamus. Secunda pars patet. quia non liberat baptismus a fomite peccati simpliciter. quibus eundem minuat. unde manet in nobis etiam suscepro baptismatis sacramento: difficultas ad bonum et pronitas ad malum. minora tamen quam ante infusionem gratie: que ad bonum promptificat et vicis obuiat et repugnat. Nec a temptatione demonis mundi et carnis liberat. nam hec provocant et exercant ad operaturum. Sed dicit aliquis. quod. Et inde dicitur. Primo quod ad custodiam humilitatis merito nempe se humiliat: qui tot in citamera ad crimina eterne mortis inductiva sibi se adesse considerat. Secundo ad excitationem devotionis. merito enim continue et tora mentis acie dei petit auxilium: qui tamen carnis infectione et mundi deceptione: et demonis suggestionem sibi videri vndique gehennę periculum et penis exilium imminere. Tertio ad custodiam bonę operationis. merito enim bene agere quotidie meditat qui tanta discrimina se ipsum circumstantia continue contemplantur. Correlativum. quibus dominus penas presentis vite sua preciosa passione secludere poterit. tamen quod vtilis sunt: imo ordine nature lapsę nobis necessarie illud facere noluit. Patet prima pars. quia quod potuit apere ianuam celum et secludere penas inferni: etiam hoc potuit liberare de penis temporalibus. Sed a parte sequitur ex conclusio. promouet enim ad virtutes. et necessarie sunt ordinatione dei: ut cum eis conuando pugnas debite deo militet. quia de lege ordinata in adultis nemo coronabitur nisi qui legitime certauerit. j. ad Tim. ii.

Lodo 4

Pars. 1.

2. pars

Dubium tollit. 1.

2

3

1

2

Argu. 5 ¶ Forte dicetur. Resurrectio xpi liberat nos a pena. q̄ nō passio. p̄ntia tenet. quia passio fuit ad ignominia. resurrectio ad gl̄iam ergo nō videt̄ idem fieri p̄ vtrūq̄. ¶ Sequen-
2 tia nota est. et antecēdēs p̄mū patz p̄ gl̄osam p̄me ad Lho. xv. ¶ **Secūdo.** qz passio xpi inuitat nos ad penā. q̄ nō liberat ab eadē p̄ntia nota est. et antecēdēs patet. qz xps patiendo dedit nobis exemplū et modū patiendi. Iuxta illud apli. j. Pet. ij. Christus passus est p̄ nobis: vobis relinques exemplum vt sequamini vestigia eius. ¶ **Tertio** quia si sufficēter liberat a pena: tūc sup̄fluit p̄ntia. falsitas p̄ntis patet. p̄bat̄ p̄sequētia. quia penitētia est penosa. ¶ **Rūdet** ad p̄mam. q̄ quis resurrectio liberet a pena si nāliter: et tāq̄ termin⁹ cōpletū⁹ totalis beatitudinis inq̄ritum ad eā aspiciam⁹ et p̄firmā gerim⁹ ad eandē. magis tamē p̄prie passio liberat a pena tanq̄ termin⁹ a q̄ incipit nostra liberatō. et quo virtutē singula recipiūt sacramēta. quibz a penis eternis et
2 tp̄alibz liberauit. ¶ **Et** ergo negāda est p̄ma p̄ntia. Ad p̄batiōem p̄mam dicitur. q̄ ignominia xpi nostrā gl̄iam meruit et penaz delectationem. et q̄ p̄ntia nō valet. passio ē ad ignominia. q̄ nō liberat a pena. Licet enim ip̄a passio fuerit in magna ignominia suo tpe ex pte simpliciū de reproz male credētiū q̄ xps pateret p̄ suis criminibz. fuit tñ vera ceter ad gl̄iam omnīū p̄destinatorum: et ad gl̄iam sui quo ad corp⁹: vt dictū est in p̄cedenti q̄stione: et act⁹ summo honore dign⁹ **Tū** qz extrem⁹ act⁹ fortitudinis prep. **Tū** etiā qz libentime se dedit deo patri. p̄ nobis i morte infinite p̄curis p̄sona. **Tū** etiā quia sup̄reme charitatis exp̄sua et oñsua: q̄m cunq̄ deū et primū diligere debam⁹. ¶ **Ad** hoc qd̄ dicitur. q̄ ignominia et gl̄ia nō vidētur esse causa eiusdē. **Rūdet** q̄ immo. qz ad humilitatē passionis ignominie: sequit̄ eralratio et magnitudo gl̄ie. ¶ **Itē** passio liberat a pena effectiue: sed resurrectio vt finis et nō est in cōueniens q̄ diuersimode ignominia et gl̄ia cause sint eiusdē. ¶ **Ad** scđam q̄ passio xpi inuitat nos ad penaz p̄mortuam: nō tñ oppressiuā. et ita rō nō est contraria. ¶ **Ad** tertiā dictū est q̄ passio xpi delectat penā sicut culpā in baptismo. **Un̄** baptizandis adultis nulla p̄ntia est iniūgen-
1 da. sed si post in grat⁹ tāto beneficio ex fra-
 gilitate vel ignorātia vel als quouis mō i mortale cadat: tūc passio xpi nō dicit totaz

penā s̄z minuit in q̄tū et gruit: salua dei iusticia. ¶ **Scđa** etiā causa est q̄re pena quā p̄ peccatis q̄s assumit deo p̄ri sit accepta. et p̄ peccō cōmissō tāte maiestaz offensuso latit factoria. qz h̄ nō habet ex merito suo s̄z mediatōris dei et hoim: hois xpi iesu. **Doc** de tertio articulo.

His premissis re-
 spondet ad rōnes p̄ncipales. ¶ **Ad** p̄mā q̄ est sup̄positū. neget q̄ xps nō potuit mereri. ¶ **Ad** p̄batiōem ei⁹ cū dicitur. qz in necessarijs null⁹ meret̄. **Rūdet.** q̄ aliqd̄ p̄t dici necessariū tripl̄. **Primo** qz coactū. et in h̄ nullus meret̄. ¶ **Scđo** p̄t dici necessariū. qz a natura inexistēs. sic q̄ alit̄ fieri neq̄t. sic grauis inclinatio ad deorsum. et hois inclinatio in scire p̄ intellectū. et in bonū p̄ affectū. et i talibus etiā hō nō meret̄. ¶ **Tertio** mō dicitur necessariū. qz ieuitabile: nō tñ p̄ naturā sed p̄ gr̄am i bonū p̄firmatē. **Et** h̄ p̄tingit generalit̄ in cōph̄soribz. **Un̄** cōph̄sorēs et beati cōit̄ nō meret̄. eo q̄ nō sunt ammō passibiles penose. ¶ **Ad** p̄positū. xpus opa bona q̄ fecit: fecit necessitate ineuitabilitat̄ p̄ gr̄itē plenitudinē eū i bonū p̄firmatē: sic etiā beata h̄go post scđam sanctificatōem. ¶ **Sz** qz xps sp̄ali dei dispensatiōe habuit q̄ siml̄ cū clara visione et beatitudine mēt̄ fuit viator: ex pte suę b̄ndictę carnis fm quā potuit tentatiōes pati et passioes. **Itē** eligendo fm eas ex plenitudine suę charitat̄ merebatur. **Phs** aut̄ in. ij. eth. loq̄t̄ de necessario p̄mo vel scđo mō dicto. et talibz em̄ necessarijs null⁹ laudat̄. ¶ **Ad** scđaz. neget maior. nā plen⁹ gr̄a p̄t mereri sibi gl̄iam corporis: et alijs gl̄iam mēt̄. ¶ **Ad** p̄batiōem eius dicitur. q̄ nō omne meritū auget gr̄am gratumfacientē in eo q̄ meret̄. qz cū forma fuerit p̄fecta extreme: ammō p̄fici nō p̄t. sed xps meruit alijs gr̄az et ei⁹ augmētū. ¶ **Ad** tertiā q̄ beat⁹ q̄ est oimode extra passioes possit⁹ nō p̄t mereri. s̄z beat⁹ q̄ adhuc ē viator q̄ p̄t pati dolores et passioes corporis bene p̄t mereri. et iō negāda est maior: si vniuersaliter intelligat̄. ¶ **Ad** p̄batiōem ei⁹ **Dicit** q̄ vix sit q̄ beat⁹ ē i termino gr̄e. et iō xps nō meruit sibi gr̄am ampliorē. **Sz** quis xps in termino erat gr̄e: tñ nō erat i termino gl̄ie corporis: v̄l impassibilitat̄ mēt̄. et q̄ potuit mereri sibi illā gl̄iam et mēt̄ impassibilitatem. potuit et nobis mereri gr̄am sic et fecit

Ad 1
Ad 2
Ad 3

Di 2
Di 3
Ad p̄positum
Ad 2
Ad 3

Ad. 4 ¶ Ad quartā pbationē neget maior. Suf-
 ficat ei ad hoc qd aliqd merat qd faciat vl'
 2 no sibi debitu: seu tertio modo de antea de-
 bito: plurib; modis sibi debitu. mo ad pro-
 positu dr. q sicut xps scdm maiestatem non
 potuit facere de no suo suu: vel de min' debi-
 2 to magis debitu. ¶ Sed fm naturā hominis:
 pmo in stāti sui esse meruit sibi vt dictū est
 glām corpis 7 impassibilitatē mentis. Et
 sic de no suo p naturā fecit suū merēdo. sic
 post 2tinue merēdo fecit hęc a pmo instā-
 3 ti sibi debita. qz quelibet sua electio infini-
 te fuit accepta do patri. ¶ Et ad hoc qd dr:
 q fm naturā serui oīa patris sunt sua. Di-
 citur q h est p grām: 7 q ad glām corpis et
 Ad 5 dicit ipassibilitatis meris ex merito. ¶ Ad
 qntā. neget aīcedēs p pma pte. Immo dr
 q xps meruit infinite quo ad sufficientiā.
 Ad 1. ¶ Ad pma pbatiōem dr. q meritū nō qn-
 tificat penes qntitatē act': siue grē solū seu
 pncipalit': s; magis penes rei acceptatōz 7
 dignitatē psonę. mo dignitas psonę merē-
 tis erat infinita. 7 ex h vt dictū fuit: omne
 op' xpi elicitū infinite est acceptatū. ¶ Ad
 Ad 2 secundā pbatiōem. vez est q nō meruit ni-
 si fm aiām creatā q finita est: s; qz supposi-
 tata ē a psona infinita cui pncipalit' attri-
 buunt actiones ab ea 7 a charitate ei' fini-
 ta pcellit meritū infinitū. s; h dei acceptati-
 onē nō iuxta qntitatē charitatis: acius vl'
 Ad 3 naturę merētis. ¶ Ad tertiā dr: pmo. q xpi
 stus tantū meruit quantū d lege ordinata
 dei deus pot' pmiare genus humanū: cum i
 ei' merito omē meritū hoīm sit fundatur.
 2 ¶ Secdo dr: q de' nō potuit meritū xpi am-
 plius acceptare q acceptavit. qz accepta-
 vit ipm infinite: vt dictū est. ¶ Tertio. q nō
 3 potuit nec pot' de potētia ordinata vl' abso-
 lura plures hoīes pmiare qz p quib; meru-
 it ad sufficientiā. nec hoc est incōueniens.
 nunq; in de facto tot pmiabit qn plures p-
 Ad 4 miare possit. ¶ Ad quartā. neget q merito
 xpi aliud potuit esse maius. Et ad pbatiō-
 nem dr. esto q de' aīę xpi capacitātē pl' ex-
 tendisset 7 ampliorē ei charitatē infudisset
 adhuc xps nō pl' meruisset: nec si aliā cre-
 aturā deus assumpsisset cū dupla charita-
 te: vel als qūlibet maiore. adhuc p illam
 nō plus meruisset. qz maius infiuo eē ne-
 quit. mo xpi meritū infinite fuit acceptatū
 1 ¶ Un nō claudir repugantiā: q a qntūli-
 ter parua qntitate meritū pcedat infinitū

et dei acceptatiōe. Et rōnabilit' de' meritū
 xpi infinite acceptavit ppter psonā merētē
 que erat infinita. ¶ Secdo pcedit. q grē fi-
 nitę meritū de' ad tātū de facto acceptavit
 q etiā maioris grē meritū si eā faceret: ma-
 2 gis acceptare nō posset. ¶ Tertio q meritū
 aggregatū ex merito xpi et ex meritis oīum
 alioz sanctorū nō est maius intēsiue: qz so-
 lum meritū xpi. qz infinito nihil est mai'.
 ¶ Ad quinta. neget assumptū. qz si huma-
 nitas christi fuisset separata 7 suppositata
 supposito pprio: meritū eius qd ex eisdem
 Ad 5 charitate 7 electionib; 7 actibus habuisset
 infinite min' fuisset merito xpi. ¶ Ad pba-
 rionē. neget q meritū attendat penes qnti-
 1 tatem gratię 7 seruois pncipaliter: s; solū
 materialit'. formaliter aut attendit penes dei
 acceptatiōem. ¶ Ad scdam rōnē pncipalē
 neget aīcedēs. s; q nō sit possibile in pmo
 Ad 2 instāti 2c. meruisse. ¶ Ad pma pbatiōz dr
 q nō oportet: esse tpe pcedere ipsuz mereri
 sed vez est q est pus natura: sicut act' pri-
 mus por est actu scdo vel pus cōitate. vñ
 nō erat por: sol qz ei' lumē. Ubicūq; ei agēs
 est sufficiens respectu effect' pducibil'. ibi sil'
 incipiūt causa 7 effect' esse i agentib; natu-
 ralib;. vt lux solis 7 lumē ab ea pcedēs In
 agentib; aut libris si a pncipio sit sufficiens
 cognitio: poterit esse electio cogua rōi 7 vo-
 lūtati. sic in scdo de angel' dictū ē. Christus
 autē a pncipio sui esse fuit cōphēsor. 7 iō
 nō habuit fm naturā hūanā pus eē qz co-
 gnoscere plenariū volūtati' p'is. 7 g etiā a
 pncipio fuit i eo electio: q elegit oīa illa q
 videbat esse eligēda ex ardentissima charita-
 te. 7 iō a pncipio plene meruit. ¶ Ad scda ad. 2. p.
 pbatiōz. q aliqd pot' esse cū 2tinuo 7 tpe du-
 plicat'. Uno mo i fieri. alio mo i pmanētia.
 Aliq em instātance fiūt: vt aīa hoīs: q tñ
 p tps pmanēt. ¶ Per h ad formā. pceditur
 maior q illud qd ē cū 2tinuo 7 tpe: nō est i
 Ad 3 instanti: eo mo quo est cū tpe. Nō ei p tps
 pmanet nō mēsurat instāti qd etiā cum tē-
 pore 7 successione 2tinua pducat': nō pdu-
 cat in instāti. ¶ Sed neget minor. q vnuer-
 salit' hūanū intelligere 7 agere sit cū conti-
 2 nuo 7 tpe q ad fieri. licet q ad factū esse vel
 pmanētia ita sit. ¶ Ad p'hm i de sensu 7 sen-
 lato dr. q loquat' de intelligere rez q successi-
 3 ue p'sentant: sicut esset son' vel mor'. Ul' q
 loquat' de pmanētia intellectōis ita pducat'.
 nō aut vnuerfaliter vult q omis pductio
 intellectōis sit successiua: cū dicat tertio

de anima. c. xxx. q. in diuisibile. i. in diuisum
speciei et magnitudinis intelligit intellectus
in diuisibili rpe et diuisibili aia. Et. x. et hi.
cor. dicit in pre pma. c. v. q. visio et electa
tio sunt in instati. ¶ Ad tertia pbarioez: ne
get sequentia q. inferi q. meritum xpi esset fm
se. et non solum ex dei acceptatione infinitum. qz
omnis actus xpi et ois electio et hmoi: fm se
2 finita sunt. ¶ Ad pbarioem pntie dictum
est plus in qstioibz sedi q. q. elegit p hora se
aliqd vnu ex caritate factuz. tantum meret i
instati electiois qtu est de se. sicut postea
exequedo p eandem hora. q. uis exte sue diu
tius mereat cotinuado electione per hora.
Et forte d. p accidens intesue eo modo quo
actus extenor addit sup meritum actus inre
3 rioris. ¶ Unde ad ppositu. Chrius in pri
mo instati sui esse elegit toto rpe vite sue
ex plenitudine charitatis agere ea que vi
debat deum esse velle agere. et ideo in pmo in
stati d. p se tantum meruit quantum p totu te
pus vite sue sequens. licet non tot modis me
merit. qz non expletioe opis nisi post. ¶ Per
hoc patet qd dicendu ad forma. q. licet xps
meruerit p primo instati: tñ fm pparaz ra
tionem meriti cotinuatio eiusdem electionis
p tota vita non addidit de se aliquod me
ritum qd non erat in prima electioe inclu
2 sum. ¶ Unde neget minor. quia d. q. coti
nuatione illi? electiois p hora sine remissi
one in quolibet instati tantum meruit sicut i
primo. loquedo de merito distincto. Tum
quia electio ista correspondebat merito toti
us vite. et ideo eius cotinuatio non addidit
nouum meritum intensiue de se: etia si christus
in aliquo instati in se pduxisset nouam ele
ctioem p similit. ulla fuisset minor ista. qz re
3 spondens fuit inclusum in merito pme
electiois. et h. fm se. vñ licet xps meruerit in
pmo instati. tñ non in ordine ad instas ele
ctionis quantificat meritum electiois. s. in or
dine ad tota vita p qua elegit coformiter
ad 4. p. agere volurati patris. ¶ Ad quarta pbari
one. neget maior. non em oportuit xpm deli
berare q. pfecta habuit cognitioem de dei pa
tris volutate. Itē staret q. meritum esset cuz
deliberatioe. et in instati: quia sepe homo
2 diu deliberat qd agendu. et instatane pdu
cit electioem ppter deum bona. ¶ Ad pbario
nem antecedentis d. q. veru est q. meritum in
electione. s. q. in christo et in alijs pfectis vi
ris non semp electio presupponit p siliu. h. em

est in fortibus punctis vbi sibi non sufficiunt
decernere qd agendu et qd dimittendu. qd
in christo non habuit locu. ¶ Ad quintam
neget qd assumit. immo creatura potest de
mereri in instati. s. eliciendo et eligendo co
tra dei pcepta. ¶ Ad pbarioem illi? dicit. 2
q. angelu in primo instati sui esse non po
tuisse peccare: non fuit ex eo q. in instati non
potuit demereri: cu postea in instati demer
ruit. Sed hoc fuit ex eo: quia deus eu ma
lum pducere non potuit. ¶ Et ergo sicut eu
3 produxit rectu in esse: ita pduxit eu rectuz
in naturali cognitioe et dilectioe: vt de hoc
ibidem in secundo dictu fuit. cōcedit etia ex il
lo q. creatura rationalis in pmo instati sui
esse pparia electioe non potest peccare: eo q.
deus nequit ea pducere non recte cognoscer
rem: si cognoscat ab initio. si recte diligen
tem rectitudine naturali: si diligat que non
stant cu electioe p uera qua peccaret. Si tñ
a principio est plenitudo cognitiois et gre
potest a principio mereri. qz electio merito
ria non repugnat rectitudini natural insti
tutiois. ¶ Ad sexta pbarioem pcedit ans
2 et neget pntia. qz sic arguendo posset inferri:
q. nullus posset mereri. qz qcqd habet aliqs
habere penit? a deo si sit bonu. S. arguens
vult q. xps qcqd habuit i pmo instati: ha
buit sine pparia coactioe sue create volurati
et ita neget in illo sensu. imo siml cepit sua
voluras esse et meritoze eligere. ¶ Ad pba
2 rione d. q. oia q. habuit: habuit a deo: sed
multa sine coactioe sui se esse plenitudi
ne glie: gre et cognitiois. S. electoz sequit
eē habuit mediate cognitioe: volutate sua
ad h. agere. s. libere eliciere. h. em fuit i eo spe
ciale. qz cu a principio esset cōphensor: fuit
ro in eo pfectissime accelerata: fm qua eli
cuit a principio. ¶ Deinde videt ad ratios
que sunt ptra questu. ¶ Ad pma. q. illa ar
guit de efficiencia. Et certu est q. non singulis
effecriue pduxit vel meruit salute. sicut di
ctum est. cu hoc tñ stat: q. singulis meruit
ad sufficiencia. ¶ Ad secunda neget ancedens.
Immo iustificatio impij fit p passi
onem xpi. qz p sacramentuz qd a passione
xpi que fuit: iustificatiois habet vim. ¶ Ad
2 auctoritate illa ad Roma. iij. dictu est sa
tis in pposito. qz iustificatio impij fit a pas
sione effectiue. et a resurrectione xpi p modu
detant? et finis. qz finis totu quietas deside
rium esset pfigurari xpo: corpe et aima. qd
fit in nobis aspicietibus christi resurrectione

Ad 5

Ad 6

a dpm
et qiro

7 sperantibus q ex merito xpi ad silem resurre-
 ctione reuocentur. Sic q allicit nos xpi re-
 surrectio: vt sobrie iuste r pie viuam in h
 seculo. 7 ex sequenti p modū alluciet 7 qerā
 nis iustificat nos. Sz p modū meret pas-
 3 sio dās sicut sacris iustificauit nos. ¶ Ad
 auctē Esa. dicit q solus iustificat a pctis pn
 cipaliter. xps aut vt hō sacerdos 7 sacra iu-
 stificant min⁹ pncipaliter: vt mīstri vlt infra
 dei qb statuit de pctōres iustificari. ipō q
 Ad. 3 tū pncipaliter infundere. ¶ Ad tertiā pcedit
 tur maior p idē. 7 pcedit q grām infundit
 de pncipaliter. passio aut xpi: 7 xps p eā me-
 ruerit: vt sacra eā infundat misterialiter: 7
 vt efficac in srm ad iustificandū 7 ad regni
 Ad. 4 ianuā apenedā. ¶ Ad qtrā. pcedit q pprie
 passio xpi iā neminē iustificat: sic rō arguit
 7 dictū est in pma conclusōe scōi arti. Sed
 dicit suo merito iustificare. qz xps siue de per
 passionē 7 fidē eius disposuit dare vim sa-
 cramentis: vt instris qb hoibz voluit suaz
 Ad. 5 grām 7 glām cōpartiri. ¶ Ad qtrā q pas-
 sio xpi dicit fuisse eā iustificatōis i genere cau-
 se efficiētis instrumētalis. qz erat instrumē-
 tū: cui fide iplicita vel explicita a pncipio
 1 seculi vsqz i finē de disposuit iustos iustifi-
 care. ¶ Ad improbationē illi pcedit q de
 2 est eā efficiēs pncipal. stat aut q iustificati-
 onē faciat plibz instris. ¶ Ad scōam. q iu-
 sticia patris repēdebat a passione xpi futu-
 ra. 7 ex ei fide iplicita vlt explicita iusticiaz
 psecuti sūt. Impossibile em fuit a pncipio
 seculi vsqz i finē quēpiā iustificari: nisi in fi-
 de mediatoris dei 7 hoim. q fides implici-
 te icludebat i simplicibz fide mentoz: qbz
 3 mediator debebat iustificare. qz potissimū
 fuit sua passio bñdicta. ¶ Ad illud qd dicit
 q iusticia scōrū hodie nō facit passio xpi.
 Rñdet sic dictū est. q eā faciāt sacramēta:
 4 q vim hñc 7 receperūt a passioe xpi. ¶ Item
 fides passiois xpi i adules ē hodie necessa-
 ria ad salutē. 7 sic dicit ipm facere: qz fec sacra-
 mētis inesse sicut q fideles pnt iustificari
 Ad. 6 ¶ Ad serra dictū est in positioe i pmo 7 se-
 cūdo articō. q baptisim⁹ delet pctā 7 penā
 nec est necessaria pnia afflictiua hīs q ba-
 ptisant. Sz q sel mūdā 7 ingrat⁹ tati be-
 neficij: itez cadit in pctm. huic necessaria ē
 pnia. Sic em xps p nob voluit: ita 7 ipe de
 peccatis cōmissis post baptisimā debet dele-
 re. sufficit tñ mltro minor q req̄ret si nō fu-
 isset passio xpi. ¶ Itē q efficac ē pnia ad re-
 ciipiendū celū illi q in mortale cecidit pec-

catum. h bz a passione xpi ¶ Ad pfirmati Confir.
 onē dicit q q ad sufficientiā deleuit oia crimi-
 na suoz iterfecoz. 7 ḡ neget añs. Ad ima-
 ginationē Anselmi dicit q nō fuit tā maluz
 occidere xpm q̄tū bonū fuit xps: nec etiā qz
 bona inesse meriti fuit passio xpi. Rō. quia
 pctm occidētū formaliter fuit finitū 7 tara-
 tū q ad decedēs i eodē ad penā finitā in-
 tensiue. passio autem chūsti estoq̄ intensiue
 fuerit finita: tñ infinite fuerat acceptata.
 Chūst⁹ em fuerat psona infinita: qz de. in-
 terficiētū pctm itidē erat finitū etiā esto q
 interfecerūt deū tñ eū nō cognouerūt i actu
 q esset de. qz dicit ap̄lus. Si cognouissent:
 nūqz regē gl̄ie crucifixissent. j. ad Lhorim. ij
 ¶ Scōo qz xps passus ē solū p̄m id qd pas-
 sibile fuit. ¶ Tertio. qz de ē p̄m prior p̄mia
 re qz punire. 7 ḡ quis meritū passiois infi-
 nite acceptauerit: tñ demeritū illatiōis so-
 lum finite punire voluit 7 min⁹ qz ipm i se
 fuit. q̄uis etiā solū erat finitū. ¶ Ad qtrā
 q penas r̄pales velut mortē 7 dolorē p̄ntū
 vitē mors xpi finaliter debet. i. i resurrectioe
 sz p̄ntū vita liberauit a pena opp̄ressiua.
 nō aut a pena p̄morua vt i. iij. conclusioe
 scōi articū dictū ē. ¶ Per idē rñdet ad qu-
 tam. qz ille p̄ne de qbz arguit sunt p̄ne p
 moriue. i. valētes ad exercitiū sicut 7 ad cu-
 stodā hūilitat. sic etiā mors 7 alię p̄ne p
 sent vitē. ¶ Illa q adducūt p supposito er-
 q̄sito sunt p dicit. De q̄ questione.

Tertio decim

mo q̄nt circa distinctōe
 r̄j. 7 r̄ij. 7 vltimo circa
 passionē. Utrum sicut in
 triduo vtraqz ps essentia
 lis chūsti hominis: verbo
 mansit vnita: sic in eodē chūstus fuerit ve-
 re hō sic fuit i vita. Que questio suppo-
 nit q in triduo tā caro qz anima ināsit vni-
 ta s̄bo. ¶ Contra qd arguit sic. Aia nō man-
 sic vnita s̄bo. ḡ r̄c. p̄ntia nota. añs p̄bat p
 mo qz i natiuitate v̄iugebant ea q i morte
 sepabant. qz h videt esse officiū mort. mō
 vitas i natiuitate vniebat aie. ḡ in morte
 ab ea sepabat ¶ Scōo sic. qz si aia māstsz
 vnita: tūc s̄bū dei māstsz aia. p̄ns ē falsuz
 7 p̄bat p̄ntia rōne cōcarōis idiomatū. qz
 ab hūanitate vnita dicebat s̄boz hō. ḡ si
 aia māst vnita: māstsz s̄bū aia ¶ Tertio p̄bat. 3
 bat añs. qz Jo. r. dicit xpi. Pr̄tē hēo p̄nēdi

tra sup
positum
Ar. 1.

p̄bat. 2.

p̄bat. 3.

Argu. 2

pbat. 2

pbat. 3.

pbat. 4

Confir.

animā meā. vel ḡ hoc intelligit de verbo q̄
 eā posuerit. ⁊ habet ppositū. vel de carne. ⁊ h̄
 nō. qz caro cū sit materia: n̄ habet vim acti
 uam. vel de aīa fm se. ⁊ hoc nō. qz idē nō po
 nit seipm. ¶ Secūdo pncipaliter arguitur
 sic. In triduo deitas fuit sepata a carne. er
 go ⁊c. pbat aīcedēs pmo. quia vniens car
 nem cū deitate: fuit a carne remorū. s. aīa
 modo remoro vīculo vnitiuo: remouetur
 vnio. igit ⁊c. p̄z maior. qz als xps nō fuisse
 mortu⁹. patet mīnor: p magistru supra dis
 scōa. ¶ Secūdo. quia p̄ore ablato: aufert
 postē⁹. modo p̄or est vnio carnis cū aīa
 qz cū deitate. ⁊ illa fuit ablata. ḡ etiaz fuit
 ablata vnio carnis a deitate. patet maior
 de se. ⁊ minor: quo ad p̄mā p̄tem p̄z. quia
 vnio carnis ad aīam est naturalis. Vnio
 ad verbū fuit gratuita. mō naturale p̄ce
 dit gratuitū. Scōa ps patet. quia xps fu
 it vere mortu⁹. ¶ Tertio. qz vel vnio carnis
 cum ḡbo fuisse terminata ad vnitatē p̄so
 ne. vel ad vnitatē naturę: nullo modoz
 potest dici. igit ⁊c. p̄z maior sufficiētī diu
 sione. qz omīs vnio terminat ad aliqd vnū
 pbat minor. pmo nō ad p̄sonā. qz ruc ḡbū
 fuisse p̄sona carnis vel caro. qd nō habet
 p̄abilitatē. nec scōm. qz natura carnis nō
 est facta natura diuina. ¶ Quarto. quia i
 triduo xps nō māsit corp⁹. ḡ nec māsit cor
 porū verbū vnitū. p̄batio p̄ntic qz ex vnio
 ne cū corp̄e debet denominari corp⁹: rōne
 cōmunicatiōis idiomatū. Et aīcedēs p̄z
 qz nō māsit aīa ḡ nec corpus nisi diceret:
 qz nouū corp⁹ assumpsisset q̄ qd aīa habu
 isset. ante em nō alio erat corp⁹ q̄ eo quo
 erat animal. ¶ Cōfirmat. qz scz caro māsit
 vnita deitati. vel h̄c erat pure informis. ⁊
 hoc nō. qz sic materia p̄ma staret sine for
 ma substāiali. ⁊ sic esset qd p̄ se v̄l in actu.
 ¶ Vel fuisse formata forma substāiali: q̄
 ante fuisse in xpo cū aīa intellectiua. Et h̄
 nō. qz sic p̄les forme substāiales fuissent i
 christo. s. corp̄e itatis ⁊ aīa intellectiua
 Et sic in xpo fuissent q̄tuor distinctę sube
 scz diuinitas: forma corp̄e itatis: aīa i
 lectiua ⁊ corpus. qd falsum videt. quia
 in xpo cōiter nō ponunt nisi tres fuisse sub
 stantie. ¶ Vel caro fuisse formata forma
 substāiali noua: sicut in morte alioz ho
 minū. s. forma cadaueris. ⁊ hoc nō. qz cuz
 caro fuisse adhuc assumpta: illa forma fu
 isset etiā assumpta. ⁊ sic cū xpo resurgētī il
 la forma nō māserit p̄s in triduo aliqūid

assumpsisset qd postea dimisisset. ¶ Quin
 to. qz si sic: sequeretur qz caro mansisset viua.
 falsitas p̄z. p̄batio p̄ntic. qz quicqd ē vni
 tum summe vite: viuūt p̄ illā. mō caro mā
 sisset vnita summe vite. igit ⁊c. P̄z maior
 qz si vita inferior p̄t viuificare: qre nō su
 perior. patz minor: p̄ aduersariū. ¶ Deinde
 questio q̄rit: Vtrū xps in triduo vere fue
 rit homo sicut fuit in vita. Qd pbat p̄mo
 auctoritate mgrī dis. xxi. ca. i. h̄ manifeste
 dicitur sub his ḡbis. qz licet homo mortu
 us fuerat in morte: tñ erat de⁹ homo. ¶ Et
 pbat sua rōne. qz illud vere erat homo qd
 habuit omēs p̄es hūanę naturę sibi vni
 tas. s. xps in triduo habuit omēs p̄es hu
 manę naturę sibi vnitas. ḡ ⁊c. P̄z maior
 qz caro ⁊ aīa rōnalis sunt hō: vt dicit Atha
 nastus. Patz minor: p̄ magistz dis. xxi. et
 auctoritatibz ḡbz eā ibidē pbat. ¶ Scōo.
 qz dicit beatus Augustin⁹ in p̄mo lib. de tri.
 qz talis erat illa susceptio q̄ deū hoīem face
 ret ⁊ hominē deū. ḡ fm hoc causa pp̄ quā
 hō erat de⁹ ⁊c⁹ homo: erat illa susceptio.
 Sz p̄ triduu ipa māsit. ḡ homo māsit de⁹
 p̄ triduu. ¶ Tertio qz omē h̄ns aīam hūa
 nam est hō. s. xps in triduo habuit aīam
 humanā. ḡ erat hō. ¶ Quarto. qz oīs sub
 stantia aiata sensitiua rōnalis est hō. s. ḡ
 bum i triduo erat h̄mōi. p̄z maior: p̄ defi
 nitionē hoīs. p̄z minor. qz ḡbum i triduo
 habebat aīam rōnalē sibi vnitam. ḡ ab ea
 potuit dici substātia aiata sensitiua rōnal
 ¶ Quinto. qz tota p̄sonalitas hoīs est ipa
 aīa: s. fili⁹ in triduo māsit cū aīa sibi vni
 ta. ḡ māsit homo. minor: supponit. Patet
 maior auctoritate venerabil⁹ Hugonis li
 bro. ij. de sacra. p̄e p̄ma. c. iij. h̄ dicitur. qd
 pbat rōnibz. Primo p̄ definitiōem p̄sonę.
 quā ponit Boetius in libro de natura ⁊ per
 sona. quę dicit qz p̄sona est rōnalis naturę
 indiuidua suba. mō sola aīa in hoīe est rō
 nalis naturę: ⁊ suba indiuidua cū corpus
 sit diuisibile. ¶ Scōo. qz homo d̄ corpus
 vt dicim⁹ petri sepeliri qz corp⁹ suū sepelit.
 Et multo magis h̄ debet p̄cedi de aīa. vñ
 dicim⁹. sancte petre ora p̄ nobis. ¶ Et h̄ po
 test p̄firmari auctē p̄hi. ij. et hi. dicens. qz
 homo est maxime intellectus. ¶ Sexto. qz
 dicit Linconiensis qz tota q̄dditas rei ē for
 ma ei⁹. cū ḡ in ḡbo māsit forma sibi vnita:
 māsit in eo q̄dditas hoīs. ḡ hō. minor: sup
 ponit. ⁊ maior: ē Linconiensis. ij. posterior.
 ¶ Et pbat qz corp⁹ nō sit de q̄dditate rei. qz

pbat. 1

p q̄stro arguit. 1

2

arguit. 2

Argu. 3

argu. 4

arguit. 5

1

2

Confir.

Arg. 6

2

quid ditas rei est ppetua z ingenerabil' z in
 corruptibilis: vt videt p hys velle. vij. mera
 p hysice. mō tale qd nō est corp' qd corrū/
 pit. q corp' nō est de qd ditate. ¶ **Cōfirmat.**
 qz materia nō est pncipiū cognoscēdi rē. q
 nō est de ei' qd ditate. tenet pntia. qz vt dic
 p hys. ij. mer ha. eadē sunt pncipia essendi z
 cognoscēdi. in mō cognoscēdi ppter quid.
 ancedēs ptez p phm. j. phisicoz. qz materia
 fm se est ignora. ¶ **Itē** seprimo. qz xps fuit
 sepult'. v' grōne vitar'. z h nō. qz nō pōt i/
 cludi sepulchro. Ul' rōne humanitaris. et
 habet ppositū q xps tpe sepulture habuit
 humanitatē. q fuit hō. ¶ **Octauo.** xps i tri
 duo fuit xpus. q hō. pntia tenet. qz arguit
 ab inferiori ad supi'. aīis ptez pmo. qz i eo
 p dicitur de se: qua nulla est verior. vt dic
Boet. ¶ **Secūdo.** qz articul' parisiensis
 dicit. q hęc est necessaria. homo est aīmal.
 multo forti' ista. christ' est chris'. ¶ **No.**
 no. qz i triduo aīa xpi erat vnita suo corp'i
 q. pntia tenet. qz h sufficit ad esse hōiem. z
 aīis ptez. qz fuerūt vnita vni tertio. modo
 quecūqz vniūt vni tertio: etiā vniūt inf se
 Minor est cōis regula. z maior est nō. qz
 vt dicit: manserūt vnita s'bo. ¶ **Sz** p sup/
 pposito. q tā aīa q corp' māserūt vnita ver
 bo. est m'gr dis. xj. c. vj. pbans h p multas
 auctoritates scōz. ¶ **Prima** est sup illud
 Joh. x. Ego pono aīam meā. Et est Angu
 stini omelia. xlvij. sup Joh. dicit'. q potē
 tia vitar' aīa diuisa est a carne: s' neutri a
 s'bo dei. ¶ **Secūda** est eiusdē ibidē. verbū exē
 sustat hominē z aīam z carnē: nūqz depo/
 suit aīam vt esset aīa a verbo separata. sed ca
 ro posuit aīam qū expirauit sequit mors. q
 ad rps carnē z aīam separauit: s' neutri a s'
 bo dei. ¶ **Tertia** est ei' ptra felicianū in ex
 pōsitōe fidei catholice. Christus in sepul
 chro carnē suā cōmoriēdo nō reseruit sicut
 carnē suā in vtero m'ginis p nāscēdo forma
 uit. ¶ **Quarta** est Ambrosij li. iij. de spūā
 cto ante mediū dicitis. q in emissione spi
 ritus verbū pndebat in cruce. q cū carne z
 oīa cōmouebat. ¶ **Sz** ptra questū. q xps
 in triduo nō fuerat hō. pbat sic. qz oīs hō
 habet aīam inherētē corp'i. Christus in tri
 duo nō habuit aīam inherētē corp'i. q nō
 erat homo. ¶ **Patet** maior. qz aīa non dat
 esse hōis nisi qn est in corpe. ptez minor. qz
 aīa descēdit ad lymbū z corp' remāsit in se
 pulchro: vt dicit articul' in simbolo. ¶ **Et**
 pfirmat. qz homo mortu' nō est hō. Christus

Cōfir.
 argu. 7.
 Arg. 8.
 Argu. 9.
 p suppo
 sito
 Arg. 1.
 2
 3
 4
 5 qstū.
 2
 Cōfir.

stus in triduo fuit vere homo mortuus. q
 nō erat hō. patet maior. qz mors hōis de/
 mit ab eo esse hōiem. ptez minor p symbo lū.

In hac questione
 erunt duo articuli. Primus erit de suppo
 sito. Secūdus de questū.

Quantum ad pri

mū est pma pclusio. Anima xpi in triduo
 māsit verbo vnita. pbat sic. qz si fuisset se/
 parata h maxime esset qz hoc requireretur
 ad verā mortē xpi hōis: s' ppter h nō opoz
 tuit eā separi a deitate. q pclusio s'ca. pntia
 tenet. z maior ptez qz quare in morte fuisset
 plus sepata q in vita: nisi separatio ei' a dei
 tate fuisset necessaria ad mortē xpi: nō em
 videt aliqua alia rō. Et minor patet. quia
 ad mortē hōis sufficit separatio anie a carne
 nulla rō est: quare a deitate. qz hoc est imp
 tinens mortū hōis. ¶ **Secūdo.** qz vnio beati
 fica est indissolubilis de lege ordinata. Et
 maior est vnio hypostatica qz beatifica. q
 consequētia tenet. z maior patz. qz si vnio
 beatifica posset dissolui: tūc beati nō essent
 securi de sua beatitudine. z sic nō essent bea
 ti. minor ptez. qz dicit beatus Bernardus q
 vnio hypostatica ē maximā vnio post vni
 onē trinitat'. ¶ **Tertio.** que de' dar: sine cul
 pa nō auferit: s' dedit aīe vt esset vnita hy
 postatice. q cū nō peccauit: nūqz illd ab ea
 abstulit. patet maior. qz dicit ad Roma. ij. q
 sine pnia sunt dona dei. minor supponitur
 ¶ **Quarto.** qz fili' descēdit ad inferna. q vel
 rōne aīe. z si sic. habet ppositū. vel rōne dei
 tatis: qd omīno est impossibile: cuz deitas
 vbiqz sit z moueri nō possit. ¶ **Secūda** pclu
 sio. etiā corp' siue caro xpi māsit in triduo
 vnitū vel vnita s'bo. que pclusio cū pcedē
 te patet p Damascenū li. iij. c. xvij. diciten
 tem. Etiā si xps mortu' est vt homo z scā
 ei' aīa ab incōraminato diuisa est corpe:
 deitas tū inseparabilis ab vtriusqz pmasit: ab
 aīa dico z corpe. ¶ **Secūdo.** posset pbari per
 certā rōne factā ad pclusionē pcedentē. qz
 cū corp' xpi nō peccauit: nō debebat perde
 re h qd dei gratuito dono recepit. ¶ **Tertio.**
 Christus siue fili' dei i simbolo dicit sepultus. z
 hoc nō puenit ei nisi rōne corp'is vniti. qsi
 tur ptez minor. qz deitas sepeliri nō pōt. hoc
 etiā dicitur auctes adducte p ista pre in ar
 guēdo p supposito. ¶ **Tertia** pclusio m'ialis.

pbaf. 2.
 pbaf. 3
 pba. 4.
 Cōdo. 2
 pbaf. 2
 pbaf. 3
 Cōdo. 3
 DD

Utraq; ps essentialis xpi in triduo mansit vnita xpo. seqt ex duab; pclusionib; pcece dentib;. ¶ Sed est dubiu. Utru in triduo hęc fuerint vnita eadē vnione vl' distinctis vnionib;. Q; eadē ptz. qz vnione filij dei fuerūt ambo vnita. ¶ Secūdo qz illa vnio videt esse vnio cui' vn' est termin'. modo vtriusq; vnionis vn' fuit termin'. s. psona filij dei. ¶ Tertio. qz nō fuit nisi vna assumptio. qz etiā nō fuit nisi vna vnio. tenet psequētia. qz p assumptōz facta est vnio. aūs notū est. qz xpbū assumpsit totā naturā humanā vnica assumptōe. ¶ Sz videt p opposito q fuerint duę vniones. qz cuiuslibet vnibili sua vnio corūdet. mō caro z aima sunt diuersa vnibilia z ambo deitati vnita. q diuersis vnionib;. ptz pntia. z maior videt se nō. quō ei eadē vnione eidē tertio distincta vnibilia vnirēt. Minor nota est qz caro z aia sunt distincta vnibilia. ¶ Et pfirmat. qz vniones distinctę loco z termino distinguūt. sz i triduo iste vniones distinctę fuerūt loco z termino. igit pntiaz maior notę sunt. quō em esset vna vnio ipi' a. eū b. in terra. z ipi' a. cū c. in celo. Minor ptz. qz i triduo fuit vnio carnis cū deitate i sepulchro: z vnio aig cū deitate in inferno. Cōstat aut hęc eē diuersa loca: z etiā hęc esse diuersa q deitati erant vnita. ¶ Secūdo inter q cūq; est ordo illa sūt plura: sed inter vnione aig z carnis est ordo. q sequit q sint plura vl' plures vniones. Maior nota est qz eiusdē ad seipm null' ē ordo. z minor ptz p mōm dist. ij. dicentē. q deitas p pus vnatur aig qz carni. ¶ Tertio. qz nō min' videtur deitas vnita diuersis vnionib; aig z carni: qz aiam diuersis vnionib; vniri deitati z carni. sz aia diuersis vnionib; vniri deitati z carni. qz deitati hypostatice z carni formaliter. q etiā deitas diuersis vnionib; vnitur eidē aig z carni. Patet maior vt videtur. qz si aia q ptim spūalis ē: cū sit spūs. et partim carnalis cū sit forma carnis z opa plurima exercēs i carne: vna vnione vtriq; vniri neq; at. qto min' diuitas q sūme spiritualis est vna vnione poterit vniri spiritui q spūalis est. z carni q corpalis sub magnitudine pseuerat. Rūdet q de hac vnione an dictū fuit in qstione tertia. z q supposito illis q ibi dicebant sit pma ppositio. Sumēdo vnionē p actu q fiebat assumptio. s. p vnitate. eadē in instāti incarnatiōnis fuit vnio ipi' aig z carnis cū deitate.

Dubiū. Argu. 1.

arguit. 2

arguit. 3

In Friū

Confir.

argui. 2.

Argu. 3.

Cōdo 1

patet. qz eadē assumptio ē assumptio de' totam humanitatē z ista assumptio fuit hęc vnio. igit pntia nota ē. z aūs ptz. qz hęc assumptio siue vnio passiuā fuit vel ipa aia cui' assumptio ē simul assumpta est caro. vl' fuit tota hūanitas q etiā erat vna. qz aia z caro fecerūt vnā hūanitatē. z vt vnū assumpta sunt nō vt distincta. ¶ Secūdo ppositio. capiēdo vnionē p vnione actua hęc vnionē faciēte z nō fm se termini nāte: adhuc fuit vna vnio actiua. ptz. qz tota trinitas hęc fecit: z nō terminauit: cū vnio siue assumptio nō sit terminata ad trinitatē sz ad psonā filij. ¶ Tertia ppositio. Etā eadē vnio est z fuit actiua assumptiois aig z carnis z terminās eā. ptz. qz hęc fuit psona filij q hęc vnionē fecit z terminauit. qz ad psonā filij terminata ē vt dictū est. ¶ Quarta ppositio. etiā in incarnatōe fuit eadē vnio passiuā carnis z aig. ptz. qz hęc fuit humanitas q assumebat q fuit vna: vt dictū est i qstione. iij. pclusioe. v. scōz ptis scōi articuli. ¶ Quinta ppositio. Hęc vnio passiuā quīs soluz erat vna vnio: tū equialēter erat duę vniones. ptz. qz illa vnio quīs vna i se: equalēter est duę: q duę res essentialit' z specie diuersę eidē tertio vniant. sz ita fuit de ista. q zc. pntia tenet z maior nō est ex qd nois. Sz minor patet. qz ea vnione passiuā tā aia qz caro q specie distincta sunt xpo dei vniebāt. ¶ Dicit forte quō aimar caro erat vna vnio passiuā: Rūdet. quia ipa erat vnū. s. vna humanitas vni z eidē vnita p assumptioem. sz filio dei cui nō vniebant p aliqd accidēs sup additū: vt in dicta qstione pbatū fuit sed per seipsa. fuit ei eaz vnio passiuā cū xpo earū essentia. ¶ Sexta ppositio. Illa vnio passiuā fuit etiā in potentia duę distinctę vniones nō faciētes aliquā vnionē tertiā vnā. pbat. qz nō min' erāt distinctę vniones qz distinctę res: q nō faciētes vnū: poterāt remanere vnite. sz hęc vnio erat in potentia distinctę res: q seorsū nō faciētes vnū māserūt vnite. igit. ¶ Patz maior ex eo qd in dicta qstione pbatū fuit. q illa vnio nō est aliqd distinctū a reb; vnit'. z g recte sic erat i potētia distinctę res vnite eidē z non faciētes vnū sic erat distinctę vniones. ¶ Et minor ptz. qz illa vnio fuit illa hūanitas: q in triduo remāsit distinctę res vnite non faciētes vnū. qz i triduo aia cū carne xpi nō faciebat vnū. ¶ Ultima pclusio. Sic semp

Cōdo 2

Cōdo 3

Cōdo 4

Cōdo 5

Dubiū incidēs collitur

Cōdo 6.

Cōdo 7

ante mortē et post resurrectiōz aīma et caro
 vna vnione passiuā diuinitati vnita fue-
 erūt: sic in duo sine tpe medio duabz vni-
 onibz passiuis nō faciētibz tūc vnū: vnita
 ei manserūt. ¶ Prima ps q an mortē: p r-
 1 p conclusiōe q̄ra. ¶ S3 q post resurrectiōz
 2 patz. qz nō min⁹ erat xps post: qz an mortē
 nec min⁹ faciebat aīa cū carne vnū p suaz
 essentia diuinitati vnū post: qz an. g post
 3 debebat dici eadem vnione q̄ an. ¶ S3 ter-
 tia ps p r- p p̄mā rōnē post oppositū et eius
 p̄firmatiōe factas i mouēdo dubiū. mā/
 sit etiā tā caro qz etiā aīa vnita s̄bz: et non
 vna vnione: eo q vnio carnis tunc nō pōt
 dici fuisse aīa q distabat a carne. nec vnice
 batur carni: eo q caro in absentia aīme fu-
 it mortua s̄ illa vnio fuit ipamet caro. Lo-
 dez mō vnio aīe cū deitate fuit ipamet aīa
 tūc nō faciēs eandē vnionē cū carne sic nec
 faciebat vnū cū eadē. ¶ Per h̄ m̄detur ad
 mortua: q̄ pbāt q vna vnione fuerūt vni-
 ta. ¶ Ad p̄mū de vnione filij dei illud argu-
 it de vnione filij actiua terminatiua: et pro-
 1 teria conclusiōe p̄a iā posita. ¶ Ad secundū
 2 q ad vnionē passiuā esse vnam nō sufficit
 vnitas termini cū q vnium. nam albedo et
 dulcedo vnū ē: puta lactis: et tū notum
 est q̄ distincti vnionibz. pōt em̄ vna mane-
 re: alia penit⁹ nō existēte: vt si lac fiat aceto
 sum dulcedine ablata et albedine remane-
 te. ita etiā licet eīdē terminio p̄sonali. scz filio
 dei ambz ptes hūanitatē xpi vniebant. tū
 qz nō faciebant vnū: et potuit vna eaz ma-
 nere sine alia: distincte erat vniones passi-
 ue sic etiā albedinū distinctaz silitudinēs
 q̄bz siles sunt tercie albedini: distincte sunt
 silitudines: quīs albedo cui similit vna
 sit. ¶ Ad terriū. recte de assumptiōe passiuā
 sicut de vnione q̄ i incarnatiōe vna assum-
 3 ptioe passiuā aīa et caro assumptę fuerunt
 q̄ assumptio post mortē facta ē duę vnioes
 nō faciētes vnā: erat em̄ in potētia duę: sic
 vnio p̄mā q̄ fuit vna facta ē p mortē duę.
 ¶ Ad rōnes q̄ pbāt q fuerūt duę vniones
 1 Prima arguit cū sua p̄firmatiōe p vltima
 2 conclusiōe. ¶ Ad secundā q̄ videt arguere
 quartā conclusiōe q̄ dicebat q̄ in incarnati-
 one fuit vna vnio passiuā qn̄ d: sic. Inter
 quęcūqz e ordo: illa sunt pla. pōt pcedi. et si
 milit pōt pcedi conclusiō q̄ i incarnatiōe aīa
 et caro fuerūt plura faciētia vnū. qz fuerūt
 plures ptes essenciales hūanitatē xpi: faci-
 2 entes vnā hūanitatē ¶ Et eodē mō pōt cō-

cedi q fuerūt plures vniones partiales fa-
 ciētes vnā vnionē totalē vni⁹ humanitatē
 filij dei. nec est in cōueniēs q vna vnio tota-
 lis sit plures vniones: vt forma extensa in
 materia est sua vnio totalis cū eadē mate-
 ria: est tñ ples vniones priales sicut ē plu-
 res ptes vnite. ¶ S3 loquēdo de pluribus
 nō faciētibz vnū. maior est falsa. qz iter me-
 3 dierates vltimas p̄tinui est ordo. q tñ nō
 sunt sic plura q nō faciūt vnū. ¶ Ad tercia
 quę pōt fieri p̄tra eandē cū d: q non mi-
 nus deitas diuersis vnionibz vnū aīme qz
 aīa carni et diuinitati. Dicit p̄mō q nō est
 sile. qz caro et aīa faciūt vnā humanitatem
 Et ḡ alio mō vnū carni qz s̄bz carni vlti-
 am si bi: cū verbū nec cū carne nec cū aīma
 faciat vnū. vñ apud intellectum ibi nō est
 nisi vn⁹ mod⁹ vnionis scz hypostatice. sed
 aīe ad carnē est vnio informatiua. et ad dei-
 tate est vnio hypostatice q̄ apud intellectu
 sunt duo modi vnionū. ¶ Et iō fm̄ hunc
 modū dicit neget maior. Ad pbatiōz ei⁹
 d: q nō oportet qz qz pl⁹ distat deitas a car-
 ne qz aīa: q ppter h̄ caro nequeat sibi vni-
 ri eadē vnione qua aīa. hoc em̄ est ppter p-
 pinquitatē quā habet aīa cū carne. ppter
 quā facit cū ea vnā totalē vnionē passiuā
 qua p̄iungit deitati. Et iō quīs deitas sum-
 me spūalis sit: pōt tñ vtriqz eadem vnione
 passiuā vniri: sicut ipa duo faciūt vnā
 vnionē passiuā. ¶ Sec⁹ in modo vnionis
 aīe cū vtroqz. nā cū ipa nō possit cōponere
 cū deitate: necessario est ali⁹ mod⁹ sup vn-
 3 ionis cū deitate qz ipsi⁹ cū carne: saltē apud
 intellectū. ¶ S̄cō d: q̄rō fundat i falso
 fundamēto. s. q̄ iuxta maiorē distinctiōem
 vnioz sumit maiorē distinctiōem i modis vni-
 onum. qd nō est vez. qz maior ē distinctiō
 sciētię ab aīa qz duaz aīmaz inter se. et tñ
 sciētia vnū aīe formaliter et nō vna anima
 alteri aīe: cū acui substāciali repugnat re-
 cipere aliū actū substācialē. ¶ Tertio dicit.
 q̄ iuxta op̄inōnē quā sequor. videlicet po-
 1 nentē q̄ in creatur̄ relatiōes sunt res abso-
 lute. tūc vnio aīe ad deitatem passiuā: est
 vnio anime ad carnē. qz expositiōe sequit.
 hęc aīa est vnio passiuā ad deitatem. et eadē
 est vnio informatiua carnis. ḡ vnio passi-
 ua ad deitatem est vnio informatiua carnis
 aīma tñ carni alio mō vnita est: qz deitati
 hypostatice et carni informatiue. licet reali-
 ter vnio q̄ est sua essentia: sit vnio ad vtrū
 qz: sicut in naturalibz caliditas alio modo

Ad 1
 Ad 2
 Ad 3.
 ad p̄mā
 in p̄mū
 Ad 2

3
 Ad. 3
 2
 3
 Di. 2
 Di. 3

Dubiū
secūduz
inādit

agir. qz fortis ⁊ a cure. ⁊ alio mō resistit qz de
bilis remissit tñ eadē resistētia vlt̄ resisti
tua q̄ ē actiuitas ei⁹ siue fortis actiua: vt ex
natale est manifestū. ¶ S3 ē dubiū scōz
Utrqz caro inaiata deitativnita fuerit aliq
forma substāiali informata. De h̄ dubio
videt̄ mihi qz doctores partim concordant ⁊
partim diuērsificāt. Concordāt em̄ in h̄ qz
nō habuit nouā formā substāiale quam
nō habuerit i viuo. ¶ Discordāt. qz quidā
dicūt qz habuit formā corporeitatē. q̄ etiā
fuit in xpo viuo distincta p̄ra aiām intel
lectiuā. Et hāc sequit̄ dñs abbas mgr̄ Ja/
cobz de Erterbaco questione sui tertij libri.
2 ¶ Alij dicūt qz nō habuit aliquā formā sb
stantiale: s3 stabat materia cū suis disposi
tionibz organicz p̄ tridū illud sine forma
substāiali. Et hāc sequit̄ Thomas de Ar
gētina. ¶ Pro cui⁹ dubij aliq̄li declaratiōe
vident̄ mihi hęc p̄positiōes esse pbabiles.
Lōdio 1 ¶ Prima. Materia p̄ma q̄ fuit corp⁹ xpi
siue etiā caro xpi mortis in cruce: nō rece
pit nouā formā sbstantiale quā h̄ demon
stratiue nequeat inferri. ¶ Probat̄ prima
ps. qz cuz illa materia ipm corp⁹: siue caro
mortua māserit vnita deitati: si nouaz for
mā sbstantiale recepisset: illa videt̄ fuisse
assumpta. p̄batio p̄ntie. qz qd̄ suppositat
materia: etiā suppositat formā illi materię
inherentē: cū illa nequeat suppositū facere
p̄ se subsistēs sine materia. ¶ S̄do forti⁹.
pbat. 2. qz vel sbū suppositasset illā formā nouaz
suḡ carnis mortue vlt̄ nō: Si d̄ qz sic. habe
tur p̄positū: qz illā formā fuisset assumpta
a sb̄o hypostatice. ¶ Si d̄ qz nō: tunc illa
2 forma cū carne mortua de differ esse suppo
sitū. qz omis forma subalis i materia: non
suppositata supposito alieno dat esse sup
positū. Et sic i eo qd̄ sepeliebat̄ fuissent duo
supposita. s. suppositū filij dei: ⁊ suppositū
qd̄ dedisset illa forma noua. qd̄ valde ma
le videt̄ sonare. ¶ Et aggrauādo p̄ns vide
3 tur manifeste seq̄. ⁊ demonstrādo id qd̄ de
cruce deponēbat̄: ⁊ post i sepulchro reponē
bat̄: nō fuisset fili⁹ dei. p̄z p̄ntia. qz illud fu
isset duo supposita. mō nūqz fili⁹ dei ē duo
supposita. ¶ S3 falsitas p̄ntis qz noua for
ma nō fuit assumpta. patz. qz cū fuerit in
cōpossibilis i materia cū aīa intellectiua
illa redēte: ipa fuisset dimissa. ⁊ sic sine cul
pa sua fuisset punita. ¶ Itē tūc xps aliqd̄
dimisisset qd̄ assumpsisset. cui⁹ p̄ranū re
2 kant̄ auctes adductę ad p̄clusionē n̄salē ⁊

2

Lōdio 1

Para. 1.

pbat. 2.

2

3

Nota 1

2

cōiter doctores sc̄i. ⁊ p̄z p̄ntia. qz hāc for
mā dimisisset quā in triduo assumpsisset.
¶ S3 sc̄da ps. qz hoc nō poterit demōstra
n: apparet. qz qz vellet p̄teruire diceret qz cō
sequēs illarū esset vez. puta qz cū fili⁹ dei de
ponebat̄ de cruce ⁊ sepeliebat̄: simul sepelie
bat̄ ⁊ reponēbat̄ quoddā aliud suppositū
genitū ex solutiōe p̄portionis vitę. sicut in
morte alioz hoim ⁊ cōpendū in resurre
ctiōe: redēte cōplexione vitali sibi incō
possibili. ¶ S̄do p̄cedēt qz illud totū qd̄
fuit positū in sepulchro nō fuit fili⁹ dei: s3 fi
lius dei ⁊ illud aliud suppositū. ¶ Tertio.
qz materia siue caro mortua māserit vnita
⁊ in forma cadaueris informāz eā nō fu
isset assumpta. ¶ Quarto. tñ saluaret arti
culos mortz ⁊ sepulture ⁊ alios annexos. qz
diceret qz xps siue fili⁹ dei fuerit vere mor
tuus ⁊ sepult⁹ eo qz caro sibi vnita mortua
fuerit ⁊ sepulta. ¶ S3 hāc nouitatē seq̄ nō
plulo neqz auderē seq̄. ⁊ si auderē: nō vellē
qz sancti vidēt̄ velle qz hoc qd̄ deponēbat̄
de cruce q̄ ad id qd̄ ibi erat suppositū fuit
fili⁹ dei ⁊ nullū aliud suppositū. Similit̄
qz illud qd̄ sepeliebat̄ fuit fili⁹ dei ⁊ non ali
ud suppositū. ¶ Un̄ opinione hāc securus
puto esse tacendā: nec video aliquē q̄ eam
posuerit doctore. ¶ S̄do p̄dio. Nō videt̄
qz in corpe hois sit forma corporeitatē sub
stantiale: distincta p̄ aiām ei⁹ intellectiuā
q̄ maneat hoie mortuo. pbat̄ sic. qz seq̄ref
qz subiectū infusiōis aię hūanę esset ens in
actu specifico sbstantiali specialissimo. falsi
tas p̄ntē p̄z. qz cōmētator i de suba orbis.
⁊ p̄hs. vij. metaphisice dicūt. qz actū sub
stantiali reipugnat recipe aliū actū subalez.
¶ Et si p̄mētator ⁊ p̄hs nunqz dixissent: ad
hoc videt̄ rō demōstratiua. qz si posset act⁹
recipe: possibile esset idē indiuiduū eē dua
rum speciez specialissimaz i p̄dicamēto sb̄e
mō illud p̄ns ē manifeste falsum. vt idem
nō est equ⁹ ⁊ bos: cū subalis differētia speci
fica p̄supponat numeralē. Probat̄io p̄ntie
qz q̄liter act⁹ specialissim⁹ i genere sb̄e dat
esse specificū sibi correspōdēs. qz vt vbiqz
in cōposito ē forma vniū: ibi est indiuidu
um vniū. da qz si simul sit forma lapidis
illa dabit esse lapidis. erit qz hoc indiuidu
um in q̄ simul sūt hō ⁊ lapis. ¶ Probat̄io
tñ p̄mētate. qz illa forma corporeitatē q̄
maneret hoie mortuo: dat certū esse speci
cum: in p̄dicamēto sb̄e: cū vtiqz illud cōpo
sitū sit hoc aliqd̄ ⁊ alicui⁹ sp̄ci specialissimę

2. Para

pbat. 2

pbat. 3

pba. 4.

nota bñ

Lōdio 2

2

3

Dicunt

Dicit

Aliquos aliorum dicunt. Unde invalidum. Tertio

probatur

Contra

substantialis quod maneret hoie mortuo Si ergo illa fuit i vivo hoie: dedit illud esse specificum quod hoie mortuo dat ei quod remanet: vel huius forma nata dare esse specialissimum in genere sube non habebit illud esse specificum: quod est inimaginabile. Si ergo cum h in illo individuo vivo e aia intellectiva: simul erit spei huius: et spei cuius est cadaver mortui: et sic duarum specierum quod erat probandum. ¶ Secundo sic arguitur quod vel esset ea de complexio educens hanc formam que est corporalis. et ea cuius manet forma hois: vel alia: nullo modo: igitur per maiorem et se. Probat maior. quod si esset ea de complexio: tunc una et ea de generatioe generarent et corrumpent. quod falsum est. quod aduersarij dicit corpis formam manere quia dissoluta est propter se quod potuit manere forma hois. ¶ Et per contrarium. quod si ea de complexio esset ea inesse utriusque in subiecto quod una manere amplius non possit: propter corruptionem complexionis sibi uenientem etiam alia non possit remanere. quod ea de est complexio que peruenit utraque. ¶ Si dicatur quod sic alia et alia per utraque: et ambe sunt complexiones specialissime que sunt sic numeri: cum forma corporis cuius sua complexioe dat esse specialissimum in specie cadaveris huius. et alia scilicet aia intellectiva cum sua complexioe dat esse hois quod potest istis simul manere. scilicet complexiones vel timate et specialissime determinantes ad diuersas species. ¶ Et confirmatur sic. quod utique sic complexio maneret: complexione ueniente ad mortuam aie intellectiva dissoluta: ita precederet etiam complexione ueniente per aia intellectiva infundeda. Quo statu signet in diuiduum preceps: quod facit forma corporalis. et sic de spe specialissima a. per formam b. scilicet corporalis. et sic in diuiduum c. Tunc aduenire forma hois ipsi c. adhuc maneret forma b. Quapropter itaque utrum postquam aduenit forma hois adhuc sit de specie a. illud in diuiduum c. Et sic sic: et est cuius h de specie hois: sequitur quod illud c. in diuiduum est differens specie a seipso. Sic arguendo. omne a. differt specie ab hoie hoc in diuiduum c. est a. sicut ante per formam b. scilicet h c. differt spe ab hoie. Et est homo. quod etiam h3 forma hois. g. differt specie a seipso. per maiorem. quod a. spes specialissima: i quod est c. per corporalis formam b. differt a specie hois specialissima sicut bos a cane. Et minor per aduersarij. Si dicitur quod non maneat de specie a. et tamen b. forma manet. g. manebit forma subalis nata dare esse specialissimum.

mu. et non amplius dat esse speciale. quod est impossibile. Accipitur enim substantialis manens in subiecto: se componit cum subiecto. ¶ Ad istas rationes respondebit fauor opinionis aduersarij: credendo se subtiliter expedire quod ista forma corpore itatis sit forma disponens ad receptionem aie intellectiva: que in subiecto in pura potentia non sit nata recipi. et sic non sit inconueniens: quod plures forme substantiales simul sint. non enim denominabitur a forma corporeitatis: sed a forma hois que est forma ultimata. Alia enim cum materia habet se per modum potentie respectu eius. et sic manebit c. sed non dicitur in diuiduum de specie a. sed de specie hois quia dat forma hois. ¶ Sed salua reuerentia: ista solutio nihil ualet quod hec locum haberet si forma corporeitatis esset generalis et indifferens ad quamlibet formam specialissimam predicamentum sub se cum recipienda: sic quod sine alia forma determinate ad spem: non possit constitui in diuiduum predicamentum sub se sicut ponitur huius que ponitur formas subordinatas sibi subordinatioe predicamentorum quod dicitur utroque. modo sic non est de ista. quod ista sine alia forma homie mortue dat esse specialissimum in genere sube. et cuius h mixti: non elementi. modo quod talis forma non potest esse in diuiduale quod sibi adueniat: est huius naturam. sicut impossibile est formam ignis manere in subiecto et non dare esse ignis. et ita rationes omnes manent in vigore. quod plures forme ultimatae in genere sube non elementares non comparantur se ob causas predictas. quod in diuiduum huius ambas esset duarum specierum. ¶ Secundo aliqui simpliciter dicunt. quod verum est: quod hec duae forme corporeitatis scilicet et aia intellectiva manent simul: sed faciunt duo in diuidua. ¶ Sed istud e de re idendum. quod tunc id quod vocatur hoie: non esset huius sed duo in diuidua. scilicet huius et unum corpus noiarum. ¶ Tertio. quod ex quo forma preceps corporalis: et sua complexio complexione hois in subiecto vel in dispositioe ad receptionem hois. hec complexio mutatur vel non: Si dicitur quod non. ¶ Contra. Alteratio in quantitatibus primis et secundis sequentibus e cum abiectione utriusque. g. cum introductio ad formam hois sit per alterationem in quantitatibus primis et secundis. sequitur quod necessario cum hec inducat: complexio forme hois mutatur et alteratur. ¶ Si ergo dicitur primum quod mutatur cum omni mutatio remoueat a natura: ut dicitur in aliquo philosophi. sequitur quod recte sicut fit dispositio ad formam hois ita fit dispositio ad corruptionem forme corporeitatis preceps. g. non manebit cum forma hois

aduenire. p3 pntia. q2 sic tunc e dispositio
 sufficiens p recepto e forme noue: ita est suf-
Quarto ficiens p corruptio e poris forme. ¶ Quarto
 q2 alit cu ho generaret: nulla sba corrupere-
 tur. pna phm pmo de generatioe. Genera-
 tio vni e corruptio alteri. p3 in pntia. q2
 forma corporeitatj pcedes maneret cu ho
Lo. 10. 3 minis aia aduenire. ¶ Tertia p. Sal-
 uatore emittete spm i cruce: no mast i suo
 corpe forma subalis corporeitatj: q an fuit
 cu sua aia bndicta in subiecto. p3 p pclu-
 sione pcedente. q2 in corpe hois no est aliq
 talis forma corporeitatj distincta cum sua
pba. 2 aia: vt pbatu est. ¶ Scdo. q2 sic i xpo fuis-
 sent qrtuor sbe. s. diuia 7 tres assumpte: pu-
 ta materia: forma corporeitatj 7 aia. modo
 psequens est ptra doctores cot dicetes: q in
 xpo n erat nisi tres sube i vno supposito: si-
 ue vna psona. sic cotrario in nata diuina
pba. 3 vna simplicissima tres sunt psonz sue tria
 supposita. ¶ Tertio. q2 sic huianitas xpi fu-
 isset duo coposita specialissime diuersa. scz
 copositu ex aima 7 corpe: 7 copositu ex for-
 ma corporeitatj 7 materia: qd fuisset spe-
 cialissime vnu 7 diuersum a coposito aiato.
pba. 4. ¶ Quarto sic q2 specialit aia sensitua i xpo
 no fuit distincta ab aia intellectua. g nec
 corporeitatj forma ab aia intellectua. pba-
 tur pntia. q2 magis videt q dispositio ma-
 terna recta 7 organisata a spulcto i assum-
 ptione sua: 7 i generatioe alioz hoim a se-
 mine paterno: possit cu ageribz vniuersali-
 bus i educatione forme exte se sensitue. q2 h
 pot semen bouis i generatioe bouis 7 singu-
 loz brutoz pfectoz i sua specie suu semen
 7 g form videt q ho h possit. Si g ho illa
 seu tale forma no pot pducere vel non po-
 tuit: diuia dispositioe alit h disponete: mi-
 nus poterit educere forma corporeitatj di-
2 stincta. quia vtiq de illa min videt. ¶ Et il-
 la forma corporeitatj esset simpli supflua.
 saluabunt em oia p informatoz aie intelle-
 ctue. Ans pba. q2 si in xpo fuisset aia di-
 stincta ptra intellectua aiam creata: illa fu-
 isset educa artificio spulsci. vel g in xpo fu-
 isset vere mortua sic mori in alijs hoibus
 7 si sic: tunc xps aliqd dimisisset qd assum-
 pisset ptra pclusionem pncipale 7 auctes sa-
 ctroz ad ea adductas: vl no fuisset se mor-
 tua. 7 si sic: xps no fuisset eque se mortuus
3 sicut alij hoies. ¶ Et p3 pntia. q2 aia sen-
 situa q sic poneret diuersa no min qz for-
 ma ipa corporeitatj 7 i alijs hoibz morietu

bus mori: i xpo no fuisset mortua. pns est
 manifeste hereticu. ¶ Quarta p. dicit videt p. 4
 seq. q materia assumpta a xpo: q alio nomie
 vocat corp xpi vl caro mortua xpi: mast
 p triduu sine forma subali. pbat ex pdictis
 quia si i ea mastisset forma subalis. vl fuis-
 set forma corporeitatj q an fuit cu xpi aia i
 intellectua. 7 h no p pclusionem tertia. vl fuis-
 set forma cadaueri genita sic generat i mor-
 te alioz hoim qz corp no manet sine for-
 ma. 7 h non p pclusionem pma istius dubij.
 ¶ Nec est miradu d h. q2 i carne xpi no fuit
 nisi vna forma subalis. q recedere no de-
 it vt de vlli dispositioi qlificatiue coagerz
 ad noue forme pductioz: eo q non voluit
 noua forma assumere. materia aut ab ipso
 assumpta mast sp ei vnita. ¶ Correlarie se
 quit. q caro mortua xpi 7 alioz hoim dece-
 dentiu caro mortua no fuerit eius de rois.
 p3. q2 caro mortua latronu fuit caro mor-
 tua: p noua forma cadaueri genita i mate-
 ria carnis aia recedere: q2 i talibz materia n
 manet nuda iuxta ordinem nature. mo caro
 mortua xpi no fuit nisi materia pma orga-
 nisata 7 qlificata diuisioneibz 7 qlitativibz.
 ¶ Forte dicit. q cu materia sit pura potetia
 iplicat p dictioz q sit nisi cu actu. g nuda n
 videt posse manere. ¶ Scdo. q2 videt q in
 triduo de essz ca imperfectois materie: rone
 sue assu ptois. pns falsu. q2 deo auctore ni-
 hil fit exteri: vt dicit ille Aug. q. iij. libro
 lxxiij qstionu. p3 pntia. q2 sic sua assu pto
 ne fuisset ca q p illd triduu stentiz sine for-
 ma q ei e pfectio: vt habet in. j. phisicoru.
 ¶ Tertio. q2 ex illa materia adhuc erat ali-
 qd generabile. g i eo fuit aliqd corruptibil-
 le. g no fuit sine forma. vltia pntia tenet.
 q2 nihil pprie i materia e corruptibile: nisi
 forma. 7 pma tenet p phm. j. de generatioe
 q2 generatio vni e corruptio alteri. ans
 p3. q2 videt q ex illo corpe si no fuisset acce-
 lerata resurrectio: fuissent generari cineres
 sic ex alijs corpibz mortuoz. ¶ Ad has m-
 det. ¶ Ad pma qua doctores veteres vald
 pderabnt 7 credo q ex ia duertentia mera
 phisic. q2 materia e actu existetie vna sba
 no min qz forma subalis. s3 dz pura potetia
 in ordie ad forma. q2 nulla eaz talit sibi de-
 terminat: vt sine ea manere n possit natalit:
 S3 qz qualibet forma generabile i differet
 pt recipere: ex h pura potetia dicta e. ¶ Per h
 ad forma dz. q pura potetia ad esse: no pt
 ee sine actu existetie: s3 pura potetia ad for-

p. 4
 Cor.
 argu. 1
 argu. 2
 argu. 3
 Ad 1
 Ad for

mā bñ pōt p duci ⁊ esse sine forma subali. n̄
 min⁹ q̄ accidēs sine s̄biecto. sic est in sacro
 Ad 2. altarē. ¶ Ad scōdam. q̄ siue materia sit sine
 forma siue cū forma essentialit̄eque pfecta
 est sic aīa hoīs sine sciētis ⁊ cū sciētis: s; tñ
 p formā p̄ficiat̄ rāq; p pfectionē siue essentig
 supadditā. ad quā tñ h; naturalē tēdenti.
 am passiue. eo q̄ ille cōrdo debet vniuersi
 vt cōposita cōponat̄ ex forma ⁊ materia in
 uicē tendētā habētib; naturalē: hāc for
 mā in triduo nō habuisset: q̄uis habuisset
 pfectionē accidētālē maiorē. s. q; i supposi
 2 to filij dei sustētabat. ¶ Itē qd̄ infer̄ p in cō
 uenitē: nō est in cōueniēs. Q; em̄ dē sit cā
 vt res sit minor pfectōis accidētālē: siue vt
 totalit̄ nō sit: nō est in cōueniēs. q; oēs cre
 ature obedūt ei. Et sic fac̄ albedinē sine s̄b
 iecto. q̄uis illi pfectio accidētālē sit esse i s̄b
 iecto. ¶ Auerois Aug. nō loq̄t̄ de tēteri
 oratōe naturalī s; vult q̄ deo auctore nihil
 sit tēteri malo culpe. In h̄ nō intēdit nega
 re q̄n dē ea corrūpat q̄ naturalit̄ corrūpū.
 ⁊ impfectiora accidētālīt̄ reddidit q̄ ex tpe
 indisponunt: sicut p̄tingit in via corrupci
 Ad 3. onis. ¶ Ad tertiā. q̄ illa p̄ntia nō est bona
 sc; Ex hac materia est aliqua forma s̄stā
 tialē generabilē. q̄ in ea est aliqd̄ corruptibilē
 q; ex materia informi: erat̄ volūtate dei p
 ducibilis formē. ⁊ pductē fuerūt: vt i scū
 do dictū fuit. q̄uis nulla h̄mōi forma s̄b
 stārialis erat i ea. ¶ Ad p̄lm. j. de generati
 2 one dī. q̄ loquat̄ s̄m cursum cōem nature.
 ⁊ nō de eo q̄ pōt esse p d̄spositiōem dei super
 3 naturalit̄ agentē. ¶ Sed ad illud qd̄ assu
 mit̄ p p̄batiōe a n̄cedēt̄: doctores n̄i sunt
 Dubiū
 incidēs vāq; ¶ An sc; corpus xp̄i tēlectū in sepul
 chro fuisset p morā t̄pis incineratū? Aliq̄
 em̄ dicūt q̄ nō. alij dicūt q̄ si: nisi deus no
 uum miraculū agere voluisset ip̄m ab alte
 Solo. 1 ratione p̄seruādo. ¶ De quo dubio p̄seq̄ntē
 dicendū est iuxta quartā cōclusionē p̄positā.
 P̄mo q̄ dē ip̄m potuisset p̄seruasse etema
 liter in sepulchro sine incineratiōe: sic ip̄m
 2 p̄seruauit p tridū sine forma. ¶ Sc̄do. q̄
 sola vnio hypostatica n̄ excludit ab illo cor
 pore possibilitatē alteratiōis passiue. quia
 etiā tpe vite posuit ip̄m in sole sc; s̄b muta
 3 tionib; tēpor;: vt habet ps. xvij. ¶ Tertio.
 q̄ p morte nō fuit factū corp⁹ ei⁹ i alterabi
 le vsq; ad dotes gl̄ie. pt; q; videt̄ apostol⁹
 velle. ij. ca. ad Phil. q̄ in resurrectiōe accē
 pit dote impassibilitatis. ⁊ glosa Augusti
 ni ibidē. Itē quare in sepulchro plus ha

buisse impassibilitatē alteratiōis q̄ dote
 subtilitatis vel claritatis. quaz nullaz ha
 buit vsq; ad resurrectiōem. ¶ Quarto. q̄ si 4
 longo tpe fuisset in sepulchro: nisi deus ip̄m
 speciali virtute p̄seruasset: fuisset resolut⁹
 in quattuor elemēta sicut alia corpa. par;
 ex p̄cedente. q; seclusa illa s̄rute fuit altera
 bile more aliorū. ¶ Quinto. q; si dē egisset mo 5
 renatur⁹ vniuersalis cū d̄spositiōe q̄lifica
 tiua q̄ tēlecta fuit: aīa bñ d̄icta recedente
 ad limbū: vel etiā in aliquo alio instāri illi
 us tridū fuisset in eo pducta forma noua
 cadaveris sicut fit cōmunit̄ in morte ho
 minū. ¶ Sexto. q̄ hoc nō decuit: sic dicitur 6
 est in p̄ma cōclusionē hui⁹ dubij. q; corp⁹ as
 sumptū a filio dei nō decuit informari alia
 forma subali q̄ ea cū q̄ fuerat p̄petuo beati
 ficandū. ¶ Septimo. q̄ cū eadē s̄rute cū q̄ 7
 corp⁹ ip̄m p̄seruabat ab alter⁹ forme indu
 ctiōe: etiā ip̄m eternalit̄ p̄seruasset ab inci
 neratiōe v̄a p̄cisiōne in elemēta. par; q; nō
 potuit incinerari nisi formā nouā recipe
 ret. nec in elemēta resolui nisi dē in eo for
 mā eorū tēnuo generaret. Ea q̄ s̄t sic agen
 do q̄ ip̄m p̄seruauit a nouē forme receptiōe
 etiā p̄seruasset ip̄m ab incineratiōe. ¶ Nec
 est p̄ratiū dico tertio ⁊ q̄rto. q; dictū est i
 tertio q̄ p mortē nō est factū in alterabile ⁊
 h̄ est vez. cū h̄ tñ stat q̄ hac s̄rute q̄ p̄serua
 bat a nouē forme receptiōe fuisset p̄serua
 tū ab alteratiōe resoluēte in cineres vel ele
 mēta. ¶ Et dictū est in q̄rto. q̄ diu resuātū 2
 in sepulchro fuisset resolutū nisi fuisset di
 uina s̄rute p̄seruātū. Eū quo tñ stat q̄ hęc
 diuina s̄rute p̄seruās ab h̄mōi fuerit eadē
 cū s̄rute que p̄seruabat a nouē forme recep
 tiōe. ¶ Un̄ p̄seq̄nter octauo dicēdū ē et
 finalit̄. q̄ ad nō incineratiōem v̄l resolutōem
 in elemēta nō oportuit p̄currere diuinā s̄
 rute alio nouo miraculo agentē q̄ illo quo
 voluit ip̄m p̄seruare a nouē forme recepti
 one. quo egit continue ab instāri emissiōis
 spiritus vsq; ad instans resurrectiōis. Hoc
 de p̄mo articulo.

obiectio soluitur

octauo

Quātum ad secū

dum articulū restat videre de q̄sro. s. Utz
 in eodē triduo xps fuerit s̄e hō sic fuit i vi
 ta: ¶ Pro q̄ sciendū est P̄mo. q̄ de hoc p
 posito sunt tres modi dicēdi. ¶ Prim⁹ est
 venerabilis Dugonis libro secundo de sa
 ciamentis. pte p̄ma. caplo. iij. q̄ nō solū xps;

Dpio. i.

sed quilibet homo principaliter sit sua anima. et cum post mortem maneat ipsa anima: videtur quod etiam quilibet homo mortuus maneat homo. **Hec** ergo opinio: quod anima christi post mortem mansit unita divinitati: deditur quod christus post mortem mansit homo. Rationes magistri Hugonis tacte fuerunt in quanto argumento facto pro quanto. quia opinio non sequitur videtur Linconien. ponens quod tota additas rei est sua forma. **Secundus** modus dicitur in magistri dicitur. quod quod unio dicitur mansit ad utramque partem essentialiter humanitatis christi in triduo. id est christus mansit homo. **Unus** imaginatus bar et vez est: in incarnatione sibi dupliciter fuisse unionem. Primam a se benedictam cum in continentata carne. Secundam dicitur: cum humanitate. **Non** ex solutione prime unionis dicitur in triduo christum fuisse hominem mortuum. Sed quod secunda unio mansit. scilicet dicitur: cum utraque parte humanitatis: dicitur christum mansisse hominem. **Unus** concederet christum fuisse hominem mortuum et cur homo mortuus propter istas distinctiones uniones. quibus una soluta fuit et alia mansit. **Consequenter** dicitur magister quod fuerit homo in triduo. et nec mortalitatis nec immortalitatis: fuit homo iam mortuus. eo quod manserunt anima et caro divinitati unire: ut dictum est. hoc tamen non concederet magister de aliquo alio homine: eo quod in alio non est nisi una unio soluta in morte. **Tertius** modus est consilii scholae parisiensis. dicitur quod christus in triduo non fuit homo. **Secundo** est notandum. quod secundum suppositivum esse naturale potest deditur: quod hec fuit in triduo vera. **Christus** est homo. qui tamen secundum suppositivum esse accidentale non fuisse homo in eodem triduo. quod licet respectu ad triduum non fuerit homo. fuit tamen homo ante et post. Et suppositio naturalis attenditur: cum termini accipiuntur in differens respectu cuiuslibet differentie temporis. imo sic quilibet homo: etiam post mortem vel ante natiuitatem se dicitur homo. quod ad suppositivum esse naturale non requirit verificatio talis terminorum respectu ad tempus prius sed respectu ad tempus absolutum vel in differens sed quod est vel quod fuit vel erit prius. quod modo in vulgato sermone dicitur. quod rosa est pulcherrimus flos: etiam in hyeme nulla rosa exiit. **Secundo** ad huc magister proprie iuxta mentem magistris christus dicitur in triduo post mortem fuisse homo. eo quod persona mansit cum partibus assuetis humanitatis: aptitudinem habentibus ad reunionem. **Hec** in aliorum hominum morte non contingit. quod persona non manet. **Quibus** premissis est prima conclusio hec. Anima hominis non est persona. probatur sic. omnis persona eo dicitur persona quod proprie est per se sonans: ut in questionibus primi libri dictum fuit.

Est enim nomen dignitatis. modo anima hominis non est proprie personans. igitur. Persona est in baroco. et maior est quod nois personans. Et minor pars. quod anima hominis habet naturaliter tendentiam ad corpus. ut patet in ratione: etiam separata. ut supponitur. **Secundo** sic: quod si anima hominis esset persona in christo in triduo: et etiam in vita fuisset due personae. quod quod i eo sit diuisa persona notum est. **Et** probatur quod i eo etiam fuisset humana persona. quod i eo fuit anima hominis qui secundum te est persona. **Nec** valeret si diceretur quod anima ibi non est personata personam naturaliter propria: sed personam naturaliter sibi. quod etiam patet i homine ponitur: ut i socrate vel platone: non sustentat personam naturaliter propria sed compositi cuius est forma. et tamen secundum te est persona. quod non in christo. **Tertio**. quod in quilibet homine esset persona distincta a ipsa anima. scilicet anima qui distinguitur ab ipso composito: sic forma ab eo cuius est forma. **Secundo** dicitur. nec forma est tota additas rei naturalis. probatur sic. quod additas rei et essentia eius idem sunt. modo forma non est tota essentia. igitur nec tota additas. **Partes** maiores. quod essentia rei remanente cum deo seruare manet eius additas et ea seclusa omnibus alijs remanentibus: secluderet additas. **Minor** pars. quod etiam corpus rei est per se essentia: cum corpus sit causa sicut materia. et vocatur per se essentia: quod non esset nisi esset per se essentia. **Secundo**. quod non est hoc aliquid non est tota additas compositi integralis. **Sed** forma non est hoc aliquid. igitur. **Partes** maiores. quod si aliquid in socrate et additas socratis videntur esse penitus idem. quod additas compositi est illud quod queritur: cum de eo queritur quod est hoc. **Et** tunc queritur de hoc aliquid: vel de eo quod est hoc aliquid. **Minor**: nota est. quia hoc aliquid de nullo predicatur: nisi quod est per se existens. sic quod nulli innitatur ut subiecto vel ut toti. **Modo** forma innitatur materię ut subiecto: et composito cuius est forma ut toti. **Tertio**. quia materia siue corpus est quod essentialiter compositi. ergo est de additate compositi. ergo forma non est tota additas compositi. vltima sequentia nota est. **Et** prima pars. quia omne quod essentialiter alicuius est de quod dicitur eius. ante cedens notum est. quia est altera pars essentialis compositi. **Item** communibus rationibus probatur. quia sic homo non esset mortalis. omnis etiam homo esset in diuisibilis essentialiter et additativum. patet quia ita est de anima hominis quod esset se homo. Eodem modo omnis homo naturaliter inniteret alteri sed subiecto corpori. quia ita facit anima. **Et** talia plura possent adduci. **Item** forma.

Lodo. 3 equi nō est aial cū nō sit aiata. nō enī est
 dupli seq̄. q̄ null⁹ pur⁹ hō moriēs manet
 hō. patet. qz si maneret hō: hoc potissime
 esset ex eo q̄ ip̄e esset sua aia q̄ manet. mo/
 do oppositū pbatū est in p̄clusionib⁹ p̄ce/
 dentib⁹. qz aia nō est p̄sona: nec etiā est to/
 ra quiddāra hoīs. Immo si cut totū non
 est sua ps: ita socrates nō est sua aia. Et si
 dicat q̄ venerabilis Hugo h̄ p̄ponit. d: q̄ i
 hoc nō tenet. qz alia opinio videt magi ha
 iō illi⁹ opinioni p̄poneda. nec rōnes ei⁹ cō/
 cludūt. vt videbit̄ m̄ dēdo ad rōes. ¶ **Corre.**
 relarie seq̄. qz xps nō debet dici fuisse hō. ex
 eo q̄ aia sua fuit ei vnica q̄ erat hō. p̄z. qz
 dictū est q̄ aia nō est p̄sona nec q̄ dicitas
Lodo. 4 tota rei ¶ **Quarta p̄clō.** Ad h̄ q̄ xps sit ho
 mo nō sufficit q̄ habeat vnitas sibi aiam ⁊
 corp⁹: q̄ nō faciūt vnū. s. vbi anima nō in/
 heret corpi. pbat sic. qz ad h̄ q̄ rōne cōmū
 nicatiōis idiomatū fili⁹ dei dicat hō. vide/
 tur requiri q̄ suppositet illud qd̄ sibi tereli/
 etum esset homo. nō corp⁹ ⁊ aia rōnalis nō
 faciētia vnū p̄ in h̄ sione sibi terelicta non
 faciūt hoīem: nec essent hō. igit̄ rē. ¶ **Patz**
 maior. qz solū nomē suppositi trāsit cōicati
 one idiomatū in deū vlt̄ dei nomē: qd̄ nomē
 haberet illud qd̄ assumptū ē si esset sibi de/
 2. relictū ¶ **Minor** nō est. qz aia ⁊ corp⁹ nūq̄
 sunt hō pprie loq̄ndo: nisi aia inheret
 corpi. imo ex h̄ hō moriē ⁊ desinit eē homo.
Corre. qz aia sepat̄ a corpe. ¶ **Correlariū.** Lhuist⁹
 nō ex eo i triduo d̄ fuisse hō: qz p̄tes q̄ fue
 rūt hūanitatē: diuise abinuicē: māserūt vni/
 tē vitati. p̄z. qz p̄ p̄clusionē h̄ non sufficit
Lodo. 5 ad h̄ q̄ xps dicat vel sit hō. ¶ **Ex** his inferit
 p̄clusio m̄sal cū cōi schola parisiē. qz xps i
 triduo nō fuit hō. pbat. qz si fuisset homo
 h̄ vel esset ex eo q̄ aia q̄ est pprie hō: māsit
 ei vnica. ⁊ h̄ nō p̄ correlariū tertie p̄clusiōis
 vlt̄ ex eo q̄ ambē p̄tes hūanitatē natē cō/
 stituere māserūt assumptē. ⁊ h̄ nō p̄ correla
 riū q̄te p̄clusiōis. ¶ **Secūdo** vt argutuz
 est. xps i triduo nec fuit hō rōne assumpti
 onis. nec rōne pprie nature. igit̄. Patz ma
 ior. s. q̄ nō rōne assumptōis. qz ea q̄ assum
 pta erāt: eo mō q̄ tūc assumpta erāt si fuisset
 dimissa non fuissent hō. q̄ ab eoz tali
 assumptōe nō potuit fill⁹ dei dici hō pl⁹ q̄
 angel⁹. qz dimissa fuissent nō pl⁹ homo qz
 angel⁹. Et minor p̄z. qz nūq̄ rōne nature
 diuie q̄ xpo est ppria fuit homo sed deus.
pat. 3 ¶ **Tertio** sic cōi arguit. qz hō mortu⁹ non

est hō. nō vere d̄: qz xps in triduo fuit hō
 mortu⁹. igit̄ rē. ¶ **Correlariū.** eis dē assumptis **Corre.**
 adquate xps vno tpe fuit hō: ⁊ alio tpe n̄
 patz. qz xps nō assumpsit nisi carnē ⁊ aiaz
 hoīs. s. hūanitatē sine vnione accidērali su
 per ad dita: vt i certia q̄stione dictū est. mō
 illi an̄ mortē ⁊ post resurrectiōz fuit hō. ⁊ i
 triduo eis dē assumpt⁹ nō fuit hō: vt dictū
 est. ¶ **Sz 3.** Lhuist⁹ i triduo descēdit ad in/
 ferna. q̄ in triduo fuit hō. p̄batio p̄ntie. qz
 nō potuit descēdere fm vitatē. q̄ solū h̄ hu/
 manitatē. q̄ fm q̄ hō. ¶ **Et** circa h̄ dubitat̄ **Dubiu**
 merito. Utrū descēderit: ⁊ si descēderit: ad **quadru**
 qd̄ descēderit. Tertio qd̄ ibi fecerit: ⁊ qz re/
 demerit: Quarto qmā moram ibi fecerit. **plex inci**
 ¶ **Rūdet** ad p̄mā. s. ad rōnē factā p̄ra cō/
 clusiōne p̄cedēdo añs. qz fill⁹ dei q̄ est xps **Ad i**
 sancto mysterio sue passiōis impleto fm car/
 nē māsit pendēs i ligno. ⁊ q̄ xpo post⁹ posit⁹
 est i sepulchro: ⁊ fm animā descēdit ad in/
 fernum. ¶ **Unde** nunq̄ fm corpus fuit vlt̄ **2**
 descēdit ad infernū: nec fm totā humani
 tatem: sed solū fm animā. Et ex hoc ē hęc
 vera. Lhuist⁹ descēdit ad inferos. qz seq̄:
 hic fili⁹ dei descēdit ad inferos ⁊ est xps. q̄ rē
 ¶ **Et** iō negat hęc p̄ntia. Lhuist⁹ i triduo de **3**
 scēdit ad inferos. q̄ fuit i triduo hō. Ad
 p̄bationē ei⁹ d̄: q̄ vez est q̄ nō potuit de/
 scēdere fm vitatē: nec etiā descēdit fm to/
 ram humanitatē: s; descēdit fm aiam que
 nō erat humanitas. nec i triduo ps huma
 nitatē erat: s; apta erat esse ps hūanitatē: ⁊
 facta est ps ei⁹ post xpi resurrectiōz. ¶ **Sed** **Alliud i**
 ruc est dubiu. Utrū p̄cedēdū sit q̄ tot⁹ xps **cidē du**
 fuerit i inferno: Rūdet. q̄ masculinū ge/
 nus significat p̄sonā. femininū vel neutz **biuz sol**
 naturā. Et qz tota p̄sona xpi fuit i inferno. **uitur**
 dicēdū est q̄ tot⁹ xps fuerit i inferno. Uñ
 Aug⁹. in smone de simbolo dic̄. Tot⁹ fili⁹
 apd̄ p̄em. tot⁹ i celo. tot⁹ i terra. tot⁹ i vte/
 ro s̄gis. tot⁹ i cruce. tot⁹ i inferno. totus i
 para diso: q̄ latronē introduxit. ¶ **Ex** q̄ ha/
 betur. q̄ p̄cedēdū est q̄ tot⁹ xps est vbiqz. **Corre.**
 qz p̄sona xpi ē vbiqz. ¶ **Sz** dices. tot⁹ xps **corraria**
 fuit i inferno. q̄ q̄libet ps xpi. ¶ **Secūdo** qz **duo**
 aliqd̄ xpi erat extra infernū. q̄ nō tot⁹ in in/
 ferno. tener p̄ntia. qz ibi d̄ totū esse vbi ni
 hil ei⁹ ē extra. ⁊ añs p̄z. qz corp⁹ xpi fuit i se
 pulchro ¶ **Rūdet** ad p̄mā q̄ p̄sona icreata
 nō h̄z p̄tes. quis xps fm hūanitatē habu
 erit pres: vñ corp⁹ qd̄ erat i sepulchro n̄ fuit
 ps p̄sonē xpi. ⁊ q̄ cū tot⁹ xps significet p̄so/
 nā: nō seq̄ tot⁹ xps ē ibi. ergo que libz para

Lodo. 3

Corre.

Lodo. 4

Corre.

Lodo. 5

pat. 2.

pat. 3

Corre.

Dubiu

quadru

plex inci

Ad i

Alliud i

cidē du

biuz sol

uitur

Corre.

corraria

duo

Ad i

Ad 1 psona xpi. ¶ Ad scdam. pcedit ams ⁊ neget pntia. Ad pbarione pntie dr q illd qd ibi dr est tora psona vbi nihil est extra: locum habet in his q sunt diffinitive i loco quali ter no est de psona xpi. Est em vbiq; torus sz no toralit: neq; totu. qz no fm oem natu ram. ¶ Ad illud g pmu dubiu dr sine du bium .i. bio q rps descedit ad infernu. qz ita habet i simbo lo aploz ⁊ in alijs simbolis approba tis p eccliam. ¶ Sz ptra. qz dicit bea⁹ Au gustin⁹ ad Dardanu ⁊ sup Hen. ad lram No facile in scripturj nome infeni i bonuz inuenit. mo indeces eet aliqd mali domio ascribi. igit rē. ¶ Rndet q vez e q in septu ris cōiter nome infeni sumit in malū. nul lus em ille descendit nisi ad penā sensus vl ad penā dāni: pter xpm q venit vt electos redēptos erimeret: ⁊ secū honore regio per/ sniter exaltaret. ¶ Ad scdam pte pōt que stio intelligi ad que locū infeni descendit: vl ppter que finē descendit. ¶ Pro pmo in/ tellectu est notādū: q vt sancti pōnūt: sunt qtuor stat⁹ infeni. i. pm⁹ ⁊ supior q voca/ bat sin⁹ Abrae. qz recepta culū fideliz vel limbo patrū. Scds loc⁹ purgatorij vbi re/ cipiunt aie scōz in qbo māsit aliqd purgā dū Terri⁹ infantrū i solo pctō originali de ce cēntiū. Et qit⁹ dānatorz. ¶ Scdo vt dic btiis Tho. iij. pre sum. q. iij. arti. ij. xpm de/ scēdisse ad infernū pōt intelligi dupliciter vno mō p suū effectū. scdo mō p suā eēntiā ¶ Nūc pōnūt oue p dōel. ¶ Prima q rps p effectū suū ad oēs hos stat⁹ descendit: di uerimode tñ. descēdit em ad infernū dān natorz: de mōes dēterēdo ⁊ dānatos p sua pfidia sua pntia p fūtdo. ¶ Ad infernuz purgādoz vl eis spem venie pmittēdo. vel de miserijs relaxādo ¶ Itē ad infernū p solo originali dēctoz eis stat⁹ diuersos manife stādo: qzuis statū saluz pseq nō valebant ¶ Et ad infernū iustoz i limbo ibidē reclu/ soz: ipos pateme visitādo ⁊ exinde liberā/ do. ¶ Scdo dr: pclusiue. q rps descēdit p ef sentiā aie sug bndictę nō nisi ad limbu pa trū: vt qis illustrabat p gram iren⁹: etiā visi raret fm aiām ab extra. ¶ Sz ptra. videt q descēdit p essentiā ad infernū dānatorz qz sapia diuina dicit de se Eccl. xxiij. Pene trabo oēs inferiores ptes terrę. g infernum ¶ Scdo. qz descēdit ad locū doloꝝ. g pntia tener. qz loc⁹ doloꝝ est infern⁹ dānatorum. ams p r3 Actu. ij. petro dicere: q de⁹ suscita/ uit xpm soluz doloꝝibz infeni. iuxta qd i

possibile erat teneri illū ab eo. ¶ Et p firma tur p illud qd habet. j. Pe. iij. vbi dr q rps his q in carcere pclusi erāt ipū venies p dī/ cauit: qui increduli fuerāt aliqn. Qd sicut Athanas⁹ dicit i epla ad epiretū: irelligit de descēsu xpi ad inferos. Dicit em q co: pus xpi fuit i sepulcro postū qñ ipe prexit p dī/ care his q in custodia erāt spiritibz. modo manifestū ē q increduli erāt i inferno dān natorz. g videt ad infernū dānatorz descen disse. ¶ Hoc etiā Aug⁹. i epla ad Ebrodiū ⁊ videt innuere dices sic. Si i illū Abraçfi nū xpm mortuū venisse sacra scptura dicit ser: nō noiato inferno eiusq; doloꝝibz miror si qiq; eū ad inferos descēdisse asserere aude ret. sz qz euidētia testimonia ⁊ infernū com memorat ⁊ doloꝝes. nulla tñ occurrit rō cur illo credat venisse saluator: nisi vt ab eis dē doloꝝibz eos saluos faceret. vbi manifeste dicit Aug⁹. eū descēdisse ad locū doloꝝ q vi det eē infern⁹ dānatorz. igit. Rndet ad hāc ¶ Ad pmā. q illa auctas Eccl. xxiij. loq⁹ de descēsu sapie p effectū. de q dicit pma p dō ¶ Ad scdam dicit scrus Tho. i dicta qstioe in solutio scdi argumēti facti i scdo arti. q duplex ē doloꝝ infeni. i. sensus. q affligit p pctō actuali. ⁊ q scribit i psalmo. Doloꝝes infeni circū dederūt me. Et ali⁹ de dilatoe glie q sperat iuxta illd Proū. vij. Spes q differit affligit aiām. ¶ Et dicit q talē doloꝝe patiebāt scī ptes apd inferos. qd pbat au ctoritate bri Aug. i smōe de passione dñi. dicitis. q lachrymabili obsecratio expum orabāt. ¶ Et h⁹ etiā videt sentire ecclia i an tiphona q in diuersis locis in festo pasche solita est carari: q in apit Lū rex glie rē. i q p rinet q sanctorz popul⁹ q tenebat i morte captiuus: voce lachrymabili clamauerat Aduenisti desiderabil. Et seqt. Tenra vo cabāt suspiria: te larga reqrebāt lamenta. ¶ Nūc sbdit bea⁹ Tho. q vtrosq; doloꝝes rps soluit. sens⁹: ab eis p fūtdo: ⁊ dilatois gliaz actualitē p bēdo ¶ Ad pfirmatōz dr q illd dicitū perrū a qbulda; exponit de descēsu xpi ad inferos. sic his q in carcere. i. i inferno iclusi erāt: spū. i. aia pdicauit. q increduli fu erāt aliqn. Iuxta qd etiā dicit Damas. li. iij q sic his q i terra sūt euāgelisauit: ita ⁊ his q in inferno. nō qdē vt incredulos ad fidez p uenteret: sz vt eoz infidelitate p fūtdo. qz ⁊ ipa pdicatio nihil aliud irelligi pōt q ma nifestatio vitatis ei⁹: q manifestata est in femalibz p p rousam descēsu xpi ad iferos

Ad du/ bium .i. cōrrariū duplex

Solo .i.

Ad 2

Nota. ibi.

Nota. 2

Lōdo .i.

2

3

4

Lōdo. 2

argu. 1

Argu. 2.

Lōfir.

Adi.

Adz.

2

3

Ad p fir.

2 Sed Augustin⁹ mel⁹ exponit eā i eplā ad Rhodiū: vt referat non ad descēsum xp̄i ad inferos: sed ad opationē diuinitat⁹ ei⁹ quā exercuit a p̄ncipio mūdi: vt sit sensus. q̄ his q̄ in carcere clusi erāt: h̄ est in corpe mortali: qd̄ est q̄ si qdā carcer aīme: sp̄ntu suę diuinitat⁹ veniēs pdicauit p̄ intemas inspiratiōes ⁊ etiā exteriores admonitiōes p̄ ora iustoz. his in quā pdicauit q̄ icredulū fuerāt aliqñ. Nō sc̄z pdicāti qñ expeca bant dei paciētīā p̄ quā differebat p̄na di/ lūiij. Et sic nō est auētas ad p̄positiū. qz n̄ loq̄t̄ de descēsu xp̄i ad inferos. ¶ Ad auētem Aug⁹. sic dictū ē. q̄ sin⁹ abraę p̄t̄ dici loe⁹ doloꝝ rōe dilatiōis gl̄ie quā expectabāt ibi sancti. ¶ Vel p̄t̄ dici q̄ soluit doloz infer ni: etiā in purgatorio existētū. q̄b̄ veniēs plenā remissionē tribuit p̄tōꝝ vt pie credi tur a q̄buidā. Doce p̄ma p̄t̄ Sed ad

Ad 2. Dubiū n̄isio p̄imo.

Ad 3. ¶ Sed ad quēstionē dēcederit: cui abiens suos librare potuerit: ⁊ ad se solutos adducere. Dicit q̄ ad duplicē. s. iustoz solatōꝝ ⁊ aduersariō rū p̄surationē. ¶ Ad iustoz solatōꝝ. quia maxima solatio iustis fuit p̄ntia bñd̄icte aīę xp̄i. ⁊ maxie dilectiōis ⁊ dignatiōis oñ/ sio. q̄ xps voluit p̄sonalit̄ descēdere ip̄is ad solamē. Ipe em̄ est fortior q̄ in cruce demo ne forti ligato irruit i domuz ei⁹ ⁊ valā ei⁹ dirupit. qz sc̄tōs p̄res secū ascēdere fecit. de quo habet Math. xij. ⁊ Luce. xi. Un̄ Da/ malcen⁹ descēdit: vt his q̄ i tenebris ⁊ i um bra mort̄ sederēt: sup̄lucēcat. sicut i sua na tuitate descēdit vt luceret his qui erant in

2. tenis. ¶ Sed sc̄do ad demonū p̄surationē. s. vt ip̄i demones p̄sunderent̄ ex sui p̄n/ tia: vt sic vicerat eos i terra p̄ natura assū/ ptā d̄ eis triūphando. sic vineret eos i aīa apud inferos: eos iuitos respoliādo ¶ Ad tertiā q̄stionē. Quid ibidē fecerit ⁊ q̄s rede merit̄ de infer⁹: ¶ Ubi p̄mo d̄: q̄ sine dubio liberauit oēs q̄ erāt in limbo. s. i p̄mo statu inferni. patz p̄ quādā omeliā: q̄ legit̄ infra octauas pasche. in qua bea⁹ Aug⁹ d̄ic̄ sic qd̄ añ passionē iuā dixit: in resurrectiōe sua dom̄in⁹ impleuit. Si exaltat⁹ fuero a ter/ ra: om̄ia trahā ad me. om̄ia: em̄ traxit q̄ de electis suis apud inferos nullū reliq̄t̄ Ubi manifeste habet. q̄ om̄es accep̄ti ⁊ liberati sunt q̄ in limbo patrū antea detēti fuerunt Dēc est em̄ captiuitas quā ascēdes in altrū captiuā secū duxit. ps. lxxij. ¶ Sc̄do cre/ ditur cōiter q̄ neminē liberauerit de quarto statu. s. de statu damnatorū. ip̄atet. quia

de existentib⁹ i illo statu dictū est. Uermis eoz nō moriet. Esa. vlti. in fi. ⁊ Marc. ix. Ite d̄: de illis q̄ in inferno nulla est redem ptio. ¶ Qd̄ etiā p̄bat rōne sic. qz peccatores qui nūc in mortali decessūt: merito passio nis xp̄i nō liberant̄. q̄ nec illi q̄ antea in pec cato mortali decesserūt. p̄ntia tenet. qz non fuerunt melioris pditionis peccatores añ christi passionē q̄ post. Et añcedēs patet p̄ illud symboli. Et ibūt qui mala egerunt in ignē eternū. qd̄ intelligit̄ de his q̄ finalit̄ in peccato mortali decesserūt. ¶ Sc̄z dices ¶ Nunq̄d sanct⁹ Job p̄ xpm̄ fuit liberatus. q̄ n̄ videt̄ fuisse in inferiori statu: cū dicat de se. In p̄fundissimū infernū descēdit om/ nia mea. Job. xvij. in fine. ¶ Sc̄do. qz p̄ pheta in p̄sona xp̄i dicit. Em̄isti aīam me am ex inferno inferiori. ergo xps ad infernū infernū descēdit. ergo ex illo aliquos rede mit. quia nō descēdit p̄ncipaliter nisi ad re/ dimendū. ¶ Tertio. quia glosa super illud Zach. ix. In sanguine testamēti cui eduxi st̄i vinctos de lacu. dicit eos qui tenebātur vincti carcerib⁹ vbi nulla misericordia eoz refrigera bar quā diues ille prebat: tu libe/ rasti. mō videt̄ q̄ isti solū erāt damnati. qz apud nō damnatos sicut apud Abraam aqua misericordie fuit. nā aīa diues eaz a Lazaro nō petisset m̄tendo per abraam. ¶ Quarto. qz p̄ om̄ib⁹ illis descēdit ad libe randū p̄ quib⁹ passus est in cruce. sed oib⁹ passus est in cruce. q̄ descēdit ad oēs libera/ dos. Et si dicat. q̄ nō s̄itp̄ oib⁹ passus quo ad efficiētīā: sic in p̄cedēt̄ dicit̄ est q̄ st̄i de sed solū p̄ electis suis iustis. Cōtra: ad Ro ma. v. d̄. Christ⁹ p̄ impijs passus ē. ⁊ certū est q̄ multi imp̄q̄ merito passiois xp̄i libera tur ⁊ iustificāt̄. q̄tomaḡ ibi inueni liberari debebāt. ¶ Quinto. qz si oēs malos ibi reli/ quit. ⁊ illi fuerūt plures q̄ boni. sequitur q̄ xps victoriā habuit imp̄fectā. imo non se/ m̄ plenā de demone. qz plures demon ob/ tinuit q̄ xps liberauit ¶ R̄ndet. q̄ xps infer num momordit: s̄z non oimode destruxit. Un̄ Dec. xij. D̄ mors ero mors tua: mor sus tu⁹ ero inferne. Et p̄ h̄ m̄dē ad p̄mam q̄ p̄fundissimū ⁊ p̄fundū dicit̄ cōpatiuē. ¶ Est aut̄ triplex infern⁹ fm̄ Bonauēturā. sc̄z aer caliginosus q̄ est carcer demonū vs/ q̄ ad diē iudicij: vt dictū est i sc̄do. Et in/ fem⁹ eoz ⁊ circa terrā: vbi exercēt̄s homi/ nes infernū suū habent̄ secū. Et infra terrā cuius sunt illi quattuoz status de quibus

argu. 3

argu. 2.

argu. 3.

argu. 4.

argu. 5.

Ad 6

Tora

Adm. flu. de argu. 2. m. 2. da 22. / coluim. in tenet / sty. flu. 2. p. 952 / Em̄. 5. p. 11.

ante dictu est. ¶ Modo p hoc ad argumē
tum d: q Job fuit in pfundissimo inferno
respectu inferni q est in aere z q est circa ter
ram. s; nō fuit in infimo statu ei? s; in lym
bo patrū quē vocabat p fur. dissimū infer
num. ¶ Per idē ptz ad scōm. q: xps p teuz
fm ei? animā eruit? est ab inferno inferiori:
hoc modo dicto: s; nō ab infimo statu ei?

Ad 2.

Ad 3.

1

2

Ad 4.

Ad 5.

1

de statu
ar tertio
inferoz.
Opio

pbat. 1.

pbat. 2.

q: ad eū nō dscēdit. ¶ Ad tertā. ad glosaz
illā Zach. ix. dicit Bonauētura q est satis
impropa. Et exponit eā duplt. ¶ Uno mo
do sic q referat ad diuersos stat? inferni vt
sit sensus. Tu eduxisti vinctos de carceribz
scz de limbo q ps est vel erit inferni vl? carce
ris vbi nulla erat misericordia refrigerans
quo ad illā ptē inferni in qua tenebant dā
nati. ¶ Alio mō z clar? q in limbo nō fuit
misericordia liberās: q: nō erat misericor
dia relaxans. s. spes liberatiōis. z q glosa lo
quit de misericordia relaxate. ¶ Ad quartā
pcedit maior. q p illis qui actu in inferno
erāt: p qb? passus est quo ad efficientiā: de
scēdit: s; illi nō fuerūt nisi electi. Tu dicit
obiiciēdo qd etiā aplus dicit. q p inimicis
mortu? est. Rñdet. q hoc apls intelligit de
inimicis q adhuc erāt viatores. z nō de his
inimicis q erāt in malo obstinati. ¶ Ad qn
tam cū d: q tūc xpi victoria nō erat plena
neget pntiā. q: mali p amplexū finalē pec
cati: qd nihil est: in nihilū redacti sunt vt
sic z ad nihilū sp tendūt vñ p nihilo repu
tant. Et sic victoria nō est minor pp? eoz
nō liberationē: sicut nec ciuitas supna mi
nor est vel erit ppter eoz absentiā. ¶ Aliē
pōt dici q: xpi victoria est facta fm miseri
cordiā: nō ad tollendā rei iusticiāz. z q ele
cri p eā liberati sunt: quos ante demon de
tinuit. in quibz dñs voluit suam patefieri
misericordiā. mali autē dimissi sunt. q: mi
sericordia quo ad liberatiōem ipis nō debet
quia de? disposuit in ipis suā eternalitē pate
fici iusticiā. ¶ De tertio nescit. quia nō est
expressus an aliquē liberauerit de statu pur
gandoz. z ideo de illo tut? est deo cōmitem
re q aliqd temere asserere. ¶ Dicit tñ Tho
mas de argentina eligēdo ptē mitiorem. q
xps dscēdit fm aiām ad purgatorium: ca
ptiuos ibi ex misericordia liberādo. ¶ Ipe
psuadet parē istā. quia in baptisatis bap
tismus delet ex merito passionis xpi penā z
culpam. q in purgādis penā. pbat pntiā.
quia non min? est passus p in purgatorio
existentibz qz p bapusan dis. ¶ Scdo. q: i

aduentu noui pncipis captiuū q non sunt
rei mortis: z quoz liberatio nemini est noci
ua: liberant. modo ita iam vicit leo de tribu
iuda. q iā venit videre regnū suū: etiā apd
inferos volēs electos suos secū ducere ad
celos. q videt q liberauit purgādos. cū nō
fuerūt rei mortis: nec inimiq s; amici. z eo
rum liberatio nemini puidicauit. ¶ Pro
barur etiā p illud Actū. ij. Quē de? susci
tauit a mortuis solus doloribz inferni. qd
(dicit ipse) de limbo non potest intelligi vbi
nō fuit dolor sensus saltez. Et adducit au
toritatē bri Augustini ad Enodiū prius
allegatā: qua dicit xpm manifeste ideo de
scēdisse ad dolores: vt eos sustinētes a do
loribz liberaret. ¶ S; hęc opinio q: nō pia
sit. z nesciam an ita sit licet dicit. Tñ ptra
se habet argumētū factū p secundo dicto.
q tūc mortui an passionē xpi cū debito pe
netpatis: magis habuissent fruētū d? pas
sione xpi qz baptisati sic decedētes. qd vti
qz fallum est. Et ptz pntiā. q: licet i bap
tismate omēs pēg sicut culpe deant: tamē
si post peccet z hic nō sufficiēter p penitētiā
satisficiat: q: nō pntis etiā sanct? de cedat
nō obstante merito passionis xpi: purgati
onēz sustinebit: q fuisset eis idulta. ¶ Uez ē
q nō nego qn xps potuit s; si ordinē diuine
iusticie repugnauerit: tūc certū est q nō fe
cit. ¶ Ad motiua mgri Thomę facile ē m
dere tenēdo aliā ptē. ¶ Ad pma. pcedēdo
an cedens z negādo pntiā. q: ita fides de
passione xpi i illis q erāt in purgatorio: te
leuit eis penā z culpā de originali. licet non
aperuerit ianuā. S; de actualibus postea
cōmissis de quibz iusticia dei in pntis exigit
satisfactiōem ppriā: nō oportet q meritū
passionis in eis aliqd deleuerit: nisi xps eis
suū meritū specialiter applicare voluerit:
p? qz modo decedētibz pntis. potuit tñ
nā sicut pōt papa cōmno decedēti plenā re
missionē pcedere: ita potuit hoc purgādis
dñs exhibere. ¶ Ad scōam pōt dici sustinē
do aliā opinionē. q liberatio purgandoz
d? peccatis post pma receptā gram cōmissis
que credit deleuisse penā et culpā q ad pce
dentia peccata repugnat diuine iusticie. cu
ius est debitā penā: minorē tamē qz debet:
nisi meritū passionis eā alleuiaret: recipere
de peccatis: nisi tūc meritū passionis eis vo
luerit de nouo specialitē applicari. sicut papa
facit sepe pntis finaliter: pcedēdo eis ple
nam remissionē p cōz. qd satis fuisz pntiā

pbat. 3.

impugn.

Ad 1

Ad 2

quia suffragia ecclesie p[er] p[en]a[m] d[im]inuunt purgandoz. modo omnia alia merita ecclesie non r[ati]o[n]e valent. Immo in c[on]parabiliter minora sunt merito passionis xpi. quare si purgatorio p[er] tunc existeres non fuissent ab illo p[er] tantu[m] xpi meritu[m] omnimode releuati. ¶ Ad auctoritates illas dictu[m] est antea q[uo]d per doctores de quib[us] loquuntur beatus Petrus et Augustinus intelliguntur dolores sp[irit]uales de dilatione gl[ori]e. et non dolores sensus punientis purgandoz. sicut a principio p[ro]missi. Nihil mihi de isto constat. et ideo nihil assero. magis autem inclinor ad opinionem p[ri]ma[m]: quia magis p[ro]ba[m]. ¶ De quarto statu. s. de loco ad que[m] ascendit pueri in solo originali obnoxii: in tra[di]tione ecclesie non videt[ur] xps aliquos liberasse. R[ati]o est h[ec] q[uo]d non poterat liberari nisi p[er] g[ra]m sine p[er] charitate[m] infusam. et illi de ordinata pot[er]tia dei non erat receptiu[m]. ergo nulli eoz liberat[us] fuit. Maior p[er]tinet q[uo]d sine veste nuptiali charitatis neq[ue] aliq[ui]s uenire ad cenam agni. Et minor p[er]tinet q[uo]d iam erant extra statu[m] meriti. q[uo]d erat iam in termino p[ro]stituti. ¶ Sed forte dices. Passio xpi maxime meruit curare p[er]t[ur]am originale[m]. q[uo]d potissime debebat esse medicina eoz qui eo solo noxi[us] erant. et tales fuerunt hi de isto q[ui]nto statu. q[uo]d videt[ur] q[uo]d eos liberauerit. ¶ Secundo. q[uo]d si s[ecundu]m opinionem recitata[m] liberauerit purgandos: tunc etiam liberauerit solo originali obnoxios: s[ed] p[ro]b[um] est credere q[uo]d liberauerit purgandos: ut dictu[m] est. q[uo]d etiam q[uo]d liberauerit eos de tertio statu. tenet p[ro]b[um] et p[er]tinet maior. q[uo]d ad redimendu[m] aliq[ui]e purgandu[m]: requirit[ur] q[uo]d liberet tam de p[en]a sensus q[uo]d de p[en]a d[omi]ni. h[ic] autem maius est q[uo]d liberare de sola p[en]a d[omi]ni que[m] debet eis de tertio statu. ¶ Sed h[ec] non concludunt. non enim illi de tertio statu melioris conditionis erant q[uo]d infantes xpianoz in utero materno mortui. de quib[us] non tenet ecclesia q[uo]d d[omi]ni p[en]a[m] p[er]petuo sustinebunt. q[uo]d et illi tenet p[ro]b[um]. Et p[er]tinet maior. q[uo]d qua[r]tione debet passio xpi fuisse magis meritoria in originali decedentib[us] tunc q[uo]d nunc. Minor patet p[er] illud Joh[ann]is. Nisi quis renat[us] fuerit ex aqua et sp[irit]u sancto non pot[er]it videre regnu[m] dei. modo in utero decedentes non sunt renati. igitur etc. ¶ Et q[uo]d ad eas m[en]t[em] d[omi]ni d[omi]ni. q[uo]d xps sua passio[m]e meruit curare maxime p[er]t[ur]am originale[m] p[er] statu[m] vie. Sed his q[ui] iam sunt in eo mortui et extra statu[m] merendi p[ro]stituti: non meruit eis remedium. sicut eis non c[on]petit g[ra]tia que[m] est celestis. sicut vestimentu[m]. ¶ Ad secundam. negetur

Ad.3

De q[ui]nto statu in forozum

Argu.5

argui.2.

Solo

Ad 1

Ad 2.

maior. q[uo]d purgandi iam vestiti erant in fine vite sue veste nuptiali. s. charitate: c[on]triti de peccatis actualib[us]. et ideo eis debatur regnum ex merito xpi. q[uo]d quis ad aliquam p[ar]te[m] satisfactione[m] fuerat obligati: quia potuit p[er] eis delere meritu[m] xpi. Sec[un]do est de mortuis in originali q[ui] nunq[ui]d charitate[m] in hac vita receperunt. et post mortem ei[us] capaces non sunt iuxta lege[m]. ¶ Ad p[ro]batione[m]. q[uo]d magis erat delere actuali p[en]a sensus cu[m] p[en]a d[omi]ni q[uo]d solu[m] p[en]a d[omi]ni. Dicit q[uo]d h[ic] est ve[ro] ceteris parib[us]. hic autem non sunt cetera paria. q[uo]d isti sunt in g[ra]tia. et sic solu[m] ad t[em]p[us] ad v[er]am p[en]a[m] obligati sunt. alij autem sunt extra g[ra]m. v[er]o ad p[en]a[m] d[omi]ni eternaliter deputati sunt. ¶ Ad quartam dubitatione[m] cu[m] querit[ur] Quantam mora[m] ibide[m] fecerit. Est p[ro]b[um] m[en]talit[er]. q[uo]d tanto t[em]p[or]e xps s[ecundu]m aia[m] fuit in inferno: quanto t[em]p[or]e s[ecundu]m corp[us] fuit in sepulchro. Ad hoc est auct[orit]as beati Augustini. xv. de ciuitate dei. c. lliij. dicitur. Propheta cu[m] in ventre ceti triduo fuit: illu[m] significauit in p[ro]fundo inferni triduo futur[us] q[uo]d d[omi]n[us] est o[mn]i p[ro]phetaz. ¶ Idem beatus Augustinus dicit de fide ad petru[m]. satis post p[ro]ncipi[u]m. q[uo]d anima xpi de inferis die tertia reuertente[m] de s[ecundu]m carnem qua in sepulchro iacuit: de sepulchro resurrexit. Qu[od] cognitas erat. q[uo]d de[us] disposuerat sua b[e]n[e]dictione[m] sa[pient]ia[m]. q[uo]d sicut aie[n]s non videret[ur] eu[m] clara visio ne quousq[ue] xps diabolo moriendo vicissim sic etiam de loco corp[or]ali inferni non educerent nisi ea hora qua victu[m] morte[m] ad immortalitate[m] resurrexisset. et i[ta]o tanto t[em]p[or]e mansit cu[m] eis xps in inferno. ¶ Sed p[ro]b[um]. Subito potuit aia[m] educere. q[uo]d frustra tanto t[em]p[or]e ibide[m] mansit. p[er]tinet p[ro]b[um] et p[ro]bat[ur] a[n]s p[er] illud Eccl[esiastic]e. xi. facile est in p[ro]spectu dei subito honeste re pauper[em]. ¶ Et p[ro]firmat[ur] q[uo]d dicit b[eat]us Augustinus. in s[er]mone de d[omi]nica passio[n]e. q[uo]d sine mora ad imperiu[m] d[omi]ni a saluatoris o[mn]es ferrei p[ro]fracti sunt vectes. q[uo]d subito factu[m] fuit illud: p[ro]pter q[uo]d descendit. p[er]tinet p[ro]b[um]. q[uo]d p[ro]pter h[oc] descendit ut dicit[ur] ut vectes inferni p[ro]fringeret. et ergo frustra ibide[m] remansisset. ¶ Sec[un]do. q[uo]d eodem die erat in paradiso. q[uo]d non mansit triduo in inferno. p[ro]b[um] videt[ur] tenere. q[uo]d non videt[ur] s[ecundu]m aia[m] simul fuisse in diuersis loc[is]. a[n]s p[er]tinet p[er] illud p[ro]missum d[omi]ni i[n] cruce factum latroni Marth[ie]. xvij. Hodie mecu[m] eris in paradiso. ¶ Tertio sic querit[ur] quantam mora[m] ibide[m] fecerit de terminare. v[er]u[m] trib[us] integris dieb[us] vel aliq[ui]d minore[m]. ¶ R[ati]o d[omi]ni ad p[ri]ma[m]. q[uo]d anias subito honestauit. q[uo]d lumine gl[ori]e

Ad du/biu[m] q[ui]ntu[m] Loco

2

argu.5

Confir.

arguif.2

arguif.3

Ad.1

PP

beatificauit. Et quis eas subito educere potuerit: non tamen statim educit: ob causam predictam: ut iudicando videret experimento mortem corporalem christi: resurrectione deitatem: et sic sicut christum viderunt resurrexisse: sperarent resur-

- Ad 2.** surrecturos. **¶** Ad secundam. quod vix est omnes vectes fuisse fractos subito. quod hi vectes quibus ab inferno prohibebant exire sancti patres fuerunt rears? culpe primi parentis: quod christus suo descensu soluit sine mora. nec tamen statim eos educit ob causam predictam. **¶** Ad tertiam. quod promissum factum latroni non necessario intelligitur paradiso terrestri: sed de clara visione que dicitur paradisi spiritualis in quo omnes esse dicuntur quicquid profuerunt gloria beatorum. **¶** Et dicit beatus Thomas. iij. parte sum. q. liij. art. iij. in solutione tertie rationis. quod latro cum christo ad infernum descendit. et intelligitur (ut estimo) post christum. quod ut habet Iohannes. xix. Christus mortuus fuit ante latrones. unde prius secundum animam descendit: quod latro eum secutus fuit. Secutus autem christum statim in paradiso fuit. quod gloriam dei visionem et fruitionem habuit secundum doctrinam beati Thomae in loco predicto. **¶** Posset etiam dici quod latro in paradiso terrestri fuit et ibidem clara reuiderit. et sic duplicem paradisum habuit: nam christus secundum deitatem ubique fuit. **¶** Ad quartam. quantum ad moram determinate ibidem fecerit: manifestum est primo quod non per tres dies naturales compleuit. quod die parasceues mortuus est dominus hora nona. et tertia die sabbati pasce. Sed die primo septimane diluculo resurrexit. et sic per unum diem naturale totum et per partes diei parasceues et per partem diei sequentis sabbatum sanctum. **¶** Secundo est manifestum quod a parte ante diuini fuit anima in inferno quod corpus in sepulchro. quod in primo instanti vel statim post primum instantem mortis christi fuit anima in limbo: cum nihil sibi resistebat. et tamen adhuc non erat corpus in sepulchro. mora enim requirerebat. Nam post fractionem tibiarum factam latronibus: sequebatur portio ioseph. et depositio in cruce et inuolutio in sindone et aromatum: que omnia per moram magnam facta sunt. **¶** Lapsurum tamen spiritus illud cum tempore quo erat in sepulchro: quod erat preparatio ad sepulturam in ipso factam. **¶** Tertio de quantitate temporis videtur Beda velle. quod fuit. xl. horarum. scilicet. xliij. horis que correspondebat diei sabbati. et xvj. horis correspondentibus parti diei pasceus post expirationem et parti diei sequentis sabbatum. Et forte quod quattuor attribuntur diei parasceues que sequebantur mortem usque ad occ-

casum solis que in die incipiebant sabbatum. et duodecim vel circa correspondentes diei sequenti sabbatum. **¶** Uerum est. quod iuxta morem christiano aliter distribuere ille. xvj. horarum. quia incipit die a media nocte: ut sic tota hora fuerit in sepulchro et in inferno: quod diebus quiescebat post resurrectionem cum discipulis in hoc mundo. Alij dicunt quod solum xvij. horis fuerit in sepulchro. prima est communior. **¶** Deinde secundo articulo.

Ad rationes principi

pales. **Ad** prima qua probatur. quod non mansit utraque pars unita verbo. neget antecedens. quod anima non mansit unita verbo. **Ad** probationem eius dicitur. quod non omnia que in eius nativitate uniebantur separabantur. sed solum ea que immediate dantur sua unione supposito esse hominem. **¶** Nec autem fuerunt anima et corpus diuinitate sua: et hec in morte separabantur. **¶** Sed unio cum verbo vel diuinitate non immediate dicitur supposito esse hominem. et hanc in triduo non oportet solui. **¶** Ad secundam probationem antedeceditis negetur prout qua inferitur quod ex unione anime sequeret verbum dei mansisse animam. **¶** Ad probationem prout dicitur. quod conuictio idiomatum non extendit se ad nomina naturarum. Est enim humanitas unita: non tamen est verbum humanitas. sic nec in triduo erat anima: sed ut dicitur cum est illa communicatio extendit se ad nomina suppositorum assumptis et assumptis: si utriusque habeat nomen suppositale. Et ideo in triduo verbum non mansit anima: sed hanc animam sibi hypostatice uniam. et deus erat suppositus hypostatice sibi habens animam unitam. et contra: non tamen deus erat anima humana. quod anima non est nomen suppositi sed nature. **¶** Ad tertiam quod illud dicitur Iohannis in persona christi platam: intelligitur ut dicit beatus Augustinus. super eodez. et allegata magistro dilecti. c. vj. quod caro virtute tentis in ea deitatis posuit animam. **¶** Ad improbationem quam dicitur: quod non habet vim actiuam **¶** Respondetur quod vix est secundum se sed bene deitatis in ea existentis virtute. **¶** Ad secundam rationem principalem. negetur quod in triduo deitas fuit separata a carne **¶** Ad probationem primam quam dicitur: quod anima que erat unio deitatis cum carne: fuit a carne remota: dictum est in primo articulo et etiam ante. quod deitatis unio cum carne non fuerat medium necessarium siue via necessitatis: sed solum via coniugationis. modo sine tali vinculo potest manere caro unita deitati. imo una unione que erat

No in

Ad 2

Ad 2

Ad 3

ad 205

humanitas tā aīa q̄ caro vn̄tebat̄ s̄bo. li/
 cet hęc camī p̄ posteri⁹: tāq̄ p̄ pus rōne sup̄
 spūalitatē r̄ maioris nobilitatis fuerat at
 tributa. q̄q̄ illa vn̄io passiva in morte fa
 cta est dūq̄ vn̄iones: sicut pater in positioē
 Ad 2 ¶ Ad scōam p̄batiōem. q̄ vbi vn̄io poste
 rioris ad p̄mū necessario dependet p̄ illud
 q̄d est pus: ibi esset maior: s̄a. q̄ ablata p̄o
 ri vn̄ione: anfert posterior: s̄z talis ordo nō
 fuit inter vn̄ionē carnis cū dēitate. puta q̄
 poruit ei vn̄iri vel remanere vn̄ita nisi per
 animā. Alia est vn̄io p̄gnitaris posterior
 nis ad pus. sicut q̄s dūci p̄iūgūt p̄siliariū
 q̄ mortuo vel amoto ex officio adhuc ma
 net p̄iunct⁹. Et in tali nō oporteret q̄ p̄o
 ablato auferat posterior vn̄io Et talis erat
 ordo vn̄ionis carnis cū dēitate respectu sue
 vn̄ionis p̄oris quā habebat cū aīa. vñ so
 luta p̄o adhuc sua vn̄io posterior cū dei
 Ad 3 tate remāsit. ¶ Ad tertiam p̄batiōē d̄z. q̄
 vn̄io carnis cū s̄bo fuit terminata ad vn̄ita
 tem p̄sonę s̄bi. q̄z sup̄posita ab a p̄sona s̄
 bi. Ad improbatiōēz nō seq̄t. q̄ s̄bū fuiss̄z
 caro: capiēdo carnē p̄ materia. cū caro non
 sit sic nomē sup̄positū sicut dicitū est ante de
 aīa. S̄z q̄ s̄bū fuisset p̄sona carnis: ad hō
 nū it̄lectū p̄t p̄cedi. s̄z q̄ fuit p̄sona sup̄
 positās carnē mortuā: vel h̄ns sibi illā hy
 Ad 4 postatice vn̄itā. ¶ Ad q̄ntā. neget̄ d̄ntia q̄ i
 fer. nō māsit corp⁹. q̄ nō māsit corp̄i s̄bz
 vn̄itū Eodē mō nūc argueres. s̄bū non est
 2 hūanitas. q̄ nō est hūanitati vn̄itū. ¶ Ad
 p̄batiōēz d̄ntie dicitū est an. q̄ comunicati
 one i idiomatū nō fit renouatio assumentis
 nisi p̄noia sup̄posita nature assump̄te
 corp⁹ aut̄ put̄ est ps hūanitaris nō ē nomē
 sup̄positū s̄z p̄tis essentialis. Corp⁹ em̄ i ge
 nere s̄bz videt̄ significare subam cōpositaz
 ex materia r̄ forma q̄ d̄z substātia corporea
 Ad p̄fir. ¶ Ad p̄firmatiōēz dicitū est in positioē q̄ ip̄a
 caro mortua saluatoris māsit vn̄ita dēita
 ti sine aliq̄ forma sbali. Et p̄cedit q̄ p̄ potē
 tiam dei factū est q̄ materia stabat sine for
 2 ma substāciali. sic etiā p̄ eandē fit: vt albe
 do in sacro stat sine sbicero. ¶ Et cū dicit q̄
 esset tūc q̄d p̄ se vel i actu. p̄cedit q̄ sit quid
 actu: q̄ ad actū existētie. r̄ q̄ erat q̄d p̄ se: sic
 q̄ stabat solitarie sine forma p̄tute diuina
 Ad 5 Nec h̄ est in cōueniēs vt dicitū est. imo for
 te informis r̄ sine forma fuit creata: salte
 sbstāciali. vel h̄ nō implicat. ¶ Ad quintā
 p̄batiōem neget̄ d̄ntia cū infer. q̄ caro mā
 sisset viua. r̄ ad p̄batiōēz neget̄ maior q̄ d̄z

q̄ quicq̄d est vn̄itū summe vitę: viuūt p̄ il
 lam. Nā in creaturis vita d̄z v̄ essentialit̄
 ipsa aīa q̄ sua essentia viuūt. vel q̄d infor
 matur ea: s̄z corp⁹ cui aīa inheret. modo i
 triduo caro nō informabat aliq̄ vita. nec
 erat essentialit̄ vita. vñ nō debet p̄ tunc dici
 vixisse. summe s̄o vitę vn̄ita erat hyposta
 tice: s̄z nō formalit̄. q̄z nō est nata essentia
 diuina sup̄plere gen⁹ causę formal. ¶ Ad il
 lud q̄d d̄z. q̄ si inferior vita sufficit carnem
 viuificare vn̄ita ei: poterit hoc etiā sup̄ior
 R̄ndet. q̄ h̄ h̄ret apparētā si sup̄ior postet
 ei eodē mō vn̄iri qualis inferior ei vn̄itur:
 d̄q̄do vitā. h̄ aut̄ diuic vitę nō puenit cūz
 nequeat inherere. ¶ Ad rōnes factas p̄ q̄ ad p̄mā
 sito. ¶ Ad p̄mā q̄ mgr̄ in h̄ nō tenet̄ cōmu
 p̄ q̄ sito
 niter: vt dicitū est in positioē. r̄ p̄batū q̄ ra
 tionabilit̄ in h̄ nō debet teneri. ¶ Ad rōnez
 eius q̄ ad esse hōiem nō sufficit h̄re omēs
 pres essentiales: q̄ fuerūt hōis sibi vn̄itas
 nisi habuisset eas eo mō vn̄itas: quo nate
 fuerāt dare esse hōis. Modo sic xps n̄ ha
 buit eas in triduo: cū ad esse hōiem req̄rat
 q̄ aīa inhereret corp̄i. q̄d in xpo tūc nō fuit.
 ¶ Q̄d aut̄ dicit Athanasi⁹ q̄ caroz anima
 sunt hō. intelligit̄ cū sunt vn̄ita in se. ¶ Ad
 Ad 2 secundā. q̄ Aug⁹. loquit̄ de illa susceptioē:
 q̄ fuit i incarnatiōē in qua aīa inheret car
 ni sicut forma materię. Et licet in triduo p̄
 tes māserint susceptę nō tñ sic in incarnati
 one vel an̄ mortē siue post resurrectionem.
 q̄z nō māserūt inter se vn̄ite. q̄d tñ requirit̄
 si deberet esse susceptio sufficiens vt deus esset
 hō. ¶ Ad tertā. neget̄ maior: nisi addatur
 h̄ns aīam hūanā in corpe est hō. r̄ sic chi
 Ad 3 stus nō habuit aīam i triduo: s̄z solū eam
 habuit sibi hypostatice vn̄itā. ¶ Ad q̄ntaz
 Ad 4 q̄ suba aīata p̄t dici. vel q̄z h̄z aīam p̄ in
 herentiōē: r̄ adhuc definitio nō esset sufficiens
 q̄z hūanitas i xpo nō est hō: quīs sit suba
 aīata rōnalis. r̄ q̄ oportet addi sup̄posita.
 ¶ Alio mō d̄z suba aīata q̄z habet aīam si
 bi hypostatice vn̄itā. r̄ h̄ mō p̄cedēda ē mi
 2 nor: q̄z xps in triduo erat suba h̄ns animā
 sensitīuā rōnalē sibi vn̄itā. S̄z negāda est
 maior. q̄z p̄l⁹ req̄rit̄. q̄ sit suba aīata p̄ ani
 mā corp̄i inherentiōē r̄ ita xps in triduo non
 erat suba aīata. nā quīs aīam habuerit:
 tñ illa corp̄i nō inheret. ¶ Ad q̄ntaz. neget̄
 maior. q̄z rota p̄sonalitas hōis sit ip̄a aīa. Ad 5
 Ad p̄mā p̄batiōēz ad auctē sc̄z Dugonis:
 dicitū est i positioē. q̄ Dugo fuit ill⁹ op̄ini
 Ad 1 onis: r̄ q̄ in h̄ nō tenet̄ ¶ Ad p̄mā suā rōnē
 PP 2

ad definitionē psonę quā ponit Boeci⁹ dicitur: q̄ Boeci⁹ ibi p̄ indiuiduā subam̄ intelligit subam̄ suppositā. ē. s. q̄ nō innitit̄ alteri supposito vt suppositat̄ ipam. ⁊ tal' nō est aīa q̄ in xpo innitit̄ s̄bo. ⁊ in alijs hoīb⁹ innitit̄ cōposito vt suppositat̄: ⁊ corpi vt subiecto

2 ¶ Nec p̄ indiuiduā subaz vult q̄ psona debeat esse indiuisibil' s̄ suppositat̄ indiuisa a se suppositat̄ ⁊ diuisa suppositat̄ ab alijs

Ad 2. ¶ Ad scōam p̄bationem. q̄ hō nō pp̄rie dicitur corp⁹: put corp⁹ est ps̄ p̄positi. q̄uis possit dici corp⁹ put corp⁹ est gen⁹ subalternū p̄dicamentū s̄be. q̄ sic om̄e aīal est corp⁹: totū ei nō est aliq̄ sua ps. mō corp⁹ p̄mo mō dicitur est ps̄ hoīs. ¶ Ad illud qd̄ adducit: q̄ petr⁹ dicitur sepeliri: q̄ corp⁹ sepelitur. Rūdet q̄ h̄ est equoꝛe ⁊ nō vniuoꝛe. sic etiā dicitur q̄ beatus petr⁹ est in celo: q̄ aīa ei⁹ est in celo cū tñ nec corp⁹ sine aīa: nec aīa sine corpore sit petr⁹. S̄ vt dixi h̄ est equoꝛe. s. nomen suppositi attribuēdo p̄tib⁹ ab inuicē diuisis. q̄ diuisione nate sunt fieri petr⁹. ne utz tñ taliū pp̄rie dicitur petr⁹: put est nomē psonę vel suppositi. ¶ Ad p̄m. ix. et h̄ c. dicit q̄ nō voluit q̄ hō sit intellect⁹: s̄ intellect⁹ sit p̄ncipalior ps̄ hoīs q̄ corp⁹. ⁊ iō a p̄ncipalior p̄t p̄t dici hō magis intellect⁹ q̄ corpus simpli. S̄ fm̄ vim finon̄is nec est vnum nec reliquū. ¶ Ad sextā. s. ad auctē Lincōnicis dicitur est etiā in positioe. q̄ ip̄e fuit illius op̄ionis q̄ q̄dditas rei esset ei⁹ forma. qd̄ nō cōiter renet. vñ in h̄ negat sua auctoritas. q̄ q̄dditas ⁊ essentia rei idē sunt. q̄ neutruū dicit solū formā: s̄ cōpositū ex materia ⁊ forma i s̄stātis cōpositis. ¶ Ad rōnem q̄ p̄bat. q̄ corp⁹ nō sit de q̄dditate rei. neget q̄ q̄dditas rei sit p̄petua vel ingenerabilis ⁊ incorruptibil' in corpib⁹. q̄ q̄n̄ solutes morit̄: sua q̄dditas morit̄ ¶ Ad p̄bi losophū. viij. metaphi. q̄ voluit q̄ p̄positi ones in q̄b⁹ definitio p̄dicat̄ de definito sunt p̄petue veritat̄ ⁊ ingenerabilis ⁊ incorruptibilis veritat̄. vocat em̄ q̄ qd̄ est definitio nē. ⁊ eandē vocat q̄dditate rei: nō quia sic quidditas rei: sed q̄ supponit p̄ ea. ¶ Ad p̄firmatiōz. neget aīas. imo materia ē p̄ncipium cognoscēdi. non em̄ p̄fecte noscit̄ hominē q̄ nō noscit̄ ei⁹ materiā. nec q̄s noscit̄ ferrā: q̄ nō noscit̄ ferrū: vt habet. ij. phisico. ¶ Ad p̄m p̄mo phisicoz dicit q̄ ibi loq̄t̄ de materia simpli p̄ma. puta pur̄ considerat̄ vt est in potētia ad oēm formā. ⁊ sic dicit eaz̄ ignorā fm̄ se. scibile tñ in analogia ad trāf

mutationē. mō qd̄ ē cognoscibile p̄ discursum: nō est oimode ignorū: s̄ aliq̄ mō notū. imo mltę pp̄rietates de hoīe sciunt̄ p̄ h̄ q̄ h̄z materiā. puta q̄ ē corruptibil'. q̄ est alterabil' ⁊c. ¶ Scōo dicit ⁊ melius. q̄ quis ⁊ materia p̄ma sit sic ignora tñ materia scōa vt corpa aīaliū vel plātar̄ organifata ⁊ figuris ⁊ pp̄rietatib⁹ distincta sunt bñ nota ⁊ facile cognoscunt̄ discursu rōnis. ⁊ iō illa sunt p̄ncipia cognoscēdi res p̄ suas causas intrinsecas. ¶ Ad septimā. q̄ xps̄ fuit sepultus rōne assumpti corpis: ⁊ nō rōne deitatis nec rōne hūanitat̄: s̄ corpis vt dicitur est Et iō illa diuisio q̄ ibi innuit̄ negat̄. ¶ Ad octauā cū dicit q̄ i triduo xps̄ fuit xps̄. Rūdet q̄ hic termin⁹ xps̄ i locutiōib⁹ doctorū vt Augustini ⁊ alioz accipitur dupliciter ¶ Uno mō vt est nomē psonę habent̄ hūa nitatē. ⁊ sic est infer⁹ ad hūc terminū hō Et h̄ mō de vi sermōis. sicut in triduo xps̄ erat mortu⁹ ⁊ nō hō. ita nec erat xps̄. q̄ nō erat psona filij dei hñs humanitatem sibi vnitā i triduo: cū aīa ⁊ caro diuisę nō sint hūanitas. ¶ Alio mō li xps̄ dicit psonā filij. put̄ habet aliq̄d qd̄ natū est esse ps̄ humanitat̄: assumptū fm̄ qd̄ in se vel in suo formali informatiōe natū est esse vnctum grā. Et sic xps̄ diceret̄ psona filij cū aīa: q̄ vncta erat plenitudine grāz i triduo in inferno. ⁊ etiā psona filij cū corpore: qd̄ fm̄ suā formā natū erat esse inunctus i sepulchro ¶ Et sic dicit be. Aug⁹. q̄ tot⁹ xps̄ i triduo erat in inferno: ⁊ q̄ tot⁹ erat i sepulchro: s̄ nō totū. q̄ nō fm̄ oēm naturā assumptaz et h̄ mō nō est xps̄ infer⁹ ad hūc terminū hō. q̄ sic nō sequit̄. christ⁹ in inferno erat xps̄. q̄ in inferno erat hō. nec etiā in sepulchro erat xps̄. q̄ in sepulchro erat hō. ¶ Ali ter dicit aliq̄. q̄ xps̄ in triduo erat xps̄: fm̄ suppositioem naturālē fm̄ quā p̄cedit̄. nulla rosa existente q̄ rosa est rosa. q̄ fuit rosa. Nā suppositio natural' ad nullā certā differentiā p̄tis determinat̄. Et eo mō posset cōcedi. q̄ i triduo vez erat dicere. xps̄ est hō. q̄ fuit hō. non tñ fuit hec s̄a. xps̄ est in triduo mort⁹: hō. q̄ ibi restringit̄ esse hominē ad triduū mort⁹: p̄ q̄ illud xpo nō compete bat. nec etiā xps̄ p̄ illo triduo erat xps̄ put̄ xps̄ ē infer⁹ ad hoīem. ¶ Contra. Tu dicit. in ista: christ⁹ in triduo fuit xps̄: p̄dicat̄ idē de se. q̄ p̄posito ē s̄a. Rūdet. q̄ p̄ntia nō valet. vñ illa regla Boeci⁹: nulla ē verior illa ⁊c. intelligit̄ subiecto supponēte p̄ aliquo.

Ad 7

Ad 8

Ad 6

5

4

Confir

Primo

No em est ista ha. chimera e chimera. nec ista. qd est mal? est de? qd e mal?. quis ibi id e de seipo pdicet. mo in triduo respectu co pulg de pnti hic termin? xps p nullo suppo suit. r h pur est indiusduu infer? ad hunc terminu ho. eo qd sic tuc ille ho no erat: ita nec xps qd ille ho erat tuc fuerat ppr diuisi one aie a corpe facta in morte. Ad h aue qd dr. qd hec e necessaria. ho est aial. Rude tur. qd articul? parisiens. ponens illa necessari am si intelligat de necessitate cathegorica: lo quit fm supposito? naturalē. qd necesse est hoiem fuisse aial. Et eodē mo pcedi posset qd hec esset necessaria. xps est xps. vt dicitur est. Ad nonā negel ams. qd i triduo aima xpi erat vnita suo corpi. Et ad pbatōez cū dr. qd quecūqz vniūt in vno tertio: vniūt in terse. Rūdet qd istud pncipiū nō intelligit de rebz pprte. cū nulle duz res saltē expēdē tes vniant i vno tertio distincto ab eis sil accepti. Sz itelligit de terminis. s. qd termi ni qd eodē tertio termino singlarī r discreto vniocetēto sic pdicāt: qd ab eo ad vnā de oi sit bona pntia. rles etiā vniūt inf se qd ad verificatōz. qd inferūt se pdicari de seimur cē in syllogismo expositio. vt si aial et ho verificet de socrate. bñ seqt qd homo est aial. Alij dicit sic qd intellectū de rebz est veruz addēdo qd eo mo qd vniūt in vno tertio: vni ant inf se. vñ cū pr r filij vniūt in essentia. idē sunt essentialē. Et i pposito cū i triduo aia r corpi saluatori vniebāt in vno tertio scz supposito: vniebāt inf se suppositualē. i. eodē supposito fuerit suppositata. Ad ea qd inferūt p pte affirmatiua suppositi: r ne gatiua qd sit: nō opoz r mīdere: qd sunt p di ctis. Doc de questione.

Wartodeci

q mo qrit circa dis. xxiij. xxiij. r. xxv. Utū sic virtus fidei fallum credere neqat: sic et pcedentiū r seqntiū xpm si

des idē pnteat: Que qstio pmo suppo nit qd fides e virt?. Lōrra qd arguit sic. qd qd facit hoiem leuē: nō est fr?. s. fides fac hoiem leuē. g. p. maior de se. qd leuitas so nati malū. r mior p. z pillō Eccl. xij. Qui cito credit leuis ē corde. mo fides facit ho minē cito credere. Sōdo sic. Fides ē pra bonū hois. g. nō est fr?. bona ē pntia. qd vir tus pficit: vt habet. ij. ethi. ams p. z. qd dicit

beat? Dionī. de di. no. c. iij. qd bonū hois est esse fm rōnē. mo fides ē de multz qd sunt iu diciū rōnis. Tercio sic. Extrema fidei nō sunt frutes. g. neqz fides. pntia tenet. qd in eodē genere sunt mediū r extrema. ams p. baz. qd dicit venerabil? Hugo li. j. de sacris. p te. r. qd fides ē certitudo de rebz absentibz su pra opionē r infra sciaz. mo opio r scia nō pōnūt frutes: saltē reddētes hoiem moza lit bonū. Quarto frut? obiectū dz esse by nū. mo fidei obiectū nō est bonū. g. nō ē vir rus. p. z. maior. qd p. h. videt frutē distin guere a scia. qd ei? obiectū ē bonū. r scia ob iectū vez. mior p. z. qd fidei ē assentire vero sb rōne veri. Quito. scia nō ē fr? ex qd ho dr. bon?. g. nec fides. p. batio pntie. qd scia ē de suo obiecto cū rōne r fides sine rōne. mo qto act? rōni p. mior: tāto videt eē meli or. Si itaqz scia cū rōe fr? nō sit. mior fides qd sine rōne ē: fr? erit. Sōdo supponit qd stio qd fr? fidei neqat credere fallum. Lō tra qd arguit sic. fidei s. best pnties. g. ei p. s. esse fallum. p. z. pntia. qd oē pnties pōt esse fallum. r ams p. z. qd fidei s. best qd dies iudicij erit. r h est pnties. Sōdo sic. qd p. res crediderūt: iā est falluz. g. pntia tenet qd bñ seqt. est fallum. g. pōt eē fallum. ams p. z. qd p. res crediderūt xpm vētur? i carnē. mo h est iā fallum: cū nō sit i carnē ampli? vētur?. Tercio. Lumī ppheticū p. s. esse fallum. g. fidei. pntia ē manifesta. qd lumē p pheticū ē clar? qd lumē simpli fidelis. ams p. z. Esa. xxxvij. vbi ppha dixit Ezechie ex ore dei. Dispone domui tue. qd morieris aff r nō viues. qd tū fallum fuit. qd dñs ad iecit Ezechie qd decem ānos pōst illud xps vt habet ibidē. Jre Jone. ij. dixit ppha. Adhuc qd draginta dies r ninive subuerte tur. qd etiā nō fuit factū. qd pepcāt dñs po pulo suo: ibidē. Quarto. pōst icarnatiōz xpi multi fideles qd secretū diuinū nō fue rat reuelatū: sancta fide r sine pfidia credi diderūt xpm i carnē vētur?. r h fuit fallum. g. rē. tenet pntia. Et maior nō ē. qd credide rūt sic scī p. res añ crediderāt. ex qd nō dum erat eis notū qd iā factū fuerit. Mior nō est. nō ei erat i carnē vētur?. qd iā de factō vēit Quito qd actui latrē p. s. esse fallū. g. fidei pntia tenet. qd act? latrē ē a fide i peratus: vt supmo dño exhibēd?. ams p. z. qd fidelis pōt fide dicitate hostiā nō psecratā credere psecratā: r hāc latrā a adorare. Sero. nō pl? repugnat fidei: apparēs r nō exis vez

argu. 3

argu. 4

argu. 5

scdm suppo. argu. 1

Arg. 2

Argu. 3

2

argu. 4

argu. 5

argu. 6

Ad 2

Ad 4

2

3

Notm

Argu. 1. p suppo. scdm. 1.

argu. 2.

charitati apparet et non est bonum. mo n̄ est dubiu qn charitati sepe apparet aliqd esse bonu qd no e bonu. igit. p̄t̄ maior: dicitur nisi illu die. qz sic fides se h̄z ad vez: ita charitas ad bonu. Et patz̄ mior. qz sepe dicitur et est i charitate ee dudu vbi no est da dū. imo etiā hypocrīta credit ee bonu q no est bonu. ¶ Tertio q̄rit q̄stio. Utrū fides p̄cedentiū et sequentiū xp̄m idē p̄tineat. ¶ Contra Argu. 1. qd arguit sic. Nō ē idē: credere aliqd ee factū et ipm esse faciendū: s̄z fides sequentiū cōtinet mysteria p̄ p̄phas et xp̄o p̄dicata ee factā et fides p̄cedentiū p̄tinet illa esse faciendā. q̄ nō oino idē p̄tinet ista et illa. p̄ntia nō est. et maior p̄t̄ de se. qz sic nō ē eadē p̄p̄ de futuro et p̄ntio: sic etiā nō ē idē credere vna et alia. nec vn̄ assensus vni? et alteri. minor tota nō ē. ¶ Secdo iudei sic credūt sic abraham credidit: et nō credit sic fideles credūt. q̄ nō erat filius fides abrahā cū fide xp̄ianoze tenet p̄ntia. qz qd vni dicitur ē s̄c̄: h̄ aliter ē dicitur. et ans p̄ p̄ma p̄ceptz. qz iudei credūt xp̄m futurū: et ita credidit abrahā. minor nō est qz iudei sūt infideles: qd nō eēnt si crederēt sic fideles. ¶ Tertio. qz si idē p̄t̄: nuisset fides veterū qd fidelium. tūc equalit̄ fuissent mēte illuminati de diuīs: s̄z h̄ nō est ita. igit. p̄t̄ maior. qz filis habit? vitas e q̄ liter mēte illuminat. Minor p̄t̄. qz nō erat tā explicita mysterioz xp̄i cognitio anq̄z si erēt: sic postq̄ facta sunt. ¶ Quarto. qz fides veterū videt se h̄re ad fidē sequentiū xp̄m: sic p̄fusuz ad determinatū. mo nō ē idē: p̄fusuz et determinatū: nec idē p̄tinet. igit. p̄t̄ maior qz veteres mysteria xp̄i futuri nō tenebant explicitate credere: vt dicit mgr̄ dil. xxv. v̄ non multa. mo sequentes xp̄m tenēt explicitate credere. et q̄ illa h̄z se sic fides generalis et p̄fusa. sequentiū aut̄ se vt sp̄alis et uarticulata. Minor nota ē. sic nō ē eadē sc̄ia ad q̄ta generi: et ad q̄ta sp̄i. qz p̄ma in genere s̄c̄it. sc̄da sp̄em vltra gen? agnoscat: quia possit vocari vna sc̄ia ex multis habitibz aggregata. in alia ē sc̄ia p̄siderās aial i genere nō descēdēdo. et alia p̄siderās ad sp̄em descēdēdo sc̄z de hoīe. ¶ Quinto. qz sic se h̄nt credita: ita fides credēs. s̄z credita veterū patz̄ et sequentiū xp̄m fidelium: nō idē p̄tinebat. q̄ nec fides. p̄ntia nō ē. et maior p̄t̄. qz sic se h̄nt obiecta: ita h̄re. cū habit? distinguat̄ p̄ obiecta: vt habit. ij. et hi. Minor declarat. qz credita veterū fuerūt ea q̄ docuit lex nature et moysi: et sequentiū q̄ docuit lex scripture. mo h̄g

3 q̄stuz
Argu. 1

2

3

4

5

leges nō p̄tinet nec expr̄mit ea q̄ lex eman- gelica: vt manifestū ē Mat. v. vbi saluator legi sepe multa p̄ficiētia eā expr̄mit: et addit ea q̄ legislator nō expr̄ssit. ¶ S̄z p̄ p̄mo supposito q̄ fides ē h̄r? ē mgr̄. dil. xxij. c. iij. et in ceptis. ¶ S̄z p̄ sc̄do supposito arguit sic. p̄ cise eiudē est fides i via et visio i p̄ria: s̄z visioni patrię nullo mō s̄best falluz. q̄ nec fidei vie. p̄t̄ maior p̄ illd̄ ps̄. Sic audiuimus sic vidim? i ciuitate dei futuri. minor nō est de se. ¶ Et br̄s Aug. j. li. retrac. c. xvi dicit q̄ fides xp̄iana nec fallere nec falli p̄t̄. ¶ Et libro de disp̄sationē et p̄cepto dic. q̄ fides falsa nō ē fides. mo si fidei possit s̄best falluz: tūc ipsa fides eēt falsa. q̄ nō eēt fides. ¶ S̄z p̄ q̄s̄to ē br̄s Aug. i. eplā ad Op̄ratū patz̄ post p̄ncipiū dices. De antiq̄s q̄dē eadē fides ē et n̄ra et illorū. qm̄ illi credebāt futurū: qd nos credim? factū. Idē videtur velle Aug. iij. li. de tri. c. iij. dices. Qd̄ factū nob̄ annūciat: h̄ futurū oñdebat iustis antiq̄s: vt p̄ eadē fidē et ipi h̄uiliati et inforti p̄ficere. ¶ Tertio idē tenet Dugoli. p̄mo de sacris. p̄t̄. p. c. vj.

Pro pri
mo sup
posito et
locundo

2

3

p̄ q̄s̄to

In hac questione

iuxta materias motas i arguēdo erūt tres articuli. Prim? p̄mo supposito. s̄. an fides sit h̄r? qd cōcernit dil. xxij. Sc̄da et sc̄do p̄mo appposito. s̄. utrū fidei possit s̄best fallum. qd dil. xxij. Tertio q̄s̄to. s̄. vtrū idē p̄tinet: fides veterū et modernorū. qd p̄tinet ad dil. xxv. Quatu? ad p̄mū qd nois volo expr̄mere. Sc̄do ad suppositum r̄ndere. Et tertio dubia qdā mouere ad ea qz respondere.

Quantum ad pri-

mū p̄mo ē notādū. q̄ fides q̄nq̄z sumit p̄ p̄tētia naturalivl' abilitate ad credēdū. Et d̄ h̄ habet ad Ro. j. Br̄s ago deo meo: qz fides via annūciat. i. p̄tētia vll' facultas seu facultas ad credēdū. Sc̄do mo sumit p̄ habitu. Tertio p̄ actu. Quarto p̄ obiecto. Et quinto p̄ sacro. Pro habitu accipit duplici. Uno mō p̄ hitu infuso. Alio mō p̄ acq̄sito. Pro hitu infuso dupli. Uno mō p̄ habitu q̄ inclinatur ad firmi assentiēdū ex charitate eis q̄ nō apparet et instituta sūt p̄tētia vt credat̄ ad hoīs salutē. Et hec vocatur fides formata: de q̄. j. Joh. v. Hec ē vita etoia q̄ vincit mūdū: fides n̄ra. ad Ro. j.

Inustus ex fide vivit. Et dicitur: formata: eo quod ex charitate agit: que secundum ambrosium forma est virtutum. **¶** Secundo modo est habitus inclinatus ad talia credendum: sed non ex charitate: quod vocatur fides informis. de qua Jacobi. ij. fides sine operibus mortua est. Et de his duobus intelligitur titulus: quod non est nobis magna vis de alijs: nisi quod propter equivoconem vitandam ponitur distinctio. **¶** Habitum acquirunt diversificat iuxta diversitatem principiorum ex quibus inducitur. Nam si ex ratione dialectica dicitur habitus optimus: et assensus actus opinionis vel fidei habitualis. Iuxta quem modum dicitur Boetius primo topicorum suorum. quod argumentum est rationi rei dubie faciendum fidei. i. habitum cum formidine de opposito: vel etiam assensus dispositionem ad tale habitum. Et si fuerit ex auctoritate vocatur credulitas. sicut dicimus: ego credo quod luna movetur in eccentrico et epicyclo: quod astronomi habent dicitur. Si ex articulis creditis in canone expressis vocatur scientia theologica: ut in primo dictum est. **¶** Si per actum sumitur tripliciter sumitur. Uno modo clara visione ut ad Roma. j. Iusticia enim dei in eo reuelatur ex fide in fide. glosa. ex fide spei in fide spei. i. clare visionis. Secundo per motum fidei secundum actualem assensum: ut beatus Augustinus. super Johannem omel. iij. fides est credere quod non vides. Et in communi sermone erroris: Ego credo vel fide habeo quod christus natus est. Et tertio per observationem prophetarum. Niere. vij. Perijt fides et ablata est ore eorum. **¶** Fides etiam quinquaginta sumitur per obiecto: et quinquaginta per uno articulo: ut dicimus. Fides est quod dominus resurrexit a mortuis. Quinquaginta per tota collectione credendorum: ut in simbolo Athanasij. Hec est fides catholica. **¶** Secundo est notandum: quod virtus supra de finis li. ij. dist. xxvij. c. j. sic. Virtus est bona qualitas mentis que recte vivit et que nullum male vivit quam deus solus in homine operatur. **¶** Et sumitur ex divinis beatus Augustinus. li. j. retracta. c. ix. carptim. et videtur dari de virtute theologica vel infusa et non de consuetudinaria. Quod patet per hoc quod dicitur. quam solus deus in homine operatur. Acquisitas enim virtutes ex consuetudine non solum deus: sed etiam homo deo cooperando in anima producit. **¶** Philosophus. jo. ij. et p. c. vj. de finit virtute comiter. quod est qualitas que habentem perficit et operum eius bonum reddit. Moraliter autem de finit ibidem. quod est habitus electus in mediate persistens: puta virtus sapientis determinabit. Et sic ex omnibus his non habentem definitionem virtutis communi nisi vellemus capere primam Aristoteli: que est nimis communis

Nota. 2

2

3

quia hec in bestijs reperitur: ut philosophus ibidem dicit. **¶** Tertio est notandum quod si volumus breviter virtutis hanc definitionem communi theologice et moralibus: possumus accipere primam dimittendo ultimam et particula: dicens. Virtus est bona qualitas mentis que recte vivit et qua nullus male vivit. **¶** Et cum communi omnibus virtutibus vitam regularem hominis: tam infusis quam acquisitis Virtutes enim intellectuales multe sunt: que hoc modo virtutes non sunt quia vitam ad finem de se non dirigunt. sicut scilicet speculativa alia sapientia. et artes que in electione faciunt rectam circa suum obiectum. et de se vitam non dirigunt in finem artificum. **¶** Alio modo possit describi virtus qua recte vivit: quod est habitus boni directus humanam vitam in debitum sibi finem. **¶** Ubi ponitur habitus per genere ut excludantur porcitie et passiones que virtutes proprie non sunt. **¶** Sequitur bonum ut distinguitur a vicijs. **¶** Sequitur directum humanam vitam etc. ad differentiam scientiarum speculativarum: que non dirigunt vitam hominis in quantum est ab electione voluntatis in finem et etiam practicarum scientiarum non diriguntur ad beate esse vivendum. **¶** Dicitur in debitum sibi finem: non quod deus hunc finem alicui debet sed quod homo tenetur et debet sic vivere ut beatitudinem hominis assequatur. **¶** Quarto est notandum. quod hec virtus potest sumi dupliciter. Uno modo proprie per qualitate bona perficere potest: am et actu eius: puta per ipsum homo natus est ad vitam sine ultimo vite sic agendo pertingere. **¶** Secundo modo large per habitum bono determinate potest ad bonum respectu sui ipsius proprie actus: sic quod per eam sic agendo non sit defectus: quando per hominem ultimam finis attingatur. **¶** Inter que est tanta differentia quod iuxta primum modum virtutis in infideli nulla est virtus. quia in eo nullum est habitus dirigens actu eius: quod per ipsum sic agendo nactus est attingere beatitudinem eo quod sine se de impossibile est placere deo. **¶** Sed secundo modo potest in infidelibus esse virtus: sicut de hoc tractum est in tertio articulo questionis vigesimo: primi libri. Hec de prima parte huius primi articuli. **¶** Venio ad secundam ubi est prima conclusio. Fides informis non est virtus primo modo. patet. quia fides informis non perficit potentiam et actu eius: ut per ipsum sic agendo homo possit ad finem ultimam vite humane peringere. igitur virtus tenetur per definitionem virtutis primo modo dicitur. Et antecedens patet. quia sine charitate nullus merebitur vitam eternam. ut supra dictum est. Cuius causa est. quia cum vita eterna sit omnino super hominem: et super eam que homo ex parte

Nota 3

Nota. 4

Para. 2
articuli. 1.
Lodo a

naturalibus potest ad hoc q̄ aliquis eam
 promereat: requirit q̄ ad agendū p̄ ea fru-
 ctuose p̄ infusus habitus adiuuet. ¶ **Se-**
pbaf. 2 cundo. cū in vita eterna nō solū intellectus
 in intelligendo: s; etiā voluntas in diligē-
 do ⁊ fruendo p̄fecta erit. ex hoc cōringit q̄
 p̄ ipsius adeptioe pars intellectualis que
 inferior est ad partē volitivā: etiā per fidez
 infusam recta sit in credendo. S; plus ex-
 igitur: s; q̄ pars superior: puta voluntas
 habitu infuso charitatis deiformis sit. ⁊ ab
 hac charitate inferiori p̄cipiat: vt sophi-
 sticia rationib; nō cōsentiat: s; suū ipsi^o rati-
 onem in obsequiū fidei captivā teneat: et
 articulis fidei firmissime assentiat. Sic ei
 actus ad beatitudinē vtriusq; disponit ⁊ p̄-
 parat: s; volūtatis. quia charitate infusa
 debite p̄cipit: ⁊ ipsius intellectus. quia fide
 infusa se captivās: credendis articulis fir-
lōdo 2 miter assentit. ¶ **Secūda cōclusio.** Sumē-
 do virtutē cōmunitē: fides informis est
 rus. **Probat.** quia est habit^o bonus deter-
 minans potentia ad bonū respectu suū ipsi^o
 p̄prij actus. sic q̄ p̄ eā sic agendo nō sit de-
 fectus quin homo suū finē valeat adipli-
 sci. igit̄ rē. p̄sequētia nota est. Et antecēdēs
 patet. quia fides infusa cū sit a deo: est ha-
 bitus laudabilis ⁊ determinat potentia ad
 assensum articuloz fidei. qui est p̄prij ef-
 fectus fidei. Et illo stante p̄fecte non est de-
 fectus ex parte intellect^o: quin quo ad illos
 articulos se debite habeat respectu finis. li-
 cet ex parte affect^o: defectus esse possit: vel
 etiā ex parte intellect^o in assentiendo alijs
lōdo 3 falsis. ¶ **Tertia cōclusio.** fides formata cha-
 ritate est vere virtus: sumēdo virtutē pro-
pbaf. 1 prie. **Ista est magistri littera.** ¶ **Et appa-**
 ret. quia est bona qualitas mētis qua recte
 vivit in credendo: ⁊ qua nō cōringit male
 2 vti. ¶ **Secūdo.** quia ipsa vitā spiritualem
 incipit. igit̄ est virtus. cōsequētia tenet. an-
 tecedēs patet Abachuc. ij. Justus ex fide
 3 vivit. ¶ **Tertio.** quia p̄ fidē iustificamur. q̄
 est virtus. cōsequētia tenet. quia nullus
 fit iustus nisi ex virtute. ancedens p̄z ad
 Roma. v. Iustificati ergo ex fide pacē ha-
pdlo. 4 beamus ad deū. ¶ **Quarta cōclusio.** q̄ fidelis
 est quasi auriga virtutū. sicut etiā prudentia
 virtutū moralium: vt scribit beatus Ber-
 nardus ad Eugenū papam. probatur sic
 Illud aliq̄ modo est auriga oim virtutūz
 quo secluso cessat omnū virtutū actio me-
 ritoria: sed seclusa fide: cessat omnis actio

meritoria. igit̄ rē. tenet cōsequētia. Et ma-
 ior: similiter. quia sicut sine prudentia nulla
 virtus moralis recte agere sufficit: eo q̄ sic
 lumen dirigēs eā in eligendo. Ita sine fide
 nulla virtus moralis sufficit deo acceptabili-
 ter. Unde Marcū ultimo. ¶ **Minor:** patet. qz
 2 sine fide nō cognoscitur de^o: eo modo quo
 est obiectū beatificū: s; nimitas in vnitare
 ⁊ e contra. ⁊ christi aduentus in carnē. Qd
 autē nō cognoscitur: nō diligitur: vt dicit
 Augustinus in enchiridion. Quod nō di-
 ligitur: p̄pter hoc nō agitur. ergo seclude fi-
 dem: tolles charitātē in diligendo ⁊ om-
 nem virtutē meritoze p̄pter deuz ac^o suos
 efficiendo. ¶ **Secūdo.** quia hoc videt esse
 auriga virtutū quod intellectū captivat: **pbaf. 2**
 vt subiaceat summe virtuti: sed fides ē hu-
 iusmodi. igit̄ rē. Patet maior. quia sine il-
 la non est recta cognitio obiecti beatifici. et
 ex cōsequenti nō erit rectitudo meritorum
 ad finē beatificū. ¶ **Tertio.** quia sine illa
 intellectus nō est rectus. ergo nec beatifica-
 bilis. tenet cōsequētia. Et patet ancedens
 quia intellect^o tenetur subiacere summe ve-
 ritati: sicut affect^o summe bonitati. **Do-**
 do manifestū est q̄ illud quod omnib; re-
 ctitudinē ordinis meritorū ad finem exhibet:
 quasi est vt auriga omnū. ¶ **Item qd**
 2 intellectū rectū p̄bet: quasi est via in bea-
 titudinis terminū. **Minor:** rationis nota
 est. fides em̄ virtus est qua intellectus de-
 terminatur: vt pl^o deo ⁊ ecclesie q̄ proprie
 suspensioni: etiā quātūmlibet enidenti: cre-
 dat ⁊ assentiat: et vt in obsequium verita-
 tis p̄tine intellectū in contrariū hui^o ver-
 gentem gratia quoz undā argumentorum
 apparentiū seductiozū captivat et custo-
 diat. Hoc de secūda parte istius articuli.
 ¶ **Quantū ad tertiam partē restat mouere**
 dubia. Quoz erunt quattuor. **Primum**
 vtrum fides sit vna virtus. Et quia magi-
 ster in littera distin. xxiij. ca. vij. ostendit sa-
 tis. q̄ si fides sumitur p̄ obiecto: sic omni-
 um fidelium est vna fides simpliciter. quia
 vnū obiectum principale: puta prima ve-
 ritas. Itē vna fides secundaria. quia eidē
 articuli singulis fidelibus credendi sunt.
 Sed si p̄ virtutes sumitur: tunc in singulis
 fidelibus est alia ⁊ alia fides numero. est
 tamē vna in specie. fm̄ quod intelligitur il-
 lud apostoli ad Ephes. iij. Unus deus:
 vna fides. ¶ **Et ideo hac determinatione 2**

pbaf. 2.

pbaf. 3.

3. pars
articuli

supposita: principaliter dubitatur. Utrū in eodē homine fideli sit tm̄ vna fides: respectu omnium articulorum credendorū. Et videtur q̄ nō. quia videtur q̄ sit alia fides de eternis: et alia de temporalibus. ergo etc. Probat̄ur antecedens per beatū Augustinū. r̄ij de trinitate. ca. p̄mo. volentē q̄ noticia diuinarum rerū sapientia proprie nuncupat̄.

Argu. 1

Sed noticia rerū humanarū nomen scientie obtrinet. Si ergo scientie et noticiae distincti sunt: eo q̄ de eternis et temporalibus sunt quare non similiter et fides. ¶ Secundo probatur antecedens. quia penes diuersitates obiectorum: diuersificatur actus. et penes diuersitate actuum: diuersitas habituum erit ergo penes diuersitate ipsorum temporalium et eternorum: diuersi erunt habitus fidei. patet maior. quia alius est actus quo huic assentit: deus est trinus et vnus: et alius quo assentit huic: deus est natus et virgine. Et patet minor. q̄ ad diuersos assensus actuales: sequitur diuersi habitus assentiendi

Argu. 2

Confir.

¶ Confirmatur sic. Alius est habitus quo fidelis assentit huic: remissio peccatorum sit a deo ipsi contrito. et alius est quo assentit huic: resurrectio mortuorum erit. et quilibet eorum est fides: que est virtus. ergo in eodem fideli sunt plures habitus: quorum quilibet erit fides. cōsequentia tenet. et maior patet. quia p̄positis illis articulis: alius et alius est actus assentiendi. ergo etiam d̄ eis manent habitus assensus diuersi. q̄ ex actibus relinquuntur habitus. Sicut si eidem dūc cōclusiones demonstrarent: diuersi manerent in eodē: post demonstratiōnes habitus scientifici. ¶ Et confirmatur. quia stat q̄ vnus maneat et alius cesset. ergo differunt. cōsequentia nota est Et antecedens patet. quia in antiqua lege crediderunt s̄aducei remissionē peccatorum: et nō resurrectionē. et bene staret q̄ aliquis illorum alterū crederet: et alterū discredere. q̄ vnus illorum habituum maneret sine alio. ¶ Minor patet. quia quilibet illorum habituum est huiusmodi virtus: qua creduntur que non videtur. ergo est fides ¶ Patet antecedens q̄ quilibet eorum sit virtus. q̄ quilibet eorum est habitus laudabilis quo nemo male vititur dū sit cum charitate. Et q̄ sit de his que non videtur. patet de se. ¶ Secundo. quia dicit beatus Augustinus q̄ r̄to de ciu. xi. c. xx. In partibus iusticie fides est. ergo aliqua fides est virtus theologica

Confir.

et aliqua moralis: cum iusticia sit moralis virtus: igit̄ etc. ¶ Tertio. quia videtur q̄ sicut scientia se habet ad scibilia: et voluntas ad volubilia. ita fides ad credibilia. modo certū est q̄ diuersę scientie sunt diuersorū scibilia. et diuersę voluntates diuersorū eligibilia. q̄ etiā diuersorū credibilia erit diuersa fides.

argu. 3

¶ Quarto. q̄ fides dirigit omnes virtutes ad debitū finē. q̄ fides est omnis virtus. p̄ntia tenet. q̄ nō videtur q̄ aliqd̄ alia dirigat nisi ea cōueniēter in se p̄tineat. añs p̄t. q̄ nisi dirigeret fide: ad finē beatificū nō possent puenire. ¶ Sed in oppositū est qd̄ etiā ap̄ls dicit. oim xpianorū esse vnā fidē. ad Ephe. iij. q̄to magis vn̄ xpiani erit solum vna fides: et nō distinctę. ¶ De hac dubitatiōe est cōclusio r̄spōsalis hec. In eiusdē fidelis anima: est eadē fides simplex in numero i

argu. 4.

In p̄nā

Cōclō. 1

fusa respectu oim articulorū credendorū. probatur sic. Ille habitus est vn̄ cui p̄mus p̄p̄rius actus est vn̄: s̄ in aia fidelis actus p̄p̄rius fidei infuse est vn̄. igit̄. ¶ Patet maior. q̄ diuersi habitus diuersos hnt actus. cū habitus bonus laudet: p̄pter opa et actus. s̄. et h̄ico. ¶ Patet minor. q̄ p̄p̄rius actus fidei infuse super que oēs actus alij et p̄ticularēs fundant̄ est assentire huic. etc. est. Et sc̄do huic: etc. est verax. tertio huic. omne reuelatū p̄ p̄mā veritate infallibile est verax: vel ei p̄portionalibile. Sic omne reuelatū p̄ verū est verax: vel p̄ sp̄s̄icm̄ ē verax: seu etiā p̄ veritate increata vel independētē: est verax. vel equalētes tali de terminis p̄mę int̄ctiōis. Ut q̄cqd̄ veritas p̄ma assentit: ē credendū. Seu alio mō sic. oim mō quo de reuelatū res se h̄re v̄l habuisse seu etiā h̄re se debere i futuro: ita se h̄nt: habuerūt v̄l habebūt. Tales em̄ sūt p̄p̄os q̄ in p̄tute apud intellectū sunt p̄ma p̄ncipia simplicibz fidelibz deducēdi p̄ticularēs articulos. Et q̄ illa sūt ad q̄ imediate fides infusa se h̄z r̄q̄z ad obiecta p̄ se nō: quemadmodū i naturali lumine v̄l p̄ncipiū oim scibilia cui intellectus sine medio assentit: ē qd̄libet eē v̄l n̄ eē r̄sp̄s̄ia. d̄ q̄bz s̄uēnt p̄ticulariū cognitō sumi ¶ Sic q̄ ap̄d fidelē p̄mū p̄ncipiū generale: verū eē. sc̄do q̄ de verax ē Et tertio q̄ oē reuelatū p̄ verū ē verax. et r̄sp̄s̄ia. v̄l si talia p̄ponunt puero baptizato: p̄mo ad annos discretiōis veniēti intelligēti qd̄ nominis dei: qd̄ est p̄mū ens. statim p̄p̄ fidē infusam i baptizato eis assentit. ¶ Nec q̄ p̄ticipia miret si t̄les p̄p̄os sunt plēs et distinctę q̄ valde p̄pinque sunt et nō magnū ordinē

habent apud intellectū inf p̄us ⁊ posten.
quis vere sit inter eas ordo. Sūt tñ ita p
pinque q̄ fides statim determinat ad eam
assensum. si cur tñ esse. tñ esse summe ve
racē: quicquid vult credi esse credendum. q̄
quid assent esse: fore v̄l fuisse. sic esse fore v̄l
fuisse. Et q̄ om̄e reuelatū p̄ eū est v̄z q̄ n̄
hil reuelatū p̄ eū est falsum ⁊c. ⁊ p̄similib⁹

5 ¶ Sic em̄ est etiā de p̄mo p̄ncipio luminis
naturalis respectu p̄mi p̄ncipiū. q̄d valde
multis modis exprimit. p̄pinqs tñ adinuicē
vt vno mō sic. aliqd ē. Secō sic. aliquid
vnū est. Tertio mō sic. q̄dlibet est vel nō ē.
Quarto sic. q̄dlibet ē: v̄l aliqd nō est. Qui
to mō sic. ⁊ quolibet eē vel nō esse. ⁊ de nul
lo ambō. Sexto sic. nō p̄ringit idē eidē fm̄
idē simul in esse ⁊ nō in esse i eodē tpe. Se
p̄timo sic. Contradictoria sibi inuicē nō sunt
simul v̄a. neq; etiā s̄l̄ falsa. ¶ Sic ḡ hęc ⁊ q̄
libet similitū p̄pter p̄pinq̄ratē eaz adinuicē
cem dicūt p̄ma p̄ncipia lumis natural. eo
q̄ intellect⁹ n̄ cognit⁹ terminis nulla declara
tione indiget p̄ eaz assensu. Ita intellect⁹ il
luminat⁹ fidei bap̄rismate: ad h̄ q̄ his as
sentiat v̄l alicui istaz q̄cūq; sumat: nulla i
diger manu ductionē. Et idē sicut lumē natu
rale est vnū respectu oim̄ ratiū p̄ncipiorū.

pbat. 2.

¶ Ita habit⁹ infusus fidei ē vn⁹ q̄ oib⁹ rati
bus assensum. ¶ Secō pbat p̄ctio. qz v̄l fi
des est vn⁹ habit⁹ infusus. ⁊ si sic. habet p̄
positū. vel ples habit⁹ iuxta distinctōz ar
ticuloz credēdoz. ⁊ si sic: tūc alia est fides
ecclē post dñi nr̄i passionēq; an. q̄d postea
in tertio articulo dicit eē falsum. ⁊ an alle
gatū fuit esse falsum. Et p̄z p̄ntia. qz cum
iā mltro plures sint articuli explicite credē
di q̄z erat an̄ aduētū saluatoris. si multiplica
tur fides: iuxta numerū articuloz credēdoz
erūt nūc ples habitus de integritate fidei q̄z
tūc. ⁊ si sic esset diuersa fides nr̄a a fide illoz
eo q̄ sic articulos icludit explicite credēdoz
q̄s illa nō sic icludit: ita habit⁹ sp̄uales q̄s
illa nō icludit. ¶ Tertio. qz nō est nisi vn⁹
habit⁹ infusus respectu oim̄ diligēdoz. ḡ
etiā sufficit vn⁹ habit⁹ respectu oim̄ credē
doz. a s̄l̄. ¶ Et h̄ etiā specialit̄ p̄z si ea que
sup̄ dicta sunt de sc̄ia infusa an̄ p̄i susci
pian̄. qz dictū est q̄ sit vna oim̄ rez q̄ sunt
fuerūt ⁊ erūt. si hoc sit ita: quare nō suffice
ret v̄s vno habitu infuso mentē fidelē il
luminare: ad assentiendū oim̄ credēdis

pbat. 3.

¶ Secō p̄ctio ē hęc. Preter hęc fidē inclu
sam p̄t̄ de singulis articulis credendis esse

Lōcō. 2

fides habitualis acq̄sita specie diuersa cō
tra habitū acq̄sitū sine fidē acq̄sitā de alio
articulo. ¶ Probat sic. qz sicut est de diuer
sis p̄positiōib⁹ s̄bilib⁹ s̄b eodē vniuersali
p̄ctis: cognit⁹ p̄ p̄cessus sc̄ificos. ita p̄t
esse de diuersis p̄positiōib⁹ credibilib⁹: co
gnit⁹ p̄ diuersos p̄cessus fidei. Nō certū
est q̄ de distinctis p̄clusionib⁹ cognit⁹ per di
uersas demōstratōes manēt in aia et⁹ q̄ dis
curnt: diuersi habit⁹ sc̄ifici. ḡ ⁊c. ¶ Patz
mator: p̄ueniēti s̄l̄itudine. ⁊ mior: nō ē. Qui
em̄ demōstrant dūc p̄ctiōes i geometria ces
sante actuali cognitōe: adhuc tener ⁊ sc̄ie
eos in habitu: ⁊ nō eodē habitu numero:
sicut nō sunt eadē p̄ctio numero. ¶ Confir
mat. qz si alicui simpliciter pbat q̄ carnis re
surrectio erit. qz q̄cqd de⁹ dixit futurū: erit
s̄z carnis resurrectionē dixit de⁹ esse futurā.
igit. ¶ Patz. q̄ manu dicit ex generali p̄nci
pio credito p̄ fidē infusā ⁊ ad speciale credē
dum. Quēro itaq; v̄z cessante actuali co
gnitione quā fecit p̄cessus fidelis: maneat
habitualis cognitio de p̄ctiōe. ⁊ si sic. hęc
erit fides habitualis acq̄sita ⁊ distincta p̄
aliā habitualē fidē acq̄sitā: q̄ ali⁹ articulus
sic deducet. ¶ Si d̄: q̄ nō. tūc habitu tal
p̄cessus habito: cessante actuali animad
uertētia maneret ita nesci⁹ p̄ctiōis: v̄l ita
dubi⁹ sicut an̄ deductionē. Qui⁹ p̄trariū ex
perimur i nob. Nec esset rōnale cū p̄cessus
p̄cedis ex p̄ncipijs in lumine fidei noris: nō
sit minus potēs relinquere post se habitus
acq̄sitū q̄ p̄cessus p̄cedens ex p̄ncipijs
in lumine naturali noris. ¶ Tertia p̄ctio q̄
h̄mōi fides acq̄sita p̄t̄ in aia fidelē esse
multiplices habit⁹ in specie iuxta multipli
citatē p̄cessuū de ducentiū sibi articulos di
uersos credēdos. ¶ Patet. qz recte sicut di
uersi habit⁹ relinquūt diuersis p̄ctiōib⁹
s̄z p̄ diuersa media demonstratiua. ita et
am̄ est de diuersis p̄clusionib⁹: creditis per
diuersos p̄cessus: fundatos in generalib⁹
p̄ncipijs fidei. ¶ Correlariū. Licet fides
acq̄sita sit sepe diuersoz p̄cessuū respectu
suozū particulariū habitū: etiā in eadem
anima: tamen fides infusa est s̄l̄is in oib⁹
fidelib⁹. patet p̄ma ps ex tertia p̄clusionē.
⁊ sc̄a ex p̄ma. qz eadē tenent om̄es fideles
credere implicite v̄l explicite. ⁊ ḡ habit⁹ in
fusus illuminās ad ea credenda est s̄l̄is in
oim̄ fidelib⁹. ¶ Sed cōtra hęc p̄cessum
quē reputo verū ⁊ pbabile: statim dubitat
Primo p̄tra p̄ctiōem p̄mā. qz ordo est in

pbat.

Confir.

1

2

Lōcō. 3

1

Ar. 1.

credēdis. q̄ neq̄t esse oīm credendoꝝ vna si des. p̄bat p̄ntia. q̄ nō videt q̄ sit idē habi-

Argu. 2. ¶ Sēdo arguit p̄tra reliq̄s duas p̄clones q̄ tūc nō esset vna fides oīm. Cui⁹ p̄trari- um videt esse de mēte aplī vbi p̄us Et parz p̄ntia. q̄ adde fidē acq̄sitaꝝ q̄ in diuersis ē alia ⁊ alia specie: ad fidē infusam silem ī si- delibz: fiet aggregatū diuersaz specierū: sic aggregatū ex caliditate ⁊ siccitate est alteri- us speciei q̄ aggregatū ex caliditate et hu- miditate. ¶ Tertio vtrū oīm fides acq̄si- ta sit bona: Et videt q̄ nō. q̄ sepe acquirūt error. sicut p̄tz ī hereticz. modo tale qd non

Argu. 3. ¶ Tertio vtrū oīm fides acq̄si- ta sit bona: Et videt q̄ nō. q̄ sepe acquirūt error. sicut p̄tz ī hereticz. modo tale qd non

Ad. 1. est bonū. ¶ Rñdes ad p̄mā negādo p̄ntiaz q̄ silt dices: q̄ quia ordo est in p̄clusioni- bus: nō possit eaz esse vnū p̄ncipiū. quod tñ falluū est. sepe em ordinatē sequūt plu- res p̄clusiones ex eisdē p̄ncipijs: ita vn⁹ ha- bitus ad diuersos articulos p̄ores ⁊ poste- riores credēdos inclināt. Un̄ correlarie cō- cedi p̄t q̄ idē habit⁹ p̄ p̄us inclināt ī vnū articulū q̄s in aliū. non ex pte sui s̄ ex ordi- ne creditorz. ¶ Ad secundā q̄ aplius loquit̄ de fide infusa q̄ in oīmibz est siltis in specie. et sic vna. ¶ Sēdo potest p̄cedi: p̄numerata cū habitibz diuersaz speciez acq̄sitis face- re aggregatū diu- s̄az speciez. ¶ Tertio d̄z q̄ tñ d̄z vna spēs esse in magno doctore et ī simplici muliercula: q̄ infusa fides ē vna

Ad. 2. ¶ Quarto: q̄ vbi aggregata sunt diuersaz speciez: vt ī doctore sacre theologie: ⁊ in di- scipulo. Q̄ sunt vna ⁊ eadē fides eadem d̄ causa. q̄ eadē infusa ⁊ ad eosdē fines tēdēs

Ad. 3. ¶ Ad tertiā. q̄ oīm fides acq̄sita est bona q̄ p̄m̄p̄ficat potentiā ad explicite credē- dum. Sēdo q̄ errores acq̄siti non sunt fides acq̄sita simplici loquēdo. patet. q̄ nō p̄cessu fidei acq̄runt: eo q̄ syllogismi qui bus acq̄runt peccāt in materia vel ī forma cū p̄clō eoz sit falsa. ⁊ q̄ nō est p̄cessus fidei sed sophistice vel errone⁹ seducōs inductio ne diaboli vel alioꝝ infidelīū. ¶ Ad rōnes factas a p̄ncipio mouēdo dubiū. ¶ Ad p̄- mā negat̄ aīcedēs. Eadē em fides infusa ē de eternis credēdis ⁊ tp̄alibz. Ad p̄batōez p̄mā. s̄z ad Aug. r̄ij. de tri. d̄z q̄ verū dic̄ quia ibi loquit̄ de habitibz humanit⁹ acq̄- sitis: secus est de infusis. Eadē em visioe vi- detur verbū ⁊ res in verbo. ⁊ eadē sc̄la infu- sa sc̄a aīa xpi res: tam q̄ sunt q̄s que fuerūt vel erunt vt dictū est p̄us. sic etiā eadem si

ad p̄mā
s̄ morā

de infusa credunt oīmā credenda. ¶ Ad se- cundam p̄batōne: q̄ penes diuersitatē ob- iectorz diuersificarent actus. ⁊ penes actus habit⁹ distinguunt in sciētijs humanit⁹ acq̄sitis: s̄z non oportet sic esse de infusis.

¶ Sēdo d̄z. q̄ hoc adhuc habet modera- ti: videlicet q̄ iuxta diuersitatē obiectoz diuersificant̄ act⁹ ⁊ habitus: q̄n̄ est disti- crio formalis obiectoz: nō habitū attri- butionē inuicē: nec ad vnū cōmune ambo- bus. modo oīmā de quibz est fides habent attributionē ad vnū p̄ncipiū. s̄ ad p̄ncipi- um vey. ¶ Tertio dicit q̄ ad diuersos assen- sus actuales de credēdis: sequunt̄ diuersi habit⁹: quoz q̄libet est fides acq̄sita. Et d̄ ea fide p̄cessum est q̄ est respectu diuersoꝝ specie diuersa. ⁊ hoc in tertia p̄clione. Lū q̄ tñ stat q̄ de oīmibz est eadē fides habitual' infusa inclinās ad p̄mā veritatē credendā ⁊ ad oīmā reuelata p̄ ip̄am. ¶ Et p̄ hoc p̄tz qd ad p̄mā p̄firmationē sit dicendū. Con- cedendū est em q̄ distinctoz articuloꝝ po- rest esse diuersa specie fides acq̄sita. ⁊ q̄ illa sit s̄tus: nō aut̄ theologica s̄z acq̄sita ex as- sensu p̄ s̄turē fidei infusam. ⁊ h̄ totū est p̄- dictis in sc̄a ⁊ tertia p̄clusionibz. ¶ Ad se- cundā. q̄ bea⁹ Aug⁹. nō vult p̄ illa auctē q̄ fides sit ps̄ iusticię: s̄z solū vult q̄ p̄porti- onabilē sit iustū: sum̄t̄ veritati fide in he- rere: sicut iustū est summā bonitatē summe diligere vel latrā colere. ⁊ h̄ nō est d̄ dicta.

Ad. 2

Ad p̄fir.
p̄mam

Ad 2

Ad 3

Ad. 4

¶ Ad tertiā negat̄ maior: loquēdo de sciētia acq̄sita ⁊ de electiōe sequēte. Nec em diuer- sificant̄ iuxta diuersitatē suaz causaz: a q̄- bus ⁊ cū quibz fuerit. Sēdo est de habitibz infusis. nā tales p̄nt esse simplices ⁊ pluriū obiectoz: vt dictuz fuit de sciētia infusa aīe xpi: ⁊ plerūm vbi oīa obiecta attributionē h̄nt ad vnū p̄ncipiū: sicut ī fide oīa creden- da ad p̄ncipiū vey. ⁊ ī charitate oīa dilige- da ad p̄ncipiū bonū. ¶ Ad q̄rtā. p̄cesso an- cedēte: negat̄ p̄ntia. Nā possibile ē q̄ aliq̄ vral actibz ceteraz s̄turū: ⁊ tñ nō p̄p̄tēta eas ī se p̄tineat. Ut aliq̄s charitate infor- mar⁹ q̄ est oīm s̄turū sūma seu maria: oēs alias s̄tutes ordinat̄ ī xū: sic p̄uidētia oēs s̄tutes morales ad debiū finē regulat: sin- gulis p̄uidēdo de medijs ap̄t. neutra tñ il- larum est ceterę s̄tutes. nec p̄p̄tēta p̄tinent eas ¶ Sic similiter fides ordinat̄ oēs act⁹ ad gl̄iam: quā credit̄ bonis affuturā p̄ p̄- cipiū vey qd est ei⁹ obiectū sed non ex hoc est aliq̄ virtutes. Hoc de primo dubio.

Dubiu **Scdm** dubiu. Utru charitas sit forma fidei infuse. **¶** Pro cuius declaratioe nota du est. qd aliqd esse forma alteri pr itelligi duplicat. Uno mo pprie: sic qd inheret alteri vt sbiecto: vt anima corpi vs albedo parieti. Alio mo attributiue: qz respectu ipsi aliqs bz pportionabiles habitu dies: sic forma natural' bz ad sbiectu suu. **¶** Quo pmissio e pma dco hec. Charitas no e forma fidei pmo mo puta p reale inhesionē. h apparz de se. qz charitas r fides sunt frutes que ex opposito diuidut idē gen'. s. frute infusam r i talibz vnu no informat reliquū. **¶** Tres pot dice. q fides e in intellectu r charitas i voluntate. mo habit' diuersaz potētiāz no informat se mutuo Tertio generalit'. nullū accidēs cōponit intrinsece ex ptribz diuersaz rōnū. nec duo accidētia nara sunt inuicē cōponere. **¶** Scdm dco. Charitas pr vocari forma fidei attributiue. h apparet primo. Illd p qd res opat bz respectu ei rōnē formē sz charitate fides opat. igit rē. Maior nō ē. qz formē ē agere. pmo de generatioe. et minor ptz p aplm ad Gal. v. fides p dilectōz opat. **¶** Scdm sic. qd pcedit vt ignobil' r ipsectu r nō valēs i actū vt ad eū ordinat respectu alteri' seqnt' r mag' pfecti p qd pfiat ad actū: vt ad eū ordinat merito respectu illi' bz rōnē materiē. r illd aliō rōnē formē. mo fides pcedit charitatē vt minus nobil' r vt ipsectu nō valēs in actū: vt ad eū ordinat. r charitas seqt' vt mag' pfectū r pfiat fidei in r ad eundē actū. igit rē **¶** Ptz maior. qz tales dditōes bz materia respectu formē. pōr ei est: ea min' nobil' est: r impfecta ē. nec i actū pr nisi p formā. eo qd h aliqd nō pstituit nisi adueniēte r iherente forma i sbstantialibz. vt hec ex vij. mera phisice satz nō sunt r i supponūt ad presens **¶** Minor declarat. fides ei pmo pcedit charitatē. qz ē habit' cognitiu' oñdēs sbiectū amabile. sic g cognitio q ē act' fidei pcedit dilectōz q ē act' charitat'. ita habit' hiru. **¶** Sz q min' pfecta sit ptz. j. Lho. xij. maior aut hoz ē charitas. Sz q i actū nō pot sit put ad eū ordinat. ptz. qz instituta ē vt meritoze iheret pmo ho. mo qz i actū intellect' q ē dicit' r i oibz assentire possit. r sic credēdo se pformare vero pmo. tū nō pot h meritoze facere nisi voluntate picipere: vt se capriuet i hru apparētiāz naturalū in obsequiū fidei. nec h sufficit nisi h ex charitate faciat. vt patz i dicto. c. xij. Im

mo fides q mōtes trāfferet nō faceret suū actū vt est instituta r ordiata ad eū p dēz nisi ex charitate h faciat. Sic g ptz q charitas aliq mo ē posterior fidei: ea pfectior et faciēs eā credere sic sic instituta ē ad credēdū. r g ei' forma vocat. **¶** Tertia dco cuz ambro. qz caritas possit dici oim virtutū aig in q est: forma. mag' pprie tū est forma fidei. Prima ps ē Ambrosij i glo. sup illd ad Ro. iij. Potēs ē dñs statuere illuz. Et allegat p mōrm i lra dñs. xij. c. iij. dicentē Charitas mī est oim virtutū q oēs iformat sine q nulla virtus va est. Et ptz. qz nulla virtus opationē hois reddit bonā simplr. scz meritoziā: nisi charitate opet. **¶** Scdm ps ptz. qz licet charitas oēs virtutes formet: q ad actū: tū nō hz talē habitudinē necessario i generatioe eū alijs virtutibz sic hz cuz si de sibi oñdēre obiectū diligēdū Et h d du bio isto. **¶** Tertio dubitat' vtz fides sit prima virtutū: q nō videt' pmo. qz fortitudo ē ea pōr. g pbat' aūs. qz dicit' glo. sup illd Lu. xj. Dico vob amic' meis ne timeami rē. q fortitudo sit fidei fundamētū. mo fundamētū est pūs eo qd sup ipm fundat. **¶** Scdm cūdo. qz spes ē pōr. igit. pbat' aūs p glo. sup illd psal. xxxvj. Spēra i dō r fac bonitate. dō q spes sit iroic' fidei. mo iroic' est pōr eo ad qd iroic'. **¶** Tertio. qz charitas ē pōr fidei. igit. pbat' aūs p auctē Ambrosij pūs allegatā. qz ē mī virtutū r fidei. mī aut' pōr est ple. **¶** Doc etiā notū ex eo ē. qz tāqz forma est fidei. mo phus. vij. merhasi. vult q forma sit pōr materia Et. ij. phisicoz dicit eā esse mag' naturā: r p se qns mag' pncipiū ē mot' actionis iue qz materia. **¶** Quarto h idē. qz sic est ordo actū: ita ē ordo habitū: sz act' charitat' actu fidei ē pōr. g r habit' Maior nō ē. qz habit' cognoscūt p opa r act': r laudāt ppf illa: vt hēt. j. ethi. Minor ptz. qz cū null' possit credere nisi volens. manifestū videt' q act' volūtat' quo vult credere pōr sit qz act' intellect' pcedēs a fide. mo talis act' est act' charitat'. igit. **¶** Sz p pte affirmatiua dubij ē. qz fides ē fundamētū toti' spūalis edificij. g est p' ma virtutū. tenet pntia. qz hz fundamētuz pūs est his que supēdificant. Antedēs patet p glosam sup illud pme ad Lhoim. iij caplo. fundamētū aliud nemo potest ponere pter id quod positū est: quod ē christus Iesus. glosa. id ē fides iesu xpi. **¶** Secundo. quia apls dicit ad Heb. xj. fides

Co. 1

Co. 2

pbat. 2.

2

2

3

Co. 3

2. para

De du. virtutibz. Ar. 1.

Argu. 2.

Argu. 3.

Arg. 4.

In hru. Argu. 1.

Argu. 1.

Nota. 1. est suba rez sperandaz argumentū nō ap-
parentiū. suba autē pōr est alijs. ¶ Pro isto
dubio pmo pmitto. qz cōpatio fit fidei in-
fusa. 7 nō acq̄sire ad alias vtutes. qz certuz
est qz acq̄sita fides 7 informis pōt esse pōr
charitate. quia infidelis ex puerlatiōe euz
christianis vel instructiōe catholicoz pōt
Nota. 2. h̄re fidē informē 7 nō charitatē. ¶ Secun-
do noto. qz ex cōi lege simul infundūt i his
in q̄bo nulla eaz p̄erat. puta oēs tres vtu-
tes theologice. s. fides spes 7 charitas. p̄z.
infundunt in bap̄tismo simul tpe. Lū em̄
dī p̄fecta sunt opa: vt habet Deut. xxij. q̄n
infundit fidē p̄ficiētē intellectū: etiam in-
fundit spem p̄ficiētē affectū irascibilem: 7
charitatē p̄ficiētē appetitū cupiscibilem
Nota. 3. s̄m totā volūtūā boni ¶ Tertio noto. qz be-
ne possunt vtutes morales informes p̄ce-
dere fidē 7 alias vtutes theologicas p̄ ac-
cidens. 7 esse causa susceptiōis eaz: p̄ acci-
dens tāqz remouēs ph̄tens. qz in p̄mitiua
ecclesia multi terrebant in oppositiuz fidei
timore mortis. quibusdā autē fortitudo re-
mouebat hūc timorē: q̄ nihil curās de pe-
riculo 7 dolore secuturo corpis: itrepide ac-
cesserūt ad fidem mentis. Et hodie in secta
mahameti multi cōuerterent ad legez xp̄i
nisi timerēt penas suz secte sibi imminere.
Nota. 4. ¶ Quarto noto. qz aliq̄s habit⁹ pōt dici p̄
oz altero dupli. Uno modo via p̄fectiōis.
Alio mō via oz dicitis 7 naturalis p̄ductio
nis. s̄bi gr̄a. dispositiōe q̄lificatiua educē-
te formā: sufficiētē introducta simul edu-
citur forma. 7 simul tpe sunt: formē 7 edu-
citur 7 dispositiōis sufficiētis. eo mō q̄ suffici-
ens est introductio Et certū est qz forma s̄b
stārialis q̄ educit: est pōr illa dispositiōe:
via p̄fectiōis: cū dispositiō illa sit pure acci-
dentalis. s̄z eōtra illa dispositiō q̄lificati-
ua cū educat formā: pōr est illa forma via
natural generatiōis. ¶ His p̄missis sit p̄zi-
ma cōclusio h̄c. qz quis i bap̄tismo nulla
triū vtutū theologicaz aliā tpe p̄cedat. tñ
in iustificatiōe p̄ p̄niam sepe acq̄sita fides
informis pōr charitate existit tpe. Prima
ps patet p̄ sc̄m notabile. qz i bap̄tismi re-
ceptiōe sine successiōe simul infunduntur.
Pater sc̄da ps. qz nō oportet qz oīs q̄ pecca-
to mortali cadit: infidelis sit. pōt em̄ mane-
re fides etiā infusa ablata charitate. Et h̄
est satis de mēre m̄gri. dist. xxiij. c. vlti. dicen-
tis. qz fides informis q̄ vtus nō est: spem 7
charitatē p̄cedit. Et p̄m̄ ad L̄hoz. xij. di-

cit ap̄ls. Et si habuero oēm fidē ita vt mō-
tes trāsserā: charitatē nō habēā: nihil sum.
Ubi manifeste inuit fidem posse stare sine
charitate. ¶ S̄z dices. Utrū sit eadē vtus
q̄ pus erat fides informis: 7 postea facta ē
fides informata charitate ¶ R̄. qz m̄gri mo-
uer illā dubitatiōz dist. xxiij. c. vj. dicens qz
vtraqz pōt dici vt⁹. Et videt qz sit eadē. Et
ita dico cū m̄gri qz sic. Et h̄ parz. qz sic mo-
rales vtutes p̄nt esse sine charitate. ita 7 fi-
des. put ad h̄ etiā sonāt auctes iam facte.
¶ Et pōt p̄bari rōne. qz nō min⁹ pōt mane-
re in hoībo habit⁹ fidei p̄ p̄ctm̄ seculi cha-
ritate q̄ i demonib⁹ q̄ absqz oī charitate sūt
s̄z i demonib⁹ ē fides 7 timor futūris: iuxta il-
lud Joh. ij. Demones credūt 7 tremiscūt
ḡ r̄. ¶ S̄z dices. qz h̄ vez ē qz manet: sed tñ
redūte charitate fides informis corūpit
7 fides formata generat. Istud nō valz. qz
fides q̄ manet in p̄ctōre: cōit est habitus i
cognoscēdo rect⁹. 7 ḡ charitati i nullo h̄n⁹.
q̄re ḡ deberet corūpi 7 nou⁹ infundit. ¶ Se-
cūda p̄ctiō ē. qz sicut fides q̄ sil infundit ba-
ptisato cū charitate: est ea pōr naturalit̄ re-
spectu act⁹ effectiue: ita etiā ē ea pōr natu-
ralit̄ aliq̄ mō: via generatiōis. ¶ Prima ps
p̄z. qz charitas nō p̄t exire i actu diligēdi
meritoriū: nisi fides creat i actu credēdi. et
est act⁹ credēdi: cā coefficientes act⁹ diligēdi. ḡ
natura pōr. p̄ntia nō. qz cā ē pōr causato. 7
año p̄ p̄ma pte parz. qz cū charitas creit in
actu dilectiōis dei sup oia. h̄ est: qz fides cre-
dit xū trinu 7 vnū esse sup oia diligēdum.
7 vt talē suo actu rep̄ntat cū volūtati. non
em̄ pōt volūtas amare nisi cognita: vt dic-
tear⁹ Aug⁹. ¶ Sc̄da ps p̄z. qz sic actus se-
habet ad actū: ita habit⁹ ad habituz. mo-
do act⁹ fidei pōr est actu charitatis naturalit̄
effectiue. igit etiā habit⁹. p̄z maior. qz nos
cognoscim⁹ potētias p̄ act⁹. eodē mō 7 ha-
bit⁹. 7 m̄io: declarata ē in p̄cedēte p̄ctiō
nis. ¶ Sc̄do sic. quis de sil infunderet ali-
cui corpī formā ignis 7 dispositiōes educi-
uas. tñ rōnabilit̄ diceret qz via nature pōr
esset introductio p̄ngariōis caliditatis: 7 sic
citat⁹ effectiue qz forme ignis. ḡ eodē mō h̄
habit⁹ cognoscitur fidei habitū dilectiuo
charitatis ¶ Probatio p̄ntis qz sic dispositiō
q̄lificatiua se h̄z ad formā q̄ p̄ eaz nata est
educit: sic via ad terminū: ita act⁹ intellectus
ad actū volūtatis elicitū: nisi qz in natura/
libo necessario sequit̄ finis vel forma: que
educit. qz tñ in actib⁹ agētiū liberorū p̄p̄tū

dubita-
tio
Solo.
p̄batur.
D̄b̄iā
q̄rūdā
vana o/
pinio: et
soluitur.
Cōclō. 2
Pars. 1.
Pars. 2
p̄bat. 2.

bertate voluntaris pot sequi et etia impediri vt
 3 no sequi. ¶ Et ita etia in habitu. sicut em
 actus ad actum: ita habitus ad habitum: vt p
 or: est ars medicinz: qz habitus electiuus cure
 fm ipam: por ita dicitur natura et habitus prude
 tie qz habitus virtutu moralium qz supponunt
 recta ratione. mo charitas est habitus volunta
 ris: et ita terminus fidei qz est habitus intelle
 ctus. ¶ Dat em fides vt obiectum beatificum
 cognoscat. et charitas vt cognitum diligatur
 Ans patz. qz esto qd dñs sil forma ignis et co
 plerione ei conuenienter subiecto introduceret
 ex hñ ordinem nature no tolleretur: qz vt co
 plexio educativa effectiue sit por qz forma
 educata. Et h est forme plus dicta. quia di
 ctu est qd charitas attribuitur hñ se vt for
 ma respectu fidei. mo forma natura p sup
 ponit materia. ¶ Tertia p dicit. Sic chari
 tas por est fidei via pfectiois: ita etia por e
 ea via finalis ordinatiois. ¶ Prima ps pa
 ret p aplm. j. ad Lhoz. xiiij. dicente. qd vir
 tu theologicar maior est charitas. Secu
 do ex rone. qz charitas cum sit forma fidei
 ipam hñ pficere et ei op bonu reddere: vt
 in pcedenti dubio fuit dictu. ¶ Secda ps pa
 ret. qz sic voluntas vt voluntas pfectior est et
 finalior qz intellectus vt intellectus: vt in qsti
 onibus scoti dictu fuit. ita supm su actus qui
 est dei dilectio: pfectior et finalior est qz sup
 mus actus intellectus qz est dei cognitio. Et su
 us supm habitus in via qz est charitas: sup
 mo habitu intellectus qz est fides. Un sic de
 dit dñs fidei vt sit mediuz ad charitatem.
 Corre. ¶ Correlatiu Sic fides vno mo por e cha
 ritate. s. via nature et naturalis generatiois
 ita etia charitas por est ea: via pfectiois et
 finalis ordinatiois. Prima ps seqt ex con
 clusione scda. et scda ex tertia. Un in talibus e
 imaginadu sic vt efficiere instrumetalis et fi
 ne qua facit. In qbus efficiens est plus via ge
 neratiois: eo qd coproducit finem. Et finis p
 or via pfectiois et finalis ordinatiois. qz est
 terminus ppter que agit efficiens itaqz perfectio
 qua querit. licet em fides no pducatur chari
 tate: saltē pma qz infundit: em suo actu pce
 dit actum dilectiois quo charitas increditur
 vt post dicit. ¶ Quarta p dicit. Simpliciter
 dicendu est qd iter habitus theologicos cha
 ritas est pma virtus. patz. qz est pfectior. mo
 do sine addito rationabiliter dicit qd hñ pma e: qd
 pfectior est. Scda. qz est finalior. mo tale p
 us est in intentione. ¶ Ad dubiu in forma sic
 pponit ponit qnta p dicit qd no oportet fidei

esse pma virtutu: capiēdo virtutē cōiter p omni
 habitu laudabili. patz. qz bñ stat qd virtu
 tes morales pcedat fidei: sicut in phis gen
 rilibus fuerunt an eoz persione ¶ Sexta cō
 clusio. capiēdo virtutē stricte pur dicit habitus
 laudabilis informatus charitate: sic vt actu
 suo qz agēdo mereat vitam eternā. sic fides
 est pma virtutu: via naturalis generatiois et
 effectiue directiois. Quis charitas sit pri
 ma virtutu respectu vie pfectiois et finalis or
 dinatiois. patz. qz cu omis alie p supponat
 charitatem qz est eis sic forma agendi: fides p
 cedit alias sic pcedit charitatem. modo si
 des illi modis pcedit charitatem p clusione
 scda. via em generatiois est por habitus
 omnes obiectu vt beatificu qz dilectiois. qz
 est pma dirigens in ipm. Scda ps patz ex
 clusione quarta. ¶ Forte dicit. Quo fides
 erit via directiois por moralibus: qz ea p con
 clusione qnta pnt pcedere i subiecto. ¶ Rñ
 detur. qd licet no sit eis por: pur agat ciuile
 vel pur sunt informes. qz sic dirigunt a pru
 dentia huana: tñ vt agat bñ simpliciter. s.
 meritoze: sic supponunt charitatem: et chari
 tas fidei dirigente in obiectu beatificu. et ex
 pnti etia ipse. ¶ Ad rones factas i mouen
 do dubiu. ¶ Ad pma. qd fortitudo infor
 nis pot esse por fidei: sic qlibet alia virtus mo
 ralis. pferim tñ inter fideles magis fortitu
 do: qd dat pstantia pfectiois vitatis: et do
 lores corpis vniu sustinēdi ¶ Un h dicitu
 est in qnta clusione. qd p accidēs alie virtu
 tes informes pnt esse porēs fidei. Nec hñ e
 pra intentione doctoz: s. pur in vita erigat
 edificiu spuale: ptingēs ad vitam eternā. sic
 fides est por charitate: vno mo. vt videli
 cet dicit p dicit sexta. et mediate illa est por oi
 bus virtutibus moralibus in qntu charitate in
 formant. ¶ Ad secundā. negetur antecedēs.
 Lū em spes sit habitus voluntaris: necessa
 rio p supponit ostensionē boni ardui d quo
 est. ¶ Secundo. quia spes de consequēda
 eterna beatitudine: necessario p supponit
 eius creditā possibilitatē. qz qd impossibi
 le putat: no speratur. Et ito ordine natural
 generatiois no introducit in fidei: s. magis
 fides in spem. S. bñ pferit spes ad hoc qd
 hñ habitus fidei firmi ihercat. Et sic ex spe
 inducit qd in hoc qd in fidei pfererit. et hoc
 vult glosa que allegat. ¶ Ad tertiā qd chari
 tas est mater et por via pfectiois: vel etia
 prior qz actus fidei in esse meritoze. qz ex
 charitate fit ei actus meritoze: vt dictu est.

Lōdo. 3
 Pars. 1.
 2. pars
 Corre.
 cōclo 4
 Lōdo. 5

Lōdos
 obiectio
 Solo
 Ad 1
 2
 Ad 2
 2
 Ad 3

Ad. 4 ¶ Ad quartā de actu charitatis et fidei dī-
 cendū est: Primo q̄ necessario actū volun-
 tatis p̄cedit act⁹ intellect⁹. Si em̄ volūtas
 p̄cipiat credere. h̄ est: q̄ intellect⁹ sibi rep̄n-
 tat q̄ bonū est credere. Si diligat deū. hoc
 est: q̄ fides rep̄n̄tat deū volūtati vt sibi bo-
 nū. ¶ Secūdo ex hoc q̄ ordine origis natu-
 ralis: por̄ est assensus ex fide q̄ ordo dile-
 ctōis ex charitate. ¶ Tertio. q̄ sepe q̄s assen-
 tit articulis et nō ex charitate. sicut p̄t̄ in fi-
 delib⁹ q̄ charitatez p̄ peccatum amiserūt.

Ad for. ¶ Quarto q̄ act⁹ charitat⁹ est por̄ q̄s fidei i-
 esse meritorij. q̄ assensus fidei nō meretur
 vitā eternā nisi ex dilectōe charitatis fiat
 ¶ Per h̄ ad formā: neget q̄ via generatōis
 act⁹ charitat⁹ sit por̄: quis sit por̄ in eē me-
 ritorij. Ad p̄batōem cū d̄r. q̄ null⁹ p̄t̄ cre-
 dere nisi volēs. R̄ndet q̄ p̄ hoc intelligit q̄
 null⁹ p̄t̄ cogi ad credēdū: s̄z t̄m̄ fides infu-
 sa nō min⁹: imo p̄us natura ordīe genera-
 tōis inclin̄at ad credendū q̄s charitas ad
 diligendū. q̄s act⁹ dilectōis for̄tassis por̄
 sit q̄s act⁹ credēdi i-esse meritorij. Quia em̄
 fide credit aliqd̄ esse bonū. t̄do diligit vt bo-
 nū. Nec oportet q̄ q̄n̄cūq̄ it̄ ellect⁹ assentit
 articulo q̄ h̄ faciat q̄ volūtas dicitur hoc
 esse bonū. quēadmodū em̄ lumie naturalī
 assentit p̄ncipijs practice agibilib⁹. ita lu-
 mine fidei assentit p̄ncipijs sup̄naturalib⁹
 q̄s nō p̄cedat sup̄ h̄ sepe electio volūta-
 tis. ¶ Quarto dubitat⁹ vt ultimo. Utrum fi-
 des sit certior q̄ scia: Dicit p̄mo. q̄ si scia
 sumat p̄ clara visioe: notū est q̄ scia est cer-
 tior fide. p̄t̄ q̄ illa ē clara: fides ē enigma-
 tica. vñ sicut gl̄ia gr̄am: et patria viā. sic hęc
 scia fide certitudine p̄cedit. recte sic in sensi-
 bus p̄cedit cognitio rei p̄ visum: cognitioz
 de ea p̄ auditū. ¶ Secūdo. loq̄ndo de scia vie
 habita p̄ demonstratōz: fides ē certior circa
 obiectū icōplexū de q̄ est: q̄s scia q̄ habet de
 eadē in lumie naturalī. p̄t̄. q̄ fides p̄fecti-
 us illud et certi⁹ fac̄ notū. nā cū obiectū ei⁹
 sit de⁹: nulla scia q̄ ex eo p̄t̄ p̄ hoīem h̄ri ex
 lumie naturalī: reddidit eū sic extēse et ita cla-
 re et nude notū: sic facit fides vni⁹ simpli-
 cis hoīs fidel̄. Demonstratū em̄ p̄ h̄. meta-
 phisice admodū paucas p̄positōes. q̄bus
 mltō p̄les scie fidei: etiā simplex. et q̄ p̄fecti⁹
 exp̄mūt diuinā essentiā. videlicet q̄ ē trin⁹ et
 vñ⁹. ad quod nūq̄ ascēdit lumē naturale.

De du-
bio q̄nto
Di.1.
Di.2.
Cōclio 3

¶ Tertio p̄p̄. q̄ fidel̄ firmi⁹ ad hęc articulo
 cōpleto credito q̄s remonstratē cōclio scie.
 p̄ em̄ credit deo q̄s sibi. mō articulo ad hęc

vt reuelato p̄ deū. Cōclusiōi scire vt demon-
 stratē p̄ hoīem lumie hūano. possibili⁹ est
 aut̄ defect⁹ p̄ringere i his q̄ sunt lumis hu-
 mani q̄s in his q̄ manifestat̄ vt lumis diui-
 ni. ¶ Forte dices. q̄ tal̄ firmitas ad hęcōis
 sepe est mala. q̄ nō p̄tinet ad fidē. p̄ntia te-
 net. q̄ nullū malū ē fidei ascēdendū. aūs
 p̄t̄. q̄ heretici firmissime ad hęc sepe suis
 errorib⁹. imo moriunt p̄ eis. et tal̄ firmitu-
 do nociua ē. Ideoq̄ p̄ h̄s duos i suis opi-
 nionib⁹ rep̄hēdit i. vij. et h̄i. ¶ R̄ndet q̄ si
 mitas ad hęcōis articulo fidei: sp̄ bona est
 q̄ ē ex eo q̄ credit deū fallere nō posse. vey ē
 q̄ q̄n̄q̄ aliq̄ firmi⁹ in heret̄ suis p̄p̄ijs opi-
 nionib⁹ vt heresib⁹. et ista ē p̄tinacia ¶ Nec
 meret̄ dici p̄stātia q̄ in bonuz sonat. q̄ ista
 p̄tinacia ē mala. Nā hęc firmitas in hęcō-
 nis nō fundat̄ in x̄po petra: s̄z vel in p̄p̄ia
 phantasia vel in seductione diabolica vel
 in cōsēderatione cū aliqua secta dānata. et
 ideo mala est. ¶ Sec⁹ est de firmitate in de-
 terminat⁹ p̄ eccliam et reuelat⁹ p̄ sp̄m̄ sanctū
 Ad p̄m̄ in. vij. et h̄i. d̄r. q̄ rep̄hēdit p̄t̄i-
 naces i sua p̄p̄ia p̄sideratiōe: s̄z nō rep̄hē-
 dit p̄stātia in v̄ture. ¶ Quarta p̄positio.
 q̄ loq̄ndo de certitudine speculatiōis sic ml-
 te hūanę scie certiores sunt fide. q̄ sic certi-
 us d̄r: qd̄ ab intellectu fm̄ suū existerē cla-
 rius p̄spiciat: et cognoscēdo plen⁹ attingit.
 mō h̄ ducit scie p̄p̄ie dicit: eo q̄ illa est d̄
 his in q̄ intellect⁹ p̄t̄ visui lumis natura-
 lis sine inuamine luminis sup̄ioris. ideo
 cognita ab intellectu quo ad modū essen-
 di suū plen⁹ attingunt: et clar⁹ inspiciunt
 q̄ ea de quib⁹ est fides: que lumen natura-
 le intellectus excedūt: nec intellect⁹ ea cre-
 dit: nisi lumine infuso et sup̄iori. ¶ Quinto
 d̄r. q̄ simpliciter loquēdo fides debet dici cer-
 tior q̄ habitus p̄ hūanā in dūstrā acq̄siti.
 p̄t̄. q̄ nobilioz innitit̄ veritari. scz diuine
 Alij aut̄ habit⁹ medijs humanit̄ iuctis i-
 nitunt. mō simplr̄ infallibilior est v̄itas p̄-
 ma q̄s ois hūana doctrina. ¶ Sexto ex dū-
 ctis d̄r. q̄ p̄ statu puri viatoris habitus fi-
 dei inter om̄es habit⁹ intellectuales eā nō
 includētes est dignissim⁹. ¶ Patet primo
 ex obiecto. quia immediat⁹ et directius de
 deo: vt post dicit. ¶ Secūdo ex mō. q̄ est cer-
 tior. ¶ Tertio ex mirabilitate. q̄ mirabilio-
 rū est. imo et ad cogitandū suauiz. Quid
 em̄ dulc⁹ intellectui q̄s p̄siderare in v̄itati-
 bus q̄s credit: scz dei sup̄emā simplicitatē
 et tamen in eo trinitatem: et appropiatorū

argu. 5

Solo.

Cōclio. 4

Cōclio. 5

Cōclio. 6

dignitate q̄ hois liberalē creationē. q̄ hois
 minis lapsi paternale reformationē. Nec ei
 credita 7 cogitata fidei mēte: fidem in deo
 flāma ardoris incēdunt: 7 ad omē bonū fa-
 4 ciunt expeditā. ¶ Quarto. ex fidei simplici-
 tate: qz vt dictū est i dubio est vn̄ simplex
 habit⁹ oim credēdoz. Nō est autē sic vnus
 habit⁹ geometrie v̄l phisice respectu pluri-
 Argu. 1. um p̄clusionū. ¶ Forte dicit̄ p̄clusionem
 q̄ntā. qz videt̄ q̄ fides sit etiā certior: via spe-
 culatiōis q̄ sc̄a. tū qz phs dic̄. q̄ p̄ oī ar-
 2 te certior est. ¶ S̄cdo. qz dicit̄ Aug⁹. q̄ n̄
 3 h̄il est cert⁹ hoī sua fide. ¶ Tertio. qz in fi-
 de min⁹ q̄ in sc̄arijs phicis p̄tingit errare.
 null⁹ em̄ error: i fide reperit̄ 7 plures in phia.
 4 ¶ Quarto. qz habit⁹ est tāto certior: q̄to cer-
 tior: fundamēto inir⁹. mō fundamētuz si-
 dei cū sit de⁹ est certissimū. ¶ Qd̄ p̄firmatur
 qz p̄portionabilit̄ videt̄ habit⁹ esse certior:
 etiā via speculatiōis: q̄to suū mediū est cer-
 tius. mō mediū p̄ qd̄ habet fides est veri-
 tas increata. ¶ S̄cdo. qz mediū fidei ē cui-
 denssimū. qz est cā oim causaz q̄ etiā est
 manifestissimū in natura: vt habet. ij. me-
 taphysice. ¶ Rūdet̄ ad p̄mā. q̄ phs ibi cō-
 parat certitudinē agēdi a p̄ntibus 7 ab arti-
 bus. qz em̄ p̄ntes generāt ex opib⁹. iō siml̄
 habēt cū exp̄ientia. 7 iō cit⁹ inuenit̄ debitum
 mediū agēdi fm̄ p̄ntē q̄ i arte mediū agē-
 di fm̄ artē. eo q̄ ars nō necessario p̄sup̄dit
 exp̄ientia. vt p̄z i p̄logo metaphysice. mo-
 do fides nō est talis p̄t̄ habita cū exp̄ien-
 tia. Ut intelligit̄ q̄ ē certior: qz durabilior.
 qz sc̄z circa p̄ntes nō p̄tingit obliuio: p̄p̄
 p̄tinue viuere in ipis. qd̄ bñ p̄tingit i arte.
 Sciētijs tñ certissimę sunt mō speculatiōis
 Ad 2. circa suas p̄clusiōes. ¶ Ad sc̄dam. q̄ Aug.
 vult q̄ nihil ē alicui cert⁹ q̄ sua fides quo
 ad ei⁹ essentiā in se: 7 ei⁹ actū. qz i se exp̄it̄
 vtrū credat vel nō credat. Ex h̄ tñ nō sequi-
 tur q̄ cert⁹ assentim⁹ credit̄ q̄ sc̄aris. ¶ Ad
 Ad 3. tertiā. q̄ etiā in sc̄ia sic in fide nō p̄tingit er-
 roz. Error em̄ q̄ in phia est: nō est ps sciētię
 Sic etiā si q̄s ex p̄ncipijs fidei inferret ali-
 quā p̄clusiōz falsam credēs p̄ntiā esse bonā q̄
 nō valeret 7 assentiret erroneę p̄clusiōi. h̄c
 error nō eēt ex fides: ex irrellegu deficiente.
 Silt̄ ē in erroze sciē. v̄z ē tñ q̄ traditores
 sc̄iaz sc̄p̄ falsas p̄clusiōes pbare nitūt̄ ex de-
 fectu 7 inspectōe lumis naturalis. Et quis
 nulla tal̄ falsa sit i fide: nihilomin⁹ sc̄itē cō-
 clusiōes 7 res itim⁹ p̄p̄iciūt̄ ab intellectu in-
 Ad 4. sciētijs q̄ i fide. ¶ Ad q̄ntā. q̄ bñ arguit de

certitudine ad hēsōis. s̄z nō est maior p̄a de
 certitudine speculatiōis: qz verissimū funda-
 mētū p̄ tradere v̄l inferre aliquā p̄clusiōem
 modo enigmatico 7 obscuro 7 sic in fide.
 ¶ Ad p̄firmatōz q̄ q̄n mediū ē inir̄insecūz
 certitudie speculatiōis cert⁹ cognitiō: tūc ma-
 Ad p̄fir. ior ē p̄a. s̄z mediū cui inir̄it̄ fides: ē extrinse-
 cū. s̄. t̄i auctas 7 eccl̄ie q̄b̄ credit: nec sūt cer-
 tissime nō: certitudie speculatiōis s̄z ad hēsō-
 Ad aliā. nis. ¶ Ad tertiā p̄firmatōz. q̄ lic̄z mediū
 fidei sit i se euidentissimū. s̄. p̄ma sc̄itas. tñ n̄
 euidentissime notificat̄ intellectu viator⁹ cō-
 clusiōes credēdas: saltē via speculatiōis.
 ¶ S̄cdo istat̄ q̄ntā p̄clusiōz. qz videt̄ q̄ sc̄ia
 p̄ q̄ntaz p̄clusiōe. sit certior aucte venerabil̄ Hug. de san. vic.
 dicit̄. q̄ fides ē certitudo qd̄ aī de reb⁹ ab-
 sentib⁹ supra opionē 7 infra sc̄iaz. q̄ sc̄ia ē cer-
 Arg. 2. tior. ¶ S̄cdo sic. fides h̄z maḡ de dubitari
 one q̄ sc̄ia. q̄ sc̄ia ē certior ea. p̄ntia tenet. qz
 in p̄ris illd̄ ē maḡ tle: qd̄ min⁹ h̄z de p̄rio.
 añs p̄z. qz sc̄ia oīm dubitatōz excludit. fi-
 des at̄ sc̄p̄ circa credēda dubijs inuoluitur.
 ¶ Tertio qz visio ē certior auditu. mō sc̄ia ē
 Argu. 3. de visis saltē q̄ ad intellectū. fides ex audi-
 tu. Ro. x. igit. maior p̄z i p̄logo metaphysice.
 qz ex h̄ maḡ diligit̄ visus. 7 minor p̄z. qz
 p̄ncipia sc̄iaz lumie intellectuali vidēt̄ 7 me-
 diātib⁹ eis p̄clusiōes. ¶ Quarto. qz sc̄ia robo-
 argu. 4. rat fide. q̄ ē ea certior. p̄ntia nō ē. qz qd̄ aliō
 p̄firmat̄ i eē: notū ē q̄ sit eo firmi⁹ 7 cert⁹. et
 añs ē bñ Aug. xiiii. de tri. dicit̄. q̄ huic sciē
 tribuēdū ē illd̄ q̄ fides saluberrima gignit:
 defendit 7 roborat. ¶ R. ad p̄mam: puta ad
 Ad 1. auctē Hug. dicit̄. q̄ fides ē infra sc̄iaz. p̄r
 dici q̄ loq̄t̄ de fide a cōsc̄ita 7 nō de infusa: q̄
 sup̄ opionē d̄z. eo q̄ q̄s pl⁹ credit exp̄t̄ ali-
 qd̄ asserētib⁹ q̄ rōnib⁹ dialectice opinionē
 generātib⁹. ¶ Et d̄: infra sc̄iam. eo q̄ q̄uis
 2 credulitate auctis assentiat: tñ qz mediuz
 nō videt̄: p̄cludēs h̄ qd̄ credit nō speculati-
 ue tātū assentit̄ sic p̄clusiōi sc̄itę. ¶ Ul̄ si de fi-
 3 de infusa intelligit̄ dictū Hugōis: tūc exp̄-
 nit̄ q̄ ad actū assentiēdi articū i q̄ qz firmi-
 ter credit reuelāri sup̄ opionē est. S̄z quia
 min⁹ attingit ad rē speculatiōe infra sc̄itiā
 d̄z esse. ¶ Ad sc̄dam. negat̄ añs. Ad p̄bati-
 Ad 2. onē d̄z. q̄ sicut fides dubijs inuoluit de re. s̄.
 suo obiecto. qz mīme ipm̄ attingit: ira etiā
 sc̄ia circa rē signatā multa dubia relinquit
 indiscussa. Et sicut nullo mō dubitat̄ sc̄ies
 de p̄clusiōe: de mōstratiōe phibente. sic fi-
 des circa articū postq̄ p̄stat de reuelatiōe
 ue: dubitare non permitit̄ ex reuelantiō

infallibilitate. Immo firmi⁹ reuelanti in he
 rer: q̄ omni apparentie naturali: sciens ci
 tius naturalia posse falli q̄ deū. ¶ Ad cer
 Ad.3. tiā q̄ vbi auctoritas reuelantis est infalli
 bilis: sicut est dei: a quo est fides. plus au
 dirui interiori credit q̄ visui. posset em̄ ali
 quis decipi circa visum male vidēdo. nul
 lo mō circa auditū: reuelatis assentiendo
 q̄ de⁹ fallerēdo potest: sic nec falli. ¶ Ad
 Ad.4. quartā. q̄ scia pprie nec roborat: nec gene
 rat: nec defendit fidem infusam: q̄ a solo
 deo infundit. sed poti⁹ ois scia theologica
 illā p̄supponit. ¶ Ad b̄m aug⁹. xiiij. de tri
 nitate. cap. xiiij. dr. q̄ velit. q̄ sacra theolo
 2. gia gignit fidem: p̄o actu assentiendi arti
 culis: vel h̄cu p̄sequente. ¶ Item declarat
 articulos simplicibz et manuducit ad assen
 sum eorū. ostendēdo quō ex dictis sancto
 3. rū possunt haberi. ¶ Defendit etiā articu
 los v̄sutijs hereticorū resistēdo: et rōnibz
 infidelitū respondendo. S̄z hec scia fidez
 infusam in mente sic fidem declarat: in
 ducentis et defendentis p̄supponit: sup
 quā oia q̄ dicit: vt fundamenta innixa sūt
 Doc de tertia pte et ex p̄seq̄nti de toto
 primo articulo.

Quantū ad secun

dū articulū videndū est de secundo appo
 sito videlz. Utrū fidei possit subesse falsuz
 ¶ Ubi etiam de tribz est vidēdum. primo
 em̄ videbit̄ qd sit fidei obiectū. qz hoc in
 articulo est p̄suppositū. Secō. an illud
 obiectū possit esse falsum. et sic fidei possit
 subesse falsum. Et tercio de articulis fidei
 No.1. quo ad eoz numez. ¶ Quantū ad primū
 est aduertendū. q̄ cū fides sit habit⁹ assen
 siuus veritat̄. sicut etiā alij habitus intel
 lectuales. recte sicut triplex est scibile. s. con
 clusio demonstrata. subiectū ei⁹ et res signi
 ficata p̄ subiectū. quozū primū vocat̄ scibi
 2. le p̄pinquū. scōm remorū et terciū remotis
 simū. Ita etiā obiectū fidei pōt dici vno
 mō ppō: cui p̄ fidem infusam assentimus.
 Secō mō pōt dici termin⁹ illa p̄clusiōe
 positus. Et tercio mō pōt dici res signifi
 cata p̄ terminū. Nā fides infusa fidelem
 inclinat: vt assentiat ppōnibz credendis
 vt huic deus est trin⁹ et vnus. Secō vt no
 ticiam recipiat etiā credendi facile. de ter
 minis in tali p̄positiōe positis. Et tercio:
 vt etiā sit assensus ille: respectu rei signifi

cate p̄ p̄positiōes et terminos. ¶ Secō est
 notandū. q̄ de obiecto fidei possum⁹ loq̄
 dupliciter. quōcunqz dīctorū triū modoz
 accipiatur. qz vel loquimur de eo vt prin
 cipali. v̄ vt secundario: p̄ aliquā attributiō
 nē ad primū. Et est silē in sciētijs. aliquo
 mō. nam cū scia primo mō et principaliter
 de suo subiecto attributiōis p̄siderat. Se
 cundo mō tñ et minus principalit̄ etiā de
 his que attributiōnē habēt aliquo modo
 ad sua subiecta. vt geometria q̄ est de ma
 gnitudine: etiā est de puncto et alijs h̄mōi
 ¶ Tercio est notandū. q̄ (vt mihi videtur)
 No.3. cōtrario mō est de fide infusa: et de scia ac
 quisita. Nā sicut scia immediate respicit cō
 clusionē. Et scōario ei⁹ terminos. Et tercio
 res significatas. p̄pter quas tñ p̄ncipalit̄
 volumus scire Sic fides cōtrario primo
 2. respicit rem incōplere veram. Secō termi
 nos ipam exprimentes. et tercio ppōnes ex
 illis terminis compositas. ¶ Et q̄ hoc sit
 3. ita: apparet. qz habit⁹ cōformant̄ suis cau
 sis: a q̄bus et fm̄ quas fiunt. mō sicut scia
 acq̄sita immediate habet a medio demon
 stratiuo: respectu cōclusiōis cui⁹ illud me
 diū est p̄p̄iū: et iō ad eam immediate termi
 nat̄. ita econtrario fides infusa immedia
 te et sine medio est a veritate p̄ma. Et ideo
 ad illā immediat⁹ terminat̄: sicut ab ea im
 mediati⁹ est. P̄nter aut̄ est de alijs. que at
 tributiōnē habent ad hanc veritatē p̄mā
 ¶ Et huic concordat qd in primo articulo
 dicit̄ est. puta q̄ in vno fideli est tm̄ vnus
 habit⁹ fidei infusus: respectu oim̄ creden
 dorū. qz vnus obiecti in creati. habit⁹ aut̄
 sciētiarū diuersificant̄ numero: iuxta di
 uersitatē cōclusionū demonstratiue scitaz
 Unde rōnabiliter: sicut scia vna: vnitate
 attributiōis est vna: nō a ppōne: sed ab
 vno subiecto attributiōis primo. ita fides
 que vna pluriū est p̄pōnū: vna dr. ab vni
 tate obiecti incōpleri: de quo immediate
 est. ¶ His notat̄. est p̄ma cōclusio. q̄ sicut
 ipsius habit⁹ fidei plura sunt obiecta sub
 ordinata. qz res: signū et ppō. ita etiam plu
 ra sunt obiecta signata: fm̄ pu⁹ et posteri⁹
 differentia. ad que est fidei extensio. ¶ Pri
 ma ps patet. qz fidelis sicut dicit̄ fidē ha
 bere in deū. ita habet de terminis deū si
 gnificantibus fidē seu noticiā: inquantuz
 dei sunt signa. ¶ Itē sic habet de p̄positio
 nibz fidei: deū vt est obiectū fidei expri
 mentibz: sicut notū est. ¶ Secō ps etiam
 2. 2.

No. 2.
 No. 3.
 2
 3
 5
 Cōclio. 1
 p̄ma ps
 Secō

Libri tertii Questio. xiiii.

pater. qz sicut fides est in deū: ita et fides est esse catholicā eccliam. Item sicut creditur deus esse: ita fili⁹ incarnat⁹ esse. ⁊ plu-
 ra hmoi. Item remissionē peccatorū esse.
2 ¶ **Secōdo** etiam p̄z. qz nō credim⁹ tm̄ vnā rem sed multas: iuxta multitudinē articuloꝝ fidei. ¶ **Correlatiue** vidēt mihi sequi hē ppōnes. ¶ **Prima:** aliqd est obiectū fidei necessario verū incōplere aliqd qd nequit esse falsum vel verū compositione. Et aliqd cōplere necessariū ⁊ verū. Et aliqd complere verū: sed p̄tingent. ¶ **Prima ps** p̄z: de veritate prima. q̄ est obiectū fidei: vt dictū est in tertio notabili. ¶ **Patet scōda** de termino: ex quo fit cōclusio. cui fides assentit. ¶ **P̄z** tertia de ista. deus est trin⁹ ⁊ vnus. ¶ **P̄z** quarta ps de ista: dies iudicij erit. Est em̄ verū sed cōtingent. Nec nota sunt. ¶ **Secōda** p̄lo est. Inter hec omnia fidei obiecta: veritas prima est p̄mū ⁊ p̄ncipale obiectū fidei infusē. p̄z auctoritate bñ dyonisiij. ca. vij. de di. no. dicentis. q̄ fides diuina est circa simplicē ⁊ semp̄ existētem veritatē. nulla aut̄ talis est nisi veritas prima. ¶ **Et p̄bat rōne.** qz cum aliqs habitus est pluriū: illud debet dici ei⁹ p̄mū ⁊ p̄ncipale obiectū: ad qd om̄ia alia reducunt. sed fidei sunt plura obiecta ordine q̄dam. q̄ oia ad veritatē primā reducuntur q̄ cōdo vera. p̄ntia nota est. Et maior silt. S̄z minor: quo ad p̄mā p̄tem q̄ fidei sunt diuersa obiecta p̄z p̄ cōdonē p̄cedentem.
2 Et quo ad scōdam p̄tem p̄z. qz cum fides sit de ppōnibz: terminis ⁊ rebus. pp̄ositio/nū est: inquantū veritatē rerū exprimunt. Et terminoz: inquantū p̄ veritate rerum supponūt: ⁊ eā significant. S̄z ip̄ rei est tanqz p̄mi ⁊ immediati obiecti. vt dictū
3 est in tertio notabili. ¶ **Eodem** mō lz sint multę res significare: de q̄b̄ est fides. tm̄ inter eas soli veritati p̄me credim⁹ p̄pter se. alia aut̄ credim⁹: tanqz expressa p̄ veritatē p̄mā esse: fore vel fuisse. ⁊ propter primam
Correl. ¶ **Correlatiue.** fidei p̄mū ⁊ p̄ncipale obiectū est necessariū simpliciter: omnino immutabile ⁊ inuariabile. p̄z ex cōclusionē.
Lōdo. 3 qz tale quid est veritas prima. ¶ **Tertia** cōclusio. Aliqua sunt secundaria fidei obiecta: que possunt esse falsa. ⁊ res significare per ea nunqz fore. Quis hec veritas coram simplicibus non sit exprimenda. ¶ **Patet** prima pars: ex vltima parte conclusionis prime. qz aliqua sunt obiecta fidei: q̄ sunt

cōtingentia. vt hec. dies iudicij generalis erit. mali ibunt ad p̄nā eternā. mō manifestū est q̄ contingens pōt esse falsum: ⁊ p̄ aliquā potentiā impediri: ne ita fiat sicut significat. igit̄ cōclusio vera. ¶ **Confirmat** sic. qz vel est necessariū: q̄ de⁹ ferat generalē iniam p̄ra malos. et si sic: tunc de⁹ alīquem effectū ad extra p̄duceret: ⁊ nō libere libertate oppōnis. qd falsum est. qz sicut vult libere: ita libere agit ad extra. vel potest eam nō ferre eternaliter: ⁊ ex p̄nti cum eam ferre debere: sit articūl⁹ secundarius: vel complexus. sequit̄: q̄ aliqd tale possit nunqz fieri: ⁊ aliquid tale complexū obiectū fidei secundariū possit esse falsū. ¶ **Patet** etiā fm̄ veritatē. qz q̄nqz obiectū cōplētū fidei fuit: verbū dei esse venturū in carnem. qd nunc est simpliciter falsum. ⁊ qui crederet: hereticus esset. ¶ **Patet** scōda ps. qz simplices: tales pp̄ositiones non debite intelligerent. vnde inuoluerent p̄ easdem. nec aliquo modo eos edificarent. vñ corā ipsis penit⁹ sunt tacēde. ¶ **Correlatiue.** multa sunt obiecta fidei secundaria: q̄ p̄ accidens ei obijciunt. ⁊ que possunt nō esse ei⁹ obiecta. p̄z ex cōclusionē. qz plures ppōnes contingentes credite: sui termini ⁊ corū: si gnata sunt obiectū fidei. inquantū sunt p̄positioes vere: ⁊ res vt significant veraciter se sic habebunt: cū fides sit habit⁹ ver⁹. et ergo cū talia possunt non fieri: ⁊ ppōnes p̄nt esse false. p̄nt nō esse obiectū fidei. ⁊ sic contingēt sunt obiecta fidei. ¶ **Sicut** christū esse venturū in carnē: apud patres fuit obiectū fidei secundariū. qd nunc non est ei⁹ obiectū positīue. lz possit dici q̄ p̄riuatīue sit eius obiectū. qz opposita credit̄ ex fide: pura xps non est ventur⁹ in carnē. ¶ **Quarta** conclusio. fidei est vnū obiectū p̄ncipale. quīs eius possunt esse plura obiecta secundaria. p̄z prima ps: ex secunda cōclusionē. qz veritas incōplexa. patet secunda ps: ex prima cōclusionē. ¶ **Sed** cōtra primā p̄tem cōclusionis arguitur: per diffinitionem fidei. quā ponit ap̄tus ad Hebr. 11. dicens. fides est substantia rerū sperandarum: argumentū non apparentiū. ergo si est rerum sperandarū. plures habet res pro obiecto. ⁊ nō vnā solam veritatē. Item nō primā. qz nos speramus beatitudinem: que est quid creatum. ¶ **Arguit** se cundo. quia dicit Aug⁹. q̄ fides est de bonis ⁊ de malis. Item de p̄teritis ⁊ futuris

Confir.

Pars 2

Verbi gratia.

Lōdo 4

Arguit cōtra. 1. p̄tem

2

ris. quomō ergo h̄vna; rē obiectā? ¶ Ter-
tio dicat: quomō habz se fides respectu ip-
sius obiecti? est em̄ habitus assensu? al-
sensus aut̄ est respectu complexorum. non
ergo respectu veritatis primę incomplexe.
¶ R̄ndet ad has pbabiliter: nihil asseren-
do. ¶ Ad primā. q̄ aplus vult. q̄ fides est
substantia .i. fundamentū quo attingere
speramus res sperandas. scz patrem ⁊ fili-
um ⁊ spiritum sanctū. que licet vnum sint
essentialiter: sunt tñ tres res psonaliter. q̄s
per fidem speramus finaliter nos adipisci
¶ Ad scōdam prem quando dicit. q̄ spera-
mus beatitudinē per fidem attingere: que
est quid creatum. R̄ndet. q̄ sp̄i infuse vlti-
mū non est principaliter beatitudo for-
malis. scz visio ⁊ fruitio. sed obiectalis q̄
est deus. sicut enim nos ppter deum dili-
gimus. ita etiam formale beatitudinē pro-
pter obiectalem speramus ⁊ appetim⁹ scz
quo talem p illam obiectalem attingam⁹
¶ Ad secundā cum dicit. q̄ est de bonis et
de malis rē. R̄ndet. q̄ beat⁹ Augustin⁹ lo-
quat de obiectis secundarijs: ⁊ nō de pri-
mo ⁊ pncipali. ¶ Ad terciā q̄ fides est sim-
pliciter ⁊ immediate: circa veritatē primā
tanq̄ ad verum incomplexū. Unde im-
plicite psequēter credit terminos: tanq̄ si-
gna et propōnes exprimentes veritatē pri-
mam esse trinā et vnam. remuneratozem
ad se cōfugiētū. ⁊ esse summe verā. ¶ Un-
de terrio credit: omne reuelatū per verita-
tem primam: vel explicite vel implicite. eo
modo quo veritas vult illud credi. Hoc
de prima parte articuli. ¶ Quo ad secun-
dam prem pbabiliter nō asserendo. est pri-
ma conclusio hec. Sicut obiectum princi-
pale fidei est necessario ⁊ immutabilē ve-
rum. ita aliquod obiectū secundarium po-
test esse falsum. immo pro aliquo tempo-
re erit falsum. ¶ Prima pars patet: per cō-
clusionem secundā partis precedentis. qz
obiectum fidei est veritas prima. ¶ Secū-
da pars probat sic. qz hec ppositio scz ge-
nerale iudiciū erit: potest esse falsa. et est
obiectum fidei. igitur discursus est expōsi-
torius. Maior patet. quia est contingens
immo deus de potentia sua absoluta. pos-
set nunq̄ generale iudiciū adimplere.
Minor patet. quia est vnus de articulis
¶ Ex hoc patet terciā pars. quia post diez
iudicij illa erit falsa. ⁊ nunc est obiectū ve-

rum fidei. ¶ Nec mirum quia ista scz chri-
stus nascet ex virgine: fuit obiectum fidei
ante incarnatōnē: ⁊ modo est falsum. ergo
quod fuit obiectum fidei: est factum falsū
¶ Forte dices. Si possibile est: diem iudi-
cij non fore. tunc possibile est deum deci-
pere. probatio consequentie. qz iam deus
precepit suis fidelibus vt credant eam ex
fide: da ergo. q̄ non fiat: credentes dece-
pti sunt. et non per alium q̄ per deū. ¶ Re-
spondet. q̄ magna hic difficultas tangit:
videlicet de futurarum rerum contingen-
tia ⁊ reuelatione earum. an ex diuina re-
uelatione salz fiant necessaria. que maior
est: q̄ presentis materie discussio. Et ergo
solum euado rōnem. ¶ Primo pro constā-
ti asserendo q̄ nulla reuelatio futuri con-
tingentis facit ipsum necessario futurum
absolute. patet. qz prescientia diuina inte-
rior non facit ipsum necessariū: vt in que-
stione p̄mi de futura contingentia dicitur
est. ergo nec reuelatio. tenet consequentia.
quia nō plus falli potest diuina prescien-
tia q̄ eius reuelatio. ¶ Secundo q̄ quis
rem que est assensus falsus: possit deus ge-
nerare in animo alicuius: non tamen po-
test decipere. ¶ Prima pars patet. qz om-
nia per ipsum fiunt. Item se solo rale rem
posset pducere in lapide. quare nō in ani-
ma: Stat enim illam rem manere in sub-
iecto: ⁊ subiectum p illam nulli assentire.
¶ Tertio q̄ fortassis sepe in aliquo fideli p-
misit fieri assensus falsos. ⁊ sine eorum cul-
pa. patet Gen. xxi. vbi ab aam creditit.
q̄ deus veller sibi filium scz Isaac immo-
lari: per realem illius interfecōnem. quod
tamen erat falsum. sed voluit patris obe-
dientiam future generationi patefieri. et
saluatoris immolationē per figuram desi-
gnari. ¶ Quarto. q̄ huiusmodi assensus
falsi: non sunt a fide: sed ab anima homi-
nis plus se extendente q̄ fides iubet. que
nō iubet talibus futuris assentiri: nisi fin-
eum sensum quem deus vult eis manife-
stari. qui sepe fidelem later. ¶ Per hec re-
spondet ad formam. concedendo q̄ abso-
lute possibile est: diem iudicij non fore. et
negando cōsequentia. q̄ deus possit deci-
pere. ¶ Ad probationē cum dicit q̄ deus
precepit credi: eum fore: concedit. ⁊ quan-
do dicit. Da q̄ non fiat. R̄ndetur. q̄ ista
nō stant simul. q̄ deus absolute reuelauit

instaria

Solut

1

2

3

4

Ad forz

Libri tertii Questio. xiiii.

replica eum fore. & q non fiat. sed cum absoluta reuelatione eius fore: manet eius contin-
soluitur genter fieri. & posse non fieri. ¶ Sed repli-
Ad fo. 3 cabis fortissime. quia non stat cum abso-
co. do. 2. luta reuelatione. qua reuelatur rem debe-
 re fieri. eam non fieri. sed iam absolute re-
 uelauit deus diem iudicij fore. ergo dies
 iudicij non potest non fieri. ergo necessario
 fiet. ergo absoluta reuelatio rei ad fore ne-
 cessitat eam ad fore. ¶ Respondet. q argu-
 mentu peccat per logicam. non enim stant
 iste due simul: deus reuelauit absolute a
 fore & a non erit. sed bene iste. deus absolu-
 te reuelauit a fore & p non fore. q: reuela-
 uit die iudicij fore ptingent sicut ptingen-
 ter erit. & ideo cum reuelatōe facta: stat. q
co. do. 3. possit non esse. sed non stat: q non erit. ¶ Un-
 de ad formam: concedit antecedens pro
 prima parte. & etiam q deus absolute re-
 uelauit diem iudicij fore. sed negetur con-
 sequentia: cum inferit. ergo dies iudicij non
 potest non fieri. quia oppositum sequen-
 tis scilz eum posse non fieri: stat cum toto
 antecedente. quia contingenter erit. Sed
 si inferes compositam scz hanc. ergo non
 stat: cum reuelatione qua reuelatum est q
 fiet. q ipsa non fiet. hoc consequens conce-
 deretur. ¶ Secunda cōclusio. q huiusmo-
 di obiecta secundaria fidei. qn fuerint fal-
 sa: desinunt esse obiecta fidei. patet. q: fi-
 des est habitus scz verus. unde in tempo-
 re incarnationis & post. hec scz propositio
 filius dei nascetur ex virgine: que ante
 obiectum fidei in patribus: dicit esse ob-
 iectum fidei. patet. quia fides dirigit im-
 media te & principaliter in primaz verita-
 rem. et secundario in ea que prima veritas
 reuelat credenda. & que vult credi. modo
 post incarnationem iam factam non reue-
 lauit prima veritas hoc esse futurum. nec
 voluit hoc credi esse futurum. ergo hoc non
co. do. 3. fuit amplius obiectum fidei. ¶ Tertia cō-
 clusio: responsalis. sicut fidei nullo modo
 potest subesse falsuz quo ad obiectum ei⁹
 primariuz. ita non est possibile q aliquid
 sit falsum: & simul sit obiectum credenduz
 per fidem. ¶ Prima pars patet. per primā
 partem prime conclusionis huius articu-
Para. 2 li. ¶ Secunda pars patet per conclusionē
 precedentem. quia non stat simul q sit fal-
 sum. & sit obiectum fidei. quia cum incipit
 esse falsum: desinit esse obiectuz fidei: vt di-

ctum est. Hec pars est cōmuniter de men-
 te doctorum veterum. Unde sanctus tho-
 mas in parte secunda secunde: questio. 1
 ne prima: articulo tertio in solutione secu-
 de & tertie rōnis dicit. q christuz esse in car-
 nandum: prout cadit sub fide: non potest
 esse falsum. Per qd nihil aliud intelligit:
 nisi q non simul stat: q sit obiectum fidei.
 & sit falsum. Unde & supra dictum fuit: in
 prima parte huius articuli q huiusmodi
 contingencia contingenter sunt fidei obie-
 cta. quando enim vera sunt: obiecta eius
 sunt. & quando desinunt esse vera: desinūt
 esse fidei obiecta. Hoc de secūda parte hu-
 ius articuli. ¶ Quantum ad tertiam par-
 tem articuli. ij. videndum est de articulis
 fidei: quo ad eorum numerū. ¶ Pro quo
 primo est notandū. q Ricardus de sancto
 victore: describit articulum sic. Articulus
 est indiuisibilis veritas de deo: artans nos
 ad credendū. Et intelligitur sic. q est enun-
 ciatio: maxime discreta seu resoluta de deo:
 artans nos ex determinatione ecclesie vel
 dei ad credendum. Non q cogat volum-
 tatem. sed artat ad adherendum remouē-
 do omnem dubietatem. Et est cōmunis
 descriptio articuli: capiendo articulu pro
 enunciablem complexo a catholico creden-
 do resoluta ad minimū. ¶ Isidorus desi-
 nit articulum sic. Articulus est perceptio
 diuine veritatis: intendens in ipsam. Et
 est descriptio articuli: prout est obiectum
 fidei formate charitate. Et intelligitur sic
 q est enunciablem resolutum. a quo fit per-
 ceptio diuine veritatis: & tendentia ex cha-
 ritate in ipsam diuinam veritatem. ¶ Se-
 cundo est notandum. q articuli credendi:
 traduntur in symbolis approbatis per ec-
 clesiam. que sunt tria. primū apstoloruz.
 quod legitur in primis: & in completorio.
 mane & sero: significans q fideles in eo vi-
 uere debent: a principio vite vsq in finem
 post fidem receptam. Secrete dicit. quia
 hominem interius perficit. ¶ Secundum
 est nicenum: factū in niceno concilio a tre-
 centis. xviij. patribus scz sanctis episcopis
 factum ad maiorem articulorum simboli
 apstolorum declarationem: & ad here-
 sum extirpationem. quod cantatur in mis-
 sa: alta & clara voce. vt spretis heresibus fi-
 dem fidelibus perficere possit. Ante do-
 minici corporis consecrationem. vt fide p-

De. 3. p.
re art. 2.
No. 1.

No. 1.

3 ficiens corda fidelium: quare quibus eorum
 ad manducatione dominici corporis spi
 ritualem ad minus paratus sit. ¶ Tertium
 est Athanasij. factum principaliter ad ex
 tirpandam heresim arrianam. que dei in
 carnatum filium puram creaturaz posuit
 Legit autem alta voce in fidei confirma
 tionem et arriane heresis detestationem.
 Et in primis scz in principio diei de ma
 ne: ad innuendum q sine fidei fundamen
 to presupposito: nihil valent nostra opera
 pro eterno premio consequendo. Et in co
 pletorio etiam. aut symbolum apostolo
 rum: pro significatione. q qui persevera
 uerit vsq; in finem: saluus erit Mathei.
 1. et. xxiii. ¶ Hozum trium: primu aposto
 4 lozum dicit maius. non verboru pluralita
 te sed facientiu auctoritate. quia factu ab
 omnibus apostolis christi simul congre
 gatis. 7 quolibet eorum suum bolum dice
 re: 7 aliorum bolos approbante. vt sic par
 ticularim ab omnib⁹ apostolis christi sup
 quos ecclesia fundanda erat: vt habetur
 Apocal. xxi. factum sit. 7 singulis suis par
 5 ticulis ab omnibus approbatu. ¶ Unde
 7 symbolum dicit a sin quod est con. 7 bo
 los sententia. quasi plurium apostoloruz
 sententia de credendis in vnum congre
 gata. vt enim maiorem haberet firmitate
 singuli apostoli suas in eo posuerunt par
 tes. 7 omnes in simul singulas approba
 uerunt: vt vna ecclesia vnico filio dei de
 sponsata vnam fidei credulitatem 7 con
 fessione habere. que diceret fides catho
 lica. id est vniuersalis. quia ab vniuersis
 apostolis christi primitus instituta. vni
 uersis fidelibus data pro salute. ¶ In hu
 ius symboli compositione: petrus dicit in
 cepisse. Credo in deum patrem omnipo
 tentem: creatorem celi et terre. Andreas
 subdidisse. Et in iesum christum filiu eius
 vnicum dominu nostrum. Iohannes ad
 didisse. Qui conceptus est de spiritu san
 cto: natus ex Maria virgine. Matheo: Ja
 cobus apposuisse. Passus sub pondro py
 lato: crucifixus: mortuus 7 sepultus. Tho
 mas retulisse. Descendit ad inferna: tertia
 die resurrexit a mortuis. Minor iacobus
 dixisse. Ascendit ad celos: sedet ad dexte
 ram dei patris omnipotentis. ¶ Philippus
 asseruisse. Inde venturus est iudicare vi
 uos 7 mortuos. Bartholomeus protulit

symbo.
 aplozum

se. Credo in spiritum sanctum. Matheus
 retulisse. Sanctam ecclesiam catholicam
 Symon chananeus adiunxisse. Sancto
 rum comunione: remissionem peccato
 rum. Judas zelotes predixisse. Laniis re
 surrectionem. Et Mattheus compleuisse
 Et vitam eternam Amen. ¶ De hoc sunt
 in met⁹
 merra. Credo canit petrus: andreas vero
 iesum christ. Jo. qui conceptus: maior Ja
 cobus quoq; passus. Thomas descendit
 alter Jacobus quoq; scandit. Philip. ven
 turum: sed spiritum Bartholo sanctum.
 Matheus ecclesiam: Symonis comu
 nio sancta. Surgere carnem Judas: eter
 na vita Mattheus. ¶ Tertio est notandū
 q istud symbolum est sufficiens ad salu
 tem simplicibus credentibus ipsum: cum
 his que ad ipsum consequuntur in genere
 creditis. Est enim a spiritu sancto conditu
 ex ore omnium apostolorum. super quos fa
 7
 brica militantis ecclesie erecta est. ¶ Qui
 8
 9
 sufficiens fin Bonauerum: sic sumi
 potest. nam cum fides ducatur ad salutem:
 que non attingitur nisi in fide trinitatis:
 7 incarnationis filij. necesse erat vt aliqui
 articuli respicerent trinitatem 7 naturam
 diuinam. aliqui incarnationem 7 natura
 humanam. ¶ Si autem articuli respiciant
 diuinam naturam siue trinitatem. hoc po
 test esse dupliciter. quia aut est quo ad na
 turam fm se. Aut respiciunt eam sub rati
 one diuerse persone. 7 hoc ad inra. Vel re
 spiciunt eam prout est in operatione. 7 hoc
 ad extra. ¶ Si respiciant naturam diui
 nam fm se: sic sic vna est et simplex: ita est
 vnus articulus. Credo in deum. non scilz
 in deos. quia non sunt plures di. ¶ Si ve
 ro respiciant eam sub ratione diuerse in ea
 persone. sic sicut sunt tres persone. ita sunt
 tres articuli: quorum primus est. Credo in
 patrem omnipotentem. Secundus cum
 2 dicit. Et in iesum christum filium eius vni
 cum dominu nostrum. Et tertius cum di
 3 citur. Credo in spiritum sanctu. ¶ Si vero
 4 respiciant diuinam naturam. prout est in
 operatione ad extra. hoc est tripliciter: fm
 eius triplicem operationem. scz creatiois:
 recreationis: 7 glorificationis. Et sic itide
 5 tres erunt articuli. quorum primus poni
 tur ibi. Creatorem celi et terre. Secundus
 6 ibi. Sanctam ecclesiam catholicam. Ter
 7 tius ibi. Laniis resurrectionem 7 vitam eter
 8
 9

No. 3.

sufficien
 tia.

nam. Ecce septem articulos respicientes trinitatem et unitatem essentie. ¶ Eodem modo respectu humanitatis sumunt alij septem fm septem opera christi redemptoris. quorum articuloꝝ primus est incarnatio. qui ponitur ibi. Qui conceptus est
 2 de spiritu sancto. ¶ Secundus natiuitas. scz in mundum progressio. qui ponitur ibi
 3 Natus ex Maria virgine. ¶ Tertius: de peccatis deo patri satisfactio. qui sequitur Passus sub poncio pylato crucifixus mortuus et sepultus. ¶ Quartus inferni despoliatio. de quo est alius articuloꝝ. descendit ad inferna ¶ Quintus: plena mortis su-
 4 peratio. qui sequitur. cuꝝ dicit. Tertia die resurrexit a mortuis. ¶ Sextus: celestis regni assecutio. de quo est articulus sequens. Ascendit ad celos: sedet ad dexteram dei
 5 patris omnipotentis ¶ Septimus est ad iudicium reuersio. qui sequitur. cum sub-
 6 ditur. Inde venturus est iudicare viuos et mortuos. ¶ Figurata sunt hec fm quosdaꝝ
 7 Apoc. primo. vbi filius hominis: in quo ambe he nature sunt: dicitur visus fuisse: inter septem candelabra aurea. per que intelliguntur septem articuli respicientes humanitatem. ¶ Que candelabra dicuntur eo qd se habent: et sup se habentes diuinitatem lucent mentibꝝ christianoz. ¶ Au-
 8 rea. quia de terra sed purissima. qz ab omni sordide criminum preseruata. et ideo parum congrue signata. ¶ Et visus fuisse in manu dextera septem stellas habere. quibus quia celestes sunt: dicuntur signari seprem articuli: respicientes naturam eius diuinam. ¶ Nec moueat aliquem: qd quadoꝝ vnus fidei nostre articulus: fm di-
 9 uersas suas partes: a pluribus apostolis exprimitur. sicut opus glorie per Judam et Marthiam. Opus reparationis per matheum et Symonem. Quandoꝝ etiam idem apostolus plures articulos exprimit quia taliter hoc euenit fm qd spiritus sanctus plus vel minus per vnum eorum exprimere voluit. et quod minus clare per vnum illorum expressit: per alium adimpleuit.
 Dubiu ¶ Sed est bona dubitatio. Utrum necessarium sit ad salutem: credere omnes hos articulos: post incarnationem saluatoris
 No. 1. ¶ Pro quo notandum. qd aliquis potest omnes articulos fidei credere: tripliciter. Uno modo implicite solum. Alio modo

implicite et explicite omnes. Et tertio modo aliquos implicite et aliquos explicite. ¶ Secundo est notandũ. qd aliqui sunt articuli: circa quos est annuus ecclesie vsus sicut est: natiuitas saluatoris: passio: resurrectio: ascensio ipsius. Item trinitatis. qd spiritus sancti festum: celebratur post dicta festa filij. Benedicunt etiam quottidie: in nomine patris et filij et spiritus sancti: et baptisantur pueri. ¶ Quibus premissis: est
 1 prima conclusio hec. qd omnibus necessariis est ad salutem habitus fidei infuse: de lege ordinata. patet illud apostoli ad Hebreos. xj. Sine fide impossibile est placere deo. ¶ Secũda. non videt qd impotentibus vti ratione: necessaria sit fides explicite ad salutem. patz. quia infantes baptisati: ante vsu rationis decedentes: nihil credunt
 2 explicite. qui tamen saluant in fide infusa. Eodem modo videtur esse de fatuis a natura vel aliter a natiuitate impotentibus vti ratione baptisatis in christo. quia omnes tales ab originali baptismo christi: purgati sunt. Actuale autem nunqz committunt: cum impotentes sint vti ratione: sine qua non est peccatum. ¶ Ex his mihi
 3 videtur sequi tertia propositio. salua tamen humilitate in omnibus: qd non in omnibus simplicibus vsu rationis habentibus necessaria est ad salutem: omnium articuloꝝ explicite cognitio. patet. quia
 4 aliqui sunt ita simplices et rudes: pie tamen intentionis qd nunqz in vita sua ad tantũ gradum scirent ascendere: vt explicitam et dearticulatam: articuloꝝ fidei omnium haberent vel acquirerent cognitiones: ergo non tenentur ad hanc. consequentia tenet. quia sicut omnimoda impotentia: ab omni cognitione explicite releuat impotentem. vt in pueris: ita partialis impotentia releuat partialiter impotentes.
 5 ¶ Ad hoc est glo. super illud Joannis. vj. Colligite que superauerat fragmenta: ne pereant. Dicit fragmenta: sunt secreta mysteria: que populus comunis capere non potest. Sed talia secreta mysteria sunt maxime in articulis fidei. ergo videtur. qd simplices impotentes ad talia: non tenentur ad eorum explicitam cognitionem. ¶ Quar-
 6 ta propositio. in habentibus vsu rationis necessaria est pro salute: aliquoꝝ articuloꝝ explicite cognitio. Patet. quia

No. 2

Concl. 1

Concl. 2

Concl. 3

2

Concl. 4

illo:um in quibus continue conuersan /
 tur: vrpura trinitatis personaruz in vno
 deo incarnationis filij: natiuitatis: pas /
 sionis: resurrectionis: obedientie ecclesie.
 et remissionis peccatorum. Pater. quia
 in his continue r singulis annis conuer /
 santur. ¶ Quinta: videtur mihi. q̄ alijs
 plurimuz: alijs paucorum: necessaria est
 articulorum cognitio ad salutem. Pa /
 ter. quia vsq; ad symboli apostolici co /
 gnitionem explicitam christiani: qui ad
 hanc cōmode possunt: videntur obliga /
 ti. Qui autem ex ruditate naturali: ad
 eam non possunt: videntur obligari: iu /
 sta suorum naturalium capacitatez ma /
 iorem vel minorem: magis vel minus. r
 sic inequaliter. ¶ Sexta. quāuis simpli /
 cibus non sit necessarium: articulorum
 artificial' discretio. Ad illos tamen quos
 impotentia naturalis non excusat: vide /
 tur pertinere symboli apostolorum expli /
 cita cognitio. scilicet: vt ipsum sciant me /
 moriter: r simul torum coniunctim cre /
 dant. r diuisim articulis si proponantur
 assentiant. ¶ Pater secunda pars. quia
 hanc fidem professi sunt. Et ergo nisi im /
 potentia excusentur: si eam nesciant: de
 contemptu arguendi sunt. et ex illo mor /
 taliter omittunt. quod est propositum.
 ¶ Prima pars etiam patet. quia hoc est
 theologorum: predicatorum r doctorum
 Doc enim est artis que ad cōmunes nō
 spectat. ¶ Septima propositio. docto /
 rum et dispositorum ad hoc q̄ alios in /
 struant fidem: videtur esse omnium arti /
 culorum symboli apostolici r aliorū sym /
 bolorum ecclesie explicita cognitio. Pa /
 ter. quia ad tales spectat reddere ratio /
 nem omni petenti de ea: que in eis est: si /
 de. vt habetur p̄ma Petri tertio. hoc au /
 tem facere non possunt: nisi articulos fi /
 dei explicite cognoscant. ergo r̄. ¶ Sed
 contra conclusionem secundam: qua di /
 citur: q̄ non omnibus vsuū rationis ha /
 bentibus: necessaria est explicita articu /
 lorum omnium cognitio. Arguit sic pri /
 mo. quia Deutron. xxviiij. scribitur. q̄ lex
 lucide r aperte scribatur super lapides:
 vbi dicit glosa. q̄ laici r simplices sunt la /
 pides. ergo ad omnes laicos simplices:
 spectat cognoscere lucide r aperte omnes

articulos. ¶ Secundo. quia glosa super
 illud Leuitici. xiiij. Leprosus offerat serra /
 rium pro peccato. Dicit. serrarius est ve /
 rissima fidei confessio. vbi si plous sit: ef /
 funditur: si minus: deficit. ergo si quis de /
 bet a peccatis purgari: que sunt lepra spi /
 ritualis: necessaria est plena mensura fi /
 dei. ergo videtur. q̄ ad minus necesse sit:
 omnes articulos nosse explicitate et distin /
 cte. ¶ Tertio. quia videtur q̄ fides se ha /
 beat respectu credendorum: sicut obedi /
 entia respectu preceptorum. modo non est
 obediens: qui contra aliquod preceptum
 agit. ergo nec fidelis qui aliquem articu /
 lum non credit. ergo ad fidelitatem vide /
 tur requiri omnium articulorum expli /
 cita fides. ¶ Quarto. quilibet fidelis tene /
 tur vitare errorem: contra quemlibet arti /
 culum. ergo teneretur quemlibet expli /
 cite credere. consequentia tenet. quia non vita /
 tur malum: nisi cognitum: modo impossi /
 bile esset: q̄ nosceret quis errorem: qui ei p /
 poneretur contra datum articulum: nisi il /
 lum articulum cognosceret. ¶ Quinto. qz
 omnes articuli auditi equaliter obligant
 fidelem: ad eorum assensum: cum omnes
 eadem auctoritate r simili sint instituti. er /
 go omnis fidelis habens vsuū rationis:
 equaliter obligatur ad omnes. Sed non
 potest ad vsuū rationis habens sal /
 uus fieri nisi aliquem explicite credat. er /
 go nisi omnes r̄. ¶ De rationes non con /
 dudunt (vt estimo) r ideo responderetur ad
 eas. ¶ Ad primam. q̄ ille terrus loqui /
 tur his: qui presunt. et non simplicibus.
 Et vult glosa. q̄ simplicibus lex lucide et
 clare debeat enunciari. ¶ Unde non se /
 quitur: q̄ simplices omnia lucide et clare:
 que sunt in articulis credere teneantur.
 ¶ Ad secundam: q̄ serrarius quem quis
 offerre debet pro peccato: et qui consistit
 in plena confessione: duplex est: fm q̄ du /
 plex est plenitudo confessionis. Est enim
 plenitudo sufficientie. et plenitudo copie.
 ¶ Plenitudo sufficientie dicitur in simpli /
 cibus. quando aliquis eorum aliquos ar /
 ticulos in quibus ecclesia cōtinue cōuersa
 tur: explicite credit. et ceteros implicite. sic
 q̄ nullum discredat: ita scz q̄ generalit' cre /
 dat: quicquid sancta romana ecclesia vult
 credi. et his quos credit explicite: nihil

arguit. 2.

arguit. 3

arguit. 5

Ad 1

Ad 2.

1

Lod. 5

Lod. 6.

Lod. 7

arguit. 1

addit nec aufert: a vero a catholico sensu
Et hec plenitudo est simplicibus necessa-
ria: postquam vsum rationis habuerint. sed
hec non includit omnium articulorum si-
dem explicitam nisi forte in multu perspi-
caciibus. **2** Scz plenitudo copie est qua qs
credit omnes articulos explicitate et distin-
cte. et ea que ex eis consequuntur: saltem de
propinquo. Et hec plenitudo tertarij: no
est simplicium in ecclesia: sed maiorum.

Ad. 3 Ad tertiam pr pmo negari similitudo ma-
ioris. Ratio est. quia fides est habitus as-
sensiuus. et tales frequenter aliquid in vni-
uersali noscunt: quod habens habituz in
particulari: nescit. et ergo cum plenitudine
fidei simplicium sufficit: vniuersalis arti-
culorum assensus et implicitus. quis re-
spectu aliquorum particularis desit et ex-
plicitus. **2** No sic est de preceptis. ad quo-
rum impletionem requiritur particularis
executio: pro tempore et loco. et ergo requi-
ritur explicita omnium preceptorum cogni-
tio. et in particulari pro tempore et loco eo-
rum executio. **Uel sic.** Aliter potest dici admissa
maiore q quis non sit obediens. qui con-
tra mandatu agit. tamen bene stat: q ali-
quis sit obediens: qui non fm mandatu
actu elegit. quia dei precepta obligat nos
non nisi pro tempore et loco. Ita eodem
mo no est infidelis. qui contra aliquem ar-
ticulum crederet. Sed bene stat. q sit fide-
lis fide: saltē iplicita: quis no explicita. q
fm daru articulum non credit. eo q no
obligatur simplex eu credere: nisi pro tem-
pore et loco. scz postquam sibi preponitur: et
scit. q vniuersalis ecclesia ita credit. **Ad. 4.**
quartam: concesso antecedente neget con-
sequentia. Ad probationem dicitur. q
verum est q malum non vitatur: nisi ali-
quo modo fuerit cognitum. modo fidelis
scit: q errare est damnosum et q multe sunt
secte erronee. vñ cu noua et sibi insolita au-
dit: ad doctores fidei et viros illuminatos
citra assensum pro informatione accedere
debet. et sic vitabit errorem. Item si tale si-
bi inauditum: homo magne auctoritatis
predicet: cui merito credere debet. conditio-
nem tamen implicitam secum sumet: hac
scz: si inquantuz ecclesia vniuersalis: ita
credit donec de hoc fuerit de bire certificat.
Ad. 5. Ad vltimam. potest negari antecedens
quia quis ex parte habitus fidei: equali-

ter attendit fidelem: generaliter vt implicite
tn specialiter et explicitate plus attendit articu-
li illi: in quibus ecclesia toto anno conuer-
satur. sic q nullus vrens ratione: de eorum
ignorantia potest excusari. vnde plus attendit
articulus dicens. q filius dei natus est. q
qui dicit: q veniet iudicare viuos et mor-
tuos. Ad probationem maioris conce-
ditur. q eadem auctoritate et simili fide ha-
bent credi implicite et explicitate apud illu-
minatos: non tamen explicitate apud sim-
plices. Hoc de tertia parte et ex consequen-
ti de toto secundo articulo.

Restat videre in

tertio articulo de quesito. scz Utrum idem
contineat fides veterum et modernorum?
In quo etiam de tribus volo videre. pri-
mu: Utrum fides partium fuerit eadem
specie cum fide nostra: Secundo: an ad
salutem habuerit eadem credere: que no-
bis proponuntur credenda: Tertio de ip-
so quesito in propria forma. Quantum
ad primu est conclusio responsalis hec. fi-
des veterum infusa: specialissime similis
erat in se: cum fide fidelium sequentium
christum. sic q si simul existerent: in quali-
tate essentialiter specialissime similes fuis-
sent. Probatur tam ex actu qz ex obiecto:
qz ex fine. Ex actu quia similis illi et isti-
us proprius actus scz credere in deum. scz
credere primam veritatem esse. omnia re-
uelata per eam vera existerent: illis ex cha-
ritate inherere. Ex obiecto. quia illa si-
cut ista fuit virtus theologica. primaz ve-
ritatem habens pro obiecto. Ex fine. qz
illa fuit via ad gloriā sicut ista. Ex his
potest argui conclusio sic. Illi habitus sūt
specialissime essentialiter similes. quorum
similis est specialissime actus similis finis
et idem obiectum. sed ita est de fide maio-
rum seu veterum: comparata ad fidē mo-
dernorum. igitur. Pater maior. quia ex il-
lis vt ex posteriori noscuntur habitus. Et
minor est iam declarata. Hoc de primo.
Quo ad secunduz. scz Utrum habuerit
eadem credere cum his que credunt fide-
les post christi aduentu? Ubi pmo ma-
nifestum est: q non habuit eadem cōple-
ta per omnia. quia non habuit articulos
incarnationis credere de preterito: sicut

Lodo.

scd a ps
h^o anti. 3

Lodo 1

nos credimus. sed fortassis de futuro ali/
 que eoz: vel omnes implicare: vt dicitur.
 Lōdo 2 ¶ Secundo etiam omnes concedunt. q
 non habebant tot explicitē credere esse fu/
 tura de redemptoris incarnatione: quot
 nos explicitē credimus esse preterita. quia
 q̄ esset surrecturus: et in carne celos ascensu
 rus. que nos credimus esse preterita. non
 necesse fuit credere cōmunitibz pro salute cō
 sequenda. ¶ Sed manet principale dubi
 um: verum tenebantur explicitē credere fu
 turum redemptorem: et si sic: quot articu
 los de eodem? ¶ Arguitur ergo. q̄ in lege
 nature non fuit necesse habere fidem de fu
 turo redemptore. primo auctoritate apo
 stoli ad hebr̄eos. xj. dicentis. q̄ accedentes
 ad deum oportet. credere quia est. et q̄ in
 quiritibus se remunerato: est: si ergo apo
 stolus loquit de accessu ad deum pro sa
 lute consequenda: sicut facit per totaz epi
 stolam. et in his que enumerat: non enu
 merat fides mediatoris. videtur q̄ ante
 cessoribus seu veteribz non fuerit necessa
 ria pro salute: fides mediatoris. ¶ Secun
 do. quia in lege nature non tenebant cre
 dere: nisi quod poterant habere ex dicta
 mine rōnis naturalis. sed tale nō est fides
 mediatoris. igitur. patet maior. quia non
 habebant doctores neq; scripta. et ergo so
 la rectitudine rōnis vtebantur pro lege. er
 go sufficit eis ea credere: que ex illa pote
 rant habere. ¶ Et ex alio. quia quomō de
 us ligasset eos ad impossibile. et quo enī
 doctores non erant nec scripto nec voce p̄
 ceptum fuit plus credere q̄ ea que dicta
 bar recta ratio. si ad amplius fuissent obli
 gati: fuissent obligati ad impossibile. mi
 nor nora est. ¶ Confirmat. quia vel lex na
 ture sufficit ad salutē: et si sic. cum illa nul
 quā preceperit credere mediatorem: vide
 tur q̄ ad hoc pro salute consequenda non
 tenebant. Vel non sufficit: et si sic. primo de
 us eam insufficienter instituit. quia ad
 verum finem hominis hominem p̄duce
 re non possit. ¶ Secundo. tunc nullus de
 illa lege fuisset saluus. quod iniquū est. et
 patet cōsequētia. quia illa lex non suffe
 cisset ad salutem obseruantibz eam. ¶ Ter
 tio sana fides non includit fidem media
 toris q̄ nec necessaria fuit ad salutē. p̄na re
 net quia sana fides dicit ad salutem. an
 tecedēs apparet. quia illa esset sana fides

que fuisset in natura sana non vulnerata.
 quia vt dicit. x. ethicozū. hoc est sanū sim
 pliciter quod sanis est sanus. modo in na
 tura sana s̄z non vulnerata per peccatuz
 non fuisset fides mediatoris. quia vt in p̄
 ma questione dictum est: nisi fuissent vul
 nera mediator non venisset. ¶ Quarto. qz
 in lege nature sufficiebat fides deitatis. et
 go. cōsequētia tenet: quia fides mediatō
 ris tenet se ex parte humanitatis. Antece
 dens probat. quia illa fides videtur suffe
 cisse: que sufficienter dirigebat: ad speran
 dum et amandum: modo fides deitatis
 ad sperandum sufficienter dirigebat: per
 hoc q̄ sequerētibz remunerato: est. Et ad
 amandum quia creator est: et summe bo
 nus conseruato: et gubernato: hominis: a
 principio vsq; in finem. ¶ Et confirmatur
 quia ante aduentum christi plures sunt
 salui: qui non crediderūt filium dei incar
 nandum. ergo fides mediatoris non erat
 necessaria. consequētia nora videtur. ex
 eo: q̄ mediator est filius dei incarnatus.
 Antecedens est manifestuz. quia q̄ filius
 dei incarnaretur: etiam in lege antiqua so
 lis illuminatis erat manifestum. ¶ Quin
 to. quia non tenet aliquis nosse: quod an
 geli ignorant. modo filium dei esse incar
 nandum et passurum: angeli ignorabant.
 sicut patet per illud Esaie. lxiij. vbi domi
 no ascendente: angeli querebant. quis est
 iste: qui venit de edom: vbi glosa aperte
 declarat. q̄ quidam angeli: donec implere
 tur mysterium incarnationis: non cogno
 uerunt. Et ad Epheseos. iij. habetur. vt
 innotescat principatibus et potestatibus
 in celestibus. ¶ Et Chysostomus sup Jo
 hannem omelia. iij. dicit. Multum ho
 norati sumus. q̄ nobiscum angeli p̄ mor
 tem Jesu didicerunt. ¶ Sed pro parte op
 posita videtur esse Augustin⁹ in enchirī
 dion capitulo penultimo: volens. q̄ nul
 lus etiam quicunq; veterum iustozū. pre
 ter fidem christi: salutem potuit inuenire
 ¶ Idem dicit in epistola ad optatum: pa
 rum post p̄ncipium. Illa fides sancta est:
 qua credimus nullum hominem: siue ma
 ioris siue paruule et recentis etatis liberari
 a contagione mortis antique: et obligatio
 ne peccati. quod prima natiuitate contra
 hit: nisi per vnum mediatorem dei et ho
 minum: hominem christum Ihesum.

4

Confir.

5

Primum.

Lōdo 2

Dubii p̄ncipa.

arguit 1

arguit 2

Et alio.

Confir.

2

3

2 ¶ Secundo patet hoc auctoritate venerabilis hugonis libro primo de sacra. parte decima. caplo quarto: dicentis. Nec sunt duo: que fidei proposita sunt credenda: creator et saluator. modo credere saluatore est credere redemptorem. ¶ Pro solutione huius dubij est notandū. q̄ credere in redemptorem: potest intelligi dupliciter. vno modo explicite: vt si sancti patres credidissent filium dei nostrā humanitatē assumpturum. ex virgine nasciturū. in cruce passurum: et morturū. tertio die resurrecurum et in celos ascensurum. ¶ Alio modo implicite: est credere redemptorem futurū. qualiter autem hoc fieret: credere in genere sic hoc futurū: sicut deus de sua misericordia hoc facere disponebat: et credere hoc sic esse futurū: si cur illi credebant: quibus deus reuelauerat. ¶ Qua distinctione premissa dicat primo. q̄ omnibus veteribus: ad hoc q̄ saluarentur: necessaria fuit fides redemptoris: implicita vel explicata: vel in se: si discretionis habebant vsu. vel in alijs vt in paruulis. ¶ Itud patuit Actū. iij. vbi dicitur q̄ non est aliud nomen datur hominibus in quo oportet nos saluos fieri. ¶ Nec valeret: si diceret. q̄ hoc intelligit de his qui saluandi sunt post incarnationem. quia sicut deus per vnum suum verbum omnes homines creauit. ita p̄ idem omnes reparauit. et ergo in eo in quo nos saluamur: etiam patres saluati sunt. ¶ Ad hoc sunt auctoritates allegatę post oppositum. et magistri disti. xvj. caplo. iij. plurime. Unde Gregorius super Ezechielem omelia. xvij. qui preibant et sequebantur: clamabāt Osanna filio dauid. quia omnes electi qui in iudea esse potuerunt: siue qui nunc in ecclesia sunt: in mediatorem dei et hominū crediderunt et credūt. ¶ Quod etiam patet rōnibus efficacibus. quia cū christus sit caput ecclesie: nullus potest saluari: nisi fiat eius membrū: modo nullus potest fieri eius membrū: nisi per fidem propriam vel alienam. igitur sine fide mediatoris in nullo fuit saluus. ¶ Secundo. quia nullus potuit saluus fieri: sine merito passionis christi. sed illius non potuit esse particeps: nisi qui aliquo modo crederet in mediatorem. igit. patet maior. quia nullus potuit saluari: nisi a p̄ta ianua regni. quaz reuerant passio christi. Minor: patet. quia

illi in quibus christus non habitat per fidem et charitatem non sunt sui menti participes. ¶ Tertio. quia non potuit alicui esse saluus: sine remissione peccati originalis. modo hoc non potuit deleri: nisi aliquo modo crederetur in christum. ergo etc. Maior: patet. declarat minor. quia peccatum illud non delebatur nisi per oblationes vel sacrificia siue sacramenta facta ex intentione et fide. q̄d peccatum originale deleberetur virtute signati per ip̄a. modo omnia talia signabant christum: qui omnium peccatorum venit a mouere carenam. igitur credentes in talia sunt taliter iustificati et per talia iustificati: aliquo modo credebant in redemptorem. ¶ Quarto quia sine recta spe: nullus fiebat saluus. modo non habebatur recta spes: sine fide redemptoris. igit. Maior: nota est. q̄ charitas dirigit spem: ad sperandam salutem a deo et desiderandam. Sed minor: patet. q̄ vel sperando quis credidit se saluandum ex meritis proprijs. et sic: non erat recta spes: sed presumptio. cum non sint condigne passionis huius temporis ad futurā gloriam. vt dicit apostolus ad Rom. viij. Vel ex mentis venenari redemptoris: quod sic. necessario simul redemptorem futurum credidit. et habetur propositum. ¶ Secunda conclusio. simplicibus non erat necessaria explicata fides redemptoris. sed sufficit eis credere q̄ esset venturus. et hoc fieret iuxta modum quem credebant eorum maiores. scz sancti patres quibus hoc erat a domino reuelatum. ¶ Nec est magistri disti. xxv. capitulo. iij. vbi dicit. q̄ omnibus iustis facta fuerit reuelatio: vel distincta vel velata. sed simplices dicit: ex reuelatione sibi facta maioribus credendo in herabant. quibus fides quasi suam committebant. Adducendo ad hoc illud Job primo. Boues arabant. et asine pascebantur iuxta eos. exponēdo sic Simples et minores sunt asine pascentes iuxta boues. quia in humilitate maioribus adherendo in mysterio credebant: que et illi in mysterio docebant. ¶ Idem est venerabilis hugonis libro primo de sacra. parte quarta capitulo. iij. et deinceps vsq; ad finem octauis: dicentis. Nec sunt: quibus minus recta fides nunq; habere potuit. Primū. scilicet credere vnum deum: creatorem esse omnium: dñm et recreorem vniuersorum

110.1.

110.2.

Lodo.1

tollitur euasio.

pba. rōc

3

4

Lodo.2

pba.1.

2 **S**ed: ipsum non esse malorum actores.
 3 **T**erciu: eorum qui de malis suis penite-
 rent: et ipsum quererent et expectarent futu-
 rum redemptorem. sequitur ad ppositum
 Dec simpliciu fidei in initio sufficisse cre-
 dimus. Subdit in cap. vij. et in fidem na-
 tivitatis passionis eius et resurrectionis et
 ascensionis suę in hoc eos verissime habuiss-
 se dicimus. qz credentibus et scientibz hec
 fide et deuotione adheferunt. ¶ Correlari-
 um sequi videtur. q antiquis sufficiebat
 fides articuloz implicita: respectu pluriu
 ptz ex cõdisione. ¶ Tercia cõclusio. q pa-
 tribus qbus deus aliqua expresse reuela-
 uerat: tanto maior fuit necessaria fides ex-
 plicita respectu articuloz. quanto clarior
 fuerat ipsis reuelatio facta. ptz. qz als fuiss-
 sent increduli reuelationi. qd sine peccato
 esse non potuit. ¶ Dec cõclusio est de men-
 te Hugonis li. pmo de sacra. pte quarta
 cap. vi. in fine dicentis. Credim⁹ semper
 fuisse in ecclia etiam ab initio: q haberent
 fidem et cognitione incarnationis et passio-
 nis. qbus adherendo alię fide simplici et
 bene agendo saluabant. ¶ Sz dicit. vtru
 aliquoz articuloz omnes saluandi tene-
 bant habere explicitam cognitione: et sic
 quot fuerunt illi. ¶ De hoc magister tan-
 git duas opiniones: cap. vi. pdicte disti.
 Prima q sufficit credere quattuor articu-
 los de redemptore. s. natiuitatis: mortis:
 resurrectionis et aduent⁹ ad iudiciu. ¶ Se-
 cunda opinio dicit q habita fide trinita-
 tis sufficiebat credere. q dei fili⁹ esset nasci-
 turus de virgine: et iudicaturus mundum
 Ngr nõ limitat se ad aliquā istaz. ¶ Ter-
 tia opinio est venerabilis hugonis li. p-
 mo de sacra. pte quarta caplis quinto et
 sexto dicentis. Ante legem deus creator
 credebatur. et ab eo salus et redemptio expe-
 ctabatur. per quem hoc quo mo eadem sa-
 lus implenda ac perficienda foret: exceptis
 paucis quibz hoc scire singulariter in mu-
 nere datus erat: a ceteris etiam fidelibus
 non cognoscebat. ¶ Ex cuius dictis mani-
 feste ptz. q fm cum simplicibz antiqs suffi-
 ciebat explicita duoz articuloz cognitio
 scz q de⁹ esset omnium creator. et q ad se con-
 fugientibus ab eo mitteretur redemptor.
 De alijs ho articulis sufficit eis: maiori-
 bus in fide adherere. q ea speciali dei mu-
 nere diuinitus cognouerunt. Et hoc expres-
 se dicit in capitulo sexto. q post peccatum

duo pposita sunt credenda: creator et sal-
 uator. Quā opinionem quia magis mi-
 ris est: credo probabiliorē. ¶ Sed con-
 tra eam videtur esse auctoritas Augusti-
 ni li. de nuptijs et concupiscentia ante me-
 dium. dicentis. Eadez fides mediatoris
 que nos saluat: saluos faciebat inflos an-
 tiquos. pusillos cum magnis. qz sicut cre-
 dimus christum in carnem venisse: ita illi
 venturu. et sicut nos mortuu: ita illi mori-
 turu. et sicut nos resurrexisset ita illi resurre-
 cturu. et nos et illi ad iudiciu viuoz et mor-
 tuozum christu venturu. Ubi videt Au-
 gustinu innuere. q pusilli et magni illos qe-
 tuoz articulos tenebant credere. pro conse-
 quenda salute. ¶ Soluit hugo. q velit q
 tenebant talia implicite credere: adheren-
 do fidei maioru. quibz talia explicitate fue-
 rant reuelata. ¶ Ad rōnes factas p alia p-
 te. s. q non fuerit necessariu habere explici-
 tam fidem de futuro redemptore. ¶ Ad
 primā. q aplus ad Hebre. in illa auctori-
 tate enumerat necessaria salutis. sed nõ suf-
 ficientia. nisi in secundo intelligatur: q re-
 munerator esset Messias: quem misit. et
 quem ante incarnationem missurus erat
 et si sic. tūc explicitate oportuit credere q ess-
 remunerator. explicitate dicit per hoc. quia
 redemptorem ess- missurus: per que essent
 saluandi. ¶ Ad secundam negetur maior.
 Lum enim gloria sit simpliciter super na-
 turam hominis: semp pro eius consecutio-
 ne opus fuit mentem eleuari p charitatez
 in affectu et per spem in intellectu. ¶ Ad p-
 bationem maioris dicit. q scripta non ha-
 bebant. sed vt ante dictum est: a venerabi-
 li Hugone conclusioe tertia: doctores ha-
 bebant: qui verbo et sui exemplo ad fidere
 demptoris suis oblationibus et sacrificijs
 eos admonabant. ¶ Item diuinas reuela-
 tiones habebant: quibus inuitabantur
 ad eandem fidem. ¶ Ex quo patet. q non
 erant ligati ad impossibile. tum quia do-
 ctōres nunqz deerat: quibz se pformando
 salui in fide ee poterant. Tū etiā qz myste-
 rium redemptoris protoparenti prius re-
 uelatu creditur qui de hoc suos filios ver-
 bis et exemplis informasse credendus est.
 quia hoc erigebat feruor charitatis. Si
 autem mali homines filios suos post nõ
 instruxerunt. sed cultores idolorum poti⁹
 seduxerunt. dicendum est de illis: sicut de
 infidelibus huius temporis. qui etiam ex

Lozel.

Loelo 3

pbat.

dubiū 2

Dpio. 1

Dpio. 2

Dpio. 3

Lozdo.
argu. 3.

Soluit

Ad pri-
mā rōez
pioris
dubij.

Ad 2.

Lozel.

Libri tercii Questio. xiiii.

Diffidentia suorum parentum eterne salutis in-
 teritum sibi nascuntur: etiam si ante peccatum acua-
 lia decedunt. ¶ **Ad** confirmationem quod pura
 naturalia: etiam in natura integra: non suffi-
 ciebant ad salutem: sine gratia gratum facien-
 te et infusa. sed lex nature cum diuinis instru-
 ctionibus vel per inspirationem: ut in primis pa-
 rentibus: vel per instructionem a sanctis paren-
 tibus in illa lege existentibus: sufficit in his
 qui non ponebant obicem ad salutem: quod tali-
 bus reuelatur per deum: articulum creationis et fu-
 ture redemptionis immediate vel mediate
 ¶ **Quid dicitur**: si insufficientis fuit: quod deus eam in-
 sufficienter instituit. ¶ **Rndet**: quod lex na-
 ture post lapsum fuit insufficientis. non ex deo
 sed a peccato originali. quod sine fide mediate
 non potest deleri. Lex autem nature integre
 fuit insufficientis: non propter eius diminutionem.
 sed propter glorie excellentiam. que non
 ex naturalibus nisi in personis diuinis: sed in
 creatura solis gratulatis addita: nata est at-
 tingi. Prouidit tamen misericordia dei de reme-
 diis: eis per quos non sterit: saltem que ve-
 nerunt ad usum discretionis. immo et puu-
 lis. per sacrificia fidelium originale. et per inspi-
 rationem fidei et instructionem doctorum legis illius
 et sic mediante illa dei dispositione: multi
 fuerunt eiusdem legis: sancti et saluati. ¶ **Ad**
 3. tertiam negetur: loquendo de sana fide
 post lapsum. ¶ **Ad** probationem procedit: quod ante
 lapsum non includebat sana fides: media-
 torem vel redemptorem esse futurum. sed per pec-
 catum totus statim est mutatus. quod tunc non po-
 terat esse saluus de lege ordinata: nisi per redem-
 ptorem. et post illud statum eius fides erat ne-
 cessaria. ¶ **Philosophi** auctas est imperi-
 nens. quod verum est: quod illud est sanum simpliciter
 quod est sanum sanis. sed illud quod sic est eis sa-
 num scilicet sanis: non esset sanum continua egritu-
 dine laborantibus. qualiter semper genus hu-
 manum post lapsum laborabat. vnde quilibet ho-
 mo medicina indigebat. videlicet fide mediate
 ris dei et hominum. sicut etiam est vsque nunc. ¶ **Ad**
 4. quartam negetur: ad probationem negetur mi-
 nor. quod fides diuinitatis sola: sufficienter di-
 rigebat ad sperandum et amandum. ¶ **Ad** pro-
 bationem dicitur: quod fides diuinitatis: precise spe-
 rans salutem et meritis propriis non debere
 direxisset. quod hoc presumptionis esset post
 lapsum. sed ex meritis redemptoris spera-
 re salutem: bonum est et debitum spem haben-
 ti. talis autem spes presupponit fidem redem-
 ptoris. Sicut nec ad charitatem presuppositi-

ta fides deitatis post lapsum sufficienter
 dirigit. cum charitas de lege ordinata. si-
 ne fide redemptoris implicita vel explici-
 ta nunquam haberi potuerit. ¶ **Ad** confirmati-
 onem negetur: de adultis intelligendo: quod
 nec in genere nec in specie hoc credebant.
 ¶ **Ad** probationem: quod verum est. quod filium dei esse in-
 camandum: sub ratione propria: paucis erat re-
 uelatum. tamen in genere redemptorem esse futu-
 rum: hoc adultis vsu rationis habentibus erat
 reuelatum. et sic credebant filium dei incarnan-
 dum. sed finem rationem vlem siue eodem inquan-
 tum credebant venturum esse redemptorem: ve-
 rum est: quod de terminorum appellatione rationis:
 ad presens non aduerto. ¶ **Ad** quartam: quod
 aliqui angeli ignorarent in specie quod filius
 incarnaret. tamen nulli boni angeli fuerunt: qui
 sciverint quod humano generi redemptor
 mitteret. quod bene sciverunt et in deitate viderunt
 sapientiam dei superare malitiam demonis. et
 quod deus hoc quod ad finem certum fecerat: mali-
 cia demonis non sineret impediri. Et ita in
 genere sciverunt humanum genus saluandum
 et non suis meritis: sed meritis redempto-
 ris. vnde sciverunt redemptorem futurum et mittendum.
 sed modum in multis ignorabant. Sic
 etiam patres simplices redemptorem futurum
 credere explicite tenebant. sed de modo redem-
 ptoris fides implicita sufficebat. hoc de
 secunda parte. ¶ **Restat** videre in tertia parte
 articuli tertii scilicet de quesito in forma. vnde
 precedentium et sequentium christum: fides idem
 contineat: et loquor semper de fide infusa.
 Pro quo notandum quod eam idem continere:
 potest intelligi vno modo quo ad habitum. ut
 si habitus sint similes. ¶ **Secundo** quo ad obie-
 ctum. ut si illa et ista sint respectu filium obie-
 ctorum. ¶ **Tercio** quo ad meritum. puta: vnum
 idem per hanc et per illam sancti merebantur: et ce-
 teri fideles. ¶ **Quo** premissis patent hec con-
 clusiones. ¶ **Prima** est. quod ad habitum idem
 continet fides precedentium christum et sequentium
 patet. quod habitus infusi sunt similes specialissi-
 me essentialiter. ut in prima parte dictum est.
 ¶ **Secunda**. quibus idem fuerit: fidei priorum
 vererunt et sequentium obiectum principale. ali-
 ud tamen fuit illorum obiectum accidentale credendum:
 quod istorum. ¶ **Prima** pars patet. quod deus est
 obiectum fidei: siue prima veritas: tam quo
 ad eos quod quo ad nos. ut in secundo articulo
 dictum est. ¶ **Patet** etiam secunda pars. quod pro-
 positiones complere: quas illi crediderunt: erat
 de futuro. ut quod redemptor veniet et saluus

Infirma.

**replica
soluitur**

Ad 3.

2.

Ad 4.

Confir.

Ad 5.

**De pre
3. arti. 3.**

No. 1.

Ex do. 1.

Ex do. 2.

fuit tunc credere de preterito: q̄ venerit mō
 aut sunt de preterito. vt q̄ venerit. 2 iā esset
 falsa fides: credere q̄ christus ventur⁹ est
 in cainen. ¶ Tertia cōclusio. q̄uis fides
 veterū aliud habuerit obiectum comple-
 rum accidentale: quo ad articulos incar-
 nationis q̄s modemoz. tñ omnimode fuit
 fides eadem: eoz 2 nostra quo ad actus si-
 gnatum p̄ h̄mōi completa. Patet. qz illi
 crediderunt christū venturū: nasciturum:
 passurū: resurrecturū 2 ad iudiciū venturū
 nos aut credimus q̄ omnia illa preter vl-
 rimū iā facta sunt. Et sic vtriusq̄ sunt alia
 2 alia completa. vt dixit secunda ps con-
 clusionis precedentis. ¶ S3 q̄ signatū sit
 vnum: vel q̄ sit vna fides quo ad signatū
 patet. qz actus christi crediderūt illi: p̄ il-
 las p̄positiones de futuro: 2 verificabant
 p̄o illis: quos actus iam credim⁹: p̄ n̄ras
 p̄pones de preterito. 2 p̄ illis ille p̄positio-
 nes de preterito verificant. Unde beatus au-
 gustinus p̄pter hanc causam dicit in libro
 de nuptiis 2 concupiscentiis. q̄ eadem fides me-
 diatoris q̄ nos saluat: saluos faciebat iu-
 stos antiquos: pusillos cū magnis: vt p̄i-
 us allegatum est. ¶ Correlariū. idem con-
 tinuit fides veterū patrū 2 modernorum:
 quo ad obiectū principale etiam quo ad
 obiectū secundariū incomplectū. 2 aliud 2
 aliud continuerit: quo ad obiectum acci-
 dentale 2 completum. ¶ Prima ps patet.
 ex prima pte cōclusionis secunde. Secūda
 ex secunda pte cōclusionis tercie. Et tertia
 ps patet ex secunda pte cōclusionis secunde
 ¶ Quarta cōclusio q̄ fides cōis hoim̄ fide-
 lium sequentiū christū: cōiter magis est ex-
 plicata: clara 2 lucida q̄ cōmuniū precedē-
 tium christū. patet. qz ista tenet articulos
 fidei de incarnatione 2 salte plures explicate
 credere. illa aut vt in secunda pte dicitū est
 solum implicite. ¶ Secundo. qz ista iā est
 de factis preteritis: de q̄bus p̄ scripturas
 sanctas (quas non licet habere suspectas)
 constat: quō facta sunt. vñ p̄ p̄los: fides
 de redemptore p̄ articulos distincta est. Il-
 la aut fides veterū. qz de futuro erat: ap̄d
 cōes non erat sic elucidata nec p̄ articulos
 distincta. ¶ Tertia p̄bat cōclusio. qz cōiter
 post aduentū christi charitas est maior. er-
 go fides. p̄ntia tenet. qz precedente vna vir-
 tute principali affectus: p̄cedit 2 alia sibi
 correspondens ipsi⁹ intellect⁹. an̄s p̄z. q̄a
 ista charitas maximū habet in cōiamentū

scz mortem filij dei p̄ nobis. maximū ha-
 bet in uamentū. scz matris ante filij 2 om-
 niū sanctorū 2 filij ante patre. Itē maximū
 habet fulcimētū: scripturarū sanctarū clarā
 referatōne. ¶ Et quarto maximū habet al-
 liciens: scz aperta viam sanctorū 2 referati-
 onem ianueregni. quoz nullū sic erat ap̄d
 veteres: put de seniorū est. ¶ Correlariū. po-
 test dici. q̄ aliquo mō alia continer fides
 cōium modernorū 2 fides cōis veterū. pa-
 tet ex cōclusionone. qz 2 si eadem in re. tñ hec
 cōtinet ea magis explicate 2 illa min⁹: hec
 magis lucide 2 dare 2 illa minus. ¶ Quin-
 ta cōclusio. q̄ idem p̄tinuit fides veterū et
 modernorū: quo ad meritum finale. q̄uis
 modernorū cit⁹ hoc sortiri valeat: q̄ fides
 veterū. Prima ps patet. qz 2 hec 2 illa me-
 retur vitā eternā. Secūda p̄z. qz nunc de-
 cedētes si nihil fuerit in eis purgandū: sta-
 tim euolant ad gl̄iam. sed non sic tunc eis
 qz ianua tunc nondū fuit aperta. ¶ Corre-
 lariū r̄n̄sale: r̄n̄abilic dicit idem cōtiner:
 fides p̄cedentiū 2 sequentiū xpm. patet ex
 cōclusiononibz. qz idem p̄tinet quo ad habi-
 tum. p̄z ex cōclusionone prima. Idē quo ad
 obiectum incomplectū tam p̄ncipale q̄ secu-
 dariū liquet: ex correlatio cōclusionis tercie
 Idē etiā cōtinet quo ad meritū p̄ ditionez
 q̄ntā. Docet tertia pte h̄ articuli 2 ex p̄nti
 de toto tercio articulo. ¶ Illis p̄missis. respō-
 det ad rōnes p̄ncipales. ¶ Ad primā p̄ntā
 p̄mū su p̄positū neget minor: q̄ fides infu-
 sa facit hoim̄ leue. Ad illud Eccl̄i. d̄z. q̄ il-
 le qui cito credit dicto hois: leuis est. nec
 hoc fit p̄ fidē infusam. sed cito credere di-
 cto dei: 2 sumiter illi inherere: nō est leuita-
 tis: sed bone p̄stantie mentis. 2 hoc facit fi-
 des infusa. ¶ Ad secundā neget an̄s. q̄ fi-
 des est cōtra bonū. Ad p̄bationē scz ad be-
 atū dyonisiū dico. q̄ vult q̄ bonū hois est
 esse fm̄ rōnē rectā lumine sup̄naturali illu-
 minatā. s. fidei. sine quo verū bonū nō at-
 tingit. Cū aut d̄z. q̄ fides est de his q̄ sūt cō-
 tra rōem. hoc falsum est. sed bñ est de his q̄
 sunt sup̄ naturalē rōem. s3 nō sunt p̄tra. im-
 mo sunt sibi summe p̄uenientia. qz oim̄ er-
 rozū seclūsua. ¶ Ad tertiā: neget an̄s. fi-
 des em̄ nō est p̄prie mediū: inter sciam et
 op̄inione. Ad auctatē venerabil̄ h̄ugonis
 prius est dicitū. cōparando fidē ad sciam.
 qz q̄ ad speculationē aringentē rem d̄z: fi-
 des esse infra sciam. S3 qz firmissime in-
 heret: d̄z esse sup̄ op̄inione: non q̄ sit p̄prie

pbat. 4

Correl.

cōdo. 5.

Correl.

ad. 1. rōz
pncipal
uum.

Ad 2

Ad 3.

R R

Ad. 4. mediū. ¶ Ad quartā. q̄ futurū intellectua-
liū vt prudentie ⁊ fidei dirigentiū affectū
ad recreuendū: obiectū d̄ esse verū: pur
dirigit electionē. Et ḡ loquendo vlt̄ de ob-
iecto virtutis neget: q̄ de futuris obiectū vt
talis h̄icus obiectū: d̄ esse bonū. hoc ei ve-
rū est de futuris pficientibz affectū. Ad p-
bationē maioris. q̄ vlt̄ p̄ hoc distinguit
a scia: q̄ ei obiectū est bonū ⁊ scie verū. Di-
cit q̄ nō p̄ hoc s̄ magis penes finē. q̄ hec
facit scire. vlt̄ aut̄ facit in opando recte se
habere. ¶ Ad q̄ntā. cōcesso aut̄: neget p̄ se
quentiā. Ad p̄bationē cōcedit. q̄ scia est de
suo obiecto: cū rōe speculatiua. sed illa nō
dirigit de per se electionē. fides aut̄ s̄ sit si-
ne rōne: t̄n̄ est sup̄ rōnem. ⁊ iō maḡ dirigit
q̄ q̄cungz rō: ex naturalibz p̄nis inuēibi-
lis. ¶ Cōsequē R̄ndet ad rōnes factas cō-
tra secūdū suppositū. q̄bz p̄bat q̄ fidei po-
test subesse falsū. ¶ Ad primā q̄n̄ d̄. q̄ ob-
iectū fidei est cōringens. p̄z q̄d̄ dicendūz
est. ex dictis in scōda p̄e secūdi articuli. p̄-
cipale em̄ obiectū fidei nō est cōringens.
q̄ est veritas primā. ¶ Scōdo cōcessūz est
ibidē q̄ aliq̄d̄ cōpletū obiectū fidei p̄ esse
falsū. immo erit falsū. vt dictū fuit i p̄-
ma p̄clusionē secūde p̄is illi. Vñ hec di-
uisa de vi f̄monis fuit p̄cessa. aliq̄d̄ obie-
ctū fidei p̄t̄ esse falsū. s̄z doctores intelli-
gunt secūda p̄ez tertie cōclusionis. s̄ q̄ nō
f̄t̄: q̄ aliq̄d̄ sit falsū. ⁊ sit obiectū creden-
dū p̄ fidē. ¶ Ad scōdam cōcedit. q̄ illud q̄d̄
patres crediderūt cōplere: iā est falsū. q̄
hoc nō erat nisi p̄ acc̄ns: obiectū fidei. Et
hoc nō est d̄ dicta. s̄z p̄ tertā p̄e primē cō-
clusionis secūde p̄is secūdi articuli. ¶ Ad ter-
tiā: neget aut̄. Ad p̄bationē. ad illud Esa.
xxxvij. vbi dixit p̄pheta. Dispone domui
tuę ⁊c. q̄ moriens tu ⁊ nō viues. Dicit. q̄ il-
luminatio. f̄m quā p̄pheta hoc dixit: erat
vera. s̄z erat f̄m causas inferiores. ita q̄ q̄n-
tū erat ex p̄e causaz naturalū egritudo il-
la fuit ad mortē ⁊ incurabilis. Et sic dixit
ei p̄pheta. Dispone domui tuę. q̄ omnes
virtutes dependentes: nō p̄nt te p̄seruare:
q̄n̄ de hac egritudine moraris. ⁊ nō viues
p̄ eas. ⁊ istud erat verū. nec p̄pheta aliud in-
tellerit Et si aliud intellerisset: q̄ illud: vlt̄
ei p̄porcionabile hoc addidisset de suo. q̄z
sp̄ullanc̄ nō aliud intendebat. ¶ Ad illō
de Jona d̄. q̄ p̄phete lumē fuit verū. q̄z cō-
ditional̄ erat reuelatio ap̄d̄ deū. s̄ si pleue-
raret in coz̄ p̄stina malicia. voluit em̄ omi-

potens de subuertere maliciā: nō ciuitatē.
animos p̄uertere: nō p̄dere hoies. S̄z nō
esset impossibile: q̄ iōne illa cōditio nō fue-
rit absolute reuelata. Et si absolute intelle-
xisset: hoc de suo accepisset: ⁊ nō ex reuelati-
one diuina: q̄ nō poterat esse falsa. ¶ Ad
q̄ntā R̄ndet p̄ ea q̄ dicta sunt q̄ verū est et
bene possibile q̄ post incarnationem salua-
toris: multi fideles crediderunt Messiaz
futurū. ⁊ erat pro tūc falsū. s̄z vt dictū est
illō p̄plexū nō erat tūc obiectū fidei. Quis
aut̄ fuerit sicut etiā nūc nō ē obiectū Talia
em̄ cōtingentia futura p̄ acc̄ns erant obie-
cta fidei: ⁊ p̄missiōe impleta. et q̄ erant de
futuro erāt falsa. Et nō erant ā modo obie-
cta fidei: vt dictū est. ḡ fideles non ex fide
crediderūt illā p̄ tūc: nisi addita p̄ditione
s̄z q̄ saluator esset ventur̄: si nō venit: nū-
quā em̄ fides dirigit in assensum falsū.
¶ Illi hō q̄ eā crediderūt absolute ⁊ catho-
lice decipiebant. nō t̄n̄ ex fide: s̄z ex hoc q̄
ignorantes t̄ps crediderūt futurū q̄d̄ iam
erat factū. Nō t̄n̄ in hoc peccauerūt: saltē
moraliter: ex ignorātia t̄pis excusati: ⁊ q̄z
res nō apparuit eis facta. iō sic patres cre-
diderūt esse futurā. ¶ Uerū est q̄ imprudē-
ter se habebāt eo q̄ fides de futuro p̄missio
nō simpliciter inclinauit: ad credendū il-
lud esse futurū. sic nūc nō inclināt ad hoc
s̄z ad esse futurū si nō esset impletū. ¶ Ad
q̄ntā: simpli loquendo: p̄na illa nō valer:
sepe em̄ latrē subest falsū. vt in cultura
idolorū vel in deceptis p̄ angelū sarhane:
se p̄ filio dei ostendens. ⁊ t̄n̄ in infidelibz
fidei nō subest falsū. q̄z nō h̄nt eā. nec in
aliquo fideli sic de repro: fidei subest falsū:
s̄z assensui falso ḡ in discere credit illud eē
x̄pm̄ q̄d̄ nō est x̄ps. ¶ Et ad p̄bationē p̄se-
quentie d̄. q̄ latrā nō sp̄ p̄cipit a fide in-
fusa: s̄z sepe ab infidelitate. vt cū idolo ex-
hibet vel nō vero deo. S̄z in p̄posito verū
est. q̄ latrē p̄t̄ subesse falsū q̄z hoc. s̄. ho-
stia nō p̄secrata: q̄ eleuat: nō est deo. S̄z
fidei p̄t̄ subesse falsū. q̄z fides nō incli-
nat ad ei⁹ cultū: nisi sp̄ sub p̄ditionē impli-
cita. hac. s̄. si rite fuerit a p̄sbytero p̄secrata.
⁊ ḡ negat etiā in p̄posito p̄ntia. Tu dicis.
q̄ latrā est in hoc casu acc̄a fide impera-
tus. d̄. q̄ cū implicita cōditioe iam exp̄sa
¶ Ad tertā: neget maior. q̄ charitas in di-
ligendo bonū nō solū sequit̄ fidē infusam:
s̄z etiā alios assensus intellect⁹ circa agibi-
lia. Dicit em̄ fides ministra prudentia: q̄

ad. 1. cō-
tra secū-
dū sup.

2

Ad. 2.

Ad. 3.

2

3

4

Ad. 4.

2

3

4

Ad. 5.

1

Ad. 6.

illud qd est meli⁹ est p̄ligendū r plus d̄li
gendū. venit intellect⁹ sepe decept⁹ subu/
mens minorē. s̄ iste ē melior: qz iudicat ex
exterioribz. ponit ḡ fides maiorē verā. sed
subsumit intellect⁹ decept⁹ p̄ ignorantiaz
minorē falsam. r charitas sic fert sepe meri
toze in illud qd est malū: fides autē est im/
mediata circa veritatē p̄mā: r in alia non
est: nisi inquantū sunt a deo reuelata. r vt
sic sp̄ vera sunt. ¶ Un̄ assensus fidei infuse
est a solo deo mediante ipsa fide. mor⁹ au
tem charitatis p̄supponit syllogismū pra/
ctici rōnis q̄ est ab hoīe. r ḡ in ei⁹ actibus
pōt esse error: sed nō in actibz fidei. ¶ De in
de solunt rōes q̄ fiunt cōtra q̄stū. ¶ Ad
p̄mā. q̄ fides p̄cedentiū credentiū christū
venturū: r sequentiū credentiū eū venisse:
est vna quo ad creditū incōplexū. q̄uis cō
plexa experimentia sint alia r alia. qz respe
ctu. diuersoz tempoz r cū nō sit fides p̄n
cipaliter de p̄positiōibz: sed de rebz: merito
dicit idem p̄tinere illoz p̄cedentiū christū
r eum secutorz. Et istud est p̄ dictis in ter
tia cōclusionē tertie ptis scōi articuli. Un̄
bene cōcedit q̄ quo ad obiecta accidenta/
lia cōplexa: aliud cōtinuit fides veterū q̄
nostra. ¶ Ad secundā. neget maior. abraā
em̄ habuit fidem verā r valde p̄fectā. Ju
dei habent p̄fidia vel infidelitatē: ex se et
mala suggestionē demōnis sibi infusam.
¶ Ad p̄bationē maioris dicit. q̄ verū ē q̄
iudei credūt xpm̄ futurū: sed hoc est ex er
rore r assumpta infidelitate. abraam cre
didit hoc ex fide infusa r diuina reuelatio
ne. vñ bñ cōcedit q̄ aliqd̄ cōplexū qd̄ abra
am credidit: iudei adhuc credāt. sed non
credūt illud sicut abraāz. qz ille ex fidei ve
ritate credebat. isti autē ex p̄naci p̄fidia r
infidelitate. ¶ Ad tertiā dicit. q̄ vt dictuz
est in quarta cōclusionē. est bñ verū. q̄ fides
sequentiū xpm̄ cōiter est magis explicita:
lucidat clara. r tñ idem cōtinuit fides pri
orū: qd̄ ista sed implicite. qz omnia quē fi
delis iā credit explicitē: priores fideles im
plicite credebant vt dictū est. ¶ Ad quar
tā. q̄ bñ verū est. q̄ veterū cōium fides nō
erat ita dearticulata nec clara sed implici
ta. r vt sic pōt dici cōfusa r sequentiū expli
cita r determinata. Et ḡ neget. q̄ nō sit idē
in specie: p̄fusa r determinatū. ¶ Vel quo
ad cōtinentiā. cognitio em̄ generis est con
fusa. que specificata p̄ singlas species ma
net in se eadem. q̄uis p̄ cognitiones de ar

ticulatas species fiat clarior: lucidior r ma
gis dearticulata. sic habit⁹ fidei in veteri
bus fecit credi creatorē r red̄ptorē r om̄ia
que redemptor. p̄ redemptiōe faceret: q̄ fa
cta sunt p̄ aduentū christi clar⁹ cognita r
dearticulata p̄ christi secutores. ¶ Terium
est tñ. q̄ sequentiū lucidior est. hoc autē qd̄
assumit de scia a dequata generi r sp̄ibus
non est sile simpli: quo ad fidem qz scientie
generi eo q̄ est acq̄sita: distinct⁹ habit⁹ cor
respondet: cōtra habit⁹ scie sp̄ales eiusdē
generis. hoc nō est sic de fide. nam penitus
est idem r vn⁹ habit⁹ infusus. quo q̄s as
sentit oibz credendis. q̄uis act⁹ r assensus
diuersificent iuxta diuersitatē credendorū
r hoc est ante dictū. ¶ Ad q̄ntam. transeat
maior. loquendo de p̄ncipalibz creditis. qz
tam veterū q̄z modemoz fidelīū est idē cre
ditū. s. veritas p̄ma. r secundario om̄ia q̄
vult illa veritas credi. ¶ Un̄ credita p̄nci
palia veterū: sunt credere deo. xū r in deū
ita r modemoz. Et neget minor. q̄ hec p̄n
cipalia credita nō cōtinebāt idēz. ¶ Et cū
dicit. Lex mosaica r nature non cōtinent
idem qd̄ euangeliū. Dico q̄ sp̄ualiter ires
lectra idem cōtinebāt r cōtinent. Un̄ glo.
sup̄ illud Ezech. j. r. rota in medio rote ē
lex in euāgelio: r euāgelii in lege. ¶ Ad h̄
qd̄ d̄: q̄ saluator multa addidit. sicut p̄z
Mathei. v. Dicit q̄ sp̄iali sensui r simplici
um addidit. s̄ sp̄iali sensui que habebāt:
dauid: moyses r p̄fecti. nō addidit q̄ ad le
gē. s̄ p̄silia addidit plura: p̄ p̄fectione ma
iori. ¶ Ad rōnes post oppositū. Ad autē
mgr̄i. q̄ fides sit vr⁹ cōcedit. r est p̄ dictis in
p̄ma pte p̄mi articuli. ¶ Ad rōem q̄ sit p̄ se
cundo supposito: dictū est. q̄ sicut visioni
clare patrie nūq̄z subest falsum ita nec fixi
vie infuse ¶ Sc̄do q̄ sibi etiā nequeat sub
esse falsa in cōplexa sicut nec visioni in pa
tria. ¶ Tertio. q̄ qz incomplexa vera expri
munt p̄ complexa vera determinatū tem
pus experimentia q̄ q̄q̄ est futurū q̄q̄z p̄
teritum. In de est q̄ h̄mōi complexa obie
cta fidei iuxta diuersitatem tempoz fiunt
alia r alia. r q̄ vno tempore verū est. alio
tempore est falsum. ex hoc contingit q̄ ob
iectum complexum fidei sc̄z qd̄ ei per acci
dens correspondet. pōt esse falsum. q̄uis
clare visionis obiectuz nunq̄z sic nec possit
esse falsum. ¶ Auctoritates augustini que
adducunt sunt p̄ dictis in secundo articu
lo: sicut patet inspicienti. Rō quē arguit p̄

Ad. 1. 5
q̄stium.

Ad. 2.

Ad. 3.

Ad. 4.

Ad. 5.

4

post op/
pouuz.

2

3

4

R R 2

questio: est p dicitis. Nec de questione.

Undecim

mo querit circa dis. xxvj. et deinceps vsqz ad dis. xxxv exclusiue. Utrū sicut spes et charitas sūt virtutes theo-

logice: sic ex charitate de necessitate salutis sit deū sup' oīa diligere? Que q̄stio duo supponit. p̄mū q̄ spes sit virtus theologica. ¶ Cōtra qd̄ arguit sic. nulla passio ē virtus. spes est passio. ḡ nō est virtus. Maior ptz p̄ philosophū. ij. ethicoz. ca. v. dicitur. q̄ tria sunt in aīa. potentie: passioes et hīus. ḡ cū virtus sit hīus: nō erit in genere passionis. Et minor ptz ex Boeci' sententia de sol. li. j. metro vl. vbi boeci' volens docere modū attingēde veritatē. per pulsu' passionū: docet fugare spem. ¶ Secundo sic. certa expectatio futuroz bono rū. s. bīrudinis pcedens ex meritis pcedētibz nō est virtus. ḡ nec spes. p̄ntia tenet p̄ m̄grm ita definiēte spem in dis. xxvj. et ans ptz. qz expectatio futuroz est mag' actus virtutis qz hīus. act' aut' virtutis nō ē virtus. ¶ Tertio. qz nō magis est virtus circa expectationē futuroz qz memoriā p̄teritorū. mō circa memoriā p̄teritorū nō ponit aliq̄ sp̄cālis virtus. ḡ nec circa expectationē futuroz. Et vltra. ergo spes nō est virtus. patz maior. qz sicut cōtingit bñz male cogitare de futuris. ita etiā memoriā de p̄teritis Et ptz minor. qz circa memoriā p̄teritorū nulla sp̄cālis virtus ponit. Et scōa p̄ntia tenet. qz si spes debeat esse virtus: oportet. q̄ hec sit circa expectationē futuroz. ¶ Quarto. qz nō plus hīe q̄ dirigit aīam in sperādo recte et nō recte: debz poni virtus. qz hīe q̄ dirigit eā in timendo recte et nō recte. sed habit' q̄ dirigit eā in timendo: non ponit virtus sp̄cālis. s. dz passio timoris. ḡ nec habitus q̄ dirigit eam in sperando. dz ponit virtus. ḡ nec spes est virtus. ptz maior cōuenienti silitudine. ¶ Quinto. qz oīs virtus est circa difficile. spes nō est circa difficile. ergo spes nō est virtus. Maior ptz. ij. ethicoz. virt' et ars sunt circa difficile. Minor ptz. qz expectare gl'iam nō videt esse difficile vel alia dei p̄missa. ¶ Sexto. qz nō est virtus theologica. ḡ nō est virtus. ptz p̄ntia. qz si virtus est: theologica virtus est. Et ans pbat. qz nulla virtus theologica reddit actū minus bonū. s. spes reddit actū min' bo-

arguit. 1

arguit. 2

arguit. 3

arguit. 4

arguit. 5

arguit. 6

nū. igit. Maior nota est. Et minor declarat. qz dicit beat' bern. q̄ charitas p̄mū nō intuet. Uñ seruire deo p̄pter retributio nē: est min' bñ agere qz seruire deo libere. mō spes facit hoīem deo seruire p̄pter retributio nē futuroz bonoz. cū sit expectatio futuroz. ḡ reddit actū minus bonū. ¶ Septimo. virtus spei est in paganis et infidelibz. ḡ nō est virtus theologica. p̄ntia nota est. pbat ans. qz h̄mōi etiā ex habitu p̄fidēt in arduis. vt milites infideles in victoria belli. et silt in alijs. igit. Uñ ex frequenti p̄sideratione circa ardua et ex debite et p̄fidētē se habere. generat in nobis hīus inclinans nos ad habere se debite: circa ardua. et ita infidelibz. ¶ Secōdo. q̄stio supponit. q̄ charitas sit virtus theologica. ¶ Cōtra qd̄ arguit sic. Charitas est simul oīs virtus. ḡ nō est virtus theologica. p̄ntia tenet. Et ans pbat. p̄mo p̄ ap̄lm. j. ad corin. xij. vbi dicit. Charitas patiens est: benigna est et c. vbi enumerat. xv. opa virtutū. mō q̄ sic oīmū virtutū opa includit: simul est oīs virtus. ¶ Idem est de mente beati hiero. dicentis. Ut breuiter cōplectar oīm definitio nē virtutis. Virtus est charitas q̄ diligit omne diligendū. ḡ vult q̄ virtus definitiue ē charitas. ḡ omnis virtus est charitas. ¶ Tertio pbat ans. qz sicut se hz p̄ceptū charitatis ad oīa alia p̄cepta. sic se hz hīe charitatis ad hīe aliaz virtutū. sed p̄ceptū charitatis oīa alia p̄cepta cōplectit. ḡ hīe charitatis includit oīm virtutū hīus. p̄ntia nota est. et maior ptz. qz p̄cepto p̄cipit hīe et op' ei'. Minor ptz p̄ illud ad Ro. xij. q̄ diligit primū lege impleuit. ¶ Et p̄firmat qz ei' obiectū videt esse cōe. igit. et ipa. patz p̄ntia. qz hīe distinguunt p̄ obiecta. ans patet. qz ei' obiectū videt esse bonū sub rōne boni simp. r. mō hoc videt esse oīb' virtutibus cōe. oēs ei' ferunt i bonū: igit. ¶ Quarto charitas circa oē obiectū facit se habere p̄fōrmiter recte rōni. ḡ est simul oīs virtus. cōsequentiā nota est. vt videt. qz hīe videt esse p̄pantia: qd̄ facit se bñ habere circa delectabilia gust' et tact'. et ita in alijs. ans patz p̄ bñm augustinū dicentē. Charitate tenet: et fac q̄qd̄ vis. ergo si ipsa insit circa cuiuslibet virtutis obiectum. bñ se habere facit. ¶ Secōdo p̄ncipali sic. Charitas pōt haberi ex puris naturalibz. ḡ nō est virtus theologica. p̄ntia tenet. et ans pbat. qz dilectio dei in per oīa et p̄imi sic sup̄ pōt haberi ex pu-

arguit. 7

Cōtra. 2 suppositum.

Contra.

arguit. 8

nis naturalibus. igitur charitas. p̄na tenet. qz
 ex eisdē p̄t haberi h̄it: ex q̄b potest habe
 ri act. mō act. charitatis est dilectio dei
 sup oia. 7 primi sicut sup̄si. vt m̄gr dicit
 in lra. An̄s p̄t. qz ex p̄nis naturalibus di
 ctat rō: deū sup oia bonū in se 7 sibi. 7 ex h̄
 sequit. q̄ est sup oia diligēd. 7 nō, est ratio
 quare tali p̄nti nō possit se volūtas cōfor
 mare. 7 si p̄t: sequit. q̄ p̄t ex naturalibus de
 um sup oia diligere. ¶ Tertio querit q̄stio.
 Utr de nēce salus sit deū sup oia diligere
 Nō improbat sic. q̄libet videt tantū obli
 gari ad diligendū se: sicut deū. q̄ nō tenet
 deū sup oia diligere. p̄t p̄na. qz nō sup se
 probat an̄s. qz quantūcumqz sufficit dili
 gere tenet diligere se. ḡtantū q̄tū deū. p̄t
 p̄na. qz nō tenet deū pl̄ diligere q̄ sufficit:
 siue q̄ p̄t. 7 an̄s p̄bat qz tāta est dilectio
 ad se quantū est ipm esse. mō nō pl̄ p̄t di
 ligere q̄ h̄z esse. ḡ tāta est dilectio ad se q̄n
 tū creatura sufficit diligere. Patz maior.
 qz nō ex vno ip̄si esse se diligit: 7 ex alio nō
 diligit. sed ex toto esse. ḡ tanta est dilectio
 ad se: quantū est esse. Minor nota est. qz
 dilectio fundat in esse 7 nō est possibile. q̄
 accūs excedēs suū subiectū ¶ Secō sic. al
 i q̄s p̄t tantū diligere primū licite sicut de
 um. ḡ. p̄na tenet. 7 an̄s p̄t. qz aliq̄s p̄t tā
 rū diligere primū: q̄ p̄ eo audeat mori. in
 tra illd apli. Utr p̄ iusto q̄s morit. ad Ro
 ma. v. 7 nō p̄t plus diligere deū. iuxta il
 lud Joh. xv. Maiorē charitatē nemo h̄z
 vt aiā suā ponat q̄s p̄ amicis suis ¶ Ter
 tio. si duobz in equalibus dat idem seu eque
 resultantia manent ineq̄lia. s̄z an̄ aduen
 tū charitatē maior est amor sui q̄ dī. ḡ ad
 de charitatē vtriqz: amor sui q̄ p̄fuit ma
 ior: ad huc nihilomin⁹ manet maior. ḡ rē.
 ¶ Quarto sic. qz q̄to q̄s amat deū tāto ap
 petit frui deo: 7 b̄tificari ip̄o. 7 quanto appe
 tit frui deo tanto appetit suā b̄titudinē. et
 quantū suā b̄titudinē appetit: tantū se di
 ligit. ḡ de primo ad vltimū: quantū diligit
 deū tantū diligit seipm. ¶ Quinto. qz intē
 di p̄t mori charitatis ad se 7 simul remit
 ti mori dilectiois ad deū. ḡ possibile est q̄
 maior sit ad seipm q̄ ad deū. tenet p̄na. qz
 cū ambo motus finiti sint: tantū p̄t intē
 di vnus: 7 alius remitti. q̄ q̄ prius fuit in
 tensior: fiat remissior vel equalis. ¶ Sexto
 amor est vis vnitiua. mō impossibile ē: q̄
 aliq̄s plus vniat alteri q̄ sibi. igit̄ impossi
 bile est q̄ aliq̄s pl̄ amet aliū q̄ seipm. te

net p̄na. Et maior nota est. p̄ dyonisiū in
 di. no. Minor p̄t. qz si bi q̄s sic vnit: vt sit
 ip̄e. nulli aūr alteri p̄t esse idem. igit̄ ¶ Ul
 timo. qz tāto q̄s amat se: q̄nto sibi ex amo
 re facit bonū. sed quanto amat deū tāto si
 bi ex amore facit bonū. ḡ quanto amat de
 um tanto amat seipm. tenet p̄na. Et ma
 ior nota est. qz vt dicit Gregori⁹ in omelia
 signū dilectionis exhibitio est opis. Et pa
 ter minor. qz aia nō p̄t sibi meli⁹ facere et
 charitate q̄s amando deū. 7 ḡ quāto ex cha
 ritate amat deū tanto ex charitate facit si
 bi bonū. ¶ Sz p̄ p̄mo supposito: est m̄gr
 dil. xvij. Et allegat ad hoc b̄m angu. di
 cit em q̄ spes est virt⁹: qua sp̄ualia bona et
 eterna sperant. ¶ Pro secundo supposito. 2
 sz q̄ charitas sit virtus theologica. P̄mo
 p̄t q̄ sit virt⁹. qz est qualitas qua recte vi
 uit: 7 qua nemo male vrit. ḡ virt⁹. p̄ m̄gr
 supra li. ij. dil. xvij. Sz q̄ theologica p̄t.
 qz est macer oim virtutū. vt dicit ambrosi
 us in glo. sup illud ad Ro. iij. potens ē de
 us statuere illum. Et allegat m̄gr dil. xxiij
 cap. ij. Item est maxima p̄curū. qd nō eēt
 nisi esset theologica. an̄s habet. j. cor. xij.
 maio: aūr hoz est charitas. ¶ Sed p̄ que
 sito est m̄gr dil. xxiij. cap. ij. dicens. q̄ o: do
 charitatis est: vt deū pl̄ diligam⁹: q̄ om
 nes alios: etiā q̄ nosipos. Ad hoc etiā ad
 ducit m̄gr mltas auctes in lra. In hac q̄
 stione erunt tres articuli. prim⁹ erit. vtrum
 spes sit virtus theologica. Secōs erit. vtr̄
 charitas sit virtus theologica. Et tertius
 erit. vtrū deus oibz prediligend⁹ sit. inter
 charitatis obiecta.

Quātū ad primū
 primo est notandū. q̄ vt vult p̄hs. ij. eph.
 cor. ca. v. triplicia sunt in anima hoīs. pri
 mo. s. potentie. 7 dicunt qualitates ineri
 stentes a natura: q̄bus aia apra est ad bo
 nū vel ad malū. Sumit em̄ ibi nomē po
 tentie largi⁹ q̄ in p̄ntis in scōa specie qua
 litatis: vbi nō signat nisi qualitates a na
 tura inditas: disponentes hoīm ad bonū
 qz si ita stricte sumeret nō esset diuisio phi
 losophi sufficiens. ¶ Secō passione. 7 sūt
 qualitates q̄bus afficiamur: cognoscentes
 bonū vel malū ad eorum p̄secutionē v̄l fru
 gam. 7 iste presupponūt potentias. ¶ Ter
 tio sunt habitus q̄ vel a deo infundunt. sic
 sit animabz fidelū. vel p̄ aiā acq̄runtur
 actibz vel doctrina. vñ p̄hs dicit. q̄ habi

arguit 5
quoniam.

arguit 2

arguit 3

arguit 4

arguit 5

arguit 6

argui. 7

contrariū

Dei. ar
ti. nota

tus sunt fm quos ad passiones habemus nos bene vel male. vñ si habit⁹ pficiat: et aliq⁹ mō ad bonū disponat: vñ vocat. Si autē de se impficeret rōdisponeret ad malū viciū vocaret. ¶ Secōdo est notādū. q⁹ lz ea dē res sit appetit⁹ irascibil⁹ rōcupiscibil⁹: in volūtas nra alia rōe dī appetit⁹ rōcupiscibil⁹. scz inq̄tū nara est apperere bonū absolute. Et alia rōne irascibil⁹: inq̄tū fert in bonū: sub rōe alie⁹ arduitas rōsideratū. ¶ Et si dicat q⁹ appetit⁹ rōcupiscibil⁹ rō irascibil⁹: sunt spēs appetit⁹ sensitivi. quō ḡ ego pono eos in voluntate: ¶ Dicendū est. q⁹ verissime appetit⁹ illi rōppriissime ponunt in voluntate. qz etiā virtutes morales rōvia eis opposita que moderant passiones appetit⁹ rōcupiscibil⁹ rō irascibil⁹. ponunt in voluntate. Sūt em̄ hitus electivi. rō ex cōsequenti dīsonentes voluntatē. Appetit⁹ em̄ sensitiv⁹ pprie nō pōt eligere. sic dēterminat phūs in. ij. ethic. pte de electōe. Et ḡ negandū est qd supponit. q⁹ ille spēs sine pncipali ipsi⁹ appetit⁹ sensitivi. quīs etiā reperiant in eo aliquo mō. rō min⁹ pncipaliter sic morales virtutes pnt regiri. ¶ Tertio est notādū. q⁹ quattuor sunt passiōes generales: ad qs oēs passiōes reducunt vt vult phūs. ij. rhetouce. s. gaudiū: tristitia spes rōtimor. ¶ Idē vult tull⁹. ij. de tusculanis q̄stionib⁹: sub alijs tñ noib⁹. gaudiū em̄ voluptatē: tristitiā egritudine: spēm libidine rōtimorē metū noiar. ¶ Quarū dīstinctio sic sumit. q⁹ obiectū appetit⁹ vñ apprehendit vt pns. rōli vt bonū dī gaudiū generali noie. si vt malū dī passio. que seq̄tur tristitia. Vel apprehendit futurū. et si p modū boni: causal spes. si p modū mali inducat timor. ¶ Credo tñ. q⁹ put hec noia passionū sunt generalia: ad que omēs alie passiōes reducunt. q⁹ meli⁹ sic aliter distinguere: dimittedo drās ipis: dicēdo sic Obiectū appetit⁹ siue pns siue futurū apprehendit vel simplr vel p modū alie⁹ arduitatis. si p modū alicui⁹ arduitatis. vel apprehendit vt bonū: rō est spes. vel vt malū arduū rō est timor. Si hō obiectū apprehendit simplr. vel hoc est p modū cōuenientis: rō sic gaudiū est. vel discōuenientis: rō tristitia est. Si em̄ debēt esse noia cōia: tunc vt videt: gaudiū rō tristitia debēt signare oēs passiones appetit⁹ rōcupiscibilis. rōtimor rōspes omnes passiones appetit⁹ irascibil⁹. ¶ Sz dices. quō pōt esse spes de pnti seu etiā timor: Itēz quō pōt esse gaudiū de fu-

turo vel tristitia? Rñdet. q̄nquantū pns rōsiderat vt arduū: in cōseruatione vel obseruatione: spes est de cōtinuatione. si sit ardua rō bona: rō appetit⁹ fix⁹ psereret. si autem cadat: dicit timor. Si autē esset rōtinuatio difficilis rō nocua. sicut est in toleratione maloz. eodez mō spes dī esse respectu cōstantie obseruande si stat appetit⁹. si cadat vel cespiter: timor dī esse. Eodē mō aliquid quis gaudet de futuro bono: inquantum est pns p spēm in memoria. rō tristat de malo suo. mō tali scz inq̄tū sic in memoria pns est ¶ Quarto est notādū. q⁹ nō semp capit sic spes cōiter. sz etiā q̄nqz spēalit. pnt est spes passionis appetit⁹ irascibil⁹. que est respectu futuri ardui. Solem⁹ em̄ dicere q⁹ ser se spēs appetit⁹ rōcupiscibil⁹. qz vt est passio de bono cōiter rōsiderato: siue fuerit pns siue futurū. rō vocat gaudiū vel delectatio. ¶ Vel est de malo cōiter: rō vocat tristitia. Vel est de bono spēaliter. rōli vt pnti dī cōplacencia vel amicitia. si de futuro dicit rōsidentū. Vel de malo spēaliter. rō sic de presenti malo passio dī displicencia vñ inimicitia. si de futuro dī odiūz vel fuga. Si hō fuerit passio respectu boni vel mali cōsiderati sub rōne alicui⁹ arduitatis. vñ arduitas hec rōsiderat respectu boni attingibilis. quīs cū difficultate. rōli vt appetit⁹ stat: vocat spes. si cadit: vocat desperatio. Si hō sumit hec arduitas respectu mali: puta periculi. si appetit⁹ stat: audacia est. si cadat: timor est. ¶ Q̄nqz autē hec arduitas cōsiderat respectu mali vt piculi. rō stat appetit⁹ nō solū in expectando: sed etiam in vindictā de periculositate appetendo. rō vocat ira. Et sic sunt passiōes ser ipsi⁹ concupiscibilis. rōq̄nqz ipsi⁹ irascibilis. ¶ Ex q̄ distinctione patz. q⁹ ibi timor capit spēalr put distinguit contra audaciā. rō spes put distinguit cōtra desperatiōē. Et ex consequenti spes put est nomen passionis. q̄nqz sumit generalr. rō vt est gen⁹ respectu omnium obiectoz appetit⁹ irascibilis: in q̄b⁹ appetitus stat. Q̄nqz sumit spēaliter. put est passio appetit⁹ irascibilis: respectu boni cōsiderati respectu arduitatis annere. ¶ Ex quo p̄z quinto q⁹ circa obiecta cōsiderata sub rōne alie⁹ arduitatis indigem⁹ virtutibus: determinantibus hāc voluntatem siue appetitū cū rōe recta ne scz psumat sperando: q̄ recta ratio dicitat nō sibi congruere. vel etiā timeat ardua: que recta rō dicitat timeri nō debere. ¶ Patet. qz circa illi

Nota. 2

instācia

Solut.

No. 3.

10. 10. 3

incides obiectio Solut

No. 4

Timor capit

Nota 5

No.6.

las passionea cōtingit se habere in excessu
viciofo: vlt' defectu vituperoso. 7 g'ne defi
ciar q's i hoc habitu: indiget hiru sine vir
tute potentia cōfirmante cū rōne. ¶ Sex
ro est norandū. q' ardua que rō ostendit: s'
duplicia. Quedā em sunt que ostendunt
p cognitionē naturalē. vt sustinere vulnera
passiōes 7 labores 7 fortassis mortē pro re
pub. Et circa hec ponunt habit' acquisiti
ex operibz. vt respectu periculosoꝝ fortitu
do. respectu magnoꝝ bonoꝝ: vt honoris
2 magnanimitas vel philotomia. de q'bus
dicitur in quarto ethicoꝝ. ¶ Quedā vō nobis
ostendunt p cognitionē supnaturalē. s. per
fidē: que est virtus theologica: qua credi
mus in deū: 7 credim' deo dicenti p pphē
tam: q' ocul' nō vidit: nec auris audiuit:
nec in cor hois ascendit: que paranit deus
diligentibz se Esa. lxvij. Et q' q' bona ege
rant: ibunt in vitā eternā. q' vō mala i ignē
eternū. vt habet in snā Marci. xv. 7 iō
hannis. vj. Immo pmitti p'coribz veniā
Ezechiel. xvij. Quotienscunq' ingemue
rit p'cor: saluus erit. 7 malis pena Apoc.
xvj. quantū exaltavit se in delicijs dante ei
tormentū 7 luctū. ¶ Dis premillis: est pma
cōclusio hec. ponenda est vna virt': faciēs
hominē benese habere: circa ardua super
naturaliter ostensa. Probassic. vbi cunq'
cōtingit pnciose deficere 7 supabundare:
ponenda est virt' stabilis appetitū euz
rōne recta. sed circa ardua supnaturaliter
ostensa: cōtingit pnciose deficere: 7 etiam
supabundare. g' rō. p'na tenet. Et maior rō
nis ptz. qz sic natura nō deficit in ncarijs
positiuis: ita etiā apd debite viuētes nō de
ficit rector nature in pncientibz hītibz in
p'uentū cōtractū. s. quo bñ opat' pnciat' ad
ampli' faciliusq' opandū. Et etiā pmittit
deus hoc in male viuētibz: vt vicz. seqnt'
eos mali hītibz: inclinātes in silia mala i cō
tractā debita penā. vñ in lumine naturali
dixit aristoteles. q' ex silibz opibz silēs hītibz
2 fiunt. vt habet. ij. ethicoꝝ. Et minor patz
qz aliq's ppter dei pmissa 7 susceptā fidē p
supabundare viciofo: psumendo se esse fi
liū electiōis. Silī: aliq's ppter p'rita cri
mina 7 cōtinuas tentatiōes pōt cadere in
Lōdo. 2 sinistra desperatiōis: timendo. q' nō possit
cōsequi dona dei pmissa. ¶ Scda p'ctio. q'
hec hītibz nō pōt ex pur' naturalibz haberi.
pbat sic. virt' q' supponit cognitionē supna
turalē: nō pōt hītibz ex pur' naturalibz. s. hec
virt' p'supponit cognitionē supnaturalem

Lōdo.1

Lōdo.2

igit' ¶ Ptz maior. qz qd ex pur' naturalibz
p' hītibz: nihil supnatale p'supponit Minor
ptz. qz hec hītibz p'supponit p'gnitionē fidei:
p quā ostendunt dei pmissa: q' ad credētes. 7
mine q' ad discredētes. ¶ Scdo ptz p'ctio
qz hec hītibz sperat attingere: q' oīo de se sup na
turalē. g' nō p' hītibz ex pur' naturalibz. p'na nota
est. qz nata de p se nō dirigit i illd qd oīo de
est sup naturalē. Et ans p3. qz cū gliaz i vltio
nē clarā diuine eētie tū psonaz in imor
talitatē aier corpis 7 ad plā hmōi. ad q' lu
mē naturale nullaten' se excedit. ¶ Tertia
p'ctio seqt. q' ponēdū ē eē vna virt' a dō in
fusā: q' aīa se bñ hītibz in spando ardua a dō
pmissa. pbat ex pcedentibz. qz p p'mā vna
tal' est ponēda. 7 p scdaz ex naturalibz nō p't
hītibz. g' ponēda ē vna tal' hītibz ifusa. ¶ Quar
ta p'ctio. hec hītibz ē theologica. pbat sic. q' hītibz
ifusa ē dō ē immediatū obiectū: sub rōe bñ
ficat' difficult' attingibil' est theologica. s3
ista hītibz est hmōi. g' rō. ¶ Cōsequētia nota. 7
maior silī. qz virtutes theologice dicunt ille
qz dō ē immediatē obiectū. Et minor patz.
qz sic dō inq'stū ē p'mū vez obiectū ē fidei. s3
q'stū vō sūme bonū obiectū ē charitat'. sic
inq'stū ē bonū bñficās desideratū: difficultē
attingibile obiectū ē hītibz virt'. ¶ Quinta cō
clusio seqt' ex his. q' spes ē hītibz theologica.
pbat sic. ponēda ē aliq' hītibz theologica ifu
sa: q' aīa se hītibz recre i spando ardua a dō p
missa: p p'ctōnes tertia 7 q'ntā. 7 hāc scī vo
cāt spes. igit. ptz maior 7 minor. j. ad cori.
xij. nūc manēt tria hec. fides. spes 7 chari
tas. et ad Ro. vij. spe salui facti sum'. Cō
stat autē q' nō loq'it' ibi nisi de spe p dicta hītu
te. Et greg. sup p'rio ca. Job dic. q' p tres fi
lias iob: tres theologice virtutes itelligunt.
q' dicunt: fides: spes 7 charitas. hec etiā ē
mg'ri i lfa. ¶ Correl. s3 spes nō sit hītibz vt est
passio. tū ē hītibz put est hītibz infusus. ptz ex
cōclio scda ps 7 p'na ps p p'mā rōem fa
cta an oppositū. ¶ Un' scdū. q' spes q'qz
sumit' p re expectata iuxta illd ad Titū. ij
Expectātes bñam spem. Scdo mō p actu
quō dicit spes expectatio v'lectio expecta
tiōis future bñitudis. ¶ Tertio mō dicit pas
sio inclinans appetitū rōne sue magne bo
nitatis vel vere v' apparētis. Et his mōis
nō ē virt'. ¶ Quarto mō dicit hītibz infusus. 7
sic ē hītibz theologica. ¶ Scdo. adūre q' spes
vult' ē iapiētibz. qz p'derātes dictū sapiēt'
Eccli. x. qz null' speravit in dño 7 p'fusus
est. a tranfacte vite turpitudine liberantur
R R 4

pbat. 2.

Lōdo.3

Lōdo 5

Correl.

spes su
mitur.

Nota. 2

Secundo pfectis. qz pnuatōe bone ope
 ratiois ad oē bonū ex spe sancta pfortant.
 Un. ij. macha. xv. Machabe⁹ aut sp cōfi
 debar cū oī spe auxiliū sibi a dño astutuz
 Utilis est pfectis. qz in cōtemplatōe spe
 letificant. Baruch. iij. Ego speravi in eter
 2 nū salutē. venit mihi gaudiū. ¶ Secūdo
 etiā utilis est in purgatorio penas sufferē
 tibus. dicere sapia de se Eccl. xxiij. pen etra
 bo oēs inferiores ptes terre: r inspicia oēs
 dormientes r illuminabo oēs sperantes ī
 3 dño. ¶ Tertio etiā. qzuis fm aliū modū cō
 uenit in celo p̄sidentibus: r qz scribit sapie
 iij. Spes illoz immortalitate plena est.
 Et Eliae. iij. q sperant in dño: mutabunt
 fortitudinē: assument pennas: vt aqlo vo
 labūt: r nō deficient. Hoc de pmo articulo.

Restat videre in

secundo articulo de secundo supposito. vidē. vtz
 charitas sit virtus theologica? Pro q sup
 ponit primo. qz pmo fiat de charitate crea
 ta. r qua dictū est in vigesima qōe pmi li
 1 bri. qua. s. deus diligit ppter se r prim⁹ in
 deū. ¶ Secūdo est notandū. qz qzuis ex pur⁹
 naturalibus rō possit dicere: deū esse sum
 mū bonū: in se r sibi. r voluntas se illi iudi
 cio possit pformare. vt de hoc in qōnibus
 scōdi dictū est. nihilomin⁹ deus: pte est ob
 iectū bñtudinis humane: nec pōt sufficē
 ter ex pur⁹ naturalibus cognoscere sine fide. pa
 ter. qz vita eterna q est bñtudo: cōsistit in
 clara visioe r fructōe triū psonaz in vna
 essentia r vnione humane nature cū di
 uina. vt pōt haberi ex illo dicto Johānis
 xvij. cap. Nec est vita eterna vt cognoscāt
 te solū deū verū. i. te deū patrē omnipotentē
 r quē misisti iesuz xpm. mō ad hęc nō ascē
 dit cognitio naturalis. Silt plā alia sunt
 q naturalitō nō p̄ ostendere. q in adultis
 nō impedit: p recte pgnoscēdo obiectū be
 2 atificū necesse est pgnoscere. sicut de articulo
 fidei ante est dictū ¶ Un nō fuit p salutē
 psecutioe de lege ordinata mentē elenari
 in ipm obiectū: lumine fidei supiori qz ē lu
 men ex pur⁹ naturalibus viatorū possibile. p
 pter qd: vt pri⁹ allegatū est: dictū est. sine
 3 fide impossibile est placere deo ¶ Sic etiā
 ad bñtudine pmerendā r attingendā req̄
 nī dilectio alia rāplior qz illa quā ex natu
 ralibus aliqs p̄ acq̄rere. patz. qz sic pgnitio
 ad pgnitionē: ita dilectio ad dilectōz. si q̄
 cognitio ex pur⁹ naturalibus non sufficit ad

No. 7.

bñtudine ī pte pgnoscitiua. s. altior erigit
 nec dilectio ex pur⁹ naturalibus sufficit ī p
 te affectiua. s. altior req̄nī ad bñtudis ad
 priōz. tener p̄na. Et maior pz: pueniēti silt
 tudine. Minor pz: p̄ dicitā pte notabil.
 ¶ Quibus pmissis sit p̄ma p̄do hec. Ad bñ
 tudis psecutionē req̄nī rē lege cōi in volū
 tate aliqd: a dño deo infusū in ipam: vltra
 illud qd ipa volūtas pōt ex pur⁹ naturali
 bus. pz ex scōdo notabili. ¶ Secūda p̄do. q
 hoc infusūz pprie nō est potētia. pz. qz po
 1 tentie a natura p̄sūt donis q dē⁹ infundit.
 r a natura insunt. hoc infusū nō inest a na
 tura. q hoc infusū nō est potētia. Discursus
 equalent est ī baroco. Et maior nota ē de se
 qz potētia idē nomē hz: q a natura in exis
 disponit ad agēdū vlp̄tendiū. vt in prio
 arti. dictū est. Pz minor. qz h infusū dat
 a deo gratuite his: in qbz sibi cōplacet: vt
 notū est. p illud apli ad Ro. ix. dicēt. nō ē
 volent⁹ neqz current⁹. s. solū⁹ dei miserent⁹.
 q̄ ipm hz ex dei misericōdia nō a natura. ¶ Ter
 2 tia p̄do. qz h infusū est passio pz. qz ois pas
 sio seq̄t motū appetit⁹ sensitiuū. s. h infusūz
 nō. igit. p̄na tener vt pri⁹. Et maior pz. qz
 cū sp recte r ad optiā rēp̄ctō. vt d̄i sine
 p̄mi et hīc. nūqz eēt passio nisi p representatō
 nē sens⁹ mediate vlp̄mediate. Minor ma
 nifesta est. qz h infusū imediate infundit a
 deo. imo infantibus cū baptisant. vbi nō pōt
 3 dici: qz h fiat mediate motu sensus. ¶ Ex
 his seq̄t q̄ta p̄do. qz tale infusū ē hī⁹. seq̄t
 qz ei q est in aia p scōm notabile. q nō ē po
 tētia p scōaz p̄doz. nec passio p tētia. seq̄
 tur qz est hī⁹. r h est ppositū. r tener p̄ntia
 qz in hęc diuidunt oia ipi⁹ aīe p̄ter actus.
 ¶ Quinta p̄do. qz tale infusū est hī⁹. pz pri
 mo. qz ē hī⁹ laudabil. Secūdo. qz est hī⁹
 eleuās potētiā ad extremū suū seu sue po
 tētie. q̄ est hī⁹. p̄na tener. qz hī⁹ at̄cedit fm
 excellētie terminū. p̄mo de celo. Et aīis pz
 qz eleuat potētiā: ad diligēdū obiectū bñ
 4 ficū. vltra illd qd pōt ex naturalibus. igit rē
 pz p̄na. qz h vocat virt⁹ qd hntē p̄ficat: r
 ei⁹ op⁹ reddit bonū. ¶ Correlarie sequit. qz
 charitas est hī⁹. qz tale infusū qd eleuat af
 fectū: ad diligēdū meritoie obiectū bñfi
 5 cū: est hī⁹: vt dic p̄do p̄ncipal p̄cedens
 imediate. sed tale vocat charitas. q̄ cha
 ritas est virtus. Illa p̄na nota est. r eorum
 aīis silt. ¶ Sexta p̄clusio. Charitas est vir
 tus theologica. p̄ba sic. qz ea hī⁹ est theo
 logica: q̄ imediate p obiecto hz deū. s. cha

Lōdo 1

Lōdo 2

Lōdo 3

Lōdo 4

Lōdo 5

ritas immediate p obiecto h3 deū. igit. ma /
 ior nota ē. ex qd nois virtutis theologice.
 2 minor ptz. qz sic fides immediate h3 deū
 p obiecto ad cū cognoscendū in intellectu
 2 vt est p̄mū vcrū. sic in volūtate charitas
 in affectu h3 deū immediate p obiecto. ad
 2 cū diligendū 2 vt est summū bonū. ¶ Itē
 vit⁹ infusa que ex naturalibz nō pōr hate
 ni: est theologica. charitas est h̄mōi. igit.
 ptz maior. qz talis immediate infundit a
 deo. 2 sic p obiecto h3 deū. minor ptz ex di
 ctis. ¶ Septima p̄clo. charitas est p̄cipua
 virtutū. hec p̄tio posita est in p̄cedenti q̄
 stione. in dubio. iij. p̄mi arti. vbi cōpara /
 1 bat fides charitati. ¶ Et pōt p̄bati aucto
 ritatibz 2 rōnibz. Auctatibz. qz. j. petri. iij
 scribit. Estote prudentes 2 vigilate in orōi
 bus. sequit. an oīa mutua in vobis chari
 tarē p̄tinuā h̄ntes. qz charitas operit mul
 titudinē p̄ctōz. vbi apparet q̄ aplis p̄po
 nit charitatē prudentiē. etiā spūali q̄ fides
 est. 2 si fidē p̄cedit. oēs virtutes antecedit.
 2 sic erit p̄cipua. qd est p̄positū ¶ Sc̄do. qz
 2 apls. j. ad cori. xij. postqz dicit. q̄ aliq̄ p̄ spi
 ritū dare sermo sapie. aliq̄ fides rē. subdit
 in p̄nā. xij. capli. Emula mini charitima /
 ta meliora. sequit ad p̄positū. excellentiorē
 viā vobis demonstrabo. Et hic p̄ hanc viā
 intelligit charitatē. ptz p̄ hoc qd sequit. si
 linguis hoim loquar 2 angeloz. charitatē
 aut nō habeā. fact⁹ sum velut es sonans.
 2 cymbalū rinniens. ¶ Et de fide singulari
 ter sequit ibidē. q̄ tū debet esse excellentior
 charitate. si aliqua debet esse excellentior
 vel equipollens si aliqua equiualeret. Et
 si habuero oēm fidē ita vt montes transfe
 ram. charitatē aut nō habeam nihil sum.
 3 ¶ Tertio auctate bti augusti. xv. de tri. ca.
 xvij. dicentis. nullū donū dei est isto excel
 lenti⁹. qz solū ip̄m diuidit inter filios regni
 2 p̄ditōis eterne. ¶ Sc̄do p̄bat illud rōnī
 bus. Et p̄mo. qz sic se h3 potētia ad poten
 tiā: ita sup̄rem⁹ h̄it⁹ vni⁹ ad sup̄mū habi
 tū alteri⁹. S3 potētia voluntatis est supe
 nor q̄ intellectus: vt in secundo dicitur est.
 igit cū habitus volūtatis sup̄rem⁹ sit cha
 ritas: ip̄a erit superior q̄ sup̄m⁹ h̄it⁹ intelle
 ct⁹. 2 sic erit p̄cipua inter oēs virtutes: patz
 maior. qz certū est. q̄ sup̄ioris potētie sup̄i⁹
 est p̄ficiēs: si ambe aliquo sup̄additō sine
 p̄fectibiles. ¶ Sc̄da rōne sic. fides nō ē su
 perior charitate: nec equalis: q̄ nulla alia.
 q̄ charitas regina est omnū virtutū. p̄na

tenet vltima 2 p̄ma. qz si aliq̄ virtutū dēte
 at esse prior charitate: maxime debet esse
 fides. 2 aīs ptz. p̄ illud saluatoris Ma
 thei. xij. dicentis Diliges dñm deū tuuz.
 ex toto corde tuo rē. 2 primuz sicut capm.
 In his duobz mandat⁹ pender tota lex et
 p̄p̄ete. nō dicit credes. q̄ p̄tulit actū cha
 ritaris actui fidei. q̄ etiā fidei charitatem.
 ¶ Et hoc rōnabiliter tertio. qz p̄i⁹ cōiungit
 charitas hoim deo q̄ fides. q̄ p̄na nota ē
 2 aīs ptz. qz quid p̄deser multū credere:
 nisi p̄deser diligere. ¶ Et q̄to. qz ei⁹ act⁹
 est magis meritorū ¶ S3 cōtra hunc p̄ces
 sum q̄dam dicunt q̄ fides dignior est cha
 ritate. 2 p̄mū motiū eoz est. qz (vt dicitur)
 p̄ fidē aliquis efficac⁹ cōsequit finē vltimū
 q̄ p̄na nota est. 2 aīs p̄bat. p̄ illud apli ad
 Hebre. ij. Sancti p̄ fidē vicerūt regna rē.
 sequit. adepti sunt repromissōes. ¶ Secū
 do sic. sicut se h3 prudentia ad virtutes mo
 rales. ita se h3 fides ad virtutes theolog
 cas infusas. mō prudentia est dignior om
 ni virtute morali. q̄ fides oī virtute infusa
 Probatio maioris. qz fides est prudentia
 spūalis. qz quēadmodū prudentia ciuilibz
 dirigit in ciuilibz: sic fides in his q̄ sūt spi
 ritualia 2 latrē sūt siue religiōis. Et minor
 ptz. qz cū prudentia sit recta rō rerū agibili
 um p̄ totā vitā: vt habet. vj. ethic. quā om
 nis virtus moral⁹ p̄supponit. ip̄a est oī alia
 virtute morali p̄fectior: 2 q̄si oīm soza. cū in
 actibus suis determinent: rōne prudentie
 ¶ Tertio. qz h̄t⁹ q̄ p̄stituit hoies filios dei
 est dñā virtutū. fides est h̄mōi. igit. ptz ma
 ior. qz hoc est extremū: ad qd hō p̄virtutē
 pōt puenire. s. q̄ adoptet in filiū dei. Pa
 ter minor p̄ illud. j. Jo. v. omis qui credit
 qm̄ iesus est filius dei: et deo natus est. Et
 Jo. j. dicit. q̄ dedit eis prātem filios dei si
 eri: q̄ credunt in noie eius ¶ Et p̄firmat. qz
 illa est p̄ncipalis virtus. p̄ quā est p̄nci
 paliter victoria mundi. sed hoc est p̄ fides
 q̄ Maior nota est. qz victorie debet corona
 vt triūphanti. Minor ptz. j. Jo. v. Nec
 est victoria q̄ vincit mundū: fides nostra.
 Addūt ad hoc multas auctates q̄ fidem
 extollere vident ¶ Prima abacuc. ij. Just⁹
 ex fide viuit. ¶ Sc̄da luc. vij. de muliere pec
 catrice: die saluator. postqz de ea eiecit. vij.
 demōia. fides tua te saluā fec. ¶ Tertio ad
 Ro. v. dicit apls. iustificati igit ex fide pacē
 hēam⁹ ad deū ¶ Corret. in seuit. q̄ fides ifu
 sa nllō mō p̄t esse sine charitate. p̄bant. qz

Lōd. 7

Rōe. 1.

Rōe. 2

Rōne. 3

arguit. 1

arguit. 2

arguit. 3

p̄firmat

1

2

3

Corret.

fides infusa dat esse filiū dī: vt dictū est ex illo. j. Joh. v. nō impossibile esset: aliquē esse filium dei: sine charitate. g̃ in nullo est fides sine charitate. Maior nota est. 2. mi nor patet. p̃ illud. j. Joh. iij. omnis q̃ nat⁹ est ex deo: nō facit peccatū. s. mortale. qm̃ se / men ipsi⁹ manet in eor nō pōt peccare qm̃ ex deo nat⁹ est. Ad aplm̃. j. ad Corin. xij. dicentē. q̃ maior hoz est charitas. dicunt q̃ hoc dixerit. qz charitas p̃supponit fidē. 2. g̃ cōnumerata cū fide maior est: 2. eligibi lior q̃ sola fides ¶ Nec est opinio credo eo rum q̃ ponunt q̃ intellect⁹ vt intellect⁹ est: principalior est q̃ voluntas vt voluntas est. 2. iō fidem q̃ est principalis virtus intel lect⁹ preferunt charitati que est p̃ncipalis virtus voluntatis. ¶ Sc̃do. credo cōtrari um h⁹ opinionis esse verū. vt dictū est in vltima conclusiōe. 2. in questiōe p̃cedente di crū 2. pbatū est. q̃ charitas est prior fide: via p̃fectōnis. ¶ Ad hoc sonant multe au ctoritates: augustin⁹: ambrōsi⁹ 2. hierony / mi. 2. manifestū est. qz est finalior. iō em̃ fi des infundit vt de⁹ cognoscat. cognoscitur aut vt p̃ oibus diligat. 2. sic act⁹ charitatis est tot⁹ collectiōis virtutū finis. Uñ apls finis p̃cepti est charitas: vt ante fuit alle gatū. 2. q̃ plenitudo legis est dilectio. 2. do ctiores ecclesie simpliciter preferūt charita tē fidei. ¶ Tertio. credo. q̃ fundant se i fun damento falso. vtz. q̃ fides nō possit ma nere sine charitate qz oppositū innuit apo stol⁹. j. ad Corin. xij. dicens. Si habue ro oēm fidem: charitatē nō habeam nihil mihi p̃dest. Qd̃ exponens beat⁹ aug⁹. xv de trini. cap. xvij. dicit. sine charitate fides pōt esse sed nō p̃desse. ¶ Sc̃do. etiā cū in secundo dictū sit. q̃ pura omissione q̃s pōt mortaliter peccare. vt in somno omittens id ad qd̃ tenet. aliq̃s p̃deret dormiendo si dem. p̃t̃ p̃na. qz in illo casu p̃dit charitatē sine q̃ p̃m eos neq̃t esse fides. ¶ Tertio. q̃a attritus de peccato vtiqz hz fidē 2. tñ non charitatē an cōtritionē. igit. Parz maior. qz nō detestaret peccatū nisi fidem haberet. q̃ hoc displiceret deo: et q̃ p̃ ea detest̃ pena eterna 2. q̃ est in p̃tate dei dimittere peccatū cō fitenti. 2. iō p̃pōiuit p̃fitenti. Nec oia s̃e fixi ¶ Et q̃rro. qz fides est vtiqz hīc⁹ assensu⁹. 2. mlti experiant: etiā post cōmissuz morta le peccatū se assentire oibus articul⁹ oim symbo loz. quō g̃ nō est in eis fides: 2. g̃ ego repu to correlatiū eoz. sic etiā p̃doez esse falsuz.

P̃rio dī
marfil⁹

Sc̃do dī
capbat

Tertio
pbat op
positum

Conclō
alia sup
dicta.

2

3

4

¶ Quinto. q̃re opteret: q̃ si hīc⁹ q̃ diligit de us sup oia. p̃p̃ ductionē amoris ad alia inordinate dilecta sibi repugnantia corū pat⁹ q̃ p̃p̃ hīc⁹ corūpat. ondes bonita / tē: cū manifeste pbatū fuerat in secūdo. q̃ volūtas pōt in p̃tū recte rōnis actuali: eti am p̃fecte in vli 2. in p̃ticiari. certū est: q̃ nō optet g̃ nō optet. ¶ Quis charitas corūpat p̃p̃ inordinate dilectū q̃ corūpat fides: docēs deū sup oia diligēdū. ¶ Ad rōes eoz Ad p̃mā neget q̃ p̃ fidē magi⁹ p̃seq̃t q̃svlti mū finē. Et ad aplm̃ d̃r. q̃ quis fidē noiat tñ formatā charitate tenotat. quā iō no / minat. qz hīc⁹ directiū est 2. initiū spūalis edificij. victoria tñ est p̃ncipali p̃ charita tē. p̃ quā oia levia s̃e amari. Uñ. j. ad cor. xij. oia talia attribuit charitati. di. Cha ritas oia suffert. oia credit. oia sperat. oia sustinet 2c. ¶ Ad sc̃doz p̃t̃ p̃mo negari ma ior. qz p̃rudētia ē cā moralis sic auriga vite ciuil. qz ex opibz recte rōni cōmēsurat⁹ fiūt vt hīc⁹. q̃. ethic. Sc̃do est p̃neta eis sic q̃ nul la eoz p̃t in aliquē actu: nisi dirigente p̃ru dētia. sec⁹ est de charitate q̃ nō sit a fide. s̃z est maximū dei donū. ¶ Sc̃do etiā chari tas p̃t̃ p̃ncipalissimū suū accū: optie etiā cessante fide. sic in patria vbi fides euacua bit. charitas aut i suo actu ad vltimū p̃fi ciet. ¶ Ad p̃bariōz maioris cū d̃r. q̃ sic p̃ru dētia dirigit i ciuilibz: sic fides i spūalibus hoc est verū q̃ ad h̃. q̃ ondit obiectū spūa le diligēdū. in omittēdo 2. agēdo. Et g̃ via originis vlt̃ natural̃ p̃ductionis dictū est in p̃cedētī qd̃e. q̃ est prior charitate s̃z q̃ ad h̃ q̃ vita spūal̃ attingit suū finē: p̃fecti⁹ di rigit charitas nā fides nō ē mētorā i cre dēdo: nisi p̃ charitatē dilectōz. ¶ Sc̃do p̃t̃ dīcī q̃ s̃z p̃rudētia sit p̃ncipal̃: sup̃ p̃tutes mozales 2. politicas. tñ nō ē p̃ncipalior: q̃ sup̃ma virt⁹ voluntat⁹ in lumine naturali possibil̃. sapia em̃ naturali lumie acq̃ribil in q̃. r. ethic. p̃hs ponit p̃sistere felicitatez speculatiua: nō est solū in intellectu. qz cui⁹ felicitas p̃ficiat totū hoīem: q̃ ad aiāz sit qz delectabilissima nccariū est. q̃ etiā sit in affectu. ¶ Uñ si acciperet ille habit⁹ volun tatis: q̃ est ps sapie. pur in ei⁹ ope p̃s̃it se licitas speculatiua. ille esset multo melior q̃ p̃rudētia cū sapientia. 2. omē qd̃ est ei⁹ sit melior 2. meli⁹: q̃ p̃rudētia. vt habet. vj ethicoz penul. ¶ Immo etiā illa ps sapie voluntatis que deū diligit: sicut in lumine naturali est possibile: 2. in ei⁹ regimine 2. cō

Ad. i. in
p̃rium.

Ad. 2.

ad p̃ba

templatione delectat: est principalior q̄ ps
 sapie intellectualis que solum deū vt sum
 mū bonū ostendit: et vt rectorē et directorē
 vniversorū. qz ista magis satiat appetitū:
 scz dilectio et delectatio in ipso primo bono
 3 Sic in pposito in bonis spūalibz chari/
 tas cū suis acerbis: pfectior est et melior q̄
 Ad. 3. fides et sūt p̄p̄ij ac̄. ¶ Ad tertiā. q̄ fides
 nō facit nos filios dei nisi charitate fuerit
 tribuit charitati. Ideo. 1. Jo. iij. d̄. videte
 qualē charitatē dedit nobis de⁹ pater. vt
 filij dei nominemur. vbi filitatio ascripta ē
 charitati. Et ap̄ls dicit ad Rom̄. viij. qui
 spū dei agunt: hi filij dei sunt. agunt autē
 illi: q̄ in charitate dedicati sunt in quorū
 cordibz charitas dei diffusa est p̄ sp̄m̄
 3 cum. ad Rom̄. v. ¶ Cū ad auctoritatem
 beati Johannis. om̄s q̄ credit: q̄ iesus est
 fili⁹ dei. ex deo natus est. subaudi: q̄ ex cha
 ritate credit. demones em̄ hoc credunt et cō
 tremiscūt. nō tñ sunt filij dei adoptiui. cū
 nō prem hereditatis aliquā possidebunt.
 4 Et ita intelligunt om̄s ille auctoritates.
 Justus ei vivit ex fide charitate informata.
 fides fecit mulierē saluā. qz cū charita
 te fuit. et iustificatur in fide informata cha
 ritate. Et p̄ idem d̄ ad p̄firmationē. q̄ vi
 ctoria mundi est principaliter a charitate
 p̄ quā amādo q̄libet facile spem̄t ea: que
 sunt mundi vt deū valeat adipisci. Hoc
 de secundo articulo.

Restat videre in

tento articulo. vtrū deus omnibz predili/
 gend⁹ sit: inter charitatis obiecta? Ubi p̄
 mo videndū est. q̄ sint ex charitate dilige/
 da. Sc̄o vtruz charitas quo ad dilecta
 sit ordinata? Tertio q̄ ex charitate pl⁹ deū
 debem⁹ diligere. Et quarto circa p̄dermi
 nata aliqua dubia mouere. ¶ Quo ad pri
 mū ptz. q̄ ex charitate diligenda sunt de⁹
 et primus. Jo Math. xxij. scribit. duo esse
 mandata magna. Primū. diliges deum
 zc. Sc̄m. diliges primū sicut teip̄suz. ve
 l ibidē d̄. Et p̄pter hec duo charitatis ob/
 iecta: d̄ charitas gemina. qz ad duo dili/
 genda p̄ deum exhibita. Vel etiam p̄pter
 duos morus dilectionis actualis volun/
 tatis. quoz vno diligit deus et alio proxī
 mus. Et ob hoc dicit mgr̄ cap. ij. dis. xxvij
 q̄ charitas est dilectio: qua diligit de⁹ pro

pter se: et primus p̄pter deum. vbi vtrū
 qz ponit charitatis obiectū. Sumit autē
 dilectio in definitōe p̄ habitū: nō p̄ actu.
 vt sit sensus. est habit⁹ quo diligit deus zc.
 ¶ Ubi primo querit. Vtrū oēs hoies sine
 ex charitate diligēdi? Secūdo si angeli?
 Tertio si ipsemet hō? Et quarto si irona/
 lia vel inanimata? ¶ Quo ad p̄mū est con/
 clusio. q̄ mandato dilectōis primi om̄s
 hō h⁹ vite includit. ptz p̄ mgr̄m dis. xxvij
 q̄ p̄bat hoc ex dicto saluatoris Luc. x. vbi
 saluator p̄cipit facere miām primo. Et ex
 hoc innuit. q̄ oīs ille est prim⁹: cui op⁹ mi
 sericordie est impendēdū. scz hoc tpe necita
 tis est cuiuslibet hōi impendēdū. Gōis hō ē
 ali⁹ prim⁹. maior nota est: ex illo dicto sal
 uatoris. minor ptz. qz tpe necessitat⁹ om̄ia
 sunt cōia. ¶ Et pt̄ sumari. qz mandato
 dilectionis primi prendit vsqz ad intimi/
 cos Math. v. Diligite inimicos vestros
 benefacite his qui odernnt vos q̄ ad om̄
 nes homines. cōsequētia tenet. qz si ad ali
 quē nō: matie hoc est ad inimicos. ¶ Cor
 relariū. p̄ctōres publici ex charitate dilige
 di sunt. quis in eis odienda sit culpa. seq̄
 tur ex cōclusionē. ¶ Sc̄m. infideles et iu/
 dei ex charitate diligendi sūt. qz hoies sūt
 et sic primi. In talibz em̄ diligenda est na/
 tura et detestāda p̄fidia. ¶ Sc̄o. qz p̄nt cō
 uerti et diuie b̄ritudis p̄ncipes fieri. ¶ Ter
 tio sequit̄ correlarie. q̄ q̄ in missalv̄ in alijs
 suis orōnibz orat p̄ p̄uersōe in deoz vl̄ in
 fidelibz: nō peccat scz bñ facit: supposito q̄ fi
 at ex charitate. sequit̄ ex dictis. ¶ Quartū
 q̄ op̄rat iu deo vel infideli malū absolute:
 transgressor est mādari charitatis. ptz. qz
 q̄sqz illoz est ei prim⁹. ¶ Scz dices. nūqd̄ li
 cere p̄nt interfici infideles? Quid ei aliud
 faciūt christiani milites. Rñ d̄. qz infide
 les multiplices sūt. p̄mi sunt detinētes no
 bis terrā sanctā. et cōtra illos licite exten dit
 gladi⁹ xpianoz. qz tollunt a nobis n̄ra. et
 possidēt in p̄fidia sua. ¶ Sc̄o ist⁹: cū p̄nt in
 uadentes xpianos et machinantes sūt in
 malū legis xpiane. sic sūt lituani vl̄ ciar̄: vt
 referit. cōtra tales p̄r gladi⁹ exten dit: vt con
 tra inimicos xpianoz p̄sertim via defensi
 onis. et de licentia impatoris et p̄sensu sum
 mi pontificis. ¶ Tertij sunt. q̄ claudunt si.
 b̄ijpsis ianuā salutis: nolēdo audire v̄ba sa
 lutis. imo p̄hibendo ne aliqs euāgelij in
 terr̄ suis dogmatiser. Et p̄tra hos etiā vt
 desperatos et christo simpliciter obnoxios

Diuidit
i quoz

q ad. 1.
Lond. 1

Confir.

Correlat

Cor. 2.

Corre. 3

Cor. 4

dubiū i
cidens.

2

3

Confir.

p̄ma p̄

De voluntate summi pontificis et impatoris: pot haberi bellu. qz nulla est spes de eoru couersioe: ppter obstinatione pdictam.

lib. 4
somp. 1

¶ Alij sunt q quis infideles: nulla tñ in iuria machinant ptra xpianos: nec occidunt eoz bona: neqz sibi p sua statuta precludunt via salutis. Et ptra hos nō ē mouendū bellū. qz null' cogend' est ad suaz salutē.

Di. 2

¶ Un' p'z. qz etiā xpianis pōt in dici bellū p pncipē: iusta de cā. sed nō min' sarracenis.

Di. 3

¶ Tertio d' qz qnūcunqz cert' de causis liceat in dicit bellū et eos in finitum tem redigere: nō tñ licitū est eos nō diligere. proximi em sunt et mandatū dei nō tollit: eo qz iuste bellū eis indicit.

Loze. 5

¶ Lorelariū licitū est: cū dilectione pximi ei nocumētū vitę in feni: cā tñ rōnabili. p'z. qz si vitā demeruisse: nec mirū. qz vicia talū detestāda sunt. sed natura diligenda. vñ ptingit qz p'rim' ex charitate diligit. et tñ p' debita pena criminis: capite puniat. Hoc de primo. ¶ Ad secundū. est pma ppō. qz angelos bonos debem' ex charitate diligere. hec est m'ri d'f. xxvii. c. iij. dicentis. qz p'rimus est: qz bñficio nobis cōiunct' est. ex qz a sanctis angelis maxima post deū et beatā virginē recipim' bñficia. s. custodia a peccato: prouocationē ad bona: custodia et tutela a malis spiritibz: merito eos ex charitate diligit.

De. 2. du
bio 1. p'f.
Lōdo. 1

¶ Scda p' d'io. nō debem' diligere angelos malos ex charitate. p'bat' p' illud qd scribit Esaię. xxvii. teletit fed' nrm cū morte: et pactū nrm cū inferno nō stabit. s. pfectio pac' et fedes est ex charitate. qz charitas nō ē ad demōes. qz mortui sūt in inferno deputati sūt.

Lōdo. 2

¶ Scdo sic qz qd nō p' attingere gl'iaz eterna nō diligit ex charitate. sed demones nō possunt attingere gl'iaz igit' p'z maior. qz p'rim' ex charitate diligit ad idē ad qd nos ipsos diligit. vt dicit in lra ca. ij. d'f. xxvii. mō nolipos diligit ad gl'iam. Minor p'z. qz velle demōnibz bñtudine est velle ptra diuinā sniaz p quā eterne pene addicti sunt.

p'bat. 2.

¶ Tertā cōclusio. qz possum' diligere naturā demōnis: cupiendo eā in suis naturalibz remanere: ad gl'iam dei. s. hec dilectio nō sit ad eos vt dilectos ex charitate. p'z. qz cū sciamus ita esse de voluntate diuina: bonum est et licitū: nos illi snie dei pformari. ex quo deus nō vult nos p'ratio mō velle.

Lōdo. 3

¶ Scunda ps p'z: p cōclusionē pcedentē. De due cōclusiones in effectu sūt etiā bñ Tho:

me. ij. ij. qōe. xxv. ar. xj. ¶ Scz dices. Cū an gelos bonos ex charitate debem' diligere et naturalia silia sunt in angelis mal' man ferūt em in eis naturalia integra: esse vine re et intelligere: vt dicit beatus dyonisi' cap. iij. de di. no. quare nō debem' etiā eos ex charitate diligere?

objct. 1

¶ Scdo. qz cū in hoibz malis diligit natura et odiat malicia: qre nō sic in demōnibz? ¶ Tertio. qz a demōnibus nobis bñficia impendunt. qz debemus eos ex charitate diligere. p'bat' pna. qz fm m'grm in lra. ca. iij. d'f. xxvii. ex charitate debem' diligere eos a qb' beneficia recipimus. an' p'z. qz tentando nos in nobis coronas fabricant: vt dicit beatus aug'. vj. de ci. dei. Item Cassiod. qz suis tentatiōibz nos in charitate seruant.

z

3

¶ Rñdes ad p' mā. qz demōes obstinati sūt in malo ad eos charitas non est. sicut nec ad homies quos scim' cōdemnatos. Nec in hoc aliquid facit similitudo naturalū. s. z possibilitas ad bñtudinis sortū. qd nō est nobis ad demones: sed bene ad angelos bonos.

Ad 1

¶ Ad secundā: qz viatores mali diligit ex charitate quo ad naturā. qz possunt reuertī ad grām et ad bñtudine. hoc autē i demōnibz nō est. et nō est sile.

Ad 2

¶ Ad tertiaz qz bñficia que sūt nobis a demōnibz nō veniūt nobis ex eoz bñuolentia. Intendunt em nobis nocumēta inferre. sed vilia que nobis ex hoc veniūt: diuina veniunt dispensatiōe ita ordināte: et nos ad victoriā adiūuante prouidentia. vñ deo: et nos ipsi gratias debem'.

Ad 3

¶ Ad tertū. vñ hō debeat se ex charitate diligere? Rñdes. qz sic. qz cum p'cipiat Leui. xvii. qz amicit' suū diligit hō sicut seipm. cū amicū teneatur diligit ex charitate: etiā tenet se diligit ex eadem.

De. 3. du
bio 2do

¶ Forte dices. qz Gregori' dicit in omelia sup illud Lu. i. Misit ielus alios. lxxij. qz charitas minus qz inter duos haberi non pōt. qz nō est hois ad seipm.

instātia

¶ Rñdes. qz Gregori' dicit illud fm quod charitas hz ppriam rōem amicitie. sic em nō est ad seipm. eo qz amicitia ē mutua bñuolentia nō latens. et hec nō est hois ad seipm. tñ charitas vt est habit' dilectiuis post deū pncipalit' sup se reflectit. diligit em ex ea. pmo de' et post ipse diligens. vt post dicit. Sic etiā amicitia virtuosa in quantum est amicitia: nō est ad seipm s. in quantum est h' dilectiu' honesti: sic est ad seipm.

Solut.

¶ Un. ij. et hicoz. amicitia qz sūt ad alter

De q̄to
du. no. 1

pronentiur ex amabilib⁹ ad seipm. ¶ Ad q̄r
rū dubiū videndū est. si inaiata vl irōna
bilis ex charitate diligēda sint. ¶ Pro q̄ ē
notandū. q̄ charitas est amicitia hoīs ad
deū. p̄z p̄ illō Joh. xv. Jā nō dicā vos ser
uos sed amicos meos. Et certū est q̄ nō ex
alio q̄ p̄pter charitatē. nulla enī aliavir⁹
amicos dei instruit. Nā est sapia hoc fa
ciat: vt h̄ Sap. vii. hoc t̄m videt esse dicū
effectiue. de sapia increata q̄ se suis donis
antibus scīs infundit: ⁊ amicos dei ins
truit. Vel si q̄s de creata velit h̄ accipi. r̄c
hoc intelligit in q̄tū sapia est sapida scia ⁊
charitatē includit. ¶ Secōdo est notandū q̄
ad amicitia nō sufficit qlibet dilectio: siue
indm̄ter oīs amor. sed amor erigit: q̄ volu
mus alicui bonū p̄f̄ se: ⁊ p̄sertim in amici
cia honesta q̄ volum⁹ amato bonū hone
stū. s. felice vitā ⁊ fm̄ st̄ute: vt p̄z. viij. et hi.
¶ Tertio est notandū q̄ ad amicitia erigit
q̄dā cōmuniō vite amici cū amico: vñ nō
oīs beniuolētia est amicitia s̄z mutua bñ
uolētia nō latēs. vt l. iij. c. 8. et hi. h̄. ¶ S̄z
dicet. q̄ illud est recte cōtrariū p̄mi notabi
lis. nā si ad amicitia requirit cōiō vite. cha
ritas nō erit amicitia. p̄bat p̄na. qz nlla est
cōiō hoīs ad d̄ū: ad que t̄m deberet eē ami
cia si sit amicitia. ¶ Secōdo qz p̄ditiones
amicitie repugnāt cōditōib⁹ charitat̄. q̄
charitas nō est amicitia. p̄z añs. qz p̄ditō
amicitie ē q̄ nō fiat cito. viij. et hi. c. ij. cha
ritas autē infundit subito ¶ J̄cē p̄ditō ami
cite est. q̄ sit ad paucos: maxime ad tres.
vt in. ix. et hi. charitatis autē est esse ad oēs.
¶ Tertia p̄ditō amicitie est q̄ sit ad ami
cū. Charitatis autē etiā est esse ad inimicos
Math. v. diligite inimicos v̄ros. bñ faci
te his q̄ oderūt vos. ¶ Quarta amicitia ē
ad bonos t̄m. in codē. viij. ⁊. ix. Charitas
est etiā ad malos. qz ad oēm hoīem vt di
cū est. ¶ Quinto amicitia est ad alterū cū
sit mutua bñuolētia nō latēs. charitas autē
etiā est ad seipm. Rūdet ad has. ¶ Ad pri
mā q̄ sine dubio oīm bonoz q̄dā cōiō est
cū deo. oēs ei boni adherēt dō p̄ fidē ⁊ cha
ritatē. mō scriptū ē. Qui adheret deo vn⁹
spūs est cū eo. j. corin. vj. Jō dicit apls. j.
ad corin. j. Fidelis de⁹ p̄ que vocati est̄ in
societatē filij ei⁹. Et q̄ neget. q̄ nlla sit cōiō
vire hoīs cū deo. qz s̄z nō sit cōiō hoīs cum
deo fm̄ vitā corpale. est t̄m cōiō fm̄ vitam
spūalē ⁊ aie: q̄ deū sup oia cū angel⁹ diligit
⁊ ad ipm̄ oēm suā dilectionē ordinar ⁊ di

No. 1.

No. 3.

obiectio

2

3

2

3

4

1

Adi

2

sponit. ¶ Ad scđam neget q̄ cōditōes ami
cicie repugnāt charitati. Ad p̄mā p̄ditō
nē amicitie d̄z q̄ s̄z amicitia hoīs ad hoīez
req̄rat tractū r̄pis. p̄f̄ exp̄nētia st̄ut̄. nō
t̄m amicitia hoīs ad deū: q̄ est p̄fect⁹ ⁊ ḡni
tor cordis. virtutē em̄ cito: immo subito in
buit. ⁊ ea suos amicos efficit. ¶ Ad scđam
q̄ amicitia est ad paucos tanq̄ p̄ncipalr
dilectos. s̄z bñ est ad multos secundario. vt
si duo d̄ni sint amici. qlibet eoz diligit et
defendit oēs hoīes alteri subiectos t̄pe exi
gente. ita charitas est p̄ncipalr ad vnū d̄i
lectū: s̄z diuinā essentiā. ⁊ tres dilectas rel
s̄z tres p̄sonas in eadē. S̄z secundario ē in
oēs q̄ de lege cōi p̄nt esse h̄ vn⁹ amati d̄i
lecti vel amici. ⁊ sic est in oēs creaturas rō
nales: possibiles eē in charitate dei. ¶ Ad
certiā q̄ charitas est ad amicū s̄z deū p̄n
cipalr ⁊ p̄pter eū est ad inimicos: in q̄tū m
illi p̄nt esse amici dei. recte sic si q̄s p̄f̄ bo
nitate d̄ni dilecti etiā diligeret ei⁹ suos q̄s
uis nocuissent vl offendissent. tante ei bo
nitate ⁊ dignitate est dilect⁹ charitatis:
q̄ oēs ei⁹ seruos possibiles ei fieri amici: cri
am s̄z offendant: p̄f̄ eū s̄z amandi. ¶ Ad
q̄rtā p̄ idē q̄ amicitia est ad bonos t̄m. tā
q̄ ad sua p̄ncipalia obiecta. p̄t t̄m dilectio
bona esse ad malū: in q̄tū p̄t carere mali
cia: ⁊ deservire p̄ncipalr dilecto p̄ creatā cū
eo amicitia. ¶ Quinto q̄ s̄z amicitia sub rō
ne amicitie sit ad alterz. illa t̄m res que est
amicitia. in ania viri boni est dilectiō sui
⁊ magis diligit se esse bonū moralr q̄ aliū
Sic in p̄posito: charitas est in deū p̄nci
palr tanq̄ in vere ⁊ summe diligendū sed
secundario est in seipm. nō t̄m tanq̄ in ami
cū sui sed tanq̄ in aliq̄d qd̄ est dei p̄ncipalr
dilecti: cui hō post d̄ū debet p̄ncipalr d̄i
lectionē ⁊ custodiā ad virtutē. ¶ Ex q̄ seq̄t
quartū notabile. q̄ recte sic in amicitia est
duplex dilectio. vna amici que est bñuolē
tia q̄ volum⁹ sibi bonū p̄pter se. Alia i ea
que sunt ei⁹: q̄ volum⁹ eoz custodiā debi
tā. eo q̄ subseruiūt amico ad bene viuere.
¶ Prima dilectio p̄ prie est amor vl actus
amicitie ⁊ est p̄ncipalr. ¶ Secōda a q̄busdaz
vocal amor ⁊ cupiscētie vl est act⁹ amici
cie secundari⁹. Sic charitatis p̄m⁹ mor⁹ et
p̄ncipalr est in dilectū. s. d̄ū. Secundari⁹ est
ad ea q̄ sunt dei. eo mō quo sunt ei⁹. ¶ Nā
eoz q̄ p̄ virtutē p̄nt esse boni ⁊ amici: est di
lectio vt boni sunt. ¶ Vel si sciunt esse ma
li: vt boni fiant. Alioz autē est ex charitate

3

4

No. 4.

1

2

1

2

Cōclo. 1 dilectio: in q̄tū p̄ncipalī dilecto cōgrua s̄t in debito regimine suoꝝ amicoꝝ. ¶ Et his sequit̄ cōclusio general. q̄ ex charitate diligit: om̄e q̄d est deo p̄ferens: in regimine suoꝝ amicoꝝ eo mō q̄ sibi est cōferens. p̄bat sic. sic ex amicitia diligit q̄d p̄uenit amico ita ex charitate id q̄d p̄uenit deo in regimine suoꝝ amicoꝝ. s̄z ex amicitia diligit ea q̄ sunt vtilia amico. q̄ ex charitate ea q̄ s̄t dei: in q̄tū eis debito mō essendi suos regit amicos. tener p̄na. Et maior nota est de se p̄cedēs notabilē p̄ tertii. qz charitas in hoc h̄z modū amicitie. Et minor nota est qz amīc̄ diligit amīcī virtutes. qz eis boni est: et amore digni etiā bona corpis et res ex teriores in q̄tū eoz vsu studioso amīc̄ dilectus bñ agit et rōnis reglā viuit. ¶ **Correl. 1** q̄ ex charitate diligit ip̄a charitas creata. p̄z. qz ista deo q̄ est p̄ncipalē dilect̄: vtili p̄struēdo sibi amicos. **Sōm. ex charitate diligit res in aīate: in q̄tū cōferunt necessitati amīcōꝝ dei. ¶ Tertiū. cōtra charitate est: res vtilis amīcīs dei p̄dere ex elatio: v̄ destruerē. p̄z. qz h̄mōi s̄t ex charitate diligēda tanq̄ p̄grua amīc̄ dei. ¶ Quarta aīalia irrōnalia sunt ex charitate diligēda. Sili mō p̄z. qz cōferūt deo in suoꝝ amīcōꝝ suscitatio. ¶ Quintū. angeloz maloz tentatio in q̄tū est cōferens amīc̄ dei: p̄t ex charitate diligi. p̄z. qz p̄fert ad augmentū glie finalē et in custodia hūilitatis p̄ntial. ¶ Sēda cōdo est nullū p̄dictoꝝ ex charitate diligit v̄t ei obiectū. ad q̄d est amicitia actu vel possibil. p̄z. qz cū oīa p̄dicta sint irrōnalia nullū eoz p̄t deū diligere vel fruerē felicē vitā in se habere. p̄z. p̄t de se notū est. ¶ Tertia p̄do. charitatis vidēt aliquo mō esse triplicia obiecta scz primū et p̄ncipale deo bñdicit̄. scōm et hōmini sociale: p̄m̄. tertiū accessoriū et occasionale. sic charitas et alie virtutes. immo oīa q̄ p̄ferūt: et eo mō q̄ p̄ferūt ad amicitia h̄ndā cū deo. p̄z. ex dict̄. Hoc de p̄ma p̄te tertij articuli. s̄ de his q̄ p̄p̄ deū sunt diligenda. ¶ Restat videre in sc̄da p̄te. vtrum charitas quo ad dilecta ordiata sit: ¶ Cū em̄ q̄tuor sint diligēda ex charitate: v̄t dicit b̄tus Aug. j. li. de doctr. xp̄iana. c. xxvij. vnū scz q̄d sup̄ra nos est: deus. alterū q̄d nos sum̄. tertiū q̄d iuxta nos est. s̄. p̄m̄. et quartū q̄d infra nos est. s̄. corp̄. Querit̄ an charitas in hec oīa ferat eque p̄mo. vel aliquo ordine sic q̄ p̄t in vnū et posterius**

in aliō ferat. ¶ Pro q̄ notādū est q̄ p̄m̄ ap̄d stolū. charitas est vinculū p̄fectiois. ad cōlofē. iij. vinculū em̄ d̄: q̄d ligat affectū cū dilecto: sic q̄ oīa sua ordinat in ip̄m tanq̄ in finē cui p̄ charitate colligat̄ est. Jo be. Dyonisi. iij. de di. no. dicit q̄ amor est vis vnitua vnicens dilecto diligenti. ¶ Sēdo p̄siderādū est. q̄ charitas nō solū ligat habentē ip̄am cū dilecto: s̄z etiā ligat habentē: oīb̄ natis cū ip̄so: ad eundē finē. scz dilectū p̄tingere: ac si oīb̄ natis fui deo sic diceret. Sponsus parat̄ est: dilect̄ nos admonet: ad bonū nos puocat: in aduersis nos adiuvat. curam̄ vnanimis ad ip̄sum. curam̄ sine pigritia. festinem̄ ingredi in illā requiē. curam̄ vnanimis v̄t pariter cōprehendere valeam̄. sic q̄ oīb̄ hōib̄ viatorib̄ vnit̄ mentē. ¶ Un̄ etiā pond̄ d̄: inclinans in finē. nā finē dilectū summo p̄te curans oēs secū ad hūc trahere p̄ modū ponderis laborat. ¶ D̄nc est: q̄ charitas oīa sustinet. v̄t patient̄ se h̄ndo eos a q̄b̄ sustinet ad deū inclinet. ¶ D̄nc est: q̄ non emulat. nec agit p̄perā. qz h̄mōi nō sunt ei. sed tota eius sarcina ponderat ad deū qua talis sui possessore rōmes illi vinculo charitatis astrictos moueat ad eū. ¶ Qui bus notatis est cōdo r̄sialis hec. q̄ in charitate est ordo. Ista patet Cant. ij. vbi dicit aīa deuota Introduxit me rex in cellam vinaria. i. in eccliam. in qua est vinū deuotionis et sanguinis iesu christi. Sequit̄. ordinauit in me charitatem. ¶ Et p̄z rōne. q̄a qualis est ordo obiectoz talis est h̄r̄: q̄ debite se h̄z circa ea in p̄ductioe actuū. s̄z certū est. q̄ obiecta charitatis ordinē h̄nt. et charitas est habit̄ debite se habens circa ea. q̄ habit̄ ordinat̄ est in p̄ductioe actuū respectu eoz. Maior nota ē. qz si obiecta differēt in dignitate et bonitate. et h̄tus nullū ordinē haberet: respectu eoz in actibus suis: nō debite: sed quasi cecus esset respectu eoz. Minor p̄z. qz v̄tq̄ p̄cedit p̄or et dignior est creator: qz creatura: deo q̄ h̄o. cū tñ v̄terq̄ sit obiectū charitatis. ¶ Illa ps nota est. qz charitas est m̄ oīm̄ p̄tū: v̄t dicit̄ est. ¶ Sēdo. qz deo p̄cipit ordinē: in actibus charitatis. q̄ charitas ordinata est. p̄na tenet. qz ordo actuū depēdet ex ordine habit̄. ¶ An̄s p̄z Mar. xij. vbi aliter p̄cipit diligi deo q̄ p̄m̄. qz deus ex tota anima p̄m̄ sicut ip̄se. Nec cōclusio etiā est aug. j. li. de doctr. xp̄iana. c. xxvij. et

Nota p̄ illo

Nota a

1

2

3

Londo

p̄rōne

2

1

primentis ordine diligendor. qz pmo diligen-
 d' est de. scdo nos. tertio p'rim' r q' r
 to corp' nrm. ¶ S; p'ra dices. qz b. bern.
 dicit q' amor nescit gradu. dignitate no co-
 siderat. mo in oi ordine est grad' p'or r po-
 sterior. ¶ Scdo. qz si ordo sit in charitate:
 vel iste attendit q'stu ad hiru: vel q'stu r ad
 actu: nullo modoz. igit. p'z maior suffici-
 enti diuisione. pbat minor. pmo no quo ad
 habitu. qz hitus est vn' r simplex oim ex
 ea diligendor. si quo ad actu. g'no est qz or-
 dinata charitas in dormiente. eo q' in eo
 null' est charitatis act'. ¶ Tertio. sic fides
 se h'z ad credenda: ita charitas ad dilige-
 da. sed fides oia credenda equalit' credit.
 g' charitas oia diligenda equalit' diligit. g'
 null' est in charitate ordo. p'ncip' note sunt
 1 Et maior p'z couenienci similitudie. qz sicut
 fidei ro credendi est suma veritas: ita cha-
 2 ritatis ro diligendi est summa bonitas. Et
 minor manifesta est. qz fides oes articulos
 equalit' credit. s. in q'stu reuelati sunt a veri-
 tare p'ma. q' nec fallit nec fallit. ¶ Confirmat
 sic. qz si in cognitioe no sit ordo. min' erit i
 dilectioe. sed in fide q' est cognitioa: null'
 ponit ordo. g' nec in charitate q' est hiru' di-
 lectio: debet poni ordo. Maior p'z. qz or-
 dinare p'tinet ad sapiere: vt dz in prologo
 metaphysice. r ex p'ncip' p'tinet ad hiru' g'ni-
 tiuu. Minor pater ex dictis. quia ex fide
 omnia equaliter credunt. ¶ Rndet ad p'ri-
 ma. q' br'us Bern. no vult negare: dilectio
 ne habere ordine vl' gradu: coparando di-
 ligibilia inter se qz p'feret x'u hoi. r int' ho-
 mines aliu' alteri. sed vult q' dilectio nescit
 gradu: coparado diligente hoim deo di-
 lecto. qz sic maior charitas in Petro: r mi-
 nor in Lino: quis ineq'ales erant. in quel
 bet eaz transformauit diligete in dilectu. s.
 vt vn' sp'us esset cu eo. ¶ Vel alit' q' amor
 nescit gradu nec sui dilectiois p'siderat di-
 gnitate respectu dei dilecti. qz quicquid fa-
 ciat: indignu existimat deo dilecto. p'p' in-
 effabile r immensaz dignitate dilecti. Un
 hugo in li. de arra aie dic. q' charitas siue
 amor no finit sup' e' amaroz. s. in se qe-
 scendo. sed se r o' qd pot: ad dilectu referen-
 do. ¶ Ad scdam m' d'et. q' ordo charitaz ac-
 tedir: tam q' ad actu q' quo ad hiru. Quo
 ad actu. qz ineq'ales act' siue mo' pdu-
 cit iuxta ineq'ale dignitate dilectoz. pl' i
 deu g' p'ximu: r pl' sp'm q' corp' diligit.
 Attendit etiā quo ad hiru' effectiue. qz ha-

bit. suo pondere inclinatur affectu. vt ordi-
 nat' sit in actib' suis: iuxta variā dispocem
 dilectoz. vt qd magis est a se diligenduz:
 magis diligit. r qd min': min'. Un i dor-
 miente charitas ordinata dicit eo q' chari-
 tate habeat: ordinate ad act' exunt tpe r
 loco. ¶ Ad tertia pot' negari maior. qz oes
 fidei nostre articuli equali certitudine. s. di-
 uina pponunt esse credendi. vn' oes equa-
 liter credunt S; diligenda no eade bonita-
 te q' est in ipsis: pponunt vt obiecta chari-
 tatis. diligunt em magis vel min': fm qd
 diuinā bonitate magis vel min' nata sunt
 p'icipare. vn' pl' aia q' corp'. Scdo etiaz
 in q'ntu diuinā bonitate p'icipare pnt per
 modu finis diligentis. r sic pl' ho ipse qz
 p'rim'. qz magis attingit ho diuinitate: in
 quantu finis est sui p' seipm q' p'ximū. vn'
 r pl' diligit r diligere debet ex charitate:
 sua salute q' p'xim'. ¶ Pot' etiā dici q' in fi-
 de est ordo. s. no quo ad articulos ei' inter
 se. qz omnes eade aueritate credunt. in quo
 ad veritate incoplexā q' magis r p' p' cre-
 dit qz oes eius articuli reuelati. vn' dicunt
 est: q' illa est p'ncipale obiectu fidei. ¶ Ad
 confirmatione p'cedit maior. r ad minorem
 dz q' quis in fide no sit ordo quo ad certi-
 tudine articuloz. in in cognitioe est ordo.
 recra ro ondit ordine diligendor ex chari-
 tate: iuxta dntem p'ncipatione diuine bo-
 nitatis. Unde cognitio ordinat ostenden-
 do. charitas ordinat eligendo: et volun-
 tatem ad dilecta mouendo. sed cognitio
 p'mordialiter r onstue ordinar. charitas si-
 naliter r meritoze. Ad modū em ponderz
 inclinatur in obiectu b'ificū: vbi quicq' totū
 humanū desiderū. Un dz dicit mag' or-
 dinare qz cognitio. q' no sic directe ponder-
 rat in finez. Hoc de scda pte articuli. ¶ In
 tertia pte videndū est de p'ncipali quocito
 sez Utruz deū sup oia teneamur diligere:
 ¶ Ubi est cōclio n' sal. q' ex charitate deuz
 plus nobis ipis r oib' alijs debem' diligere
 pbat. qz sp' in magno madato p'ferit nobis
 r alijs. igit. p'na est manifesta. qz diuina ve-
 ritas no iubet ex charitate pl' diligere. nisi
 qd fm p'itac' nouit pl' diligendū esse. a'ns
 p'z Deut. vj. Math. xij. r alibi vbiq'qz
 sit mentio de magno mandato. dicit ei. di-
 liges dñm deū tuū: ex tota aia tua. ex toto
 corde tuo: ex tota mente tua r ex oib' viri-
 bus tuis. Non aut sic p'cipit diligi ipemer
 ho a seipo: neq' p'xim'. s. sic ipe a se. ¶ Ad.

opponit
arguit.

arguit.

1
2

Confir.

Adi

Uel sic.

Ad.

Ad. 3.

Uel sic

Ad p'fir
matōne

De. 3. p.
te h' ar.
Lodio:

SS 2

prone.

hoc etiā cōcordāt oēs doc. sci: q̄ deū oīm di
ligendoz ponūt p̄mū. ¶ Et ad hoc sūt rō
nes. qz p̄tat q̄ recta rōe hoc hō magis de
bet diligere qd̄ est in se maius bonū ⁊ ipsi
diligenti magis bonū. s3 sic est q̄ reus ē in
se magis bonū q̄ oīa alia ⁊ etiā est diligen
ti magis bonū q̄ ipsemet ⁊ oīa alia. ergo ⁊c.

1 Maior nota est. qz si volūtas creata: ali
quid aliud deberet reo eq̄parare diligēdo
op̄teret hoc esse. vel qz reo esset aliqd̄ aliud
equale bonū vel saltē aliqd̄ aliud esset qd̄
esset sibi equalit̄ vel magis bonū q̄ deus.

2 Minor manifesta est qz cū de⁹ sit in se
immense bon⁹: immo cui⁹ esse est bonitas
oīm creature est magis bona q̄ ip̄a. cū om
nis creatura totā suaz bonitatē habeat a
deo. immo si p̄ impossibile subtraheret de⁹
plā bona sibi subtraheret q̄ si ip̄a ānibi
laret. Nā annihilata creatura remaneret
possibilitas ei⁹ ad reditū: stante oīpotētia
dei. Si aut̄ deū subtrahas totū munduz
annihilas. ⁊ etiā potentia ad esse secludis
cū nihil possit esse nisi a deo ⁊ p̄ deū. ¶ Se
cundo. arguit sic rōe. qz qd̄ natura singulis
rebo indidit. q̄ ad appetitū naturalē h̄ etiā
d3 cōuenire motui charitatis in creatura
rōali. mō natura indidit singulis rebo. vt
pl⁹ deū q̄ se diligant: appetitū nafali. q̄ re
ita erit in charitate. ¶ Maior: p̄bat sic. qz
nō min⁹ d3 charitas ferri in deū q̄ natu
ralis appetit⁹. cū ip̄a sit p̄ infusa: cui⁹ p̄
pri⁹ act⁹ est: dilectio dei. ¶ Minor: p̄t3 ex
his q̄ pri⁹ dicta fuerūt. qz appetit⁹ natura
lis graui⁹ q̄uis sit ad deū: sum: p̄ferēdo de
um pp̄rie sue salutis ascēdit sursum. immo
aqua intraret ignē: exponendo se corrupti
oni ānq̄ vacuū p̄mitteret. Et est rōnabile.
qz cū appetit⁹ natural̄ regat̄ ab agente īfal
libili. vt d3. r̄ij: metaph. siue in optimū di
rigit. optimū aut̄ est vt deū pl⁹ q̄ se intēdat

Rōne. 2

¶ Tertio qz ex amore charitatis. de⁹ diligi
tur p̄pter se. alia aut̄ pp̄t ip̄m. q̄ ip̄e magis
p̄na tenet. p̄ textū phi. j. et h̄ic. qz qd̄ diligi
tur p̄pter se: magis diligit q̄ qd̄ pp̄t alterū.
Ans p̄t3 ex tenore p̄ceptozū charitatis. eti
am tenet p̄na. p̄ illd̄ phi. j. p̄steroz. pp̄t
vnūquodq̄ tale ⁊ illud magis. Hoc de ter
tia p̄te hui⁹ articuli. ¶ Circa q̄ntā p̄tē articū
volo q̄dam dubia mouere. qz p̄mū ē ta
le. Utrū fm̄ ordinē charitat̄ p̄ponēdū sit
bonū pp̄riū bono ip̄si p̄mū. Et videt q̄
nō. s3 equalit̄. qz mandatū charitatis est:
Ma⁹ h̄. r̄ij. vt diligas p̄mū tuū sic teip̄

Rōne. 3

De. 4 p
te arti. 3
dubiu. 1

sum. q̄ cū li sicut sit aduerbiū sicut dicitur. si
militer diligere debet te ⁊ p̄mū. q̄ equalit̄
¶ Cōfirmat. qz vel li sicut dicit equalit̄.
⁊ habet p̄positū. vel solā sicut dicit. ⁊ si sic.
equaliter possit dicit: diligas p̄mū tuū si
eur deū. qz sicut amore diligit de⁹ ⁊ p̄mū. s3
nō equē intense. s. amore charitatis. ¶ Se
cundo. qz. j. ad cori. r̄ij. scribit q̄ charitas
nō querit q̄ sua sunt. mō si pl⁹ se q̄ p̄mū
diligeret: q̄reret q̄ sua sūt. ¶ Tertio qz cha
ritas est amor liberal̄. q̄ magis ad p̄mū
p̄bat p̄na. qz liberalitas est ad aliū: magis
q̄ ad seip̄m. ¶ Quarto. qz charitas vertit
amorem naturalē. vt q̄ ān ei⁹ aduentū plus
dilexit se: post ei⁹ aduentū pl⁹ diligit deū
q̄ etiā veret amorem de se ad amorem p̄mi:
p̄pter deū. p̄na tenet. qz eadē videt esse rō
Ans ē notū. ¶ Quinto. qz ex charitate hō
p̄format se voluntati diuine. s3 de⁹ nō di
ligit plus nos q̄ p̄mos. q̄ tenet p̄na. Et
maior manifesta est. Minor etiā p3. qz de
us nō diligit pl⁹ vnū q̄ aliū meliore. for
re dicit. q̄ de⁹ nō vult nos in hoc p̄forma
ri sue voluntati. Cōtra. qz de⁹ vult q̄ ho
norē suū p̄feram⁹ nostro comodo. mō mul
tos p̄mos saluat: maior est honor dī q̄
hōiem solū cōsequi comodū salutis eterne
Uñ ap̄tus ad Ro. ix. op̄rabā ego ip̄e ana
thema esse a xpo p̄ fr̄ibz meis. ¶ R̄ndet: p
duas cōclusiones. p̄ma est. q̄ fm̄ ordinē cha
ritatis amor salutis pp̄rie p̄ponēd⁹ ē amo
ri salutis aliene. p̄t3 p̄mo auctatibz Aug.
⁊ Ambro. in lra. q̄ immediate post dilecti
onē dei ponūt dilectionē sui. s. ante dilectio
nē p̄mi. ¶ Secūdo p̄ b. Aug in enchiridid
cap. xxv. tractantē illud. date elyam: ⁊ oīa
munda sunt vobis Lu. xj. dicentē q̄ ordi
nate elyam dar: a se d3 incipere: ⁊ eā sibi
p̄mo dare. Est em̄ elyna op⁹ misericōdie. vt
r̄issimē dicitur est. Miserere aīe tue: pla
cens deo. si q̄ p̄t3 sibi q̄ alteri debeat misē
reri. p̄t3 pp̄riū q̄ alteri d3 querere salutē.
¶ Et rōne p̄bat sic. Illud est appetibil⁹ re
cto ordine: cui⁹ oppositū est fugibil⁹ eodē
ordine. s3 oppositū salutis pp̄rie recto ordie
charitat̄ ē fugibil⁹ q̄ oppositū salutis alie
ne. igit. p̄t3 maior qz eiusdē moris ē: vnū
oppositoz diligit ⁊ aliud fugere. P̄t3 mi
nor. qz oppositū salutis est: peccādo inozra
liter amittere charitatē. inō hoc hō nō de
beret facere p̄ toto mōdo saluādo. cū nō sint
faciēda mala vt eueniāt bona. Itē quōd pos
set charitas dicitare: vt ego deū offenderē

Confir.

arguit.

arguit.

arguit.

arguit.

Cōtra.

p rōne.

Rōne 2. Et sic salutē alteri procuratē manifestū est. q̄
 h̄ nūq̄ dicitur charitas. ¶ Et alia rōe. qz sic
 natura appetit suā p̄servationē: ita chari-
 tas suā p̄fectionē. mō nō est q̄stio qn̄ nata
 magis appetat sui p̄servationē q̄ alteri. ¶ Et
 etiā charitas pl̄ sui p̄fectōz q̄ alteri. ¶ Et
 maior. qz charitas ē q̄dā natural' entitas.
 et appetit sui p̄fectōz: sic alie entitates. Itē
 charitas h̄z se ad modū ponderis inclinān-
 tis ad finē: sic locū naturalē. oē aut pond'
 pl̄? p̄ pri' trahit corp' in q̄ est q̄ corp' sibi
 annexū. ¶ **Sōdo** dō. hō d̄z salutē primi
 pl̄ diligere ut libo p̄ prijs: immo corpe p /
 prio. voco aut vtilia bona exteriora. p̄z p
 dictū Aug. de ordine charitat'. qz prim'
 p̄ponit corpi p̄prio. q̄s to magis bonis exteri-
 orib'. ¶ **Sz** contra. qz sine corpe hō nō pōt
 eē p̄fecte brūis. q̄ pl̄ d̄z diligere corp' suū
 q̄ aiā p̄rimi. p̄z p̄na p̄ clidēz p̄mā. q̄a
 p̄ priā salutē d̄z p̄ferē. An̄s p̄z p̄ illō aug.
 scōo sup̄ Bēn. ad līf. circa finē dicitis. In
 est aie natural' appetit' corpis admistrādi
 q̄ appetit' retractat quodamō n̄ tota in-
 renitēde p̄rgat in illud summū celū q̄dū
 nō subest corp': cui' administratiōe appe-
 rit' ille quietat. ¶ **R̄ndet** q̄ dilectio dei in-
 eludit ut pl̄ diligat aiā p̄rimi p̄prio cor /
 pore. eo q̄ in dilectionē et visione dei p̄r: et
 ei' imago ē. et q̄ corp' p̄ferret amori aie
 p̄rimi nō p̄fecte d̄cū sup̄ se diligeret. qz ei'
 imaginē p̄stponeret rei vili. ¶ **Ad** rōem d̄z
 q̄ est verū: qz sine corpe nō est hō. et nec p̄
 fecte brūis hō: s̄z tñ aiā est ita p̄fecte beata
 etiā sine corpe q̄ mallet p̄petuo illo t̄cre-
 mento gaudij carere: qd̄ si bi posset adue-
 nire ex pte corpis q̄ gaudij a casuali ex
 p̄tione aliene felicitat'. p̄p̄ amorē excel-
 lenē dei p̄ditōis. ¶ **Ad** rōnes in cōtrariū.
 ¶ **Ad** p̄mā q̄ mandatū intelligit: put li sic
 dicit similitudinē ad finē. sic exponit mgr̄ dil-
 p̄vū. ex p̄bis bri Aug. sic teipm. i. ad eun-
 dē finē ad quē teipm. s̄z ad d̄cū: vel salu' fi-
 at. s̄z nō equalit'. imo p̄mo se: deinde alioz
 d̄z querere siue velle salutē. ¶ **Ad** p̄firmati-
 onē dico. q̄ li sicut nō dicit equalitatē: s̄z si
 similitudinē ad finē. ut dicitur est. Et qn̄ d̄z q̄
 eodē mō posset dici: q̄ primū debet diligere
 sic d̄cū. neget p̄na. qz de' nō diligit in
 aliud: s̄z prim' in aliud. et iō debet diligere
 primū ad eundē finē. s. obiectā brūtudinē:
 d̄cū. s. ad quē teipm diligit. nō tñ sic d̄cū. qz
 d̄cū diligit p̄pter se tantū mō saltē p̄ncipa-
 lē. ¶ **Ad** scōam qn̄ d̄z q̄ charitas nō q̄rit

q̄ sua sunt. Dicit. q̄ q̄rere suū: pōt intelligi
 duplicat. vno mō cū passione. s. ut excludit
 bonū cōeul' bonū alteri. Et hoc mō sonat
 in viciū. quo mō d̄z. q̄ libido ē boni p̄prii.
 Et sic intelligit dicitū apli allegari. q̄ non
 querit q̄ sua sunt: cū seclusionē boni alieni
 ¶ **Sōdo** mō q̄rere bonū p̄priū. qd̄ p̄tinet
 ad se sic q̄ illud q̄rendo nō p̄iudicat cōmu-
 ni vtilitati: nec repugnat diuine volunta-
 ti. Et sic vere charitas querit q̄ sua s̄. s. p̄
 priā p̄fectionē et ipi' hois salutē. qz h̄ mo-
 do hō diligit seipm ex charitate. nec h̄ ne-
 gare voluit apls cū de se dicat ad Phil. j.
 cupio dissolui et esse cū x̄po. ¶ **Ad** tertiā. q̄
 amor liberalis sit in aliū. tñ p̄mo respicit
 seipm. sicut liberalis alijs tribuit bona vti-
 lia: si bi aut acquirat bona maiora: qz ho-
 nesta. Sic in p̄posito: charitas liberali q̄-
 rit alioz bonū. s̄z original' p̄priū custodit.
 ¶ **Ad** q̄rtā. p̄cedit q̄ amorē inordinatū ver-
 tit charitas. vñ si q̄s pri' diligit se plus q̄
 deū. vel inordinate plus q̄ primū: puta: q̄a
 exteriora sua pl̄ q̄rit: q̄ salutē primoz et su-
 p̄uenit charitas: hanc inordinatiōem
 tollit: et vertit amorē hois ad deū sup̄ se. nō
 tñ ad primū sup̄ p̄priā salutē. qz hoc non
 est charitas: nec debet ordinis nec ē s̄le de
 deo. qz de' est sup̄ p̄priā salutē ex ordine cha-
 ritatis diligend' s̄z nō prim'. ¶ **Ad** q̄ntā
 d̄z. q̄ hō d̄z ex charitate p̄formare se volū-
 tati diuine: in mō volendi. vñ d̄z hoī pla-
 cere hoc. et d̄z ex charitate d̄siderare q̄ p̄-
 ximo meliori vel maius p̄miū. immo etiā
 d̄siderare cor p̄fectū in charitate sine limi-
 tatiōe ad eū gradū quē sibi vult. s̄z nō p̄p̄
 hoc d̄z velle pl̄ ei' salutē q̄ suā p̄priā vel
 pl̄ vitare offensam primi q̄ suā. qz de' cū
 hoc nō vult velle. pl̄ em̄ d̄z velle suā p̄riā
 coronā: q̄ primo meliori suā magnā. et pl̄
 istā custodire. ¶ **Ad** illud qd̄ obijcit. q̄ de'
 vult q̄ honorē suū n̄o comodo p̄ponam'.
 d̄z. q̄ illud est verū. nec ex hoc sequit' q̄ de-
 beam' pl̄ diligere: vel equalit' diligere pri-
 mū etiā magis bonū q̄ nosipos. qz como-
 dū n̄m spūale nunq̄ est cōtra honorē dei
 ¶ **Si** dicat. q̄ magis bonū magis debet
 diligere. Dicit q̄ h̄ nō oportet s̄z magis bonū
 simpli. et magis bonū spūale n̄m. vel vbi
 mag' bonū ē equaliter bonū nobis. ¶ **Ad**
 hoc q̄ apls optauit esse anachema a x̄po.
 dicit Bonauen. q̄ intelligit ad tps: vel ex
 p̄ditōe. si hoc esset optabile. ¶ **Uel** alit' q̄
 hoc dixit ex ebrietate spūali: et nimio zelo

Ad. 4.
Ad. 5.

Dubiu 2
qre pti:
arti. 3.

In oppo
sitiu.

No. 1. q
opio. 1. c

spūs q̄t̄ extra serap̄t̄. sicut Moyses dicit
Exodi. xxxij. dimitte pp̄lo huic norā hanc
vel dele me de libro. Hoc de p̄mo dubio.
¶ Scdm̄ dubiū est. utrū hō magis debeat
auctate vnū primū q̄ aliū. Et videt̄ q̄ nō
auctate quā recitat mgr̄ in l̄ra d̄il. xxxij. ca.
iij. a. b. Aug. j. de doc. xp̄ia. ca. xxxij. dicite.
q̄ oēs hoies eque diligēdi sunt. s̄z cū nō oī
bus p̄desse q̄s possit. his p̄rissimē p̄sulen
dū est: q̄ p̄ cōpatriotis 7 p̄ locoꝝ 7 tempoꝝ
vel q̄rumlibet rerū oportunitatibz cōstri
cti tibi q̄dā forte iungunt. ¶ Idē dicit alia
auctate lup̄ illud ad Gal. vj. opemur bo
nū ad oēs. maxime ad domesticos fidei. i.
xp̄ianos: dicente. oibz pari dilectōne vita
eterna opranda est. etsi non oibz eadē p̄rit
exhiberi dilectōis officia q̄ sibi maxime sūt
adhibenda 7c. ¶ S̄z in oppositū istū vix
tur esse: q̄ aliq̄ p̄rimi sp̄cāl̄ p̄cipiunt dili
gi q̄ aliq̄. s̄z 7c. n̄a tenet. Et aīa p̄z de pa
rentibz. de q̄bz habet Exod. xx. honora pa
trē tuā 7 m̄rem: vt sis longeu⁹ sup̄ terram.
¶ Nec videt̄ valere r̄nsio. quā dāt ad istā
scz. q̄ hoc solū intelligit̄ ad necessarioꝝ ad
ministratoꝝ. s̄. q̄ ad effectū nō q̄ ad affectū
qz vbi tenet̄ ad maiore effectū exteriorez
ibi ego tenet̄ ad illi⁹ electionē interiorem
cū non simpl̄ p̄ncipalit̄ 7 meritoꝝ: nisi ex
electione. mō vbi tenet̄ ad maiore seruoꝝ
vel electionē interiōꝝ: ibi oportet q̄ sit aliq̄
p̄tus ad hoc me inclinās. vel p̄tutes theo
logice nō sufficiēt dirigerēt in x̄ū 7 in p̄i
mū. mō si aliq̄ p̄t̄ interiōꝝ theologica: ad
hāc electionē maḡ dirigat illa erit chari
tas. 7 sic habet p̄positū. ¶ Pro isto dubio
est notandū q̄ qdā sūt q̄ dicūt q̄ ordo dilig
ctiōis q̄ attendit̄ penes p̄p̄inquū 7 remo
tū: domesticū 7 extraneū est ordo dilectōis
natural̄. s̄z nō charitatis. ¶ Scdo dicunt q̄
charitas eū sustinet in via: p̄pter imperfeci
onē vie. in patria nō erit. vt dicūt. ¶ Tertio
dicūt. q̄ ordo dilectōis natural̄ q̄ cōpetit
ei fm̄ se. attendit̄ penes mai⁹ bonū 7 min⁹
bonū. sic q̄ simpl̄ hoc ex charitate est plus
diligendū. qd̄ est meli⁹. 7 min⁹ diligendū
qd̄ est min⁹ bonū. ¶ Quarto dicūt q̄ aucta
tes q̄ sonāt q̄ magis est diligend⁹ domesti
cus q̄ extrane⁹: p̄p̄inqu⁹ q̄ remot⁹ intelli
gunt oēs q̄ ad affectū p̄cedentē ex charita
te. Decopinio est pbabil̄. s̄z videt̄ eē cōtra
mentē mgr̄ 7 p̄fertim p̄tra auctatē sci am
bro. Jō quis valde magnā apparentiam
p̄ndat. allū tñ p̄traniū sonās cū mgr̄o et

sc̄to ambro. videt̄ mibi verū. ¶ Pro q̄ idē
cendo est p̄ma pp̄o hec. q̄ nō s̄z charitas
fert̄ in bonū creatū absolute meli⁹: qd̄ etiā
verisim̄ fm̄ se eēt deo accepti⁹. Nec p̄do p̄z
et dicit̄ in dubio p̄cedēti qz quis absolute
esset meli⁹ p̄les hoies saluari q̄z socrate solū
7 etiā qz meli⁹ q̄ ad extra deo accepti⁹ quia
maior diffusio diuini luminis: maior ere
ctio diuine laudis. maior multiplicatō di
uine charitatis. 7 maior cumulatō sc̄e ci
uitatis q̄ esset in solo socrate. Stāte tñ di
uisiōe q̄ socrati daret̄ optio. puta de h̄ qd̄ ē
ip̄m solū saluari. 7 illos alios p̄les damna
ri. vel ecōtrario illos saluari 7 ip̄m solū dā
nari: stāte iudicio in socrate: q̄ h̄ p̄p̄ cās p̄
dictas est absolute meli⁹: 7 absolute deo ac
cepti⁹. tñ ex charitate tenet̄ velle suā salutē
7 dei imaginē i se suari imaculatā. ¶ Nec
de⁹ vult eū aliud velle. nec ex charitate cō
trariū eligere: s̄ p̄do vera. n̄a nota ē. qz i
hoc casu charitas creata dicit̄: q̄ sit eē meli⁹:
deoz fm̄ se accepti⁹. aīa p̄z ex dicit̄ in
dubio p̄cedēti. ¶ Corol. hoc fundamētū q̄
d̄: q̄ ordo charitatis attendit̄ si m̄plicit̄ pe
nes meli⁹ 7 min⁹ bonū: nō videt̄ firmū nec
vlt̄ verū. sequit̄ ex cōdōe. ¶ Scda p̄do vir
tutes theologice. quis sint sup̄ rōem: p̄fici
unt tñ ea q̄ sunt recte rōnis. 7 bona simpl̄
collūt aut̄ vt minuit̄ ea: q̄ sunt p̄traria rō
nis. Ista p̄z. qz iō a deo infuse sunt: vt na
turalia p̄ficiāt 7 potērias ad bona: ad q̄ se
nequeūt extendere: adiute p̄ eas meritoꝝ
se extendāt. Qd̄ etiā p̄z inductive. sic ei si
des intellectū q̄ solis naturalibz insisteret:
multz erroribz se inuolueret: 7 ad sup̄ma cre
dibilita scandere nō posset: p̄ficiat̄: errores se
cludit. veras noticias q̄ p̄ naturalia hū p̄nt̄:
firmiores efficit̄ 7 ad credēdū ea q̄ se sup̄ se
p̄stituit efficacē. ¶ Spes appetit̄ irascibi
lē q̄ naturalibz suis derelict⁹ solā cōtēplatio
nē hui⁹ vite 7 morales p̄tutes sibi p̄ bono
difficili p̄poneret: acq̄rendo p̄ficiat̄ vt certū
sibi noscat sup̄ma bona. q̄ sup̄ rōem natālē
sē: sibi esse possibil̄ia: firmi⁹ q̄ insistat: etiā
in qualibet etate. 7 eleuat̄ vt nō in his sibi
finē ponat. s̄z solū bonū summū ei⁹ p̄gnitō
nē 7 fruitionē eternal̄ duratura. ¶ Sic do
mina p̄trū charitas infusa nulla diligen
da q̄ recta rōe naturali diligēda credunt̄:
excludit. s̄z illoꝝ etiā amorē p̄ficiat̄. vt nō so
lū moral̄ bñ s̄z eterne vite meritoꝝe diligā
tur. 7 oīa in deū vt in obiectū b̄rificū: fidē
creditū 7 sp̄speratū: debite referant̄. m̄tia

Concl.

Corol.

Scdo.

Fides.

Spea.

charital

gat concupiscentia. fomitem remittit. et ad sin-
 gulas virtutes attingendas perficit et efficit
 promptior. Et ideo dicitur est simpli vera. omnis
 enim virtus id cuius fuerit virtus boni habens perficit: et
 opus eius bonum reddit. quanto magis virtutes
 diuine. ¶ Tertia dicitur. amor naturalis in fili-
 os: cognatos et domesticos super extraneos
 ordinatur tamen recta ratione: est bonum simpli. primum
 primo. quod si fuisset in natura integra. quod dicitur te-
 ner. quod ibi nihil fuisset non bonum cum pena non
 potuisset precedere peccatum de lege ordinata.
 Anus patet. quod in natura integra parentes di-
 lectissent filios suos. imo cum puuli fuissent
 nati. ut in. ij. dicitur. et menses nutruissent eos.
 sed sine odio et labore. Item quilibet dilexisset
 eos: cum quibus quotidie fuisset vel consueuisset
 seruire. et aliquid modo amplius alijs eos qui
 rudidicasset: bonum modum viuendi: non tamen
 agnouisset: si aliquid fuissent tales. ¶ Ex alio
 probatur. dicitur. quod omnia que insunt secundum naturam sunt
 bona simpli: huiusmodi dilectio est secundum naturam.
 quod est bona simpli. tenet rationem. Et patet maior
 quod natura que ad naturale appetitum: et etiam que
 ad rectum dictamen rationis innititur regle infalli-
 bili. sed deo instituta. et quod nihil ratum est ma-
 lum. ideo dicit philosophus. ij. rethor. ea que sunt secundum na-
 turam ut possibile optime haberi: sic nata sunt.
 Et. vij. poli. v. c. dicit. nullum eorum que sunt propter
 naturam est bonum. Minor patet. quod huiusmodi di-
 lectio propinquat et conuincitur vel domesticis
 eorum est et recta ratione. Recta enim ratio dicitur ut
 que sunt eodem sanguine nati: in bonum se dili-
 gant: magis quam cum quibus non habent tale propinquitatem.
 Unde rectum dictamen rationis est. ut patet sit sol-
 licitus pro filijs. pro familias pro domesticis: et
 vult eorum pro alio et generali secundum omnem licitatem pro
 propinquitatem. ¶ Tertio. quod suum oppositum est sim-
 pliciter malum. quod tenet rationem. pro locum ab opposi-
 tis. Et anus patet. quod simpli malum est: odire:
 etiam non diligere filios. parentes: consanguineos:
 consanguineos. ¶ Quarto. ad quodcumque natura
 potest ligamentum coniunctionis amoris: ibi amor
 est bonum simpli. sed natura ponit naturalis liga-
 mentum coniunctionis amoris in sic coniunctis. quod tenet. patet
 maior. quod natura non facit nisi bonum. Et patet
 minor. quod quicumque aliquid licita vicinitate coniun-
 ctis: illi aliquid ligamento licito que dicitur se ama-
 re pro natura coniuncti sunt ut consanguineo ad eius-
 dem patrie: consanguineo ad eiusdem ciuitatis: consan-
 guineo ad eiusdem domus directionem et tutelam.
 filij ad honorem eorum de parentum. sanguis
 nei ad bonum eiusdem generis. et sic generali in
 omni congregacione licita. ¶ Ex his videtur mihi se

qui contra dicitur et naturalis. quod aliquem primoque
 ex charitate debemus magis diligere quoniam: quod
 alium. probatur sic. ea que sunt secundum naturam simpli bona
 perficiuntur a charitate. sed in equalitate diligere pro-
 pinquos et remotos: domesticos et extraneos
 est secundum naturam simpli bonum. quod habet perficit chari-
 tas. quod ex charitate primo debemus diligere vnum
 quam alium. rationem tenet. Et maior est dicitur scilicet. mi-
 nor est dicitur tertia. ¶ Secundo. nisi sic: habet. quod
 obiectum charitatis est simpli magis et minus
 bonum. sed ita non est. igitur patet maior. pro si dicitur
 tunc alteri opinionis. patet minor pro conditione pro
 maiorem et eius correl. vnum sic ex charitate primo tunc ma-
 xime se: ita ceteris paribus primo coniunctum quam ex-
 tranum: primo domesticum quam alienum diligere dicitur
 Quod est secundum dictamen rationis recte bonum sic
 est: magis diligere magis coniunctos: habet charitas
 adueniens facit merito vnum non tollit nec exclu-
 dit. ¶ Ad istam dicitur est multiplex auctas. pro
 mo apostoli ad Gal. vi. di. dum tempus habemus: ope-
 mur bonum ad omnes: maxime ad domesticos
 fidei. ¶ Secundo Ambrosius super illud Lan. ij. ordi-
 nauit in me charitatem: dicitur. Multorum
 charitas est inordinata. quod in primo est ponunt
 tertio vel quarto. primo de est diligendum. Secundo
 parentes. deinde filij. post domestici. que si bo-
 ni sunt: malis filijs proponedi sunt. Quam auctatem
 opinionem hanc recitatum magis dist. xxi. c. vij.
 exponit pro dicitur. et videtur velle hanc opinio-
 nem. quod tertia opinio que est pro forma dicitur pro
 dicitur dicitur non esse in doctrina. ¶ Tertio Hiero-
 nymus super illud Ezech. xliij. ne polluans super patrem
 et matrem: dicitur. post omnem patrem dei carnis
 quam diligat patrem et matrem: et filium et filiam: fratrem et sororem:
 et loquitur et ipse de ordine charitatis. ¶ Quarto
 pro principali sic. quod vni primo in effectu primo
 obligamur quam alteri: ut oportet omnes accedere
 vel quam charitas ad hunc inclinatur: et tunc etiam affe-
 ctu debemus primo eum diligere: cui debemus primo be-
 nefacere. vel non inclinatur ad hunc et sic imperfecta
 fortis erit respectu directionis agendorum et de-
 um: et patet rationem. quod non inordinate inclinatur ad
 agendum ea: que tenemur pro necessitate salutis. Ad
 hunc est exemplum de calore corporali. que pro pro se quam di-
 stant a se calefacit. calor autem spiritualis est chari-
 tas. que pro se fortis agit. ¶ Sed contra dicitur
 videtur esse apostoli ad Col. ij. di. Renouamini
 secundum nouum hominem: vbi non est masculus et femina
 gentilis et iudeus sed Christus omnia in omnibus. ¶ Secundo
 Augustinus in li. de vera reli. non sic hic homo ab ho-
 mine diligendum est. ut diligunt carnalis fra-
 tres aut filij vel coniuges vel cognati aut ci-
 ues. nam ista dilectio est temporalis. quod velle videtur.

Lodo. 3

pbaf. 2.

pbaf. 3.

pbaf. 4

Lod. 4

pbaf. 2.

pbaf. 3.

pbaf. 4

istatia. 1

qz charitas e ad eterna vita ad qua pari
 ter oes deputant. io parit oes ex ea dilige
 3 di sunt. ¶ Tertio in qbz e eqliter imago dei
 eqlis est ro dilectiois ex charitate. sz in oi
 bus hoibz eqlit est imago dei. igit. prz ma
 ior. qz prim^o diligit ppe teū eo q i eo e ima
 go dei. fm qua est dei capax. minor nota e.
 4 ¶ Quarto qz charitas diligit bonū qz bo
 nū. g mag^{is} bonū mag^{is} diligit. g nō est dīa
 ordinis ppinqtat. sz bonitat^{is} in dilectioe
 5 charitat^{is}. ¶ Quinto. qz puer. xvij. dz. vir
 amicabile ad societate magis erit amice^{us} qz
 frater. mō videt q amicitia de q sapiēs lo
 quit. sic cōsona charitati. qz amicitia vera
 nō est sine charitate. Rñdet ad has p. oz.
 Ad. 1. ¶ Ad pma q apls p illa sba nō vult
 q ex charitate oes primi sint eqliter dilige
 di. sz q nō est sex^{us} nec etas: stat^{us} vl cōditio
 qn p xpm possit puenire ad salutē. cū h tñ
 Ad 2. ¶ Ad stat. q sit ordo diligēdoz ex charitate. Ad
 scōam ad auctez b. aug. dz. q illā retracta
 uerit in. j. li. retractatio. ¶ Alter ppe dicit q
 2 Aug nō vult p illa sba hoz p̄siderationē
 a charitate secludere: sz vult charitatē ad
 carnalitatē pncipal^{it} nō respicere. sz carna
 lia ad spūalia erigere: sic q fratri pl^o bonū
 volum^{us} eternū: qz ceteris paribz alieno. Et
 q hec sit mens b. Aug. prz pillud qd seqt
 dicit em amare in hoie qd fili^{us} est: non e in
 eo amare qd ad deū p̄tinet. vñ prz. q non
 vult qn tales pl^o ex charitate sint amandi
 sz q illō qd est carnale: nō pncipal^{it} e ama
 Ad. 3. ¶ Ad tertiā neget maior. qz imago di e
 rō general^{it}. ppe qua creatura general^{it} dili
 git in deū. mō nō sumit ordo fm gen^{it} sz fm
 p̄ditioēs spēales: fm qz secernunt res sub
 eodē genere. in ordie ad diligentē. mō sic i
 alienis inuenit charitas imaginē dei ita in
 uenit eā in primis: 7 vltra hoc inuenit in
 primo naturale fed^{us} 7 vinculū dilectiois
 charitati in nullo p̄trariū. eo q a deo e in
 stitutiū vr diligit prim^o. qd fed^{us} cū alieno
 nō est. h g additū charitati facit eā pl^o af
 Ad. 4. ¶ Ad q̄rā. q charitas diligit bonū. qz bo
 nū. sz fm ordinē rectū. 7 ceter^{is} paribz ma
 gis bonū magis diligit. vt qto fili^{us} est ma
 gis bon^{us}: tanto eū magis diligit. sz qz nō
 solū diligit fm rōem bonitatis sz etiā p̄iū
 ctiois natural^{it}: 7 vinculi cōiūctiois spēal^{it} q
 cunqz em aliq spēali licito federe cōiūcti sē
 in hoc p̄iūcti sūr vt sibi mutuo in eo federe
 p̄ficiāt ad deum: 7 mutuo se defendāt ab

his: q sunt cōtra eū. hoc aut ad alienū nō
 est sic. 7 g esto q melior foret: nō necesse eēt
 q ex charitate eū pl^o diligeret: qz domesti
 cū min^{us} bonū. ¶ Ad q̄ntā dz. q illa auctas
 loquit: de dilectioe amicabile cohabitatiois
 7 cōpla cētie ppe maiorē cōformitatē mox
 q sepe maior est ad extraneū cōuersatiūz
 qz ad primū vel fratē in moribz grossuz vl
 mltū dissonū respectu frat^{is}. nō tñ dilectō
 7 affectio regni est maior ad talē qz ad fra
 trē. ¶ Et q hec sint bñ dicta: apparet in spi
 ritualibz. Curat^{us} em mag^{is} tenet diligerē si
 bi cōmissos qz hoies alteri^{us} parochie: qz
 pbat
 uis etiā aliq fuerint forte meliores qz isti sē
 sue cure spēaliter cōmissi. Un ad eos ma
 ior dz esse charitat^{is} feruor. imo tant^{us} qvbi
 qz parat^{us} sit aiām suā ponere p ouibz suis.
 qd etiā teneat p salute primi sibi nō p̄mis
 si: nō tñ tot modis h tenet ex charitate nec
 ex tanto zelo charitatis sic p suis qbz specu
 latoz a dño institut^{us} est. ¶ Tertiu dubium
 Utrū in hoc ordine charitatis debeat esse
 dilectio maior: tā affect^{us} ad primos qz eti
 am effect^{us}? Videt q nō penes effectuz: qz
 ruc paupes ordinatā charitatē nō possent
 hē. eo q effectū deficientibz rebz nequeūt
 arguit. a
 impendere. ¶ Scdo. qz sz hoc ordinē cha
 ritat^{is} fuat. q primū suū frēm vel domesti
 cū plusqz extraneū ad curā aiāz vl aliū bñ
 ficiū p̄ntat. Cur^{us} p̄riū sonat ppha abacuc
 ij. Ne q edificat ciuitatē in sanguinibz. Et
 Ezec^{us}. xliij. calibz dz. sufficiāt vobis omīa
 scelera v̄ra: dom^{us} ist^{us}. eo q indu. in cir. cor. 7
 in cir. carne. vt sint in san cruario meo: 7 pol
 luāt domū meā. n̄a tñ tenet. qz ille est or
 do charitatis in effectuz: vt p̄ferat p̄sanguī
 neos 7 p̄pinqs alienis. ¶ Tertio q nō i af
 fectū. qz sequeret q null^{us} haberet ordinatā
 arguit. a
 charitatē q pl^o afficeret loq familiarit^{is} cuz
 amico qz p ordē cū deo. n̄s durū est. qz
 mlti sūt q pl^o delectant loq cū amico qz do
 loq p ordē. 7 ex p̄nti ad tales locutiones
 mag^{is} afficiunt. n̄a tñ videt tenere. qz fm
 hūc ordinē ad illud est mag^{is} charitas: ad
 qd mag^{is} afficiuntur. sz mag^{is} afficiuntur loq
 amicis qz deo. magis g diligit^{ur} eos. g cha
 ritas nō est ordinata in aliq raliū. ¶ Pro
 p̄tēn aliā videt esse illud qd dicitū est i du
 bio p̄cedente: ¶ Dm est q saris dicitū e de
 isto dubio: in dubio p̄cedente. qz sine du
 bio ordo charitatis ad primū penes vtrū
 qz intelligit. ¶ Qs em attendat penes effe
 ctum. vrz ex mandato dñi Exo. xx. Non

Ad. 3.

pbat

dubiu
 qre p̄
 artic. 3

arguit. a

arguit. a

Lōdio.

ra p̄tem tuū ⁊ m̄tem tuā: vt sis longeu⁹ su-
per terrā. qđ exponens m̄gi d̄is. xxxvii. i. ex
p̄st̄iōe p̄mi mandati scđe tabule. dicit qđ
hoc intelligit nō solū vt in debita reuerētia
habcant. s; vt eis necessaria etiā ministren-
tur. Ecce qđ nō solū p̄nes affectū interiorē
s; etiā effectū exteriorē d; hoc intelligi. Et
ad Gal. vlt. vt prius allegatū est dic̄ apls
maxime esse opandū bonū ad domesticos
fidei. Et om̄s p̄cedunt qđ ordo charitatē
in effectū administratiōe. ¶ S; qđā dicūt
qđ nō in affectu. cui⁹ contrariū pbatū est in
dubio p̄cedenti. ¶ Qđ etiā p̄nes vtrunq;
attendat: p̄t. j. Joannis. iij. vbi dicit scri-
ptura. Diligam⁹ nō s; vob nec lingua: s; ope
re veritate. In eo em̄ qđ dicit Diligamus:
ōndit ordinē in affectu. ⁊ in eo qđ subdit.
opere: ōndit eundē in effectu. ¶ Et grego.
in omelia sup illud Joh. xiiij. Si qđs dili-
git me mandata mea seruabit. dicit. pbatō
dilectionis exhibitio est operis. qđ ordo est
in dilectione qđ pbat. ⁊ insinuat in ope. qđ
in vtroq;. Sed verū est qđ illud intelligit ce-
teris parib;. q; vt dicit Ambro. in aucto-
re p̄allegata. boni domestici malis filijs p̄-
ponendi sunt. ¶ S; p̄ solutiōe obiectoꝝ
est sciendū: qđ triplex est mot⁹ interior affe-
ctiū p̄cedentiū a charitate. prim⁹ est p̄nci-
palis. qđ aliqđs alteri afficit vitā eternā. p̄o-
staru patrie. ⁊ gr̄am ⁊ vitā meritoriaz atq;
fr̄utes p̄ staru vie. Et hic est p̄ncipal mot⁹
tus charitatē. p̄nes qđ maxime attendit
ei⁹ ordo interior. ad hunc em̄ maxime sep-
sum. scđo parentes. tertio filios fratres vel
sorores. quarto domesticos. q̄nto extrane-
os. ⁊ vltimo inimicos d; diligere. Et h̄ mo-
tus affectiōis charitatē vocata q̄busdā vt
a Bonauen. elicit⁹. q; charitas p̄ncipalē
illud eligit h̄nti ⁊ alijs. ¶ Scđs mot⁹ ei⁹ ē
quo primo affectam⁹ t̄palia: inq̄ntū illa vlt-
necaria sunt ei vel vt credim⁹ expedientia
ad vitā eternā. Et hunc motū vocant cha-
ritatis actū imperatū. eo qđ hic mot⁹ si p̄t
p̄cedit ad actū exteriorē. s. ad t̄pal' rei admi-
nistratiōe. quē motū charitas respicit mi-
nus p̄ncipalē. Et varie sepe mouet fm̄ hūc
motū q̄nt; mag; extraneū p̄ponēdo p̄san-
guineo vlt̄ fr̄at̄: sic iudē p̄uersū ampliori
b̄nificētia sepe qđ p̄sequit⁹ q̄ cōsanguine-
os ⁊ nōntos. ponderādo p̄pter dēū fauorē si-
dei. s. qđ non⁹ est. scđo ne relabaf ex defectu
q; ad defectū labi forte p̄on⁹ est. tertio ex
p̄tate. q; ex oib; suis priorib; amicis fm̄

carne pro fide christi remot⁹ est. ¶ Tertius
motus qđ etiā est charitatis: est cuiusdā de-
lectabilis exterioris cōuersationis ⁊ collo-
cutionis. qđ est sepe inter bonos colloquen-
dor cōiunendo. ⁊ hūc charitas minime re-
spicit. Surgit em̄ qđs in nobis ad modū
passiōis fere. vel sequit⁹ passiōe sepe. nam
cū qđ maiorē habem⁹ cōplacētā: magis
cōtinuam⁹ h̄mōi familiarē colloquētiōē ⁊
p̄uersatiōē. Sepe ei mag; delectamur de
collocutione p̄nti socij q; de memoria p̄nti
absenti. quē tñ m̄lto mag; diligim⁹. cui⁹ si-
gnū est qđ pla p̄ eodē p̄te facerem⁹. ¶ Eodē
mō triplex est effect⁹ charitatē exterior. qđā
est instructiōis ⁊ introductionis primi ad
hec: qđ respiciūt aīe salutē. Et hūc effectum
p̄ncipalē respic̄ ordo charitatē. q; h̄ p̄mo se-
x̄inde p̄ntes rē. d; h̄o instructe. ¶ Scđs
est p̄sone: i exteriorib; necarijs sustentatiōis
sic in necaria administrādo: famā ⁊ honore
custodiēdo ⁊ silia. ⁊ hūc respicit charitasse
cūdario ⁊ ordiat ipm̄ vane: iuxta varietatē
casuū offerentiū se. ¶ Tertius est assignatō sta-
tus cōitatis statū respicientē. sic eēt assignatiō
cure aīaz vlt̄ etiā alteri b̄nificij. eo qđ b̄nifi-
cia p̄ferunt p̄ ordib; ipendēdis ad vtilita-
tē cōem. Et hūc minime respicit ordo cha-
ritatē. q; i r̄lib; assignādis meriti dignitas
maxie ē p̄derāda ⁊ paz vlt̄ nihil p̄languī-
nitas vlt̄ sanguis p̄pinq̄tas estimāda. Te-
rendū em̄ in talib; ē ne sub pallio charita-
tis lateat affect⁹ carnalitatē. ⁊ p̄cipue i cu-
ra aīaz. His p̄missis R̄ndel ad motiua.
¶ Ad p̄mū de effectu qđ tūc paupes nō p̄nt
h̄c ordinatā charitatē. v̄dm qđ eis suffi-
cit volūtas qđ libent⁹ facerēt: si haberēt. ⁊ or-
dine eo qđ faciendū eēt: iuxta ordinē charita-
tis. ¶ Ad scđm de b̄nificij assignato p̄sanguī-
neo rē. dictū ē qđ ad illū effectū charitas
nō respicit p̄pinq̄tatē sanguis. vlt̄ in valde
modico. eo qđ ibi maxie p̄derāda ē digni-
tas p̄sone iuxta b̄nificij q̄litate. p̄ tñ p̄cedit
qđ si p̄sanguine⁹ i vita ⁊ sc̄ia esset idone⁹: qđ
posset extrā eo p̄ferri: qđ nō eēt mag; idone⁹:
ad h̄ qđ mag; meritoꝝ viueret deo b̄nificia
tus q; nō b̄nificiat⁹ Turū tñ in talib; est qđ
rere mag; idoneū ⁊ nihil curare sanguis p̄-
pinq̄tatē. q; terribile ē valde: incidere ma-
nus dei. qđ i talib; sepe p̄tingit. ¶ Ad ter-
tiū d; negādo p̄nāz. q; h̄mōi motū famili-
aris p̄uersatiōis etiā sepe mag; q; ordis ad-
deum aliq; potest h̄c ex passiōe. s. incli-
natiōe ad proximū quem videt. et qui per

pbat

Nota.

no. 2

2

3

Ad. 1.

Ad. 2.

Ad. 3.

effectū affabile et cōplacabilem se exhibet. hūc affectū em̄ charitas cōis sp̄calit̄ in laicis vel alijs vitā actiua ducētibz: sustinet. q̄si nō p̄hibēdo ex vite humane mutua cōuersatiōe. sequit̄ ei vt dicit̄ est: passionē. et nō sequit̄ q̄ simplr talibz maḡ afficiunt̄ q̄ Deo: quē p̄ncipalr diligūt: et in quē oīa sua ordināt et disponūt. ¶ Licet de bilitate q̄dā p̄ficiētis charitatis. qz nō ponderāt quotti dianā p̄uisionē dei paternā b̄nificij allocutionē et interiorē frequentē admonitionem nō sic delectent̄ in orādo. ¶ Ad p̄batōz: cū dicit̄: q̄ charitas fm̄ hūc modū maḡ ē ad id ad qd̄ maḡ afficiunt̄. dōm ē. q̄ h̄ est verū p̄ncipali affectiōe q̄ ē mor̄ elicit̄ deo. v̄l de primo in ordie ad deū. nō aut̄ est verū de motu q̄ est delectabilr̄ p̄uersatiōis. ¶ Ad uerendū tñ q̄ in vir̄ religios̄ et abstract̄ a mōdo p̄sertim p̄fectis nō cōuenit: q̄ maḡ afficiant̄ ad familiarē colloctiōez cū viro bono tpe suo: q̄ tpe debito delectent̄ p̄ sp̄calē ordiem cū dō. qz tales debēt gustalle: qm̄ suauis est dñs. ¶ Ad auctem b. Aug. mōtā i mouēdo. ij. dubiū: cū dicit̄. oēs hoīes eq̄ diligēdis r̄c. soluit m̄gr. c. viij. di. xxiij. di. q̄ hec eq̄litas siue paritas referēda ē ad eq̄litate finis: nō ad eq̄litate affectōis. s. vt sit sensus ad eq̄lia bona. s. rā in merito q̄ i p̄mio: oēs hoīes diligēdis s̄. s. nō eq̄li affectiōe: sic apl̄s dicit̄. i. ad cor. vij. volo autē oēs vos hoīes eē: sic meipm̄. s. eadē grām: p̄tutes et gl̄iam attingere q̄s ego attingi et attingere spero. v̄l loquit̄ q̄ ad hīrū q̄ eadē dilectiōe oēs diligēdis sunt. s. h̄ituali. qz eodē hīrū charitatis nō eq̄li affectiōe. ¶ Eodē mō exponēda ē sc̄da auctas. Sicut mō itelligit̄ illō Aug. viij. li. de tri: ca. xxxvj. qd̄ assumit m̄gr ca. v. eiusdē di. s. q̄ fr̄i debem̄ tantū dilectiōis q̄stū nob. i. ad tantū dilectiōis eis dēm̄ actū: sic nob. s. ad bonū eremū. s. nō ex tanta affectiōe. Et illō Aug. in li. de p̄a reli. di. q̄ hec est p̄fecta iusticia: vt pl̄ potiōra bona q̄ minora diligam̄. qd̄ ceter̄ paribz est accipiēdū. ¶ Quarto dubitat̄. vtrū ex charitate p̄diligēdis sint p̄nc̄es filijs: Et videt̄ q̄ nō. p̄ illō apl̄. ij. ad cor. xij. di. nec em̄ dñt filij parentibz thesaurizare: s. p̄arentes filijs. mō certū ē. q̄ illi pl̄ debito affici cui thesauris. igit̄. ¶ Sc̄do charitas vt dicit̄ est. p̄formis est nate. mō nata sp̄ p̄erit anteriora. anq̄ posteriora. igit̄. maior ē prī? deducta i. ij. dubio. Et minor prī. qz humor a radicibz trāsmittit̄ in ramos et nō

ecōtra. ¶ Dōm simplr q̄ quibz appetitu naturali q̄ sequit̄ conatū nature hoīs sine delib̄eratiōe p̄uia pl̄ afficiamur filijs q̄ paribz: tñ appetitu charitatis imo et recte rōis pl̄ affici dēm̄ p̄entibz q̄ filijs. p̄mo ob dōminicū p̄ceptū. qd̄ artat ad p̄entes Sc̄do ob receptū m̄ltiplex b̄nificiū nob a dño dōcollatū p̄ parētes. s. ip̄i esse: viuere et disci. pl̄ine. p̄p̄ qd̄ p̄hs dicit̄. viij. er̄h. c. xiiij. q̄ null̄ ad p̄ dignū eis retribuere v̄nq̄. et sic p̄ sc̄da ps. P̄ia ps est manifesta de se. qz natura conat̄ ad p̄seruari i sp̄. qz aut̄ eūdē aut eodē hoīs i nūero h̄ sp̄ fieri non p̄t lege cōi. fit salte p̄ eoz filios: et pl̄iū successiōnes. v̄t ex natalibz. j. de gene. c. p̄. et ij. de aīa. de pōna vege. Et h̄ dicit̄ auctas amb̄ super̄ allegata de ordine. Ad rōes. ¶ Ad p̄mā d̄. q̄ thesaurisatio respicit necitatē se queriū. et iō hec p̄ncipali respicit filios. sic itaqz charitas ordinata in h̄ afficit nō aliē q̄ natura S̄ affectio sp̄ual̄ q̄ est p̄ncipali in gl̄iam celestē: ista sic attendit̄. s. p̄mo diuini p̄ceptū. et sic fert̄ in parentes. Sc̄do ordinatiōe ad eremū regnū. et illuc ordie nate regulariter se h̄ntis: p̄mo trāseūt parentes. Tertio. charitas multū ponderat acceptū b̄nificiū a parentibz. et iō maḡ in necessarioz ministratiōe p̄uidet̄ p̄entibz q̄ filijs: ceteris paribz. ¶ Ad illud qd̄ d̄. q̄ illi pl̄ debito affici: cui thesauris. d̄. q̄ h̄ verū est q̄stū est de affectiōe copie t̄pal̄: p̄ filioz nutritione et sufficiētia. ¶ S̄ nō ē ita de affectiōe sp̄uali. v̄l necarioz adm̄stratiōe. ne noceat in digētia. melī est em̄ filios ditare q̄ parentes p̄pter generatiōē filioz. s. ecōtra melī ē simplr necaria adm̄strare p̄entibus q̄ filijs. in casu q̄ equaliter indigeant ¶ Ad sc̄dam q̄ charitas est cōformis nate rōis recte. s. nō nate sensitue. mō natura sensitua q̄rens salutē sp̄el̄ sp̄ ad anteriora respicit. sicut arbor humorē p̄ cremenso sp̄ sursum mittit̄ s. hūc conatū rō recta regit̄. s. vt act̄ legitime fiat generatiōis. act̄ iure et iuste fiat thesaurisatiōis. act̄ necarioz adm̄stratiōis eis p̄mo fiat. ad q̄s est obligatiō diuina et moral̄ maior. mō hec ē ad p̄entes. et sic charitas ē p̄formis nate rōis nō brutali. ¶ Ultio dubitat̄ de h̄ qd̄ m̄gr mouet̄ in cap. ij. di. xxiij. Vtrū p̄entes mali et filij discoli extraneis bonis sint prediligēdis: Videt̄ q̄ sic. Augu. dicente li. j. de doc. ch̄stiana. ca. xxxij. et est prius allegatū. Lū oibz p̄desse non possis. p̄is possis

Cōditio.

Adi

Ad. b.

dubij q̄re p̄. articl. 7

Dubij q̄ntū. 4. p̄s. ar. 3

arguit. 2

sime consulendū ē: q̄ p̄ cōpatrioris ⁊ p̄ locor
 ⁊ r̄pm vel q̄r̄liber rerū oportunitate ⁊ stri
 ctū tibi q̄dā sorte iungunt. mō nulli stricti
 us iungunt hōi post tēū ⁊ seipm: q̄s parē
 res ⁊ filij. igit. ¶ Sc̄do. qz charitas aliq̄e
 q̄nqz diligit: nō solū qz bon⁹ est s; qz bon⁹
 esse pr. mō penes ⁊ filij q̄r̄tūqz mali sūt:
 boni fieri p̄nt. ḡ pp̄ eoz maliciā nō d; re/
 spectu eoz mutat ordo charitat. ḡ qz ma
 gis cōiūcti sunt: ex charitate magis diligen
 di sunt. ¶ Pro q̄ facit text⁹ apli. j. ad Ti. v
 dicent. Si q̄s aut̄ suor ⁊ maxime dome/
 sticor̄ curā nō h; fidē negavit: ⁊ est infide
 li deterior. ¶ Tertio. qz illū d; hō magis di
 ligere: cui magis tenet̄ pcurare salutē. s; pri
 mis etiā malis pl⁹ tenet̄ pcurare salutē. ḡ.
 Maior̄ pr; qz q̄b; magis tenet̄ pcurare: il
 lis tenet̄ salutē magis velle. ḡ pl⁹ diligerē ex
 charitat; affectu. Itē ad salutē magis coo
 perari. ḡ pl⁹ diligerē: ex charitatis affectu.
 Minor̄ pr; p̄ textū allegatū in rōe p̄cedē
 ti. ¶ S; p̄ p̄t̄ opposita est auctas v̄nera.
 Bede. sup̄ illd̄ Luce. viij. m̄ tua ⁊ fr̄es tui
 foris stant. dicit sic. nō iniuriōse fr̄es contē
 nit. s; op⁹ sp̄uale carnis cognatiōē p̄ferens
 religiosiorē aīoz docet esse p̄iūctōnē: q̄s coz
 por; ḡ si religiosior est cōiunctio mentū q̄s
 cozpor; magis ex charitate diligēd⁹ ē extra
 ne⁹ bon⁹ q̄ prim⁹ nō bon⁹. Idē videt̄ velle
 b. Aug. li. de vera reli. bñ añ finē ⁊ est p̄i⁹
 posita. hec est p̄fecta iusticia. q̄ poti⁹ potio
 ra ⁊ min⁹ minora diligit. ¶ Sc̄do sic res
 tantū est amabil⁹ q̄r̄ū est bona. ḡ pl⁹ dilige
 dus est ex charitate alien⁹ bon⁹ q̄ prim⁹
 mal⁹. p̄nā videt̄ tenere. qz ille ē bon⁹. ḡ ma
 gis amabil⁹ ⁊ magis diligend⁹. añs est vene
 rabil⁹ Ansel. q̄. Lur̄ de⁹ hō. ca. xv. ¶ Tertio.
 qz de⁹ q̄ ad effectū pl⁹ diligit magis bonū
 qz plā bona ei tribuit. ḡ hō ex charitate ita
 debet̄ facere. p̄nā uota est ex eo qz hō i mō
 diligēdi ex charitate d; se p̄formare diuīe
 voluntati. ¶ Pro ista dubitaciōe quā ma
 gister dicit in lra esse scrupulosaz. p̄mō p̄mit
 tit. qz in filijs vlp̄arentib; malis sola nafa
 est diligenda ex charitate. quā in eis plus
 q̄ in alijs diligit: quāto nobis magis san
 guine p̄iūcti sunt. rōe cui⁹ cōiunctiōis liga
 mur mandato charitatis: ipis plusqz alijs
 de sp̄ualib; fr̄uitib; p̄uidere. ⁊ mala mo
 r̄ū tollere de eis dē. ¶ Sc̄do est notandū. qz
 vtrū sint p̄diligēdi: p̄t̄ intelligi vlp̄ ad affe
 ctū vlp̄ ad effectū. Quo ad affectū. qz eis
 maiora bona app̄erim⁹. s. gr̄e vlp̄ gl̄e. q̄ ad

effectū. qz eis maiora bona ministram⁹
 tū in nobis est. ⁊ hoc vlp̄ in sp̄ualib; vlp̄pa
 lib; ¶ Tertio est notandū qz duplex ē affe
 ct⁹ ad aliū. q̄dā p̄cupiscētie. q̄ sibi desidera
 mus futurū bonū. Quidā amicitie vlp̄ cō
 placentie. q̄ facta alie⁹ acceptatēs volum⁹
 ipi in bono p̄nti p̄manētā. ⁊ p̄ eo sibi con
 grūā mercedē. sibi gr̄a. Si q̄s h̄et̄ duos fi
 lios: vnū carnis ab inimic⁹ mancipatuz;
 aliū secū in fr̄uitib; laudabil⁹ p̄uentem
 p̄mū velle affectu p̄cupiscētie a vinculis
 liberari. sc̄dm̄ affectu amicitie sp̄ vltra sic i
 bono p̄uentari. ¶ Quarto p̄mitto. qz hō in
 charitate ex̄ns d; volūtate suā cōformare
 volūtati diuīe: saltē in mō volēdi. sepius
 hoc est dicitū: ⁊ iō supponit̄ p̄ p̄nti. ¶ Qui
 bus p̄missis: videt̄ mihi h; p̄p̄ōes. P̄nā
 qz ex̄ns i charitate amore amicitie: simpli
 pl⁹ h; diligerē extraneū bonū: q̄ patrē vel
 filiū malū ex affectu. p̄bat̄ sic. qz q̄n aliq̄ sē
 eq̄lia: si ill⁹ addunt̄ ineq̄lia. cui addit̄ mal⁹
 hoc reddū mal⁹: cui min⁹. s. fit min⁹. mō i
 extrāeo bono ⁊ filio malo bonū nate. s. ima
 go dei fm̄ se p̄sideratū est eq̄le q̄r̄ū ad rōez
 diligētis. ⁊ in extrāeo bono est additū bo
 nū. qd̄ q̄ ad amorē amicitie est magis dili
 gibile q̄ est bonū qd̄ est sup̄ naturā addi
 tū: filio malo. igit. p̄nā nota ē Et maior̄ est
 cōis ai p̄ceptio. Minor̄ deducit̄. qz i extra
 neo bono natalib; ē addita p̄t̄. in filio ma
 lo p̄p̄inq̄tas sanguis. mō manifestū est qz
 fr̄us h; maiorē rōez diligibilitat; i affectu
 amicitie q̄ p̄p̄inq̄tas sanguis. igit. ¶ Cor̄.
 Cōsiderando extraneū bonū ⁊ filiū malū:
 fm̄ statū p̄ntē in q̄ ambo sūt. ego deb̄o extra
 neo velle magis bonū q̄ filio. pr; qz extra
 neo gl̄iam p̄ p̄mio. qz ex q̄ bon⁹ est: fili⁹ dei
 est. si fili⁹ ⁊ heres. Et ḡ dē vult me illi velle
 hereditatē. iuxta statū quē tunc h; ex quo
 scio eū bonū. filio aut̄ malo fm̄ p̄ntēz sta
 tū in quo est: nō licet mihi app̄erere gl̄iam
 qz scio: qz hoc diuīe repugnat iusticie: qz
 mal⁹ assumat̄ ad gl̄iaz. ¶ Sc̄da p̄p̄. qz fi
 lium malū plus deb̄o diligerē in affectu
 interiori: amore cōcupiscētie vlp̄ desidēti
 cōuersionis. pr; qz vinculū p̄p̄inq̄ratis q̄
 ad hoc me ligat: vt hoc ei velim ⁊ nō ligat
 me alterius bonitas: ad hoc qz sibi hoc ve
 lim. qz vel non indiget: si sit p̄fecte bonus
 vel min⁹ indiget. si adhuc ē in statu bellā
 tiā ⁊ p̄ficiētū. ¶ Cor̄relatiū magis deb̄o
 filiū vel patrē malū instruere: vt p̄uentat̄ q̄
 alienū bonū: ceteris partib; vt in bono con

arguit. 2

2

arguit. 3

in oppo
sitū ar. 1.

arguit. 2

arguit. 3

Nota. 1

Nota. 2

110.3.

110.4.

Lōdo. 1

Cor̄el.

Lōdo. 2

Cor̄el.

seruet. ptz ex cōclusioe. qz amor cupiscen
 tie est maior ad filiū. 7 q̄ si salutaris instru
 ctio simul sit vtriqz puenies: 7 nō possim si
 mul vtranz facere. pl^o pcurabo filio hanc
 ad persionē q̄ extraneo p sui in bono cō
 seruatione. Est em huic persione magi neces
 saria 7 ppinqtas mei ad ipm est ad sui eru
 ditionē magis obligatoria. ¶ Tercia ppō
 videt mihi: q̄ simplicit^o pl^o debeo velle: fi
 lij v^o p̄is persionē q̄ extranei in bono cō
 seruatione. si in casu simul vtraz fieri non
 possit. pbat sic. qz cum salutē oibz debeat af
 ficere magi debeat hanc afficere his q̄b^o ad h
 spēalius astringor. mō ego pl^o astringor mi
 hi sanguine iuncto sic filio vel patri q̄ ex
 tranco. ¶ Maior nota est. qz maior obli
 gatio facit magis afficere illud ad qd̄ ho
 mo obligat. Minor ptz. qz ppinqtas san
 guinis hoi^o fideli artat eū pncipalr: vt sibi
 cōmissos 7 ppinqtos instruat 7 dirigat: p
 virtū ad xpm. qz sic de^o 7 charitas vult eū
 velle. dilatat em se calor spūalis charitat^o
 vt suos in xpo faciat ardere. ¶ Quarta cō
 clusio. sepe effectu exteriori pl^o diligend^o ē
 extrane^o bon^o q̄ prim^o mal^o: stante pari in
 dignita. ptz. qz subtractio exterior^o malis
 filijs vel parentibz sepe est medicina puer
 sionis. vt luxuriosis filijs nō munera nō ci
 baria delicata dari debet. q̄ extraneo bono
 pariter in digēti sin e periculo: immo meri
 torie possum^o impetiri. ¶ Correl. m̄sali. af
 fectu interiori persionis 7 finalis puentio
 nis ad glām 7 effectu eruditionis exterior
 ris ad gratiā pl^o diligere debeat filiū v^o pa
 trē malū q̄ extraneū bonū n̄ pūilegiatū ne
 credat q̄s q̄ ad xpm v^o h̄ginē Mariā: hec
 cōpatio extendat. lz affectu amicitie com
 placētie in bono pl^o debeā diligere extra
 neū. ptz ex dictis. Un̄ istud p̄ videri i mō
 viuēdi cōi. certū est em q̄ m̄ studiosa: pl^o
 virū quē nouit bonū: diligit amore cōpla
 centie i h̄tute q̄ filiū etiā nōdū malū. Sz
 ecōrra studio desiderij grē 7 h̄tutū in filio
 pl^o vult filiū instrui. 7 facit: vt ad h̄tutē ve
 niat: q̄ illū virū bonū vt in eis pmaneat.
 ¶ Ad i Illis pmissis m̄det ad rōes h̄ininde ¶ Ad
 p̄mā q̄ arguit: q̄ pdiligēdi sunt filij v^o pp̄i
 qui mali: d̄ q̄ Aug^o. loquat: ceter^o panb^o
 vel si generalr q̄ tūc loq̄t de affectu v^o amo
 re desiderij q̄ astringimur singuli primos 7
 domesticos ad honorē dei diligere. 7 d̄ his
 debeat magi curare q̄ de extraneis. ¶ Ad
 sc̄daz p̄ idē 7 ad oēs sequētes. arguit em p

Eōcl. 3

Eōcl. 4

Correl.

Ad i

Ad. 2.

dicta p̄done. s̄ tertia 7 correl. m̄sali. ¶ Ad
 rōes p̄te opposita. ¶ Ad p̄mā. s̄. auctatē
 Bede d̄ q̄ beda intelligit ceter^o pibz. ma
 ior em 7 religiosior ē: inf̄ p̄em 7 filiū bonū
 p̄iuctio cordiū i grā q̄ sanguis i nata. Un̄
 loquit de affectu charitat^o p̄cedēte s̄z ami
 citiā cū h̄ t̄ stat: q̄ affect^o eius dē charitat^o
 simplr pl^o veller: filij v^o p̄is ad deū puer
 sionē q̄ extranei in bono p̄seruationē. si nō
 posset fil^o ē vtrūqz. ¶ Ad sc̄daz. q̄ lz res em
 sit amabil^o q̄tū est bona amore amicitie et
 simplr. nō m̄ sp̄ sibi. s̄. amanti. Un̄ si rō cō
 cluderet: tūc pbaret q̄ ex charitate primū
 meliorē debere plus diligere q̄ meipm qd̄
 est i ordine charitat^o p̄i^o expressum. Sic
 in pp̄ito. quis simplr extrane^o bonus sit
 amabilior amore cōplacētie 7 i se q̄ filius
 mal^o. t̄m qz lex dei obligat: vt hō suos diri
 gat ad deū affectu dēsi dēij. pl^o diligeret sui
 vel etiā suoz si mali sint: ad deū p̄seruatiōē
 q̄ extraneoz bonoz in bono p̄seruationē
 Et venera. Ansel. nō vult aliō nisi q̄ sim
 plicit^o res t̄m est amabil^o q̄tū ē bona. lz non
 sp̄ sibi nisi loq̄remur de amore cōplacētie
 solo. ¶ Ad tertiā negāda ē p̄na. qz nō optz
 q̄ hō se p̄formet deo inuolūto. s̄ in mō vo
 ledi. mō de^o nō vult: vt hō pl^o velit melior^o
 in bono p̄seruationē q̄ filij. conuersionem.
 qz obligauit primos: vt se in deū diligat: 7
 instruat spēalr ex ordine charitat^o. nō autē
 sic ordinauit ad extraneos. h̄ de dubio 7 re
 toro tertio articlo. ¶ Illis p̄missis. m̄det
Ad rōes principa
 les. ¶ Ad p̄mā. q̄ pbat q̄ spes nō sit p̄t^o. cū
 d̄. q̄ nulla passio ē p̄t^o theologica. Illō est
 p̄cedendū. 7 cōcessum q̄ spes q̄nqz sumit p̄
 passiōe generali q̄nqz spēali. 7 q̄ neutro il
 loz modoz est p̄t^o. Un̄ h̄ t̄ stat q̄ est p̄t^o p̄
 ut est h̄t^o infusus: faciens se b̄n h̄t^o: circa
 ardua p̄ fidē oīsa. Ad sc̄daz p̄ idē: si certa
 expectatio futurozū sumit p̄ actu elicito: q̄
 q̄s eligit expectare futura. cōformitē rōni ill
 lumine p̄ fidē. sic nō est p̄t^o: s̄z act^o p̄t^o.
 Si autē p̄ hitu infuso inclinante ad h̄mōi
 electōes sic est p̄t^o: vt dictū est. Et sc̄do mō
 sumit m̄gi in definitōe sp̄ci: in p̄n. d̄. xvij
 ¶ Ad tertiā d̄ p̄mo q̄ in intellectu est p̄t^o
 prudentie acquirit: vel etiā sc̄ie infuset
 filij de p̄teritis. Unde Seneca in li. de
 quattuor virtutibus cardinalibz. Si p̄u
 dens p̄terita recordare. p̄ntia dispone. 7 fu
 tura p̄uide. ¶ Sc̄do. q̄ in affectu b̄n sunt

Ad. 1. p̄te op̄ posita.

Ad. 2.

Ad. 2.

Ad. 3.

Ad. 2.

frutes memoriā passionū p̄teritaz mode-
 rantes in q̄tū nate sunt auertere a via rō /
 nis. vt respectu memoriē delectabilū ipan-
 tia vel p̄ carundē passionū fugā. ⁊ tristituz:
 fortitudo vl' illaz phantasiaz vl' memo-
 riāz repullam. s. ne terrozē inordinatū idu-
 cere possint forti. ¶ Tertio q̄ circa memoriā
 p̄teritoz nō est ponenda s̄r' theologica in
 appetitū irascibili. qz nō pōt se appetit' re-
 spectu p̄teritoz deinceps h̄re bñ vel male
 sicut p̄t respectu futuroz vl' p̄sumēdo vl' de
 sperādo viciose. arduitas vl' difficultas cir-
 ca quā est appetit': nullo mō est in ordine
 ad p̄terita sic bñ est in ordine ad futura. et
 p̄ hoc dedit deus s̄ritē respectu futuri.
 nulla aut vtilitas fuisset h̄it' infusi respe-
 ctu p̄teriti. ¶ Et q̄ ad formā. vno mō p̄ ne-
 gan maior. qz frutes magi respiciūt futu-
 ra: qz p̄terita. Et ad p̄batōz neget qd̄ assu-
 mit: qz nō s̄t p̄tingit bñ male memorari
 p̄teritoz: sic cogitare futura. qz in appetitū
 irascibili nulla s̄ritē infusa. s. theologica:
 indigem' q̄ ad p̄terita. qz vt dictū est respe-
 ctu eoz nō ē arduitas: vl' difficultas. ¶ Aliē
 pōt admitti maior. qz aliq̄s q̄ sepe cecidit
 in p̄terito: posset desperare de obseruantia
 mandatoz. Et negari pōt minor. ⁊ dicit q̄
 sic spes p̄ncipali respicit futura ardua dei
 p̄missa. ita sc̄dario respicit ⁊ moderat. me-
 morias p̄teritoz casuū ne ex illis despera-
 tio veniat ad mentē. ¶ Ad q̄ntā neget mi-
 nor. imo h̄it' dirigens aiām in timēdo re-
 ce ⁊ nō recte est s̄r'. Si circa terribilia im-
 minētia fortitudo. Si fuerit circa terribi-
 lia p̄ fidē oñsa: vtputa de amissioē chari-
 tar' ex fragilitate si d̄ recessu dulcissimi ho-
 spiti. s. sp̄s̄ci p̄t p̄t qd̄ timēdo cōsiliū
 h̄ac passioēz timoris moderat spes. Est et
 s̄r' p̄seruās a desperatiōē q̄ fit ex timore vl'
 a p̄sumptioē q̄ fluit ex sui p̄s̄p̄ ⁊ p̄rij meri-
 ti reputatiōē. ¶ Ad p̄batōz minoris cū d̄r
 q̄ illd̄ qd̄ dirigit aiāz in timēdo: d̄ passio
 timor'. Illd̄ nō ē vez. timor em̄ passio: nō
 dirigit aiāz s̄z inclināt ad resiliōz in s̄ritū
 spei. Spes aut moderat vtrāqz passionēz
 in sup̄natale oñsis. verū est q̄ timor' q̄ ē do-
 nū sp̄s̄s̄nati. etiā dirigit. qz h̄mōi timorē
 s̄r': si sit filial'. S̄z si sit filialis: est bona di-
 s̄positio ad s̄ritē. vñ spes inuaf ab vtroqz
 timore: in dirigēdo appetitū irascibile. ¶ Ad
 q̄ntā neget minor. Ad p̄batōz cū d̄r q̄ ex-
 pectare gl̄iam: nō videt difficile. Rūdet q̄
 bñ difficile ē. ⁊ bite expectare gl̄iaz: attē;

tentatiōibz maloz sp̄m nūc in desperati
 onē suggerētibz ad sinistra. nūc ad dextera
 p̄sumptōis inducētibz. inf q̄ multū diffici-
 le est pedē suū regere: ne offēdat. Et ad h̄
 data ē spes. vñ sic bñ difficile est: firmē in-
 herere his q̄ fides dicitur. sic est multū dif-
 ficile: bñ sperando se h̄re ad ea q̄ p̄mittit.
 ¶ Ad sextā neget q̄ non sit s̄r' theologica.
 Et ad p̄batōnē neget q̄ spes reddit actu z
 min' bonū. Ad p̄batōnē. s. ad auctatē b.
 Bñ. dicent' q̄ charitas p̄miū nō intuet'.
 Pōt dici vno mō. q̄ nō intuet' p̄miū t̄pale
 s̄z bñ eternū. s. qd̄ est deus hoc enim videt
 charitas intueri ⁊ spes expectare. ⁊ quo h̄z
 deū dixisse abraē Ego merces tua magna
 nimis Gen. xv. Ubi videt' p̄mo iste p̄pō-
 nes. ¶ P̄tia q̄ s̄ritus theologice nō p̄nci-
 pali inclināt in bonū hoīs vt hō p̄t. qz il-
 le inclinatiōes s̄t inordinatē: quō ei chari-
 tas ordinaret p̄ncipali in se vl' in subiectū
 nō ei ēēt charitas q̄ nō amaret deū p̄mano
 p̄t se. ¶ Sc̄do q̄ s̄ritus theologice p̄t se
 cūdario inclinare ad velle bonū iūū. ⁊ q̄to
 maiores tāto magi. p̄t. qz cum dictū sit q̄
 charitas ordinata p̄mo deū deinde ip̄m ho-
 minē diligit. q̄to maior fuerit: āto magi
 deū oibz an p̄mit. ⁊ secūdario p̄ deū p̄fectū
 ⁊ ampl' diligit suū subiectū. ¶ Tertio sic.
 fides pl' deo qz oibz alijs credit ⁊ lumē ei in-
 fallibile attribuit. ¶ Quarto. m̄tē hoīs se-
 cūdario lucidā reddit. qz s̄ritatē p̄mā facit
 ip̄az p̄gnoscentē. ¶ Quinto q̄ spes eodē mō
 deū p̄ oibz sperat attingere. nō in ordine ad
 subiectū. s. vt h̄ ip̄o b̄tm sit. qz sic nō h̄ret de
 vñ p̄ obiecto p̄ncipali: s̄z subiectū. qd̄ fal-
 sum est. qz sic nō ēēt s̄r' theologica. Un̄ sic
 intellet' p̄ fidē obiectū h̄z deū: vt infallibi-
 lit' vez nō respiciēs ⁊ p̄ se in hoc suā p̄p̄riā
 illuminatiōz: Et voluntas seu appetit' ⁊ cu-
 piscibil' p̄ charitatē obiectū h̄z deū: vt sum-
 mū bonū nō bonū sibi: sic appetit' irascibi-
 lis p̄ spem deū h̄z obiectū. vt bonū sūme ar-
 duū. nō vt bonū sibi p̄ncipali s̄z solū secū-
 dario. Sic etiāz alie s̄ritus post deū s̄t ad
 subiectū. sic ei intellet' s̄t sibi vñ fide: ⁊ ei'
 actu. voluntas pur' cupiscibil' charitate sic
 irascibil' p̄ suo actu. ¶ Et si dicat. quō p̄
 spes eēt: nisi respectu boni sui. D̄. q̄ s̄z spes
 que est passio: inclinēt respectu subiecti eti-
 am si nō dirigat a charitate. tñ spes q̄ est
 s̄ritus: inclinēt deo vñ: vt sup̄mo d̄no: cui
 temp' seruire sperat ⁊ ad herere. ⁊ ex hoc se-
 cundario sperat. consequi bonū suū. Unde

Ad fo3

Ad.4.

Ad.5.

Ad.6.

Concl. 1

Lōdo. 2

Lōdo. 3

4

5

instātia
Solut

q: sine ea nō sunt frutes. vñ p modū coe/ ficientis. q: sine ea nō pficiūt sua opa debi/ te ad fines brificū. ¶ Et tertio etiā p modū finis secundario intenti. nā oīs virtus ope ratio post deū intendit intentionē r pfecti onē charitatis. nō tñ ex hoc habet: q: sit idē habit⁹ charitatis r fortitudinis vñ alicui⁹ alter⁹ virtutis. ¶ Ad secū dā rōem pncipa lē: neget añs. q: charitas pōt haberi ex pu ris naturalibz. Ad pbariōz cōcedit: q: aliqs ex puris naturalibz possit diligere deū sup oia rē. sed hoc erit in qntū dē est cognoscibil⁹ ex lumine naturali. r esset act⁹ sapie luminis naturalis simul intellectu r voluntatē infor mantis. in quo (vt estimo) phi felicitatem speculatiuā posuerūt. sic pōt elici ex. r. et hi coz s; non sequit ex hoc q: charitas ex eis possit haberi. Ad pbariōnē cū dicit q: ex eis dēpōt haberi hīr⁹ ex q: bō act⁹. ¶ Iud est ve rū. sed hec dilectio ex puris naturalibz ha bira nō est act⁹ charitatis: nec meritor⁹ vi re eterne: vt als dicitur. q: nō est a fide ostē dente deū: vt est bonū finale hoīs brifica/ tiuū. nec ex charitate diligere eū vt tale bō nū. sine q: bus null⁹ act⁹ accept⁹ est deo ad vitā eterne. ¶ Ad rōes q: sunt cōtra q: sitū. ¶ Ad pma: neget añs. q: hō rancū obligat ad diligendū se sicut deū. ¶ Ad pbariōnē ei⁹ q: dicit q: quantūcumq; sufficit diligere: tenet diligere se. Ista est falsa. immo r ista est falsa. quantūcumq; sufficit diligere: tenet diligere deum. q: tali p: pōne p: cessa opoz/ teret cōcedere: q: omnis viator nō facit qd tenet. q: null⁹ rante diligit deū q: diu ē in via qn possit amplius diligere deū q: dē fa cto diligit. Sēdo etiā est falsa: formata re spectu sui. q: tenet se non diligere dilectioē elicitā nisi ppter deū r in deum. cui⁹ est sili tudo vñ imago r ad quē honorandū pdu/ ctus est. Et iō charitas eligeret pot⁹ nō eē q: deū in honorare. Et sic p: q: nō tenet se tante diligere: quante pōt. nec in se sistere: sed in deū. nec se nisi ppter deum diligere. ¶ Ad pbariōnē añtis q: dicit q: tanta est dilectio ad se: quantū est ipm esse. Dicit q: loqndo de eē hoīs ista ē ip: propria. q: cū di/ lectio sit act⁹ aīe idiuisibil⁹ ex rē sue r diuisi bil⁹ i rē sue. nō pprie p: cōpari i q: ritate ad esse hoīs. S; verū ē: q: tanta ē dilectio ad se: q: rū est eē illi⁹ act⁹ diligēdi. hoc autē pos set in rē sue fieri mai⁹ ordinate. vt si dilectō in deū actual⁹ vñ hītual⁹ fieret maior. ¶ Ad pbariōz illi⁹ maioris q: ex toto esse se dili/

git. Ite hoc est falsu in syncathegorema / rice loquēdo. q: cū diligere actuale vt di/ ctū est in qōmibz scđi sit elicere. materia nō p: diligere. r sic nō ex toto esse se diligit. Et dato q: ex toto eē se diligeret. nō ex hoc se / queret. q: tanta esset dilectio ad se: q: rū eē esse: cū q: ritates ipi⁹ eē r ipi⁹ dilectiois nō arcedant penes idē. ¶ Ad scđaz neget añs q: aliqs licite possit diligere primū sic deū. Ad pbariōz dicit q: si aliqs p iusto eligat aīo deliberato r debite. ille hoc nō facit pnci/ palit ppter primū s; ppter deū: ad quē r ppter quē illū iustū diligit. Si autē in deliberate r nō in ordie ad deū: tūc act⁹ ille nō ē bon⁹: nec licit⁹ sed indiscret⁹ r illicit⁹. r q: nunq; li cite aliqs p: velle mori pncipalit r vltima/ te p primo s; sp pncipalit ppter deū. vñ ma/ gis dē amat in tali amore q: p: rīm. ¶ Ad tertiā cōcedit maior. Et ad minorē cū dicit q: aī aduentū charitatis. maior est amor sui: q: dē dicit q: si ita est. sic in q: busdā est inordi nate diligētibz se. tūc ille amor sui: tollit p charitatē r ordinat. vt se postea solū in deū r min⁹ q: deū diligit. Et ita cessat act⁹ ille dilectiois inordinate sup se. Et si ab hīra malo p: cesserit: ille infusioē charitatis remit tit r cohibet: ne in sēs act⁹ aliq; mō ampli us pcedat: sic aliq; hīr⁹ viciōsi p charitatez refrenant. Et sic p: q: idē. s. charitas nō ad dit ibi duobz amoribz ineq: libz. s; ifundit hīr⁹ nou⁹: r tollit amor ad se aī inordinat⁹. ¶ Si forte q: rī. vñū amozes ad deū r ad se q: aī charitatē in hoīe fuerūt: possint manere cū charitate? Videt mibi q: amor ad deū q: p: r fuit sup: plius: r nō meritor⁹ q: natural⁹ erat p charitatē intendit in sup mo culmine in regno aīe collocat: r incipit esse meritor⁹. ¶ Sēdo video: mibi q: act⁹ amoris ad se si fuisset regulatus recta rōe sic q: in deū fuisset ordinat⁹ r aī in finē. et am esset recte rōni r formis. r iō p charita tē nō tolleret. s; ampli⁹ pficeret: r fieret me ritor⁹: sic act⁹ aliarū virtutū. Nā act⁹ ele/ ctiois facte a iusticia morali aī aduentuz charitatis nō est meritor⁹. q: supueniente charitate fit meritor⁹. ¶ Tertio video: mi hī. q: act⁹ amor inordinat⁹ q: q: diligit se pl⁹ q: deū. q: est act⁹ viciōsus. sic est electō fornicationis: vel p: sillis est charitati p: tra/ rius. r iō adueniente ea penit⁹ corrupit r cessat sicut aliq; actus viciōsi. S; q: hec materia est metaphisicalis difficilis. ideo ad p: sents dicta probabiliter sufficiant

Ad. 2. nō p: p: n.

Ad. 1. 5 q: rīm.

Ad. 2.

Ad. 3.

in dē s Dubiū

1

2

Ad. 4. ¶ Ad quartā cū dicitur sic. q̄ q̄nto q̄s amat deū
 tanto appetit frui deo. hic p̄mo posset di-
 ci. q̄ p̄tpe vie isti amores sunt diuersaruz
 spez. qz amor dei est amor amicitie: q̄ vo-
 lo deo inesse summā bonitātē z felicitatez
 p̄ essentiā. Et amor fructiōis dei z clare vi-
 siois in patria est amor cupiscētie q̄ q̄s re-
 siderat sibi bonū possibile aduenire. Et ta-
 les nō sūt pprie passibiles ¶ Scōdo videor
 mihi si volum⁹ eos cōpare loq̄ndo de amo-
 re elicto ex charitate q̄ maior est simplici
 falsa. stat em̄ q̄ aliq̄s ferat in deū actu eli-
 cito charitatis: z de sua fructiōne penit⁹ nul-
 lū actū formet. ¶ Tertio. pone: q̄ charitas
 elicit actū dilectiōis dei sup oia. z cū h̄ fe-
 rat in suā possibilem b̄itudinē dependēte ab
 eo: scz visiois z fructiōis q̄bz sperat se b̄ifi-
 candū. Ego dico q̄ nō em̄ appetit sibi has
 visionē. s. z fructiōne q̄rū amat deū. in mo-
 malle illis p̄petuo carere q̄z deū offendere
 Irēvitiqz nō appetit ea sibi nisi in deū. vt p̄
 ea deus in eo honoret z laudet. z sic magis
 amat deū. Et si p̄bet qz q̄ magis amat deū
 magis appetit ei fructiōne. qz quanto boni-
 tas finis magis cognoscit z diligit: tāto ma-
 gis desiderat. ¶ Dicit p̄mo q̄ h̄ nō optet. p̄z
 p̄ scōm dictū. qz cū charitas sit amor libe-
 ralis: nullo mō optet q̄ diligēdo deū simul
 eliciat ipse act⁹ dilectiōis p̄mij. cū de⁹ pp̄
 se p̄mario diligēd⁹ sit. ¶ Scōdo etiā. q̄ si
 actual⁹ fiat amor: q̄ q̄s desiderat deo frui. q̄
 vt sic verū sit q̄ vici⁹ iste fiat maior z inten-
 sior: p̄porcionabiliter sic maior est act⁹ dile-
 ctiōis dei: sp̄ tñ minor illo intensiōe. nā in
 deū principali z in actū amoris dei ordinat⁹
 Desiderare em̄ frui est desiderare vt hō p̄fe-
 cte amet deū. q̄ istud ordinat⁹ in amore dei
 immediate z mediāte illo in deū. z sic h̄ sp̄
 min⁹ manet illo. ¶ Ad q̄ntā. q̄ mor⁹ chari-
 tatis ad se nullo mō simul pōt intendi: et
 mor⁹ ei⁹ in deū remitti. qz q̄n ex charitate ē
 mor⁹ ad se: ille ē sp̄ in ordine ad deū vt sinez
 b̄ificantiē q̄ si intendat amor charitatis ad
 se fieri b̄m: h̄ sit. qz magis app̄hendit b̄itu-
 do dei z bonitas dei. et ex p̄nti magis amat
 de⁹. Sz verū ē q̄ amor carnis ad se p̄r intē-
 dit mor⁹ charitatis i deū remitti. sz iste amor
 carnis nō est mor⁹ charitatis. imo posset
 em̄ intēdi: q̄ charitas corūp̄et. vt si tantus
 fieret ad carnē vt hō eligeret q̄ charitatez.

Ad. 5. ¶ Ad sextā. q̄ amor est vis vnitua volun-
 tati in amico vt. s. hō sic velit: sicut de⁹ vult
 cū velle. nō est aut vis vnitua amici cum

amico p̄ essentiā. vt. s. sit ipse amicus. ¶ Se-
 cūdo dicit qz lz p̄ cētie i dēitate nullo mō pos-
 sit aliqd magis vel tante vniri societati: sicut
 ipse sibi. tñ q̄rū ad vīm sustentatiuā z b̄ifi-
 ficatiuā z p̄fectā inexistētiā p̄ p̄ntiā: potēt
 am: cētiā z illapsū: de⁹ ē intimior creatu-
 re rōnali q̄z ipa sibi. cū intimitate creatu-
 r̄ p̄seruet in esse naturali: b̄ificet vel adorne-
 tur: si sit in via in cōspūali z oī mō q̄ h̄z ali-
 qd eē boni: intim⁹ h̄ sibi est a deo: quā a se:
 cū nihil boni habeat a se. ¶ Tertio q̄ cha-
 ritas magis vniri eā sibi q̄z ipa sibi in cogi-
 tatiōibz z dilectiōibz ex naturalibz est vni-
 ta. cū nō sinat mentē exorbitare: sic faciūt
 fluctuagii mor⁹ naturales. vñ ad forma-
 zōm est: qz lz p̄ identitatē nō possit aliq̄s
 pl⁹ vniri alteri q̄z sibi. bñ tñ p̄ amorē. sic de⁹
 intim⁹ ē in creatura q̄z ipa in seipsa. sic etiā
 am magis amat p̄ charitate a creatura: q̄z
 creatura a seipsa. totū em̄ bonū creature ef-
 fectiue est a deo: z etiā finalit̄ siue p̄pletiue
 z b̄ificet. ¶ Ad septimā: cū dicitur. tanto quis
 amat se: q̄nto sibi ex amore facit bonū. et
 tanto gradu amat se q̄nto gradu bonū sibi
 p̄ducit. Ista neget. qz nō q̄nto cūqz gra-
 du sibi bonū p̄ducit: tanto amat se. qz gra-
 du dilectiōis dei sup se p̄ducit sibi bonū. z
 nō tanto gradu amat. ¶ Ad p̄batōz ma-
 ioris ad Breg. dicentē. q̄ p̄batō dilectiōis
 exhibitio est opis. Dicit q̄ istud est verū
 p̄tpe z loco. nō tñ optet: qz q̄nto gradu sibi p̄-
 mittat bonū: qz tāto gradu se amet. qz ille
 grad⁹ nō est ad se nec ē nat⁹ esse ad se. imo
 si eēt tant⁹ ad se nō eēt ordinat⁹. nā est i de-
 um: vt in bonū summū z sibi optimū z vt
 sup seipm p̄p̄ ipm deū diligendū. ¶ Pōt
 etiā dici z vere q̄ isti amores ex charitate p̄-
 cedentes vn⁹ ad deū: z ali⁹ ad seipm non
 sūt eiusdē sp̄ci sp̄calissime: sed subordinati
 Un⁹ pprie penes intēsiōne nō sunt cōpabi-
 les. sic nec caliditas z lenitas q̄ nō cōpant
 nisi cuiuslibz intensio dicat p̄ cōparatiōz ad
 suā sp̄cm. ¶ Et fm̄ h̄ posset dici p̄babilit̄ q̄z
 p̄porcionabiliter amores a charitate ad deū
 z ad se singuli in sua specie sūt p̄porcionati:
 z eque intēsi i suis sp̄cbz. tñ amor ad deū si-
 ne p̄porciōe est maior. qz finis ē amor: ad
 se. z qz q̄ferat i obiecto p̄fectissimo: dilecto
 pp̄ se. Dicit sic videbit vnicuiqz expedire
 Materia ei⁹ facta acura est ¶ Ad oēs aucta-
 res p̄ oppositū. p̄z: q̄ se p̄ dictis: singule
 p̄ suo articulo. Hoc de questione.
 ¶ Finis tertij scripti.

Ad. 7.

In nomine tuo dulcis Iesu.

Intra quar

tum libru p̄tinuado ma-
teria cu dicitur in questio
ne initiali: primo querit.
Utru sic sacramta sunt
omnis languoris spua,

lis cōgrua remedia sicin aīa recipiētis sint
gratiā pducētia? Quē questio supponit
q̄ sacramta sint remedia p̄grua p̄tra oēm
lāguorē spūalē. ¶ Lōtra qd̄ arguit sic. Sa-
cramta nō sunt remedia cōgrua p̄tra dese-
ctus nobis inductos cū peccato originali.
1 Igit̄ suppositū falsum. p̄ntia nota ē. ¶ Pro-
batur āncedēs p̄mo quia q̄ egritudinē nō
collūt: nec tollere possunt: nō sunt p̄tra eaz
remedia p̄grua. modo sacramta egritudi-
nē nō tollūt nec eā tollere possūt quā hate-
mus ex peccō originali. igit̄. Maior nō est.
2 Minor dēducit p̄mo. qz nō possunt nos re-
ducere ad statū innocētiē in quo fuim⁹: vt
notū est. ¶ Secūdo. qz i statu mortali in q̄ su-
mus nō sufficiūt liberare nos: qm̄ maneat i
nob̄ p̄nitas ad malū ab adolecētia nostra
vt habet̄ Bēn. viij. ¶ Secūdo p̄ncipaliter
sic. qz sacramta nō sunt remedia congrua
p̄tra peccata actualia mortalia. q̄ p̄ntia ten-
nat. 7 pbatur āns. qz p̄tra malū infinitum
nō est aliqd̄ remediū. modo omē peccatuz
1 mortale est malū infinitū. igit̄ rē. tener p̄se-
quētia. ¶ Et maior ptz. qz remediū debet po-
tenti⁹ esse morbo. modo nullū remediū est
potenti⁹ i bonitate q̄ infinit⁹ morbo est po-
rens in prauitate. Et maior illa etiā alia p̄-
bat ratiōe. Da q̄ morbo sit infinit⁹: quomō-
vis curare p̄ penitentiā: vel q̄ penitētia est
infinita: 7 hęc nō intrat mente hoīs: q̄ est
capacitatis finitē. Vel solum est finita: et
sic erit minor q̄ morbo infinit⁹. vñ nec eius
2 erit curatiua. ¶ Minor pbatur p̄mo. quia of-
fendit̄ p̄ peccatū mortale bonū infinitū: s̄z
deus. q̄ est infinitū. p̄ntia pbatur sic. qz tan-
to p̄m̄ (ceteris parib⁹) est graui⁹: quanto
ille qui eo offendit̄ est maior: 7 dignior. Ju-
ra illud p̄ h̄i. v. et h̄icoz. Si q̄s p̄ncipē per-
curat: nō oportet rep̄ari s̄z puniri. q̄ pecca-
tum qd̄ fit p̄tra bonū infinitū: est infinitū.
1 ¶ Secūdo pbatur idē. qz r̄tra est priuatio
quānt⁹ est habit⁹ quē nata est tollere si es-
set bonus. s̄z qd̄libet peccatū mortale infini-

te bonā grām natū est tollere. q̄. ptz maior
vt videt̄ de se. Lū em̄ p̄uatio cognoscat̄ per
habitū: vt habet̄. vj. topicoz: eius malicia
nosces p̄ bonitātē habit⁹: cui⁹ est priuatio.
Et minor: patz de se. qz nulla charitas ma-
net cū peccato mortali. ¶ Tertio pbatur āns
de aliquo mortali. qz ponat̄ q̄ aliquis velit
infinitē delectari in adulterio: intēsiue 7 ex-
tēsiue. hęc volitio est infinite mala. pbatur
hęc. quia oēm electionē qua finitē eligeret
delectari: infinite extēdit. quia sine p̄portio-
ne vult turpitudinē vltra illā. ¶ Et cōfir-
matur. qz si nō esset infinite mala: hoc vī-
del̄ esse ex eo. quia in actu nō posset infini-
te delectari. s̄z hoc nō obstat. igit̄ rē. ¶ Ptz
1 maior. quia si infinite delectaretur intēsiue
peccatū esset infinitū intēsiue. Juxta illud
Apoc. xvij. Quantū glorificauit se: 7 in de-
licijs suis: tantū date ei tormentū 7 lucrū.
¶ Et minor patz. qz vt dicit̄ beatus Augusti-
nus. Omnia vicia q̄tū ad hoc qd̄ culpe ha-
bent: etiā an̄ actū in volūtate cōmissa sunt.
Et saluator Matth. v. dicit. Qui viderit
mulierē ad p̄cupiscendū eā: iam mechatur
id fornicat⁹ est eam in corde suo. q̄ simili
q̄ eligit̄ infinite delectari: iam infinita dele-
ctatione turpi videt̄ peccasse. ¶ Secūdo q̄
2 stio querit. Utru sacramta in aiām recipi-
entis sint grām pducētia? ¶ Lōtra qd̄ ar-
guīt sic. quia si sacramta pducūt gratiām
vel hoc faciūt p̄ generationē vel p̄ creatiōz
nullo modo p̄t dici. igit̄. patet maior suf-
ficienti diuisione. pbatur minor p̄mo. q̄ non
p̄ generationē. patet. qz grā sicut nec fides
nō generat̄: p̄sertim p̄ma: quē a solo deo in-
fundit̄. iuxta glo. sup̄ illud ps. cvij. Da
mihi intellectū vt discam mādata tua: di-
centē. deus p̄ semetip̄m iradiat pias men-
tes. Nec scdm. qz cū sacramta sint creatu-
rē: neque eūt cōcreare. cū creare sit p̄p̄riū cre-
atoris. ¶ Sed p̄ supposito est text⁹ Lu. vj.
dicens. q̄ p̄rus de illo exibat 7 sanabat om-
nes. Qd̄ aut̄ tūc faciebat p̄ se: hoc videtur
semp̄ facere p̄ sacramta ecclie vsqz ad finē
seculi. q̄ ip̄a erūt om̄is egritudo inis spūalis
curatiua. Qd̄ etiā patet rōne qz als legisla-
tor: noster nō sufficiēt̄ puidisset sibi credē-
tib⁹ de via salutis. patet p̄ntia. qz aliquem
reliq̄isset morbū incurabile. ¶ S̄z p̄ questio
2 q̄ sacramta nouē legis pducūt grām. vi-
detur velle mgr̄ in lra dil. j. c. vij. q̄ differē-
tia sacramtoz veteris 7 nouē legis est. q̄
hęc nouē legis dant salutē. modo qd̄ dat

Art. 1.

1

2

1

2

Argu. 2

1

2

pbatur 1.

pbatur 2.

pbatur 3.

Confir.

In p̄ntia
Argu. 1

In p̄ntia

2

2

salute: h dat gram sine q no est sal. g sacra noue legi dat gram. r no pnt ea dare nisi p ducedo. g pducut gram. Idē dixit mgr. s. li. iij. dis. vlti. ca. finali. q sacra noue legi co ferur salute qua sacramta veteri legi tm p mitebant.

In hac questione erunt tres articuli. Primus videbit qd sit sacramentum. Secundus vtz collatio sacroz sit sufficiens ptra egritudines spuales remediu. Tertius vtz sacrm sit gre pductiuu.

Quantum ad pri

mū est notandum. q sacrm capit tripliciter. Uno mō cōit put idē est qd sacru secretuz sicut dicere solem. sacrm dicitur. i. secretuz dicitur. Et Daniel. ij. dixit rex Danieli. Deus vester est deoꝝ reuelas mysteria. qm poruisti soluere sacrm h. i. sacru secretu sibi p somniu reuelatu. Secūdo mō capit put

accipit. 2

appropriat sacris noue legi. r sic sūt ei tres pditiones: fm qd colligit ex dictis magistri in tra i dis. j. Cōditio pma est q sit signū

1 visibile ad placitū institutū: gre inuisibilis Un beat Aug. xiiij. de ciui. dei. c. liij. dicit q est inuisibilis gre visibilis forma. Se

2 cūda q illi gre gerat silitudinē aliq modo ad extra. sic in baptismo lotio corpis cū aq cū expssione sborū silitudo est lotiois inter

rioris. s. a macula culpe originalis quā facit de p meritū passionis xpi. Tertia q sit ei cā aliquo mō. Et g iuxta hęc pōt definitio sacri pprie accepti ex dicti mgrī esse tal.

Sacramentū est inuisibilis gre visibile silitudinē gerēs r ei causa existēs.

accipit. 3

Tercio sumit sepe attributiuē. sic dicitur q corp dñicū in altari ē sacrm. quis nō sit sacrm pprie: s. annexū sacro psecrationis.

Eodē modo ceremonialia veteri legis pnt dici sacramēta. v. q. sacra secreta: iuxta p mā significationē. vel q. sacru noue legi re

Cōditio

psentātia. v. act. futuros circa ea: vt comestio agni paschalis vsum sacri eucharistie. r ita in alijs. Illo pmissio est cōditio mōsalis ad hūc articulu hęc. q dicta notificatio sa

cramēti est bona descriptio sacri. patet. q. p eā hic terminū sacramētū: q est cōnotatiu pueritilitē r breuē notificat p oia ea q cōnotat. g r cōntia patet. q. h sufficit ad bōnā descriptiōnē. r aīs p. q. notificat p suūm gen. s. p hūc terminū signuz. r p tūa q

Dubia. 1

cōnotat vt sup. est expssum. S. circa de

scriptionē incidūt pua dubia. Primū. q res sit sacramētū: vtz sit suba vel accidens

Secūdu. quō cū sit corpale possit esse si. gnū gre: q est res pure spualis. Tertiu. q le signū est: vtz naturale: r h nō: q. sic esset idē apud oēs hoies. vel ad placitū: r sic sa

cramēta essent mutabilia. q. q ad placitū significat: aliē significare pnt. Quartum. quō est signū gre in ficte accedēte. Quintum. q. nō solū in visibilibus: s. etiā in audi

bilibus cōsistit: quare g d. visibilis forma. Pro intellectu dictoz est aduertēduz. q sacrm noue legis est signū sensibile a xpo in

110m

stiturū signās gram quā de eo infundit cū sit interioe h faciēdi: ad qd institutum est

cur gre collatiōis gerit aliq mō silitudinē: r cui est causa mō quodā. Ex q. p. q. sa

Lone

cramētū sepe nō est aliqd vnū. nā exigūt cōmunit materia q est sba. Exigit scdo pba

tio sborū vel aliqd pporionabile qd sepe ē accidens: vt in baptismo sacrm qd significat gre collatiōnē: ē ablutio cū aq cū expssi

Ad. 1

one vocali expssiua trinitat. Per hęc res pōdet ad dubia. Ad p. m. q cōit sacrm

Dubiu

nec est sba nec est accidēs. imo nec est aliqd vnū: s. est signū curatiū morbi spual: vel generatiū spualis sanitat. se vel interden

tis r pfiētis iā genitā. Un sacrm baptis mi est aq abluēdo cū illa q ad materia. Et

platio sborū q se tenet ex pte forme. r qbus post dicit. hęc autē sūt nō sunt suba nec acci

dens s. aggregatū. sicut i morto corporeali curās totale nō est solū vnū s. est forte reu

barbaz: r natura r calor: natural: diuersis tū modis. Ad scdm. q. p silitudinē ppor

Ad. 2

tionis est signū rei spualis. q. pporiona biliter ad effectū q est in materia corpali si

Dubiu

gnificat silitū effectū quē facit de in aīa spū aliter. vt sicut aq baptis mi lauat corp. ita r aīam a p. c. s. ex merito effusiōis sanguis xpi lauat de. r q. de lege ordinata de nō la

uat aīam nisi infundēdo gram post lap sū tō significādo ablutiōnē aīe: significat p le

quēter infusiōnē gre. r ita i alijs. Ad ter. q. est signū ad placitū institutū p xpm ad significāda gram quā dar de credētib

Ad. 3

Et qn d. q. tūc posset mutari. h. pcedit p xpm. s. h non fiet. q. oprime ea instituit. r g licet possit ea mutare: nō tū mutabit. Ad qntū. q. i ficte accedēte est signū gre quā da

Ad. 4

ret si recte crederet: vel si postea fidel fieret. Multa em exteriora signa nō sp secū ipo

Dubiu

tant signatū. nō tū ex defectu signi: sed alia

causa simul puenere q̄ p̄bet impedimētum
 vt i infemo corpali sepe sunt signa sanita-
 tis. quā tñ nō sequit malo regimie vl' als
 impedire. ¶ Ad q̄ntū. q̄ visibile ponit p̄ cer-
 to sensibili. eo q̄ visus int' sensus exteriorez
 certissim' est iudex. siue illud sit visibile vl'
 audibile vel tāgibile. Un' Exo. xx. cunct'
 popul' vīdebat voces. Ponit aut' magis
 visibile q̄ audibile. tū pp̄ certitudinē vi-
 sus. que ē fidelib' i sacramētis. tū etiā q̄ sa-
 cramentoz v̄tus i multis pedet a materia.
 scz apud euentū. qd̄ in singulis sacramē-
 tis visibile est. Hoc de p̄mo articulo.

Quātum ad secū

dum articulū restat videre de supposito. scz
 Utr' collatio sacroz sit sufficiens p̄tra spūa
 les egritudines remediū. ¶ Pro q̄ p̄mo est
 nota dū q̄ spūales egritudines sunt dupli-
 ces. quedā culpe z quedā p̄nē. Culpe sūt tri-
 plices s̄m triplicē statū culpe. Est em̄ aliq̄
 original'. S̄cdo aliq̄ est actualis Et tertia
 actualis venialis. P̄na s̄m venerabilem
 Bedā est q̄druplex. s. ignorantia i intellectu.
 Malicia. i. p̄nitas ad malū in affectu
 Infirmitas i appetitu irascibili. z difficul-
 tas ad bonū. Et cupiscētia ex his p̄lata
 in appetitu cupiscibili. ¶ S̄cdo est notā
 dū. q̄ p̄tra hęc septē vt dic' Petr' de thara-
 tasio li. iij. q. ij. arti. ij. que sequit in h' m̄gr
 Thomas de argētina li. iij. q. iij. arti. iij.
 Septē sacra sunt instituta. Cōtra origiale
 baptisim'. Cōtra actuale mortale peniten-
 tia. Cōtra veniale extrema vnctio. Cōtra
 ignorantia ordo Cōtra maliciā eucharistia
 Cōtra infirmitatē p̄firmatio. Et p̄tra cupi-
 piscētia m̄rimoniū. Que septē sicut reme-
 dia sunt i septē p̄dicta mala: ita adiuto-
 ria sunt ad septē bona. Baptisim' ad actuz
 fidei. Eucharistia ad actū charitat'. Extre-
 ma vnctio ad actū sp̄i. q̄ sunt opa s̄rutum
 theologica. Itē ordo ad prudētiē. Ma-
 trimoniū ad r̄pantiē. Cōfirmatio ad forti-
 tudinis. Et p̄niam ad iusticiē accus. q̄ sunt
 s̄tutes cardinales: homi ad miniculatur.
 ¶ Tercio est notā dū. q̄ iuxta hęc nūmerus
 sacroz sic sumi p̄t qz cū hō post lapsum nō
 sufficiat redinare malū ex pur' naturalibz
 amator hoim de' iuste irat' hoim: tñ miseri-
 cordiē recordat' spūalia sibi cōtulit reme-
 dia q̄bz malū declinaret. Malū culpe ori-
 ginalis p̄ baptisimū. Actualis mortalis p̄

p̄niam. Venial' p̄ supmā inunctionē. Ma-
 lū p̄nē ignorantie p̄ ordine. Malicie p̄ cu-
 charistia. Infirmitat' p̄ p̄firmatiōz. Et cō-
 cupiscētiē p̄ m̄rimoniū. ¶ Et cū in genere n̄
 sint pla mala: nō plura oportuit instituire
 sacra. Et cū sint tot: tot remedia p̄gruebāt
 Eodē mō cū sint iuuamēta s̄rutū z operuz
 eaz: p̄t sufficiētia eoz capi ex sufficiētia se-
 pre s̄rutū in notabili sc̄do p̄us exp̄saz. q̄
 bus faciūt hoim p̄mptū boni opatorē.
 ¶ P̄t etiā sumi eoz sufficiētia ex pte actu-
 um gr̄e. q̄ sunt tres s̄m beatū Dionysii i de
 eccliaistica hierachia. s. purgare: illuminare:
 z pficere. ¶ Ad h' aut' q̄ gra purget triplicē
 agit. Primo purgat originale: ad qd̄ insti-
 tut' est baptisim'. ¶ S̄cdo purgat actuale
 mortale. ad qd̄ instituta est p̄niam ¶ Tercio
 statū mediū. s. statū cupiscētiē: ad qd̄ da-
 tū est m̄rimoniū. ¶ S̄cdo gra illuminat: p̄
 actu visionis viē sacro ordis. Itē p̄ visioē
 patriē p̄ supmā vnctioē. ¶ Tercio gra p̄fi-
 cit: resistēdo malo p̄ p̄firmationē z p̄sentiā
 do i bono: sacro eucharistie. P̄t etiā sacra-
 mentoz sufficiētia sumi p̄ cōpationē ad vi-
 tā hois s̄m rōnē naturale debite se regētis.
 que qz nō est sufficiens ad p̄secutionē vite
 eterne. instituit dñs sacra gr̄e collatiua: vt
 opa rōnis recte p̄ glia sint fructuosa. ¶ Est
 aut' stat' hois q̄ ad se s̄m recitā rōnē regētis
 duplex. Prim' q̄ ad seipm. S̄cdo q̄ ad p̄-
 ximū. Quo ad se est triplex. Nā p̄mo h̄z i-
 gressum. q̄ rōnē naturali parentū solet ad
 bonū manuduci: quez accipit hō naturali
 generatiōe. q̄ vt saluter' sit z ad bonum p̄-
 nus dat' baptisim': q̄ est variū spūsc̄i per
 regeneratiōz. Iuxta illud apli ad Timo.
 iij. Saluos nos fec̄p lauacū regeneratio-
 nis spūsc̄i que infudit i nos abūde. ¶ Se-
 cundo q̄ ad se h̄z p̄gressum. q̄ t̄teret i eo si-
 cut corpis q̄ntitas: ita moralii s̄rutū plu-
 ralitas abū dare. q̄ p̄gressus vel est ad ma-
 lum culpe. sicut sepe ad corpis infirmitatē
 p̄ cur' remedio statuit dñs sacm̄ p̄nē qd̄
 sanat aiām ab actuali culpa: sicut corp'al
 egritudo corpali medicina. Un' Mareh.
 iij. P̄niam agere appropinq̄bit em̄ regnū
 celoꝝ ¶ Vel p̄gressus est ad bonū qd̄ ne in
 arduis deficiat: redit dñs sacm̄ p̄firmatio-
 nis q̄ dat' spūs ad robur s̄rut'. Un' Lu. vi
 timo dic' saluator discipul'. Sedete i ciui-
 tate hac usq̄z iduam' s̄rute ex alto ¶ Se-
 cūdo vt spūali vita mag' z mag' hō pfici-
 at: dñs instituit sacm̄ eucharistie q̄ nutrit

Nota. 1

Nota 2

Nota. 3

S̄cdo

Tercio

Status hois duplex

S̄cdo

et sustentat spūalis vita viatoris. Juxta illud
 Joh. vj. Nisi māducaueris carnē filij ho-
 mis et biberis ei⁹ sanguinē: nō habebis vi-
 tā in vob. ¶ Tertio. hō q̄ ad se hz vite pū-
 tis egressum: q̄ vt bon⁹ sit saluator nō sacra-
 mentū sup̄ me vncōis instituit: q̄ residuū
 p̄nię valeat adimplere et venialia delere. de
 quo Jac. v. Infirmitas q̄s in vobis: iducet
 p̄sbros ecclesie: et orēt sup̄ eū vngēres eum
 oleo in nomie dñi: et oleo fidei saluabit infir-
 mū. seq̄t. et si in pctis sit dimittent ei. ¶ Se-
 cūdo est stat⁹ recte rōnis hoīs in ordine ad
 p̄ximū. Et h̄ duplx. Uno mō put p̄est i cō-
 munitate domestica filioꝝ generatiōe. qd̄
 vt meritorie fiat eterne vite: instituit dñs
 matrimonij sac̄m. Uñ. j. ad Lho. vj. Si
 nō p̄tinēt: nubāt in dño. meli⁹ est em̄ nute
 re q̄ vñ. ¶ Secūdo mō vt p̄est in vita spūali
 in cōitate politica. ad quē statū dedit sacra-
 mētū ordiis. s. sacerdotiū et ordiēs De q̄ ad
 Heb. vj. Sacerdotes hostias offerūt: nō
 solū p se etia p̄ populo. Sic q̄ apparet
 numer⁹ sacramētoꝝ: sufficiētia et ordo eoz
 ¶ Quarto magi ad q̄sitū dēscēdēdo ē animū
 aduertēdū. q̄ duplices sunt egritudiēs spi-
 rituales. qdā culpę et qdā penę: vt in p̄mo
 notabili dicitū est. Et iō q̄stio q̄rit. Utrū
 oīa illa collatio sac̄oꝝ sit sufficiētē remedi-
 atiuā. ¶ Quib⁹ p̄missis sit p̄ma p̄ditio hęc.
 Collatio sac̄oꝝ xp̄i est oīs spūalis culpę p̄
 statu vię sufficiētē remediatiuā. patz. qz si
 culpa fuerit originalis: siue cū actuali siue si-
 ne ea: hāc baptis̄m⁹ curat: vel p̄t eā curare:
 si fuerit actualis: hāc p̄niā p̄t remediare.
 ¶ Secūda p̄ditio. Licet baptis̄m⁹ tā actualē
 qz originālē deleat culpā et debita p̄ ea penā
 tñ nō oportet q̄ sic sac̄m p̄nię deleat culpaz
 sic totalē deleat penā ¶ Prima ps patz Actu.
 ij. vbi dicit Pet̄. Baptis̄m⁹ vnus q̄s est vestiz
 in noīe iesu xp̄i i remissionē pctōꝝ vestroꝝ.
 glo. plenā. ¶ Prima ps sc̄e p̄t patz p̄ illud
 Ezech. xvij. Quotiescūqz igemuerit pctōꝝ
 salu⁹ erit. Secūda ps patz. qz sepe p̄nitio et in-
 cepta satisfactio nō sufficiunt: s̄ requir̄ pur-
 gatoriū. Juxta illud apll. j. ad Lho. iij. Si
 cui⁹ op⁹ arserit: et timētū pariet: ipe autēz
 salu⁹ erit: sic tñ q̄si p̄ ignē. ¶ Correlariū. For-
 tius remediū p̄ culpā est baptis̄m⁹ qz p̄niā
 patz ex p̄ditōe. qz delet penā totā. qd̄ nō sp̄ fa-
 cit p̄niā. ¶ Tertia p̄ditio. Quis collatio sa-
 cramentōꝝ i habētib⁹ vsum rōis neq̄at ad
 longū tps p̄seruare ab oī spūs macula: p̄t
 tñ p̄seruare a letali spūs culpa. ¶ Prima ps

Tertio

Statu
homis
secūdu

Nō. 4

Lōdo. 1

Lōdo. 2

Loze.

Lōdo. 3

patz p̄ illud. j. Joh. j. Si dixerim⁹ qz pecca-
 tū nō habem⁹: nos ipsos seducim⁹ et p̄tias i
 nob nō est. Et Prouer. xliij. Septies in
 die cadit iust⁹. Et dicitū est i sc̄do. q̄ i gene-
 re nō possum⁹ vitare omīa pctā venialia.
 ¶ Secūda ps patz. qz qd̄libet sac̄m dat grāz
 gratūfaciēte: vt dicitū est i articulo p̄mo: q̄
 possum⁹ vitare mortalia pctā Uñ de ea di-
 ctū est. Gra dei vita eterna. ad Roma. vj.
 et ad Rom. v. Accessum habem⁹ p̄ fidem i
 grām istā in q̄ stam⁹. s. p̄tra tēratōes pctō/
 rum. ¶ Correlariū. Collatio sac̄oꝝ nō solū
 est a pctis curatiua: s̄ etiā curati ab egritu-
 dine vsqz ad mortē nisi p̄ eū steterit p̄serua-
 tiua. sequit̄ ex p̄ditōe. ¶ Quarta p̄ditio. Quis
 collatio sac̄oꝝ egritudiēs penales spūs p̄
 hac vita plenariēd curz: eas tñ moderat
 ducēs ad glām oīm lāguore spūalē plenū
 sine sanat. ¶ Prima ps patz p̄ beatū Aug. li
 bro. vj. p̄tra Julianū dicit. Lō cupiscētia
 q̄s ambigat posse minui: nō posse cōsumi:
 ¶ Secūda ps. q̄ eas moderet est Augustini
 dicitis q̄ sic ignorātia minuit: veritate ma-
 gis magisqz lucēte. ita et cupiscētia minui-
 tur charitate magis magisqz feruēte. Lum-
 itaqz sac̄a p̄ferat grām. patz q̄ moderat cō-
 cupiscētiā et sic egritudinē moderat spūalē
 ¶ Correlariū. Expediē christi fideli b̄ sepi⁹
 p̄fiteri. patz. qz i sac̄o p̄nię sp̄ auget grā: per
 p̄ditōnē. ¶ Tertia ps patz p̄ Augustinū in
 libro de v̄bis dñi dicentē. Pctm i hac vita
 regnū p̄didit qñ post cupiscētiās n̄ras nō
 imus. ibi p̄bit vbi dicit. vbi est mors cō-
 tētio tua: Et Apoc. xij. Absterget de⁹ oīm
 lachrymā ab oculis eoz. ¶ Ex his seq̄t con-
 clusio infalis. q̄ xp̄i sacramentalē regnū ē om-
 nis lāguoris vñ in via vel in patria curati-
 uū: in rite accēdētib⁹ et vitā finitētib⁹ i eodē
 patz. qz est curatiuū culpę i via p̄ p̄ditōnē p̄-
 mā. moderatiuū penę i eadē p̄ sc̄dam p̄tem
 p̄ditōis q̄re. et oīs penę seclis iū i patria: p̄
 tētiā p̄tēclis iū eisdē. ¶ S̄ dicit. vtz
 necesse sit fideli hāc totā collationē sac̄oꝝ
 recipe p̄ p̄sequēda salute: Rñdet. q̄ necessa-
 riū in ordine ad finē. et q̄ querit dubitans:
 dupli d̄: vt tra h̄t a p̄ho. v. metha. caplo
 de necessario. vno mō sine q̄ finis nō p̄t ob-
 tineri. Alio mō sine quo non bñ potest ob-
 tineri. ¶ Tūc p̄ h̄ ad dubiū p̄mo d̄: q̄ de le-
 ge ordinata cui libet hoī post publicatiōes
 legi euāgelicę baptis̄m⁹ est necessari⁹. P̄mo
 mō ad hūc intellectū q̄ bñ seq̄t. iste saluabit
 iuxta legē ordinatā dei. q̄ est baptis̄m⁹: ba,

Para. 2

Loze.

Lōdo. 4

Para. 2

Para. 3

Lōdo. 7

dubia

Solo.

Lōdo. 1

ptisat vlt baptisabit. p. 3. p illud Johan. iij.
 Nisi qd renat' fuerit de nouo: no pot' videre
 regnu' dei. ¶ Secdo q' absoluter simpliciter
 nullu' aliud sacroz est d' necessitate salutis
 patz. qz eo solo saluat puer baptisat' an' di
 scatione' recedes. ¶ Tertio. q' i casu q' post
 3 baptisnu' qd comitteret pctm mortale: sa/
 cramentu' pnie est illi necessariu' pmo modo
 patz. qz talibz dictu' est Luc. xij. Nisi peni
 4 tentia habuerit: oes pibit'. ¶ Quarto q' eti
 am ecclie isto mo' necessariu' est sacrm ordi
 nis. patz qz sine ministris sacroz no pot' diu
 pmanere. Juxta illd' p. ouer. xj. Ubi non
 5 est gubernator: populu' corruet. ¶ Quinto.
 q' scdo mo' sumedo necessariu': alia sacra vlt
 psona vlt ecclie sunt necessaria: vt confirmatō
 venietibz ad vsum rōnis pfectōe grē i ba
 ptisate receptr. Eucharistia p spūali nu
 tritōe. Mrimoniu' p noue plis generatōe
 6 Extrema vnctio p pnie pfectōe. ¶ Sexto.
 q' no' cullibz hnti rōnis vsum oim sacroz
 collatio i seipso est necessaria. p. 3. qz p. rōnē
 tibus no' est necessariu' mrimoniu'. nec laicis
 ordiis sacrm. Hoc de scdo articulo.

Quantum ad ter

tiu' articulu' vidēdū est de q'stro. s. Utruz sa
 cramentū sit grē pductiuū? Et qz pductio g
 tie sit saltē in pma sui infusioe p creationē.
 tria sūt creaturę. Primo videbit vtrū
 potētia creatiua sit cōicabil creaturę. Se
 cūdo dato q' non: vtrū creatura possit crea
 tori coagere ad pductionē creaturę. Tertio
 p h' de q'stro. ¶ Quārtū ad p. mū est pmo no
 tandū. q' differentia est inf' generatōz r' crea
 tionē duplex. Prima est q' creatio est p du
 ctio noue rei r' no' de aliq' p. acete p. supposi
 to. Un' p. uenit dici q' est pductio ex nihilo
 sicut dic' mgt' supra lib. ij. dis. j. Sed gene
 ratio ē pductio noue rei de potētia sbiecti p
 2 suppositi sine de potētia sbiecti. ¶ Et ex h' se
 quit scda differentia p cōparationē ad agens
 q' in oi generatōe agēs ordine naturę pus
 attingit sbiectū qz formā: quā pducit no
 uā. p. 3. qz no' pducit eā nisi de potētia sbie
 cti. Per triū est in creatōe. qz creās etiā si
 cret formā i sbiecto: p pus tñ naturalit' at
 tingit esse forme qz ei' esse i sbiecto. p. 3. qz
 no' pducit eā de potētia sbiecti: r' id similes
 formā pducere possit: etiā sine sbiecto cum
 no' de p. deat aliq' mo' in suo esse a sbiecto
 cū de ei' potētia no' pducit: vt in pductioe

Nota. 1

agē intellectus. q' nūc sūt pte creet' r' sit in sb/
 iecto. qz infundēdo creat' r' creādo infundē
 tur: vt dic' beat' Aug'. r' pmit' dictū est. tñ
 agens scz de' creās pus ordie naturę attingit
 esse agē qz eā esse in sbiecto. sicut eā esse i
 sbiecto ordine naturę p. supponit eam esse
 Sic hęc dicta fuerit supra pma q'stioe scdi
 libri pte tertia articli scdi. ¶ Secdo pmitto
 q' q' nūc forme sbiales q' generat' sp' generent'
 p dispositiōes q' lificatiuas p. uias dispo
 nes sbiectū ad eaz receptionē: r' etiā p p. uias
 as cōplexiōes educētes. Juxta illd' phi. ij.
 de aia. Act' actiuoz sunt i patiente dispo
 to. nihilomin' i formis q' lificatiuis est de
 uenire ad aliq's q' imediate pducit de potē
 tia sbiecti: sic q' nullā dispositiōz p. uia p. sup
 ponit p quā educat. p. 3. qz als esset p. cess'
 in infinitū in q' lificatiōz qz p. supponit for
 ma subalis i sbiecto. no' em' posset de uenire
 ad aliquā qn' aliquā potē p. supponeret in
 materia p quā educeret. Et credo q' Aristo
 teles diceret q' h' mō i essent q' tuoz: q' lificat'
 tāgibiles p. mē. de q' bz agit scdo de generat'
 one. c. j. Eodē mo' lumē in sbiecto diapha
 no no' videt p. supponere nisi diaphoneita
 tem. r' sit q' lificat' sup addita: tūc illa no' p.
 supponit aliā. ¶ Tertio pmitto qd' sepe r' i q'
 stione pma pmi libri dictū est. q' p. mū agē
 possit supplere oēm p. trutē causę effectiue se
 cū de. qd' supponit ad p. ns. ¶ Quibz p. mis
 sis vident' mihi hęc p. p. des esse probabiles.
 Prima. Stat q' agēs naturale caliditatē
 in sbiecto pducit via generatōis. r' q' siml'
 agēs p. mū silem caliditatē in eodē sbiecto
 l' alio p. trino pducit via creatōis. apparz
 qz h' no' implicat. ¶ Secdo qz de' pot' creare
 caliditatē sine sbiecto: vt notū est: qz no' mī
 nus qz angelū. r' qre no' in sbiecto i qd' na
 turale agēs agit. ¶ Dicit' si in eodē sbiecto
 fieret caliditas vt qnqz via generatōis: r' si
 mul caliditas vt qnqz via creatōis. man
 festū est q' ille caliditates facerēt vnā cali
 ditate' torale habēt se totalit' silt ad sbie
 ctū. qre g' pot' qnqz g' d' us isti essent gene
 rati r' aliq' qnqz creati qz ecōtra. ¶ Secdo. qz
 videt' q' creatio sp' fiat i instāti. r' generatio
 caliditat' successiue. cū g' instans no' possit
 cōmēsurari tpi: no' porenit creatio cōmēsu
 rari generatōi. ¶ Ad p. mā. q' q' nūc vnā ro
 tale caliditate' faciāt intēsiue: tñ illa ē p me
 dietate latitudis creata r' alia genita. q' nūc
 em' grad' silt habeāt se ad sbiectū q' ad ipi'
 informationē r' q' ad eoz in p. sione. tñ nou

Nota 2

Nota. 3

Cōdo. 1

2

arg. 5. 1.

Argu. 2

Ad 1

habebat se sicut ad ipsum quod ad eorum productionem
 cum quibus sint de eius potentia educati: sic quod agens
 natura plus attrigit subiectum quam qualitate. et quoniam
 quod creati sic quod produces plus naturaliter attrigit
 Ad 2 formam quam subiectum. Ad secundam. quod creatio potest
 fieri subito et successive in rebus divisione habentibus. et quod
 cum vult: vel si velle successive potest creare latitudinem
 gradualiter pari successione ei subiecto vel sine subiecto
 cum successione agens naturaliter successive taliter formam
 de subiecti potentia generat. Sed oppositio
 Possibile est quod in una parte medij lumini vel
 Loco 2 caliditate producat coopante sole. et sicut in se
 cum da parte medij sicut lumini vel caliditate de potentia
 subiecti generet sicut sole. ac etiam sicut in
 tertia parte medij est quod sicut lumini crearet. patet
 sic procedens. quod certum est quod non implicat. Tres
 quod potest se solo generare lumini de potentia subiecti.
 primum. quod potest creare lumini. modo minus est ge-
 nerare quam creare. Tres quod non potest habere sine sole:
 cum habet possit cum sole. et ois agens secundum fructum
 et actiua possit supplere: ut in tertio notabili fuit
 promissum. Tres quod in tertia parte potest
 creare sicut lumini. primum. quod potest creare sine subiecto.
 et quod non in subiecto. Oppositio huius
 Dpposi
 tum
 Argu 1 actionis. Dicit magister meo bonae memorie magister
 gister Jacobus de Erbach quod quodammodo prima quod in
 soluendo rationes quod facit ad actionem suam secundam
 et eius correlaria. pertinet soluendo rationem unam
 quam facit ad tertium correlarium illius ad idem. cui
 concordat ad secundam quodammodo quodammodo in soluendo
 primum dubium quod mouet ad suam determinationem
 Ubi dicit. quod non potest parte supplere
 actionem sol in generando lumini. Unum dicit ad
 quod deum producere lumini sine coactione solis in alio
 quo subiecto: est creare illud lumini. quod huiusmodi
 lumini quod deus sic facit a nullo actu et dependet
 nisi a deo. Et replicat ad seipsum ad dicit
 ponam dicit quod sol producat in alia parte subiecti
 sicut lumini. tunc lumini a quod produxit deus et lu-
 mine b. quod produxit sol sicut dependet a subiecto
 igitur sicut deus creat: ita etiam sol creat. Ratione
 do dicit. quod vix sit quod talia duo lumina eodem
 modo dependet a subiecto sed non ab agente. vnde
 quoniam agens est infinitum: tunc productio talis est cre-
 atio: eo quod subiecto non indiget sed quoniam est fi-
 nitum: tunc est generatio: eo quod habet in actione sua in-
 diget subiecto. Sed salua reuerentia ratio-
 5 doctorum istud non videtur bene dictum. Valde enim
 mirabile esset quod deus non posset generare for-
 mam sine medio et potentia subiecti. tunc quod potest
 1 ea creare: quod in genere actionum videtur difficil-
 limum. et quod si potest quod minus est: quomodo non poterit

quod minus est? Tres etiam quod cum causa secunda: ut sol
 vel lux solis habet posset deo dirigere. quod hoc
 non posset deus sine sole: supplicando id quod face-
 ret lux vel sol. Tres etiam tertio. quod dato quod mo-
 tus sit res distincta a mobili et loco: quod de-
 us producat in primo mobili sine medio. sicut po-
 test probabiliter a multis. non potest habere debet dici:
 quod ille motus creatus. quis deus ad eius productionem
 non indiget subiecto. posset enim illa re produ-
 cere sine subiecto. Et si potest producere motum
 immediate de potentia subiecti. quod non posset
 albedinem vel lumini. Et quod dicitur dum est iuxta
 dicta quod si deus in parte aeris produceret lumini: sic
 quod plus attringeret formam quam eius esse in subiecto
 illa productio esset creatio. Sed si ex alia parte
 aeris vel simul ex eadem sicut lumini produceret ve-
 de subiecto. id est plus attringendo ordine nature
 subiectum quam formam quam deus producat. esset ge-
 neratio. His promissis est ad idem misalis hec.
 Potentia creatiua non potest comparari creature.
 Loco 3 Probat primo auctibus. Prima auctoritas
 Aug. ix. super Gen. ad Iram. c. xxi. de personis
 diuinitatis. Solus enim nullam oino potest creare
 creaturam. Angelus enim vniuersalisque nature su-
 ue magne sueminitus creator est deus. id est primum
 filius. et spiritus sanctus. modo si angelus non potest nec crea-
 tura inferior potest. Idem dicit beatus Aug. ibi.
 de c. xxi. sub his verbis. Creare aliquam crea-
 turam etiam nullus angelus nec seipsum creare potest
 Idem dicit in li. de origine anime ad Hierony-
 mum in his verbis. nullus potest creare nisi deus.
 Idem in li. de ha. innoc. pp. c. xlvi. sub his
 verbis. Reus nullus quibus mimentis deus creator
 re vel dici vel credi licet. Idem Damascenus
 li. ij. c. iij. Qui dicitur angelos esse creatores
 alicuius creature: sunt ois filii patris sui diabo-
 li. Tres Anastasius in libro suo ad Ananiam dicit
 re. quod spiritus sanctus est pura creatura. in alia dicit.
 Creatura creatrix esse non posse: nulli oino
 7 estimo esse ambiguum. Tres Lincon. c. vj.
 ptis secundum de di. no. dicit. A pure nihilo ad-
 ducere in aliquid: cum ois aliquid in infinitum ex-
 dat purum nihil: est infinite potentie. Tertium autem
 est iuxta probata in primo quod infinita potentia non
 potest comparari creature. Sed probat ad idem
 quod certum est quod creature non potest comparari quod agat nisi
 si deo principaliter agente. Tunc sic creatura nequaquam
 at independenter esse: ita etiam non potest independenter
 agere. Si ergo deus potentia creatiua possit compara-
 re creature: vel habet fieret sic quod stare generali in-
 fluentia dei naturaliter crearet vel libere. nullo
 modo deo. igitur ad idem ha. p. maior sufficiet di-
 uisione. Tres minor primo quod non naturaliter. quod

Dicendum

Loco 3

1

2

3

4

5

6

7

probatio

3 **Primo.** cū potētia natural' sit idifferēs q̄tū est de se: ad q̄dlibet infinitoz pducibiliuz. seq̄ret q̄ p̄currere general' influētia dei: potētia creatiua libera infinitas pduceret creaturas: cū nō sit portioz rō q̄re hāc creat q̄ illā: vel vnā q̄ ples. ¶ Forte dices. q̄ iō neq̄t nisi de terminatū. q̄ de nō vult sibi coagere nisi ad determinatū. ¶ Istō nō est pbabile. s. q̄ deus pducere creaturā actiua naturalit'. 2 tñ nū q̄ velle secū pcurrere vt ageret fm vltimū suū posse: cū h sit pprietas agēs naturalit'.
 2 **Secdo.** q̄ ad minus de p̄t ipm pmittere agere fm vltimū suū posse ad q̄d statim se quit q̄ crearet multitu dinē infinitā. q̄d ipli cat. ¶ Nec p̄t dici scdm. s. q̄ libere. q̄ vel h esset sic q̄ posita volitōe i ea: naturalit' seq̄ ret effect' ex ea tā q̄ a cā naturalit'. sic posita volitōe seq̄t habit' sine ei' intētiōe p volū tatē. Et si sic: seq̄t idēz q̄d pus. scz q̄ posita volitōe infinite pducēt creaturē. eo q̄ tali um ē cā natural'. q̄ nō pl' ē determinata ad vnū q̄ ad altez. vltimet sic q̄ posita volitōe: fieret 2 crearet p̄cise ea res ad quā vo lūtas se determinasset. 2 si sic: pone q̄ determi net se q̄ surgāt res sine nūero. statim h erit 2 essz multitu do infinita. q̄d nō hz pbabili tatē. ¶ Tertio pbat. de nēq̄t facere creaturā om̄i potētē. ḡ nec creaturā. tenet p̄ntia. q̄ so la oipotētia ē cā q̄re creaturē obediūt diuī ne volūtati rā in esse q̄ i nō esse. aūs pz q̄ nō p̄t facere aliū deū. ¶ Quarto. q̄ vlt' crea tura cui de' cōicaret potētia creatiua debz esse infinite p̄tū. 2 cū de' talē neq̄at facere vt i pmo pbatū est. nō poterit facere vt cre atura sit creator. ¶ Vlt' sufficeret q̄ eēt p̄tū finitē. 2 h nō. q̄ creare sp̄ supponit infini ratē potētē. q̄d pbat sic. q̄ q̄to (ceteri partibus) aliqd ad filis effect' pductiōz paucio ra supponit: tāto maior' p̄tū ē. s. creator infinite paucioza supponit respectu dati ef fec' q̄ generator. ḡ infinitā p̄tū maiorē hz q̄ generator. ḡ erit infinite p̄tū. ¶ Pa tet maior. q̄ iō de' maxime p̄tū ē: q̄ nihil supponit. 2 natura maior' q̄ ars. q̄ n̄ sup ponit nisi purā potētia. ars aut ens i actu 2 in leuariōe p̄deri: tāto maior' p̄tū ē leua tiue. q̄nto p paucioza idē p̄d' leuare p̄t.
 2 **Et pz mior.** q̄ creator oīno nihil suppo nit s̄ se. 2 ḡ sine p̄pōrōe min' q̄ generator q̄ supponit sbiectū. ¶ Ad illd' ē beat' Aug. iij. li. de tri. c. ix. nec anglos brōs nec malos putare fas ē esse creatores. ¶ Idē venerabi lis Dugo de sacra. li. j. pte. vi. c. vlti. sic inq̄

ens. Denihilo aliqd facere sine de aliq̄ ni/ hil: sol' de' p̄t. Un' patz q̄ i hac p̄dōe fere doctores singl' recordāt. ¶ Quarta p̄ello se quit. q̄ nec sacra veter' leg' nec noue hnt p̄ tūtē creatiua grē. p̄t ex p̄cedēte. q̄ sūt crea ture q̄b' de' p̄tūtē creatiua neq̄t cōicare: vt dictū ē. ¶ S. 3 p̄dōne hāc arguit sic. P̄t mo q̄ cū q̄s nutrit ex hostijs p̄secrat: nutri ens creat 2 creatura. ḡ creatura creat tenet p̄ntia. Et aūs p̄ p̄ma p̄e apparet. q̄ certū est q̄ se pducit nouā materiā quā aū nu tritionē nō habuit. q̄ h est generale i oī nu tritōe. vlt' hāc aū inuenit i hostia: 2 h nō. q̄ tota hostia q̄ ad sbam fuit trāsubstantiata in corp' xpi. nec materia corpis xpi intrat sb stātiā ei' q̄d nutrit. vlt' fac hāc materiā quā de nouo recipit. Et si sic: manifestū ē q̄ non p generatōz: cū materia sit generabil' 2 in corruptibil'. ḡ p creatōz. tenet hęc vltia p̄ se q̄ntia. q̄ n̄ videt ali' eē mod': quo rē de no uo pducere possz q̄d. ¶ Et p̄t affirmari. fac in se materiā quā aū i cibo nō inuenit. et nō fac eā in se ex aliq̄. ḡ ex nihilo. ḡ eam creat. ¶ Secdo sic. vbiq̄z repiūt pus 2 posteri': p potētia dei absolutā poterit repin p̄ sine posteriori. s. pus ē formā pducit q̄ eā pdu ci i sbiecto. ḡ de' p̄t facere vt creatura formā pducit 2 n̄ pducit eā in sbiecto. ḡ q̄ nec ex sbiecto. ḡ q̄ eā creet. patz vltia p̄ntia ex q̄d nois creare. 2 p̄ma de se. scda p̄t. q̄ oīs for ma q̄ pducit ex sbiecto: etiā pducit i sbiecto s. nō ecōtra. mltig enim forme pducuntur in sbiecto quē non ex sbiecto: vt anima intellectiua 2 charitas. ¶ Maior ratio nis videt nō. q̄ q̄re oipotētia nō possit se parare pus a posteriori. ¶ Et mior nō ē. q̄ possit deus facere q̄ fo: ma produceretur 2 q̄ non produceretur in sbiecto: sed non ecōtra. modo h est pus a q̄ nō p̄uertit con seq̄ntia sbiecti. ¶ Et p̄firmat. q̄ vtiq̄z p̄t ē p̄cedētia forme absolute ab agēte q̄ a sb lecto. poterit ḡ de' facere vt forma pducra p creaturā p̄cedat ab agēte nō a sbiecto p̄batio p̄ntig. q̄ poterit separe pus a poste riori. Aūs videt māifestū esse. q̄ nobilitati mō p̄cedet forma ab agēte. 2 ex p̄nti p̄ori: q̄ a sbiecto. ¶ Tertio sic. q̄ p̄t creatiua nō necessario ē infinita. ḡ p̄t cōicari creatē. p bat p̄ntia. q̄ oīs p̄t finitā p̄t cōicari creatē Aūs pbat sic. q̄ si necessario esset infinita aut h essz rō erermi. Et h nō. q̄ ille ē finit' Aut rōe modi. 2 h nō. q̄ cū mod' pductio nis creatōis sit aliqd ad q̄. 2 nō sit diuina

2 dō. 4.

Contra Argu. 1

Confir.

Argu. 2

Confir.

argu. 3

essentia. e aliqd finitū: sic termin⁹ pductus
 Aut rōe pductōis i se. r h nō. qz creatio i se
 sp e finita. Qd prz. qz v l est res q creat. vel
 in ea. r sic sp nō nisi finita res e. Al rōne di
 stātie illi⁹ rei a q pducit res i eē q creat. Et
 h nō. qz pducit de n esse i eē: inf q nulla est di
 stātia: cū inf d dicitōria n sit mediū. v l ex p
 te resistētie. Et certū e q nulla sit resistētia ipi
 us nō esse rei ad esse eiusdē: cū pura nega
 tio nō resistat. Nec etiā aliqd positivū resi
 stit ei qd creat. pferri in sbalib⁹: cū nulla sit
 dria: nec reqrit corrupōz alteri⁹: etiāz si qd
 resisteret: h vtiqz e finitū. g nō reqrit p r infi
 nita ad creādū. ¶ Lō firmat sic. v bicitūz ef
 fecit n ad eqt suę causę: ibi p r a miori cā p
 duci. s i nulla creatōe effect⁹ equal suę cau
 sę. g p r a miori cā p duci qz ab ea a q p duci
 tur. g a creatura. vltia pntia nō ē. qz qd d
 min⁹ e creatore: creatura ē. ¶ Et maior p r z.
 qz ex q effect⁹ mior est qz cā: videt q minor
 cā eū possit pducere. puta ea q gret ei. p
 sertim supposita p creatōe p me causę. Mi
 nor māifesta ē. qz nulla creatura equal crea
 tori. nec etiā p ducēdo p ruri p ductiōe crea
 tori. ¶ Quarto h ar p r attigere totā eētitiā
 dvinā nullo subiecto p supposito ex q fiat
 istd attigere. g p r attingere creaturā effecti
 ue sine sbiecto ex q. pbat pntia. qz magi ē
 attingere creaturā essentiā dvinā totā: qz at
 tingere pductōz creaturę absqz sbiecto. mō
 qd p r i mai⁹: etiā p r i min⁹. a n s norum est
 ¶ Quito. qz creatura p r tinere p r materiā ef
 fectiue. g p r creare. pntia tenet. qz materia
 neq r generari. a n s pbat. qz n videt esse re
 pugnantia q illd q p r tiner magi pfectū p r u
 alit: etiā p r tincat min⁹ pfectū. mō ignis p r ti
 net formā ignis v l caliditate p r ualē. q ma
 ior pfectōis ē q materia. g etiā p r tiner p r ti
 nere inferiorē pfectōz q ē materię. ¶ Sexto
 qz v l infirmitate difficilior acq s tōis ē caritas
 q creat qz p r acq s tita. r h n videt. qz sūe eius
 dē generi r sbiecti: r quō vnū taliū estz infir
 mitē difficilior acq s tōis qz aliō. Al solū si
 nite. Et si sic: poterit p r finira tācū augeri
 q possz i p ductōz charitatē: sic p r i p ductōz
 alteri⁹ p r uis. r cū illa creat: seqt q poterit cre
 are. ¶ Septio. qz creatura p r i annihilatio
 nē. g i creatōz. pntia tenet. qz magi p r crea
 tura que siliōr est optio enti i ea q sūt pfecti
 onis qz i ea q sūt ipfectōis. a n s pbat pmo
 qz forma q corrupit i materiā videt annihī
 lari. qz nec manet i actu nec i potētia. qz cū
 Lōfir. redire n possit: potētia illa cēt h iustra. ¶ Lō

Confir.

argui.4.

argui.5

Argu.6

argu.7.

Lōfir.

firmat. qz si modicū frig⁹ sine sbiecto estz in
 igne: ignis destrueret ipm. r nō p corrupōz
 cū esset sine sbiecto g p annihilatōz. ¶ Lō
 firmat tertio. qz cū calefit hostia cōdēra: ¶ Confir.
 frigiditas ei⁹ annihilat. qz corrupit. r nō in
 sbiectū. r h fac creatura scz ignis v l p sile. g
 creatura p r annihilare. ¶ Octavo. Creatura ¶ Argu. 8
 creare nō videt implicare. g de p r h facere. cō
 seqntia nō ē. r a n s patz. qz n videt quō ex
 hac p pōe. s. creatura creat: aliqz possz infer
 re d dicitōria. ¶ Nono sic A: forma ignis ge
 niti ab igne b: corrupat i aere. r iterato app
 rimet idē a er igni b: e q l i t potēti: sic q n p d u
 rit a. tūc arguit sic. ignis p r pducere formā
 a: r n p generatōz: g p creatōz. ¶ Prz maior
 qz eque potēs ē sic an. r materia eadē ē ei p
 sentata ex q an p duxit a: qre g nō p r ex ca
 eque b n pducere a: sic an Mior p r z. qz idē
 nō p r bis generari. ¶ Decimo. hō p r creare ¶ argu. 10
 alam intellectiua. g. pbat a n s qz hō p r suffi
 cient pparemētia ad ei⁹ recepōz. qz ita
 qz Urz materia p pata possit eā inducere
 Et si sic. cū neqat educi qz indiuisibil est: se
 quit q p r eā creare. Si d r q nō possz. vel g
 p r pducere aliā formā sbale sensitivā: Et si
 sic: hō generaret brutū. ¶ Ul nō p r aliquaz
 pducere: r si sic: tūc a s i n⁹ eēt pfectio hoie.
 qz p r gnare aiām vniā. r hō nullā. ¶ S c d o
 Fili⁹ hois n estz ita p pinqu⁹ hōi sic fili⁹ e q
 equo. p r z pntia. qz filiū e q genuisset equ⁹:
 tā q ad fo: mā de s i n a materia qz q ad mate
 rie d i s p o s i tō z. hō aut respectu sui filij nihil
 gūisset q ad formā s z solū q ad materie d i
 s p o s i tō z. ¶ Et tertio. hō possz i destrucōez
 forme semis: r n possz tñ i generatōz forme
 nouę sbalis. qd ē p o c m ordinē nature. De
 due vltie rōes sūt rētatūg. ¶ Pōt etiāz ad
 hac pte adduci opio v l auctas qz hō i isto
 qnto. d i s. v. c. v l. d i c i t sic. q de⁹ potuit dare
 suo p r a r e d i m i t t e d i p c t ā i b a p t i s m o. i. v t i
 mūdatōe iteriori sū cū dño oparet: s z cer
 tū est q hęc mutatio iterior est infusio grę:
 g sū opat ad creatōez grę cū deo. g creat.
 ¶ Rñdet ad has rōes. ¶ Ad p m ā. negerur ¶ Ad i
 q cū aliqz nutriat ex hostijs psecrat: qz cre
 atura nutriens creat. Ad pbatōz d r. q illaz
 nouā materiā quā recipit cū hostia: cōuer
 tit in chimuz. vel aliā de⁹ imediate pducit
 via p u e r s i o i s s a c r i: s z s p e z p a n i s v e l v i n i
 in materiā: sic an in psecratioe p u c t i t p a
 nem i s u ō c o r p ⁹. r tūc ex hac materia p d u
 cit chim⁹. r ē s i l t p e p u e r s i o a c c i d e n t i ō i m a
 teriā r e d u c t i o n o ō g f o r m e d e e a d ē. ¶ U n d z

Confir.

Argu. 8

argui. 9.

argu. 10.

Ad i

vici pot q factm cu desinit: in copositu no/
 nu puerit: poteria diuia supnaturalit age
 Cōfir. re ¶ Per idē m dē ad pfirmatōz dicēdo q
 n̄ facit i se nouā materiā: s; dē eā facta: im
 corripōe accidētū: vt dictū est Et sic cre
 atura nō creat eā. imo nec pprie dē eā cre
 at. q; facit ipam ex aliq̄ p̄supposito p̄ner
 sione facti in id q̄ ibi generat. qd̄ copositū
 Ad 2 est ex materia r forma. ¶ Ad scōdam. P̄rio
 d̄ q; formā p̄duci via generatōis nec est in
 re p̄us r posteri⁹ q̄ eā p̄duci dē sbiecto. q; p̄
 nit⁹ idē est. p̄duci em̄ forme p̄ generatōem
 2 est eā p̄duci dē sbiecto. ¶ Un̄ sic i re nō est p̄
 us creaturā esse q̄ eā dēpedere a deo. nec ecō
 tra. q; vtrūq; ē creatura. ita i generatōe na
 turali i re nō est p̄us p̄duci q̄ p̄duci i subie
 3 cto. ¶ Et sic nō stat creaturā esse r nō dēpen
 dere a deo. ita nō stat rē p̄ cām scōdam p̄duci
 r n̄ p̄duci dē sbiecto. Et sic soluta est rō. q; r
 negaret̄ mior. q; q; ad res simpli falsa ē: dē
 replica his q; generat̄ dē sbiecto ¶ S; q; arguēs al
 tius petit. forte q; dicit: q; vtrūq; p̄us ē apd̄
 aiām rē p̄duci q̄ eā p̄duci dē sbiecto. r sic
 est ibi aliq̄ mod⁹ p̄nitat̄ quē videt̄ deus
 posse conseruare: r facere esse sine posteriori
 Solo. ¶ Rū dē. q; sic apud aiāz est p̄us: ita apd̄
 eā p̄ esse sine posteriori. q; aiā p̄ intelligere
 rē p̄duci r nō simul cointelligere eā p̄duci
 dē sbiecto. S; ex h̄ nihil dē rebz: sicut etiā
 apud aiām p̄us est dē aliq̄ esse animal q̄ esse
 hoīem. Et ex h̄ nō seq̄t̄ q; possit illd̄ mane
 re aiā r nō manere hō. Immo apd̄ aiāz p̄
 us est dē esse q̄ eū intelligere. r nō p̄ hoc
 eā manere i rebz dē esse q̄ n̄ maneat tū in
 Tercio. ¶ Tercio. forte mag; ad metaphi
 sicā p̄cedēdo d̄. q; vel est sermo dē p̄nitare
 cōitat̄. r sic maior ē p̄a. q; cōmuni⁹ p̄t̄ rep̄ri
 ni sine min⁹ cōi. Et minor est etiā p̄a q; com
 2 muni⁹ est rē p̄duci q̄ eā fieri dē sbiecto. Et q̄
 bñ p̄t̄ ipa res p̄duci r nō dē sbiecto: sed h̄
 est p̄ tū nō p̄ creaturā. ¶ Un̄ p̄ntia sic for
 mat̄ in nullo bz apparet̄. q; p̄missē sūt be
 ne dū p̄sire ad inferēdū q; rē p̄duci: p̄t̄ rep̄
 3 riri sine h̄ q; fiat dē sbiecto. ¶ S; tu addis
 in p̄dione q; dē p̄t̄ facere q; p̄ creaturā sicut
 p̄mū sine scōdo. r h̄ nō assumpsisti in p̄mis
 sis. ¶ Un̄ si i maiore dicit̄. vbiq; rep̄t̄
 1 p̄us r posterior: ibi p̄ potentia dē potest fi
 eri vt creatura faciat p̄ius r non posteri⁹.
 Maior negaret̄. q; bene reperitur p̄t̄ via
 cōmunitatis: in quod tamē creatura non
 potest nisi simul feratur in posteriori. vt p̄t̄
 us est agere: q; agere dēpendenter. Sequit̄

tur enim. agit dēpendenter. ergo agit. r non
 ecōtra. r tñ dē nō p̄t̄ separare i creatura p̄us
 tale a posteriori. q; nō p̄t̄ facere q; creatu
 ra agar: r q; nō agar dēpendent. Ita etiā nō
 p̄t̄ facere q; p̄ducat r nō p̄ducat dē subie
 cto q; sic potētiē limitatē ē nō agere nisi ab
 alio: ita etiā ei⁹ est nō p̄ducere nisi ex alio.
 ¶ Alia ē p̄nitare ordiis. s; q; aliq̄d ordiē p̄ce
 2 dicit̄ aliō Et h̄ mō q; cōd̄ sit dē maiore: mior i
 mō actōis creaturē ē falsa. s; q; ordiē actio
 nis creaturē p̄us sit formā p̄duci q̄ eā p̄du
 ci dē sbiecto. Immo ecōtrario ē. q; vt dictū
 fuit i p̄ma p̄te h̄ articl. generās p̄ natura
 lit̄ attrigit materiā dē q; generat: q; formam
 quā generat. r iō etiā p̄t̄ p̄ attrigit ordiē
 natē ipam i fieri ex sbiecto q̄ ipaz s̄m se vl
 q; eā p̄duci s̄m se. eo q; eā esse s̄m se vl p̄du
 ci s̄m se neq̄t̄ attingere nisi p̄ p̄ attingēdo sb
 iectū. ¶ Quāuis em̄ i re idē sint: vt i p̄ma p̄
 3 te solutiōis dictū fuit. n̄ apd̄ aiāz p̄nt̄ dē
 tē ordiē q; forma h; p̄duci: p̄cedit̄ p̄sidera
 tio sbiecti r p̄ductōis ex sbiecto p̄t̄ q; co
 gnitio ipi⁹ p̄duci q; ad ei⁹ modū. p̄us em̄ ē
 cognoscere q; a cā scōda forma p̄duci dē sb
 iecto q; cognoscere q; p̄duci p̄ eāz eo mō q;
 p̄duci. Si ei cognoscere dē hō q; forma p̄
 ducit̄ a cā scōda. q; p̄duci dē sbiecto: p̄ est
 via causē cognoscere: q; p̄duci dē sbiecto.
 licz q; ad effectū cognitiō p̄ductōis sit p̄or.
 q; etiā cōiō: ¶ Per idē m dē ad pfirmatōz
 q; vtrūq; ē q; p̄or ē dēpedētia forme ab agere q; Ad p̄fir.
 a sbiecto p̄nitare dignitat̄. Et q; dē p̄t̄ fa
 cere q; dēpedeat ab agere s; seipo. q; ip̄e p̄t̄
 eā create sine sbiecto. s; n̄ seq̄t̄ q; possit face
 re q; dēpedeat ab agere limitatō i fieri sine
 sbiecto ¶ Scōdo q; licz mō nobilitati dēpē
 2 deat forma q; fit ab agere totali: eo q; illud
 eā eminet̄ icludit̄ q; a sbiecto qd̄ sepe eā nō
 sic eminet̄ icludit̄. n̄ nō p̄t̄ dē facere q; cā se
 cūda faciat eā a se dēpedere r n̄ a sbiecto eo
 q; mō actōis sūq; forma q; fit: necessario plū
 bus modis s̄m diuisa genera eāz dēpedet̄ i
 fieri. q; p̄fectio: i ordiē ad ei⁹ fieri n̄ p̄t̄ esse
 sine min⁹ p̄fecto: eo q; limitata potētia limi
 tate agit: r ex dēterminato receptiuo. ¶ Ad Ad. 3
 rertia negēt̄ aīis. ad p̄batōz ei⁹ d̄. q; ex p̄te
 mōi actiui vl agēt̄ necessario p̄t̄ q; creat̄ ē
 infinita. opter em̄ q; sit libera. q; si natural
 esset: infinita sil p̄duceret: vt ad p̄dionem
 fuit argutū. ¶ Scōdo q; oia imagiabilia vo
 2 lūtat̄ sūq; subsunt: quo ad dēpendentiā. mo
 do hoc requirit̄ infinitatem vigoris. ¶ Et Primo.
 q; h̄ opteat. p̄r. q; creatio sit p̄ volūtatē cre
 Ta 1

Ad p̄fir.

Ad. 3

Primo.

Ta 1

ator sic p ea efficiat. r si no oia imagiabi
 2 lia ei b effer: rncipio suo n pareret. S cdo
 mo etia reqnif in finitas stur: vt dicit alij
 qz limitara st: limitatu hz modu agedi q
 3 est ex sbiecto. r q i creatoz no pr. Tercio id
 de illa sturte no pr dare creaturę. qz creatu
 ra no e capax ei. sic no e capax stur q sibi
 dimissa cu generali influetia dei pducere ml
 titudine infinita. Si ei crearet naturaliter
 tuc infinita mlritudine crearet. Et si libere
 ruc cu influetia generali possz male velle. s.
 agere qru possz. r sic itez seqret mlritudo i
 finita. qz n possz dari maxia mlritudo cre
 abilitu. Et n pl e termino potetie creaturę
 ad tce q ad cetu vl quelibet aliu numeru.
 Replicā ¶ Forte dicit q de creatura hnt eale creati
 ua sturte possret sp regere r ad dbitu nuz
 Confir. dirigere creadoz scz oprimu. ¶ Et pfirmat
 qz si micha el hret sturte creaturā: illud icō
 uenies nullo mo seqret qz p pfirmatoz i
 bonu nuqz sua potetia vteret nisi ordinate
 Rnsio ¶ Sz hęc n soluut. qz bn arguit q d talez
 sturte si ecr possret sp regere i bonu. Sed ar
 gumetu petit aliud. s. an possit de p mittere st
 1 turte creaturā pducā suę defectibilitati. s. q
 pr eligere expni suā maximā potetia. ¶ Si
 dz qz sicut dato q sturte creaturā possit cō
 municare: porent eā dimittere tali volitōi
 coagēdo generalit eide. r tuc necessario vi
 2 det seq mlritudo infinita. ¶ Si dz q n possit
 eā dimittere suę defectibilitati: tuc d aliqd
 necessario ageret ad eę. qd fmo fidel n ad
 mittere. ¶ P cr h p r qd dicēdu sit de micha
 ele. qz qzuis sic recē vt pfirmat in bonu ni
 hil icōuenies veller. tñ restitur p me suę cō
 ditōi: discōuenient velle possret sic r luc
 fer discōueniēt voluit r stati mlritudo sic
 ret infinita: posito q veller expni suū mari
 mū posse. Sic g de neqz necessitari ad di
 rigēdā creaturā i bonu simplr. sic scz q non
 possit d ficere nec facere q creatā pducit ml
 titudine infinita. ita n pr ei cōicare potetiaz
 creaturā. Ad pfirmatoz negē maior q vbi
 3 cūqz effect n est e q lis cause: qz ibi effectus
 possit a miori cā pducī. h e dicere q n ud
 possit pducī a cā miori qz a deo. vl q angel
 vl aia intellectua pducī possit ab inferiori
 qz a deo. q oia falla sūt. ¶ Ad pbatōz ma
 1 ior dz q effect creatibiles sic q n generabi
 les sic sūt angli r aie intellectue n pnt pducī
 a cā adēta sibi. nec actiue. qz vn itellect
 creat n pr pducere aliū itellectu creatū.
 nec etia passive qz neqz creati nisi a solo dō

¶ Et videt mihi breuit q illa maior iniat
 falso fundamto. s. huic: q ad pductōz ali
 2 cul effect possit sufficere ad q rto cause p
 ducitue cu ipo effectū. qd tā theologicę qz
 sep histicę e fallū. qz ad oem pductōz reqn
 tur pcurus dei. q sine pportōe e maior effe
 ctū. ¶ Ad q rta q brūs pr attigere totā eēn
 tiā dinā: s. finitę solū. qz n pr eaz itelligere
 ita pfecte sic est itelligibil. Nec pr diligere
 ita pfecte sic e diligitibil. Et hęc e nafa crea
 turę rōnal q mediate lumine glig: eleuabilē
 in deū. ¶ Sz qd ibi addit q h possit sine sb
 iecto p supposito falsuz e. qz ipe necessario
 est suę visōis r dilectōis siue fruitōis sbie
 ctū. Et g n seqt ad h q pr pducere creaturaz
 nisi cu sbiecto. ¶ Ad pbatōz pntig pr dici
 vno mo q creaturā attigere eēntiā diuinā
 nec magi nec min e qz creaturā posse i crea
 re. qz creaturā effectiue posse creare: simplr
 nec e: nec eē pr. ¶ Sz admissa imagiatōe dz
 q creaturā attigere deū fruitiue e ei natura
 4 Eā aut attigere effectū creatōis. s. vt creet:
 oimode repugnāt suę potetie limitare exi
 stēri qz h ecr eā attigere modu agēdi dno p
 priū. Uez e q si possz creaturā attigere cre
 ationē cōphēsiue. s. vt eā raryz diligeret sic
 diligitibilē. tuc possz e q r tō i diligitō r co
 gnoscēdo bonū. r sic sine dubio possz etia i
 creatōz: s. h creaturā n pr. ¶ Ad q rta negē
 añs. ad pbatōz dz q n sp illd qd p rinet ma
 5 gis pfectū effectiue: etia p rinet min p fcm
 effectiue. qz ignis p rinet effectiue formam
 ignis. nō tñ p p h purādū e q p rinet effe
 ctive formā stę: quā nō pr pducere ignis.
 ¶ S cdo qz sepe min pfectū e impducibile
 p naturā. sic lux sol. q qā accidens e min p
 2 secta e qz ignis: r tñ nō pr ignis eā pducere
 qz nō videt pducibil nisi a deo seu p xum.
 Sici pposito. esto q dicerem qm positōz
 q r dā antiqz q spēs supior eminet p rine
 ret pfectōz spēs inferior: vt forma materiā. n
 tñ p rinebit eā effectiue. qz materia p potē
 tias nafaales neqz pducī. ¶ Ad scrtā q dif
 ficultas accidōis pr itelligi duplr. vnō mo q
 ad formā q acqrit fm se. alio mo q ad mo
 3 dū q xpēdet ab agēte actiue eā pducēte.
 ¶ Tūc p h dz ad formā q charitas q creat
 est finitę difficilior a cōstōis qz q cūqz res
 q generat q ad modū q xpēdet ab agēte.
 qz xpēdet ab eo sine p supposito e matie de
 q fiat. r h e solū stur ifinitę. nlla ei st finit
 ta ad h sufficere. Ad pbatōz illi dz q n e
 in cōuenies q st inferior: imo frigiditas si

Replicā

Confir.

Rnsio

ad aliō

Ad p fir.

Ad. 4

Ad 5

Ad. 6

crearet q̄ ad modū illū depēdēte infinite et
 set difficilior q̄ generatio s̄tut' v' calidita/
 tis. imo q̄ forme subalis q̄ generatur. eo q̄
 mod' ille p̄supponit a ctore infinite: q̄ pot'
 re in esse p̄ducere sine subiecto. v' talit' in
 finit' est idē a ctore p̄ductiue: quē nō suppo
 nit sic generatio in q̄tū generatio ē. eo q̄ li/
 cet eū p̄supponat: in h̄ nō est in q̄tū mō in
 finit' suę p̄ducit: s̄ pot' in q̄tū p̄ma cau
 sa existēs: ois effect' general' efficiēs cā cri/
 4 sit. ¶ S̄z dicit. Si charitas est difficilior
 nis acq̄sitiōis infinite q̄ ad modū q̄ creat.
 q̄ res est iste mod' v' est ip̄a res p̄ducta p
 creatiōe. t̄ h̄c nō oportet esse difficiliorē
 q̄ subam generalē: cū sit essentialit' accidēs
 t̄ min' p̄fectū. Ul' est creator. q̄ eo nulla est
 difficultas. t̄ q̄ ei nihil est difficult'. Ul' cre
 ator cū creatura. t̄ adhuc non videt' q̄ sit h̄
 difficult' infinite q̄ totale generāō cūz for/
 ma genita. eo q̄ i eo etiā d' est inclusus: cū
 cā sc̄da neq̄at generare sine p̄ma. ¶ R̄ndē
 hic. q̄ loq̄ndo de h̄ mō q̄ ad rez. mod' acti
 uus est creator: q̄ d' infinite difficult' agere
 in q̄tū creat q̄ in q̄tū generat. nō q̄ i eo
 difficultas est. seu etiā q̄ facili' sit ei i re ge
 nerare q̄ creare. s̄z q̄ ad modū intelligen
 di nōst' ex creatiōe tot entiu' q̄ voluerit: v'
 ferit infinite vigor' t̄ nō ex generatōe. Nā
 sequit' h̄ creat. q̄ est infinite s̄tutis. Nō au
 tē sequit' hoc generat. q̄ est infinite s̄tutis.
 6 ¶ Eodē mō pot' dici q̄ mod' creati' passiu'
 est res q̄ creat: q̄ d' infinite difficultioris pro
 ductiōis in q̄tū creat q̄ forma q̄ generat.
 nō q̄ infinite est: nec q̄ difficultas est deo
 in ei' p̄ductiōe: s̄z q̄ creati' infert infinite
 creatoris i s̄tute vigoris. q̄ generari nō i/
 fert. sequit' em̄. hec res creat: q̄ p̄ducit ab in
 finito vigore. Et nō sequeret' ex pre impli
 catiōis terminoz. h̄ generat. q̄ generat ab i
 finito vigore. Aristoteles em̄ p̄mā p̄nciaz
 p̄cederet t̄ sc̄dam negaret i lumie naturali
 q̄ creatiōe infinite t̄ illuminatiōez p̄ce
 deret inferre: t̄ generatiōez nō. ¶ Ad septi
 mā. neget' aīō q̄ creatura pot' i annihilati
 onē. Ad p̄bationē d'. q̄ forma q̄ corrupit:
 corrupit in materiā. sic que generat: gene
 rat ex materiā. Sic em̄ bona dispositio sub
 iecti educit formā de potētia materię s̄tute
 agētis. cui' formę antea nihil p̄fuit in ma
 teria s̄m rectā metaphisicā. sic dispositio re
 pugnās formę: formā corrupit: t̄ redigit i
 materiā. sic q̄ nihil ei' postea derelinquit in
 materiā. Et est p̄ma generatio ex subiecto.

q̄ de ei' potētia sit. Sc̄da s̄z corruptio: est
 in subiectū. q̄ ei' dispositiōe repugnāte for
 me pot' ip̄a in eo dēmit: v' hec vult p̄hs i
 p̄mo phisicor' i sine. ¶ Nec est annihilatio. 2
 q̄ illa nō sit p̄ dispositiōes s̄bicti: sicut nec
 creatio. Nec aliq̄d post se dimittit in q̄d fi
 at: sicut creatio nihil p̄supponit ex quo fiat
 ¶ Ad p̄batiōem d'. q̄ hec p̄ntia ap̄d Ari/
 stotelem nihil valeret. hec forma q̄ corrupit
 nec actu nec potētia manet. q̄ annihilatur
 q̄ redigit in subiectū q̄d in corruptiōe est
 vltimū. Sicut etiāz nō sequit' hui' formę
 que generat nihil an̄ fuit. q̄ creat. quia suffi
 cit q̄ fiat ex subiecto: licet nō ex aliquo sui.
 ¶ Secūdo d' q̄ illa forma manet i potētia Di. 2
 in materiā i ordine ad deū: nō solū quo ad
 creatiōe: s̄z etiā q̄ ad generatiōe de mate
 ria. posset em̄ d' cā generare de potētia s̄bie
 cti illi': vel sine agēte sc̄do libere: vel repro/
 ducēdo easdē influētias t̄ causas sc̄das nu
 mero q̄ eā a p̄ncipio generauerūt: t̄ s̄nt ap/
 plicare. ¶ Q̄ aut' Aristoteles dicit. q̄ idēz
 nō pot' bis generari. bñ dictū est. q̄ loquit'
 sine miraculo. Lūi' cā est. q̄ idē mor' egl'z
 eedē influētie numero q̄b generat forma
 nūq̄ post p̄ naturā poterūt reuerti seu redi
 re. q̄s tū d' easdē i numero posset reforma
 re. t̄ sic p̄ eas eandē formam i numero p̄us
 corruptā regenerare. ¶ Nec Aristo. diceret 2
 q̄ mor' d' p̄ditū q̄ est corruptio: iō sit in
 materiā. q̄ illa forma maneat post i mate
 ria ad posse redire. s̄z q̄ de potētia materię
 p̄mo fuit educta: t̄ post p̄p' dispositiōes ma
 terię s̄bi discōueniētes i ea corrupta p̄ edu
 ctiōe formę seq̄nt'. manet tū i materiā i po
 tētia ad redeundū i idēitate specifica: nō i
 idēitate numerali. ¶ Ad p̄mā p̄firmatiōz Ad p̄fir.
 q̄ modicū frig' sine s̄bictō exis nō patere
 tur ab aliq̄ nisi deus suppleret vicē passī. sic
 s̄z q̄ p̄ illi' d' s̄tione aliud p̄ p̄nsionē ge
 neraret. sic sit i trāsmutatiōe accidētū sacri
 altar'. ¶ Et q̄ h̄ sit ita parz p̄mo aucte phi
 1 p̄mo de generatiōe. c. de actiōe dicit'. Si at
 est aliq̄d separū calidum: h̄ nihil patietur
 ¶ Sc̄do p̄z h̄ rōe. q̄ tot' conar' naturę est 2
 in bonū. eo q̄ regit' ab agēte optimo. t̄. me
 taphisicę. Et q̄ n̄ intēdit vñq̄ de p̄ se alicui'
 nō esse. cū h̄ nihil boni icludat. s̄z cū p̄ducit
 v' p̄ducere intēdit eē formę alicui' icōponi
 bilis. tūc p̄ accidēs t̄ secūdario corrupit il
 lā p̄cedere: sine q̄ corruptiōe neq̄ p̄ducere
 formā quā itēdit. cū itaq̄ ex frigore sine s̄b
 iecto secluso mirado p̄ exp̄sso n̄ possit caloz

Ad. 7

Ad p̄fir.
p̄mam

replica

Confir.

Nota.

Risfo

pducere sibi sile: iuxta illd p h i . j . p h i f . n e /
 q3 discordia ex se p cordia generat. seqtur q
 nuq3 ad ei3 corruptio3 ageret. q3 h essz de p
 se femi i no esse. qd i se nihil h3 boni. ¶ Sed
 replicabis fortit dicedo. de p t p caliditate
 ignis illa frigiditate destruere nihil pduc
 do. g p creatura p t i annihilatio3. g pari ra
 tione p t p creatura i creatione. vltia pntia
 fuit pbata i ista pfirmatioe. Et pma par3
 q3 illa est p a annihilatio: cui3 null3 eterni
 nus positu3. Et ams p t3. q3 si essz illud fri
 gus i sbiecto: de p calitate posset ip3 destru
 ere. r qre no eode mo qn est extra sbiectu si
 velit destruere possit. ¶ Et pfirmat. q3 pot
 ipm p uertere i sbiectu calidu ipm corrup
 do a caliditate: vt docet expiētia : supposi
 ta fide i corruptioe frigiditatis: i sacro altar3
 cu spēs desinūt esse. Vel i caliditate i altera
 tioe calefactiois. qua facit caliditas sacro
 calefacto. g p t i p m u sine scdo. s. i annihila
 tione v l destructio3 frigiditatis: sine h q seq
 tur generatio caliditatis r sic i annihilatio3
 p r . p t3 pntia. q3 vtiq3 forma q seqt. pducit
 voluntarie r no coacte nec ieuirabilis. g pot
 in p m u sine scdo. ¶ Si d r q vez est p mira
 culu: r placet mihi. q3 habet ppositu. q3 se
 quit3 agēs natale p t p miraculu i instrumē
 talit3 annihilare. quare g no posset instrumē
 talit3 creare. ¶ Ad istas pūgitinas rōes m /
 det p m ittedo q nullo mo pt caliditas age
 re i frigiditate separā. eo q nihil esset rece
 ptiuū illi3 actiois. no ei frigiditas cu no sit
 nata sbijci caliditati nec materia cu no ha
 beat materia. ¶ Quo p m itto m det negādo
 ams. q de p possit p caliditate ignis illa frigi
 ditate destruere. q3 oimode repugnat q ca
 liditas i ea agat. vt dictu ē. ¶ Ad pbatō ez
 1 ams. pcedit q i sbiecto possit p caliditate il
 la frigiditate destruere. Et d: pseqnt q h n
 possit qn ē extra sbiectu p frigiditate. eo q
 frigiditas p supponit sbiectu i qd agit et de
 cui3 potētia sile suū generare p r . Et sic sine
 sbiecto no pt pducere sibi sile: ita m lto mi
 nus suū p r rariū destruere qn sine sbiecto
 2 ipm p r rariū suū suerit. ¶ No ei hnt forme
 aliqua p r rarietate in se p se. q3 oēs bonę
 sunt. oēs ad eū dē finē pducit3 sūt. s. vt i eis
 appareat sapia p ditor3: s3 solū rōe sbiecti
 de cui3 potētia nitūt generare sibi sile cui ne
 queūt sil inesse. Et iō i separū frig3 calidi
 3 tas n pot agere de p se. ¶ Nec etiā pt h rous
 facere nisi via suppletiois: vt q suppleat vi
 cē sbiecti. s. vnū in aliō p uertedo: ac si eēt

subiectu: sic fit i alteratioe hostie cōsecrate
 ¶ Ad pfirmatio3. credo q p p r i e lo q n d o n
 sit pcedēdu q calidū agat i hostia psecratā
 s3 oīs actio q in ea fit: fit mirabilis r imedi
 ate a deo suppletē r facere h qd agēs natu
 rale i ea faceret si esset i ea materia. facit tñ
 hęc eo mo q faceret agēs naturale: s3 no p
 agēs naturale. Est ei nature agēs natural
 vt agat no nisi i materia: de cui3 potētia ip3
 p t pducit. v l saltē ei3 effectū. qd no ē h q hęc
 est opio scori in. iij. r seqt eū Syrach. recu
 2 tans de h opione doctor solēnis Thome r
 Scoti. Et seqt scori q h dicit: pur hęc recu
 rat Adā scōa qstioe q r i i solutioe scōi du
 3 b i j . ¶ Et g neget q caliditas alterat hostiā
 s3 de h facit via p ueritōis imediate. eo mo
 do q caliditas h facer3 si ibi esset subiectu
 r sictorū argumētū cessat. ¶ Et rōnabiliter
 4 dictū est. q3 no est caliditas nata agerē ni
 si i subiectu: de cui3 potētia p r suū sile v l suū
 effectū generare: vt dictū ē. ¶ Occa autē di
 5 cit. propē rōes tactas sup q r r u i r reportatōe
 qstioe de actōe r passioe a accidētū sepatōz
 q creatura p r annihilare: s3 n create. q3 seq
 ret possibilis pducēdi sil infinita ex crea
 tioe. cui3 p p r t i o n a b i l e n seqt ex annihilati
 6 one. Et ita Occa negaret pntiā. ¶ Ego autē
 credo creatura. s. q creatura n p r agere nisi i
 sbiectu. Materia hęc ē valde speculatiua
 r d i f f i c i l . v i d e a t q l i b z q d s i t b o n u . e g o s i c s e
 7 tio pbabilis scripsi. ¶ Per h etiā p r z q d d i
 cendū ad scōa3 pfirmatōz septim3 rōis. q3
 caliditas ignis n agit i hostia psecratā nec
 mediū nec calor nasal accipiētes hostiā s3
 oēs hmōi actōes fiūt miracose r imediate
 p t r u : e o m o a g e r e q i t a l i a a g e r e t a g e r i a n a
 t u r a l i a s i e n t i i s b i e c t o ¶ A d o c t a u ā . n e g e t
 8 ams. r ad pbatōz d r . q m l t a i p l i c a t : e r q b
 tñ no pnt ifem p d i c t o r i a v i a c u i d e t i . s i c u t
 hęc i p l i c a t . p r i d i u i s n o n g e n e r a t f i l i u . v l
 hęc: de no est trin3 r vn3. v l hęc. duo sūt d i j
 p e s s e n t i ā . U n q h e c i p l i c e t : c r e a t u r a c r e a t
 d o c e t a u t e s s c o z a d p d i o n e m a d d u c t e .
 ¶ P o t tñ d i c i q a p d p i ā r d o c i l e m e n t e n o
 2 l e n t e p r e u i r e : s e q t . c r e a t u r a c r e a t . g e s t i l l i
 m i r a t a v l p o r t e n e i n f i n i t e : c ū e q u e f a c i l e s i t
 c r e a r e m l t a s i c u i v n ū . e t e t i ā s e q t . c r e a t u r a
 c r e a t . g n o e s t i l l i m i t a t a . q 3 o i s c r e a t u r a i n
 e o q c r e a t u r a e s t : f i n i t a r l i m i t a t a e s t . r h e c
 s u n t p r a d i c t o r i a . ¶ A d n o n ā . a d m i s s o c a
 s u d r . q i g n i s b . s i n e m i r a c u l o s p ā l i n o p o t
 r e p r o d u c e r e f o r m ā a . L u i c ā s u p i e p o s t
 t a i l s c o d i c t o s o l u t i o i s r o i s s e p t i m e . s 3 q 7

Lofir.

Ad 8

Ad 9

mor⁹ celi: influētiē & aliū aspect⁹ supiores de
 terminātes ignē ad pducendā formā a:
 Ad for. trāscūt & redire nō pnt sine miraculo. Et
 g ad formā neget āncedēs .ad pbariōz dē
 q licet ignis sit equopotēs sicut añ fuit: tñ
 aspectus celi: mor⁹: lumē: & influētia q rēter
 minabāt tūc ignē. b ad pducēdū a. nō sūt
 nūc. Quis sint pfiles. & g pōt in filem for/
 Ar. 10. mā: s; nō in eandē. Ad decimā neget añs
 q hō pōtter creare aiām intellectuā. Ad p
 bationē dē. q hō ex disposita materia sicut
 in ea destruit formā semis: ita de ea si de⁹ vel
 let coagere: pduceret nobilissimā formā in
 ter omnes formas materiales: quā tñ nunc
 nō p̄t pducere: eo q de⁹ ad illi⁹ pductōem
 nō vult ei coagere: s; vitē illi⁹ nobiliorē
 dat formā scz spūalē. quā creādo infundit
 & infundēdo creat in q mirabiliter suā om
 nipotentā oibz facit notā. qz formā de mhi
 lo creatā & spūalē tēdere fac ad materiā. et
 2 indivisibile divisibile informares. Un nō
 sequit q asin⁹ sit pfectior hoie: s; xū cū ho
 minis potētia ad materialē & extēse forme ge
 neratiōez nō velle coagere. qz vult meliori
 mō illā hois actiōz & sublimiori divinitus
 adimplere. Ad scōaz pbatōz. neget p̄ntia
 q dē. q filli⁹ hois nō eēt ita ppinqu⁹ hoī sic
 3 filli⁹ equi equo. Ad pbatōz pcedit q equi⁹
 generat suo semie suū filiū q ad formā et q
 ad alia. & q hō nō generat suū filiū nisi da
 do materiā ppinquā t illā disponēdo. S; z
 et hō nō seqt qn sit rāra ppinqtā. qz si hō si
 liū generaret q ad formā vt dicitū ē: ille eēt
 hoī totalit⁹ dissilis. Nō em esset hō s; bru
 4 tū. qz n̄ est aiā rōnale. Et tō erq filli⁹ ho/
 minis sumit de hoie q ad materiā q dispo
 nit p hoiez. & aiā rōnalis ppata materiā si
 militudie dei insignit p xū: tūc cū aiāz debe
 ret hō pducere si naturalit⁹ generat formā
 nullā ē differētia ppinqtar⁹ q ad naturalē
 dilectōz. qz eq naturalit⁹ videt hoī q ipse ge
 neret filiū suū. sic videt equo q generet suū
 5 S; q ad dilectōz rōnalē maior i hoie de
 bet eē dilectio: ex q i filio suo dei imaginē eē
 cognouit: & formā ei⁹ nobiliori mō pductā
 & ad altiorē finē qz si ipse eā genuisset. vñ dē
 hō egredi de vtero p̄ris sui rōe h⁹ ppinqta/
 n̄. iuxta illd gen. xv. Qui egrediet de vtero
 6 mo ipz habeat heredē. Ad tertiā pbatōz
 ptz p ea q dicta sūt ad rōnez i pncipio. De
 aucte mgr̄ dicit q dā q mgr̄ in hō nō tenet.
 Pōt tñ dici q mgr̄ loq̄ q dñs potuit dare
 suo patrē dimittēdi pctā i baptisimo misse

rialit. s. exhibēdo sacm q de⁹ dimittit pctā
 & dat grām. Hoc de p̄ma pte hui⁹ articuli.
 Quātū ad scōam pte videndū est. Unū
 creatura possit creatori coagere ad pducti
 onē creature. Pro q notādū est q creatū
 ra pōt capi dupl^r. Uno mō generalit^r p eo
 qd a deo expēder sine sbiecto p̄supposito: si
 ue h sit mediate siue imediate. Et h mō
 1 ois res dependēs est creatura. qz rñ aliq nō
 imediate dependēt a deo nisi mediate sbie
 cro. tñ mediate dependēt ab eo sine sbiecto
 eo q sbiectū ex q dependēt tā qz ex materia p
 ductū est ab eo & nō de sbiecto p̄supposito
 Et h mō non est qstio qn creatura possit
 2 creatori coagere ad pductōz creaturē. Lo
 agit ei cglū deo ad pducēdas creaturas h⁹
 mūdi inferior⁹. sic sol adueniēdo generat &
 recedēdo corrūpit: vt exp̄ctia ptz. Sic em
 coagere deo aliō nō ē nisi ad generationez
 actiue pcurrere. Nā ea q generāt h mō sūt
 creaturē. Scōdo mō creatura sumit stricte
 scz p eo qd de⁹ imediate pducit & nō de sbie
 cro p̄supposito. Et h mōi creatura ē duplex
 scz p se sbistēs: sic est angel⁹: v⁹ cglū fm col
 q ponūt q cglū nō sit ex materia. Et alte
 2 ri inherēs sic intellect⁹ inheret corpi i gene
 ratiōe hois & infusiōe aig. Et sic grā inheret
 ipi aig: quis creēt: tñ infundit aig in tu
 stificatiōe pctōis. Scūdo est notandū
 q creaturā coagere creatori i h mōi creatu
 re pductiōe pōt itelligi dupl^r. Uno mō co
 3 efficiēdo ipaz creaturā. Alio mō nō efficiē
 do s; disponēdo. Et h dupl^r. Uno mō p
 parādo materiā: sic q d lege ordiata dei de⁹
 2 formā creatā sibi infundat. Scōdo mō dis
 positiōe extrīseca. Exēplū de his oibz vt si
 qz aquā ponat ad solē vt evaporēt & stat q
 3 sol huic aq̄ introducat leuitatem. Scōdo ad
 hāc introductōez actiue pcurrit caliditas q
 leuitatē educit. Tercio itrinsece & dispositi
 ue ad receptōz leuitat⁹ disponit raras: eo
 q leuitas introducit & recipit cit⁹ i sbiecto le
 uificato. Quarto dispositiue extrīsece pcur
 rit mag⁹ extēsiō aq̄ i latitudie cū pua pfūdi
 tate. qz q ad h mōi cit⁹ p̄ sol leuificare & ele
 uare p̄t de bilitatē resistētiē i passō. Tercō
 2 etiā ē notādū q creaturā pcurrere effectiue
 ad pductiōz creatē p̄t itelligi dupl^r. Uno
 3 mō respectu sc̄i v⁹ creati q ipz aliq mō cu z
 do cōpducit i sua eēntiā. Alio mō q q̄nis
 ipz q ad eēntiā n̄ p̄p̄e pducit tñ agit aliqd
 circa aliud ad cui⁹ pductiōnē de⁹ i mō ponē
 tem impedimentū illū effectū pp̄tia p̄tute

Pars. 2
articl. 3
Nota.

Scōdo
modo

Nota 2

Nota 3

Lodo. 1 sola deducit ad esse. ¶ Illis pmissis sit pma conclusio hęc. Nullo modo pot creatura coagere creatori ad pductione creature eius essentia coproducendo. pbat. qz qd nequit creare: hoc etia nequit essentia creature p pte pducere. s; nulla creatura pot creare. igit r. Patet maior. qz pducere essentiam creature: ea attingedo q immediate pduatur sine poteria subiecti est creare: vt in pma pte dictu est. Minor est dco respōsal pcedentis pti. ¶ Lorelariū. Creatura nullo modo pot coagere deo in pductione angeli vel anime intellectue vel grę: essentias istoz attingendo r coproducendo. Patz ex conclusioe. qz hoc esset creare. ¶ Secūda conclusio. qzuis in creatione creature p se existens nequeat creatura deo coagere directe quo ad ei pductione vel receptionem tamē in pductione creature alteri inherētis pot creatura deo coagere subiecti dispositioe ad eius receptione. ¶ Patet prima ps quia in pductione angeli vel mudi siue alterius qd subiecto nō indiget: neq creatura coagere: materia pparādo: cū materiam nō habeat. nec essentia pcreādo p ditionez pcedentē. ¶ Probat secūda ps. qz in creatioe aie intellectue coagit homo sicut r sol subiecti pparatio e. s. in disponedo r organizando ad ipsi receptioem: put cōiter est pcessum. ¶ Tertia conclusio. qzuis in rei creatione nunq creatura deo coagat ad essentia creati pductioem: tñ pot sibi coagere aacione pua. rōne cui ex misericordia vel ex pacto cū ecclesia de illū effectū pstituit in esse p creatione que als nō crearet. ¶ Prima ps pte. qz cū creatura neqat creare: nequit deo coagere ad creaturę quā de creat essentia pducendā. siue sit p se siue in alio. quia si ei essentia pduceret: tūc cōcrearet. r sic crearet. qd nō pcedit. ¶ Patet scda ps qz aliqs pces pguas pot obtinere a deo vt creet in alio pna gram. Et sic licet nō pducat gram: est tñ causa actiua ad gratia: pbat eam apud deū impetrando. Sic em Isaac Ben. xv. pbat obtinuit dari conceptum Rebece. r aias Jacob r Esau a deo creati. Sic vt dicit beatus Augustin' s; mo ne pmo de passione beati Stephani. Si martyr Stephan' nō sic orasset: ecclia Paulum nō hret. s; ideo de terra erect' est paulus qz i terra inclinat' exaudir' est stephanus. g. orōes bti stephani apd deū obtinuerūt vt creādo graz infunderet aie pauli. r

Lore.

Lodo. 2

Lodo. 3

Lodo. 4

hęc gram nō habuiss;: nisi stephan' peo orasset: vt expsse dic dicta auētas ¶ Quarta conclusio videt seq ex pmissis q sic creata neqat creare ita neqat deo pcreare. Pz pma ps ex pma r pncipali dco pcedentis pti artidi pte scda ps ex tribz dcoibz h' pti. qz licz creata cū deo possit pcreare r disponedo materia ad recipiēdu: vt dic pma ps dcois secundę. v' etiā agere ad extra aliquē effectū ad que de' ex misericordia v' pacto aliquē effectū creat. vt dic scda ps dcois. iij. tñ eētia effect' creati nō attingit p pte: nec pcausat: vt dixit pma dco h' pti. r pma ps tertie dcois siōis eiusdē ¶ S; dices. pces stephani fuerūt cā efficiēs grę pauli r nō via generatōis. g via creatōis. g dco falsa. pntia nō est. r maior rōis pte. qz fuerūt cā grę de' pntit paulū. q pueri o fca fuit p infusioz grę. mo qd ē cā cause: ē etiā cā causari. g fuerūt cā efficiēs grę. Minor nō ē. qz gra pauli nō potuit generari. ¶ R. ex dictis q si cā efficiēs d: q pducat effectū. negat aīns. qz pces stephani nō fecerūt graz pauli ppe: cū ad illi' generationē nō pcurrerāt. sic. l. attingedo eētia grę pducte. ¶ Et ad pbatōz pcedit q hmoi pces fuerūt cā dēpcatiua p pte quā de' de dir g. rā paulo. s; nō seqt q fuerūt cā efficiēs grę: p pte loqndo attingedo graz ¶ Ad pbatōz. l. ad illā maximā. qd ē cā cause: ē cā causari. d: q h ē vey i causis hntibz vim v' pntē de p se sup cāz faciētē causari. qlic nō hnt pces scōz sup deū creatorē grę: q sola misericordia pces admittit: vt si qs hūil' hō rogaz ducēvt facerz socratē aduocatū: r dur ex bona itētiōe illi' hūil' hōis puocat' ita faceret: nō eēt dicēdu p pte h' q ille hūil' fecisset socratē aduocatū: ex q nō hūit vim sup ducē faciētē ¶ U' alit d: q illa regla hz dicit in his q silz hnt modū causandi. nō em seqt materia ē cā socrat' r socrates ē cā platonis sui filij. g materia socrat' ē cā platonis: cū i nullo genere cause possit dici ei' cā: qz non silt se hz materia i causando socratē: sic socrates i causando platonē ¶ Sic i pposito stephan' fuit cā dēpcatiua solū r de' cā pūsiua pauli. r id nō optz cū nō silt mō se hēant i causando q illd qd fuerit cā cause sic effect' sic exaudiedo: eēt etiā cā causari: cū nō silt hincinde dēpēdeat ¶ Alit pte dicit ad aīl' distiguēdo causa efficiētē grę pauli. qz v' i telligit q ē cā efficiēs ei': sic q ea mediare vel immediate pduxit q ad eētia. r sic negā dū ē aīns: r pnter dicēdu ē: sicut dictum est

dco. 4

Instat.

Solo

2

3

4

5

6

De 3. p. reb. arti. culi. 3. Nota. 1

Nota. 2

Nota. 3

Lo. do. 1

pba. 2

pba. 3

1

2

ptinua. no pba. tois. iiii.

7 ¶ Vel intelligit qd fuit ca de pcatina cui? exau
 ditione gra pauli pducta est. Et sic pcedit
 ams. 7 dicat qd fuit ei? ca p generatoz ordi
 mitalis 7 vocalis qua fudit p ea ad deū. et
 ideo nō oportet qd p creatōz. Hoc de scda p
 te hui? articuli ¶ Venio ad tertiā ptē ad vi
 dendū vtrū sacra sint graz pductētia. Pro
 quo pmo notādū est. qd de h sunt dug opi
 niones pbabiles. Quaz vna ponit q la
 camēra de p se pte diuina sibi indita sunt
 pductina grē. Alia ponit dñū. Ego recitā
 do ea quā credo pbabiliorē: solūā motiua
 opionis oppositē put potero. ¶ Scdo est
 notādū. qd gra sicut 7 charitas est p? a deo
 infusa p creationē: 7 nō educata de porentia
 volūtāt: sic nec alię ptes theologice. 7 h
 supponit ad pñs. ¶ Tertio est notādū qd
 sacra pducere grām p? intelligi duplr. Uno
 mō qd habeāt aliquā pte absolutā iditaz
 ipis q in nite suscipiētib vel dispositiue vl
 pductiue graz pducāt. ¶ Alio mō sic qd eis
 nulla talis p? absoluta in hēreat: s; qd ex i
 stitutiōe diuina ipis diuina p? assistat q in
 nite suscipiētib ea grām creat. ¶ Quibz pte
 missis est pma p?tio. Sacra nō pducūt g
 tiā in aia pmo mō. Ita p?tio pmo patz ex
 scdo notabili: in qd dicitū est. qd gra creat. cū
 pba. 2 g nulla creatura possit creare. p?z. qd sacra h
 mō nequeūt grām pducere. ¶ Scdo. qd vl
 ista p? poneret i elemēto: tūc nō essz op?
 p?o: vl in p?o. 7 sic nō essz op? elemēto vl in
 vtroqz: 7 quō capiat h hūana mēo: qd idēz
 accidēs nūero sit i diuisis genere. s. in sba 7 i
 accidēte: Tertio sic. qd qd difficile p?cipit:
 7 qd nec rō nec auctas cogit poni. 7 sine q
 oia pnt saluari: supflue ponit. s; ita est d ra
 li pte absoluta: qd sacra debēt effectiue vl
 pductiue graz pducere. igit. p?z maior d se
 ¶ Et mior declarat. pmo em māifestū est. qd
 vald difficile p?cipit hęc p?. videlicet pmo
 vtz sit corpāl. 7 tūc ē supflua. qd qd rō deus
 p vñū corpālē iditū sacro ageret i aiaz. ea/
 dē rōe ageret ipōmet sacro corpālē sine tali
 medio. vl spūalē: 7 est difficile imaginari
 quō spūalē absolutū inheret corpālē gene
 re diuino. s. p?bis: aeris: 7 elemēto. ¶ Scdo
 difficile ē videre: vtz sit pmanēs vl succel
 sua. Tertio difficile videt. quō agat i ani
 mā. Et qro: vtrū subito agat vl successiue
 cū aia ei nō coagat. ¶ Szq nec rō nec auctas
 cogat cū poni: patebit ex his qd dicet i seqn
 2 saluari. p?z. qd puentē p? dici qd p? assiste

do sacro cū nite suscipit in aiam creat grām
 7 alia dona sil infundit sine tali pte me/
 dia. qd aiam ornat. Ad qd em ponit ml/
 tiplicatio miracloz: qd qd facilitate fieret il/
 la p? i sacro. eadē sine ea p assistētiā dei nite
 suscipiētib fieret i aia. ¶ Scda p?tio est. qd
 scdo mō sacra sunt pductētia graz. pbat sic
 ¶ Illa qd de? sic assistit qd i nite accedētib sp
 ex pacto diuio grām iducit: dicitū scdo mō
 pducere graz. s; sacra nouę legē sunt hmōi
 i git 7c. P?z maior ex tertio notabili 7 ex sill
 tudie. qd si essz istitutiū signū plūbrū qd qd
 qd h p?rarer: darēt ei certū floreni a recepto
 re ducē. manifestū est qd quis h i se nulluz
 florenū valeret: tñ ex illa istitutiōe vl ordi
 natiōe diceret valere centū aureos. ¶ Sic
 esto qd sacra nullā pte se habeāt pducti
 onis grē. qd tñ p assistētiā diuie pnt p fide
 7 tenorōz suscipiētib ea sp graz 7 alia do
 na tribuūt i aia: ipa dicit ea facere. ¶ Itēz
 qd nec pba hēset: nec aq tor: danis ha
 buerit aliquā pte curā di lepra naama. d
 q. iiii. Re. v. tñ qd hūilit p tenorōz se sub dī
 dit p?bis pphē: 7 p fidē se lauit. assistens di
 uina p? lepra ei? mūdauit. Pone igit qd ex
 pacto sic statuisz de? vl p talibz p?bis 7 talē
 bus lorōibz lepra mūdaret. iam diceret: qd
 hmōi pba 7 lorōēs existerēt leprę purifica
 tiua. quibz nlla vis p in hēsiōz eis eēt addi
 ta. nec aliquā mūdatiua ab eis pte reci
 peret ipa lepra: s; qd eis assistēs vis diuina
 purificat leprā. ¶ Sici pposito qd sic se hz
 ex pacto qd assistēs ei diuina vis: sp suscipiē
 ti nō poneti obicē: graz pter: illā grām d? p
 ducere. Et mior manifesta ē. Quilibet ei ri
 te accedēti aliqd sacro assistēs ei p? dei g
 riā pferet vl auget. ¶ Lorelianū. quibz sacra
 nullā pte si bi iherenrē habeāt sup addi
 tā: tñ extēso noie dicunt magne pnt: eo qd
 ex assistētiā diuie pnt nite suscipiētib ea:
 grām infundāt. p?z pma ps ex pma p?dōe
 scda ex scda. ¶ Szqz correlariū. Licz sacra
 pprie i aiaz recipientē ea: nihil diuinū faci
 ant: tñ dicūt facere graz 7 alios aie ornat.
 eo qd diuie psonę assistēs eis ex rei pacto
 cū ecclia: hmōi infundāt aie recipientē. Pa
 ter eodē mō sic p mū. Prima em ps seqt ex
 p?dusione prima. quia nō vident hre vim
 aliqd aie in ducēdi. Scda pater ex scda
 Hęc opinio magis est intelligibilis: et sa
 ris videtur pia 7 catholicerecipientia. et g
 huic magis credo. ¶ Pro qd sunt mltę rōes p
 babiles qd brenitaz cā narrare p?mitto.

Lo. do. 2

1

2

3

Corre. 1

Lo. do. 2

opponit ¶ **S**z in serariū hui⁹ opinionis ē alia opi
 nio etiā pbabilis. z est sancti Thome ter/
 tia presumptio. q. lxxij. arti. j. iij. z. iij. z. i. sci/
 pto dis. j. ponens q in sacramentis est aliq
 virtus creata qua influūt in aiām. Quia
 cū acceptio sacramentoz datur anie gra
 tia gratificans z gra gratis data. Sicut
 est caracter in his in quibz impmitur cara
 cter: vel ornat⁹ anime: vt in ceteris in qbus
 non impmit⁹ des debilitatio penarū influ/
 ctaz p pmo peccato. ¶ Dicit q respectu grē
 gratificantis sint sicut causa sine qua nō.
 Sed respectu impmissionis caracteris z orna
 tus aie sint cause efficiens. Et respectu con
 fortatiōis potentiaz z debilitatiōis infirmi
 tatū que facit gratia gratificans: sint cau/
 sa disponens. ¶ Un⁹ dicit. q recte sic i pur/
 ganda aiā p igne purgatorij gra est in/
 fra aiām: sine qua purgari non posset. z est
 aiā habēs reatū. estqz ipe ignis purgās
 eam. Sic in acceptiōe sacramentoz ē ani
 ma habens debilitatē suaz potentiaz. Se
 cundo gra in aiā curās z tertio sicut sacra/
 menti exterior. qbz puenientibz roborantur
 z sanant⁹ potentie. z potentie gra magis cura
 re potētiās mediāte sicut sacramēti. ¶ Ad
 hoc sunt auctoritates z rōnes. Q. enim sit
 aliqua vis in dita sacramētis pbant pmo
 auctoritate Bede dicētis in omelia sup il
 lud. Venit Iesus ad Johem in iordanē:
 vt baptisaret ab eo. q tactu mūdissimē car
 nis sue dedit vim regeneratiuā aqs. q al/
 qua vis collata est aquis ex cōtactu salua
 toris. Et certū est cū sit collata creature nō
 cognoscēti q necessario sit creata. Et tertio
 q sit spūalis qz est regeneratiua. z istud est
 eoz ppositū. ¶ Itē beatus Aug⁹ sup Johes
 omelia. xij. z habet in dicitis. j. q. j. dicit. q
 est sicut aquē vt corpus tāgat z cor: ablu/
 at. Vult q aqua baptisimi habet sicut
 abluēdi cor. de qua arguat sicut an. ¶ Ter/
 tia est mgti in lra. dis. j. c. vij. dicētis. q sa/
 cramentā nouē legis dant salutē: quā pmit
 tebant sacramēta veteris legis. nō autē pore
 runt dare salutē nisi dent gram. ¶ Quarta
 auctoritas est beati Augustini sermone de
 epiphania: dicētis. Aqua est subtilis: sed
 subtilior p benedictionē efficit. qz vsqz ad i
 teriora aie penetrat: z celesti roze pfundit.
 z occulte vias vite donat. ¶ Quinto. Du/
 go dicit li. j. de sacramētis. Sacramēta g/
 tie pmo p benedictionē virtutē in se sancti
 ficationis recipiūt. ac deinde quā pinent i

se sanctificationē pferūt. ¶ Sexto. qz non
 minus opa misericordie debet fieri ministe
 rio creature corporalis qz opa iusticie. modo
 notū est q opa diuine iusticie sūt ministe
 rio creature corporalis: vt pēne damnatorū
 quibz dicit. Itē maledicti in ignē ptemum
 Matth. xxv. g. 10. ¶ Ad istā opinionē ar/
 guit dñs abbas de Ervaco. qui videt hāc
 sequi qstioe pma qti libri. p dione scōa sic
 quia omis medicina aie debet posse pduce
 re sanitatē aie. modo sacramēta sunt medi
 cina aie z gra ei⁹ sanitas. g sacramēta pos
 sunt pducere gram. ¶ Secūdo. qz cū sint i
 strumēta diuina qbz deus dat gram: non
 essent apta in strumēta nisi essent aliq mo
 do cause grē in pducendo. ¶ Tertio argu/
 unt aliq sic. Nō min⁹ mediāte re corporali
 pot xps trāsfundere gram: qz pms patēs
 cū re corporali potuit trāsfundere culpa: s;
 pms patēs cū re corporali trāsfundit culpa:
 igit. Patet maior. qz potēti⁹ est xps in bo
 no qz pms patēs in malo. Minor patet
 p mgti in scōa. qz peccatū originale actu
 pcurit libidinoso trāsfunditur in filios.
 ¶ Cōfirmat. qz si pms patēs non peccassz
 iusticiā originale trāsfundisset in filios. g a
 fortiori xps suis sacramētis trāsfundit no
 bis graz. tenet pntia. qz ita bñ iusticia erat
 res spūalis sicut gra. ancedēs est venerabi
 lis Anselmi in libro de conceptu pginali.
 ¶ Quarto. qz si nō hāt vim talē sup actiōe
 in aiām. sequeret q solū essent causa sine q
 nō ipsi⁹ grē. falsitas pntis pater. quia sic
 nō haberet aliquā potēstatē sup sacramēta
 veteris legis. que etiā vt circūcisio fuerunt
 causa sine qua nō. Un⁹ Sen. xvij. Masca
 lus cui⁹ ppuj caro circūcisio nō fuerit: pe
 ribit de populo suo. g cū circūcisio illi po
 pulo dabat gra z non sine illa. ¶ Quinto.
 quia vtiqz sacm est causa grē: z nō in alio
 genere cause qz efficiētis. z g cū nō pducit
 pncipaliter gram gratificantiē: que creat
 videt q dispositiue pducit eandem: vt di
 ctū est. s. subiectū pparādo vt efficacior sit
 gra. Et hoc est ppositū h⁹ opinionis. tenens
 pntie. Et anis quo ad pma pte patet p est
 nitioē sacramēti: que dicit. q est inuisibil
 gratie visibile signū: eius similitudine z ge
 tens z causa efficiēs. Et minor manifesta ē
 qz nō posset ostēdi in quo alio genere cau
 se essent causa nisi in genere cause efficiētis
 ¶ Sz hęc fm veritate nō pducit. non em
 videtur q oporteat ponere aliquam hmoī

aucre. i.

Rōne. 1

Ad phi.

Solb.

virtute. qz vt argutu fuit: nulla est necessitas nec euidēs vtilitas nec cogēs auctas ppter quā talē oporteat poni. ¶ Et ad hoc lo nār sba sancti Ambrosij i dicitur de se. di. ij. dicitis. Spūs sanctus manēs in sacris la. tenter opat. Et h̄ directe ponit opinio p̄ma

¶ Et subdit Ambrosij dicitis. Effect⁹ sacra mentoz facit solū s̄tus diuina. ¶ Et mgr̄ dicit. hui⁹ libri. c. vij. recitās sba b̄ri Am brosi lib. s. de spūsato dicit. q̄ in bap̄tismo inuocat trinitas: vt inuisibiliter ibi operet p se. i. sine alio. sicut visibiliter extra p mistz

¶ Et ḡrenedo opinionē p̄mā m̄det ad oēs auctes. Qz em̄ Beda ⁊ alij doctores dicūt christū tactu suē mūdissime carnis ⁊ disse vim regeneratiuā aq̄s. nō sic intelligēdum est q̄ aliqd̄ donū spūale pprie indidit aq̄s sed q̄ p illū tactū ⁊ instituit vt infallibili ter recipiētibz fide ⁊ deuotiōe bap̄tismum: s̄tus diuina assistēs aq̄s daret regeneratōz spūalē. Sic em̄ etiā ecclia orat in quadaz orōne. Perficiāt in nobis q̄sum⁹ dñe tua sacra qd̄ p̄tinet. i. pficiāt in nobis eā grām ad quā ea instituit: vt videlicet p̄sucto eo rū vsu eis assistēdo: ip̄e p̄ticipm eā oparet in recipiēte. ¶ Et beatus Aug⁹. sup̄ Johānez nō vult q̄ aq̄ pprie lauet cor: s̄z q̄ virt⁹ diuina assistēs aq̄s lauet ip̄um. Cū post illa sba dicit beatus Aug⁹. q̄ hoc nō facit son⁹ trāsiens: s̄z s̄tus manēs. nō ḡ est s̄tus i ver bis nec in aqua: s̄z assistēs eis ⁊ manens in aīa nite recipiētis. ⁊ hec est virtus diuina.

¶ Eodē mō mgr̄ vult q̄ dant salutē: nō p̄ pria s̄tute inherere ip̄is nec eis agētibz aliqd̄ in aīa: s̄z s̄tute diuina assistēte ip̄is ex pa cto qd̄ misericordie ad salutē gener⁹ huma ni instituit. q̄ pducit in aīa grām. ¶ Eodē mō intelligit auctas b̄ri Aug⁹. q̄ aqua s̄b/ tilioz sit b̄ndictiōe: nō in se s̄z diuina s̄tute sibi sic recepte sp̄ assistēte. ⁊ q̄ dat vias viꝛe nō in aīa aliqd̄ faciēdo: s̄z assistente spūi tus sancto grām aīe inducēte. ¶ Eodem mo do Hugo dicit. q̄ recipiūt sacrificatōem b̄ndictiōe ⁊ salubre assistentiā spūsati siue diuine s̄tute. ⁊ p̄ferūt quā p̄tinet. i. deus eis p̄ferit cū humiliter recipiunt exteri⁹: grām ad quā instituta sunt aīe interi⁹. ¶ Est em̄ mo dus loq̄n di sacre sc̄pturę ⁊ doctoz q̄ qñ ali qd̄ sp̄ ⁊ frequēter sit cū alio: dicere p̄cedens facere seq̄ns. q̄uis sol⁹ ⁊ hoc faciat: accē prādo p̄cedēs vt dicit p̄p̄ba. q̄ sicut aqua ignē ita elemosyna extinguit p̄ctm. cū tñ manifestū sit q̄ opa corpalia misericordie

vel spūalia nō hnt s̄tute extinguedi p̄ctm s̄z ⁊ ppter ea facit hoc. Et ita in p̄posito. Dicunt em̄ sacra virtutē cōtinere. qz ⁊ ex pacto disposuit eis assistere: q̄ virtutem in fundit accipiēt. ¶ Ad sextū qd̄ assumitur q̄ opa iusticie sūt misterio creature ignis materialis. ⁊ h̄ videbit post p̄ grām dei. s̄z admissio h̄ adhuc nō sequit q̄ eodē modo opa misericordie. qz opa gr̄e q̄ dant in sacramē tis solius dei sunt. qz ⁊ est q̄ iusticia im/ piū q̄ indulget p̄ctm. influit ⁊ auget spūa/ le bonū. nec ad hoc eget misterio creature. nec est dēces vt ad hęc agat. tñ hęc facit as/ sistēdo sacris: dūmodo ea q̄s fideliter ⁊ cū deuotiōe recipiat. ¶ Querit ḡ hoīm humiliatiōe: subiiciēdo se rebz inferioribz. s̄sa/ cramentis. nō aut̄ sacramētoz ad intra coo perationē. ¶ Sec⁹ est ⁊ opibz iusticie: i. q̄bz quadaē eq̄rate p̄tra passi sit: vt sicut abusu creature q̄s deliq̄t. sic eius dē p̄nali actu tor queat: vt his puniat in q̄bz excessit. ¶ Ad rōnes q̄s adducūt isti ⁊ p̄latim dñs Ab/ bas. ¶ Ad p̄mā. q̄ medicina aīe q̄ vim so/ lum h̄z ex diuina institutiōe: nō est actiua i aīam ⁊ p se: s̄z ⁊ assistens medicīne curat aīam humiliter recipiētis ip̄am. ¶ Ad secun dā q̄ sunt causa gr̄e: nō p hoc q̄ aliqd̄ i aīa p̄dūcāt. s̄z qz ⁊ recipiētibz ea nite ip̄is assi stens pducit grām ex pacto. ¶ Ad p̄mā all arū rōnum neget maior. qz nō est s̄le de p ductione culpe i quā p̄t homo libere desi ciēdo. ⁊ ⁊ pductiōe gr̄e quā sol⁹ ⁊ habet pducere. Nec hō p̄curit ad eā ⁊ coagen do. ¶ Ad p̄batōem maioris p̄cedit q̄ xps est potētior: i. bono q̄ aliq̄s in malo. s̄z potēt est nō sic q̄ possit bonū creare cū creatura. vel q̄ creatura possit coagere ad creatiōez

¶ Posset etiā negari minor. qz pprie loq̄n do p̄m⁹ parēs nō trāsfundit culpā origia/ lem q̄ formalit̄ est p̄uatio original̄ iusticie in aīa debite in esse. vt in sc̄do dicitur est. q̄/ uis materiale culpe s̄z carnē morbida trās fundat. ¶ Ad p̄firmatiōem dictū est in se/ cūdo. q̄ p̄m⁹ parēs nō transfudisset origia lem iusticiā: s̄z sanā transfudisset carnē: cui ⁊ infundēdo aīam s̄l̄ illi in didisset origi/ nale iusticiā. Et ad illā mentē loquit̄ vene/ rabilis Anselm⁹. vult em̄ q̄ si nō peccasset filios generasset iustos: ⁊ iusticiā aīmē i/ fundēte. ¶ Ad q̄rtā rōnē: neget p̄ntia qua infert q̄ solū essent cā sine qua nō: sed sunt cause ex dei institutiōe q̄ faciāt grām p se: nō sic q̄ h̄ p se faciāt aīe influēdo aliq̄ sua

Ad. 1
auctē

Ad. 2

Ad. 3

Ad. 4

Ad. 5

Ad. 6

2

3

Ad. 1

Ad. 2

Ad. 3

1

2

Confir.

Ad. 4

Bb

virtute. s; q; d' assistens ipis: cū ipa faciāt
sua opa circa corp' facit gram in aia. Et in
hoc differūt a sacramētis veteris legis. q; illis nō sic assistebat deus cū eis generādo
Ad. 5 gram: s; mūdabāt corpa solū. ¶ Ad qntā
q; omēs hē sint verē ad bonū intellectū: sa/
cramēta nouē legis magnā habēt frutem
pducūt gram: mūdāt aiaz: r' p'siles. eo mo/
do q; de hoc dictū est. s. q; fruce diuina inse/
parabiliter assistēte ipis dicūt taliū hē vir/
tutē. nō q; in aiam aliqd faciāt effectiū evl'
dispositiue: s; q; ex pacto r' ordinatiōe del'
qñ rite recipiunt r' adhibent cor'pib: d' mē/
tib' ingent frutē via creatiōis. Hec de ter/
tia pte hui': r' ex pntēte toto articulo.

His premissis re

spōdet ad rōnes pncipales. ¶ Ad pma. ne
get aīns. q; nō sint remedia p̄na p̄tra defe/
ctus peccati original. Ad pbatiōem. neget
minor. q; egritudinē tollere nō possunt Ad
pbatiōem cū d; q; nō possint nos reducere
ad statū innocētis. Rūdet. q; h' sit verum
nec ille stat' erat ex natura: s; ex grā iusticie
originalis infusē. Et q; non oportet q; ad il/
lum nos reducāt: s; sufficit q; curēt vulnera
inflicta: r' q; p̄seruēt a futura ruina. r' h' pnt
sacra in nō ponēte obicē. Ad scđam pbati/
ōnē minor. q; p̄nitas ad malū manet in
nob' ad exoratiū ne cadam' p̄ supbiā. r' hęc
nō ē p̄cām: nisi q; illi p̄sentido cadat. quā
tū regnū sacramētale p̄nit' euacuat cum
dixerit ad regnū. ¶ Ad scđam iōnē p̄nci/
Ad 2 palē. neget aīns. Ad pbatiōem ei' q; qd sit
de maiore. neget minor. s. q; omē p̄cām mor/
tale est infinituz. imo ego puto q; ipossibile
sit esse aliqd p̄cām infinitū. Ad pbatiōem
ei' p̄mā p̄cedit ad bonū intellectū q; p̄cca/
to offendit d' s; bonū infinitū. Et cum i/
fat. q; est infinitū. neget p̄ntia. r' ad pbatio
nē ei' neget: q; tāto sit p̄cām graui': q;nto il/
le q; eo offendit fuerit maior r' dignior. q; n/
ritas em̄ intēsiua peccati nō debet sumi p̄/
nes dignitatē obiecti q; qd sit. sicut nec qn/
titas intēsiua act' boni debet attendi p̄nes
nobilitatē obiecti p̄p' qd sit. Nō em̄ opoz/
ter si obiectū sit infinite bonū: p̄p' quod sit
act' bon' q; ex h' ille act' sit infinite bonus
¶ Sic etiā p̄ oppositū de malo. Ad pbati/
ōnē illi' maioris: ad p̄m in. v. ethic. d; q;
vex sit q; p̄cussio p̄ncipis nō solū ledit p̄n/
cipē: s; cōitatē cui' est p̄nceps. vñ debet pu

niri graui'. q;nto periculosi' r' dānabili' et/
cessit. S; p̄cām factū in dū id mortale mere/
tur. q; ea vita cōtemnit: vñ r' mortale vo/
cat. Et q; eterna vita est q; sp̄nit: nisi p̄ ḡti/
am dei relurgat: eterna p̄na punit. Sed
q; nō infinit' est p̄temp' intēsiue. id p̄cām
intēsiue manet finitū ¶ Forte dices. q; si q; replica
peccaret q; hoīem aliquatē dignitatē: p̄cām
esset graue. r' si q; hoīem i' duplo digniores
duplex esset p̄cām: r' sic ascēdēdo. q; si q; infli/
uitā dignitatē: erit p̄cām infinitū ¶ Rūdet
q; hęc rō p̄cedit ex falso fundamēto. q; non
oportet q; p̄cām idē factū p̄tra plonā in du/
plo digniore: fiat in duplo graui'. Pari ei'
p̄na punit q; machinat in malū parue res/
pub. sicut q; machinat in malū regni qd est
in milleuplo digni'. ¶ S; d' videt mēsu/
rare p̄cām p̄nes quātitatē p̄temp'. Unde
si q; cognosceret cōphensue dū esse infini/
te bonū: r' etiā infinite tantū bonū cognitū
p̄tēneret: illud peccatū esset infinitū. ¶ Se/
cus est si blasphem' dū app̄hēdēs vt vl'
rorem suę malicie. vl' seduc' app̄hēdat est
vt nolentē sibi miseret. q; tū bonitatem dei
solū finite cōcipit. id solū finite p̄temnit. et
ideo nō peccat infinite Un' si q; p̄uēta vo/
litione veller dēitatē nō esse: vel veller eā in/
terficere si posset: adhuc sicut dēitatē finite
p̄cipit. r' sicut volitio q; hoc vult in se fini/
ta existit. id necessario manet latitudo p̄/
cati in se finita. De h' posset forsitā enī s;
mo. ¶ Ad scđam pbatiōem neget maior
q; rāta sit p̄uario in malo: quant' habitus
quē nata est p̄uare. si esset: esset bon': etiā
his p̄uationib' q; sunt annexē actu positi/
uo vl' omissioni mortalit' nociuē. ¶ Ad pro/
batiōem ei' d; p̄mo q; p̄p̄ie p̄cām nō p̄/
uariue opponit grē. q; p̄uatio grē i' sbiecto
nato habere gram p̄t esse sine p̄cō sicut fu/
it in p̄mis parētib' in cor' p̄mēua p̄ductio/
ne: fm̄ m̄grm̄ in scđo. ¶ Scđo. q; respectu
grē magis habet se ad modū p̄tranj q; p̄/
uariue oppositi. q; grā expellit p̄cām. r' pec/
catū mortale gram. ¶ Tertio. q; peccatū cō/
missiōis opponit rectitudini q; deberet fuari
in actib' p̄cedētib' a volūtate. Et peccatū
omissionis opponit rectitudini quā debere
mus seruare r' omittim': nō debita diligēt/
am adhibēdo faciēdis. Et q; hęc distātia
a rectitudine sp̄ est finita i' se r' fm̄ circūstā/
tias finitas limitata. id necesse est vt omē
p̄cām sit in se finitū intēsiue. Nā mediū ra/
tionis rectē ab actu disformiter facto non

replica

Solo.

Ad 2

5

Ad 3 infinite distat. ¶ Ad tertiā pbationē dicit: q̄ infinita delectatio sensus cathegorematice sicut non est possibilis esse: ita nec est possibilis imaginari. Et ḡ impossibile est: q̄ aliq̄s velit delectari infinite. Nō em̄ cathegorematice. qz cū intellect⁹ nō possit eā cognoscere: volūtas n̄ p̄t eā velle. Nec etiā syn cathegorematice. qz tūc aliquantia delectatione vellet delectari: 7 quātraheret maioriā. 7 h̄ nō est possibile. qz quātraheret maiorem simul imaginari nō potest. ¶ Sc̄do. q̄ cōmuniter affect⁹ i talib⁹ querētib⁹ h̄mōi delectatiōes p̄pter se: est desiderū talium vsqz ad satietatē potētē: estimādo quasi possit satiari 7 beatū facere. qd̄ in delectationib⁹ sensus est simpliciter ip̄ssibile. ¶ Forte dicitur. ad min⁹ aliq̄s in talib⁹ p̄t eligere delectari: 7 nō infinite. ḡ ad huc p̄ctm̄ erit infinitū. ¶ R̄ndet. q̄ si sermo sit de fine duratio nis: vtz sit q̄ aliq̄s possit velle vt sp̄ h̄mōi cupiditudinib⁹ inuoluat. Et iō dicit beatus Gregori⁹. q̄ peccato mortali correspondet pena infinita in duratōe. qz pctōr non ponit sibi terminū in peccati p̄inuatōe. s; de hoc nō est ad p̄positū. qz ex hoc nō esset electio infinite mala intēsiue. ¶ Alio mō quo ad intensiōē delectatiōis. 7 tūc dato q̄ aliq̄s sic possit velle: ad huc p̄ctm̄ erit finitum. Nā actus ille nō infinite distat a rectitudine. qz velle delectari ad beatitudinē p̄tinet: cuz illa sit delectabilissima: s; in hoc s; in honesta delectatione: ibi recedit ab ip̄o recto. solū tñ finite intensiue. sicut electio est in finita. 7 licet p̄temp⁹ representati⁹ neget finitatem: tñ electio facta fm̄ cū necessario est finita intēsiue: cū nō possit volūtas ferri i illud qd̄ nō potest representari quēnt ḡ volūtas sic eligēdo semp̄ p̄positū terminū: quē solū finite app̄hendit. q̄uis negatiua representatione quē negat fines 7 illimitate representat. 7 ideo semp̄ electio finita consistit.

Ad p̄fir. ¶ Ad p̄firmationē. q̄ nō est ex quantitate actus exterioris illa finitas. sed ex essentia electiōis fm̄ se. q̄ p̄positiue delectationē solū finite app̄hendit: vt dictū est. ¶ Ad rōnes quē sūt p̄tra questū qm̄ dicit. q̄ sacra nec per generationē nec p̄ creationē p̄ducūt gram.

¶ R̄ndet. q̄ essentia gr̄e vel caracteris: vel etiā ornat⁹ aīe sacramēta nō attingūt: vt dictū est in op̄inione p̄ma. Et ḡ nec eā generant p̄prie nec eā creat: s; p̄ducere dicūt eā dispositione exteriori. eo q̄ eoz receptōe p̄tus diuina assistēs ip̄s ex sua misericord

di dispositiōe in aīam recipiētis gr̄am creat. 7 alios aīe ornatus. Et sic fictiōe remota sacramēta dicunt hęc facere sicut hęc in positione fuerūt dicta. ¶ Ad rōnes post op̄positū. Prima p̄ supposito est p̄ dictis in sc̄do articulo. ¶ Ad aliā quē est p̄ q̄sito dicit. q̄ fm̄ m̄gr̄m differētia sacramentozū noue legis ab his q̄ erāt veteris legis: est. quia hęc ex pacto diuino assistētia diuine virtutis exhibēt gr̄am. ita de virtute gr̄am creatante. Et sacramēta veteris legis talē gratiam nō p̄ferebāt. qz nō erat eis h̄mōi diuina virtus assistēs. 7 ḡ opus op̄atū nō dicitur dedisse gr̄tiam s; tñ significasse. Nō em̄ sic alligauit se deus ceremonijs illi⁹ legis sicut fecit euāgelij sacris. Hoc de questione.

Ecūdo que

ritur circa p̄mā 7 secundā distinctiones Utrū sicut circūcisione cū ablatiōe criminis originalis dabat gratia. sic baptisim⁹ Johānis existit sine gr̄a. Que questio supponit q̄ in circūcisione cū ablatiōe criminis originalis dabat gr̄a. ¶ Contra qd̄ arguit sic. Circūcisio nō valuit p̄tra p̄ctm̄ originale. igit suppositū falsum. P̄ntia nota est. añ cedens p̄bat. qz ap̄lus dicit ad Roma. iij. q̄ ex op̄ib⁹ legis nō iustificat om̄is caro coram illo. modo nō videt qm̄ sacrificia legis essent que efficacia ad iustificanduz sicut circūcisio. igit nō iustificabat circūcisio ab originali pctō. ¶ Sc̄do. quia Johānes fuit circūcisus octauo die 7 tñ nō fuit mūdatus a pctō originali. igit. P̄ntia nota est. et maior p̄tz Luc. j. Minor patet p̄ glosam super illud Matth. iij. qm̄ dixit Jobes ad xpm̄ Ego t̄bro a te baptisari. dicit glosa. i. a peccato originali mūdari. ḡ Jobes nō fuit p̄ circūcisionē mūdatus. ¶ Tertio. qz p̄ nihil impedit vitē eternē introit⁹ nisi p̄ p̄ctm̄. modo circūcisio nō apenebat ianuam regni. ḡ nō abstulit p̄ctm̄. Parer minor p̄ magistz in l̄ra in aucte Bede quā ponit. c. viij. distinctionis p̄mē. ¶ Quarto. qz null⁹ legit a sanctis dictū q̄ circūcisio tolleret peccatuz actuale. ḡ nec originale. p̄bat p̄ntia. qz nō datur a deo dimidia venia. añs pater de se ¶ Sc̄do sic. Circūcisio nō dabat gr̄am. ḡ p̄ntia tenet. 7 añs p̄tz p̄ m̄gr̄m in l̄ra. c. x. dist. p̄mē dicitis. q̄ in circūcisione pctā solū dimittebant: s; nec gr̄a ad bñ operandum

Argu. I
suppo
suum

Argu. I

adiutrix: nec futurū possessio vel augmentū
Argu. 2 ibi p̄stabat. ¶ **Secūdo** parz hoc p̄ glosam
 sup̄ illud ad Rom. iij. signaculū fidei ac-
 cepit: dicentē In circūcisio e t̄m p̄tā dimit-
argu. 3 teb ant: s; nō grā p̄ eā p̄stabat. ¶ **Tertio** qz
 sacramentū non efficit nisi qd̄ figurat. mō
 circūcisio que fiebat ablatione pellis p̄pu-
 pucij: t̄m figurabat oblationē. ḡ nō p̄gsta-
argu. 4. bat grām. ¶ **Quarto** qz possibile est q̄ ali-
 qd̄ amoueat grām 7 nō ponat culpā. ḡ eo-
 dem modo est possibile q̄ aliqd̄ amoueat
 culpā 7 nō ponat grām. p̄bat p̄ntia. quia
 sicut se habz grā ad amotionē culpe. ita se
 videt habere culpa ad amotionē gr̄e. 7 ecō-
 trario. An̄s p̄z. qz d̄? cū q̄s peccat mortali-
 ter: ab eo amouet grām 7 nō ponit culpāz
 ḡ etiā poterit aliqd̄ amouere culpāz: qd̄ t̄m
 nō p̄beat grām. q̄le maxime videt fuisse cir-
Argu. 5 cūcisio. ¶ **Quinto**. qz nō videt qn̄ grā que
 circūcisio e infundebat a solo deo dare. ḡ
 circūcisio t̄m p̄parabat materiā. s. auferen-
 do culpā. ¶ **Secūdo** q̄rit q̄stio: Utrū bap-
 tismus Johānis extitit sine grā? Pro cui?
3 q̄stio 3 p̄tenegatiua arguit sic. qz dicit magister i-
argu. 1 lra dil. ij. c. vj. Illi s̄o qui sp̄m nō posuerūt
 in bap̄tismo Johis 7 p̄rem 7 filiū 7 sp̄ritū
 sanctū credebāt. nō fuerūt post bap̄tismi.
 ḡ sequit q̄ bap̄tismus Johānis cū fide r̄i-
 nitatis equiualebat bap̄tismo xpi: 7 ex p̄se-
 quenti dedit grām. ¶ **Secūdo** qz Marth.
2 p̄mo scribit q̄ fuit Johānes in deserto ba-
 ptisans 7 p̄dicans bap̄tismū penitētiē in re-
 missionē peccatoz. modo non dat remissio
 peccatoz sine gratia. ḡ ei? bap̄tismus cōtu-
 lit grām. ¶ **Tertio**. qz dicit Damascenus.
3 Purgat iohes ad sp̄m p̄ aquā. mō purga-
 tio sp̄ualis nō fit sine gratia. igit. ¶ **Quar-**
4 **to**. qz dicit beat⁹ Aug⁹. p̄tra donatistas. ita
 credā Johem bap̄tissasse in aqua in remis-
 sionē peccatoz: vt ab eo bap̄tissatis in fide
 7 spe remitteret peccata. modo spes de remis-
 sione peccatoz nunq̄ efficac̄ est sine gratia
 igit credentibz 7 sperantibz ille bap̄tismus
 p̄tulit gratiā. ¶ **Quinto**. qz circūcisio cōtu-
5 lit gratiā: vt est argutū: 7 post dicit. ḡ et ba-
 ptismus Johis p̄bat p̄ntia. qz similior est
 bap̄tism⁹ Johis bap̄tismo xpi q̄z circūcisio
 ḡ r̄c. Patet minor qz: similioza sunt bap̄tis-
 mus 7 bap̄tism⁹: q̄z bap̄tismus 7 circūcisio
 ¶ **Sexto** maḡ dicit. q̄ fuit sacramētū: i dil.
6 ij. c. v. ḡ p̄tulit grām p̄ de finitionē sacra-
 mēti. ¶ **Confirmaf.** qz vel fuit institut⁹ ad cau-
Confū. sandū grām. 7 p̄bat p̄p̄o s̄rū. vel ad signā

dam t̄m. 7 sic nihil addidisset sup̄ sacra-
 ta veteris legis que grām sufficiter signifi-
 cabāt: 7 p̄ p̄leq̄ns frustra fuisset institutus
 ¶ **Sz** p̄ sup̄posito est auctoritas Bede su-
 per illud Luc. ij. Postq̄ p̄summati s̄r̄ di-
 ces ocro. 7 ponit ad Roma. iij. in glo. dicen-
 tis. Idē salutare curationis auxiliū circū-
 cisio in lege p̄tra originalis peccati vulnus
 agebat qd̄ bap̄tismus agere reuelare tem-
 pore gratie cōsuevit: excepto q̄ regni celest̄
 ianuam necdū intrare poterāt. ḡ p̄tulit cū
 purgatione peccati originalis gratiā sicut
 bap̄tismus. ¶ **Pro** questio arguit. qz nunq̄
 cōfertur gratia sine sp̄s̄sancto. In bap̄tis-
 mo aut̄ Johānis nō cōferebat sp̄s̄sanct⁹:
 sed t̄m aqua abluebat corpora. igit. **Ma-**
1 **ior** nota est Et minor patet p̄ illud **Actū**
p̄mo. Johānes quidē bap̄tissauit aq̄: vos
 aut̄ bap̄tissabimini sp̄s̄sancto. ¶ **Et** **Mat.**
2 **thet. j.** dicit Johānes de seipso. Ego bap̄tis-
 so vos in aq̄. ille bap̄tissabit vos in sp̄ritu
 sancto. ¶ **Et** cōfirmat. quia qd̄ disponit ad
 gratiā solū nō p̄fert eam. modo bap̄tism⁹
 Johānis disposuit ad bap̄tismū christi in
 q̄ grā p̄fert. quia Johis. j. d̄r q̄ gratia 7 ve-
 ritas p̄ Iesum ch̄stū facta est. ¶ **Et** **Joh.**
4 **j.** dicit Iohes. Qui misit me bap̄tissare in
 aqua: ille mihi dixit. Sup̄ que videri sp̄i-
 ritum descēdētē 7 manentē: ille est qui ba-
 ptissat in sp̄s̄sancto. Ubi manifeste innuit
 q̄ bap̄tismus su⁹ fuit in aqua t̄m. 7 sic gra-
 tiam non contulit.

In d̄m p̄ sup̄posito

p̄ q̄stio

In hac questione
 erunt duo articuli. Prim⁹ sit de supposito.
 Secūdus de questio. Quo ad p̄mū vidē-
 dū est qn̄ fuerit instituta 7 quibz fuerit da-
 ta. **Secūdo** que cōcurrēt ad eius obseua-
 tionē. **Tertio** an̄ faciebat culpę deletionem
 7 gr̄e infusionē. Et quarto de eius cessatiōe.
 Et vtrū d̄? p̄grue instituitur ei? deletionem

Quantum ad pri-
 mū sciendū est q̄ circūcisio fuit data abrag
 p̄ se 7 semine ei⁹: illo specialiter in quo debe-
 bat ei impleri p̄missio: 7 cui facta est p̄missio.
Qz s̄c̄ ita habet **Gen. xvij.** **Malsu-**
lus cui⁹ caro p̄pucij circūcisā nō fuerit: peri-
 bit aīa illi⁹ de populo suo. fuit etiā data oi-
 bus volētibz ascribi gēti in deoz. ¶ **Fuit** at̄
 instituta in remediū originalis peccati: vt
 añ allegatū est a Beda. ¶ **Secūdo** fuit insti-

Primo. Nota. I

tuta: vt esset signum distinctiuū populi si-
 delis p̄sertim illius cui a deo facta fuit pro-
 missio futuri saluatoris. quāuis enim antea
 fides cū sacrificio exteriori peccatū abstule-
 rit: non tamē ostēdit nec distinguit signo sen-
 sibili exteriori: purgatū a nō purgato. vñ d̄
 patet q̄ licet antea erat signū facilius scz fi-
 des cū sacrificio: nō tamen erat vtilius. qz
 nō in carne reliquit signūz h̄mōi distincti-
 uum. ¶ Correlariū. Illis q̄ nō descendit
 ab abraam circūcisio nō fuit de necessitate
 salutis. patet. quia nō fuit eis data nec p̄-
 dicata nec p̄cepta: sed soli abrae z semini
 eius: vt habetur Gen. xvij. ¶ Et dicit mul-
 ti q̄ nō erat ei data nisi p̄ his quibz facta
 est p̄missio. ¶ Dicit em̄ Gregorius super p̄-
 logum Job. q̄ Job descendit ab Esau: qui
 nō legit circūcisus. ¶ Alij dicit q̄ descendit
 a Loth. Unde om̄ibz filijs israel fuit p̄ce-
 pra: quia om̄ibz fuit facta p̄missio. ¶ Se-
 cundū correlariū. Circūcisio nō fuit sacra-
 mentū veteris legis. qz lex incepit a Moy-
 se. Circūcisio aut̄ fuit data abrae. Unde
 Job. vij. dicit saluator. Si circūcisionem
 accipit quis in sabbato: vt nō soluat lex
 Moyse: nō qz ex moyse est: sed ex patri-
 bus. Et hoc de primo. ¶ Quantū ad secū-
 dam partē vidēdo que cōcurrūt ad eius
 obseruationē: est sciendū. q̄ Gen. xvij. exp̄-
 munt tria que fuerūt de eius obseruatione.
 Primum q̄ fiebat in solo sexu masculino.
 Secundū q̄ in solo membro p̄pucij z hęc
 descendenti bz ab abraā. Et tertiū q̄ die oc-
 tauo. ¶ Primum quia trāmissio actiua mor-
 bi originalis residet ap̄d vīz. z ideo illi so-
 li sexui data fuit. ¶ Secūdo etiā quia ge-
 nalogie computabant quo ad viros prin-
 cipaliter. z q̄ eis erat data in signū: non mu-
 licibz penes quas nō computabant gene-
 alogie. ¶ Et si querat: quōd puellę purgabā-
 tur ab originali. R̄ndet. q̄ in sacrificijs exp̄-
 menti bz fidē parentū p̄ eis factis in infan-
 tibz. in adultis in fide p̄pria: exp̄ressa tñ sa-
 crificio vel signo exteriori. sic hec ponit gre-
 gorius q̄to moraliz. z hoc allegat magi-
 ster dis. j. c. ix. Et habent verba d̄ conf. dis.
 iij. s. qd̄ apud. ¶ Unde dicit sic. qd̄ apud
 nos valet aqua baptismi: hoc egit ap̄d ve-
 teres: vel p̄ paruulis sola fides: vel p̄ ma-
 ioribz virtus sacrificij. vel p̄ his q̄ ex abrae
 stirpe p̄dierunt: mysteriū circūcisionis. ¶ Et
 intellige. sola fides p̄ paruulis: ostēso ali-
 q̄ signo visibili exteriori. ¶ Vel p̄ adultis p̄

t̄ sacrificij. i. christi. vel eius fides pari mo-
 do exp̄ressa. Qd̄ probat auctoritate beati
 Augustini dicētis cōtra Faustū. In nul-
 lum nomē religionis coadunari possūt hu-
 iusmodi nisi aliquoz signoz vel sacramē-
 torum visibiliū cōsortio colligētur. Et hoc
 modo etiā purgabātur gentiles. ¶ Secū-
 dum. quia in illis membris p̄mi parentes
 senserūt primo rebellionē. ideo fecerūt sibi
 perizomata ad cooperiendū ea Gen. xij.
 Secūdo etiā. quia illo membro trāsmis-
 tur quo ad materiā peccatū originale Ter-
 tio. quia prur̄ libidinis qui est pena pec-
 cati originalis p̄ncipaliter in illis sederet mē-
 bris. ¶ Sed tertiū q̄ in die octauo. ideo ē.
 quia vt dicit rabbi moyses. paruulis antea
 debilibz existenti bz pepercit dñs ne dolor cir-
 cūcisionis occasio esset mortis. Secundo.
 quia circūcisio fuit data vt liberaret a cul-
 pa z a miseria. modo circūcisio a culpa si-
 gnificabatur actur materia. sed liberatio a
 miseria significabat tpe. quia octaua grate
 scz die iudicij om̄es electi ab omni miseria
 erunt liberi. ¶ Sed est questio. vtrū ad hęc
 tria fuerat obligatio equalis. Secūdo qd̄
 de paruulis qui citra octauū diē moriebā-
 tur quo tenentur. Tertio. vtrū ad circūci-
 siones requirebat cultus petrinus: sicut ma-
 gister dicit in littera. Quarto ad quid da-
 batur paruulis pro originali pena sensus
 quā etiā mortui in eode sine actuali nulla
 tenus erant p̄cepturi. ¶ R̄ndetur ad p̄mā
 q̄ non. quia p̄ma duo erāt de necessitate sa-
 lutis paruali si debebat saluari. scz circum-
 cisio z in membro determinato. Tertio au-
 tem nō. quia circūcisio data post vel ante:
 etiam liberasset a peccato originali. Circū-
 cidabant em̄ p̄seliti tam adulti. ¶ Sed tñ
 nisi parētes fecissent die octauo ex quo erat
 eis p̄ceptum: peccassent. nisi special̄ dispen-
 satio diuina interuenisset. ¶ Unde in deser-
 to nō fuerunt vi circūcisi. quia p̄pter neces-
 sitatem dñs dispensauit. mouebant em̄ cū
 nubes p̄cedebat. vñ de paruuli circūcisi pe-
 riculo subfuisent. ¶ T̄re diuina volūtas fu-
 it vt in introitu terre p̄missionis fieret circū-
 cisio generalis. de qua Josue. v. significans
 generalē a miseria liberationē futurā i octa-
 ua grate: quādo abstergit te? omnē lachry-
 mam ab oculis sanctorū. ¶ Ad secundā vi-
 detur magister dicere dis. j. ca. vlti. q̄ p̄r te
 eis idem dicit qd̄ de paruulis christianoꝝ
 ante baptismū defunctis. Unde subdit: q̄

Secūm

Tertius

quatuor
quint.

Ad r
dubiū

Ad z
dubiū

Bb 3

E contra s. h. m.
 q̄ d. p. ar. 6. q. 2.

Inguente necessitate ante die octauū pōte
 2 rant circūcidi. ¶ Alii dicit Hugo. 7 est opi
 nio probabilior. quā sequit Bonauictura.
 q̄ octaua dies non debebat pueniri nec dif
 3 feri nisi dominus dispensaret. ¶ Nec puer
 obiens ante die octauū comp̄hendebatur
 sub illo dei p̄cepto. Masculus ꝛc. q̄ vbi
 nos habemus Masculus cui⁹ caro circū
 cisa non fuerit: translatio. lxx. habet. Ma
 sculus cui⁹ caro octaua die circūcisa nō fu
 4 erit. ¶ Et ita etiā intelligendū est in nostra
 translatione: 7 subintelligendū: si post illū
 5 diem viuat 7 c̄tra circūcisionē morit. ¶ An
 te autē si moriebat: eodez remedio poterat
 saluari quo puellē: sc̄z fide parentū sacri
 ficio manifestata: quē fides ecclesie sic sacri
 ficio expressata mundabat paruulū a pec
 6 cato originali c̄tra octauū decedentē. ¶ Sz
 non mundabat vltra octauū victurū. naz
 non erat ligatus ad circūcisionē vsq̄ ad oc
 tauū diē. In periculo autē ad expressiōnē
 fidei signo visibili: quo tamē non p̄serua
 batur post victurus. quia illud remediū
 masculis de Abraā descendētibz viuētibz
 7 bus vsq̄ ad diē octauū inclusiue non suffi
 ciebat. ¶ Et q̄ ante diē octauū non circūci
 debatur: etiā imminēte necessitate apparz
 per glosam sup illud Prouerb. iij. Unige
 nitus etiā coram matre mea: dicentē. q̄ fili
 us Beisabe: alius paruul⁹ non fuit nomi
 natus: quia ante octauū diem est mortu⁹
 Et ita non videt circūcisius: cū tamen Da
 8 uid esset p̄pheta 7 sanctus dei. ¶ Et dicit
 q̄ iudei adhuc paruulos etiā quacūq̄ im
 minente necessitate nō circūcidunt ante di
 em octauū. quod credit ad eos traditionē
 parentū esse deductū. Immo refert eos di
 cere q̄ circūcisio p̄ paruuli infirmitate po
 tuent vltra eā differri. ¶ Ad tertiam. q̄ cul
 ter petrinus nō fuit de necessitate. nec est ex
 pressus Beñ. xvij. vbi circūcisio p̄cipitur.
 Sed seruatus videt Exodi. iij. vbi sepho
 ra vxor moysi tulit petram acutissimam et
 circūcidit carnē p̄pucij filij sui. p̄cept⁹ au
 tem est Josue. v. vbi circūcidit filios israel
 in galgalis. ¶ Et est de congruitate signifi
 2 cationis. quia petra significat christū quo
 omnia peccata mundabatur 7 originale et
 actuale. Idem tamē faciebat circūcisio:
 siue illo cultro siue alio facta in instrumento
 ¶ Ad quartā. q̄ hoc ideo placuit domino:
 Ad. 4. ¶ Et sicut inordinata pruriginē patris mor
 Dubiū bus inducebatur: sic filius p̄nali circū

cisione mundaretur. Item circularis pelli
 culę decisio. quia morbus ad modum cir
 culi Primo de persona transit ad naturam
 Secūdo de natura transit in personā. Itēz
 etiā vt morbus membri sit signū future cu
 stodie membri. ¶ Consequēter quo ad ter
 tiām partē est cōclusio responsalis hęc p̄ri
 ma. q̄ circūcisio mundauit a peccato ori
 ginali. In hac cōclusionē sunt omnes do
 ctiores concordēs. Et est magistri in littera
 dis. p̄ma. ca. viij. adducentis ad eā auctori
 tatez beati Augustini libro secundo de nu
 prijs 7 concupiscētia dicentis. ¶ Ex quo in
 stituta est circūcisio i populo dei que erat
 tunc signaculū iusticie fidei: ad purificati
 onem valebat magnis 7 paruulis original
 veterisq̄ peccati: sicut baptismus ex illo tē
 pore valere cepit ad inouationē hominū:
 ex quo institutus est. ¶ Idem p̄bat aucto
 2 ritate Bedę p̄allegata. ¶ Item Genesis 3
 xvij. in institutione circūcisionis dicit deus
 Masculus cui⁹ p̄pucij caro circūcisa
 non fuerit: peribit anima eius de populo suo
 Ergo per oppositū: cuius fuit caro circū
 cisa nisi ex actuali superueniente: non perit
 et anima eius Ergo circūcisio est remedi
 um 7 medicina contra peccatum origina
 le ¶ Secunda cōclusio. Rite suscipientibz
 3 sacramentū circūcisionis conferebatur i co
 gratia gratumfaciēs. probat sic. quia si nō
 tunc circūcisus 7 sine actuali mortu⁹: su
 isset immunis a culpa. 7 tamen obligatus
 ad penam damni: quē debetur p̄ origina
 li Et sic fuisset absolutus a culpa: 7 non a
 p̄na ęterna sibi debita. quod misericordie
 diuine non congruit. igit ꝛc. ¶ Sequētia re
 nct. ¶ Et maior patet. quia originale non
 1 habuisset vī circūcisionis: 7 actuale non
 cōmississet per casum. ¶ Ad ino: patz. quia 2
 ex quo non recepisset gratiā: de potentia or
 dinata non potuit consequi gloriā. ergo
 ęternaliter obligabatur carere visione bea
 tifica: quę est p̄na damni debita pro cri
 mine originali. ¶ Ad hoc etiā sonant au
 2 ctoritates quas magister inducit dis. p̄ma
 ca. viij. quę dicunt q̄ fecit idem qd̄ bap
 tismus in quo cōferretur gratia: 7 expressissime
 auctoritas Bedę. ¶ Hęc est opinio beati
 2 Thome in scripto. dis. p̄ma Thome de ar
 gentina: 7 cōmuniō inter ceteras. ¶ Sed
 est Dubiū. Vtrū gratia conferebat vī cir
 cumcisionis. Secūdo vtrū deus posset di
 2 mittere culpam 7 non dare gratiā. ¶ Ad p̄
 Ad. 1

Par. 3
 Argu. 1.
 Cōdo. 1

Cōdior

p̄bat. 2

Dubiū
 duo

Ad. 1

mam istarū dicunt quidā q non. vnde dicunt q vi circūcisionis deleatur original macula tm: sed gratia confertur ex liberalitate diuina. que tanta est q nunq̄ restituit ad innocentia deletionē culpe: quin simul in fundat gratiā pro cōsecutione glie. ¶ Sz hęc opinio non videtur rationabilis. quia post lapsum domin⁹ non disposuit delere culpā nisi p gratiā. In illd. j. p. iij. Caritas opent multitudinē peccatorum. q̄ prior via cause est infusio gratie q̄ deletio culpe. ¶ Quis virūq̄ fiat simul tpe. ¶ Nec fundamentū hui⁹ opinionis est verū. videlicet q̄ status innocentie mediū sit post lapsu: inter culpā ⁊ gratiā. quia gratia ⁊ culpa habent se p modū oppositorū immediatorū sicq̄ ⁊ introductio vnius est expulsio alterius. ⁊ q̄ simul sūt vnius introductio et alterius expulsio. Et hoc loquēdo de peccato p quo homo decedens eternalit̄ est puniendus. ¶ Unde. quō post lapsum imaginabimur de lege ordinata dei: aliquid esse innocentē ⁊ nō habere gratiā. cū deus iura dicta in sc̄do requirat in aīna vel iusticiā originālē vel gratiā. ¶ Et q̄ cum seclusa est originālis iusticia impossibile est de lege ordinata aīaz cōstitui ad statū innocentie q̄n hoc sit p infusione gratie. ¶ Dico itaq̄ q̄ si cur pus allegatū est a Beda sup̄ Lucam. recte sicut in noua lege vi baptisimi pferrur gratia: sed ex assistēte virtute diuina ex pacto misericorditer gratiā infundēte: ita sicut erat in circūcisione. ⁊ q̄ via cause sibi p̄or: fuit infusio gr̄e q̄ deletio culpe sicut in baptisimate. ¶ Secūdo videt̄ in hī nihil asserendo. q̄ tanta tūc infundebatur gratia parulis circūcisīs (q̄rum est ex parte habitus): quanta nūc infundit̄ baptisatis. Ad hoc mouet auctoritas Bede p parte affirmatiua suppositi allegata. qui nihil recipit nisi p̄ ianuam regni non aperuit. ¶ Idē sonat auctoritas beati Augustini sc̄do libro de nuptiis ⁊ cōcupiscentia: quā magister allegat in ca. viij. p̄ me distinctionis. At enim ex quo iusticia est circūcisio in populo dei que erat tūc signaculum iusticie fidei. ad purificationē valebat magnis et paruulis originālis veterisq̄ peccati. sicut baptism⁹ ex illo tempore valere cepit ad inuouationem hominis ex quo institutus est. Hęc Augustinus. ¶ Quomodo autē valuisz sicut baptismus nisi equalē gratiā contulisset. Et hoc patet ratione. quia equalē de

lebatu culpa. quare ergo non fuisset collata equalis gratia? ¶ Si dicatur. q̄ q̄ non dum tempus gratie venerat. Rñdēt. q̄ tempus gratie a p̄ma conuersione Ade semper fuit: ⁊ p̄sertim tēpe circūcisionis. Quis efficaia gratie ducentis ad gloriā nondū fuerit. q̄ nō poterat patere ianuā regni nisi passione iesu christi. ¶ Unde beatus Augustinus comparat cēlibatuz baptisiz cōiugio abraę. ¶ Secūdo. quia fides ecclesie tūc eadem fuit in qua paruuli circūcidēbantur. Et hęc habuit vim ex merito passionis christi futurę: sicut nunc baptismus rōne p̄terite. quare ergo deus mīnorem tūc habitualē infudisset grām q̄ nūc? ¶ Et tercio quare paruulis circūcisīs mīor daretur gloria: cum ante vsum rationis recedebant: q̄ paruulis christianoꝝ post baptismū recedentibz: cum ex parte culpe que remouebat fuerint pares: ⁊ mediuz q̄ cōsequunt̄ gratiā ⁊ gloriā sit penitus idē seꝝ meritū passionis iesu xp̄i. ¶ Sic notanter dico q̄rum est ex parte habitus. quia q̄ ad apertionē regni celestis gratia protunc erat inualida. quod nō est nūc. ¶ Secūdo etiam gratia paruuloꝝ venientiuꝝ ad discretionē ⁊ ratiōis: nunc multa habz ad mīnūcia ⁊ prouocantia ad dilectionē dei que tūc non habebat: seꝝ ianuam regni iam esse apertā: redemptionē ecritam diuinit̄ p̄missam esse perfectā. humanā naturam ad diuinā assumptā: deū ⁊ hominē p̄ nobis esse oblatū p̄ri: ⁊ satisfactoriā hostiam ⁊ alia h̄mōi que tūc tēp̄is hoīes non sic habere poterat. ¶ Sz dices. maḡ dicit. q̄ lex verus d̄r l̄ra occidens. q̄ nō p̄ferbat gratiā. supra lib. iij. dist. vlti. c. iij. quomodo ergo circūcisio contulit gratiā? ¶ Secūdo. quia sic baptism⁹ in nullo p̄cederet circūcisionē. p̄z p̄ntia. q̄ equalē illa sic ipse p̄ferret grām. ¶ Rñdēt ad p̄mā. q̄ vt dictū est pus. circūcisio nō est sac̄m veteris legis. q̄ est ex partibz ⁊ data aīn legē. ¶ Sed idē dicit l̄ra occidens. quia p̄hibebat p̄ctm. et ex opibz suis q̄ ad op⁹ opatū nō cōferebat gratiā sicut sacramēta nouę legis. ¶ Dicit tamē multi q̄ in baptisimate maior cōferat̄ gratia q̄ in circūcisione dabat. Quapropter qd̄ sup̄ius dixi q̄ equalis p̄ferret. asserere non audebam: p̄sertim q̄ quis auctoritates Augustini ⁊ Bede h̄ sonēt. tū mlti nolūt eas sic intelligi. ¶ Ad icōaz q̄ p̄uilegiū baptismi sup̄ circūcisiozē aptō ianuę regni

Nota de claratōz

Dubiū

dubiū 2

Ad dubioꝝ icidētū.

Ad 2

no tenet hoc. nūc illd asserunt mūc alij.

Secundo magna p fidem p motio ad di-
 lectionē dei. de qua prius est dictum. quaz
 Ad scōz dubiuz
 sup^omo
 tum con-
 clusio .1.
 Cōfir.
 non sic circūcisio dabat. ¶ Ad secundā q̄
 stionē dicit. q̄ de pōrentia sua ordinata de
 non pōtēst dimittere culpā nisi det gratiaz
 patet ex dictis. quia de creuit coopire culpā
 p infusione gratie. 7 q̄ si aliter faceret: lege
 immuraret. ¶ Confirmat. qz in quo de^o nō
 inuenit gratiaz: eoqz sic decedente damnat
 ipm ad minus pena dampni. igit nō est illi
 dimissa culpa. tenet p̄ntia. Et añs p̄z. qz
 de lege ordinata nullus potest saluari sine
 gra sine charitate: cū ipa sit vestis nuptia/
 lis sine qua null^o intrabit ad cenam agni.
 Lōko. 2
 ¶ Secūdo d̄. q̄ de lege absoluta dei: deus
 possit restituere ad statū innocētie. in q̄ pro
 ductus fuerat adā. 7 sic nō esset homo in ḡ
 tia: 7 tñ sibi nulla impuraret culpa. ¶ Et si
 dicit: qd fieret de eo si moreret: Rñ debet sic
 de hoc dicitur est supra in questionibz scōi. q̄
 deus eū nō pmitteret mori nisi ad altez eēt
 determinat^o. p̄ta obseruatione mādari de
 p̄guo allecut^o gram: vel transgressiōe eius
 pderet innocentia. ¶ Quo ad quartā p̄tez
 hui^o articuli restat videre de cessatione ei^o.
 Et vtz dñs p̄guo instituit eius desitionē
 Et quo ad h̄ est p̄ma p̄clusio hęc. q̄ quis cir-
 cūcisio fuerit a p̄ncipio vtilis 7 fructuosa:
 tñ in morte xpi cessauit esse fructifera. P̄i
 ma ps patet ex dictis. qz de leuit originale 7
 p̄tulit gram. Et ad hoc sunt prius auctori-
 tates adducte. Sz scōa ps patet. qz cum
 xpi remediū. s. baptism^o ibi tūc fuerit perfe-
 ctum contra originale 7 actuale: 7 tanq̄ re-
 gni apertiuū: nihil aliud debuit ferre fructū
 sed xpi baptismus fuit h̄mōi. igit. tenet cō-
 sequētia. Et patz maior. qz cū de^o nihil fa-
 ciat supflūū: nō duplex ad idē statuit reme-
 diū. Et minor patet Marc. vlti. Qui
 crediderit 7 baptisatus fuerit: saluus erit.
 pba. 2
 ¶ Scōo. qz qñ legislator aliud vult vale-
 re seu cōdere cū p̄oris reuocatiōe cessat p̄i-
 mū. modo ita erat in morte xpi. p̄z maior
 de se. 7 minor Joh. iij. Nisi q̄s renatus fue-
 rit ex aqua 7 spūs sancto nō potest videre re-
 gnum dei. ¶ Tertio. quia postq̄ venit perfe-
 ctum: impfectū debet cessare. mō in xpi pas-
 sione venit p̄fectū p̄tra oēm culpā 7 ad ia-
 nuę apertionē. igit. p̄z maior. qz frustra ma-
 neret impfectū. p̄z minor Marc. vi. vt p̄
 Quarto. qz circūcisio erat q̄si signū disti-
 ctiū populi fidel^o in deoz ab infidel^o 7 fide-
 li genitū: vt dicitur. mō xps suo baptismo

vigorē habere ex sua morte fecit vtrūqz p̄
 pulū vnū: vt hatef ad Ephe. ij. q̄ geres q̄
 erāt lōge. 7 iudeos q̄ p̄p̄ fecit vnū i sangui-
 ne suo. ḡ cessare debuit signū distinctiū in
 ei^o morte. s. ei^o p̄ciosi sanguis effusio. ¶ Et
 h̄ dicit Aug^o. p̄tra Faustū. Sacra q̄ obf̄/
 uabant in iudicia erāt xpi vēni. q̄ cū suo
 aduētū xps impleset ablata sunt. 7 alia i.
 stitura virtute maiora: vtilitate meliora:
 actu faciliora 7 numero pauciora. ¶ Sed
 dices. quō circūcisio significabat xpm fu-
 turū. Rñ d̄ q̄ significabat p̄cisionē ab ope-
 ribz carnis. s. p̄cisionē illā quā xps docuit di-
 cens. Quicūqz vidit mulierē ad p̄cipiscē/
 dū eā: iā mechatur. i. fornicatur eā. Marc.
 v. ¶ Itē ha carne circūcisio significabat
 oīs corruptiōis ablatio futura p̄ xpm. q̄ iō
 octauo die iussa est fieri quia octauo die a
 die sabbari futura erat resurrectio Christi
 ¶ Un̄ beat^o Aug^o. de x̄bis apli p̄mone. xv.
 Nō frustra octaua die iussus est circūcidi
 infans nisi q̄ p̄tra q̄ circūcidimur xps erat
 Lultellis em̄ p̄trinīs circūcisus est popul^o
 p̄tra aut erat xps. Quare ḡ octauo die. qz
 in hebdomadis idē p̄m^o 7 octau^o: cōplet^o
 septē diebz redit ad p̄mū. finito septio: do-
 mino sepulto: redit ad p̄mū dño resuscita-
 to. dñi em̄ resurrectio p̄misit nob̄ p̄ternū di-
 em q̄ vocat dñitē. ipe aut p̄p̄ie ad dñm p̄-
 tinet. ¶ Scōa p̄clio. post publicator legis
 euāgelicę sufficere circūcisio q̄ ad illos qui
 sp̄m salutis ponebāt i ea: nō solū fuit mor-
 tua sz mortifera. hęc p̄z p̄ illd̄ apl̄ ad Gal
 v. Si circūcidimini xps nihil vob̄ p̄derit.
 mō certū est q̄ illd̄ qd̄ aufert a nob̄ meritū
 xpi: necessario ē mortale: cū in eo solo. s. xpo
 sit sal^o. igit. nō ei est aliud nomē darū ho-
 minibz i q̄ opoz. nos sal. fi. Act. iij. ¶ Et h̄
 ex rōe. qz cū circūcisio sc̄a octaua die signi-
 ficauerit aliq̄ mō meritū futurū 7 resurrecti-
 onē xpi futurā. post horz ḡ 7 euāgelij suffic-
 entē publicatorz his vii: ē vti signo resurre-
 ctōis dñicę futurę q̄ iā p̄terijt. ¶ Et tertio
 qz ē ponere sp̄m i aliq̄ iā restituto. qz xps p̄
 originale (vt allegatū est iam) instituit ba-
 ptisma. 7 sic est xpi x̄bis discredere. vt pone-
 re q̄ p̄tra idē p̄ctm̄ duplex sit remediū. qz
 baptismus p̄ se nō sufficiat. Que oīa sunt
 absurda 7 sine p̄ctō mortali nequeunt esse
 cū sint quasi p̄fidie cōtra xpm. Unde glo-
 sa super illud ad Gal. iij. Quomodo p̄uet
 timi itez. dicit sic. q̄ nō discat. mō lex post
 eb̄ristuz ab antiq̄ idolatria. igit ē mortale

ndz s. m. c.
scōz

pba. 4

Dubiū
 tollitur

2

3

Lōdo. 2

pba. 1

pba. 3

1. **¶** Sz in p^rarū p^rime p^redionis videt sona /
 re terius Sen. xvij. dices. Statuā pactuz
 meū i generatiōibz suis federe sempiterno
 inter me et te: inter semē tuū post te. Et cer
 rum est q^d illud pactū de q^o loquit est circūci
 2. sio. q^d debet esse eterna. ¶ S^cdo q^o figuralia
 quoz figuratū cessare nō debet: etiā non de
 bent cessare: s^z figuratū circūcisiois nūq^u de
 bet cessare igit^r rē. Maior de thurificatione
 p^rz. q^o q^o de uotionē cordis exp^rmit q^o sp^r ha
 benda est: nō cessat in ecclia. Et parz mior
 q^o circūcisio carnalis significabat circūcis
 3. onem mētis q^o sp^r habenda est. q^o ei⁹ laus
 ex deo est. ¶ Tertio. quō ille q^o venit lege ad
 implere: vt dicit saluator Marth. v. de se
 ipso. imo q^o dixit. q^o iota vnū vel vnus apex
 nō peribit de lege: debuit auferre circūcisioz:
 4. que est fundamētū totius legi. ¶ Quarto
 quō ille apud quē nō est transmutatio: de
 struit illud q^o ante statuebat. Si ei bona
 erat circūcisio: quō immutabiliter bonus de
 struit eā. Si nō mala: quomō p^r eū statue
 5. barur. ¶ Quinto. quia nūq^u sacramta pa
 trum legunt^r reuocata. q^o cū p^r deū fuerit in
 stituta: nō cessat. p^rntia nō videtur. Et añs
 patet. quia nō p^r deū nec p^r hominē. Homo
 em sup^r edictis dei nō habet imperiū. ¶ Sz
 contra p^redionem secundā: q^o post publicati
 onē nō fuit mōrtifera: videtur p^rmo. q^o xps
 ea vsus est. modo omis xpi actio (p^r Bre
 gorim) nostra est instructio. ¶ Secūdo. q^o
 Actū. xvj. scribit q^o Paul⁹ circūcidit Ti
 motheū discipulū suū: et tñ a deo nouerat
 2. p^rdicabat euangeliū. ¶ Tertio. alia legalia
 non sunt mortifera. q^o nec circūcisio. Nequē
 tia tenet. q^o illa est p^rncipalissimū eoz que
 seruabant in lege. Antedēs patz Actūz
 3. xv. vbi celebrata synodus apostolorz scri
 bit antiochenis. ¶ Sic visum est spūscō
 z nobis nihil vltra imponere vobis oner
 q^o hęc necessaria: vt abstineatis vos ab im
 molatiōe simulacroz et sanguine et suffoca
 to et fornicatiōe. mō sanguis vsus et suffo
 cati p^rhibet^r fuit in veteribz cerimonijs. q^o si
 synod⁹ apostolorz p^rhibuit hoz vsum: vi
 detur q^o cerimonialia alia a circūcisioe sint
 4. statuta in ecclia euāgelica. ¶ Et p^rfirmatur
 q^o paul⁹ more iudeoz est purificat^r de cōsi
 lio Jacobi et sentioz. Actū. xxi. si q^o cerimo
 nialibz vsus ē paul⁹: q^o nō licet hoc alijs
 5. xpiānis. ¶ Et q^o rto. q^o ac^r circūcisiois nō
 est de se illicit^r. q^ore q^o nō pōt bona intentōne
 Ad. 1. fieri. ¶ Rñdet ad p^rma p^redionē p^rma z

q^o circūcisio d^r Sen. xvij. sedus sempitnū
 nō simplr: s^z ad longā durationē. cui⁹ ter
 min⁹ fuit ignot^r. q^o duratio d^r eterna p^r fili
 tudinē et fm q^o d^r q^o si cur eterni null⁹ est ter
 min⁹: ita hui⁹ eterni termin⁹ nō est hoibus
 cōiter not^r. Vel pōt dici sed⁹ eternū: q^o ruz
 ad gliām quā figurabat in octaua grate fu
 turā. ¶ Ad sc^o az dicit sanct⁹ Thomas. iij. Ad 3
 libro dis. p^rma. q^ostione de cessatiōe circūcis
 onis. q^o p^rncipalis significatio circūcisiois
 fuit purificatio pcti originalis. eo q^o sacra
 mētalis significatō refer^r ad effectū. et quia
 hęc nō sp^r p^r circūcisioē fieri debuit. itō ipa
 cessauit. Alia aut^r significatio. s. mundiciē
 cordis: ista fuit moralis et necessaria. nō ar
 p^rter illā debuit manere circūcisio. Necē
 sile de thurificatiōe. q^o illa nunq^u significa
 2. bat aliqd vt ei⁹ effectuz. ¶ Pōt etiā dici q^o
 signū erat resurrectionis xpi future octauo
 die. q^o p^rnuncia est n^rę resurrectionis octaua
 grate. Un Aug⁹. li. vj. p^rtra iulianū. ca. iij.
 Nō ob aliud credendū est antiq^u p^ribus
 hoc diuinit^r fuisse p^rceptū vt octauo die cir
 cūciderent puez: nisi ad significandā rege
 nerationē q^o fit in xpo: vt die septimuz sab
 3. barū: q^o die iacuit in sepulchro traditus p^r
 p^rter delicta n^ra: seq^uti. i. octauo hebdoma
 dis resurrexit p^r iustificatiōez nostrā. Et
 q^o h^o signatū iā xpi resurrectione fuerat adim
 4. pletū: fuisse q^o ad h^o amodo signū falsuz. et
 itō cessare debuit. Itē culter petri⁹ signū fu
 it passiōis d^rnce q^o iā p^rcipt. vñ etiā cessare
 debuit. ¶ Ad tertā die sc^o Tho. q^o xps i
 h^o legē impleuit q^o moralibz p^rceptis cōsilia
 5. apposuit. et q^o q^o iralite a iudeis male fuerāt
 itellecta: clar⁹ exp^rsserit. Sz circūcisioē q^o
 significauit ei⁹ resurrectōz octauo die sepi
 manę futurā: et alia cerimonialia ei⁹ adue
 2. tū et passiōz exp^rmētia vsq^u ad finē p^rduxit.
 q^o p^r ea figuratū suis aduētū et passiōe fide
 lit^r adimpleuit. ¶ Pōt etiā dici q^o legē adim
 3. pleuit dicto mō. et eā ad finē ad quē ordi
 abat p^rduxit. fuit ei⁹ lex rigor⁹ ordiata ad lei
 gē grē. et iō cū adduxit legez grē ad quā lex
 ordiabat cerimonialibz leg⁹ iposuit finē. q^o
 vmbra fuit et figura leg⁹ euangelicę. q^o vt
 die apls. j. Lo. x. oia at^r i figura p^rin. il. Un
 merito cessauit adueniēte figurato. Circū
 4. cisioē aut^r datā certo p^rplo de q^o erat descēsu
 rus: in facili⁹ cōt^r mysteriū scz baptisimi to
 ti mūdo p^rdicandū et in vtili⁹ atq^u salubr⁹
 vt d^rns leg⁹ instituit: circūcisiois sine facie
 5. adimpleto: figurato p^r eā debite esse p^rstituto

5 scdam
 p^redionez
 argui. 1.
 argui. 2.
 Argu. 3.
 2
 Confir.
 Argu. 4.
 Ad. 1.

Ad.4 ¶ Ad q̄rtā q̄ sapia diuine scripturis dispositū fuit vt iuxta diuersa tpa alia talia instituerent remedia p̄ t̄pibz oportuna. mō p̄gruū fuit vt p̄ legē rigoris q̄ erat moſayca remedia p̄ pctō originali: vt circūciſio eſſent p̄noſa. vt ſciet q̄ amarū eſt de reliq̄ſe d̄ū. Sed tpe gr̄e quā attulit d̄ns noſter ⁊ legē noſter maḡ eſſent mitia: pauciora ⁊ vtiliora. quatin⁹ ſciet hō qm̄ ſuauiſ eſt d̄ns ⁊ cū xpo ſibi adducta ſunt que ſunt gratie ⁊ miſericordie ⁊ ſic ad ei⁹ amore ardenti⁹ inflammarent q̄ tantā amaritudinē legis in gr̄am ⁊ dulcedinē pmutauit: maioris tñ eſt factus ⁊ vtilioris. ¶ Ad q̄ntā q̄ reuocata ſit circūciſio Joh̄s. iij. p̄ d̄ū ⁊ hoiem cui⁹ dixit Niſi q̄s renat⁹ fuerit ex aqua ⁊ ſp̄ſc̄rō: nō p̄t videre regnū dei. Ibi em̄ effectū ad quē circūciſio inſtituta fuerat abſtulit. videlicet q̄ deinceps originale pctm̄ nūc nō circūciſio ſz baptiſm⁹ deleat. cū aut̄ tunc circūciſio fuiſſet ad h̄ inſtituta: p̄t q̄ ſit ſufficiēter reuocata. ¶ Ad rōnes factas p̄tra ſecundaz p̄cluſionē. ¶ Ad p̄mā q̄ recepit eā vt oñde ret q̄ a deo ⁊ tpe ſuo bona fuerit. Secundo vt humilit̄ obediendū eſſe dei p̄ceptis et inſtitutis oñderet in ſeipſo. cū ipe q̄ mundaſtione nō indiguit: legi ſe ſubdidit purgandoz. Tertio. q̄ nō ſe ſuſpectū redderet eis: ad quos a p̄re fuit miſſus ſi more corū nō exiſteret circūciſus. Nō tñ ſequit̄ q̄ liceat i hoc xpm̄ imitari. qz qd̄ tūc fuerat bonū ob cauſas p̄reſſas: nūc eſſet mortale pctm̄ eo q̄ ipſa circūciſio ⁊ alia legalia ceremoniā in morte eius habuerūt finē: cū dixit i cruce. Conſummatū eſt. Joh̄. xix. ¶ Ad id quod d̄r. q̄ om̄is xpi actio noſtra eſt inſtructio. vez eſt: eo modo quo de⁹ nos illa actioe vult inſtrui. nō aut̄ vult nos inſtrui ſua circūciſione vt circūciſidamur in carne: ſed vt ſuis p̄ceptis humiliter obediāmus ſicut ipe ſtatutis obediēbat legis. Nō em̄ vult xps vt ſic inſtruamur ſuo ieiunio vt ieiunemus q̄draginta diebz ſine cibo. cū hoc ſine miraculo fieri nō poſſet. Sz pot⁹ vt poſt baptiſmū vitā abſtinentē nobis p̄gruam i ſectātes: carnalia poſtponam⁹ modo nob̄ poſſibili. ⁊ ipm̄ ⁊ ea q̄ ſuſum ſunt mentis affectibz inq̄ram⁹. ¶ Ad ſcdam. q̄ Paul⁹ h̄ fecerit euāgelio nō dū ſufficiēter publicato. ⁊ p̄ſerim de ablatiōe ſc̄rur. circūciſionis quā quis ipe nouerat ablatam tñ h̄ iudei p̄uerſi nō nouerāt. Et iō ne ſcandalifarent inſirmi: hoc fecerat paul⁹. Nō tñ Timo-

theus neq; Paul⁹ poſuit in ea ſpem ſalutis. vñ ⁊ mentū habuit Timothe⁹. qz ſuſtinere elegit ne alijs inſirmis ſcādalū induceretur. ¶ Ad tertīā neget̄ aſs. q̄ videlicet legalia maneāt: ſalrē que nō erat moralia. Ad illā eplam miſſam athiocenis d̄r p̄io q̄ erat in p̄mitiua ecclia aſs legis euangeli⁹ ſufficiēter p̄mulgatōem. ¶ Sc̄do. q̄ ibi p̄hibet fornicatio tāq; ſimpli mala. de qua tñ cōuerſi ex gentibz aſs p̄uerſionē nō faciebant ſibi ſc̄iam. Et q̄ p̄hibebat ne p̄ignoſtantā redirent ad eandē q̄ erat p̄ ſe mala. ¶ Oblataq; idolis p̄hibebant: nō qz i hoc facta ſunt mala: q̄ imolabant. ſz ne idolatrie viderent ſentire. ⁊ ſic redire ad gentilitatē corā iudeis cōuerſis. ¶ Alia aut̄ prohibuit ſp̄ſc̄rū. ſ. ſanguinē ⁊ ſuffocata. non qz mala ſz qz neceſſario cauēda p̄ illo tpe: ad ſeruandā cōmunē vitā ⁊ pacē xpianoz p̄uerſoz ex gentibz ⁊ iudeis. Iudei enim ob diſſuetudinē talia abominabant. ⁊ iō ne diſſenſio fieret inter eos ex diſſimilitudine morū placuit ſp̄iritu ſancto ad temp⁹ talia p̄hibere. ¶ Veraciter tñ talia ceſſauerunt. Nec ſimpliciter tenet xpianus a talibz nō p̄ ſe malis abſtinere. nihil em̄ eſt cōe. i. imundum: niſi ei q̄ eſtimat aliqd̄ eſſe cōmune. Ad Roma. xiiij. ¶ Ad p̄firmatiōem d̄r. q̄ Paul⁹ purificat⁹ eſt more iudeoz tūc: cui⁹ adhuc ceremonialia nō erāt mortifera. ad ſeruandā vntionē in xpianis ⁊ p̄uerſos de iudaismo. qz aliq̄ adhuc reputabāt legalia valere. ne ſz eū deſtard̄. eo q̄ h̄mōi reputaret tāq; idoloꝝ culmē. ¶ Erat em̄ circūciſio cū alijs legalibz honorifice ſepelien- da: eo q̄ a d̄no inſtituta ⁊ iā mortua: a ſimplicibz adhuc viuere purabat. ⁊ ſic factū e hoc. nō aut̄ poſtq; mortifex fuerat. ¶ Ad q̄ntā. q̄ ſicut h̄mōi act⁹. neuter eſt de ſe. ita de ſe poſſet fieri ſine pctō mortali. iō in con- cluſiōe dictū eſt: ſpem ponēti in ea. ſ. remiſſionē peccatoꝝ: illi eſt mortalis. quia hoc e diſcedere a fide aſſerente remiſſionē peccatoꝝ fieri in baptiſmo: vt habet Joh̄. iij. Docet toto p̄mo articulo.

Quātum ad ſecū

dū articulum reſtat videre de q̄ſto. ſ. Anus baptiſm⁹ ioh̄is extiterit ſine gr̄a? Et itell̄go. l. vtz op⁹ opatū nō p̄ulerit gr̄a ſic ſc̄ circūciſio vt baptiſm⁹ xpi. Ubi d̄ in b̄uolo videt̄. p̄mū vtz baptiſm⁹ ioh̄is fuit fact⁹

Ad 1. cōcluſiōis ſecūde

Ad.3

2

3

4

Ad. p̄fir.

2

Ad.4

Secundo vtz pulerit gram. Et tertio vtrum omnes a Johē baptisari: rebaptisandi fuerint baptismo xpi. ¶ Quo ad p̄mū est notandū. q̄ aū p̄dicatōz xpi venit Johānes baptista p̄dicās i deserto iudee baptisumz p̄nie. vt habet Matth. iij. Nō t̄m venit p̄ p̄nia aucre: s̄ missus p̄ xū. Juxta illud qd̄ scribit Joh. i. ip̄o dicit. Qui misit me baptisare in aqua: ille mihi dixit. Sup̄ quez videt sp̄m̄ d̄scēdēre ⁊ manentēz: ille est q̄ baptisat in sp̄s̄c̄to. Missus em̄ fuerat ad p̄parandā d̄no n̄ro Jesu xpo viā in populo israelitico vt ad xpi d̄ctinā existeret p̄niores. ¶ Qd̄ exp̄mit Malach. iij. deo dicente. Ecce ego mittā angelū meū ⁊ p̄parabit viā aū faciē meā. et Esa. xl. Uox clamātis in deserto: parate viā d̄ni: rectas facite semitas dei nostri. ¶ Et Luc. j. de eo d̄r. q̄ multos filioz israel p̄uenerat ad d̄m̄ xū ip̄o: ⁊ q̄ p̄cedit aū illū: s̄z xpm̄ in sp̄u ⁊ virtute helig. ¶ Et quo correlative p̄cedendū est q̄ baptisatus Johis fuit a deo. pater ex d̄ctis. qz p̄dicauit ⁊ baptisauit missus p̄ xū. ¶ S̄z dices. quare ḡ vocat baptisum? Johannis eq̄ fuit a deo. cū baptisum? q̄ baptisauerat pet̄: nō vocet baptisum? pet̄: R̄nd̄t. q̄ qz d̄ns̄ Jesus ip̄e fuerit sui baptisimi institutor sp̄s̄c̄to sic inspirate. id̄ ab eo nominat. baptisimi aūt que ministravit pet̄: nō fuerat pet̄ institutor: s̄z pet̄. ¶ Secūdo qz cū ille baptisatus nō pulerit gram: vt post dicitur nihil p̄ illū baptisum fiebat: qd̄ Johānes nō faciebat. ⁊ ḡ ei p̄grue fuit ascript̄. ¶ Et tertio. qz soli Johāni fuit ministeriū ei? cōmissum. ¶ Secūdo est notandū q̄ forma baptisimi Johis fuit. Ego baptiso te in nomine v̄turi. s̄z xpi. q̄ v̄turus erat p̄ p̄dicatōz miraculoz ⁊ virtutū opationē ⁊ p̄ sanctissimā suā passionē ⁊ resurrectionē: ⁊ alia christi hois arcana. hoc habet ex eo qd̄ scribit Actū. xij. vbi d̄r q̄ Johes baptisauit in nomine v̄turi. ¶ S̄z dices. tūc xpo p̄nti non p̄uenisset: aut forma implicasset falsum si xpm̄ baptisando dixisset. baptiso te in nomine v̄turi. qz aliū significasset venturū. ¶ Et p̄firmat. qz cū baptisum? Johannis fuerat baptisum? p̄nie: ⁊ xps̄ p̄ctm̄ nō fecit: nec iuētus est vol? in ore ei? nō videt xpo p̄uenisse. qz nulla p̄nia indigebat. ¶ R̄nd̄t q̄ pluribus de causis p̄gruū fuit xpm̄ a Johē baptisari. quaz tres ponit glo. Matth. iij. In per illo p̄to. Venit iesus a galilea ad Joh. ⁊c. ¶ Prima p̄p̄ humilitatē impleret: vt

dicit tert̄. sic decet nos implere oīm iusticiam. glo. ⁊ humilitatē p̄fectā oñdere. ¶ Secūda ⁊ p̄p̄ illū baptisimi approbatōz vt sciret eē a deo que fili? xpi suscipere dignat? ē. ¶ Tertia ⁊ p̄p̄ aquaz p̄secratiōez: vt essent d̄nceps habētes viz mūdādi p̄ctā ex tactu sue mūdissime carnis. ¶ Quarta ponit ab Aug. i 4 li. de natura boni. vt scz oñderz nō referre qd̄ a q̄ baptisaret. eo q̄ ip̄e d̄? ab hoie voluit baptisari. ¶ Quinta ponit ab Aug. i li. q̄sti onū veteri ⁊ nō. resta. s̄z vt p̄poneret exemplū baptisimi illis q̄ p̄ fidē essent futuri filij dei. ¶ Et sexta ponit a Chrysos. vt essent oñdē miracula i baptisimo errorē illoz expelleret: q̄ Johem xpo maiore eē credebāt. Per h̄ re sp̄odetur ad obiecta. ¶ Ad p̄mū. q̄ iohes xpm̄ solū aq̄s irinxit. ⁊ illa forma q̄ ad xps̄ vsus nō fuit: s̄z si aliq̄ d̄dixerit illd̄ nō est ex p̄ssum. ¶ Ad sc̄dm̄. q̄ xps̄ baptisum? p̄nie si cut circūcisionē subire voluit ob causas p̄missas: nō qz id̄ignit: s̄z vt h̄ca a deo oñderet esse instituta ⁊ p̄ p̄ctis esse remedia opoztuna. Alię cause sūt p̄ exp̄sse. ¶ Tertio eno tandū q̄ baptisum? iohis erat signū baptisimi xpi. qz ad illū iohes suo baptismo hoies p̄p̄abat: vt d̄c̄t maḡ d̄il. ij. c. v. ¶ Quibz p̄z missis ē p̄ma p̄ctio. q̄ sumēdo sac̄m̄ cōis p̄ sacro secreto siue p̄ sacro rei signo baptisum? iohis fuit sac̄m̄. p̄tz. qz fuit sac̄re rei signū s̄z baptisimi xpi: vt d̄ctū ē. Et ē maḡ i lra: d̄il. ij. c. vj. d̄ct̄. q̄ p̄t̄ sat̄ p̄cedi fuisse sacramētū ex eo sensu q̄ legalia d̄cunt sac̄ra. qz baptisum? xpi significabat q̄ nō est t̄m p̄nietic: s̄z remissiois p̄ctōz. ¶ Secūda p̄ctio. Baptisum? iohis fuit maḡ p̄p̄rie sac̄m̄ q̄ ceremonialia veteri leḡ. H̄c̄ ē etiāz sancti Tho. i septo sup̄ q̄ntū d̄il. ij. ¶ Et p̄bat eaz sic. qz r̄to maḡ debet aliq̄ d̄ici sac̄m̄. q̄nto maḡ est sac̄re rei signū. s̄z baptisum? iohis est h̄mōi respectū legalitū cerimoniaz. igit̄. p̄ntia tenet ⁊ maior rōis p̄z p̄ definitōz sacramētū. m̄iore declaro. qz cū lex ⁊ p̄p̄he fuerit vsq; ad iohes: vt d̄r Mat. xj. i ip̄o aliq̄ mō ic̄pit xps̄ gr̄e: non q̄ eā suo baptismo p̄ferret: s̄z q̄ ad eā de prio suo baptismo v̄iam p̄parat. h̄ aūt legalia nō fecerit. ¶ Tertia p̄ctio capiēdo sac̄m̄ p̄p̄rie baptisum? iohis nō fuit sac̄m̄. p̄tz. qz p̄p̄rie solū d̄r sac̄z qd̄ ope opato virtute diuinitatē assistēt̄ inseparabilē de lege ordinata p̄fert gram: p̄ definitiōnem sac̄ri p̄p̄rie accepti. baptisum? iohis n̄ est h̄mōi. ḡ. Maior p̄tz ⁊ m̄ior supponit ex d̄ctōis i seq̄nti p̄te. H̄c̄ de p̄ma p̄te articuli

Nota.1

Lo. re.

Dubiū

Inc̄d̄s

Nota.2

inguit.

Solo

Ad.1

Ad.2

Nota.3

Lōctio.1

Lōctio.2

Lōctio.3

quo ad 2. ptem
 Nota
 Loco. 1
 2
 3
 4
 Loco. 2
 Nota 1
 2
 Nota 2

¶ Quantū ad scdam restat videre de questi
 co. s. Utz baptism⁹ Johis ptulerit gram:
 ¶ Pro q̄ notandū est. q̄ baptism⁹ Johis
 p̄siderare possum⁹ duplici. Uno modo q̄
 ad opus opatū. s. qd̄ erat exterior corporis
 ablutio Alio mō quo ad deuotionē suscipi
 entis: vel q̄ ad orōnem Johis pro eodem
 ¶ Tūc est p̄lio n̄salis hęc. q̄ baptism⁹ Jo
 hānis quo ad op⁹ opatū nō ptulit gratiā.
 patet. qz mgr̄ in lra dicit. ca. vj. dis. scd̄e. z
 om̄es p̄cedūt. q̄ ibi Johis opatio visibilis
 tm̄ erat exteri⁹ lauātis: z nō inuisibilis gra
 tiā interi⁹ opantis. ¶ Scd̄o qz Joh. j. d̄z q̄
 Johes de suo baptisate dixit. Ego bap
 ti so vos in aqua: suppletm̄ ¶ Et tertio quia
 om̄es p̄cedūt q̄ ibi nihil erat qd̄ nō fieri p̄
 hoīem puz. modo pur⁹ hō neq̄ p̄ferre ḡti
 am. igit̄ zc. ¶ Ad hoc etiā facit illud qd̄ al
 legatū fuit p̄ questio. Nō em̄ assistebat illi
 baptisimo v̄tus diuina interi⁹ dans gratiā:
 sicut assistebat sacram̄tis noue leḡ. ¶ Scd̄a
 p̄lio. Possibile fuit z sepe factū fuit vt ba
 ptisatis a Johāne deuotio p̄ferret ad orati
 onē beati Johis. vel aueret ex humilitate
 recipiētis. patz p̄ illud qd̄ scribit̄ de Johan
 ne Luc. j. q̄ multos filioz̄ israhel p̄uertit ad
 dñm̄ dñi ipoz̄. nō aut̄ poterat eos p̄uete
 renisi impetratiōe gr̄e aliquo mō. s. vel pro
 eis orādo vel ad p̄nitentiōē p̄dicatiōe p̄ni
 tentie p̄uocādo. ḡ zc. Et h̄ de scda pte anti
 culi. ¶ Quo ad tertiā partē restat videre.
 Utz om̄es baptism⁹ Johis baptisati: ba
 ptisimo xpi fuerint rebaptisandi. De quo
 vt etiā p̄fiteat̄ sanct⁹ Tho. in scripto. dis. ij.
 q̄rti. duplex est mod⁹ dicēdi. Primi enim
 dicūt q̄ qz baptism⁹ Johis erat p̄paratiu⁹
 ad xpm̄ suscipiēdū. suscipiētes ḡ eū z nō re
 ferentes ad xpm̄: s̄z subsistētes in eodē tene
 bant rebaptisari baptismate xpi. ¶ Et h̄nt
 quo ad h̄ p̄ se textū Actū. ix. vbi Paulus
 fecerit rebaptisari baptismate xpi bap
 tismo Johis. q̄ dicebat. S̄z neq̄
 si sp̄s sanc⁹ sit audiui⁹. S̄z referētes eū
 ad baptismū xpi: nō in eo subsistēdo s̄z sp̄z
 in trinitate figēdo: vel in xpo ad quē p̄pa
 rabat. qz ex eo z gra xpi fide p̄ accepta: fie
 bat q̄ si vnū qd̄. nō oportebat rebaptisari
 aqua: s̄z sufficit eos p̄ man⁹ impositiōem
 accipe sp̄m̄ scm̄. Quā op̄inōnem mgr̄ videt̄
 seq̄ in lra. Alij dicebāt p̄riū q̄ videlicet vni
 uersaliter essent rebaptisandi. ¶ Scd̄o ē no
 tandū. q̄ moderno tpe hęc vtraz̄ op̄inō
 nō est cois. z q̄ mgr̄ in hoc nō tenet̄. Peris

culosum est em̄ dicere. q̄ baptism⁹ Johan
 nis p̄ferbat sp̄m̄ scm̄ ex ope opato. qd̄ tm̄
 ad baptismū xpi req̄rebat. ¶ Et iō dimissit
 op̄inōibz̄ est p̄lio n̄salis. q̄ post sufficē,
 tem publicatiōē euāgelij de necessitate sa
 lutis fuit oibz̄ baptisatis baptism⁹ Johis
 baptism⁹ xpi p̄ tpe z loco. Probat̄ sic. qz q̄
 cūq̄ nō fuit baptisat⁹ ex aqua z sp̄s sanc⁹
 nō poterat introire in regnū celoꝝ. s̄z ḡtū
 cūq̄ q̄s baptismū Johis referēbat ad xpm̄
 flum: adhuc nō erat baptisat⁹ ex aq̄ z sp̄s
 ritus sanc⁹. igit̄. Pater maior Joh. ij. Pa
 tet minor. qz Johes nō baptisauit in sp̄s
 sanc⁹: vt satis dicūt auctes p̄ p̄tista sup
 inducte. ¶ Secūdo qz fides interi⁹ ad ba
 ptismū xpi vel ad xpm̄ cū lotione exteri⁹
 nō sufficit sine exp̄sione nom̄is trinitatis.
 modo manifestū est q̄ in baptism⁹ Johis
 nō fiebat exp̄sio trinitatis. ḡ defecit i forma
 req̄sita ad baptismū xpi. igit̄. Patz maior
 de se z p̄ mgr̄m̄ in lra dis. ij. qz tinctio et si
 des nō sufficiūt sine formali inuocatiōe tri
 nitatis: in qua est forma bap̄tisatis. Et pa
 tet minor: qz vt dictum est Johes bap̄tisa
 uit i noie venturi. in q̄ licet xps significaba
 tur a trinitate mitrēdus: tñ trinitas nō ex
 primit̄ aliquo mō apparētī. qz ita vēturus
 erat iudicij dies sicut xps. nec pl⁹ d̄termina
 te ip̄ortat̄ p̄ illā locutiōē vnum q̄ aliud.
 ¶ Tertio qz iā sanctificati tenebant̄ ad ba
 ptismū xpi. ḡ a fortiori baptisati Johis ba
 ptisate. Patz añs. qz als cōtemplissent
 doctrinā saluatoris horribiliter intonāris.
 Nisi q̄s renat⁹ fuit ex aqua z sp̄s sanc⁹
 nō p̄t̄ venire in regnū dei. Et patz p̄tia. qz
 baptism⁹ Johis non faciebat hoīem rena
 tū ex aqua z sp̄s sanc⁹. esto q̄ ex deuotōne da
 tus fuisset sp̄s sanc⁹: tñ nō ex ope opato.
 z ḡ adhuc ibi. nō fuisset baptism⁹ christi.
 ¶ Et hęc p̄clusio p̄z etiā p̄ b̄m̄ Augusti
 nū sup̄ Johem omel. v. dicentē. Qui bap
 tisan̄ sunt baptism⁹ Johis: nō eis sufficit
 baptisati em̄ non sunt baptismate xpi. Et
 itez: bap̄tisauit in das. z est bap̄tisatū. ba
 ptisauit Johes z nō est bap̄tisatū. ¶ Forte
 dicet̄. q̄ apl̄s om̄e illud erat additū quod
 erat de necessitate salutis. modo apl̄s post
 baptismū Johis sol⁹ baptism⁹ sp̄s sanc⁹ p̄
 nunciat. igit̄. p̄z maior de se. z minor. quia
 Actū. j. ita eis p̄mittit̄. Vos aut̄ bap̄tisa
 b̄imini sp̄s sanc⁹ non post multos hos dies.
 ¶ Scd̄o. qz ad baptismū sufficiunt tinctio
 aque z aduētus sp̄s sanc⁹. mō manifestū est

Loco.

pbat. 1

pbat. 3

pbat. 4

Argu. 1

argu. 2

Ad 1 qd p Jofem fiebat tinctio aque q nō reqre batur pl^o nisi q p manuū impositionē reci li credunt baptisari fuisse baprisimo xpi. li/ cer nō sit explicite postū vbi r qñ. qd tñ vi detur satis expssum Jof. xiiij. vbi dic dñs petro. Qui lor^o est: nō indiget nisi vt pedes lauet: s; est mūdus tot^o. r vos mūdi estis. vbi omnes innuunt lori. s. baprisari. Aucto/ ritas aut ipa q adducit nō pl^o ponit qz dif/ ferentiā inter baprisinū Jofis r baprisinū spūsancti. Et de h nō plus ad pñs. ¶ Ad secundā. q nō omis tinctio aque: etiam si adueniret spūsanctus in ea ante vel post: es/ set sufficiens ad baprisinū xpi: nisi in ea in q seruaretur bita forma. qd nō est factū in ba/ prisimate Jofis. Un qz omittentur ea q erāt de necessitate baprisimi xpi. s. inuocatio trinitatis. ideoqz ipos oportebat iterū ba/ prisari. Hoc de scdo articulo.

His premissis re

spōndet ad rōnes pncipales. ¶ Ad primā ptra suppositū. neget añs. qz circūcisio non valent ptra pctm originale. Ad pāptioz pcedit q sacrificia legis ex ope opato nō iu/ stificauerunt. qz solū signa erāt future satis/ factiois p saluatozē. Circūcisio aut nō erat ex lege. r erat ei assistēs spūsanctus dēls ori/ ginale p grām influxā sicut in baprisimate. Et g nō est sile. Erāt em illa legalia institu/ ta in remediū peccatozē actualiū q ppetra/ uerit homo p seipz: de qb aliq modo exēti/ ori erāt satisfactoria: s; ad grām nō attinge/ bant: cū eis nō sic assisteret spūsanctus. si/ cut his q in remediū originalis erāt in sti/ tuta. ¶ Ad secundā pbarionē dī. q vez est q Jofes baprisa nō fuit p circūcisionem ab originali mūdā: s; in vtero spūsancto replet: vt hater Luce. j. tñ tenebat ad cir/ cūcisionē ppter obligatiōem pcepti pdicti. Sen. xvij sicut etiaz credit aplos baprisa/ tos r beatā vginē ex institutiōe saluatozē in/ tonātis. Nisi qs renat^o fuerit ex aqua et spūsancto nō pōt videre regnū dei. ¶ Et si querat. quare g dicit glosa sup illud. Ego deuo a te baprisari. i. ab originali mūdā ¶ Rñ def. q loquat de debito p originali. Li/ cet em sancti pres essent ab omibz mūdāti/ crimibz: tñ nō poterāt videre regnū dei. ppter debitū deo refundendū p pmo pecca/ to. qd p solū xpm erat adimplendū. r ideo

a xpo debuit baprisari. i. ab illo debito p ei^o bñdictā morē liberari r tannā regni sibi et alijs fidelibz referari. r hoc vult glosa ¶ Ad tertiā pbarionē pōt negari maior le qñ do de peccato psonę. Erat em ianua regni clau/ sa: nō ppter pctm alicui^o sanctorū patrum. quippe qb omia fuerūt indulta. S; ppe/ reatū siue debitū p peccato. qz pctū satisfā/ ctionis p pctō inficiēte totā naturā: nō dū erat solutū. s; p xpm de r gno r ordinario ne diuine dispositiōis solum poterat solui ¶ Ad quartā pbarō em añcedētis. cōcedit q nulqz legit a sanctis expssum q circūcisio tolleret pctm actuale. Cui^o causa est. qz pñ/ cipaliter instituta fuit ptra originale. et iō sancti actuale nō expmunt. Deleuit tamen actuale in adult^o cū pñia illud suscipierit/ bus r debita fide. ¶ Ad secundā rōnem ne gerur añs. qz circūcisio nō dedit grāz. Ad primā pbarōz ad auctoritatē mgnī dī: q ma/ gister in h nō tenet. ¶ Vel pōt dici q volue/ rit q hęc nō ita copiose r fructuose i ea fue/ rint data sicut baprisimo. qz nō dū fuit ia/ nua aperta p xpm. Nec tot incitāmēta fue/ rant tūc ad dilectionem dei sicut post passi/ onē saluatozē. ¶ Ad secundā pbarōem dī: q glosa loquat de grā q aperit ianūā regni. illa p ea nō dabat sed p mortem xpi. ¶ Ad tertiā. q nō oportet sacramentū omē illud figurare qd pstat. baprisim^o em dat dona s; turū r grām que nō figurat immediate: s; figurat sic ablutionē vicioz. ¶ Scdo p di/ ei q circūcisio pmo fuerit instituta: vt esset signū indulgētię. r ideo data fuerit i abla/ tionē. S; secundario importat pcessionem grē. eo qd lege ordinata nō remittit culpa nisi cū infundit grā. Et sic significādo po/ sterius. s. ablationē culpe: dat intelligere p us scz infusione grē p quā remittitur culpa ¶ Ad quartā pbarionē. cōcedit q vtrūqz sit possibile deo absolute. s. r ponere grām: r nō tollēdo culpam: vt si culpa nō infuisset Itē r scdo pōt tollere grām: nō ponēdo cul/ pam. Et tertio tollere pōt culpā nō ponē/ do grām. ¶ S; de ordinata potētia sua de/ nunqz tollit culpā nisi ponat grām. qz gra/ tia est formale mediū q deus aufert culpā. r g parz facit ad ppositūz. Circūcisione s; deus infudit grāz. r ex psequēti abstulit cul/ pam originale: etiā actuale si infuit. ¶ Cle/ rū est q de dī: ānihilare grām i peccāte mor/ taliter. qz ille se indignū reddit per culpam vt de^o in eo grām nō pseruet. Et ideo quasi

Ad.3

Ad.4

ad.2 rōz

Ad 2

Ad 3

Ad.4

Ad 2

replia

Solo

Le

ille sua p̄uentioe q̄ ruit in culpā: est causa
Ad 1 quare de^o annihilat gr̄am. ¶ **Ad q̄ntā.** q̄ q̄
 ria in circūcisione data fuerit sic nūc in ba/
 ptismate. s. ministro exteri^o opante ⁊ deo q̄
 tiam ad int^o creat^o: p̄tute diuina assistere h
 2 ⁊ ibi facio. ¶ **Dices.** in quo q̄ baptism^o p̄ce/
 1 dit circūcisione: ¶ **Pōt** dici q̄ apertione ia
 nue. qd̄ tñ ei p̄ accidēs solū p̄uenerat. Nā
 si añ natiuitatē saluatoris iannā non ape/
 ruisset: cū illa sola oblatioe hostie agni im/
 maculari poruenit apiri. ¶ **Sco** i collati/
 one donoꝝ. qz̄ portioꝝ bona tribuit. eo q̄ q̄
 nis gr̄a equalis existat. tñ pl^o pōt post ob/
 lationē iesu xpi q̄ añ. eo q̄ plura sint puo/
 cantia ad dilectionē dei sup̄ oia. ⁊ scripturę
 dare puocātes ad amorē dei. Hoc tñ etiaꝝ
 p̄ accidēs est. qz̄ si circūcisio adhuc esset i vi/
 3 gore: idē faceret. ¶ **Tertio** pōt dici s̄z̄ diffici/
 le est p̄bati q̄ penā in adultis delet toram.
 4 qd̄ forte circūcisio nō fecerat. ¶ **Dicit** Tho/
 mas de argērina. q̄ de abundantioꝝ gratiā.
 Idē etiaꝝ dicūt multi alij. s̄z̄ h̄ nō videt mi/
 hi vez. ¶ **Ad rōnes** factas ⁊ questū ¶ **Ad**
 p̄mā. q̄ maḡ in h̄ nō tenet. qz̄ videt esse con/
 tra illd̄ Job. iij. Nisi q̄s renat^o fuerit ex aq̄
 ⁊ sp̄sc̄to rē. ¶ **Ad** secundaz̄ pōt dici Uno
 mō. q̄ illud dictū sancti Marthei sumit
 sic. q̄ iohes fuit baptisans ⁊ p̄dicās baptis/
 mū p̄nīe. ibi punctuādo. ⁊ qd̄ sequitur: ad
 baptismū xpi referēdo in remissionē pctōꝝ
 2 s̄z̄ p̄ baptismū xpi fiendā. ¶ **Aliter** referen/
 da ad idē exponit q̄ Iohes qz̄ fuit missus
 iniūxit ⁊ sitētibz̄ pctā sua p̄niam in remissi/
 onē pctōꝝ. ⁊ sic p̄tritis p̄niam suscipiētibz̄
 dabat remissio pctōꝝ. nō ex ei^o baptismo:
 s̄z̄ p̄ dignos fruct^o p̄nīe q̄s iniūxit. Erat
 em̄ ei^o baptism^o quasi quedā solēnis p̄fes/
 sio p̄nīe ⁊ assuefactori^o ad baptismum xpi
 ¶ **Ad** tertiā. q̄ Damascen^o vult q̄ Iohes
 purgat ad sp̄m p̄ aquā vlt̄ p̄parādo ad pur/
 2 gationē sp̄s baptism^o xpi futuraz̄. ¶ **Uel**
 3 humilit^o suscipiētibz̄ ex deuotioe sp̄s seq̄/
 batur ei^o purgatio. ¶ **Seu** etiaꝝ purgat cor/
 pora in signū purgatiois future sp̄ualis ex
 baptism^o xpi. ¶ **Uel** forassis vult q̄ suis
 4 sanctis doctrinis purgat ignorātiās sp̄s
 p̄ aquā p̄nīe. ¶ **Ad** quartaz̄ q̄ Aug^o. vult
 ¶ **Ad** 4 q̄ a Iohāne baptisatis remittebant pecca/
 ra in fide ⁊ sp̄e futuri baptismi xpi in cuius
 noie baptisabat. ⁊ fuit sp̄s de futura gratia
 p̄sequēda in baptism^o xpi futuro ⁊ efficac̄
 nō ex gr̄a quā in baptism^o Iohis s̄z̄ quaz̄
 in baptism^o xpi nō obicē ponētes cōsequē

bant. Pōt em̄ sp̄s stare sine gratia gratū/
 faciente. ⁊ esse de futura misericordia in pec/
 cante mortalit^o. quare q̄ nō in p̄niam susci/
 pient^o: licet sp̄s sit donū gratis datū de
 futura misericordia atqz̄ salute. Pōt etiaꝝ
 dici. q̄ in susceptioe p̄nīe ex opere interiori
 baptisati dabat gr̄a. vel ex orōne Iohis s̄z̄
 nō ex baptism^o q̄ tñ fiebat in aqua ¶ **Ad** Ad. 5
 q̄ntā. neget p̄ntia. ⁊ ad p̄bationē d̄z̄ q̄ licet
 baptism^o iohis ⁊ xpi magis p̄ueniebat in
 materia q̄ circūcisio ⁊ baptism^o xpi. tñ q̄n/
 tum ad finē in sicutōis magis p̄ueniebat
 circūcisio cū baptism^o xpi. qz̄ vtraqz̄ insti/
 tuta fuit in remediū originalis peccati. ba/
 ptismus Iohis nō ad h̄ s̄z̄ vt esset signum
 baptismi xpi. Et q̄ntū ad mysticas signifi/
 catioes circūcisio ⁊ baptism^o xpi quasi idē
 sunt. qz̄ circumcisio significabat abscissione
 pellicule: pcti p̄tracti p̄ cupiscētiā abscisso/
 nem ⁊ cupiscētię ordis mitigationē ⁊ fu/
 turā custodiam. Idē significat baptism^o
 xpi p̄ exteriorē corpis abluionem. ¶ **Ad** se Ad. 6
 ptam q̄ fuit sac̄m eo mō q̄ legalia. qz̄ fuit
 signū sac̄e rei s̄z̄ baptismi xpi. quē magis
 significabat q̄ alia legalia ex maiori p̄for/
 mitate cū eodē. Ea q̄ adducunt p̄ opposi/
 to sunt pro dict^o in p̄mo ⁊ secūdo articulo.
 Hoc de questione.

tertio queri

tur circa dis. iij. ⁊ iij. Vtrū
 sicut de necessitate baptismi
 est s̄bū exp̄m̄s actū cū iuo/
 catione trinitat^{is}: sic q̄libet facta in hmōi s̄
 bō mutatio sit impedimentū baptismatis.
 Que questio supponit. Primo q̄ de ne/
 cessitate baptismi sit exp̄ssio act^o ¶ **Contra** argu. 1
 qd̄ arguit sic. q̄ baptism^o nihil est. q̄ nihil ē
 de ei^o necessitate. p̄ntia tenet. qz̄ oppositum
 infert oppositū. Ans̄ p̄bat. qz̄ vel esset aq̄
 ⁊ hoc nō. qz̄ aqua fm̄ Aug^o. sine s̄bō non
 est sac̄m. Uel esset verbū: ⁊ hoc nō qz̄ maḡ
 dicit in l̄ra q̄ est tinctio in aq̄. ⁊ hec non est
 verbū. Uel esset aggregatū ex his: ⁊ h̄ non
 qz̄ ex voce ⁊ aq̄ materiali nihil natū est sic
 ni: sicut nec ex s̄ba ⁊ accidere. ¶ **Secūdo** in
 collatioe baptismi nō videt necessariū esse
 vt sacerdos dicat. Baptisate. igit suppositum
 falsum. p̄ntia nota est. ⁊ ans̄ p̄batur.
 qz̄ videt sufficere q̄ teneat forma quaz̄ xps
 dedit discipulis Marth^o. vlti. modo in ill
 s̄bō nō dicitur Ego te baptizo: s̄z̄ soluz̄ vt

Ad. 1
⁊ q̄ntū

Ad scōs

Ad. 3

Ad. 2

Ad. 4

Ad. 4

Ad. 5

Ad. 6

argu. 1

Argu. 2

argu. 3 baptiscent in noie patris ⁊ filij ⁊ spūssancti
 igit. ¶ Tertio. si sōbū esset necessariū: h̄ ma-
 xime esset vt p̄ ipm̄ exp̄meret̄ int̄erō bap-
 tisanctis. s̄z p̄ hoc nō est necessariū. igit. te-
 net p̄ntia. Et maior pars. qz alia rōne non
 videt̄ necessariū. Minor. p̄bat. qz act⁹ ba-
 ptisandi videt̄ int̄erōne exp̄mere. q̄ em̄ co-
 medit. satis indicat q̄ habet int̄erōnez co-
 medendi. sic ⁊ q̄ bap̄ulat ip̄o actu docet q̄
 habet int̄erōne bap̄tisandi. ¶ Et p̄firmat.
 qz in sacram̄to eucharistie q̄uis sacerdos
 nō p̄secraret nisi haberet int̄erōne p̄secran-
 di: nō exp̄mit̄ actū: put̄ notum est. q̄ nec
 oportet exp̄mere actū in sacram̄to bap̄tis-
 mi. ¶ S̄cdo questio supponit: vt fiat iuo-
 catio trinitatis si debeat esse bap̄tism⁹. ¶ Lō-
 tra qd̄ arguit sic. qz apli bap̄tisabāt in noie
 iesu. q̄ nō est necesse exp̄mere corā trinitatē
 tenet p̄ntia. qz iesus est secūda p̄sona in di-
 uinis. Et añs p̄z Alcuū. viij. vbi d̄r. q̄ sa-
 maritanī bap̄tisati fuerūt in noie dñi iesu
 ⁊ in pluribz alijs locis. ¶ S̄cdo. quia dicit
 Ambrosi⁹ p̄ mo li. de spūsc̄to. ⁊ assumitur i
 lra dis. iij. c. v. q̄ si vnū f̄mone cōphendas
 vel p̄rem vel filiū vel spūsc̄m. fide aut̄ nec
 p̄rem nec filiū nec spūsc̄m abneges. ple-
 num est fidei sac̄m. q̄ sufficit noiare vnū:
 vt nō oporteat exp̄mere totā trinitatem.
 ¶ Tertio. q̄ om̄ino idē sunt: p̄rte sapiētia:
 ⁊ voluntate. tātū valet noiare vnū sic om̄es
 mō ita est de tribz p̄sonis: vt d̄r in libro p̄-
 mo. q̄ nō magis est potētia i tribz q̄ i vna.
 ⁊ ita de alijs. ¶ Tertio q̄rit q̄stio. Utrū q̄li-
 bet facta in h̄mōi s̄bō mutatio sit impedi-
 mentū bap̄tisimat⁹. ¶ Pro cui⁹ affirmati-
 ua p̄e arguit sic. D̄ne qd̄ nō habet formā
 bap̄tisimat⁹: nō est bap̄tisma. s̄z q̄libet talis
 mutatio tollit formā bap̄tisimat⁹. igitur ⁊c
 p̄z maior. qz forma dat esse rei. nihil em̄
 albū sine albedine. Et p̄z minor. qz illa s̄-
 ba sunt de forma ecclie: vt dicit mgr̄ in lra.
 ¶ S̄cdo aliq̄ mutatio in talibz impedit. q̄
 ⁊ que libet. p̄ntia tenet. qz nō videt̄ q̄re pl⁹
 vna q̄ alia. añs p̄z p̄ mgr̄m i ca. v. dis. ter-
 tie dicit. Si aut̄ dicat. in noibz nō est sa-
 cram̄tū. Et h̄ sumpsit ex dicit̄ beati ambro-
 sij p̄mo libro de spūsc̄to. ¶ S̄z in oppositū
 ⁊ p̄ p̄mo supposito p̄mo est forma ecclie:
 q̄ exp̄mit̄ actū dicendo. Ego te bap̄tiso ⁊c.
 S̄cdo qz dicit Alexander iij. c. de bap̄tismo
 ⁊ ei⁹ effectū. cap. lo. si q̄s puez. Si q̄s pue-
 rū in aq̄ ter miserit: dicendo in noie pris et
 filij ⁊ spūsc̄i: nisi dicat. Ego te bap̄tiso: ta-

lis mersio nō p̄t esse bap̄tism⁹. Et rōne vi-
 det̄ hoc. qz cū int̄erō bap̄tisant̄ sit maxime
 necessaria: nihil videt̄ maḡ se tenere ex pre-
 forme q̄ s̄bū qd̄ exp̄mit̄ illū actū. s. ego te
 bap̄tiso ⁊c. ¶ S̄z p̄ s̄cdo supposito ē forma
 dñi n̄ri tradita Math. vlti. vbi exp̄esse
 noiant̄ tres p̄sonē. S̄cdo qz fulgenti⁹ dicit
 q̄ mysteriū redēptōis nullo mō habetur si
 pris vel filij vel spūsc̄i nomē subtrahat.
 Et tertio. qz Pelagi⁹ papa scribit̄ gaudēti
 ep̄o. Reuera si h̄i ⁊ h̄etic⁹ q̄ in locis dyo-
 cesis tuer̄ visitatōis cōmorari dicunt: solū
 in nomē dñi se bap̄tisatos fuisse foras illis
 p̄stent sine cuiusq̄ dubitatōis ambiguo
 eos ad catholicā fidē veniētis sanctę trini-
 tatis noie bap̄tisabis. q̄ sine exp̄sione trini-
 tatis nō fuit bap̄tisma. Et h̄ p̄t parere ra-
 tione. qz exp̄sio fidei p̄ reletōe culpe sum-
 me est necessaria. mō fides ⁊ elens culpā est
 fides trinitatis. q̄ ⁊c. ¶ S̄z p̄tra q̄stū. quia
 tūc balbutiētēs neminē p̄ssent bap̄tisare.
 qd̄ falsum est. ⁊ p̄z p̄ntia. qz p̄pter vicūz
 linguē nequēūt formā s̄bōz p̄ferre sine ad-
 ditione. repetūt em̄ plures eandē syllabā }

Secūdi
suppositi

q̄stus

In hac questione
 erūt q̄tuor articuli. In p̄mo videbit̄ de ba-
 ptismi essentia. s. qd̄ sit. S̄cdo de ei⁹ mate-
 ria sc̄z cū q̄ sit. Tertio de ei⁹ forma p̄ quā sit
 sc̄z vtrū tā act⁹ exp̄sio q̄ trinitatis inuoca-
 tio necessario assit̄ Et quarto de q̄stio. s. vtrū
 ois mutatio in s̄bōis faciat vt nō sit ⁊c.

Quantum ad pri-
 mū notādū est: vt dictū fuit in q̄stione pri-
 ma q̄ bap̄tism⁹ sicut etiam alia sacram̄ta
 nō est aliqd̄ vnū. qz ad sacram̄tū neces-
 sario p̄curit elementū siue materia sensibilis
 ⁊ exp̄sio s̄bōz. quoz p̄mū vocat̄ materiale
 secundū vocat̄ formale. Et talibz aut̄ non
 sit vnū: vt dictū est ¶ Uñ nō est querenda
 qd̄ ditas bap̄tisimat⁹ tāq̄ vni⁹ subē: s̄z magis
 tāq̄ vni⁹ medicinę siue remediū spūalis
 morbū aīę institutę cōpositę ex multis cō-
 stituentibz vnā spūs medicīnā. ¶ S̄cdo est
 notandū. q̄ cū sit triplex bap̄tism⁹ vt decla-
 rat mgr̄ in lra dis. iij. h̄ q̄rti. in. c. v. ⁊ de in-
 ceptis vsq̄ ad ca. vltimū. s. fluminis qui fit
 in aqua: sub certa s̄bōz exp̄sione. Et san-
 guinis q̄ fit martyriū p̄p̄sione. si q̄s p̄ t̄po
 inozū nō bap̄tisat⁹. Et flamis. q̄ fit cordis
 p̄ntiōe. in eo q̄ libet̄ bap̄tisaret̄ cū p̄ntiōe

Confir.

Suppo
siti
arguit.

argu. 2

Argu. 3

p̄ q̄stio
Argu. 1.

Argu. 2.

In op-
positū p̄
mi sup-
positi

Nota. 2

peccatorū suorū. cui tñ sine sua culpa baptis-
 1 mi copia denegat. ¶ De baptismo fluminis
 scz q̄ sit tinctio vel ablutio p̄ aquā: in q̄
 Nota.3 stione loq̄ p̄pno. ¶ Tertio est notandū. q̄
 hūc baptisimū magister definit. c. j. in p̄n-
 cipio dil. tertie sic. Est tinctio. i. ablutio cor-
 poris exterior: s̄b forma verborū p̄scripta.
 2 ¶ Hugo aut̄ de sancto victore describit ba-
 ptisimū sic. Baptisim⁹ est aqua diluendis
 3 criminib⁹ sanctificata p̄ verborū dei. ¶ Da-
 mascenus li. iij. c. j. describit sic. Baptisim⁹
 est p̄ quē p̄mitias sp̄s sancti accipimus: et
 p̄ncipiū alteri⁹ vitē fit nobis regeneratio si-
 4 gillum: custodia: ⁊ illuminatio. ¶ Dionysi-
 us sc̄do caplo ecclesiasticę hierarchie descri-
 bit sic. Baptisimus est p̄ncipiū sanctissimo-
 rum mādatoꝝ sacre actionis: ⁊ ad alioꝝ
 diuinorū mandatoꝝ ⁊ ad actionū suscepti-
 uam oportunitatē: formās nostros aiales
 habi⁹: ad sup̄celestis q̄teris anagogen n̄m
 iter faciēs sacre ⁊ diuinissime nostre regene-
 ratiois traditio. ¶ Scz beatus Aug⁹. videtur
 5 magis puenire cū m̄ḡo. Dicit em̄ definiti-
 do baptisimū. q̄ est tinctio in aqua s̄bo vi-
 te sanctificata. ¶ Quarto circa has definiti-
 ones est notandū. q̄ definitio terminos cō-
 notatos s̄p̄e causam ponim⁹ p̄ suo effectu
 que tñ nō in recto de suo effectu verificatur
 ¶ Ut dicim⁹. q̄ ira est ebullitio sanguis cir-
 ca cor. ⁊ tñ falsum est dicere q̄ ebullitio san-
 guinis est ira: cū illa ebullitio nō sit nisi san-
 guis. vel ei⁹ motus q̄ est in eo. Et manife-
 stum est q̄ ira nec est sanguis nec aliqd qd̄
 est in sanguine: cū sit in appetitu sensitiuo
 vel irascibili rōnali. ¶ Et ideo tales locuti-
 ones doctorū sunt causales ⁊ ponunt loco
 2 aliaz definitionū supplendaz ad intellectū
 dicēris. Un̄ ira d̄r ebullitio sanguinis ⁊c. i.
 est passio pueniens immediate ex ebullitio-
 ne sanguis circa cor. Et plurima talia sunt
 in moralib⁹ ⁊ naturalib⁹: etiā in logicaz ar-
 tib⁹. ⁊ simili modo loquunt̄ cōiter sciē sacre
 ¶ Quo p̄missio possum⁹ catholice cōcedere
 1 has p̄positiōes. Prima q̄ baptisim⁹ nō est
 aqua siue sit p̄sectata siue non. patet. quia
 quis aqua sit materia baptisimi: tñ cū non
 sit forma baptisimi nec cā includēs non po-
 test baptisim⁹ dici aqua. Nā integrat⁹ ex
 plurib⁹ nō est aliqd̄ eorū ex quib⁹ integrat̄.
 sicut totū nō est sua ps. Un̄ in forma p̄t̄
 sic argui. Nihil qd̄ p̄stituit ex aqua ⁊ aliq̄
 alio est aqua. hec p̄r. qz totū aggregatum
 nō est aliqd̄ eorū ex q̄bo integrat̄. Et tūc s̄b

sumit minor. s̄z baptisim⁹ p̄stituit ex aqua
 ⁊ aliquo alio. s̄ ex formali exp̄sione actus:
 ⁊ inuocatōe trinitatis. quia sine illis nec aq̄
 nec ablutio in ea est sacramentū. igitur ⁊c.
 ¶ Sc̄da conclusio. nec baptisim⁹ est ablutio
 in aqua. patet sicut p̄cedens. qz ablutio est
 ps baptisimi. Est em̄ materia p̄p̄nua q̄
 fit baptisimus: sicut aqua d̄r ei⁹ materia re-
 mota. ¶ Tertia. nec etiā vocalis prolatio
 actus baptisandi cū exp̄sione nois trini-
 tatis est baptisim⁹. Patz sicut p̄ma. qz illa
 non est nisi formale baptisimi. ⁊ ḡ si d̄esset
 materia: nunq̄ ea posita poneret baptisim⁹
 vt si q̄s non abluēs paruulū diceret. Ba-
 ptisite in noie p̄ris ⁊ filij ⁊ sp̄s sancti. patz q̄
 falsum diceret ⁊ q̄ sacramentū nō traderet
 ¶ Scz dicit Quid ḡ est sacramentū baptis-
 mi? R̄ndet q̄ illud vere est sac̄m baptisimi
 qd̄ est cōpletū signū mūdatiōis aie interi-
 oris p̄ aquā d̄stitit sacramentū. Et si quērat. qd̄ sit il-
 lud. R̄ndet q̄ illud est ablutio exterior: sc̄a
 p̄ aquā: ⁊ exp̄sio act⁹ baptisandi in noie tri-
 nitatis. quoz p̄mū se habet p̄ modū mate-
 rię in qua d̄stitit sacramentū. Sc̄dm p̄ mo-
 dum forme. vñ vnū eorū sine alio: sicut nō
 est baptisima: ita nō est signū abluionis i-
 terioris p̄ gratiā. ¶ Ex quo pater quarta cō-
 clusio: q̄ baptisimus ē ablutio exterior cor-
 poris p̄ aquā debita intentiōe facta: et ex-
 pressio actus baptisandi cū inuocatiōe ex-
 p̄licita trinitatis circa materiā aptā Patz
 ex dictis. quia illud est completū signū in-
 stitūtū ab ecclesia siue a deo abluionis in-
 terioris: ⁊ ḡ hoc est sacramentū baptisimi.
 ¶ Sc̄do. quia his positis ponit baptisim⁹.
 ⁊ quodlibet horū ablato: nō esset baptisim⁹
 ergo baptisim⁹ est illa simul. igitur ⁊c. ¶ Et ter-
 tio. qz oratio puentibilis cū baptisimo: da-
 ta p̄ omēs causas ei⁹ est bona descriptio ba-
 ptisimi. sed hec est h̄mōi. igitur Maior nota
 est. Minor p̄r. quo ad p̄mā partē. qz vbi
 cūqz hec repiunt: ibi repitur baptisimus. et
 vbi non: ibi non repitur. Si em̄ non esset
 ablutio ⁊c. nō est baptisimus. Et si esset ab-
 lutio sine debita intentiōe. vt si verba quis
 derisorie diceret abluēdo p̄ aquā sine intē-
 tione baptisandi. Baptisite te ⁊c. null⁹ dice-
 ret talē baptisare. Itē si ablutio esset ⁊ intē-
 tio adesset: s̄z verba d̄essent: nō esset baptis-
 mus. ¶ Et q̄to si s̄ba ⁊ alia adessent ⁊ ma-
 teria apta nō esset: nō esset baptisimus: vt
 si q̄s abluēdo lapidē diceret. Baptisite te ⁊c.
 cū intētiōe baptisandi: ipse nō baptisaret.

Lōlo.2

Lōdio.3

Lōdio.4

pbat.2

pbat.3

pbat.4

eo q materia subiecta nō esset apta. Nūc
 Defini- p hęc ad definitiōes doctor. ¶ Prima cō-
 tio pma finitio mōri est materialis dices sic. est rin-
 cio corpis exterior s; forma s; bōz pscripta
 Et debet sic accipi. est sacm qd pstat in rin-
 ctione exteriori corpis p quā debita intērio
 ne facta r forma s; bōz pscripta. i. in expōsi-
 one actus baptisandi r ei q baptisat cum
 inuocatiōe trinitatis circa debita materiā.
 2 ¶ Vel si nō voluerit q ponat sacm. tunc vi-
 cat mō pns posito. est tinctio corpis exteri-
 or facta p aquā debita intēriōe r expōsi-
 acō baptisandi r baptisati cū inuocatione
 trinitatis circa aptā materiā. ¶ De qua est
 Cōclōy qnta cōclusio r rñsalis hęc. q hęc est bona
 arg. 1. descriptio baptisati. p r ex dicit in qnta cō-
 clusione. ¶ S; ptra dicit q definitio mōri
 nō dat p vez gen^o. s; nō valet. tenet pntia
 qz definitio debet dari p gen^o r differētiā. vj
 qz sacm. est de ad aliqd. r tinctio de actiōe.
 Argu. 2. ¶ Secōdo. qz alię definitiōes nō vident cum
 ista pcurere q tñ sint bonę. s; ista nō est bo-
 na. pntia tenet qz vni^o nō est nisi vna defi-
 nitio. ij. posterior. ¶ Tertio qz tinctio tran-
 sit r sacm nō. igit. pntia nota est. et maior
 etiā. S; minor est beati Augustini dicit
 Argu. 3. de baptisimo. Sacro semel habito nūq; eo
 qd carebit. ¶ Quarto. sacm illud est aqua
 q nō est illa simul. pntia tenet. qz illa vt di-
 ctū est nō sunt aq Et añs p r. qz illud ē ba-
 ptisim^o qd habet vim regenerādi. mō h̄ est
 aqua: p Bedā Luc. ij. dicentē. q xps ractu
 suę mūdissime camis dedit vim regenerati-
 uam aq. ¶ Quinto. qz demon posset intri-
 gere r illa s; bā pferre. q tñ nō videt bap-
 tare. Et pfirmat de angelo bono. q vtiq; ta-
 lia pōt r nō pōt baptisare: cū nō habeat re-
 Argu. 4. generare in ecclia militāte. ¶ Sexto. si intē-
 tio baptisantis req̄reret. sequeret q quilibz
 Argu. 5. deberet ambigere vtz esset baptisat^o. falsi-
 tas pntis supponit. r pntia p r. qz intētio
 baptisantis est ei ignota r oibz hoibz. sed
 est soli dño manifesta q scrutat corda Ad
 h̄mōi rōnes m̄ dēt facile. ¶ Ad pma. q i de
 finitōe accidētū nō oportet ponere veruz
 gen^o. s; loco gener^o ponit subiectū. vt simū
 definit p nāsum: vt habet. vij. metaphisice.
 Sic cū accidat aq r s; bōis vocalibz q sint
 sacm. qz h̄ habent ex diuina institutiōe: suf-
 ficit q ipa expmānt cū his q illa cōnotāt.
 2 ¶ Vel dic q in definitiōe causali sufficit po-
 nere causas puerbilitē. nec oportet pone

re vez gen^o spāliter nominū artificialium
 s; sufficit ponere aliqd loco gener^o vt dom^o
 est res artificialis cōposita vt cooperiat sua
 p̄tēta diuersa ab impōsitiōibz aeris. vel q po-
 nat subiectū rez artificialiū: vt phiola au-
 rea est aurū sic figuratū. ¶ Q. aut dicit p̄s
 q definitio sit da da p gen^o r p differētiā in
 intelligit de definitiōe qd dicitur r essentia
 li: q in accidētibz nō habet locū: vt pbatur
 vj. metaphisice. ¶ Ad secūda. q alię defi-
 nitōes baptisati debite intellectu pcurunt
 Ad 2 cū ista q ad supposita p quibz supponunt
 qz puerunt cū ista. qzuis aliud cōnotent.
 qz p diuersa genera causaz danf. Nec est i-
 cōueniens q vni^o sint plures definitiōes
 causales. ¶ Ad tertia. q recte sicut tinctio
 Ad 3 transit: ita sacm trās. s; Aug^o. vult dice-
 re q sp maneat baptism^o quo ad characte-
 rem quē impmit aq. q character cū nō sit vi-
 sibile signū: nō est pprie baptism^o: sed ba-
 ptismo annexū. Un dicit mlti: r est bñ di-
 ctum extēsiōe nois. q i baptismo aliquid
 est tm sacm sine signū. r h̄ sine dubio est p-
 prie baptism^o. r illud definit mō. Aliud ē
 tm res vt inuisibilis grā. Et tertiū ē simul
 res r signū: vt character imp̄sul Et de hoc
 tertio dicit Augustinū esse intelligēdū. et
 sic vez est q baptisatus eo nunq; carebit.
 S; scias q scōm r tertiū nō sint pprie bap-
 ptism^o vel sacm s; baptismo annexa. ¶ Ad
 Ad 4 quartā. negatū est añ q sacm sit aq. Ad p-
 bationē. nō omē illud est sacm qd hz vim
 regenerādi s; forte est aliqd sacri. Sic nō
 omē illud est dom^o qd habet vim cooperiēdi
 s; bñ est aliqd domus. Illa em sunt bap-
 ptisim^o q ex in stitutiōe diuina sufficiūt ad ge-
 nerandū nouū hoīem p grām. q nec sunt
 aqua seorsum: nec s; bā seorsum. s; ipa siml
 cū intēriōe h̄ faciēdi debite materię appli-
 cata. ¶ Ad qntā q demon de potētia dei or-
 dinata neq̄t h̄re intēriōne r ectā: s; gene-
 rādi nouū hoīem p grām. Et si dicas q de-
 us possit ei de potētia absoluta tribuere re-
 ctā intēriōne. Rñ dēt. pcedēdo. r q etiā ita
 possit ei tribuere intēriōne r vim bap-
 ptisandi. ¶ Ad pfirmationē. q de potētia dei ordi-
 nata angel^o bon^o neq̄t h̄re intēriōne regene-
 Ad 5 rādi cōiter. qz de illa cōmisit mltis ecclie
 militātis. pōt tñ de^o ex aliq cā specialī ange-
 lo bono pmittere illud op^o. r tūc i illo casu
 angel^o posset baptisare. sicut legit sanc^o mi-
 chael in mōte gargano suā eccliam psecraf
 se dei munere spālī ¶ Ad sextā. negatōneria Ad 6
 Lc 3

quia intētio hoīm indicat ex s̄bis. 7 q̄ que videmus seriosa mēte: vel mō vera ei ea s̄ba exp̄mere. de tem̄ supponere eundez h̄re rectā intētionē baptisandi. nec de hoc aliq̄s

Instan.

solit̄ est dubitare. ¶ Forte dices. Pone q̄ nō intēderet baptisare. s̄ hoc tātū fingeret

Solo.

maliciōse. ¶ R̄ndet q̄ in tali casu nihil huic noceret q̄ baptisatur. q̄ credit q̄ deus eū baptismo flaminis baptisaret. null̄ enim recordat̄ de his q̄ s̄ibi fiebat̄ infanti. 7 tñ si

Nota 2

ne piculo credit se baptisatū. ¶ Recte simili mō sumēda est illa de finitio beati Augustini. s̄. Est aqua s̄bo vitę sanctificata id est ad sac̄m q̄d̄ fert̄ p̄ aquā intētionē recta. 7 p̄ s̄bū vitę. i. natū sp̄ualiter viuificare ex institutioē diuina circa aptā materiā 7 in ea hoc aut̄ vitę s̄bum est iuocatio trinitatis.

Nota 3

¶ Tertio recte s̄m mō sumit̄ definitio hugonis. Est em̄ definitio cōposita ex materiali 7 formali. Materia tāgit̄ cū d̄r: est aqua forma tāgit̄ cū subdit̄: p̄ s̄bū dei finis a q̄ d̄r: definitio formalis cū d̄r. diluēdis criminibz sanctificata. Delictio ei criminū finis est baptisamatis. Et debet suppleri sic p̄ma: q̄ est sac̄m: q̄d̄ fit p̄ aquā 7 s̄bū dei exp̄ssiuum trinitatē ad delationem criminū circa aptā materiā. ¶ Quarto. definitio Damasceni dat̄ p̄ ea q̄ facit̄ in nob̄ baptism̄. p̄ p̄mū videlicet eī effectū 7 posteriores. Un̄ debet sic exponi. est p̄ncipiū alterī vitę. s̄. spirital̄. q̄ altera est a naturali. p̄ quā p̄mitti as sp̄s̄s̄ci accipim̄. i. p̄ma i nob̄ sp̄s̄s̄ci dona gratū factia. q̄ sunt: s̄litiatio ad optina n̄ra ad deū. Jō dicit q̄ fiat nobis regeneratio. s̄. in filios dei Sigillū inq̄tū p̄ graz spiritus habem̄ s̄litudinē ad deū. Custodia inq̄tū p̄ eū in esse filiali p̄seruamur. Illuminatio. q̄tū ad actionē cur̄ gra est p̄ncipiū: vt sit sensus definitiois. ¶ Q̄ baptism̄ sit p̄ncipiū vitę sp̄ualis p̄ quē p̄mittias spiritus accipim̄. 7 ipe sit nob̄ regeneratio. q̄ p̄ eū filij dei p̄stitui mur. Itē sigillū inq̄tum p̄ eū accipiēdo grām deo regenerāti simulamur. Custodia. put̄ p̄ eū in vita sp̄uali conseruamur. Et illuminatio inq̄tū p̄ grām illam coopantē ad opa meritoria dirigimur

Nota 4

¶ Quinto definitio sancti Dionysij sic debz intelligi. q̄ illud q̄d̄ in fine ponit̄: loco definiti accipiat̄. sic s̄z traditio sacre 7 diuini simę regeneratiois. i. baptism̄. q̄ illa orōne circūloq̄tur baptismū. ¶ Tūc sequit̄ definitio. q̄ est p̄ncipiū sanctissimoz mādatorū sacre actiois. In q̄ oñdit̄ q̄ baptism̄ sit ia

Nota 5

h̄ua omniū sacramētoz ¶ Uocat̄ aut̄ actio 2 nes sacras: actioēs hierarchicas: que sunt purgare: illuminare: 7 pficere. q̄ fiūt̄ i ecclesia p̄cipue dispensatioē sacramētoz q̄ sunt nobis datę sub p̄cepto. Et ad has ianua ē baptismus Jō dicit q̄ sit p̄ncipiū: q̄ p̄mū sacramētū est 7 ianua sanctissimoz mādatorū. s̄. actionū hierarchicaz nobis mandataz. s̄. sacre actiois hierarchicę: vt purgationis: illuminatiois vel p̄fectiois. hoc aut̄ cōpetit̄ baptismō inq̄tum grām tribuit et characterē. quibz hō reddit̄ idonē ad aliorum sacramētoz receptionē. ¶ Un̄ s̄dit̄. q̄ 3 format n̄ros aiales habit̄. i. vires siue p̄tentias antię ad susceptiūā oportunitatē. i. vt sint aptę recipe. ad alioz diuinioz mandatorū 7 actionū. s̄. ad alioz sacramētoz 7 suoz op̄ez receptionē 7 secutionē: q̄ nulli esse p̄nt̄ nec comitti vt p̄ferri nisi baptisato ¶ Faciēs iter nostz. i. p̄parās nob̄ p̄ceptati onis viā. ¶ Ad anagogen. i. sursum ducti onem sup̄celestis q̄etis. q̄ p̄sistit in p̄ceptatione sp̄ualitū. ¶ Ut sit sensus definitiois. q̄ traditio sacre 7 diuini simę regenerationis in baptismō est p̄ncipiū sanctissimoz mādatorū sacre actiois: formās n̄ros aiales habit̄ ad susceptiūā oportunitatē alioz diuinioz mādatorū 7 actionum: faciēs iter nostz ad anagogen celestis q̄etis. ¶ Quę dūc̄ vltimę definitioēs damasceni 7 dionisij magi exp̄mūt̄ effect̄ quos baptism̄ facit̄ 7 fines ad quos institut̄ est: q̄ baptismus definit̄. q̄uis p̄ definitioibz formalibz poterint acceptari. eo q̄ dant̄ p̄ cām finalem. vere em̄ lonḡ sunt s̄z pl̄iez 7 obscure. Hęc de q̄dditate baptismi. ¶ Si forte dicat̄ q̄ q̄n̄ q̄ gra dat̄ an̄ baptismū. s̄l̄ 7 p̄mittit̄ sp̄s̄ 7c. R̄ndet. v̄ez est an̄ susceptioē sacramēti s̄z nō an̄q̄ hō habeat̄ acceptiois eī p̄positū vel volūtatē. saltē in genere vel i p̄c̄e. 7 ita adhuc oim̄ taliū p̄ncipiū est baptism̄

Notas

Instātia soluitur.

Quantum ad se

cundū articulū restat̄ videre de materia i q̄ fit vt eī p̄te. q̄ materia circa quā fit vt circa subiectū recipiēs: est ip̄e hō: put̄ notum est. Est aut̄ duplex baptismi materia. s̄z p̄ pinqua. q̄ est corpis ablutio. Et remota: illud in q̄ fit ablutio. manifestū est em̄ q̄ sic mor̄ p̄supponit̄ mobile: ita ablutio pl̄up̄ ponit̄ id q̄ corp̄ abluūt̄. nā id q̄ fit ablutio localit̄ mouet̄ circa id q̄d̄ in eo abluūt̄. v̄l id

qd abluit in ipso. Dicendum est autem pncipa-
 liter de illa materia in q̄ debet fieri corporis
 ablutio. ¶ Quo p̄missio est p̄dico infalis
 hec. Sicut baptismus in aq̄ elem̄entari p̄-
 ferri: ita nullo alio liq̄re fieri valet. Pri-
 ma ps̄ similiter r̄ sc̄da patet Joh̄. iij. vbi di-
 cit saluator. Nisi q̄s renat̄ fuerit ex aqua
 nō p̄t introire in regnū dei. vbi q̄ excepti-
 ua est p̄positio q̄ sic exponit. Dis q̄ non est
 renat̄ ex aqua r̄c. innuit q̄ ver̄ baptism̄
 aperies hōi regnū dei p̄t fieri in aqua. Et
 q̄ null̄ alio humor ab aqua est aq̄. in nul-
 lo alio humore p̄t fieri. q̄ loq̄ in alio hūo-
 re nō esset renat̄ ex aqua. ¶ Et q̄ ita neces-
 se sit. p̄t. q̄ d̄ns tacu sup̄ mūdiſſime car-
 nis ita fieri voluit vt dicit Beda Luce. ij
 ¶ Et q̄ p̄gruū fuerit patz: q̄ baptism̄ ab-
 luit sordes mētis. Sc̄do remittit fomitez
 Tertio vitā spūalē cōfert. Quarto p̄ntes
 sine dona spūſanti r̄ bona p̄ntū opa que
 manifeste r̄ p̄gruissime exp̄munt in aqua.
 Primū q̄ rōne humilitat̄ abluit. Sc̄dm
 q̄ rōne frigiditatis calozē remittit Tertiu
 rōne suę lub̄ r̄ terrā viuificare facit. Et q̄rtū
 q̄ nascētibz p̄ntē tribuit. Vel sic. quia ba-
 ptism̄ purgat. sic aqua humida. Secun-
 do. q̄ fomitē refrenat. sic aq̄ frigida. Ter-
 tio. q̄ sic baptism̄ illuminat p̄ntū dona
 sicut illuminat aqua cū sit trāsp̄arēs r̄ dia-
 phana. ¶ Correlariū. Baptism̄ p̄t fieri i
 aqua maris. in aq̄ lutola: in aqua calida:
 r̄ in aqua sulphurea. q̄ nullū istoruz collit
 specie aque. Uez est tñ q̄ bñ p̄gruum est q̄
 habeat aqua dulcis r̄ mūda si possit habe-
 ri p̄pter puritatē quā exprimit baptismus
 ¶ Sc̄dm correlariū. Si mixtio tolleret spe-
 ciem aque: nō possz i tali mixto fieri baptis-
 mus. h̄ etiā p̄fiteſ sanct̄ Tho. in sc̄pto suo
 sup̄ quartū. dif. ij. Et est manifestū. q̄ qd
 differt specie ab aqua: nō est aqua. ¶ Un̄ i
 aqua rosacea r̄ similibz nō p̄t fieri. q̄ fm
 phos talia vt cōiter sunt eiusdē specie iuz
 humore a q̄ resoluunt. r̄ sic nō sunt de specie
 specialissima aq̄: q̄re neq̄ in eis fieri baptis-
 mus. ¶ Sz̄ dubiū est. vtz possit fieri i liq̄-
 uo: vtz in prisana: vtz in ceruisia: vtrum
 in aqua fluere multū mixta cū arena: vtrū
 in aqua decoctōis carniū: vtz in aqua re-
 soluta ex niuibz: glacie vel gradine: ¶ Ad
 hec r̄ similia dubia dicendū est p̄ regula
 generali. q̄ in quocūq̄ mutat spēs subalis
 aque: in his nō p̄t fieri. Pri^m em̄ dictū est:
 q̄ debeat fieri i aqua. mō specie resoluta nō

est aqua ¶ Ex quo sequit̄ q̄ nō est tutū fie-
 ri in aqua bulita cū alio. q̄ nescit si ex insu-
 mul bulitibz vi calozis r̄ influentiaz sc̄m
 sit mutarū substācialiter differēs ab aqua
 ¶ Sc̄do sequit̄ q̄ in sudore vel vrina fieri
 nequit. q̄ cū hec fiāt ex sup̄fluo sc̄dē dige-
 stionis: vt vrina. vel tertie digestionis: vt
 sudor. nullo modo sūt aqua: cū nō sint ab
 aqua resoluta. sz̄ ex humore digestionis se-
 cūde vel tertie. ¶ Sz̄ p̄ticulari^o descēdēdo
 ad ea que mouent de lixiuio. videt̄ p̄abile
 q̄ sit substācialit̄ aqua. q̄ trāſitus festinus
 p̄ cineres licet cōmixtione partiū adustaz
 inducat aque salledinē: nō tñ videt̄ muta-
 re spēm. Sicut nec aqua sulphurea q̄uis
 trāſeat p̄venas terre sulphureas. r̄ ea rōne
 recipit admixtionē partiū adustarū. tñ nō
 videt̄ de sinere esse aq̄. esto q̄ ex eis fiat salſa
 Et aqua maris est vera aqua. q̄uis p̄pter
 admixtionē terreſtreatū adustaz sit salſa
 Tutius tñ est in aqua pura. ¶ De prisana
 nō est tutū. q̄ dubiū est an sit aq̄ vl̄ mixtū
 Et si dicat̄ q̄ ieiunātes in pane r̄ aqua ea
 vtunt. Dicendū est q̄ etiā mixtū esset: eis
 videt̄ licere. eo q̄ nihil intrat nisi bladium
 sc̄z hordeuz r̄ aqua. quibz ambobz possunt
 vti sicut pane simplici r̄ aqua non mixta.
 ¶ Eodē mō reputo de ceruisia q̄ tuncqz te-
 nu. q̄ nō sit tutū. q̄ dubiū est an mixta sit
 Et de plumbz ceruisijs non videtur dubiū
 quin sint mixte: puta que manent in vigo-
 re sine putrefactione multo tempe. Nō em̄
 dubiū est q̄ aqua hoc non possit: etiā sal-
 ſa. Et si dicat̄ q̄ quidā vtunt indifferenter
 qualibet ceruisia: voto debentes ieiunare i
 pane r̄ aqua. ergo videt̄ q̄ ceruisia sit aqua
 Rūdetur q̄ p̄sequētia nō valet. q̄ opinio
 eoz non seruat in talibz aquā in sua specie
 videant aut̄ si bi tales an votū adimpleāt
 De aqua mixta cū arena non videt̄ dubiū
 non em̄ est cōtraria arena aquis: nisi in sic-
 citate: que lentissime est actōis. Un̄ q̄ditū
 manet aqua fluida: non est in terrā vel in
 arenā transmutata. Ad aliud de aqua de-
 coctionis carniū: dicat̄ sicut de prisana. De
 aqua resoluta ex niuibz: glacie vel gradine
 non videt̄ dubiū. quia aqua congelata et
 degelata specie essentiali nō differunt. ¶ Sz̄
 arguit̄ p̄tra secunda partē cōclusionis. vi-
 detur q̄ possit etiā fieri in alio liquore q̄ in
 aqua. quia aqua que fluxit de latere ch̄risti
 significans baptismā non fuit elem̄entaris
 igitur. tenet p̄ntia. exq̄ representabat materi

Loze. 1

Loze. 2

de lixiuio

De p̄ti-
sana

Loze. 1.

Loze. 2

Loze. 3

Dubiū
inadēs

Solo

Argu. 3

am baptismi. Et antecedens patet. quia aq̄
 elementaris non inuenit̄ in corporibz hu/
 manis. ¶ R̄ndetur hic et credo q̄ simpliciter
 sit pbabile. q̄ aqua que fluxit de latere xp̄i:
 fuit vera aqua substantialiter. als tertius
 Johis. xix. dicens q̄ exiuit aqua: esset fal/
 sus. quia sicut hydos: super sanguinem non
 est aqua vera sed equiuoce et analogice. et
 talia analogica vocabula non p̄dicantur ve/
 re p̄ se sumpta: nisi de suo signato principa/
 li: vt aqua rosacea non est aqua: sed aqua
 rosarum vel similis aque. ita illa aqua ni/
 si fuisset substantialiter eiusdem speciei euz aq̄
 elementari: nō fuisset aqua. ¶ Et hoc ex ra/
 2 tione naturali. quia etiā sanguis qui exiuit
 per miraculū exiuit. Lū enim apertū fuerat
 latus dextrū saluatoris duduz mortui: pa/
 ter sciencibz philosophiā: q̄ ibi nullū mē/
 brum fuit qd̄ potuisset saluare sanguinem
 fluidum. Quis forte cor potuisset quod est
 in sinistro latere. Doct̄ secundo articulo.

Quantum ad ter

tium articulū videndū est. Unū tam ac^o
 expressioq̄ trinitatis inuocatio siue expres/
 sio necessaria assit̄. Ubi primo sciendū est.
 q̄ forma eccl̄ie romane est. Ego baptiso
 te in nomine patris et filij et sp̄s sancti. In
 qua forma cū dicit̄ Ego baptiso: innuitur
 actus regenerationis. In hoc quod addi/
 tur. te: persona baptismū recipiens Et in h̄
 quod dicit̄ In nomine patris et filij et sp̄s
 inuocatio trinitatis: interiorē anime purga/
 tionem misericorditer atq̄ potenter sua vi/
 operantis. ¶ Querit̄ ergo. Utrum: hęc com/
 1 nia sint de necessitate forme baptismi Et q̄
 ad hęc est prima conclusio hęc. Ad admi/
 nistratiōē baptismi: necesse est exprimere
 actum baptisandi et personā que baptisat:
 ex parte forme baptismi. Probat̄. quia
 pro collatione baptismi sunt ea necessaria
 ex parte forme: sine quibz stante materia et
 adhibita: etiā alijs stantibus: non confer/
 tur baptismus. Sed ita est de expressione
 actus et persone que baptisatur. igit̄. Ma/
 ior nota est. et minor patet per illud quod
 dicit̄ Alexander papa. extra de baptismo
 et eius effectu. caplo. Si quis puerus. Q̄
 si quis puerum ter miserit in nomine pa/
 tris et filij et sp̄s sancti. et non dixerit: ego
 te baptiso in nomine patris et filij et sp̄s
 sancti Amen. non est puer baptisatus.

Et hoc innuit forma saluatoris Matthei
 ultimo. vbi dicitur. baptisantes. in quo in/
 nuitor actus. Eos. in quo innuitur expres/
 sio persone. ¶ Sed contra dices tu. Si hęc
 verba sunt necessaria. vel ergo vt falsa et
 hoc non. quia falsum non intrat sacramen/
 tum eccl̄ie: que sunt signa vera. Vt vt ve/
 ra: et hoc non. quia cū profertur hęc oratio
 Ego baptiso te in nomine et. adhuc ille nō
 baptisat: sed solum tunc cū formam cōple/
 uerit: vt supponitur. ergo videtur q̄ oratio
 pro illo tempore nō sit vera. ¶ Secundo. ¶ Argu. 2.
 quia frustra proferunt̄ verba ad eum q̄ ea
 non intelligit. modo paruulus non intelli/
 git se nominari vel baptisari. Ergo frustra
 actus baptisandi ad eum seu ad talē voce
 exprimitur. Responderetur q̄ hęc sint sophi/
 stica. Unde ad primū dicitur q̄ huiusmo/
 di etiā verba sint necessaria vt pars propo/
 sitionis vere qua deus instituit fieri baptis/
 mum. ¶ Ad improbariōē dicitur q̄ cum
 2 proferunt̄ vera sint ad intentionē loquen/
 tis. Nam baptisat non p̄ eo tempore ad q̄
 quato pro quo illa verba profert. sed p̄ cō/
 plemento sermonis: siue pro tempore qd̄ i/
 tendit per illa verba eccl̄ie. que intelligit:
 q̄ baptisat pro illo instanti pro quo cōple/
 uit formā verborum cum ablutione exteri/
 ori. ¶ Et hęc modus est cōmunis in multis
 locutionibus. Dicimus enim: iste dies eri/
 am complet̄. et non intendimus q̄ comple/
 atur p̄ tempore prolatiōis: sed instanti ter/
 minante eum exclusiue vel inclusiue: sicut
 placet. vel q̄ in vltima parte complet̄: vl/
 tra quam nulla est pars huius diei. ¶ Ad
 2 secundaz negetur maior. quia non frustra
 fit hoc per quod paruulus sanctificatur in
 fide eccl̄ie. Non enim ideo fit vt nunci/
 telligat: sed vt templum sancti spiritus fi/
 at. quod illis verbis fieri potest in fide ec/
 cl̄ie. ¶ Secunda conclusio. Expressio tri/
 um diuinarū personarū: necessaria spectat
 ad formā baptismi: iuxta formā eccl̄ie nūc
 currentis. Probat̄ sic. quia illud necessa/
 rio requiritur quod deus pro forma bap/
 tisandi expressit. s̄ deus expressit pro forma
 baptisandi inuocatiōem trium personarū
 igitur et. Maior nota est. vnde enim ha/
 beret baptismus virtutem: nisi quia sic fu/
 it sicut deus euz fieri instituit. Et minor pa/
 tet Matthei ultimo. ¶ Secundo sic. quia
 sine expressione diuinarum personarū ba/
 ptismus nullo modo consequitur effectus
 pbat. 2

Solo.

1do.

Instātia

Argu. 2.

Ad 1

Ad 2

1do. 2

pbat. 2

baptismi. ergo necessaria est ad formam baptismi: cum non sit defectus ex parte materie. Cōsequētia nota est. Et antecēdēs patet auctoritate fulgenrij dicentis. Mystērium redemptionis nullo modo habetur: si patris aut filij aut spiritus sancti nomen subtrahitur. Et patet cōsequētia de consētia. di. iiii. §. in synodo anglorum. ubi Zacharias papa manifeste approbat synodum anglum dicentē. Q. q̄cūq; sine inuocatione trinitatis mersus fuisset: sacramentum regenerationis non habet. Et rō sua est. quia per aliquod nomen de sancta trinitate non fuerit confessus: saltem in habitu nequit esse perfectus christianus. Ita cōsimiliter qui non in omniū trium personarum nomine fuerit immersus: nequit esse baptisatus: cum baptismus in eorum nomine atq; confessione validus sit et non aliter. ¶ Sed contra dicitur. quia beatus Bernardus in quadam epistola sua quendam qui fuit baptisatus in nomine dei et sanctę crucis: reputat baptisatum. modo nomen dei non exprimit tres personas explicitē ut notum est. ¶ Secundo idem videtur velle Nicolaus papa respondens ad consulationem bulgarorū. et habetur in decretis de consē. di. iiii. ca. A quodam iudeo: dicens. q̄ si illi qui a iudeo baptisati fuerint: in nomine christi baptisati fuerint: rebaptisati non debent. modo nomen christi non est explicitē triū personarū. igitur rē. ¶ Tertio sic quia sufficit seruare formā a christo traditā. sed vno nomine alicuius persone expresso: illa seruatur. igitur rē. patet maior de se. Similiter et minor. quia Matth. vltio docet christus baptisare in nomine non in nominib; ergo sufficit exprimere vnū; nominem pro ea forma obseruanda. ¶ Respondetur ad primā: scz auctoritatem scri Bernardi: q̄ ibi p nomen dei intelligit expressas inuocationē triū personarū. Et ita voluit q̄ hęc additio: scz et sanctę crucis: sacramētū; baptismatis non viciat. ¶ Ad auctoritatem Nicolai papę dicitur. q̄ hoc dicit: qz forassis fuit ei diuinitus reuelatū: ita valuisse apud illos interueniēte dispensatiōe diuina nō ex facto humano. ¶ Ad tertiā; cedit maior. et negat minor. Ad p̄batiōē; di. q̄ xps et ecclia dicit in noie: ad expmēdā vnitatē diuinitē; cui⁹ vti celebratur baptism⁹. scz tñ explicitē seq̄ debet triū personarū p̄fessio. vñ q̄ dicitur: in noib; nō p̄ferret ba-

p̄fessio sacram: ut vult magr di. iiii. c. v. Dicēdū est em̄ fm̄ magr̄ ibidē. In noie. i. in inuocationē seu p̄fessioē p̄ris et filij et sp̄s sancti: q̄ sunt vnū nomē essentialē. qz vnus deus. Hęc de tertio articulo.

Quantū ad quar-

tum articulū videndū est de q̄tro. f. Utrūq; ois mutatio in his p̄bis sit impedimētū baptismatis. ¶ Pro q̄ est p̄dictio p̄ma hęc. Q. Cōditio. 1. nō ois mutatio est impedimētū baptismi. p̄z. qz si dimitteret p̄nomē demonstratiuū et diceret p̄sbz. baptisato te. nō min⁹ esset baptismus. qz gręci baptisant nō expmēdo p̄sonā baptisatē: scz passiuē op̄atiuē: dicēdo. baptisat seru⁹ xpi in noie p̄ris et filij et sp̄s sancti. vbi illud p̄nomē scz ego nō ponit. Sed q̄ baptisat p̄z. qz ecclia romana nō facit eos ad ecclie vnitatē reuerētēs rebaptisari. Si milie sunt mlti casus alij in q̄b; h̄mōi; p̄bz mutatio nō impedit baptismū: ut inferius dicit. ¶ Secūda p̄dictio est. Aliq̄ mutatio in talib; impedit effectū baptismi. p̄z. ex dicit in p̄cedētī articulo. qz si nō exprimeret act⁹ v̄l p̄sonā q̄ baptisat: nō esset baptism⁹. Eodē modo si nō fieret in noie trinitatis: ut dicitur est. ¶ Scz tūc est dubiū q̄ mutatio impediat et q̄ nō: ¶ Pro q̄ est aduertendū. q̄ sic mutatio est in quatuor p̄dicamentis: ut habet in. v. phisi cor. f. substantia: q̄ntitate: qualitate et vbi. Ita in genere p̄t esse mutatio in forma baptismi. vel quo ad essentialē vel quo ad quantitātē dictionū: vel q̄ ad q̄litatē earū vel quo ad ordinē s̄ris et p̄latōis earū. q̄ ordo reducat ad vbi. ¶ Quo ad substantiam. q̄ oia p̄ba tollant et alia ponant: vel saltē aliq; et loco eorū ponant alia. Et hoc p̄t fieri dupliciter. Vno mō manere eadē significatiōe omnino: ut si verba latina mutantur in alemanica eundē sensum exprimētia. et sic non impedit baptism⁹. Sine em̄ illam formā in gręco siue gallico siue in alemanico p̄feras: equo mō baptisat. Et q̄ mihi videtur p̄cedendū. q̄ si q̄s actū exprimeret in vno idiomate et noia p̄sonarū in alio q̄ baptisaret: sicq; obstetrices sepe faciūt: proferentes actum et p̄sonā in vulgari et p̄sonas diuinas in latino. dicendo Jch deiph dich in noie patris et filij et sp̄s sancti. ¶ Alio modo fit mutatio in substantia: significatiōe variata. et hoc vel q̄ ad totam formam. Ut si loco forme diceret: Ave Maria rē. et sic

Argu. 1.

Argu. 2.

Argu. 3.

Ad 1.

Ad 2.

Ad 3.

Cōditio. 1.

Cōditio. 2.

Dubū Nota

Primo.

Secōdo

2 non est baptisimus. ¶ Vel retinetur sensus sed mutat modus significandi. et tunc non mutat modū exprimendi diuinas psonas vt si diceret. Ego te baptiso in nomine genitoris et geniti et pcedentis ab vtroq. et sic non baptisaret. quia forma baptisimi quā dominus tradidit Matth. vlti. et quā nemi ni inferiori sine speciali reuelatione spiritus sancti licet variare: exprimit diuinas psonas p nomina pprietatuz. scz patrē: cui ppria est paternitas. et ita de alijs. non autē p relationes originis. s. actus notionales expmtes. et ideo non esset baptisimus ex defectu forme: si q̄s baptisaret in nomine genitoris ¶ Vel mutat modū exprimendi actū: vt dicēdo. Baptisat Jofes in nomine patris et filij et spūs sancti: vbi mutatur modus indicatiu⁹ q̄ est de more ecclie latine in optatiuū qui est grecoꝝ. et sic pferur et ē baptisimus. qz nō refert q̄rum ad effectū: vt actus et psona vno vel alio modo expmāf Peccaret tñ grauitē q̄ in ecclesia romana sic baptisaret. quia modū romanę ecclie nō suaret. ¶ Scōdo modo pōt esse mutatio in q̄ntitate. et hoc dupli. qz vel aliquid subtrahendo. et h̄ duplici. qz vel subtrahit aliquid qd̄ est de necessitate baptisimi. puta actus exp̄ssio vel psonę que baptisat. siue si taceretur aliqua psona diuina seclusa ne cessitate: vt si taceret sp̄m̄ctm̄ voluntarie. vel si immergeret et diceret. In nomine patris et filij. tacendo actū. et non est baptisimus vt dictū est in tercio articulo. ¶ Uerū est q̄ multi doctores dicūt q̄ si puer moreret: nominato patre: q̄ baptisimus ver⁹ esset. qz de us ex pietate sua h̄ suppleret quod de esset. Et ad hoc dicūt esse auctoritatē beati ambrosij añ oppositū allegatā. Et pie credo q̄ ita esset. qz videt̄ renatus ex aqua et spūsco Sili modo dicūt si baptisans plato noie patris non posset plus loqui. ¶ Uerū est q̄ in hoc casu infante viuo existēte: ruti⁹ est sua re circa ipm̄ remediū qd̄ p̄nitur extra d̄ baptisimo et eius effectū. vbi docetur ecclesia: quomō debeat se habere circa hos de q̄bus dubitatur an sint baptisati vel non. vt si infanculus inuenti⁹ rep̄ret: et nō apparerent signa baptisimatis ei⁹: debeat sub p̄ditione baptisari. vt q̄ immergendo dicatur sic. Si tu sis baptisatus: ego nō rebaptiso sed si nō sis baptisatus. ego baptiso te in nomine patris et filij et spiritus sancti. Similit̄ fieret: hic deficiente p̄sbro p̄ alius p̄sbr̄m

¶ Vel mutatio fieret subtrahendo li ego. Nota. quod non est de necessitate baptisimatis. et sic non impedit effectus baptisimi. eo q̄ nō sit de necessitate forme. quis taliter baptisans grauit̄ peccaret. quia modū ecclie non seruaret. et potissime si ex cōtemptu vel negligentia sic baptisaret. ¶ Secundo modo mutat quantitas aliquid addendo: et nihil tollendo. qd̄ potest fieri triplici. Primo modo ponēdo p̄ditionem nō existētem: vt si p̄sbyter diceret. Ego baptiso te si sis legitime genit⁹ et. et nō esset puer legitimus. ¶ Scōdo modo addendo particulā: equa litatē diuinariū personaz vel dignitatē tolerantem: vt arriani dicebant. Baptiso te in nomine patris maioris et filij minoris et. Vel si aliquid diceret. Baptiso te in noie patris qui est infinite virtutis: et filij et spiritus sancti. ¶ Vel tercio modo addendo: quod nō derogaret et vere existeret: vt si diceret. Baptiso te in nomine patris omnipotentis et filij sapientis. et spiritus sancti clementis. intentione tali q̄ nouā formā vel let inducere: et q̄ crederet primā non sufficere. Et in his tribus casibus impeditur baptisimus. vnde sic baptisatus: rebaptisandus est. ¶ Et si querat. q̄re hoc i tercio casu potest dici q̄ ideo. qz credit illud qd̄ ipse dicit: habere vim ex sua additione. et q̄ illud quod x̄ps ecclie tradidit: non habeat vim et sic non baptisaret in fide ecclie. Si autem additio nec distraheret nec diminueret: et sine corrupta int̄tione: s; simplicitate vel deuotione baptisantis adderet: non impedit baptisimus: vt si completa forma ecclie subderet. et sanctę marie vel sc̄e crucis vel si diceret ex simplicitate. In noie patris omnipotentis et. ver⁹ est baptisimus. ¶ Illa tñ deuotio et simplicitas nō est bona. vñ q̄ sic facit: peccat. eo q̄ forme ecclie supaddit. et est sepe additio talis cū falsa opione taliter baptisantis. q̄si h̄mōi iuocatio sc̄i aliquid quē effectū p̄ferat ad baptisimū ¶ Uerū addat aliquid sanctitatē baptisato: que falsa sit iuxta prius dicta. quia non potest creatura concreate creatori: vt dictum est. ¶ Q̄ tamen sit verus baptisimus: patet ex epistola beati Bernardi. qua illū qui baptisatus fuerat sic in noie trinitatis et sanctę crucis: dicit baptisatū. ¶ Tertio modo fit mutatio in qualitate. scz dictiones inept̄e profereudo. s. incongrue. et p̄tingit dupli. Uno modo voluntarie et maliciose. et sic non est

¶ Spiritate
Primo.

¶ Nota h̄

¶ Nota

Scōdo

Dubiū
incidēs
soluitur.

In qua
litate

baptisim⁹. q² non vult seruare formā ecclie. i
 S^odo modo pot⁹ fieri ex ignorantia vel
 potentia. et hoc adhuc dupliciter. quia ve
 est tanta corruptio: vt nec q²sum ad p^{ma}
 riam vocū significatō em: nec quo ad vsū
 accommodatiōem intelligit⁹ sensus q² importa
 tur p⁹ formā baptisimi. et tūc non est baptis
 mus. Vel est recessus a vocis p^{ma}ria im
 positione. nō tñ tanta q² q² ad vsū accom
 modatiōem sensus intelligat: qui habet im
 portari p⁹ formā baptisimi: vt si ex ignoran
 tia quis diceret Ego te baptiso in nomine
 patria et filia et spūsancti. et est baptisimus
 vt baptisauit p⁹sbz grecus. de quo habetur
 3 de conse. dist. iij. c. retulerunt. et dicit papa
 fuisse baptisimū. ¶ Ubi tamen cauendum
 videtur ne mutet singulare in plurale. quia
 vt dicit magister dist. iij. c. v. si diceret: in no
 minibz: vel in nominū: non videret esse ba
 ptisimus ppter defectū formę. eo q² li nomi
 nibz importaret pluralitatē essentialium
 ¶ Eodē modo videt⁹ si diceret: in nomine pa
 trum et filij et spūsancti. nā videtur forma
 simpliciter mutata: eo q² iuxta intellectum
 4 cōmune plures ponit patres qui i deo non
 sunt. ¶ Ego tñ non determino hoc. Certum
 est em q² q² scietur plurale pferret⁹ singulari
 nō baptisaret. q² baptisandi formā nō ser
 uaret. S³ si ex ignorantia lingue pringeret
 ei q² incederet id exp⁹ mere qd ecclia exp⁹ mit.
 licet fm vez sensum forma non sit: forte de
 6 us gratū habet. Comito ecclie decisioni et
 superior⁹ meoz. ¶ Posset tñ de taliter bap
 tistato hoc fieri qd supra dicit⁹ est. scz sb cō
 ditione ei pferri baptisim⁹ iterato. ¶ Quar
 to modo potest fieri mutatio i ipis p⁹trāspo
 sitionem vel interpositionē aliarū vocum q²
 quasi similis est loci mutationi. Primodi
 xi q² possit fieri p⁹trāspōsitiōem. qd itez con
 tingit dupliciter. Uno mō ex certa malicia
 et hic nō baptisat: q² formā ecclie ex intenti
 one nō seruat. S^odo modo ex simplicitate
 re vel inaduertētia. Et h⁹ iterū duplici⁹. q²
 vel trāspōsitiō mutat sensum orōnis: vt si
 diceret. Ego baptiso te patris in noie filij et
 spūsancti. vel: ego patris baptiso te in no
 mine filij et spūsancti. Et sic itez nō est ba
 ptisim⁹. q² formę sensus est mutatus. Alio
 modo seruato eodē sensu vt si diceret. Ego
 baptiso te in noie filij et p⁹ris et spūsancti. et
 est ver⁹ baptisim⁹. ¶ S^odo mō dicit⁹ q² fiat
 mutatio p⁹ interpositionē: vt si q² diceret.
 Ego baptiso te in noie p⁹ris: ista aqua est fi

Trāspo
sitione.

Interpo
sitione

gida. et tūc subderet. et filij et spūsancti. Et
 hoc etiā pringit dupliciter. quia vel ita lo
 ga sit interpositio q² modo humano iudi
 catur actus baptisandi rōnabiliter interru
 ptus: tunc oportet formā verborū ab initio
 reterari. quia als non esset baptisim⁹. ¶ U²
 non est tanta interruptio q² in dicit⁹ actus
 totus prinnuat⁹. et tūc si interpositio nō fiat
 in fraudē vel ex malicia: erit verus baptis
 mus. Hęc sniam p⁹ maiori pte ponūt cōfē
 doctores. que et mihi placet. Ideoq² et illaz
 sic tanq² pbabilem pono. Hoc de quarto
 articulo.

Ad ratiōes princi

pales. Ad p^{ma} q² q²nis baptisimus nō sit
 ens: nominalit⁹ sumēdo ens: eo q² nō sit ali
 quid vnū: est tñ ens p⁹ncipialiter. q² est exi
 stens. Et ideo p⁹ncipialiter loquēdo neget⁹
 a⁹ns. q² nihil sit. Ad p⁹batōem dicit⁹ q² sit sa
 cramentum: qd sit ex aqua vt ex materia et
 expressiōe actus et personę que baptisat:
 cum inuocatōe trinitatis tanq² ex formā
 nec oportet q² ex illis fiat vnum simpliciter:
 sed sufficit q² fiat ex eis vnum signū totale
 mundatione anime interioris per infusio
 nem gratię et remissionem culpe. ¶ Secun
 do etiā dicitur. q² sicut baptisimus est sim
 pliciter contingens: ita nihil est re eius ne
 cessitate simpliciter. Sed ea que in ter
 tio articulo dicta sunt esse de eius necessita
 re: intelligūt⁹ esse de eius necessitate con
 ditionata. sic videlicet q² si debeat esse ba
 ptisimus: ea concurrerent vel q² non stat de
 lege ordinata q² sit baptisimus absq² ipis.
 ¶ Ad secundā. negetur antecedens. q² non
 sit necesse q² sacerdos dicat. Ego te bap
 tiso. Ad p⁹batōem conceditur q² sufficiat
 forma quam domin⁹ tradidit. ¶ Et cū op
 ponas q² in his verbis domini non sic ha
 beatur. Ego baptiso te in nomine p⁹. Re
 sponderetur. q² hoc implicite claudatur in
 eis. quia in hoc q² christus dixit: baptisan
 tes: ecclesia sumit q² in baptisando exp⁹ me
 re debeat actum. Et per hoc quod dicit eos
 q² exp⁹ mere debeat personam. ¶ Ad terti
 am dicitur q² verbum ideo est necessarium
 quia spūsanctus per ecclesiam sic insti
 tuit domino reuelante hoc Marthei vlti
 mo. Et ecclesia hoc sic recipiente suggeren
 te spūsancto. quia non licet ecclesie mu
 tare formaz institutā per xū. Congruitas

Ad 2

Ad 2

Ad 3

autē est vt p hoc vocaliter exp̄mat intētio baptisantis. Ad improbationē cū dicit q̄ ip̄e actus sufficienter exp̄mitur ip̄so facto. R̄ndet q̄ nō. Primo qz aliq̄s iocose posset immergere sine intētionē baptisandi. Se cūdo qz baptis̄m̄ est sac̄m̄ necessitatis: voluit sp̄ūsanct̄ vt nō solū facto sed etiaz voce exp̄meret intētio baptisantis. sine q̄ exp̄sione nō p̄feret baptis̄m̄. 2 iō nisi exp̄

Ad p̄fir.

meret voce: nō est baptis̄m̄. ¶ Ad p̄firmationē. neget p̄ntia. qz placuit sp̄ūctō: vt in baptis̄mo exp̄m̄ eret intētio baptisantis. est et sac̄m̄ necessitat̄. non autē est sic de eucharistia. ¶ Sec̄do baptis̄m̄ est ad aliū hominē 2 iō voluit ibi exp̄mi intētionē res̄p̄ctu illi. 3 us. nō autē est sic de eucharistia. ¶ Et tertio. qz eucharistia est sac̄m̄ sup̄m̄e deuotionis vñ intētio nō debet euagari. s; int̄ recollecra in dēu eleuari. ¶ Quarto. qz in p̄secratiōne eucharistie cū solo dō loquit̄ cui om̄ia nuda 2 apta sunt. vñ nō oportet intētionē vocaliter exp̄mi: sed in baptisando loquit̄ cū ecclia: cui explicāda ē intētio p̄ v̄ba manifesta. Nā in illo oportet intētionē vocib; esse exp̄ssam. ¶ Ad rōnes q̄ sūt p̄tra sc̄dm̄ sup̄positū. ¶ Ad p̄mā d̄r. q̄ apl̄i in noīe iesu baptisābāt familiari p̄silio sp̄ūcti. s. vt nomē mediatoris fieret diuulgatū in ecclēsia. Item redderet honorabile 2 amabilez manifestū q̄ p̄ illud d̄berem̄ p̄seq̄ remissionem peccōz postq̄ aut̄ hoc satis publicatū est 2 diuulgatū: nō licet ammo do v̄ti alia forma q̄ exp̄ssa Luce. vlti. Immo q̄ aliter nūc baptisaret: nō baptisaret. ¶ Ad sec̄dam. q̄ beatus Ambrosi⁹ vult q̄ sac̄m̄ est i tegrum ex p̄te baptisantis: s; nō p̄pter hoc ex p̄te baptisati. Baptisans nāqz in v̄itate habet plenā fidē de trinitate. iō dicit q̄ plenum est sac̄m̄ fidei s; baptisantis. Sed hoc nō sufficit p̄ baptisato. Aliter dicunt alij q̄ Ambrosi⁹ vult q̄ t̄p̄e necessitat̄: p̄ta quo p̄ueniret baptisat⁹ morte: post exp̄sionē vnius p̄sonę diuine: plenū est sac̄m̄

Ad.1
p̄ sup̄p̄
sitū 2.

Ad 2

Ad 3

Ad.1
p̄ q̄ sitū

¶ Ad tertiā negat maior. qz baptis̄m̄ est sac̄m̄ fidei. ideo suscipit nō nisi exp̄sioe vni⁹ d̄i 2 triū p̄sonaz. Quāuis em̄ vna sit oim̄ potestas sapiētia 2 maiestas. tñ p̄ore ceptione fidei nō sufficit eā in vno exp̄meret: sed oportet eā in trib; exp̄mi si d̄beat sacramētū nite p̄ferri. ¶ Ad rōnes quę sūt p̄tra quę sitū. ¶ Ad p̄mā negetur minor. q̄ quęlibet immutatio tollat formā. Ad p̄bationem p̄cedit q̄ illa verba sint de forma ec

clesie sic q̄ sine peccato nō possunt d̄mitti. sed nō sunt sic de forma: q̄ nulla possit i eis fieri mutatio seruata forma necessaria p̄ sacramēto. Vñ de necessitate sūt exp̄sio actus 2 p̄sonę 2 inuocatio triū p̄sonaz explicita. Et ergo quādo illa seruatur sine additione d̄minuente vel d̄strahente: licet fieret transpositio vel additio vel s̄tractio p̄nominis p̄ime p̄sonę. adhuc cōferretur baptis̄m̄: vt dictū est. ¶ Ad sec̄dam neget cōsequētia. Et ad p̄bationem dicat. q̄ maior sit ratio de vna q̄ de alia. qz aliqua sunt de baptis̄mi necessitate: vt dictum est. aliqua sunt de congruitate vt p̄ nomen p̄ime p̄sonę. Itē in additione aliqua additio impedit: vt dictum est. et alia qua non. quia non d̄strahit nec d̄minuit. Et ideo est potior ratio de vna q̄ de alia ¶ Ad rationes 2 auctoritates post oppositum arguentes p̄ sup̄positis: ille cōceduntur. quia arguunt veritatē: 2 p̄ d̄ictis ¶ Ad rationē contra quę sitū. concedit. quia sine dubio non omnis mutatio impedit sic: vt ratio arguit. Sed de balbutientibus ē d̄icendum. q̄ isti tenent̄ extremā diligentiaz adhibere: vt verba p̄ferant p̄fecte. quod si non fecerint: grauit̄ peccant: titubatio: ne ex negligentia seu culpa eoz p̄ueniēte.

Ad 2

1

2

Barro que

ritur circa dis. v. 2. vi. Utum sicut caractere; cum gratia alicuius mali ministri impi mit baptis̄mus. sic ante baptis̄m̄ cum cath̄eismo p̄cedere d̄beat exorcis̄mus.

q

Que quę sitio supponit. q̄ baptis̄m̄ mali ministri imprimat characterem euz gratia. ¶ Contra quod arguitur sic. character nihil est. igitur 2c. Consequētia nota est. p̄ batur antecedens sic. qz si esset aliquid: v̄t est in existens a natura: et hoc nō. quia sic omnibus in esset. Naturalia enim eandē virtutem habent apud omnes: vt dicitur q̄nto eth̄icorum. Vel est acquisitum post natiuitatem rei. sicut dicunt ponētes ip̄m q̄ sit induc̄m̄ in sacramēto non reit̄rabili. Et si sic: tunc est delectabilis. eo q̄ om̄e generabile aut adueniens post natiuitatem potest corrumpi et abesse. cuius contrarium dicunt ipsum ponentes. ¶ Sec̄undo quia esset substantia vel accidēs. Nō suba qz illa n̄ aduenit i baptis̄mo. Nec accidēs

Argu. 1
p̄ sup̄p̄
situm

argu. 2

quia hoc maxime poneret ut eo distinguerentur: tale sacramentum recipientes ab his qui ipsum non accepissent. et hoc frustra: quia quolibet tali remoto sola suba a se salua: ipsa distingueret ab his qui similia sacramenta non recepissent. Et confirmat. Omnia propter que ponitur character possunt saluari sine eo. sed frustra ponit. Nota nota est. quia frustra fit per plura: quod eque bene saluari potest per pauciora. ut dicitur. viij. phisicorum. Alio patet. quia apud ponentes characterem ipse ideo ponit: ut per eum a deo formet. christo figuratur fidelibus assimilaret ab infidelibus certa distinctione separet: ad usum bonorum operum reputetur. et sic quosdam ut mediante eo ad receptionem gratie prepararet. modo manifestum est: quod ad hec omnia sufficunt virtutes theologice et infuse. scilicet fides spes et charitas. Nisi forte dicas quod character requiritur ut prepararet ad gratiam. et hoc falsum est. quia multi habent gratiam sine characterem: ut notum est.

Cofir. 2. Item nunquid anima de sui natura maxime receptiva est gratie: ad quid ergo eam preparat per gratiam characterem? **Tertio.** quia vel esset gratia. et hoc non. quia manet cum peccato vel esset donum spiritus sancti gratis datur: et hoc non. quia illa dona enumerat apostolus per ma ad Cor. xij. ubi nullum de characterem facit mentionem. **Quarto** sic ponentes characterem: imprimunt etiam fidei accedentibus ad baptismum. modo talibus non datur donum dei supernaturalis. igitur ratio patet maior per eos. patet minor. quia fidei accedens peccat mortaliter: sic accedens. facit enim irreuerentiam tanto sacramento. non nullus diceret quod deus daret peccanti mortaliter donum supernaturalis. **Quinto.** quia ponere rem spirituale: quam scriptura non exprimit. quam etiam fides non ponit: nec sanctorum auctoritas asserit: videtur esse superfluum. modo ita est de characterem sacramentali. igitur. Maior nota est. et minor declaratur. quia licet Apoc. xij. habeat de characterem bestie: quod sonat in malum: nusquam tamen legitur de characterem sacramentali. Et quod non exprimat a doctoribus: patet. quia Augustinus. qui plures alios laboravit: dicit quod fidei accedentes ad baptismum: suscipiunt sacramentum: sed non ratio. quod esset hoc verum: si reciperent characterem qui esset res. **Secundo** arguitur sic. baptismus mali ministri non confert gratiam. igitur tenet sententia. et probatur auctoritate. primo quia quod in se est mortuum: aliis non influit vitam modo mali in se mortui sunt. ergo gratia que vita spiritualis est influere non possunt suo

baptismo. **Ad hoc sunt auctores.** **Prima** Numeri. xij. ubi dicitur. Quicunque tetigerit immundus: immunda erunt. **Secunda** Mala. ij. dicit scriptura. Maledicta benedictionibus vestris. et est dicitur ad malos sacerdotes. ubi glosa Hieronymi. Quicquid a vobis benedictum fuerit: a me maledicet. ergo maledicatur a deo quod a malo sacerdote benedictur. sed non consequitur gratiam. **Tertia** Ecclesi. xxx. iij. Ab immundo quis mundabitur. **Quarta** Augustini in questionibus ad Prosperum questione. lix. et habetur de consensu. di. iij. c. quibus dicitur. De his qui foris ecclesiam baptisuntur: non sumunt ad salutem baptismum sed ad perniciem habentes formam sacramenti virtutem eius abnegantes. **Secundo** probatur auctoritate per rationes. **Primo** quia certum est quod defectus materice vel forme impedit baptismum: ut patet ex precedente questione. Ergo et indignus minister impedit. **Probat** sententia. quia non minus quam debita forma vel materia requiritur videtur etiam debitus minister. Et auctoritas patet quia malus non est debitus minister. **Ubi** Augustinus super Iohannem omelia. v. Justos oportet esse tanti iudicis ministros. **Secundo.** quia malus ministrando factus est minister diaboli. quia mortaliter peccat. sed non est minister dei. quia non potest si nihil eodem actu esse minister dei et mamone vel demonis. **Matth.** vj. et ultra. sed non baptisat. **Tertio.** quia sanctus Lybanus tenuit: quod non confert sacramentum. et non legit hoc reuocasse. sed hoc tenere non est hereticum. tenet consequentia. et auctoritas patet per magistrum in littera distictum. vj. hoc dicentem. **Quarto.** malus a deo non exaudit. sed neque baptisare. patet sententia. quia multas ordines facit baptisans per infantem. et auctoritas patet per illud Grego. Luce is qui displicet ad intercedendum mittit: restat ut irati animus ad deteriora puocet. Deinde quegit questio **Utrum** auctoritas baptismum cum characterem peccet re debeat baptismus. **Contra** quod arguitur sic. quia puuli non sunt catholicisandi. sed nec adulti. probatio sententia. quia cum sit rem vnum baptismum ut habetur ad Eph. iij. tamen vnus debet esse eius modus. Auctoritas patet. quia puuli non sunt doctrinae capaces. modo catholicismus idem est quod instructio. **Secundo** sic. Nullus videtur esse exorcisandus. sed questum falsum. sententia non est. et auctoritas probatur. quia frustra fit quod nullus est virtutis. sed exorcisimus nullus est virtutis. igitur ratio. Maior nota est. Et minor declaratur. quia si alicuius virtus est: vel habet est corporalis vel spiritualiter expellendo demones.

probatur. 1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

Nō corporaliter: cum puuli nō sint obsessi.
 Nec spūaliē: qz tūc expelleret ei⁹ culpa. qd
 nō ē vez. Nā illa solū expellit i baptismo.
 pba.2. ¶ Sedo sic qz exorcismi ppriū est expellere
 demones. s; h nō habet locū in baptisan/
 dis an baptisimū. g nō sunt exorcisandi. cō
 sequētia nota est. Et maior ptz. qz h est of/
 ficium exorciste. Minor declarat. qz demo
 nes multo efficaci⁹ expellunt in baptismo.
 i gū. g h an baptisimū facere est supfluum.
 Forte dicit. qz iō fit vt baptisim⁹ habeat ma
 iorē effectū. Cōtra qz si ad h disponat: v; h
 est baptisandi pparatiōe melior: v; bap/
 1 tismi fortificatiōe. ¶ Nō p mū. qz nō pōt p
 parare subiectū susceptūz baptisimuz: nisi
 vel remissione culpe vel minoratiōe. qd si/
 bi nō puenit: cū hoc sit ppriū baptisimi v;
 remissione pēgē. qd etiā sibi nō puenit. qz
 pēgē nō remittunt nisi remissione culpe de
 2 lege cōi. ¶ Nec scōm scz fortificatiōe baptil
 mi. qz ille nō est: qn est exorcism⁹. Itē qz il
 le est infinite pcuris: cū quā tā libet culpā z
 sibi debita penā valeat relaxare. ¶ Et cōfir/
 3 matur. qz discedat aliqz exorcisat⁹ an ba/
 ptisimū: quērit vtz exorcism⁹ i aliq sibi vri
 lis fuerit. Si in nullo: factū fuit dicere il
 lum. Si aut in aliq. quērit: quōd: cū sit tam
 eque puat⁹ visione diuina sicut antea. et q
 2 nō renat⁹ sit ex aqua z spūscō. Forte dicit
 qz fit ad solēnitatē baptisimi. ¶ Cōtra. Tal
 nō fit solēnitras in alijs sacramētis. Itē p.
 prer h mōi solēnitatē nō est baptisand⁹ ex/
 ponēdus periculo. mō dilatione baptisimi
 baptisand⁹ exponit periculo: cū sine baptil
 mo saluari nō possit. z medio tempe possit
 mori. ¶ Sz p supposito arguit sic. Omnis
 ver⁹ baptisim⁹ impōnit cū caractere gram
 secluso impedimēto ex pte recipientē. sed ma
 li mistri pferūt vez baptisimū: suato more
 ecclesie. igit⁹ Patz maior quo ad caracte/
 rē p illud qd dicit Inno. iij. et de baptismo
 z ei⁹ effectu. ca. maiores. s; his s; bis. Qui
 fecte accedit ad baptisimū: caractere susci
 4 pit xpianitatis impssum. ¶ Et pfirmat au
 ctoritāte beati Dionysij in libro de ecclesia/
 stica hierarchia. dicētis in sentētia vel effe
 ctu. L character est signū sanctū cognitiōis
 vel fidei z sacre ordinatiōis: datū acceden
 ti a hierarcha. g in baptismo datur ab ecc
 5 desia character. ¶ Et hoc iōne. qz cum ali/
 qui signabunt caractere bestie: vt pūs al
 legatum est ex dicto beati Johis Apo. xij
 fortiori ratione debet imprimi character in

baptismo christi. ¶ Sed quo ad gratiā: in
 2 non ponēte obicē manifestū est. qz als non
 esset sacramētū nouē legis. cui⁹ sacramē
 ra conferūt hoc quod figurāt. ¶ Item als
 3 non deleret peccatū nisi infunderet gratiāz
 Minor ratiōis pncipalis qz videlicet ma
 li ministri conferāt baptisimū: est magistri
 dis. v. ca. pmo pbantis hoc pseptē aucto
 ritates sanctorū. Unde Augustinus super
 Johannē omel. v. Baptismus talis est: q/
 lis est ille in cui⁹ potestate datur. s. qualis
 est christus: nō qualis est ille p cui⁹ mini
 4 sterium dat. ¶ Et cōtra Crescentiū grāma/
 ricum dicit. Nullo modo mal⁹ est baptil
 mus qui etiā p malū datur. quia idem ba
 ptisimus dat. z ideo p ministros dispares:
 dei munus eguale est. Nō em illoz: s; eius
 5 est a quo dat. ¶ Itē Fidorus in libro de of
 ficijs. z habetur in decre. de pse. dis. iij. c. ro/
 manus. z allegat mgt in lra dis. v. c. j. dicit
 sic. Romanus pontifex non hominē iudi
 cat qui baptisat: sed spm dei subministrare
 gratiā: licet pagan⁹ sit qui baptisat. ¶ Sz
 pro questio est magister dis. vj. ca. xij. et de
 incept. p: sentim in caplo. xv. vbi expresse
 6 dicit qz hęc debent pcedere baptismum. Et
 hoc de cathecismo patet auctoritate Ra/
 bani: que ponitur in decretis de conse. dis.
 iij. ca. Ante baptismum. Et de exorcismo
 videm statim post ca. Ante viginti dies.

In hac questione
 videndū est primo Unū baptisato in ba/
 ptismo character cū gratia conferat⁹. Se/
 cundo vtz a malo ministro quis debite ba/
 ptisetur. Tercio vtrum baptismo cathecis/
 mus cū exorcismo debite pponat⁹. Quarto
 circa hęc matenā multiplex mouet dubi/
 um. z p vrbō declarabuntur. Quantum
 ad primū. Primo videndū est que res sit
 character. z in quo p dīcamento sit hie ter/
 minus character. Secundo vtrum impi/
 matur baptisato in accipiēdo baptismū
 veraciter.

**Quantum ad pri/
 mū** pmo est notādū. qz cōit dō qz character
 est signū sanctū cōionis fidei z sacre ordia/
 tionis datuz a hierarcha. Et dicitur trahi
 ex dictis beati Dionysij in li. de ecclesiastica
 hierarchia. z qd et in sacramentis in retera
 bilibō. scz baptismo: cōsumatiōe z ordine.

Confir.

p suppo
 sito art.

Confir.

pba. rōe

p qsto

Nota. 1 ¶ Pro cuius intellectu est notandum. quod in fidelibus in actionibus spiritualibus fidelium non debet admitti. presertim illis in quibus fit administratio sacramentorum. Ratio est hec. quia cum carnalis sint et carnalis homo non percipit ea que dei sunt: ut dicit apostolus. si ergo videret talia: ipsi deriderent. Et ideo ne facta ecclesie et eius sacra ab infidelibus derideantur: non sunt infideles ad ea admittendi. ¶ Unde in primitiva ecclesia baptisati induebant vestibus albis octo diebus: in signum recepte innocentie siue mundicie in baptismo. ¶ Propter quod summus pontifex per se primam sanctam pasche: in cuius vigilia cathecumini consueverunt baptisari et indui albis: ut in vestibus albis cum ante et post semper iudeis induantur. ¶ Secundo est notandum. quod per hoc quod in dignitate constitutus datus signum suę dignitatis expressiuum: sicut regi scepter cum corona. episcopo baculus et mitra. et sic alijs. Sic imaginandum est quod dominus quibus suis dignas sacramentis spiritualiter insignitur: presertim in illis que nequeunt iterari: illis spirituale signum imprimitur quo distinguuntur ab alijs illo sacramento non insignitis. quod signum exprimit gratiam gratificatorem illo sacramento: nisi assistit ober recipienti conferendam: quodque est quasi sigillum dei imprimens et signans eum inter ministros suo seruitio reputatos. ¶ Et istud signum vocatur christiani character. qui character non est aliqua virtus theologica. eo quod etiam in infidelibus sicte baptisatum recipientibus sit. in quibus nulla est virtus theologica. Immo etiam manet in baptisatis ad heresim lapsis quibus tunc fides non est. ¶ Dicitur enim character tale signum: et indelebilis et lege ordinata dei. Iuxta quod definitio preedens potest sic exponi. Character est signum sanctum id est in sacramento irreiterabili receptum: communiois fidei scilicet quo quis deputatur ut ad actum fidelium admittatur. et sacre ordinationis. id est exprimens eum deputatum et ordinatum ad sacramentum spirituale. datum a hierarcha. id est ab episcopo. Qui dicitur hierarcha: quia spiritualis princeps. et ideo ponitur: quia in primitiva ecclesia episcopi baptisabant frequentius.

Nota. 2 ¶ Et est verum quod definitio est nimis restricta: per li hierarcha: eo quod non venit characteri baptisati que presertim laicus in necessitate vel simplex sacerdos. Nec in dicitur Dionysius habet quod omnis character datur a hierarcha: sed a diuina beatitudine. Et tunc est manifestum quod non sit in statu. quia cum character imp-

matur a se per creationem manifestum est quod datur ab ipsa diuina beatitudine: cuius proprium est creare. ¶ Et ut seculi dantur strates theologice a definito: que etiam possent dici talia signa potest restringi li signum dicens quod character est signum sanctum indelebiliter datum in sacramento irreiterabili comuniois fidei et sacre ordinationis. ¶ Et si dicitur quod i excoicatis non sit si obiectio gnum comuniois fidei: cum ad actum fidelium non soluit admittant. Rndet quod hmoi signum habeat et etiam danari in inferno et quantumlibet mali xpiani. quibus ante ecclesie sint prohibiti a signato. ¶ Tertio est notandum quod beatus Thomas in seculo. dist. liij. huiusmodi. q. j. describit sic ex dicitur beati Dionysii. Character est signum comuniois per diuinorum a sacre ordinationis fidelium datum a diuina beatitudine. Dicitur signum id est forma significans per causam formalem. Dicitur comuniois peris fidelium. per causam finale. ut periculare possit actionibus sacris ecclesie. Dicitur sacre ordinationis: etiam per causam finale. i. ut similitud fiat vel pfiguret illis quibus eadem ptaas collata est. Dicitur datum per materia. i. datum sacramentum recipienti. Dicitur a diuina beatitudine. i. a deo quod causa est character effectiua. ¶ Alii etiam solet definitio sic Character est distinctio a character eferno impressa a se rationali secundum imaginem comuniois signat trinitatem creatam trinitati creati et recreanti: et distinguens a non comuniois secundum statum fidei. Et est definitio magistralis data per oia genera causarum. quam non psequitur. quia sufficit de prima. ¶ Ponitur et distinctio per causam formalem. a character eferno per causam effectiue. a se rationali secundum imaginem per causam materialis. et ea que sequuntur loco cause finalis. quia character est quidam impozare salitudinem in ordine ad deum. et distinguere ab his que non receperunt illum statum fidei. Quibus omnibus superponitur: quia id est sensus omnium illarum definitionum videtur mihi hec ppos pabiles ex pditione: quod character sit. ¶ Prima character si est res absoluta et non purus respectus. per. quia si purus respectus esset: tunc non esset nisi p silio a se communi deratis que hi que sacra receperunt distinguuntur ab his que ea non receperunt. Probatur est enim prius in primo libro. quod relatioes reales ad se non sunt res distincte a rebus absolutis. Et ergo nudus respectus ad extra que non est res absoluta simpliciter nihil est. ¶ Secundo. quia nudus respectus non sufficiter distingueret baptisatum a non baptisato. ergo tertia tenet per definitiones. quia est signum distinctiuum. Et ante patet. quia nudus respectus solus est in anima respicietis. et ergo rem ad extra non distinguit

obiectio

Nota. 3

Co. lo. 1

pbaf. 2

pbaf. 3 ¶ Tertio. qz character si est: est termin⁹ acti
onis realis. q̄ est qd absolutū. p̄ntia tenet.
qz pur⁹ respect⁹ nō est termin⁹ actiōis. eo q̄
ad nudā relationē vt relatio est: nō sit mu
tario positua. Anz parz. qz est id qd p̄nt
diuina facit in aiam fite accedentis ad sa
cramentū. qz nō pōt poni qd ibi aliōsfaciat
Loze. ¶ Lorrelariuz. Si character sit: ip̄e est res
positua absoluta. patet ex p̄lōne. qz non
Lōdo. 2 est pur⁹ respect⁹. ¶ Scōa p̄lō. Dmōi res
nō est substātia: neq; accidēs diuisibile vel
extensue vel intēsiue. patet. qz si est: tūc est
res absoluta que imp̄mit aīe recipiēt⁹ sacra
mētū. 7 tale neq̄t esse sba. null⁹ ei diceret q̄
actus subalis qualis est aīa: aliū actū sub
stantialē in se recipet. qz actui repugnat re
cipere aliū actū substārialē. pur dicit phus
vij. metaphi. 7 cōmētator in de suba orbis
Parz. 2 ¶ Scōo ex eodē p̄tz. q̄ nō sit accidēs diui
sibile extēsiue. qz cū aīa sit indiuisibilis cui
imp̄mit: necesse est vt 7 ip̄m sit indiuisibile
Dm̄e em̄ qd recipit: p̄ modū recipiētis reci
pitur: vt probat cōmētator tertio de aīa.
Parz. 3 ¶ Tertio. pbaf q̄ nō sit diuisibilis intēsiue
qz fm̄ ponētes eū est signū distinctiuuz in
delibibile. tale aut̄ neq̄t remitti. qz si possit re
mitti: tūc p̄ remissionē p̄sser cōsumi. et sic
auferrī. ¶ Ex p̄mis duabz p̄tibz hui⁹ p̄clu
sionis videt̄ mihi seq̄ tertia p̄lō hęc. Si
character sit: ip̄e est qualitas. pbaf sic. ois
forma nature p̄manētis indiuisibilis que
nō est substātia: ē qualitas. Sz character
est hmōi. igit. patet maior. qz a tali pōt di
ci aliq̄d quale. puta ea qualificatum v̄lin
formatū. ¶ Et d̄: nōfāter indiuisibilis. qz
multi nolūt q̄ extēsiō q̄uis sit nature p̄ma
nentis: sit qualitas. ¶ Itē d̄: nature p̄ma
nentis. qz volūt aliq̄ q̄ mot⁹ vel mutatio
transiēs nō sit q̄litas. q̄uis ego credā oppo
situm illoz dīctoz ambōz. Credo em̄ q̄ ne
cessario ois q̄ntitas sit qualitas. eo q̄ sit pa
ritas suaz duaz dimidiatarū: si sit p̄tinua
7 paritas vel imparitas si sit discreta. ¶ Lo
dem mō puto q̄ etiā om̄is mot⁹ sit q̄litas
eadē rōne. ¶ Sz de forma indiuisibili p̄ma
nente q̄ nō est suba: non videt̄ aliq̄s dubi
tasse. eo q̄ subiectū cui inheret v̄riq; aliq̄li
ter se habet. 7 sic d̄: fm̄ eā quale. ¶ Probat
scōo p̄lō. Illa res fm̄ quā substātia d̄: si
m̄ilis substātiē vt re sup̄addita est q̄litas.
Sz character est hmōi. patet maior. qz p̄
p̄rium est qualitatē fm̄ eā dīci sile vel dīssi
m̄ile: vt d̄: in p̄dicamētis. Et patet minor

qz character idē sacm̄ irreiterabile recipi
entes dicunt esse siles. ¶ Ex tertia p̄e p̄clu
sionis secūde sequit̄: q̄ hmōi character nō
sit alicui⁹ figure copalis. qz illa nō repit̄ in
re indiuisibili. ¶ Quarta p̄lō est hęc. cha
racter nō est qualitas actiua realiter. pbaf
sic. qz si deberet agere: maxime hoc esset ad
grām. mō ad illā nō agit. igit. Maior pa
ret. qz nō videt̄ ad qd aliter ageret: cum sic
qualitas sacramentalis. Minor patet p̄ ea
que p̄us dicta sunt. qz grā a solo deo creat.
mō nulla creatura pōt deo p̄create: vt in p̄
ma q̄stione dictū est. ¶ Sz dices. Agit tñ
disponēdo materiā: scz aīam p̄ grē recepti
one. sicut mater 7 p̄r disponūt embrionem
p̄ forme receptione. ¶ Istud nō valz. quia
grā recipit̄ nō min⁹ in aīa sine characterē
fuit em̄ in Lomelio aū baptisimū: vt ha
berur Actū. x. 7 tñ character p̄mo imp̄me
bat in baptisimo: vt notū est. ¶ Scōo pba
tur p̄lō. qd nude ponit̄ vt sit signum 7 or
natus anīe: distinguat̄ ip̄m ab his q̄ sic re
gi celesti nō sunt p̄iuncti: non est qualitas
actiua: sz character est hmōi. igit. P̄tz ma
ior. qz signa dignitātū nō agūt: vt corona
vel sceptrū regis: mitra vel bacul⁹ episcopa
lis. Minor p̄tz p̄ definitionē characteris.
Est em̄ signum ordinis recepti. ¶ Et tertio
quō est actiū qd̄ in differētē est in bonis
7 malis baptizatis: nec recedit̄ malis incli
natiōibz: nec inuat ad bonas: saltē de p̄fe
¶ Quinta p̄lō. Character nō potest poni
de p̄ma vel scōa specie qualitatē rōnabile.
¶ Pro cui⁹ declaratiōe supponit̄. q̄ iuz mē
tem phi 7 veritatē: p̄ma spēs signat quali
tates acq̄sitas in q̄rum sunt acq̄sītē post p̄
ductiōem rei 7 disponūt eā ad bonū vel ad
malū. Si em̄ ad bonū: dicunt̄ virtutes. Si
aut̄ ad malū dicunt̄ vicia. Extēse tñ capi
endo nomē virtutis: sicut. ij. et hīcoruz quo
attribuit̄ virtus. ca. vj. equi virtus equū stu
diosum facit. Et hęc est mens phi. v. Me
taphisicē. q̄ qualia dicunt̄ q̄ fm̄ virtutem 7
vicia dicunt̄. ¶ Per respectū oppositum illi
d̄: scōa spēs qualitatē. s. q̄ signat q̄litates
a naturate existētes cōnotādo q̄ insunt a
naturali p̄ductiōe. 7 q̄ rē disponūt ad bo
nū: dicunt̄ potētē. si ad malū dicunt̄ impo
tētē. Et hęc est mes phi in p̄dicamētis: di
centis. q̄ aliud gen⁹ qualitatē est eoz que
fm̄ potētā 7 impotētā dicunt̄. Sic scōo
ethicōz. c. v. dicit. q̄ tria sunt i aīa. potētē
scz 7 natura. passiones 7 habitus quo ad

Loze.
cōllo 4
obiectio
Solo.
pba. 2
pbaf. 3
cōllo. 5.
Nota.
2

Cōdo. 5 **Cōdo. 6** **Nota.** **Para. 1.** **Para. 2** **Cōtra. 1** **arguit. 2** **Argu. 3** **Para. 1**
aquisita. hęc sunt satis manifesta his qui
moderno rpe vacāt logicę vel phię. ¶ Tūc
er illis pbat cōclusio. qz qualitas q nec ad
bonū disponit nec ad malū nec est de pma
nec de scđa specie qualitatıs. s; character est
hmōi. igit. patz maior ex dicit de illis speci/
ebz. patz minor ex ditione pcedente. qz cha
racter nō est qualitas actiua. ¶ Sexta con
clusio. qnis res q est character: supposito
q sit: possit poni de tertia specie qlitatıs. tñ
hic termin⁹ character nō est de illa specie.

¶ Pro declaratiōe pme pris est sciendū. q i
tertia specie qualitat; sunt om̄s termini ab
solute significātes qualitates a qbz imedi
ate suba pōt dici qualis: vt caliditas: frigi
ditas: color: odor: z cetera hmōi genera vř
spēs absolute. Illud etiā notū est logicis.
nec cogor illud pbare. qz p esse absolutum
distinguit tertia spēs a pmissiuo alio. ¶ Et p
hoc prz pma ps ditionis. qz stāte q chara
cter sit: tūc est qualitas: p ditionē tertiā. et
cū p correlatiū ei⁹ z secūda pte ei⁹ non sit
alicui⁹ figure corpālis: sequit q rē in diuisi
bilē cui in hęc reddat aliquale. s; habētē
talē qualitatē. Et si nōmē absolutū impo
neret talē qualitatē essentialit expmēs: hoc
esset de tertia specie: z suū dretū pdicaretur
de aia in quale: sicut pdicat albū vel nigz
de corpe. ¶ Scđa ps ditionis patz. qz iste
termin⁹ character importat suā rē: pnotan
do modū p notabile pmissum Et talia nō
sunt de tertia specie qlitat;. ¶ Cōtra dictas
dclutiones sunt multoz doctoz opinionel

¶ Primo scotus z multi pcedētes cū volunt
q character sit formalit respect⁹. Pro q argui
tur sic. qz illud qd est essentialit signū. h
est formalit respect⁹ s; charact est essentia
liter signū. igit. Maior prz. qz signū nihil
est nisi in ordine ad signatum. z qd fm el
sentia signū est: nō videt esse aliud nisi respe
ctus ad signatū. Et minor pz p pūs dicta
qz Dionys⁹ z omēs aliq vident velle q cha
racter sit signū. ponūt em̄ signū in sua defi
nitione. ¶ Scđo qz si ess; res absoluta: tūc
esset debilis a subiecto. mō om̄s dicunt q
character sit signū in debile. ¶ Tertio qz
quid aliud dicit qz signū distinctiū z pfi
guratiū: mō hmōi vident formalit esse
respect⁹. ¶ Scđo ptra ditionē qntā est ma
gister Thomas de argētina i suo qrtō. dis.
vj. qstō vñica. arti. j. q vult q character
baptismi reducat ad pma specie qualitat;. S;
character pfirmatiōis vel ordinis re

ducat ad scđam spēm qlitatıs ¶ Primam **Para. 1.**
partē pbat sic. qd ē realis z immediata ac
lufficiens dispositio ad habitūz grę. hoc est
de pma specie qualitatıs. s; character ē hu
iusmodi: nisi forte baptisat⁹ obicē ponat.
igit. Maior nota est. minorē supponit: ex
his q an dicit in eadē qstione. videtur em̄
velle q d⁹ p characterē infundat grām. nō
q ipse coagat: s; q subiectū p grę susceprōe
pdisponat. ¶ Secundū dicitū suū pbat sic **Para. 2**
s; alioz sacramētoz characteres sunt in se
cūda specie qualitat;. qz illud qd est pote
stas a deo tradita ad pncipiandū spūales
opationes: videt p̄tinere ad secūda speci/
em qualitatıs. s; character q tradit i sacra
mento pfirmatiōis vel ordinis est hmōi.
igit. ¶ Probat maiorē. qz sicut vtutes the
ologice infuse sunt eiusdē generis qualitat;. **1**
cū vtutib; q fiūt p naturalē opatiōes. qz
sunt habit⁹: ita etiā potestas infusa debet
esse eiusdē generis qlitatıs cū potētis na
turalib;. ¶ Probat minorē qz (vt dicit) cō/
muniter pcedūt doctozes. q character p̄fir
matiōis tradat hoi tanq; quę dā potestas
ad fidei defensionē. S; character ordinis
tradit tanq; potestas ad fideiū multipli
cationē. ¶ S; ptra pma pte ditionis lertę **56.**
qua dicebā. q supposito q character sit res
quę est character possit poni de tertia specie
qualitatıs. In vtute arguit sic. h p̄tissime
citet: qz esset passibilis qualitas respectu in
tellect⁹ angelici. z hoc nō: vt dicit. quia pa
ri rōne om̄s mor⁹ quo angel⁹ cognosceret
esset passibilis qualitas. qd nō cōiter dicit

¶ Pro solutiōib; istoz motuoz suppono **Nota. 1**
qd an dicitū est in pmo notabili q charact
sit signū sanctū cōionis fidei z sacō ordia
tionis a deo imp̄ssum. sic habet ex dictis be
ati dionysij pūs allegatis ex libro ecclesia
sticę hierarchię. ¶ Et q videt sequi q ei⁹ of
ficiū nō sit pparare ad grām vel eā facere **Corre.**
Un nec dispositiue nec pductiue se habet
ad grām: s; est signū suscepti sacri fidei vel
roboris vel spūalis dignitatıs. Nec ex di
ctis definitiōib; q in notabilib; pponūtur
aliquid habet. Recte sicut si rex daret alicui
purpurā in signū q esset de amicis regi: hu
ius purpure nihil esset agere sed signare.
¶ Scđo si ei supponeret fibulā aureā in si
gnū cōmissę auctis z potestat;. nō p̄pterea **2**
eadē fibula esset actiua. s; signū q ea q ille
ageret: rex h̄ret grata: z esset p eū coruz au
croz. ¶ Ita videt esse de characterē imp̄ssō applicat
Do

¶ Scđo si ei supponeret fibulā aureā in si
gnū cōmissę auctis z potestat;. nō p̄pterea **2**
eadē fibula esset actiua. s; signū q ea q ille
ageret: rex h̄ret grata: z esset p eū coruz au
croz. ¶ Ita videt esse de characterē imp̄ssō applicat
Do

Nota 2

Nota 3

in baptisate. qz est signuz q iste est ascri-
 ptus p sacramentu inter amicos regis nisi p
 eu steterit obstaculu: non tn q ille charact
 aliqd agat. ¶ Character pfirmatiōis est si-
 gnum maioris dignitatis. s. q vltra chara-
 cterē quo signabat ascript⁹ esse inter ami-
 cos regis. iam signat⁹ sit vt pugil regis sic:
 defensione suaru legū ⁊ earū publica ptes-
 sione. ¶ Et tertio. Character ordinis est si-
 gnum adhuc amplioris dignitatis. scz rece-
 pre a rege xpo alicui⁹ spūalis potestatis in
 diuinis officijs exercende. Sicut diaconi
 ad legendū euāgeliū ⁊ ad venūciandam i
 officio missę voluntatē regis de salute subdi-
 ditorū. ⁊ ita in alijs. ¶ Un nulla videt co-
 gēs auctas sacre scpturę. q character agat
 vel disponat: s; q sepet sic insignitos a nō
 sic insignitis. ⁊ assimilaret eos ceteris cōsili-
 mō adornat. ¶ Et q h ita sit apparet. qz si
 character baptismi ageret: vel disponēdo:
 vel aliter qualitercūq; p receptiōe grę. tūc
 sine dubio seqret q esset p̄tus. nā habentes
 pficeret: ⁊ op⁹ ei⁹ redderet bonū: disponen-
 do subiectū ad receptiōnē grę ⁊ eiusdē obf-
 uationē. Et nō esset p̄tus moralis. s; esset
 p̄tus theologica: ⁊ sic essent q̄tuor virtutes
 theologice. s. fides spes ⁊ charitas: ⁊ baptis-
 malis character. h aut p̄ns a nullo est cō-
 cessum. forte dicit: nō ēē p̄tus. qz manet i
 malis. s. in fide accedētib; . S; illud nō i-
 pediret ēē virtutē theologica. qz fides infor-
 mis ⁊ spes manēt in malis. de quib; tn non
 dubitat qn sint p̄tutes: sumēdo p̄tutē com-
 muniē. ¶ Qd autē dicit de caractere baptis-
 mi: hoc eodē mō intelligit de caractere cō-
 firmatiōis. ibi em dat spūs ad copiā qui i
 baptisimo dabat ad sufficientiā. Et ergo il-
 le character nō est p̄tās actiua: s; signū re-
 ceptę grę vterioris: ⁊ ascriptiōis i fidei pu-
 gilem ⁊ defensorē. ¶ Et p̄porcionabiliter vi-
 det esse de charactery ordinum. q nō sint
 potestates: s; signū cōmissę auctas ⁊ p̄tātē
 spūal: signās q ipsi agētib; sibi cōmissas
 opationes p efficacā dñs assistat. non em
 est character potētiā q q̄s ordinat⁹ p̄t̄: cō-
 ficit. s; signū q opationi suę de⁹ assistat cuz
 p̄secrare voluerit. ⁊ ita i alijs. ¶ Quib; p̄e-
 missis m̄det facile ad rōes adductas. Ad
 p̄mā q illa maior sit nimis general. s. q eē
 qd ē essentialiter signū sit formalit respect⁹
 sumēdo respectū p eo qd nō est res absolu-
 ta. qz spēs sensibiliz sunt essentialit signa
 sensibiliū. aia hoīs signū trinitatis. qz ima-

go eius. ⁊ tn hec sunt res absolute. ¶ Se-
 cūdo dicit q res q est character nō plus sit es-
 sentialiter signū: q̄ albedo sit essentialit si-
 militudo. staret em rē q est character: esse p-
 se: sicut albedinē sine subiecto. ⁊ tūc nō esset
 signū. vel ponit in alio subiecto in q nihil si-
 gnaret. S; si est: tūc est quedam qualitas
 absoluta imp̄ssa hoī p dū. p quā aia orna-
 ta exp̄mit ascripta cōioni fidelū. vel inter
 eos aliq̄ p̄rogatiua insignita. Et h ad pla-
 citū omnipotentis q potuisset eā alio signō dī-
 stinguere ⁊ adornasse. sicut si ad placitū re-
 gis cognatis suis purpura data signū esset
 cognatiōis. ¶ Ad secundā p idē. q de potē-
 tia dei absoluta debilis sit character sicut
 charitas vel grā de aia beati. s; sicut de lege
 ordinata illis nūq; auferet grā: ita nūq; dele-
 ri pōt character: dño illū p̄seruante. ¶ Ad
 tertiā. q nomē rei q est character exp̄mat a
 nobis. ⁊ eadē res intelligit p modū signi.
 nō aut est essentialiter signū: vt dictum est
 s; est signū ad placitū dei oipotētis: p illō dī-
 stinguēris in aliq̄ sacro pueniētes ab alijs
 qui illud nō acceperūt. sicut ad placitū re-
 gis illa que dat insignia: efficiunt signa eo-
 rum q vult mediātib; illis alijs fieri nota.
 ¶ Ad rōnes factas p̄tra p̄dionē q̄ntā. Ad
 p̄mā cū dicit q illud qd est im̄mediata ⁊ suf-
 ficiens dispositio ad grām sit de p̄mā specie
 qualitatē. ⁊ cedit illa. Et negat minor. cha-
 racter em nō est dispositio: cū nec ad bonū
 nec ad malū disponat: s; solū est signū re-
 cepti boni sacri. Et ad p̄batōz neget q de p
 characterē infundat grām. Nō em effectū
 ue nec dispositiue: vt dictū est: s; solū est si-
 gillū imp̄ssū p dū: quo signat susceptō sa-
 cramenti grę. qd nō licet iterari. ¶ Ad secun-
 dam rōnē quā facit p scdo dicto suo: p̄t ne-
 gari maior si placuerit alicui qz sine dubio
 omīs p̄tus theologica est p̄tās a deo tradi-
 ta ad principiandu spūales opatiōes: nō
 tn sunt potētię ille p̄tutes s; habit⁹: vt om-
 nes dicūt. ¶ Et est p̄tra rōnem potētię put
 est de scda specie q sit acq̄sita. s; debet inesse a
 natura: vt dictū est. Et ita non est de chara-
 cterib; q acq̄runt hoī tā nato in sacramētis.
 ¶ S; q̄qd sit de h: neget minor q character
 sit p̄tās a deo tradita ad p̄ncipiandu spūa-
 les actiōes: s; solū est signū spūalis p̄tātis
 quā q̄s accepit accipiendo sacm. vel acce-
 pisset nisi obicē posuisset. ¶ Ad p̄batōem
 illi⁹ minoris dicit q si aliq̄ doctores inueniant
 dixisse q character pfirmatiōis tradat hoī

Ad 1

Ad 3

ad p̄mā
q̄ntas
p̄dionis

Ad 2

Ad 1

tanq̄ quedā potestas ad fidei defensionē.
 illi intelligit q̄ tradat v̄r signū talis p̄rātis
 sicut purpura q̄ dat cognatis regū. nō dat
 4 v̄r potestas: s̄ v̄r signū potestas. ¶ Illa ac
 ptas defensionis q̄ dat p̄firmatōe eē plenitu
 do gr̄e: v̄r copia gr̄e v̄r dic̄ mgr̄ vil. vij. hu
 ius gr̄i. Illa em̄ plena existēs facit fidei de
 fenforē sicut factus vir euacuat ea que sūt
 paruuli. Eodē modo character nō est pote
 stas ad fidelium multiplicationē: s̄ signum
 acceptē p̄rātis p̄ fidelium multiplicatiōe v̄r
 dignitas spūalis i ordine collatē. ¶ Ad ra
 tionē quā facit p̄tra p̄mā p̄rē d̄ctionis serte
 dicat. q̄ licet p̄hs exp̄mat tertiā qualitatis
 spēm: p̄ passionē passibile qualitātē. quia
 ista sunt noīa maḡ nota: absoluta a respec
 tu. cōmunit sup̄ ponētiā p̄ h̄mōi q̄litaribz
 tertie speciei. Nihilomin⁹ nō fuerat de mē
 te ei⁹ q̄ solē ille qualitates essent d̄ tertiā spe
 cie q̄litaris. Ubi em̄ ponent in s̄ uētē z p̄
 tutes herbaz z lapidū insensibiles z actus
 1 cognoscēdi z aliē diuersē qualitates. Et q̄
 maior quā mgr̄ n̄r assumit: videt fundari
 in fundamēto nō vero. puta q̄ nulla qua
 litas sit de tertiā specie nisi sit passibilis q̄l
 itas respectu alicui⁹ potētē cognoscitū. v̄r
 2 passio. Et licet aliq̄ ita opinari sint: hoc t̄n
 fuit ex min⁹ debita animaduertētia ad mē
 rem Aristotel. oīs em̄ qualitas a q̄ imme
 diate suba nara est dic̄ qualis in q̄tum s̄
 gnaī p̄ nomē qualitatē absolute a respectu
 est de tertiā specie q̄litaris. ¶ Septima con
 clusio est. q̄ iste termin⁹ character est de q̄r
 ta specie qualitatis. p̄bat sic. qz termin⁹ qui
 supponit p̄ qualitate in q̄tū est sigilluz vel
 figura spūalis: est de quarta specie q̄litaris
 s̄ hic termin⁹ character est h̄mōi. igitur zc
 1 ¶ Partz maior qz figuratōes corpales sunt
 de quarta specie q̄litaris: v̄r p̄hs dic̄t in p̄
 dicamēto q̄litaris. modo vbi p̄uenientius
 possent poni seu cōphēdi noīa spūaliū fi
 guraz: qz cū noībz corpaliū figuraz i eadē
 2 specie. ¶ Et minor patet. qz v̄r vult Diony
 sius. Baptisim⁹ imp̄mit sigillū trinitatē ba
 ptisato: v̄r in p̄mo articulo p̄cedētis questi
 onis est dictū. ¶ Itē omēs dic̄t qz sit signū
 cōmunicatiōis fidei. tale aut̄ neḡ esse ali
 ud q̄ spūale sigillū. q̄re zc. ¶ Itē dicunt. qz
 3 characteris est figurare ip̄i deo. cōfigurare
 aut̄ est figurare. erit q̄ figura spūalis. ¶ Lō
 4 firmat sic Qualitates nō actiue in q̄tū im
 porant v̄r signa a quibz suba d̄r qualis po
 nunt in quarta specie q̄litaris. modo cha

racter vt character est h̄mōi. igit. ¶ Partz ma
 1 ior. qz in quarta specie ponunt noīa quali
 tate exp̄mentia a qua immediate q̄ntitas d̄r
 qualis. z mediāte quantitate suba. sicut tri
 angulatio: circul⁹: paritas zc. modo quan
 titas nō est de p̄tutibz actiuis vel passiuis
 v̄r dic̄t cōmentator in. iij. phisicoz. ¶ Mi
 2 nor partz ex dictis. qz character solū signum
 est ascrip̄tiōis ad aliquā dignitatē fidelium
 nō aut̄ agit ad gr̄am p̄ducendā. nec dispo
 nit ad eā recipiendā. quīs sit ornamentū
 regale imp̄sum a deo: signās ascrip̄tionem
 ad gr̄e receptionē z ad spūalem dignitatē
 sicut si rex purpurā daret suis cognatis i si
 gnum p̄ sanguinitatē regie. cōstat qz illa ni
 hil ageret: s̄ signum regie dignitatis esset
 ¶ S̄z p̄tra istā d̄ctionem arguunt plurimi
 3 v̄rmo qz in quarta specie q̄litaris solum
 sunt noīa figuratū. mo character nō est fi
 gura. igit. partz maior p̄ p̄bm in p̄dicamēto
 qualitatis. Est em̄ quarta spēs: forma z cir
 ca aliq̄d cōstans figura. Minor patet. qz
 figura est q̄ termino vel terminis claudit.
 mo cū character sit indiuisibilis. impossi
 bile est qz termino vel terminis claudatur.
 ¶ S̄do. qz in quarta specie sunt soluz no
 2 mina a q̄bz immediate q̄ntitas d̄r qualis
 modo a characterē nō d̄r q̄ntitas q̄lis. igit
 Patet maior. qz p̄ hoc distinguit q̄rta spe
 cies a tribz p̄mis. Et partz minor. qz chara
 cter inheret subiecto indiuisibili si sit. s̄ aīe
 intellectiue. ¶ Forte dicet. qz nō aliquo re
 ductiō sit de q̄rta specie. qz p̄figurationē
 3 spūalē signat. z sic reducit ad illā. ¶ S̄z il
 lud est recedere a d̄ctione. qz analogā non
 ponunt in ea specie ad quā per similitudinē
 reducunt. sicut homo mortu⁹ vel pic⁹ non
 est homo. ¶ Et tertio. supponit salum in se
 cunda p̄batione d̄clusionis scz qz characē
 non sit qualitas actiua. quia tūc non est si
 gnum. omē em̄ signū est actiuū similitudi
 nis eius cui⁹ est signū. ¶ Sed puto qz hęc
 non cōcludāt. quīs p̄ngitua sint. Pro
 quoz solutione recolendū est qd̄ dictū est
 libro p̄mo qz nō minus spūalibz attribuat
 quantitas spūalis qz corporalibz q̄ntitas
 extensionis. fuit em̄ dictū z declarat maḡ
 ster libro p̄mo. vil. xij. z. xx. qz deus infinite
 quantitatē spūalis existit: tā in duratiōe
 quā eternus qz in extensione qz immensus
 Immo em̄ spacio p̄ eum p̄ducibili coexi
 stere p̄t. Etā in vigore siue potētia. quia i
 finitum in extēsiōe virtute vel perfectiōe

ad. 103
sctā cō
d̄ctionē

cōclō. 7

p̄bat. 2

p̄bat. 3

p̄fir.

arg. 5. 1.

arguit. 2

2

3

Argu. 3

Nota. 8

2 pducere pot. Aliq aut creature spūales li-
cet indivisibiles sint: tñ alicui⁹ qñtitas spi-
ritualis sunt. tñ in pmanētia qñ in coeriste-
ria. qz nō quāreliber extensioni toti coeriste-
re pnt. s; sunt in loco definitiue. sicut i scōo

Nota 2 de angelis dictū est. q; etiā in potētia. Se-
cūdo est notandū qz character sit qualitas
qz exprimit dignitatē vel potētiā spūalem.
ad quā aīa deputata est: vt character bap-
tismi exprimit qz fidelīū numero ascript⁹ sit.
qz qz fidē p se vel aliū pfessus sit. qd expri-
mit potētiā z quantitatē spūalē in appze-
hensiuā z in affectiuā. qz null⁹ credere pot

2 nisi volēs. Character pfirmatiōis potēti-
am z dignitatē exprimit spūalē. s; hāc qz pu-
gil catholice fidei institutus sit. Character
ordinis est signū spūalis potētiē z quānti-
tatis illi⁹ dignitatis ad quaz ordinatus est.

3 Sunt em̄ hec sigilla spūalē potētiā expri-
mentia. quā qd deberet hēre assecutiōe sacra-
mentoz. Quibz pmissis n̄ datur ad rati-
ones. Ad p̄mā qz maior sit falsa. qz multa
noīa sunt de quarta specie qz figurā non im-
portāt: vt rectitudo: curuitas. Nec phus
vult qz solū sint in ea noīa figuraz: cū pari-
tas z imparitas sint de ea: z forte raritas et
densitas. z pbabile est qz etiā ibi sint lenitas
z asperitas. S; phs ponit illā orōnem s; z
forma z circa aliqd stās figura: loco qñte
speciei circūlocute ipi⁹ qñtat⁹. cui⁹ speciei no-
mē in cōplexū nō est impositū. S; breuiter
oīa illa noīa sunt de q̄ta specie a q̄bo im-
mediate qñtitas d̄r qualis. Un̄ esse sigil-
latū est de q̄ta specie qualis. z sigillū capiē-
do ipm p̄mā gine imp̄sa. de q̄ta specie est
qualitas: cū tñ determinatā figurā nō expri-
mat. Et linea recta d̄r vel curua qz nulli⁹ si-
gure est. Et in spūalibz ania hoīs d̄r recta.

Ad 1 qz ad recte iudicā d̄r z agendū suis potēti-
z in inclināta. imo etiā qz ad recte figure
coeristendū apta. Ita in pposito hēre cha-
racterē dicit hēre signū quantitatis spūalis
siue potētiē z dignitatē exprimiū. Ad secū-
dam. qz in q̄ta specie sunt noīa nō solū a qz
bus qñtitas corp̄alis d̄r qualis: s; etiā ea
a quibz quāntitas spūalis d̄r qualis. modo
aīa que est potētiā spūalis d̄r qualis i sua
spūali quāntitate: puta qñte potētiē sit:
characterē vel in credēdo vel defendendo:
vel aliud spūale officiū exercēdo Un̄ ange-
li boni dicunt⁹ recti. z si c̄ de q̄ta specie. quia
recto tramite vtunt⁹ sua quāntitate spūali:
2 ad ea qz sunt iusta. z ita in alijs. Et est si-

2

3

Ad 2

2

mile. ponam⁹ qz aliqz esset spūs qz nō esset
nat⁹ coeristere nisi qñtitati triangulari. qz
re nō diceret ille triangular⁹ qñtitaris spū-
alis: sicut de⁹ immēsus. qz immenso spācio
coeristit. Lū itaqz character dicat quānti-
tatem potētiē aīe: quā est qñta spūaliter. me-
rito in q̄ta specie debet poni. Ad tertiā. qz
signū d̄r esse actiū actione spūali. s. im-
mutare respectu potētiē appze hēsiue. sed
character non d̄r agere realiter: puta vel p-
ducendo gram vel etiam disponēdo sibi.
ctum de p se ad eius receptiōem: sed solum
habet exprimerē ad quāntā potētiā spi-
ritualē anima deputata est. Hoc de p̄ma p-
te huius articuli. Quantū ad secundā z
videndū est. vtrū character sit: z vtrū im-
primatur baptisato in accipiēdo baptis-
mum veraciter. Ubi est prima conclusio
hec. Catholice pcedit characterē esse. Nec
conclusio maxime debet concedi ppter au-
toritates adductas pro primo supposito.
Nam ex quo papa hoc innuit: z beatus Dio-
nysius hoc dicit: a quo modus loquēdi ve-
nit de characterē. ideo catholicus vt reuela-
tis credens merito concedit. Per suadet
etiā rōne: sicte accedens ad baptisimū post
receptū baptisimū aliquid aliter se ha-
bet i anima quo ad signa honestatis qz an-
baptisimū. z non potest dici p quid se habe-
at aliter nisi per characterē. igit zc. Na-
tor pbatur. quia p psecutionē salutis pter-
nē non opus est ei baptisimo. quod tamen
ei necessariū fuerat an. Incipit em̄ bap-
tismus valere: si de fictione z alijs suis cimi-
nibz pgniteret: vt dicit magister in litera.
Et beatus Augustinus libro secundo de
baptisimo contra donatistas dicit. qz ei qui
extra vnitates ecclē baptisatus est: bap-
tismus tunc incipit valere ad dimittēda pec-
cata: cum ad ecclē pacē venerit. ergo vtrūqz
p baptisimū aliquid aliter est dispositus
etiā signo honestatis qz ante. cum ei tunc
sufficiat sola contritio que antea non suffi-
ciebat. Minor patet. quia sicte accedēs
nec gratiā nec fidē nec spem recipit: s; mor-
tali crimine se ledit: in eo qd idēbite ad tā-
tum sacramētū accedere psumit. modo talī
ter agenti domin⁹ virtutes non infundit. z
ergo in nullo quantū ad ea que sunt hone-
statis alteratur: nisi qz ei distinctionis fide-
lium in aīa signū datur: ppter quod qz
ipm accipit: nullatenus rebaptisatur. et h
signum est character: vt dictū est. S; oīa

Ad 3

Para. 2

Lō dō. 1

pbatioe

2

Lō dō. 2